

Giới thiệu Thịnh Thế Đế Sùng: Đích Nữ Hoàng Hậu

Nàng là đại tiểu thư con vợ cả của Tướng phủ, nhưng bởi vì ra đời khác chết mẫu thân, từ đó không được phụ thân chào đón, bị vứt bỏ ở trong một ngôi chùa miếu nào đó tự sinh tự diệt.

Mười năm sau được nhớ tới, thì ra là bởi vì Hoàng đế chọn phi, mà đích muội của nàng lại coi trọng Vương Gia lịch sự nho nhã, cho nên để nàng thay thế nàng ta vào cung mà thôi, nói trắng ra là một con cò vô dụng!

Chỉ có điều, nàng thật sự muốn xem người nào có năng lực cầm được con cò là nàng đây!

Ở Tướng phủ, phụ thân thù hận, kẻ mẫu khẩu phật tâm xà, đích muội xinh đẹp độc đại như rắn rết, một dòng chính nữ không được sủng ái như nàng, so với một đứa nha hoàn cũng không bằng, nhưng chuyện đó cũng không sao cả, cho tới bây giờ, chuyện nàng quan tâm đều không phải là những thứ này!

Nguyên nhân cái chết của mẫu thân vẫn còn là một ẩn số, vì để tra ra chân tướng, nàng không tiếc tất cả, cuối cùng lại tra ra một âm mưu kinh thiên động địa, rồi cuộc tất cả mọi chuyện năm đó làm âm mưu của ai, mà sau lưng những chuyện này là do ai chủ đạo? Bản thân nàng lại ở giữa trung tâm của dòng nước xoáy, biết phải đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hoàng Tịch

Edit: Thu Lệ

Buổi chiều ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, ánh nắng xuyên qua khe hở của lá cây rơi xuống loang lổ trên mặt đất, dưới bóng cây để một chiếc giường êm, trên giường êm có một nữ tử áo trắng đang nằm, thân thể nàng lười biếng tựa vào phía trên, tay phải chống đầu, tay trái cầm một quyển sách che kín gò má của nàng, mái tóc đen mượt như suối chảy, làm cho người ta muốn chạm vào xem nó có mềm mại như tơ lụa không.

“Vù vù. . . .” Một tiểu nha đầu trang phục màu xanh lục mang theo một cái rổ đi vào từ cửa viện bên cạnh, dung nhan của nha đầu vô cùng nổi bật, lông mi cong vút, hai mắt thật to, được cho là một tiểu mỹ nhân, cho dù hiện giờ nàng đang há mồm thở dốc không có hình tượng chút nào, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khó coi, ngược lại cảm thấy rất đáng yêu.

“Phù!” Bỗng dưng ném rổ lên mặt đất, cũng không quan tâm dưa và trái cây bị lăn ra, lập tức ngã nhào lên giường êm bên cạnh, buồn bã vô cùng: “Tiểu thư, mệt quá à! Thiệt là, tại sao chùa miếu lại phải tu trên núi, lúc nào bỏ lên cũng thật muốn mạng người mà!”

Trên giường, nữ nhân nghe vậy, từ từ để sách xuống, lộ ra gò má đẹp đẽ, gương mặt lớn nhỏ vừa phải, da thịt trắng nõn như tuyết, dưới ánh mặt trời giống như trong suốt, cái trán sáng bóng, lông mày nhỏ nhắn màu nhạt, sống mũi xinh xắn, bờ môi đỏ thắm, điều khiến cho người ta không dứt được ánh mắt đó là hai mắt của nàng, im dịu như hồ nước d'đ'q'd mùa thu, nhưng cũng vừa mênh mông như biển rộng, làm cho người ta cảm thấy liếc mắt tới cùng, nhưng lại cảm giác như mình không thể nhìn thấy toàn bộ, mặt của nàng cũng không phải là tuyệt sắc, nhưng lại hợp với một đôi mắt như vậy, tuyệt đối có thể nói là độc nhất vô nhị.

Nữ tử nhìn nha đầu Ngọc Nô đang nằm giả chết bên cạnh mình, khẽ nhếch môi, ngẩng đầu lên đưa ly nước bên cạnh qua, giọng nói xanh tươi vắng lạnh, giống như tiếng nước chảy trong khe núi, làm cho người ta nghe thấy vô cùng thoải mái: “Uống nước trước đi!”

Ngọc Nô nhận lấy, ‘ ừng ực ừng ực ’ rót hết vào trong bụng, hung hăng thở hắt hắt mấy cái, lúc này mới trở lại bình thường, vô lực nằm bên cạnh nữ nhân: “Phù! Mệt chết em!”

Nữ tử thấy mặt nàng đầy mồ hôi, cầm khăn tay lên nhẹ nhàng lau chùi cho nàng: “Ta đã bảo em không cần đi, đường xa như vậy không mệt mới là lạ đấy!”

Ngọc Nô ngẩng đầu bất mãn nhìn tiểu thư nhà mình: “Vậy cũng không được, tiểu thư cũng không thể ngày ngày ăn những thứ rau cái củ cái kia, vốn dĩ thân thể của người đã không tốt, không ăn tốt một chút, sẽ càng kém hơn nữa, em mệt mỗi một chút, coi như rèn luyện thân thể!”

Nghe vậy, trong lòng nữ tử ấm áp, ở trong chùa cổ nơi núi hoang này, còn có một người suy nghĩ cho nàng như thế, tại sao nàng có thể không cảm động?

“Đúng rồi!” Ngọc Nô đột nhiên nhớ ra một chuyện, vỗ tay một cái nói: “Tiểu thư, hôm nay em xuống núi nghe được một tin tức, Mộ gia mới lấy cửu phu nhân sinh một thiếu gia! Đại phu nhân mong nhi từ lâu như vậy, đáng tiếc bản thân mình không sinh được, Đại Thiếu Gia và Nhị thiếu gia đều do thiếp thất sinh ra, nay Tam thiếu gia cũng sinh ra, đoán chừng lúc này bà ta đã sớm tức chết rồi!” Nói xong, cười hả hê.

“Đây không phải là rất tốt sao?” Nữ tử cười khê, giọng nói mang theo giễu cợt: “Nếu không phải bởi vì hậu viện sinh ra mấy vị thiếu gia này, sao bà ta có thể để cho ta trôi qua những ngày thanh nhàn này được, so với một dòng chính nữ là ta đây, dĩ nhiên là những thiếu gia kia càng có thể uy hiếp đến địa vị

của bà ta!”

Nữ tử ấy cũng chính là Mộ Hoàng Tịch, dòng chính nữ của Thừa tướng đương triều, bởi vì năm đó, lúc mới sinh ra đã khắc chết mẫu thân, nên vẫn không được phụ thân chào đón, mà từ sau khi đại phu nhân Lý thị gả tới, Mộ Hoàng Tịch ngày càng thêm khổ sở, cho đến sau này nàng bị bà ta quăng đến chùa miếu vắng vẻ này, thoáng cái đã trôi qua mười năm, thậm chí có lẽ nhưng người đó đã quên có một người như nàng tồn tại rồi!

“Tiểu thư, người có nghĩ tới muốn trở về không?” Ngọc Nô nghiêng đầu hỏi.

“Trở về?” Mộ Hoàng Tịch lắc đầu: “Có thể được sống thanh nhàn, ta cần gì phải đi giao du với kẻ xấu chứ, nếu như bọn họ có thể vĩnh viễn quên ta, ta còn sống được tự do đấy!”

“Cũng biết tiểu thư sẽ nói như vậy!” Nét mặt Ngọc Nô như kiểu ta biết ngay, sau đó đầu môi: “Khi em tới, nghe có người đang nghị luận, nói rằng năm nay Hoàng đế muốn tuyển tú, lần đầu tiên trên đây hậu cung, chỉ hạ lệnh đề quan viên đưa những nữ tử đến tuổi vào trong cung, năm tay tiểu thư đã 17 rồi, dĩ nhiên cũng ở trong đó, chỉ là không biết bọn họ có nhớ đến tiểu thư hay không!”

Nghe vậy, chân mày Mộ Hoàng Tịch khẽ nhíu lại: “Chuyện này bản thân ta cũng không lưu ý, chỉ có điều, thuận theo tự nhiên đi!”

Ngọc Nô ngược lại không nói gì nữa, đứng dậy đi tới nhà bếp: “Em đi nấu cơm đây!”

Bóng dáng Ngọc Nô biến mất trước mắt, nhiệt độ trong con người của Mộ Hoàng Tịch biến mất theo, cho đến cuối cùng lạnh lẽo như hàn băng, Mộ gia, một nơi nàng không muốn nhớ tới nhất, nâng đầu ngón tay chạm tới gương mặt, đầu ngón tay này lạnh lẽo làm người ta kinh ngạc.

Đứng dậy khỏi giường êm, dáng người nhanh nhẹn càng thêm rõ ràng, cất quyền sách xong, xoay người đi tới hậu viện, Ngọc Nô đang thái thức ăn nhìn thấy tiểu thư nhà mình đi tới, không khỏi bủi môi, tòa chùa miếu này chỉ có một chủ trì lớn tuổi, một hòa thượng điếc tai, còn d/đ;lq'd có một lão tăng khắp khiêng quét sân, tiểu thư đi về phía hậu viện, nhất định là đi tìm lão tăng quét sân đó, mỗi lần tiểu thư đều tới đó thử xem, thật không biết một tên hòa thượng quái dị thì có gì để nhìn, im lặng tiếp tục thái thức ăn, những việc làm của tiểu thư, không phải là chuyện nàng có thể hiểu được!

Mộ Hoàng Tịch dặm trên lá cây đi về phía chùa sau ngọn núi này, tòa chùa miếu này được đặt tên là ‘Cổ Nghiệp tự’, nghe nói rất nhiều năm trước cũng là Tự Miếu hương khói cường thịnh, tuy nhiên nó dần dần suy bại đến quang cảnh ngày hôm nay, mười năm trước nàng bị đưa đến Tự Miếu này tự sanh tự diệt, hôm nay đã qua mười năm, mười năm rồi.

---- Trần Thu Lệ/d/đ;lq'd----

Hậu viện chùa chiến có một lều cỏ tan hoang, lều cỏ đồ nát đã nghiêng nghiêng muốn ngã, bên trong có một lão tăng quét sân đang ở, Mộ Hoàng Tịch không đi vào, mà chỉ đứng bên ngoài lều cỏ, nàng không nói gì, người ở bên trong cũng không nói, cứ đứng lặng lặng như vậy.

Không bao lâu sau, một lão nhân còng lưng cầm một cây chổi đi ra ngoài, tự nhiên bắt đầu quét sân, đối với Mộ Hoàng Tịch đến giống như không nhìn thấy .

Mộ Hoàng Tịch cũng không hề để ý, gạt đầu một cái với lão nhân, sau đó xoay người rời đi, cho đến khi bóng dáng của Mộ Hoàng Tịch đã biến mất, lão nhân mới ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua vẻ lo lắng không biết tên.

“Ngày mai cùng ta xuống núi xem một chút!” Lúc ăn cơm tối, Mộ Hoàng Tịch lạnh nhạt nói.

“Thật?” Ngọc Nô vui mừng ngẩng đầu, đột nhiên nhớ tới bình thường, tiểu thư đều không khi nào ra cửa, không khỏi nghi ngờ: “Tiểu thư đi có chuyện sao? Nếu như là chuyện nhỏ thì em có thể làm thay cho người!”

Mộ Hoàng Tịch khẽ lắc đầu: “Lâu rồi không xuống núi, ta cũng nên xuống xem một chút!” Nói xong, Mộ Hoàng Tịch nhìn ra phía ngoài cửa sổ, con người lạnh lùng lại mang theo vẻ tàn nhẫn không dễ dàng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vân nương

Edit: Đào Sindy

“Tiểu thư chậm một chút!”

“Tiểu thư, cẩn thận!”

“Tiểu thư.”

Mộ Hoàng Tịch rất im lặng đứng bước lại, giọng nói mang theo bất đắc dĩ: “Ngọc Nô, ta không bị gãy tay hay thiếu chân, không yếu ớt như thế!”

Nghe vậy, Ngọc Nô cũng cảm thấy hình như mình lo lắng quá độ rồi, hài hước le lưỡi: “Không phải em đây lo lắng cho tiểu thư sao, thân thể người kém, nếu bị thương thì làm sao đây?”

Mộ Hoàng Tịch cười khẽ, giơ tay lên xoa đầu nàng: “Đi thôi!”

Trước Cổ Nghiệp tự có chín mươi chín bậc đá, có thể thấy được địa vị chùa miếu năm đó, đáng tiếc bây giờ đã hoang phế, bậc thang không ai quét dọn, hiện nay cỏ hoang rậm rạp, từng phồn hoa cũng hóa thành mây khói, tan theo dòng lịch sử.

Đi tới chân núi, vừa đúng lúc nhìn thấy một đội nhân mã trùng trùng điệp điệp đi đến đỉnh núi đối diện, quân đội trang nghiêm, cờ xí vàng sáng và xe vua hoa lệ, vừa nhìn đã biết là đội ngũ hoàng gia.

“Tiểu thư, bọn họ làm gì vậy?” Ngọc Nô tò mò nhìn trái nhìn phải, đáng tiếc những rèm kia che quá kĩ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Mộ Hoàng Tịch nhìn phương hướng đội ngũ kia đang đi đến, nói: “Sắp đến mùa thu, có thể là người trong hoàng gia đi Phật La tự trai giới cầu phúc, không phải Hoàng đế thì là Thân Vương, mà đám đi theo cầu phúc phía sau là đại thần và lễ quan!” Bởi vì đã rất lâu Hoàng đế không đích thân đi cầu phúc, mà sai phái Thân Vương thay hẳn đi.

“Ồ!” Ngọc Nô gật đầu một cái, biểu lộ đã hiểu: “Nói cách khác, trong này không phải Hoàng Thượng, thì là Hiến Vương rồi!” Đương Kim hoàng thượng tàn bạo, thời điểm thượng vị đã giết mấy hạo huynh đệ của bản thân, duy nhất còn sống sót là Hiến Vương một lòng phụ tá hân.

“Mà Hiến Vương lại là đệ nhất mỹ nam tử Tây Việt ta!” Ngọc Nô lộ ra một bộ dáng hoa si, khiến Mộ Hoàng Tịch im lặng, mà đang lúc ấy thì rèm xe vua vàng sáng mở ra, lộ ra gương mặt tuấn tú hoàn mỹ như bạch ngọc, mặc dù cách nhau rất xa, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại thấy rất rõ ràng, không khỏi cảm thán không hổ là đệ nhất mỹ nam tử, quả nhiên tuấn mỹ vô song, nhìn phong cách, là Hiến Vương không thể nghi ngờ.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Mộ Hoàng Tịch, Hiến Vương nhìn lại, dịu dàng trong mắt nhất thời thoáng qua một chút kinh ngạc, ngược lại Mộ Hoàng Tịch không có cảm giác gì, nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, xoay người tiếp tục gấp rút lên đường.

Khúc nhạc dạo hành tấu trên đường Mộ Hoàng Tịch không hề để ý, dẫn Ngọc Nô đi ước chừng hai canh giờ, rốt cuộc mới đi tới đề độ, trông coi ở chùa miếu quanh quẽ mãi khi nhìn thấy đường phố phồn hoa, đột nhiên Mộ Hoàng Tịch có loại cảm giác như đã trải qua mấy kiếp.

“Tiểu thư! Chúng ta đi đâu bây giờ?” Nơi này nàng thường xuyên đến mua đồ, Ngọc Nô không thể quen thuộc hơn, cũng không có gì mới mẻ cả.

“Đến rồi em sẽ biết!” Vì vậy Ngọc Nô giương mắt nhìn chăm chú, tiểu thư nhà nàng đi vào hậu viện. thanh lâu lớn nhất nơi đây.

“Tiểu. Tiểu thư, chúng ta tới nơi này làm gì?” Mặc dù nàng mới mười lăm tuổi, nhưng nàng vẫn biết không ít, chỗ như thế, tại sao tiểu thư lại đến?

Mộ Hoàng Tịch không trả lời nàng ấy, bởi vì ánh mắt của nàng vẫn bị một chỗ khác hấp dẫn như cũ, phía trước cách nàng không xa, ở phía đối diện một nam tử uống rượu say giằng co với một cô nương mặc tố y, cô gái không ngừng chống cự, nhưng hơi sức yếu, cặp mắt vô hạn uất ức không cam lòng, nước mắt chưa khô, bộ dáng thê thảm nhưng không gọi về được lý trí của nam nhân vô sỉ kia, ngược lại khiến gã càng tình thú, cười càng điên loạn.

“Tiểu thư!” Ngọc Nô cũng nhìn thấy, nhưng lại chẳng có bao nhiêu đồng tình, nàng không phải cô nương đơn thuần, trừ tiểu thư ra, đều không liên quan gì đến nàng, không phải nàng máu lạnh, mà là nàng càng hiểu hơn về nhân tình thế thái so với người khác!

Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy nữ tử tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nhất thời không nhịn nổi tâm tư, lạnh lùng xoay người: “Đi thôi!”

“Á!” Đúng lúc Mộ Hoàng Tịch xoay người, nữ tử tuyệt sắc đó đột nhiên phản chấn hẳn lên, cặp mắt đầy máu, chẳng biết lúc nào rút ra cây trâm hung hăng đâm lên người nam nhân kia, đau nhức làm cho nam nhân rất nhanh phản ứng kịp, giậm dứ đá nữ tử kia, nhưng nữ tử đó đã mất đi lý trí, không nhìn vết thương đau đớn trên người, đâm từng phát từng phát vào trên người nam tử, rốt cuộc. Nàng đâm cây trâm vào chỗ tử huyệt, thân thể nam tử vô lực ngã xuống.

“Choang!” Trâm cài tóc rơi xuống đất, nữ tử kia tỉnh táo lại, nhìn thi thể trên đất, thế này mới ý thức được mình đã làm ra chuyện điên cuồng cỡ nào, không thể tin nhìn máu tươi đầy tay, nước mắt và máu hòa vào nhau, sợ hãi rúc vào góc tường, nhưng cũng hít vào thật sâu, muốn mình trấn định lại, một màn này hoàn toàn rơi vào mắt Mộ Hoàng Tịch.

“Muốn sống không?” Giọng nói lạnh tanh vang lên trên đầu, nữ tử kinh hoàng ngẩng đầu, muốn lui về phía sau lại phát hiện mình đã đến góc tường, chẳng qua khi nàng nhìn thấy người đến, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, cô nương trước mắt rất đẹp, nhưng không phải là cô nương đẹp nhất mà nàng từng thấy, tuy nhiên nó đủ khiến nàng ấy cảm thấy đặc biệt nhất, hơi thở trên người nàng yên tĩnh, nhưng nàng ấy lại cảm thấy yên tĩnh này chứa đựng lạnh lùng và vô tình, nhất là con ngươi nàng, làm cho không người nào có thể nhìn thấu.

“Muốn!” Một chữ bất tri bất giác ra khỏi miệng, hồi hồn lại nhất thời cười khở: “Ta giết người, hân ta còn là Nhị thiếu gia Vương gia phú giáp một phương, ta còn có thể sống sao?”

“Có thể!” Một chữ thanh thúy rơi xuống, nữ tử thiếu chút nữa cho là mình đã nghe nhầm, thế nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt của cô nương đó, trong nháy mắt nàng thật sự tin tưởng mình có thể sống sót.

Mộ Hoàng Tịch nhìn nữ tử: “Dùng trung thành của ngươi trao đổi!”

Nữ tử nhất thời phản ứng kịp mình gặp được quý nhân, không chút do dự đứng dậy ‘ quỳ ’ hai đầu gối xuống đất: “Vân Nương không sợ chết, nhưng lại không muốn đền mạng mình cho người ta như heo chó, nếu tiểu thư có thể cứu Vân Nương một mạng, Vân Nương bằng lòng làm trâu làm ngựa phục vụ tiểu thư!”

Nghe vậy, mắt Mộ Hoàng Tịch lộ ra vẻ hài lòng, nàng không phải người tốt, càng không có thiện tâm gì đó, nếu Vân nương cứ như vậy mặc cho người nam nhân kia muốn làm gì thì làm mà không dám phản kháng, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn nàng ấy lâu thêm một cái, có thể khiến nàng ra tay, tất nhiên không thể là hạng người mềm yếu.

“Tiểu thư! Người muốn thu nàng sao?” Ngọc Nô thò đầu ra hỏi, một chút cũng không để ý đến chuyện Mộ Hoàng Tịch sắp thu một người mang tội danh giết người.

Sắc mặt Mộ Hoàng Tịch khẽ hòa hoãn, xoa đầu của nàng: “Em dẫn nàng ấy về trước, một lát nữa ta sẽ về!”

“Tiểu thư, ta không phải đứa bé!” Ngọc Nô bắt mẫn chu mỏ, mặc dù rất thích tiểu thư vuốt tóc mình như vậy, nhưng nàng cứ có cảm giác tiểu thư xem mình là tiểu hài tử, không khỏi có chút uất ức, rõ ràng tiểu thư lớn hơn mình có hai tuổi mà thôi.

“Được rồi!” Mộ Hoàng Tịch cười khẽ, dặn dò rồi đi vào chỗ sâu nhất trong viện, đẩy cửa một gian viện lạnh tanh, lúc vào cửa, hơi thở yên tĩnh trên người biến mất trong nháy mắt, chỉ lưu lại lạnh lẽo.

Một nữ tử thân mặc y phục điểm sắc, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đi tới, biến sắc, lập tức cung kính quỳ xuống: “Tôn chủ. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cứu? Không cứu?

Edit: Loveyoumore3112

Trên đường đi về Cổ Nghiệp tự, Mộ Hoàng Tịch vừa đi vừa nhìn ngắm phong cảnh ven đường, hiếm khi mới có được cảm giác nhẹ nhõm buông lỏng mọi thứ, nhưng còn chưa đi được một nửa, đã nhìn thấy vô số quan binh kiểm soát ở xung quanh, nghe ngóng kỹ càng mới biết được, thì ra là Hiến Vương bị ám sát, trước mắt thoáng hiện lên một gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt Mộ Hoàng Tịch trầm xuống, làm khó nàng lại nhớ tới gương mặt người kia!

Mộ Hoàng Tịch xoay người đi vào một con đường nhỏ, nàng một thân một mình đi về phía Tự Miếu trên núi hoang, thà chấp nhận bị coi là kẻ khả nghi, còn hơn tới hỏi thăm lại chính là một chuyện phiền phức!

Có điều, khi Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy một người nằm trong bụi cỏ, mí mắt không nhin được co rút, xem ra cho dù nàng muốn tránh, phiền toái này vẫn sẽ đi theo nàng, nói với nàng, người có thể làm như không nhìn thấy sao?

Nằm trong bụi cỏ là một nam tử mặc cẩm phục màu bạc, trên y phục thêu hình mẫu đơn mà hôm nay nàng trong lúc lơ đãng nhìn thấy, nàng hoàn toàn có thể khẳng định người này chính là Hiến Vương kia.

Tiến lên hai bước, nàng liền nhìn rõ dung mạo nam tử, so với cái liếc mắt thoáng qua hôm nay, hiển nhiên là bộ dáng này càng khiến nàng rung động, thì ra một nam tử, lại có thể đẹp đến mức như vậy; tóc ngắn lộn xộn che trên vầng trán sáng bóng của hắn, mắt phượng cong cong toát ra nét yêu dị, cho dù bây giờ đang khép lại, cũng không khó tượng tượng ra được vẻ phong tình lúc mở ra, sống mũi cao thẳng mượt mà, còn có cánh môi hồng phấn như hoa đào, mặc dù giờ phút này có phần tái nhợt, nhưng lại không tổn hại chút nào đến vẻ đẹp của hắn.

Làn da kia trắng nõn vô cùng, không phải là kiểu tinh tế mịn màng của nữ nhân, mà là ôn hòa như ngọc, so với ngọc còn ôn hòa hơn vài phần, mà mái tóc đen xõa trên cổ, đen như mực, tựa như tơ lụa thượng hạng, y phục bởi vì bốn ba mà trở nên xốc xếch, để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, từ góc độ của nàng nhìn sang, quả thực là dụ dỗ người khác phạm tội.

Người này dường như là con cưng của trời, mọi thứ tốt đẹp nhất đều dành cho hắn, đẹp đến mức khiến nam tử phải tự ti, ngay cả nữ tử, cũng âm thầm biến sắc.

Ai! Trong lòng thở dài, Mộ Hoàng Tịch tỏ ra không còn cách nào, giờ phút này đầu vai và bụng Hiến Vương đều bị thương, máu tươi nhuộm đỏ cả cẩm bào màu bạc của hắn, nơi này vắng vẻ, nếu nàng không cứu, đoán chừng chờ tới lúc những người kia tìm được hắn cũng đã mất máu mà chết, nhưng nếu cứu, nàng lại không tìm ra lý do gì để cứu!

Thần nhiên bước hai bước, Mộ Hoàng Tịch rốt cục thở dài một tiếng, xoay người nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Hiến Vương, rốt cục tự tìm cho mình một lý do: “Người đẹp như vậy, chết có phần đáng tiếc!”

Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch cũng tự cảm thấy lý do như vậy có chút khiên cưỡng, nhưng vẫn khom lưng xé y phục Hiến Vương ra băng bó vết thương cho hắn, bọc kỹ vết thương, lại điểm một vài huyết đạo trên người hắn, sau khi xác định hắn sẽ không chết, Mộ Hoàng Tịch nhìn xung quanh, nơi này không

phải là rừng sâu núi thẳm, mảnh thú độc xà cũng không nhiều, những người đó rất nhanh là có thể tìm tới, hấn cũng sẽ không gặp nguy hiểm, nghĩ như vậy, Mộ Hoàng Tích vẫn tìm một chút dược liệu xoa vuốt độc xà và một vài loại quả che dấu mùi máu tươi, sau khi làm xong mọi thứ mới rời đi.

Trở lại son tỵ, Mộ Hoàng Tích nhớ lại những việc mình làm, vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao nàng phải cứu người kia, thật sự là vì dung mạo của hấn sao? Từ khi nào nàng lại bắt đầu chú ý đến dung mạo của nam tử? Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra vì sao mình lại làm vậy, chỉ đành buông tha, coi như là làm chuyện nhàm chán!

Mà Hiên Vương nằm trong bụi cỏ cũng không chờ đến lúc binh lính tìm tới đã tỉnh lại, nhìn vết thương đã được băng bó kỹ còn có dược thảo bên cạnh, thoáng chút kinh ngạc, ánh mắt rơi vào chiếc khăn tay màu trắng buộc trên vai, phía trên không có hoa văn gì, không biết tại sao lại khiến hấn nhớ tới cái nhìn thoáng qua trước son tỵ, nữ tử bạch y như tuyết, mắt phượng ôn hòa mà yêu đã lóe lên, không đợi hấn suy nghĩ nhiều, đám binh lính tìm kiếm đã tìm tới, chỉ có thể buông tâm tư xuống, xử lý chuyện tình trước mắt, nghĩ đến hôm nay lúc bị ám sát, trong đôi mắt ôn hòa thoáng qua một tia hung ác...

Đối với việc mình đã làm, Mộ Hoàng Tích cũng không để tâm quá nhiều, giờ phút này nàng đang nằm trên chiếc giường mềm mại trong sân, nghe Vân Nương kể chuyện của nàng.

Thì ra Vân Nương là một nhạc sư, phụ trách dạy dỗ và điều chỉnh cảm âm cho các cô nương trong thanh lâu, mặc dù ở trong thanh lâu vài năm, nhưng vẫn giữ mình trong sạch, cũng chưa từng qua lại với người nào; Vân Nương vốn xinh đẹp, hơn nữa đáng người rất được, không khỏi có lúc bị cho là cô nương thanh lâu mà chòng ghẹo, nhưng là có tú bà che chở cùng sự nhanh nhẹn của nàng, cũng không xảy ra chuyện gì; nhưng mà Nhị thiếu gia của Vương gia, kể từ sau khi nhìn thấy nàng liền không ngừng quấy rầy, bất kể nàng có nói thế nào cũng không có tác dụng, cự tuyệt hết lần này lượt khác cũng không khiến người kia chết tâm, cuối cùng lần này mượn say rượu muốn cưỡng bức nàng, nàng tuyệt vọng vô cùng, mới bất đắc dĩ ra tay giết người nọ.

“Thanh lâu dù sao cũng không phải là chốn tốt lành gì, nếu thân thể người trong sạch, sao không gả cho một nhà nào đó?” Mộ Hoàng Tích nhíu mi hỏi.

Vân Nương nghe vậy, lông mày nhất thời chau lại đau xót: “Chuyện tiểu thư nói, ta đương nhiên đã từng nghĩ tới, thậm chí còn đã làm, ta từng gả cho một vị thư sinh nghèo túng, mang theo số bạc mà ta tích góp từng chút một trong nhiều năm, ta cũng không ngại y hai bàn tay trắng, chỉ là muốn tìm một gia đình an ổn sống tốt qua ngày, lúc mới đầu cuộc sống hai người rất mỹ mãn, phu quân đối xử với ta rất tốt, ta cho là khi còn sống ta rốt cục có chỗ dựa, nhưng phu quân ta không biết nghe lời kẻ nào lại chạy đi đầu quân, mà chuyện đi này chính là bảy tám năm, vẫn bất vô âm tín, ta vì kế sinh nhai không thể không theo nghiệp cũ, cho nên mới có một màn tiểu thư nhìn thấy hôm nay!”

Đối với những việc Vân Nương trải qua, Mộ Hoàng Tích đã không còn quan tâm nữa, Vân Nương có thể động thủ giết nam nhân kia, đã nói rõ nàng có mấy phần can đảm, mà trong xương máu cũng có một phần quật cường bất khuất, đây là điều nàng tán thưởng nhất; chưa kể nàng có thể lẫn lộn nhiều năm ở trong thanh lâu như vậy, nhất định là người có năng lực nhìn mặt đoán ý, giữ ở bên người, dù sao vẫn sẽ có lúc hữu dụng; về phần Vân Nương có thể lừa gạt mình hay không, Mộ Hoàng Tích một chút cũng không lo lắng.

Cuộc sống thật nhạt nhẽo, ngoại trừ có thêm sự tồn tại của Vân Nương, cũng không có gì khác biệt, nhưng là những ngày tháng vô vị rốt cục vẫn bị phá vỡ.

Phương trượng lớn tuổi của Cổ Nghiệp tự đưa một nam tử trung niên đi tới, chấp tay trước ngực với Mộ Hoàng Tích: “Thí chủ, vị này là hạ nhân củ Mộ gia, phụng mệnh đến đây đón thí chủ về nhà!”

Về nhà? Chân mày Mộ Hoàng Tích cau lại, khóe môi vẽ ra nụ cười giá lạnh, xem ra thật sự là bị Ngọc Nô nói đúng. Chỉ là trở về sao? Hi vọng bọn họ sẽ không vì quyết định của mình mà hối hận.

“Tiểu thư!” Ngọc Nô tiến lại gần bên người Mộ Hoàng Tích chờ đợi tiểu thư nhà mình quyết định.

Mộ Hoàng Tích đưa tay lên xoa xoa gương mặt Ngọc Nô, đôi mắt nhìn nàng, nói với nàng cũng là nói với hạ nhân Mộ gia: “Đi ra ngoài trước đi, chúng ta chuẩn bị một chút!”

Ngay sau đó đứng dậy khỏi chiếc giường mềm mại, chấp tay trước ngực cúi đầu với phương trượng: “Nhiều năm qua đều nhờ có phương trượng chiếu cố, vô cùng cảm kích, nếu Mộ gia đã phái người tới, chúng ta đến đây bái biệt!”

Lão phương trượng mỉm cười đáp lễ: “Lão nạp không dám kể công, nhưng lão nạp có một câu nói, không biết thí chủ có muốn nghe hay không?”

“Phương trượng xin nói!” Đối với vị phương trượng này, Mộ Hoàng Tích vẫn rất kính trọng.

“Số mệnh thí chủ đã định trước sẽ không sống một đời bình thường, lão nạp chỉ hy vọng thí chủ nhớ, bất cứ việc gì đều lưu lại một con đường, đừng nên tạo quá nhiều sát nghiệp!”

“Hoàng Tích nhớ kỹ!” Mộ Hoàng Tích gật đầu với phương trượng: “Hoàng Tích cũng không phải là người thích giết chóc, trừ phi không thể nhịn được nữa, nếu không Hoàng Tích tuyệt đối không ra tay!”

Đương nhiên, chạm tới giới hạn của nàng, vậy thì lại là chuyện khác rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ra Oai Phủ Đầu

Edit: Ciao

Mộ Phủ

Mộ Hoàng Tịch nhìn cửa chính đỏ chói trước mắt, nó đã to hơn rất nhiều so với khi nàng rời đi, phải biết rằng trước kia Mộ Trình chỉ là một Thị Lang tam phẩm, đương nhiên không so được với chức vụ Thừa tướng hiện nay. Lúc trước nàng rời đi, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày trở về, nàng cụp mắt xuống, hàng mi dài che đi tất cả tâm tình trong mắt: “Ngọc Nô, đi gõ cửa!”

“Vâng.” Ngọc Nô nhìn Mộ Hoàng Tịch rồi mới tiến lên gõ cửa.

“Két!” Cửa lớn mở, một gã sai vặt nhô đầu ra, nhìn ba người, không kiên nhẫn hỏi: “Các người là ai hả? Cửa chính phủ Thừa tướng là thứ mà dân đen các người có thể muốn gõ là gõ chắc?”

Ngọc Nô lập tức nổi giận: “Trợn to mắt người lên mà nhìn, đây chính là đại tiểu thư của Mộ phủ!”

Gã sai vặt cười nhạo, vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc, hất đầu kiêu căng: “Ta hầu tại Tướng phủ nhiều năm như vậy, chỉ biết có Tâm Vi tiểu thư, làm gì còn đại tiểu thư Mộ phủ nào, muốn nhận thân thích cũng nên xem đây là đâu, với thân phận dê tiện của các người thì cũng chỉ làm ô uest cửa Mộ phủ mà thôi!” Nói xong còn dùng tay áo chùi vòng cổ cửa, vẻ mặt ghét bỏ.

“Người...” Ngọc Nô lập tức giận dữ không nói nên lời, tên này là ai? Đúng là ý thế hiếp người, dám nói tiểu thư của nàng thân phận dê tiện, Ngọc Nô tức giận vô cùng, nói nàng không sao nhưng dám nói tiểu thư của nàng, trong mắt hiện lên chút hung ác...

“Ngọc Nô.” Mộ Hoàng Tịch gọi, làm cho Ngọc Nô phải dừng tay, tức giận lùi về sau Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư, hấn khinh người quá đáng!”

Mộ Hoàng Tịch xoa đầu nàng, cười khê: “Em cứ coi như có một con chó đang sửa, nhớ lấy, em là người, cần gì phải so đo với chó sửa vậy!”

“Vâng!” Ngọc Nô bốt giận dữ: “Tiểu thư nói đúng, đây là một con chó, một con chó giữ nhà ý thế hiếp người.”

“Người là dân đen mà lại dám mắng ta? Muốn chết phải không?” Gã sai vặt lập tức nổi giận, hai mắt trừng trừng ác độc, nói rồi, hấn cuốn tay áo, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát: “Mẹ nó, mày đứa này, dám nói năng lỗ mắng, xem ông đây dạy người một trận!”

“Tiểu thư!” Vân Nương kéo tay áo Mộ Hoàng Tịch, nhát gan nói.

“Cái này cũng sợ sao?” Mộ Hoàng Tịch kéo tay Vân Nương ra, giọng nói lạnh như băng: “Bên cạnh ta không cần người yếu đuối!”

“Em biết rồi!” Vân Nương nắm chặt tay, nàng biết rõ tiểu thư không phải người bình thường, muốn đi theo bên cạnh nàng, đương nhiên cũng phải là người gan dạ sáng suốt không tầm thường, hơn nữa nàng cũng đã từng giết người rồi, còn gì không dám nữa chứ? Trong chớp lát, Vân Nương có cảm giác bất chấp tất cả, sợ hãi trong lòng cũng giảm bớt đi.

Nếu như người ăn hiếp ta, lần thứ nhất nhịn, lần hai cảnh báo, lần ba diệt! Đây là những gì Mộ Hoàng Tịch nói cho nàng! Nàng vì không nhịn được nên mới giết người, hơn nữa, giết một tên cận bã, một kẻ bại hoại, nàng cần gì phải e ngại chứ?

Nội tâm Vân Nương quay cuồng, cho đến cuối cùng, sống lưng nàng dựng thẳng tắp, Mộ Hoàng Tịch hài lòng nhìn vẻ mặt nàng, mà bên kia, gã sai vặt cũng đã bước lên, định vươn tay bắt lấy Ngọc Nô.

“Hừ!” Ngọc Nô hừ lạnh, cả người linh hoạt tránh qua một bên, tiện thể ngáng chân gã sai vặt kia làm hấn ta chông vó.

Gã sai vặt nổi giận dùng dùng đứng lên, hai mắt đỏ bừng, rõ ràng đã bị tức giận hun đầu, Ngọc Nô khinh thường cười, hai tay chộp lấy tên sai vặt ném qua vai, gã sai vặt này bị quăng mạnh xuống đất, không đứng dậy nổi.

“Dừng tay!”

Một tiếng nói vang lên, Mộ Hoàng Tịch nhìn đáng người thốt tha bước tới, nở nụ cười lạnh như băng: Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Rất nhanh, một bóng dáng đỏ tươi xuất hiện ở cửa, nữ tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, sống mũi dọc dừa, đôi môi anh đào, nhìn rất đẹp, trên đầu búi kiểu niếm hoa, cài cây trâm vàng, bước một bước sẽ lác lư, đẹp không sao tả xiết.

“Đây là có chuyện gì?” Nữ tử nhìn gã sai vặt trên đất, sau đó lại nhìn ba người Mộ Hoàng Tịch: “Các người là ai? Lại dám giương oai trước cửa phủ Thừa tướng ta?” Ánh mắt nhìn Mộ Hoàng Tịch mang đầy cừu hận, và ghen ghét! Nữ tử này chính là Mộ Tâm Vi, Mộ gia nhị tiểu thư, chỉ nhỏ hơn Mộ Hoàng Tịch một tuổi.

Đương nhiên Mộ Hoàng Tịch không tin nàng ta ở phía sau lâu như vậy không biết mình là ai, biết rõ còn cố hỏi, không phải là muốn nhục nhã nàng sao?

Mộ Hoàng Tịch giấu ý lạnh trong lòng, ngược mắt: “Mộ Hoàng Tịch, đích... nữ của Mộ phủ!” Mộ Hoàng Tịch nhấn mạnh hai chữ ‘Đích nữ’, quả nhiên trông thấy Mộ Tâm Vi biến sắc!

“Đích nữ?” Mộ Tâm Vi không muốn nghe thấy nhất là hai chữ này, nàng ta mới là đích nữ Mộ phủ, dựa vào cái gì mà con gái của một người chết cũng có được thân phận đích nữ chứ, nàng ta cười lạnh hai tiếng: “Chẳng lẽ ngươi chính là Mộ Hoàng Tịch khắc chết mẫu thân sao?”

Mộ Hoàng Tịch không nói lời nào, nhưng vẻ mặt lạnh đi, mà Mộ Tâm Vi còn cảm thấy chưa đủ.

“Ngươi nói ngươi là Mộ Hoàng Tịch, ngươi chứng minh ngươi là Mộ Hoàng Tịch thế nào? Nói không chừng là tạp chủng ở đâu tới giả mạo ấy!” Mộ Tâm Vi càng nói càng khó nghe, cuối cùng cười ác độc, chỉ vào cửa chính: “Nếu như ngươi có thể bò vào Mộ phủ thì bản tiểu thư sẽ thừa nhận ngươi là đại tiểu thư Mộ phủ ta!... là tỷ tỷ của bản tiểu thư, sao hả?” Mộ Tâm Vi cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘tỷ tỷ’, mang đầy ý châm chọc.

Ngay khi Mộ Tâm Vi thấy sung sướng thì đã thấy Mộ Hoàng Tịch xuất hiện trước mặt từ khi nào, cười như không cười nhìn nàng ta, ý lạnh toát ra khiến nàng ta run rẩy, sau đó Mộ Hoàng Tịch mỉm cười lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Ta ghim ngươi rồi!”

Dứt lời, bước vào Mộ phủ trong ánh mắt không thể tin nổi của Mộ Tâm Vi!

Mộ Tâm Vi cắn răng: Chết tiệt, vừa rồi nàng lại sợ hãi tiện nhân kia!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lòng Người Bạc Bẽo

Edit: Thu Lệ

“Ồ! Là Hoàng Tịch sao?” Một giọng nói ôn hòa cùng nụ cười chúm chím đột nhiên vang lên.

Mộ Hoàng Tịch dừng bước, giọng nói này.

“Thật sự là Hoàng Tịch?” Giọng nói đó vang lên lần nữa, rất nhanh một nữ nhân mặc y phục hoa lệ màu đỏ tím đi tới, bước chân không nhanh không chậm, có tư thế hơi cao quý, nữ nhân được bảo dưỡng cực tốt, làm cho người ta không nhìn ra được tuổi thật của bà ta, dáng vẻ sinh ra dung mạo hòa ái, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, nụ cười trên mặt càng thêm vui vẻ, không nói lời gì tiến lên, muốn đưa hai tay ra cầm lấy tay Hoàng Tịch, lại bị Mộ Hoàng Tịch không để lại dấu vết tránh ra, nữ nhân hơi lúng túng, nhưng lại che giấu rất tốt, giọng điệu quan tâm hỏi: “Hoàng Tịch, con không nhận ra mẫu thân sao?”

“Nhận ra chứ, sao lại không nhận ra được!” Từ lúc người rớt độc được vào trong miệng ta, đến chết ta cũng sẽ nhớ ngươi! Đại phu nhân Mộ phủ—— Lý Thiên!

“Thì ra con còn nhận ra được nha!” Đại phu nhân thiếu chút nữa cực vui mà khóc, không nói lời gì kéo tay Mộ Hoàng Tịch, một tay khê vỗ lên tay nàng: “Đứa nhỏ này, mấy năm qua mẫu thân làm khổ con rồi, nhưng từ nay về sau, mẫu thân sẽ bồi thường cho con thật tốt! Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!”

Mộ Hoàng Tịch thâm cười lạnh trong lòng, là hy vọng nàng vĩnh viễn sẽ không về được thì đúng hơn! Chẳng lẽ bà ta không biết lúc trước là ai đã ném nàng đến ngôi chùa trên núi đó sao? Giọng nói của Mộ Hoàng Tịch mang theo lạnh lùng và xa cách: “Đại phu nhân, Hoàng Tịch mệt mỏi, có thể để cho ta nghỉ ngơi thật tốt một cái không?”

“À! Như vậy à!” Đại phu nhân suy nghĩ một chút, ngay sau đó gật đầu: “Là mẫu thân không chú ý, con đi nghỉ ngơi trước đi! Mai Hương viện là phòng của mẹ ruột con, vậy con cứ nghỉ ngơi đó đi, tất cả đồ vật của mẹ con đều không hề nhúc nhích.” Nói xong giống d/đ; l/q; d như bị thương xoa xoa khoe mắt, vỗ vỗ tay Mộ Hoàng Tịch: “Đã nhiều năm rồi cha con chưa được gặp con, nhất định là rất nhớ, mẫu thân lập tức đi nói tin tức tốt này cho ông ấy biết!”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, cho đến khi đại phu nhân đi xa, Mộ Hoàng Tịch mới đưa bàn tay bị cầm về phía Ngọc Nô, Ngọc Nô lập tức cầm lấy khăn hung hăng lau chùi, trên mặt tất cả đều là chán ghét: “Tiểu thư, đại phu nhân vẫn giống như trước kia, rõ ràng là lòng dạ rắn rết, lại cứ muốn giả bộ người tốt, em nhìn thấy cũng thật buồn nôn!”

Mộ Hoàng Tịch cười khê, đối với lời nói của nàng cũng không cho ý kiến, thu tay lại: “Đi thôi!”

“Mẫu thân!” Mộ Tâm Vi nổi giận đùng đùng ngăn đại phu nhân muốn đi chính viện lại: “Mẫu thân, tại sao người lại đón con gái của kẻ tiện nhân kia sinh ra về, người có biết nàng ta còn nói nàng ta là dòng chính nữ không, nàng ta dựa vào cái gì chứ? Con mới là dòng chính nữ đường đường chính chính của Tướng phủ!”

“Tâm Vi!” Đại phu nhân nổi giận: “Nương tự có chừng mực!”

”Người có chứng mực cũng không nên đón con gái của kẻ tiện nhân đó sinh ra về được!” Mộ Tâm Vi rống to.

”Tâm Vi, đừng quên ta mà nương của con, ta làm cái gì còn chưa tới phiên con an bài, nếu không phải do con không muốn vào cung làm phi, việc gì ta phải đón con tiểu tiện nhân đó về?” Giờ phút này, đại phu nhân đã không còn đáng về ôn hoà, mà chỉ có cặp mắt trầm ổn, lão luyện, lạnh lùng và tính toán, còn có hận ý không che giấu chút nào.

”Nhưng con chính là không muốn nhìn thấy con tiện nhân kia!” Mộ Tâm Vi nghe được lời nói của đại phu nhân, đáng vẻ kiêu căng lập tức lạnh đi rất nhiều, nhưng vẫn không muốn bỏ qua như vậy.

”Được rồi! Hôm nay mới là ngày đầu tiên mà con đã như vậy, cuộc sống sau này phải làm sao?” Đại phu nhân nhìn Mộ Tâm Vi không che giấu tức giận chút nào, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(*): “Hiện ta muốn đến chỗ phụ thân con, con trở Ngọc Thấu viện của con trước đi!”

(*): ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

”Đến chỗ phụ thân làm gì?”

Đại phu nhân nâng nụ cười không rõ hàm xúc: “Ta đã sắp xếp cho con tiện nhân đó ở trong Mai Hương viện!”

Cho dù Mộ Tâm Vi có ngu hơn nữa cũng hiểu được ý tứ của đại phu nhân rồi, phải biết căn nhà đó là cấm địa trong phủ, phụ thân tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào, nàng cũng không thể đi vào, huống chi là Mộ Hoàng Tịch đã khắc chết mẫu thân của mình! Nghĩ đến đáng về phụ thân nổi giận, Mộ Tâm Vi không kịp chờ đợi muốn thấy được bộ dáng Mộ Hoàng Tịch bị phạt, nhất thời xô đẩy đại phu nhân một cái: “Vậy nương mau đi đi! Con ở đây chờ tin tức của người!”

Biết Mộ Tâm Vi hiểu được ý của mình, đại phu nhân chỉnh sửa y phục của mình một chút, giẫm bước chân cao ngạo đi tới thư phòng của Mộ Trình.

Phía trước Mai Hương viện, Mộ Hoàng Tịch đứng ở phía dưới đền thờ chỗ viện này, nhưng không có ý định bước vào chút nào!

”Ặc, tiểu thư, chúng ta không vào được sao?” Hồi lâu, rốt cuộc Vân Nương không nhịn được mở miệng hỏi, mà vẻ mặt của Ngọc Nô cũng vô cùng nghi hoặc.

”Không cần!” Mộ Hoàng Tịch lắc đầu, nơi này chính sân viên của mẹ ruột nàng, nhưng nàng chưa từng muốn bước vào, nếu như nàng không nhớ lắm, phụ thân của nàng coi nơi này như cấm địa, mà đại phu nhân lại để nàng vào đây ở, điều này không phải cho thấy để nàng đi tìm chết sao?

”Tiểu thư.” Vân Nương còn muốn hỏi, chợt nghe quát to một tiếng: “Đứng lại!”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy xoay người, rất nhanh một nam nhân trung niên toàn thân mặc quan bào chính thống màu xanh lam, tức giận đi tới trước tầm mắt của nàng, quan phục to lớn bao quanh thân thể gầy gò của ông ta, gương mặt của ông ta gầy gò, ngũ quan đoan chính, d/đ';l;q/d nghiêm mặt thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, kiểu tóc và y phục đều rất cẩn thận tỉ mỉ, vừa nhìn sẽ cho rằng ông ta là một vị quan tốt thanh chánh liêm minh, dù giờ phút này ông ta đang nổi giận, cũng không phá hủy hình tượng của ông ta chút nào.

Thanh chánh liêm minh? Mộ Hoàng Tịch thầm cười lạnh trong lòng, nhìn thấy người tới, không nói gì.

Mộ Trình đi tới trước mặt Mộ Hoàng Tịch, vẻ mặt giận dữ, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch trong nháy mắt chán ghét không che giấu chút nào: “Ai cho ngươi tới nơi này? Cút ra ngoài!”

”Lão gia. Lão gia. Đều là lỗi của thiếp thân!” Đại phu nhân ‘vội vội vàng vàng’ đuổi tới từ phía sau, ôm cánh tay Mộ Trình, khóc đến lệ rơi đầy mặt: “Lão gia, người hãy trách thiếp thân đi! Thiếp thân nghĩ đến một mình Hoàng Tịch ở trong chùa miếu, liên tục chủ trương đón nàng trở lại, thiếp thân thấy Hoàng Tịch, liền giống như thấy được tỷ tỷ năm đó, vừa nghĩ tới Hoàng Tịch thuở nhỏ đã mất mẹ, thiếp thân không đành lòng, vì vậy nên muốn để cho nàng đến Mai Hương viện xem một chút, ít nhất là để cho nàng nhìn thấy chỗ ở lúc còn sống của mẹ ruột mình, thiếp thân không nghĩ tới lão gia sẽ tức giận như thế, lão gia muốn trách, thì hãy trách thiếp thân đi, chuyện không liên quan đến Hoàng Tịch chút nào!”

*****Trần'Thu/Lệ'd;đ'l'q;d*****

Đại phu nhân nói xong những lời đó như móc tim móc phổi, khóc đến ruột gan cũng đứt từng khúc, giống như thật sự suy nghĩ cho Mộ Hoàng Tịch vậy, chẳng lẽ bà ta không thấy mỗi lần bà ta nhắc tới mẹ ruột của Mộ Hoàng Tịch, sắc mặt của Mộ Trình lại đen một phần, đối với Mộ Hoàng Tịch càng hận thêm một phần sao? Chẳng lẽ bà ta không biết, Mộ Trình hận nhất chính là chuyện Mộ Hoàng Tịch khắc chết thể tử kết tóc của ông ta sao?

”Biến, cút ra ngoài cho ta!” Nổi hận của Mộ Trình giống như sóng cuộn đập về phía Mộ Hoàng Tịch, nếu không phải đại phu nhân ôm ông ta, đoán chừng ông ta đã muốn trực tiếp đi lên đuổi người.

”Lão gia! Người muốn phạt thì phạt thiếp thân đi! Là thiếp thân đón Hoàng Tịch về, nếu như người đuổi nàng ấy đi, người bảo thiếp thân phải xử lý như thế nào đây!” Đại phu nhân nức nở nói.

Mộ Trình nghe vậy thân thể dừng lại, căm tức nhìn Mộ Hoàng Tịch một cái: “Để cho nó đi Tây viện!” Nói xong hất tay áo lên, tức giận dùng dùng rời đi!

Tây viện? Nghe vậy, Mộ Tâm Vi vui vẻ, phải biết Tây viện là viện hoang phế nhất, trừ mấy gian phòng hạ nhân không có ai ở, những chỗ khác đều là cỏ hoang mọc phát, hơn nữa nghe nói chỗ đó còn có. ma quỷ lộng hành.

Mộ Hoàng Tịch dĩ nhiên biết Tây viện này không phải là nơi tốt lành gì, nắm chặt quả đấm buông ra, vốn dĩ nàng muốn bỏ đi cho xong, nhưng mà. ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch rơi vào trên người đại phu nhân, nếu đại phu nhân muốn tính toán nàng, vậy Mộ Hoàng Tịch nàng há có thể không theo cùng?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Là Ma? Hay Là Người?

Edit: Đào Sindy

”Hoàng Tịch, là mẫu thân không đúng, khiến ngươi chịu khổ!” Đại phu nhân vừa lau nước mắt vừa nói: “Mặc dù ở Tây viện, nhưng vẫn ở nhà mình, chờ hôm nào lão gia bớt giận hơn, ta lại khuyên nhủ lão gia, đến lúc đó ngươi có thể chuyển về viện!”

”Mẫu thân, ngược lại ta cảm thấy Tây viện rất tốt!” Mộ Tâm Vi mỉm cười nói, trên mặt đều mang vẻ hả hê không chút che giấu.

”Tâm Vi!” Đại phu nhân khẽ quát lớn, nhất thời khiến Tâm Vi ngừng miệng, sắc mặt khó chịu, nhưng trong lòng không muốn; coi như ngươi là dòng chính nữ thì thế nào, không được phụ thân chào đón, địa vị gì cũng không có.

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng liếc nhìn này hai mẫu tử nhà này: “Đa tạ ý tốt của đại phu nhân, chỉ là Hoàng Tịch cảm thấy quả thật Tây viện rất tốt, mặc dù cách xa một chút, nhưng thanh tịnh!” Nói xong cũng không để ý tới nữa hai người, dẫn Ngọc Nô và Vân Nương trực tiếp lướt qua họ đi về Tây viện.

”Nàng. đây là nàng ta dùng thái độ gì?” Mộ Tâm Vi không thể tin mở to hai mắt, lại có người dám nói chuyện với mẫu thân nàng ta như vậy.

Đại phu nhân cũng tức, nhưng bà ta tự nói với mình phải nhẫn, không thể phá hủy hình tượng hào phóng của mình, cũng không thể phá hủy tính toán của mình: “Đi thôi!”

”Mẫu thân người.” Mặc Tâm Vi nhìn đại phu nhân rời đi, giận đến dậm chân đi theo, lại phát hiện đại phu nhân không phải trở về viện của mình: “Mẫu thân, người muốn đi đâu?”

Đại phu nhân dừng chân lại, nhìn viện phía trước: “Con đường này ngươi nói có thể đi đâu?”

Mạc Tâm Vi suy nghĩ một chút, cả kinh nói: “Chẳng lẽ mẫu thân muốn đi nhìn kẻ tiện nhân và tên tiểu tạp chủng kia?”

”Câm mồm!” Đại phu nhân quát lớn, cẩn thận nhìn bốn bề vắng lặng một chút, lúc này mới bắt đầu nhìn về phía nữ nhi mình: “Nữ nhân kia hiện tại rất được phụ thân ngươi sủng ái, nhất là tiểu nhi tử kia, phụ thân ngươi quả thật coi hấn như quốc bảo, nếu bị người có lòng nghe được, sau đó lọt vào tai phụ thân ngươi, ngươi lại tránh không khỏi bị trách phạt rồi, ngay cả ta cũng bị nói là không biết dạy nữ nhi!”

”Có gì ghê gớm đâu? Không phải chỉ là một câu nói sao?” Mộ Tâm Vi chu mỏ bất mãn nói.

Đại phu nhân lắc đầu: “Ngươi chính là như vậy, nếu ngươi có một nửa tâm cơ như muội muội ngươi, ta sẽ không cần quan tâm ngươi như thế!”

”Ta biết ngay ngươi thiên vị muội muội, ta thế nào cũng không sánh nổi được chưa!” Mạc Tâm Vi thở phào dậm chân, sau đó cũng không để ý đại phu nhân, trực tiếp xoay người rời đi; đại phu nhân nhìn bóng lưng nàng ta lắc đầu một cái, xoay người đi đến viện của Cửu di nương!

Tây viện

Ngọc Nô nhìn phòng ốc tan hoang này, gương mặt không thể tin: “Tiểu thư! Thế mà bọn họ cho chúng ta ở phòng ốc như vậy!” Phòng ốc mọc đầy cỏ hoang, có thể nhìn thấy cũng chỉ có một cái lỗ thủng thật to trên nóc nhà và mấy cây xà ngang sắp gãy.

Nhất thời, lửa giận thiêu đốt trong lòng Ngọc Nô: “Quả thật quá khi dễ người rồi, dù thế nào tiểu thư cũng là dòng chính nữ Tướng phủ, tại sao có thể ở trong căn phòng tan hoang thế này?”

”Ngọc Nô!” Mộ Hoàng Tịch quát nhẹ, ngay sau đó vỗ đầu Ngọc Nô: “Ban đầu chúng ta ở Cô Nghiệp tự, cũng không có phòng ốc như vậy, cần gì vì chuyện như vậy cãi và với người ta, huống chi nơi này là phủ Thừa Tướng!”

Ngọn lửa trong lòng Ngọc Nô nhỏ đi một chút, mặc dù nàng biết tiểu thư xứng đáng, nhưng dù sao nơi này cũng là nhà tiểu thư, nếu tiểu thư vì nàng mà bị đuổi ra ngoài, khiến nàng ấy đắc tội thì càng lớn! Nuốt xuống cả bụng hỏa khí, kéo Vân Nương qua: “Đi, chúng ta đi quét dọn!” Vân Nương biết hiện tại mình không có quyền lên tiếng, yên lặng ở phía sau Ngọc Nô, hai người bắt đầu ba chân bốn cẳng thu dọn.

Nơi này vắng vẻ, phòng ốc lại nhiều năm không tu sửa, đồ nát đến không còn hình dáng, nhưng cũng may bản thân phòng này xây tốt, phá bỏ tường Đông, rút cuộc thành hai gian có thể thành phòng ở rồi!

Ban đêm, chủ tớ ba người mệt mỏi một ngày ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa, thứ dùng để đốt chính là gỗ dư thừa đã chặt ra, bên trong chôn mấy củ khoai lang đã đào, không bao lâu mùi khoai lang lan tỏa, Ngọc Nô hít một hơi thật sâu: “Thật là thơm!”

Ngược lại Mộ Hoàng Tịch không cảm thấy đói, thấy bộ dáng Ngọc Nô tham ăn, không nhịn được mỉm cười; ánh mắt chuyển sang cách đó không xa, cả một buổi chiều đều có người nhìn từ bên kia, tất cả đều là nha đầu và gã sai vặt, đoán chừng hiện tại tin tức nàng trở về cả phủ đều biết, dĩ nhiên không thiếu được tin nàng bị lạnh nhạt, bị đuổi đến Tây viện này.

Ngọc Nô thật nhanh kẹp một củ khoai lang ra, để trên đất phui sạch bụi, đào trong tay mấy cái, chịu nóng tách khoai lang ra, đưa một nửa lớn nhất cho Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư! Thơm quá đi thôi!”

Mộ Hoàng Tịch không từ chối, nhận lấy khoai lang có chút cháy, cắn một cái; Ngọc Nô thấy vậy, lập tức vui vẻ ăn xong khoai lang trong tay mình, còn thuận tiện đưa cây gậy cho Vân Nương, ý bảo tự nàng bôi.

Mấy củ khoai lang rất nhanh không còn, Ngọc Nô có chút vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, hôm nay bận rộn như vậy, những thứ này hiển nhiên không đủ lấp bao tử, mà Vân Nương cũng chưa bao giờ lao động như vậy qua, mấy củ khoai lang rất nhỏ, còn chưa đủ lót dạ ! Thấy vậy, Mộ Hoàng Tịch chia phần khoai lang trong tay thành hai phần, chia ra đưa tới trước mặt hai người: “Ăn đi!”

”Tiểu thư! Như vậy sao được!” Vân Nương lập tức khước từ.

”Tiểu thư! Em không muốn!” Ngọc Nô dứt khoát quay mặt sang chỗ khác: “Thân thể tiểu thư kém, người không thể bị đói bụng!”

Mộ Hoàng Tịch cười khê: “Bụng của ta hiện tại không đói, nếu như ta không đoán sai, lát nữa đại phu nhân sẽ đưa đồ ăn tới đây, các em cứ lấp bao tử trước, sau đó mới ăn thêm thứ khác!”

Nghe thấy Mộ Hoàng Tịch nói như vậy, hai người nhìn nhau, cũng không từ chối nữa, ăn khoai lang xong, quả nhiên nhìn thấy nha đầu tới đưa đồ ăn và chân, mặc dù không thích chỗ này, nhưng bây giờ cũng có chút vui vẻ!

Đại phu nhân vì danh hiệu hiền đức của bà ta, tất nhiên muốn làm ra dáng vẻ cho người khác xem, mà nàng thích nhất là lợi dụng điểm này, nhìn mấy món ăn trước mặt, Mộ Hoàng Tịch nhai trong miệng cũng bị mất mùi vị, còn không ăn ngon bằng khoai lang!

Ăn cơm tối xong Vân Nương dọn dẹp bát đĩa, mà Ngọc Nô thì đi lấy nước cho Mộ Hoàng Tịch rửa mặt.

”Á.” Một tiếng kêu sợ hãi vang dội Tây viện, Mộ Hoàng Tịch đang ngồi yên một chỗ lập tức lao ra ngoài, trước mắt Vân Nương chỉ cảm thấy thoáng một cái, Mộ Hoàng Tịch đã không thấy tăm hơi!

”Ngọc Nô!” Mộ Hoàng Tịch có chút nóng nảy vội tới nơi xảy ra chuyện, đã nhìn thấy Ngọc Nô bị sợ kêu to: “Sao thế?”

Ngọc Nô nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, giống như nhìn thấy cứu tinh, một tay níu lấy y phục Mộ Hoàng Tịch, làm ra dáng vẻ đáng thương, thiếu chút nữa đã khóc: “Tiểu thư, có quý kia!”

”Được rồi! Không sao, có ta ở đây !” Mộ Hoàng Tịch vừa an ủi, vừa quan sát bốn phía, cuối cùng phát hiện trong góc có hơi thở, nhếch môi nhủ thầm: “Người hù sợ nha đầu ta, người tự mình ra ngoài? Hay là ta tự mình đến mời?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ai Hù Dọa Ai?

“Là tự mình ra ngoài? Hay là ta phải đến mời người?” Mộ Hoàng Tịch đỡ Ngọc Nô đứng dậy, giọng nói lạnh lùng.

Hồi lâu không thấy bên kia có động tĩnh, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Ngọc Nô, đi lấy đuốc lại đây, chúng ta nhìn kỹ xem đây rốt cuộc là người hay quý!”

”Vâng! Được ạ!” Có Mộ Hoàng Tịch tiếp thêm can đảm, Ngọc Nô nhất thời lại phản kích, xoay người đi vào trong phòng thật nhanh, chưa đến một lát đã lấy đuốc mang tới.

Vân Nương lúc này cũng đi theo đến, không rõ chuyện gì nên nhìn hai người: “Tiểu thư, người đang muốn làm gì vậy?”

Mộ Hoàng Tịch không trả lời nàng, mà cầm đuốc từ trong tay Ngọc Nô lại, từng bước đi tới nơi đó; nàng cố ý bước chân nhanh hơn, trong màn đêm yên tĩnh nơi này, trở nên vô cùng rõ ràng, rốt cục đi tới nơi phòng hạ nhân đã bị bỏ hoang, một bóng đen run lấy bấy xuất hiện trước mặt ba người, vừa nhìn thấy ba người đến càng thêm hoảng sợ, trốn to mắt nhìn ba người, trong mắt là sợ hãi không chút nào che giấu.

”Tiểu thư! Là người!” Nhìn thấy vậy, trái tim bị hù dọa muốn nhảy ra ngoài của Ngọc Nô rốt cục cũng an ổn trở lại chỗ cũ.

Mộ Hoàng Tịch im lặng, chẳng lẽ nàng ta vẫn thật sự cho rằng trên thế giới này còn có quỷ như vậy sao? Quay đầu nhìn bóng đen kia: “Ngươi là ai?”

”A...” Dường như bị giọng nói lạnh lùng của Mộ Hoàng Tịch hù dọa, thân thể người nọ chợt run lên, hoảng sợ muốn chạy trốn, Mộ Hoàng Tịch nhất thời không biết nên nói gì cho phải, nàng đáng sợ như vậy sao? Xoay người nói với Vân Nương: “Ngươi đến thử chút đi!”

Vân Nương ngồi xổm ở nơi kia dùng lời nói nhỏ nhẹ ôn hòa nói chuyện với người kia thật lâu, rốt cục làm cho người kia buông xuống đề phòng, Vân Nương nhân cơ hội giúp người kia sửa sang lại đầu tóc, lộ ra diện mạo ban đầu, là một bà lão đã hơn năm mươi tuổi, tóc tai mặt mũi bà ta bẩn thỉu, ăn mặc nhếch nhác, hơn nữa tinh thần cũng không phải rất bình thường, thấy thể chân mày Mộ Hoàng Tịch hơi nhíu lại, nơi này là Tây viên của Tướng phủ, tại sao có thể có một người điên ở nơi này?

”Không... Không được... Đừng giết ta!” Bà lão kia không biết đột nhiên bị thứ gì kích động, một phen gạt Vân Nương ra, vừa hoảng sợ nhìn Mộ Hoàng Tịch vừa không ngừng lùi về phía sau, phía sau bà ta là vách tường, không tìm được đường khác bà ta lại có thể dùng ngón tay đào bới, rất nhanh mười ngón tay đều dính máu tươi mà bà ta lại tựa như không hề biết đau, vừa đào lại vừa run rẩy nói lắp lắp: “Phu nhân, không phải do ta làm, không phải ta, phu nhân, nô tỳ không muốn giết người, phu nhân không nên trách nô tỳ... Không nên trách nô tỳ...”

”Tiểu thư, bà ta làm sao vậy?” Ngọc Nô nín lấy ống tay áo Mộ Hoàng Tịch, một màn trước mắt này còn kinh khủng hơn so với nhìn thấy người chết.

Mộ Hoàng Tịch trầm tư, còn muốn nghe bà ta nói điều khác, đã thấy người nọ đột nhiên hôm mê bất tỉnh, xem ra là bị dọa đến hôn mê.

”Tiểu thư! Làm sao bây giờ?” Vân Nương hỏi, đột nhiên xuất hiện một người bất tỉnh ở chỗ ở bọn họ, dường như không thể bỏ mặc được!

Mộ Hoàng Tịch suy nghĩ một chút: “Vân Nương, ngươi và Ngọc Nô đưa bà ấy đến viện phía sau Tây viên, nhớ không được để cho bất cứ ai phát hiện!”

”Vâng!” Hai người nhìn nhau, chịu đựng mùi hôi thối tiến lên kéo bà lão kia đi.

Mộ Hoàng Tịch dùng trên những ngón tay máu thịt be bét của bà ta, khẽ cau mày: “Thuận tiện giúp bà ta băng bó một chút, hiện tại cũng không thể để cho bà ấy chết!”

”Vâng!” Mặc dù không biết Mộ Hoàng Tịch muốn làm gì, nhưng hai người vẫn là đáp ứng.

Mà Mộ Hoàng Tịch lại cúi đầu suy tư những lời người kia vừa nãy nói, ‘phu nhân’ trong miệng bà ta lớn tiếng kêu rớt cuộc là người nào? Nếu như nói người đó đã chết, như vậy phu nhân này...

Trong viện nhà quyền quý, trừ vợ cả thế tử của gia chủ có thể coi là phu nhân, những người khác đều là di nương, mà Mộ Trình có hai phu nhân, Đại phu nhân bây giờ vẫn còn sống, như vậy... Cũng chỉ có người vợ chính thức của ông, là mẫu thân mà nàng chưa từng gặp mặt!

Đưa tay lên lấy ra khối ngọc bội vẫn đeo trên cổ, điêu khắc trên ngọc bội chính là hình hoa mai và hoa lan, hai loại hoa khác nhau đan vào cùng một chỗ, lại nhìn rất đẹp, đây là ngọc bội vẫn luôn đeo trên người nàng, nếu đoán không sai, là mẫu thân của nàng để lại cho nàng, bàn tay nắm thành quyền, giữ ngọc bội trong lòng bàn tay, mặc kệ có phải hay không phải, nàng đều phải tra rõ - coi như là báo đáp cho sinh mạng mà mẫu thân đã ban cho nàng!

”Cái gì? Có chuyện ma quái ở Tây viên?” Mộ Tâm Vi nghe vậy, nhất thời nhảy dựng lên, trên mặt đều là vẻ há hê không che giấu được.

”Tiểu thư, là thật!” Nha đầu Thụ nhi lập tức kể lại sống động như thật: “Nghe nói đêm qua lúc nửa đêm nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi, sau đó còn truyền đến tiếng khóc thút thít lẫn tiếng kêu hoảng sợ, đêm qua gió lạnh không ngừng, ngay cả gã sai vặt đi tuần tra cũng không dám đi đến Tây viên, ba người kia đoán chừng đã sớm bị hù chết!”

”Hù chết là tốt nhất!” Mộ Tâm Vi vỗ bàn một cái: “Đi, chúng ta đi xem một chút!”

”Tiểu thư, Tây viên kia có quỷ, người vẫn dám đi sao?”

”Có gì mà không dám?” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, Mộ Tâm Vi vẫn là gọi một mama tới: “Đi gọi Trương Vũ tới đây!”

Mộ Trương Vũ, Tứ tiểu thư Mộ phủ, cùng Mộ Tâm Vi đều do Đại phu nhân sinh ra, có điều tính tình hai tỷ muội khác nhau một trời một vực, Mộ Tâm Vi có gì đều biểu hiện ở trên mặt, tính tình nóng nảy vô cùng, mà Mộ Trương Vũ vừa vặn trái ngược, ôn hòa, điềm đạm ít nói, cái gì cũng không nhiều lời, ít khi ra cửa, ở trong Tướng phủ đều không có cảm giác tồn tại.

Đoàn người rất nhanh đã đi tới Tây viên, có điều rất nhanh liền bị một màn trước mắt làm hoảng sợ, không phải nói đêm qua có quỷ, ba người Mộ Hoàng Tịch bị hù chết sao? Vậy cảnh tượng hiện tại giải thích thế nào? Mộ Hoàng Tịch nằm trên giường mềm mại không chút lo lắng thành thói đọc sách, Ngọc Nô ở một bên quạt cho nàng, mà Vân Nương thì dọn dẹp có đại xung quanh, bộ dáng ba người này, có chỗ nào giống như bị hù dọa?

”Ngươi...” Ngươi tại sao không chết? Mộ Tâm Vi chỉ vào Mộ Hoàng Tịch vừa định hỏi như vậy, đã bị Mộ Trương Vũ kéo lại, nên cũng không nói ra, chỉ là biểu cảm trên gương mặt đã biểu hiện rõ ràng tâm tư của nàng ta.

Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu, nàng biết Mộ Tâm Vi, vậy nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt đứng bên người nàng ta, dựa theo tính tình trái ngược với Mộ Tâm Vi, có thể đứng bên người nàng ta có lẽ chỉ có Mộ Trương Vũ muội muội của nàng ta; Mộ Trương Vũ mười lăm tuổi, đáng đáp cũng rất xinh đẹp, rõ

ràng mới mười lăm tuổi, thân thể đã bắt đầu trở mã, thanh tú gọi cảm, tóc dài vén lên thành mái, những sợi khác đều buông xuống, hai tay nàng ta đan ở phía trước, đầm đầm dịu dàng đứng ở nơi đó, hoàn toàn là dáng vẻ tiểu thư khuê các.

Thấy Mộ Hoàng Tích nhìn lại, Mộ Tương Vũ bước lên trước hai bước, cong môi khẽ mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Nói vậy tỷ chính là Hoàng Tích tỷ tỷ, hôm qua tỷ tỷ trở về, tiểu muội chưa đến nghênh đón, mong rằng tỷ tỷ không lấy làm phiền lòng!”

Mộ Tương Vũ vừa nói ra lời này, Mộ Hoàng Tích dường như thấy được Đại phu nhân thứ hai, quả nhiên không hổ là bà ta sinh ra, ngồi dậy khỏi giường: “Muội muội sao lại nói vậy, hôm qua không phải là có tỷ tỷ của muội đến nghênh đón sao?” Nói xong còn nhìn về phía Mộ Tâm Vi, Mộ Tâm Vi nhất thời giận dữ, một phen kéo ống tay áo Mộ Tương Vũ: “Còn nói nhảm với nàng ta nhiều như vậy làm gì, chúng ta đi! Nơi này không sạch sẽ, ngay cả người cũng xúi quẩy như vậy!”

Mộ Tương Vũ không bị lời Mộ Tâm Vi ảnh hưởng chút nào, gật đầu với Mộ Hoàng Tích: “Vậy muội muội trước xin được cáo từ, lần sau sẽ đến thăm tỷ tỷ!”

Nhìn đoàn người đi xa, Mộ Hoàng Tích gọi lên một nụ cười nhạt, Mộ Tương Vũ này quả thật có chút đầu óc, nhưng là tâm cơ quá nặng, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Người Trong Mộ Phủ

Edit: Ciao

Mấy người Mãn Tâm Vi vừa đi thì có nha đầu tới cửa, là một nha đầu mặc trang phục màu trắng xanh, gật đầu với Mộ Hoàng Tích: “Nô tỳ Nguyệt Nhi bái kiến đại tiểu thư, phu nhân mời người đến nhà trước!”

Mộ Hoàng Tích nhìn Nguyệt Nhi này, nàng ta nhìn rất thanh tú, cũng coi như là một cô con gái được cưng chiều, hôm qua nàng đã nhìn thấy nàng ta bên người đại phu nhân, hơn nữa ăn mặc khác người, hiển nhiên có địa vị bất đồng trong lòng đại phu nhân, bây giờ nàng ta cung kính nhưng về mặt lại không giống vậy. Mộ Hoàng Tích cũng không để ý, bởi vì nàng hiểu được, tại Mộ phủ này thì nàng còn kém một đũa nha hoàn!

Mộ Hoàng Tích để quyền sách xuống: “Phu nhân gọi ta tới có chuyện gì gấp?”

“Phu nhân triệu tập các di nương, thiếu gia và tiểu thư, mọi người đều đợi ở tiền thính, để gặp được Đại tiểu thư!”

Gặp nàng ấy hả? Mộ Hoàng Tích cụp mắt: “Biết rồi, ta chuẩn bị chút rồi sẽ qua!”

“Vậy nô tỳ đi trước để bẩm báo phu nhân!” Nguyệt Nhi muốn gật đầu với Mộ Hoàng Tích, nhưng sau đó lại xoay người đi.

“Xi, bỏ đi...” Nguyệt Nhi vừa đi, Ngọc Nô lập tức khinh thường: “Không phải chỉ là một nha đầu thôi sao? Cứ như mình là chủ tử vậy, ngoài mình thì cung kính nhưng về mặt thì như con không tước, người nào không biết còn tưởng nàng ta mới là Mộ gia đại tiểu thư đấy!”

“Tiểu thư!” Dù Vân Nương không trải qua truyện đại trạch, nhưng ít nhiều cũng được nghe người ta nói, dù hôm nay tiểu thư có được thân phận tôn quý, nhưng sợ rằng cuộc sống sẽ không dễ chịu.

Mộ Hoàng Tích khẽ cười, nói với Ngọc Nô: “Ở nhà quan lớn thế gia, nha đầu được sủng ái, có thể ngang với nửa chủ tử, nàng ta là nha đầu bên cạnh đại phu nhân, đương nhiên có tư cách kiêu ngạo, ai bảo tiểu thư nhà em không được sủng ái chứ?”

Nghe vậy, Ngọc Nô bất mãn: “Tiểu thư nói gì thế? Tiểu thư chính là tiểu thư, nô tài chính là nô tài, người không được sủng ái đi nữa thì cũng là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận!”

“Còn dạy ta nữa, vậy ai mới không biết lớn nhỏ đây hả!” Mộ Hoàng Tích cốc đầu Ngọc Nô, phui tay nói: “Đi thôi! Đi qua xem!”

“Ai da!” Ngọc Nô che đầu trừng mắt tố cáo tiểu thư nhà mình, nhưng ngại vì uy quyền, nàng không dám nói.

“Tiểu thư, người đến đó, bọn họ sẽ gây bất lợi cho người sao?” Vân Nương lo lắng hỏi.

Mộ Hoàng Tích nhún mày: “Chẳng lẽ vì thế mà ta không đi? Nếu nó tới thì trốn cũng không tránh được, cứ đi xem thế nào.”

Đi thẳng đến tiền thính, trên đường nha hoàn sai vặt nhìn thấy cũng xì xào bàn tán, cũng chẳng có chút nào gọi là cung kính với đại tiểu thư, Mộ Hoàng Tích nhìn không chớp mắt, cứ đi thẳng về phía tiền thính. Đến khi nàng bước vào thì thấy bên trong đã ngồi đầy cả phòng, người ngồi cao nhất đương nhiên là đại phu nhân, phía bên phải bà ta là bốn nữ nhân, nhìn trang phục thì chắc đây là bốn tiểu thiếp của Mộ Trình rồi, mà Mãn Tâm Vi và Mãn Tương Vũ ngồi phía bên trái, dưới bọn họ là một thiếu niên mười sáu tuổi, một nam hài mười tuổi và một tiểu cô nương tám tuổi. Ngoại trừ Thất thiếu gia

vừa sinh ra thì tất cả những người khác đều đến.

Mộ Hoàng Tịch vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, có dò xét, nhìn ngó, tò mò, nghi ngờ, bất mãn, đương nhiên có ánh mắt phẫn nộ của Mộ Tâm Vi, đại phu nhân nâng chung trà lên nhấp một ngụm, từ từ đặt chén trà xuống, nói nhẹ nhàng: “Sao Hoàng Tịch không vào đi? Mau vào gấp đi nương và các đệ đệ muội muội!”

Mộ Hoàng Tịch đi vào, hai tay đặt bên hông, hơi nhún người: “Hoàng Tịch gặp Đại phu nhân!”

Đại phu nhân? Nghe được xưng hô thế này, có người lộ vẻ mặt hay ho, trong gia tộc, bất kể là dòng chính nữ hay thứ nữ đều xưng chính thê là nương, mà những người khác là di nương, gọi ‘Đại phu nhân’, rõ ràng là cho thấy ý bất kính.

“Ha ha! Đại tiểu thư ở trong miếu tự trên núi hoang lâu qua nên quên quy củ trong nhà chúng ta sao?” Một vị di nương mặc quần áo màu đỏ tím, trang điểm đậm cười nói, nhìn gương mặt nàng ta cũng biết là hay gây chuyện, nhất là giọng nói kia, âm dương quái khí.

“Bát di nương, đại tiểu thư không ở nhà nhiều năm như vậy, có điểm sai lầm cũng là dễ hiểu!” Một di nương nhìn có vẻ hiền lành nói.

“Ta nói nàng không đúng à?” Bát di nương lập tức cãi lại, bất mãn nhìn người nói hộ Mộ Hoàng Tịch: “Không phải ta chỉ nói một câu à? Ngươi có ý gì? Không biết còn tưởng rằng ta bất kính với Đích đại tiểu thư đấy!” Bát di nương nhấn mạnh hai chữ ‘dòng chính nữ’, rõ ràng là nàng ta đang muốn châm chọc.

Màn Tâm Vi vui vẻ uống trà, Bát di nương này thường xuyên gây chuyện, Mộ Hoàng Tịch sao mà chịu được!

Hai di nương càng nói thì càng hăng, mà ngay cả hai di nương bên cạnh khuyên bảo cũng không được, cuối cùng vẫn là Đại phu nhân nói ‘được rồi’ mới ngăn được mấy người, sau đó bà ta quay đầu dịu dàng nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Hoàng Tịch! Ngồi đi!”

Lời nói nhã nhặn của Đại phu nhân vừa dứt, mọi người lập tức hóng kịch vui, bởi vì tất cả vị trí trong phòng này đã bày xong, tất cả mọi người đều ngồi xuống, chỗ duy nhất trống là bên dưới Lục tiểu thư Mộ Văn Tình, đường đường là đích nữ mà lại ngồi sau cùng, dưới cả thứ nữ, trong lòng Mộ Hoàng Tịch hiểu ra, đây là kế thứ hai sau ngày hôm qua, ra oai phủ đầu, Đại phu nhân đang thử dò xét, để nàng hiểu được vị trí của mình.

“Ha ha!” Mộ Tâm Vi cười phì ra tiếng, đáng vẻ xem kịch vui: “Không phải mẫu thân cho ngươi ngồi sao? Còn đứng làm gì? Chẳng lẽ không nghe cả lời của mẫu thân hả!”

Mộ Hoàng Tịch không hề động đậy, nhìn đại phu nhân nói: “Hoàng Tịch tạ ơn phu nhân ban thưởng ngồi, nhưng Hoàng Tịch đứng là tốt rồi, phu nhân có lời gì cứ nói Hoàng Tịch nghe!”

“Ồ, còn bướng bỉnh nữa kia!” Bát di nương cười nhạo: “Đại phu nhân tốt bụng nhưng người ta lại không nhận rồi!”

Đại phu nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn, lập tức khiến nàng ta ngậm miệng lại, nhưng trong mắt không dấu được vẻ nhỏ nhen tức giận.

“Hoàng Tịch đang giận nương sao?” Đại phu nhân nói chuyện vẫn dịu dàng như trước, nhưng trong mắt đã lạnh hơn vài phần.

“Hoàng Tịch không dám!” Mộ Hoàng Tịch biết rõ bây giờ còn chưa phải lúc đối đầu với người đàn bà này, chỉ đành cúi đầu: “Hoàng Tịch rời Mộ gia mấy năm, nếu Hoàng Tịch có làm gì không đúng, kính xin phu nhân bao dung, tha thứ!”

Gặp nhau một lúc rồi chấm dứt vì Cửu di nương phải về chăm sóc Thất thiếu gia, mà Mộ Hoàng Tịch vẫn đứng nói chuyện, mặc cho đại phu nhân nói gì, các nàng làm sao, cũng không nhắc tới chỗ ngồi, mặc dù đứng cũng là chịu nhục nhưng so với ngồi ở vị trí kia thì nàng tình nguyện đứng.

Mãi mới đi ra khỏi sảnh, Mộ Hoàng Tịch lại phát hiện, không thấy Ngọc Nô đâu. ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hoàng Tịch Tức Giận

Editor: Thu Lệ

“Ngọc Nô!” Mộ Hoàng Tịch cả kinh, Ngọc Nô ở đây đợi nàng, nếu không đợi được nàng, Ngọc Nô tuyệt đối sẽ không tự tiện rời đi, hôm nay Ngọc Nô không có ở đây, nhất định là đã xảy ra chuyện.

“Tỷ tỷ đang tìm cái gì vậy?” Mộ Tâm Vi duyên dáng đi ra ngoài, trên mặt nở nụ cười nhìn Mộ Hoàng Tịch, giống như không nghi ngờ gì liếc nhìn sau lưng Mộ Hoàng Tịch, nói: “Nha hoàn của tỷ đâu? Vậy mà lại không ở đây đợi tỷ tỷ, một chút quy củ cũng không có, sau khi trở về tỷ tỷ hãy dạy dỗ tốt một chút nhé!”

Nụ cười này khiến Mộ Hoàng Tịch rất khó chịu: “Không cần người tới nhắc nhở!”

“Hừ!” Mộ Tâm Vi tức giận trừng mắt nhìn nàng, sau đó giẫm bước chân cao ngạo rồi đi, quả nhiên y chang như loài vật nào đó.

Mộ Hoàng Tịch nhìn bóng lưng của nàng ta khẽ nhủ mảy, ngay sau đó đi tìm Ngọc Nô, nhưng mặc cho nàng tìm hết cái nhà này, hỏi thật nhiều người đều nói không biết, dĩ nhiên nàng biết những người này là lừa nàng, nhưng hiện giờ đang ở Mộ phủ, nàng thật sự không có d/đ'l;q'd cách nào, xoay người trở lại viện, nhìn thấy Vân Nương bưng một chậu nước đi vào trong phòng, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ: “Vân Nương, ban ngày mà em múc nước làm gì?”

Vân Nương xoay người, nước mắt lập tức rớt xuống, hốc mắt nàng đã hồng đến giống như con thỏ nhỏ, hiển nhiên là đã khóc một hồi: “Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại, người vào xem một chút đi!”

Trái tim Mộ Hoàng Tịch đập bộp một tiếng, bước chân dồn dập đi vào, lại nhìn thấy Ngọc Nô nằm lỳ ở trên giường, y phục xóc xếch, y phục trên mông d/đ' đã dính đầy máu, liếc mắt một cái cũng biết là nàng bị đánh hèo, lòng Mộ Hoàng Tịch lập tức thất lại: “Tại sao có thể như vậy!”

“Tiểu thư!” Ngọc Nô mở mắt có chút khó khăn, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch liền khẽ mỉm cười: “Tiểu thư không phải lo lắng, em không sao!”

Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống giường, nhìn bộ dáng yếu ớt của Ngọc Nô, trong lòng càng thêm tự trách, cố gắng nhịn tức giận: “Ai đánh em?”

“Tiểu thư, em không sao!” Ngọc Nô lắc đầu, tuy rằng nàng lỗ mãng, nhưng nàng cũng không phải ngu ngốc, không thể để cho tiểu thư vì nàng mà làm chuyện điên rồ, tuy rằng tiểu thư không thích nơi này, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà của tiểu thư mà.

Sao Mộ Hoàng Tịch có thể không biết tâm tư của nàng, xoa xoa đầu của nàng cười khê: “Ngốc, ta sẽ có chừng mực, nói cho ta biết là ai đánh!”

Ngọc Nô không nói, vừa đúng lúc này Vân Nương đi vào nói: “Tiểu thư, Lulu ma ma bên cạnh đại phu nhân mang theo một đại phu tới!”

Trong mắt Mộ Hoàng Tịch chợt lóe lên ánh sáng, trên mặt không biến sắc: “Cho bọn họ vào đi!”

Rất nhanh, một ma ma hơn 40 tuổi mang theo một đại phu tiến vào, ma ma liếc Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Nô đang nằm trên giường một cái, cũng không hành lễ, giọng điệu nghiêm túc nói: “Đại tiểu thư, phu nhân nói nha hoàn của tiểu thư không biết lễ độ, cho nên dẫn xuống d/đ'l;q'd trừng phạt một chút, hi vọng về sau nàng ta hãy nhớ cho kỹ, dù sao Mộ gia là thế gia cao cửa, ở đây hạ nhân đều giữ quy củ, không chấp nhận nha đầu thô lỗ boai hoại quy củ Mộ phủ!”

Dứt lời lại chỉ vào đại phu bên cạnh: “Đây là đại phu chuyên xem bệnh cho người làm Mộ gia, là phu nhân đặc biệt mời tới chữa thương cho nha đầu này đây!”

Mộ Hoàng Tịch lễ phép cười một tiếng: “Thay ta đa tạ ý tốt của đại phu nhân, về sau ta nhất định sẽ giáo dục nha hoàn của ta thật tốt, sẽ không để cho bà ấy phí tâm, về phần đại phu này thì không cần, thể cốt của nha đầu rừng núi không dễ hỏng như vậy, bôi chút thuốc là được rồi!”

Lời nói của Mộ Hoàng Tịch vô cùng ôn hòa, nhưng chỉ có Ngọc Nô mới cảm nhận được lực tay nàng đang cầm đã dùng bao nhiêu sức, nhất thời chua xót trong lòng, tiểu thư bởi vì nàng mà chịu uất ức.

“Nếu đại tiểu thư đã nói như vậy, thì ta trở về sẽ bẩm báo phu nhân!” Lulu ma ma ghét bỏ nhìn hai người một cái, sau đó mang theo đại phu rồi đi.

“Tiểu thư.” Vân Nương có chút lo lắng nhìn về mặt âm trầm của Mộ Hoàng Tịch, nàng biết hiện giờ trong lòng tiểu thư khẳng định không dễ chịu.

“Không có việc gì!” Mộ Hoàng Tịch khẽ lắc đầu, sau đó xoay người coi y phục của Ngọc Nô ra, muốn kiểm tra vết thương của nàng.

“Tiểu thư! Vẫn là để Vân Nương làm đi ạ!” Vân Nương đi lên phía trước, sao nàng có thể để tiểu thư tự ra tay chứ.

“Không cần!” Mộ Hoàng Tịch lắc đầu, từ từ coi y phục của Ngọc Nô ra, từng kiện y phục nhuộm máu được lột ra, nhìn thấy mà ghê, Ngọc Nô gất gao cắn gối đầu, lúc này mới không cho mình gọi ra tiếng. Khi Mộ Hoàng Tịch lột quần lót ra, thấy cái mông máu thịt be bét của nàng, mắt nhất thời đau xót, nhưng nàng vẫn không nói gì cả, nhận lấy khăn lông trong tay Vân Nương nhẹ nhàng lau chùi vết máu bên cạnh, xuống tay vô cùng nhẹ, chỉ sợ đụng vào vết thương của Ngọc Nô, nhưng có đôi khi cũng bị đụng vào, đau đớn khiến thân thể Ngọc Nô run lên.

Chờ đến khi Mộ Hoàng Tịch đóng gói thuốc lại, Ngọc Nô đã ngủ thiếp đi, không biết vì mệt mỏi hay là quá đau mà hôn mê! Nhìn Ngọc Nô ngủ thiếp đi mà chân mảy nhủ chặt lại, trong lòng Mộ Hoàng Tịch thầm hận: đại phu nhân!

Tuy đánh Ngọc Nô nhưng thực ra là cảnh cáo nàng bắt kính, xem ra vẫn không ngồi yên!

Nếu như có thể giết người, Mộ Hoàng Tịch nhất định sẽ giết nàng, nhưng hiện giờ nàng không thể động vào đại phu nhân được, đại phu nhân là muội muội duy nhất của viện sĩ Hàn Lâm viện Lý Thanh Long, mà Lý Thanh Long lại cưới con gái một của Từ Quốc công, Từ Quốc Công là nguyên lão hai triều, ở trên triều đình hết sức quan trọng, đối với con gái một này lại vô cùng sủng ái, cho nên có quan hệ mật thiết với Lý gia, mà đại phu nhân còn có danh hiệu nhị phẩm hạo mệnh phu, nên chưa thể động vào được.

Tròng mắt Mộ Hoàng Tịch phủ lên một tầng sương mù, tất cả bên trong đều làm cho người ta không nhìn thấy rõ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Mộ Diệc Thần

Edit: Đào Sindy

Kể từ khi Ngọc Nô bị thương, Mộ Hoàng Tịch không ra khỏi Tây viện, dù đại phu nhân tới mời, nàng đều lấy lý do chăm sóc Ngọc Nô để khước từ, hiện tại nàng bằng lòng đắc tội bà ta, cũng không bằng lòng nhìn thấy bà ta!

Từ phòng Ngọc Nô ra ngoài, Mộ Hoàng Tịch chuẩn bị ra ngoài đi dạo, tâm tình mấy ngày nay có chút phiền muộn, khiến nàng kiềm nén phát hoảng.

Mới vừa ra Tây viện, đã nhìn thấy một thiếu niên hơn mười tuổi dẫn theo một đám gia đình vênh vào tự đắc rồi đi, nhóm người giống như không nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, trực tiếp đi qua, nhìn cũng không nhìn.

Khóe miệng Mộ Hoàng Tịch co rút, giống như bắt đắc dĩ than nhẹ: ai kêu nàng là một tiểu thư không được sùng ái đây?

Mấy người đi hướng ngược lại, nàng cũng không để ở trong lòng, Mộ Hoàng Tịch đi dọc theo Tây viện, thật ra thì nơi này cũng không có cảnh sắc đẹp mắt gì, bồn hoa cũng không còn người quản lý, cỏ dại mọc thành bụi, nhưng đúng yêu cầu thanh tịnh của nàng, bởi vì nơi này căn bản không có người.

Khi Mộ Hoàng Tịch chẳng có mục đích mà đi lại bị một chỗ hấp dẫn, bên hồ sen cách đó không xa có một nam hài mười tuổi, từ y phục và bóng lưng của hắn, nàng lập tức nhận ra thân phận của hắn, Ngũ thiếu gia Mộ Diệc Thần, nhưng hắn ngồi trên bờ sông làm gì?

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch nhìn chăm chú, Mộ Diệc Thần cúi xuống y phục của mình, lộ ra thân thể tím bầm đến ghê rợn, màu tím bầm trải rộng thân thể, không nhìn thấy một chỗ da thịt hoàn hảo nào, hơn nữa có chỗ còn thâm máu, rõ ràng là mới vừa bị đánh; Mộ Hoàng Tịch không khỏi nghĩ đến Tam thiếu gia Mộ Anh Kiệt và gia đình khi nãy, hiển nhiên chuyện này không thoát khỏi liên quan đến hắn ta.

Trong suy nghĩ của Mộ Hoàng Tịch, Mộ Diệc Thần ngắt mấy cây cỏ bỏ vào miệng, sau đó khom lưng mức nước rửa sạch vết thương, đợi đến khi rửa sạch, phun cỏ đã nhai trong miệng lên trên, chân mày nhỏ nhỏ hơi nhíu lại, nhưng lại không phát ra một chút âm thanh, hiển nhiên đối với đau đớn như vậy đã thành thói quen.

Đắp cỏ cầm máu đã nhai nát lên trên vết thương, sau đó dùng vải bọc lại, lúc này mới mặc y phục, mức nước súc miệng một chút chuẩn bị rồi đi; nhưng lúc xoay người, khóe mắt trong lúc lơ đãng nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch cách đó không xa, trong mắt lóe lên vẻ bối rối, còn có một chút lúng túng và hận ý không kịp che giấu.

Xoay người làm như không nhìn thấy rồi khỏi, nhưng Mộ Hoàng Tịch đã đi tới chỗ hắn: “Thường bị sỉ nhục sao?”

Thân thể Mộ Diệc Thần chấn động, đối với đại tỷ đột nhiên xuất hiện này, mặc dù hắn không thích, nhưng cũng không ghét, nhưng vừa nghĩ tới những việc kia đã bị nàng thấy, trong tim của hắn nhất thời cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như bí mật sâu nhất bị người ta nhòm ngó, nghe được Mộ Hoàng Tịch hỏi như thế, hắn không có sắc mặt tốt: “Chuyện không liên quan người!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn thiếu niên quật cường trước mặt, trên mặt hắn không bị thương, thấy Mộ Anh Kiệt biết đạo lý đánh người không đánh mặt, đánh hấn đến thân thể đầy thương tích, nhưng từ cổ trở lên không bị thương chỗ nào; dung mạo Mộ Diệc Thần rất đẹp mắt, mặt đứa bé mười tuổi còn chưa phát triển, nhưng hắn không phải hài tử mập, gương mặt nhỏ nhỏ có khí khái anh hùng hùng hực, da trong suốt, lông mi thật dài che lại trông mắt màu đen xinh đẹp, quả thật giống như một tiểu vương tử, mặc dù còn chưa lớn, nhưng không khó tưởng tượng dáng vẻ hắn sau này rất dễ nhìn.

Hơn nữa khuôn mặt này, Mộ Hoàng Tịch càng nhìn càng cảm thấy giống người trong trí nhớ.

Bị Mộ Hoàng Tịch nhìn chăm chú có chút không tự nhiên, Mộ Diệc Thần xoay người muốn đi, lại nghe thấy giọng nói Mộ Hoàng Tịch truyền đến: “Muốn biết mẫu thân ngươi là ai không?”

Thân thể Mộ Diệc Thần chấn động, xoay người có chút không tin nhìn nàng: “Ngươi biết?”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, nhưng suy nghĩ lại bay trở về mười năm trước, khi đó nàng vẫn còn ở Mộ Phủ, mặc dù là đại tiểu thư, cũng là đại tiểu thư không được cưng chiều nhất, phụ thân ghi hận, đại phu nhân khắp nơi nhăm vào, mấy di nương coi nàng là sao chổi, địa vị hèn mọn ngay cả một nha đầu cũng có thể khi dễ nàng!

Nàng mặc là y phục dư thừa, ăn cơm thừa canh cặn, thậm chí có lúc mấy ngày cũng không có cơm ăn, có một lần nàng đói bụng đến té xỉu, trùng hợp té ở trước viện Thất di nương, khi đó bà ấy mới vừa gả tới không lâu, bà bế nàng vào thay cho nàng bộ y phục sạch sẽ, đợi nàng tỉnh lại cho nàng một chén cơm nóng hổi, sau đó nàng khóc, chịu nhiều khổ như vậy, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng rơi lệ!

Nữ nhân kia cười ôn hòa với nàng, nhưng lòng của nàng đã sớm xây lên tường rào thật cao, ai cũng không vào được; vì không muốn liên lụy Thất di nương, cho nên nàng không liên hệ với bà nữa, cho đến sau này bà mang thai sinh hạ đứa bé nàng cũng không nhìn một lần, sau đó nàng bị đưa đến chùa chiền, một năm sau Thất di nương chết, mà Mộ Diệc Thần cũng làm con thừa tự cho Tứ di nương, nháy mắt đã đã nhiều năm như vậy.

”Có phải ngươi không biết không? Tại sao không nói lời nào?” Sắc mặt Mộ Diệc Thần lạnh lùng lại mang theo một chút vội vàng không dễ phát giác, hiển nhiên muốn biết chuyện liên quan tới mẫu thân mình.

Mộ Hoàng Tịch hỏi hờn, khẽ thở dài: “Có một số việc, đến lúc ngươi nên biết thì ngươi sẽ biết.”

”Nói cho ta biết!” Mộ Diệc Thần đứng trước mặt Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu: “Ta sẽ không nói cho ngươi đến khi ngươi có năng lực tự chứng minh năng lực của mình đã!”

”Hừ!” Mặt Mộ Diệc Thần lộ vẻ khinh thường: “Địa vị của ngươi cao hơn ta không tới đi đâu, có tư cách gì nói ta?”

”Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch khẽ nhếch môi, nghiêng đầu đón hào quang, trong nháy mắt đó, nàng giống như thần nữ.

”Có lẽ trong mắt của mọi người ta chính là người như vậy, nhưng nhìn mặt ngoài của một con người có thể nhìn ra thứ gì?” Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn về phía Mộ Diệc Thần, con ngươi nhạt màu như nước mùa thu không chút sóng, lại làm cho khinh thường trong lòng hắn nhất thời tàn đi, còn dư lại là gì thì hắn không rõ.

”Ta có thể đồng ý với ngươi một chuyện, nghĩ cho kĩ đi! Cái quyết định này so với cuộc đời của ngươi!” Coi như ân tình bữa cơm năm đó, sau đó, nàng sẽ không hề thiếu nữ nhân kia gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Loveyoumore3112

”Vết thương đã đỡ hơn chưa?” Một giọng nói trầm thấp phát ra từ phía sau tấm rèm, không cần cố ý, trong giọng nói kia cũng đã tự nhiên mang theo vài phần uy nghiêm của bậc bề trên.

”Không sao!” Quân Hạo Hiền đặt ly rượu xuống, trên gương mặt tuấn mỹ khiến tất cả mọi người tự ti không có biểu cảm gì, chỉ uống rượu.

Nghe vậy, bên trong vang lên tiếng đặt ly rượu trên bàn rất khẽ, sau đó ung dung nói: “Nếu như không sao, đệ đã không buồn bức uống rượu ở nơi này rồi!”

Sắc mặt Quân Hạo Hiền ngẩn ra, tay cầm ly cũng cứng nhắc giữa không trung, ngừng trong giây lát rồi đặt ly rượu xuống, chân mày hơi nhíu lại: “Ta thật sự không có việc gì, không cần huynh quan...”

Quân Hạo Hiền xoay đầu ra ngoài cửa sổ, đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, vẻ mặt hiện lên chút kích động kiềm nén, không để ý thần sắc kinh ngạc của người đối diện, rất nhanh đã nhảy ra khỏi cửa sổ hòa vào dòng người.

Quanh quẩn vài vòng trong dòng người, Quân Hạo Hiền bình tĩnh lại, hắn rõ ràng vừa mới nhìn thấy! Bóng dáng màu trắng kia, chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi? Ngày ấy hắn suy nghĩ rất lâu, sau khi xử lý xong chuyện ám sát liền đi đến ngôi chùa kia tìm người, nhưng lại được cho hay người đã đi, mà phương trượng kia lại đánh chết cũng không nói ra thân phận đối phương, ngay cả hắn tìm lâu như vậy, một chút tin tức cũng không có; người nợ lưu lại chỉ có một mảnh khăn tay không có hoa văn, hắn phải làm sao mới tìm được đây?

Nắm chặt chiếc khăn tay vẫn luôn để ở trong tay áo, Quân Hạo Hiền có chút mất mát trở lại từ lâu; hắn chưa từng muốn tìm một người đến như vậy, nhưng là hiện tại không hiểu vì sao, hắn chính là không buông xuống được!

Quân Hạo Hiền vẫn đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, hoàn toàn không biết toàn bộ dáng vẻ của chính mình đều đã rơi vào đôi mắt người đối diện, ánh mắt kia thâm thúy, sắc bén, bá đạo, lạnh lùng..

Ngay khi Quân Hạo Hiền vừa mới rời khỏi, Mộ Hoàng Tịch mua xong mấy bình Kim Sang Dược bước ra ngoài tiệm thuốc, Kim Sang Dược mang theo đã dùng hết rồi, Vân Nương lại không thể ra ngoài, cho nên nàng chỉ có thể tự mình tới mua Kim Sang Dược; hơn một nửa lãnh thổ Tây Việt đều là dân tộc du mục, người dân cởi mở, cho nên dù là ở nơi này, cũng không hạn chế tiểu thư khuê phòng đi ra ngoài, Mộ Hoàng Tịch cũng không sợ bị Đại phu nhân nói gì.

”Các ngươi có nghe nói không, hôm qua Hoàng Thượng lại giết một đại quan tam phẩm đó!”

”Đương nhiên nghe nói, thi thể treo ở cửa nam, lão tử còn đến nhìn đó!”

”Ai! Hoàng Thượng hiện giờ hung bạo như vậy, đã giết mười bảy quan viên rồi, cứ tiếp tục như vậy, triều đình có thể giải tán hay không!”

”Vây cũng chưa chắc, chỉ cần Từ quốc công và Mộ tướng gia vẫn còn, triều đình này không giải tán được đâu!”

”Đúng vậy đúng vậy, bọn họ đều là quan tốt...”

Mộ Hoàng Tịch nâng bước đi về phía trước, trong lòng cười lạnh, Mộ Trình có phải quan tốt hay không nàng không biết, nhưng hẳn nhất định không phải là một nam nhân tốt! Nếu một ngày nào đó Hoàng Đế nổi điên giết hẳn, vậy là tốt rồi, đáng tiếc chính nàng đều hiểu rõ đây là chuyện không có khả năng.

Lúc Mộ Hoàng Tịch trở lại liền thấy Vân Nương và Ngọc Nô đang quỳ gối trước cửa, Vân Nương vẫn còn trụ được, Ngọc Nô lại quỳ đến nỗi nét mặt đau đớn mồ hôi rơi như mưa, nếu không có Vân Nương đỡ, bọn họ đã ngã xuống rồi, Mộ Hoàng Tịch hoảng hốt: “Ngọc Nô!”

”Tiểu thư!” Ngọc Nô vui vẻ, nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, cố gắng cười một cái, nhưng nụ cười kia so với khóc lóc còn khó coi hơn!

”Tiểu thư!” Cho dù là Vân Nương giờ phút này cũng không nhận được hốc mắt đỏ bừng.

Mộ Hoàng Tịch nâng Ngọc Nô dậy, để nàng tựa trên người mình, thấy bộ dáng suy yếu của nàng, trong lòng nhất thời đau xót, lạnh giọng hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Nô không còn hơi sức để nhiều lời, Vân Nương oán hận nói: “Sau khi tiểu thư đi không lâu, Đại phu nhận tự mình tới, không thấy tiểu thư lại thấy hai người bọn em ở trong này, liền lấy lý do bọn em không hoàn thành trách nhiệm hầu hạ tiểu thư phạt chúng em quỳ ở đây!”

Mộ Hoàng Tịch lúc này mới nhìn đến Vân Nương có một nửa bên mặt sưng phồng lên: “Mặt của em làm sao vậy?”

”Không... Không sao cả!” Vân Nương đưa tay che đi, lại không cẩn thận đụng vào, đau đến mức thân thể nàng chấn động.

”Tiểu thư!” Ngọc Nô giật nhẹ ống tay áo Mộ Hoàng Tịch: “Vân Nương thấy lão yêu bà kia muốn em quỳ, cho nên cầu xin thay em, lão yêu bà không cho phép, Vân Nương liền chắn trước giường em, sau cùng bị Lưu mama đánh!”

Nghe vậy, một ngọn lửa trong lòng Mộ Hoàng Tịch nhất thời bùng cháy lên, đôi mắt lộ ra rét lạnh chưa từng có: “Ngọc Nô, hai em nhớ kỹ, các em là người của ta, cũng không ký Khế ước bán thân cho ai cả, cho nên không cần e ngại người nào, về sau ai cũng không thể khi dễ các em, có biết hay không?”

”Vâng! Em vĩnh viễn đều là người của tiểu thư!” Ngọc Nô tựa vào vai Mộ Hoàng Tịch lộ ra một nụ cười chân thành, không chút hoài nghi lời của Mộ Hoàng Tịch.

Mà trong lòng Vân Nương lại cảm thấy âm áp, lời Mộ Hoàng Tịch không thể nghi ngờ là tôn trọng nàng, gặp được chủ tử như vậy, dù khổ một chút, nhưng nàng hiện tại cũng cảm thấy đáng giá.

Đỡ Ngọc Nô đi vào nhà bôi thuốc, Mộ Hoàng Tịch gọi Vân Nương đến.

”Tiểu thư! Người có việc dặn dò Vân Nương?”

Mộ Hoàng Tịch cười thần bí, lấy ra một túi bạc nặng trĩu đưa tới trong tay Vân Nương: “Ta nhớ rõ bên người Bát di nương có một nha đầu mang từ bên ngoài vào tên là Chi Nhi, em tìm cách quan hệ với nàng ta, sau đó nói cho nàng ta một việc...”

Nhìn Vân Nương đi xa, Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nở nụ cười, ở trong đại viện này, nàng sẽ không tự mình đối đầu với Đại phu nhân, vì nàng hiểu rõ kết cục của mình chỉ có thua cuộc, hận ý của Mộ Trình đối với nàng không ai rõ ràng hơn nàng, cho nên nàng nguyện ý nhẫn nhịn, nhưng người khác thì không giống vậy, huống chi là Bát di nương năm đó được sủng ái vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dị Chi Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chuyện Năm Đó

Edit: Cáo

”Tiểu thư! Chuyện sẽ thành sao?” Vân Nương nhìn sân nhỏ yên tĩnh, có phần không tin nổi lời Mộ Hoàng Tịch... dù sao cũng đã ba bốn ngày rồi, sao lại không có chút động tĩnh nào chứ?

”Em cho rằng Bát di nương là kẻ ngốc chắc?” Mộ Hoàng Tịch dựa vào nệm, cũng không ngẩng đầu lên, nàng không nóng nảy chút nào.

”Ý của tiểu thư là?” Dù Vân Nương hiểu được chút ít, nhưng vẫn nghĩ mãi không ra.

Mộ Hoàng Tịch bỏ sách ra, đôi mắt sáng ngời như gương: “Tình tình Bát di nương rất nóng, thích gây chuyện, nhưng không có nghĩa nàng ta không có đầu óc, chỉ một câu nói mà đi gây sự với Đại phu nhân, Đại phu nhân thâm căn cố đế trong Tướng phủ, muốn dao động bà ta thì phải có chứng cứ chắc chắn, nếu không thì là nhóm lửa tự thiêu!”

Vân Nương lập tức bùng tình hiểu ra, hóa ra nàng đã nóng lòng, nhưng mà nàng lại nghi ngờ: “Thế sao tiểu thư có thể biết rõ chuyện năm đó vậy?”

Đôi mắt Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng liếc qua nàng: “Trên thế giới này không tường nào mà gió không lọt qua được, muốn biết một chuyện thì sẽ luôn có cách!”

Ban đêm, rốt cuộc Vân Nương đã có được tin tức: “Tiểu thư, Bát di nương ngã bệnh, cả người nóng rần lên hôn mê bất tỉnh, hơn nữa cứ luôn mê sảng, hình như gọi ‘Trạch nhi’! Thừa tướng đã chạy tới, còn gọi mấy đại phu, và cả Thái y luôn!”

“A?” Mộ Hoàng Tịch cười khê, lập tức cúi đầu, xem kìa, Bát di nương cũng ra tay rồi.

Ba ngày liên tiếp Bát di nương không tốt lên được chút nào mà còn ngày càng nghiêm trọng hơn. Đừng nói là đại phu và ngay cả thái y cũng bó tay. Đúng lúc đó Bát di nương hơi có chút ‘ý thức’, cả người gục vào ngực Mộ Trình, nói nàng ta mơ thấy đứa con chưa ra đời, nói là đến lấy mạng nàng!

Mộ Trình lập tức gọi người đi mời Liễu đạo sĩ, cả phủ Thừa tướng lập tức chướng khí mù mịt.

“Khụ khụ!” Ngọc Nương bị khói hương làm ho sặc sụa, cau mày nhìn Tiền viện, quay đầu trông thấy Mộ Hoàng Tịch, lập tức đến bên cạnh nàng: “Tiểu thư, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì vậy?”

“Ta làm sao biết được?” Mộ Hoàng Tịch ngược mắt.

“Hai ngày nay xuất hiện rất nhiều đạo sĩ, liên tục dâng hương, quả thực là muốn xông khói chết người!” Ngọc Nô phòng mặt nói.

Đúng lúc này Vân Nương đi đến: “Tiểu thư, Thừa tướng gọi tất cả mọi người đến tiền Viện, nói là Tiền sư yêu cầu.”

“Vậy thì đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch buông thư, đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc nàng cũng muốn xem bọn hắn muốn làm gì.

Tiền viện, khi Mộ Hoàng Tịch đến, mọi người đã đến đông đủ. Tất cả phu nhân, di nương, tiểu thư, thiếu gia đều ở đây cả, ngoài Bát di nương yếu ớt dựa trong ngực Mộ Trình thì những người khác đều đứng. Ánh mắt như có lửa nhìn chằm chằm Bát di nương, chỉ hận không thể kéo nàng ta hỏi Mộ Trình.

Mộ Hoàng Tịch nhìn Mộ Trình, sau ngày đó thì đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ông ta; trông thấy ông ta quan tâm nhìn Bát di nương, nàng cũng chỉ có thể cười lạnh.

Mấy vị đạo sĩ vây quanh một cái án kỷ, hát nhảy không ngừng, trong miệng thì lầm bầm những từ nghe không hiểu, còn vung gao lung tung, một ông đạo sĩ mặc khác biệt gơ kiếm quơ tay múa chân, sau đó đốt phù, cả Tiền viện lập tức ngập trong khói.

“Khụ khụ!” Mộ Tâm Vi che miệng ho, nhăn mày không kiên nhẫn: “Viện này đang tốt, sao lại có nhiều đồ bản như vậy? Làm chúng ta cũng phải chịu tội!”

Tam thiếu gia Mộ Anh Kiệt có khuôn mặt cay nghiệt chả khác gì Nhị phu nhân, khinh bỉ nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Không phải đồ bản ở đây à? Còn phải tìm cái gì?”

Mọi người nghe vậy không hện mà nhìn qua Mộ Hoàng Tịch đã thấy nàng bình thản như không nghe thấy, Nhị phu nhân lập tức đem đàn: “Không phải sao? Nàng ta chưa tới thì chúng ta đều tốt, vừa về thì muội muội đã ngã bệnh, không phải nàng ta thì là cái gì?”

Mộ Tâm Vi há hê nở nụ cười: “Đúng vậy, khắc chết mẹ mình, chẳng lẽ còn muốn khắc chết cả nhà chúng ta, nhưng mà nơi đây là phủ Thừa tướng, không cho phép tiểu quý quý phá!”

Mỗi người một câu, nói toàn lời khó nghe, mà Mộ Hoàng Tịch vẫn không có phản ứng gì, chỉ nắm chặt tay Ngọc Nô, để Ngọc Nô đang phần nộ không nói gì.

Mộ Diệc Thần đứng sau Tứ di nương, nhìn Mộ Hoàng Tịch không lộ vẻ mặt gì, thoáng cảm thấy đồng tình với nàng, rõ ràng là đích nữ mà không bằng thứ nữ, nàng hẳn khó khăn hơn mình!

“Được rồi! Cảm ơn!” Cuối cùng đại phu nhân cũng mở miệng, ánh mắt miết qua mọi người, khi nhìn Mộ Hoàng Tịch thì lập tức ôn hòa: “Hoàng Tịch, con đừng so đo với bọn họ, chúng chỉ vô tâm thôi!”

Mộ Hoàng Tịch nhú mày: “Đại phu nhân có gì nói ra lời ấy? Hoàng Tịch đâu nghe ra cái gì! Hoàng Tịch vừa mới nghĩ, mẫu thân Hoàng Tịch chết đúng là đáng thương, cho dù Hoàng Tịch bị phụ thân lạnh lùng thì đó cũng là mệnh của Hoàng Tịch, nhưng mà Hoàng Tịch không hiểu, đều là sinh con, vì sao Đại phu nhân sinh hai đứa con còn tốt mà mẫu thân chỉ sinh mình ta lại chết nhỉ?”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch như có lực xuyên thấu, cắm phập vào tim Đại phu nhân, trên khuôn mặt trắng tinh có vết rách, trong mắt có chút bối rối, nhưng rất nhanh được giấu đi, nàng ta giả bộ giận nói: “Hoàng Tịch đang nói cái gì? Mẹ con là khó sinh mà chết, đó là vận mạng của một người, sao có thể so đo được chứ?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên!”

“Có lẽ vậy!”

Ai mà biết được!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhóm Lửa Tự Thiêu

Edit: Thu Lệ

“Lão gia, người nhất định phải làm chủ cho thiếp thân!” Bát di nương suy yếu vô lực níu lấy y phục của Mộ Trình, giống như không nắm vững, thoáng cái như muốn trượt xuống. Mộ Trình cầm bàn tay đang muốn trượt xuống của bà: “Không có chuyện gì!”

“Dạ!” Bát di nương khẽ mỉm cười với Mộ Trình, khắp khuôn mặt đều là tin tưởng, mà ở chỗ không ai nhìn thấy, tất cả trong mắt của bà đều là hận ý, bà vẫn luôn biết cái chết của con mình rất kỳ lạ, vì sao sớm không chết muộn không chết, lại cố tình chết non vào hôm bà sinh ra? Bà vẫn luôn điều tra nhưng lại không tra ra được nguyên nhân, cho đến mấy ngày trước đây, trong lúc vô tình Chi nhi đã nghe người khác nói ba chữ ‘Chu ma ma’, d/d!;q/d Chu ma ma chính là bà mẹ đã đỡ đẻ cho bà lúc trước, nhưng đã biến mất từ rất lâu rồi, không nghĩ tới lần này lại bị người ta vô tình nhắc tới, mà khi bà tìm được Chu ma ma, nghe bà ta nói chuyện năm đó, cả người bà như rớt vào hầm băng.

Thì ra, bởi vì đứa trẻ đáng yêu khi đó là một nam nhi, cho nên nô tỳ được đại phu nhân phái tới đang sống bổng dung chết đi, mà nha đầu ma ma năm đó hoặc là ém miệng, hoặc là biến mất không thấy tăm hơi, chỉ có Chu ma ma là người trong cung, lúc này mới tránh được một kiếp, vừa nhìn thấy đại phu nhân, sao bà có thể không hận, coi như không giết chết bà ta được thì bà cũng nhất định khiến bà ta không dễ chịu.

Ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch vô tình xẹt qua, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt hung ác của Bát di nương đang nhìn đại phu nhân, trong mắt lóe lên một vẻ sáng tỏ, trước khi sinh Mộ Văn Tĩnh, Bát di nương còn từng mang thai một đứa bé khác, chỉ là nghe nói lúc ấy có một đạo nhân nói cho Mộ Trình, đứa nhỏ này chính là Long thần chuyển thế, cả đời nhấp nhô, nhưng nhất định có thể làm nên chuyện lớn, vì thế Mộ Trình vô cùng coi d/d!;q/d trọng đứa bé này, mà đại phu nhân vẫn chưa có con, tuy rằng dễ dàng tha thứ cho việc Mộ Anh Kiệt và Mộ Diệc Thần ra đời, nhưng so với bọn hắn, hiển nhiên là đứa nhỏ trong bụng Bát di nương càng khiến bà ta kiêng kỵ hơn.

Nhưng Mộ Trình lại vô cùng che chở Bát di nương, bất cứ lúc nào cũng phái người trông chừng, khiến cho bà ta không cách nào xuống tay, cho đến cuối cùng ngày Bát di nương sinh, Mộ Trình đã lên triều, đại phu nhân làm chủ mọi chuyện trong nhà, cuối cùng bà ta cũng tìm được cơ hội giết chết đứa bé, tuy Bát di nương vẫn luôn nghi ngờ, nhưng khổ nỗi là không tìm được chứng cứ.

Về phần tại sao Mộ Hoàng Tịch lại biết, có lẽ do bọn họ khinh thường nàng, hay bởi vì cảm thấy nàng quá hèn mọn, cho nên làm như không thấy nàng, dần dà, nàng trở thành như không khí, mà đúng lúc hôm đó nàng nghe được cuộc đối thoại giữa đại phu nhân và nha hoàn kia, cũng nhìn thấy Chu ma ma rời khỏi Mộ gia, cho nên mới có hôm nay!

Mà nàng cũng rõ ràng hơn, hôm nay Bát di nương làm như vậy cũng không phải là vì lập tức lật đổ đại phu nhân, mà là đang chôn vùi mầm mống trong lòng Mộ Trình, từng chút từng chút một làm suy yếu địa vị của đại phu nhân, chỉ là. Mộ Hoàng Tịch cau mày, vì sao nàng có một dự cảm chẳng lành?

“ ” Tên đạo sĩ cầm đầu hát nửa ngày, tiếp theo ném thanh kiếm tiền xu(*) trong tay lên thật cao, sau đó nhìn thấy thanh kiếm kia xoay một vòng trên không trung rồi cắm thẳng về phía một nhóm người đang đứng.

(*): Thanh kiếm được làm từ tiền xu, là vật biểu tượng của phong thủy, dùng để xua đuổi tà ma.

“Khỏi bảm tướng gia, tà ma trong nhà này đang bám vào thanh kiếm tiền xu ở phía đối diện!” Đạo sĩ nhất phái chánh nghĩa chỉ đến.

Bát di nương nhất thời nở nụ cười, vậy mà một khắc sau, điều Mộ Trình nói lại làm cho bà vô cùng kinh ngạc!

“Thì ra chính là đứa khác tinh mày!” Mộ Trình ‘vụt’ một cái đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn Mộ Hoàng Tịch, gầm lên: “Người đâu, mau bắt nó lên cho ta!”

Trừ Bát di nương và Mộ Hoàng Tịch, những người khác có lẽ đều cảm thấy như chuyện đương nhiên, tuy rằng Bát di nương đã hết sức che giấu, nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt vẫn rất rõ ràng, ngược lại Mộ Hoàng Tịch cũng không có nét mặt gì, chỉ là trái tim vì sao càng lạnh hơn!

“Tướng gia bớt giận!” Đạo sĩ thấy hại sai người, nhất thời muốn đổi lời nói, nhưng Mộ Trình cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện: “Người nói phương hướng kiếm tiền xu chỉ không phải là nó sao? Bẩm tướng trời nó lại, người có ý kiến?”

”Ặc! Không có!” Coi như hắn có ngu nữa, cũng biết người trước mắt này quyết tâm muốn làm khó vị tiểu thư kia, tuy rằng hắn không biết vì sao tướng gia lại hận nữ nhi của mình như vậy, nhưng hắn vẫn còn nắm giữ phần lương tri cuối cùng này, hắn nhắm mắt nói: “Tướng gia d/đ!q/d bớt giận, tuy vị tiểu thư này chiếm giữ tà khí, nhưng nàng không phải là tà ma, chỉ cần dùng cành Dương Liễu nấu nước tắm thân thể một cái, tà khí tự nhiên bị loại trừ! Căn nhà này bản đạo cũng sẽ làm pháp, dĩ nhiên sẽ không có yêu tà xâm phạm, xin tướng gia yên tâm!”

Mộ Trình nghe vậy về mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, vung tay lên: “Đuổi nó ra ngoài cho ta!”

”Dạ!” Hai hộ vệ lập tức muốn đi lên bắt người.

”Không cần! Ta tự đi!” Mộ Hoàng Tịch khép con ngươi lại, che đi một ít sắc lạnh, dù thế nào nàng cũng không nghĩ đến kết quả sẽ như thế, có lẽ nói nàng đánh giá thấp nỗi hận của Mộ Trình đối với nàng, hôm nay có kết quả như vậy, có tính là chơi với lửa có ngày chết cháy không? Rõ ràng người muốn đối phó chính là đại phu nhân, cuối cùng người chết lại là mình!

”Đồ bản thủ chính là đồ bản thiêu, dù che giấu thế nào cũng không chạy thoát được Hỏa Nhãn Kim Tinh của tiên sư!” Mộ Tâm Vi cười đến vô cùng sung sướng.

”Đúng là, khác chết mẫu thân của mình coi như xong, còn muốn mang không khí xui xẻo về phủ, thật là xúi quẩy!” Nhị phu nhân lập tức hòa theo.

”Về sau cách Tây viện xa một chút, để tránh dính phải xui xẻo.”

”Tiểu thư!” Ngọc Nô không thể nhìn được nữa, tiểu thư nhà nàng sao có thể dễ bị vũ nhục như thế.

”Ngọc Nô!” Mộ Hoàng Tịch nắm tay Ngọc Nô thật chặt, cơn đau nhứt này khiến Ngọc Nô không quay đầu lại tìm những người đồ tính sổ, giọng nói của Mộ Hoàng Tịch mang theo chút lạnh, cũng mang theo chút bất đắc dĩ: “Đi thôi!”

”Tiểu thư cứ dễ như vậy?” Mặc dù Ngọc Nô không biết chuyện hôm nay là như thế nào, nhưng nàng biết chuyện tiểu thư dặn dò Vân Nương nhất định có liên quan đến hôm nay, có thể ngay cả tiểu thư cũng không nghĩ đến cuối cùng Thừa Tướng sẽ không phân tốt xấu mà đổ hết mọi chuyện lên người mình đây?

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, đi thẳng đến chỗ không có người, nàng mới quay đầu, trong đôi mắt trầm tĩnh như nước đã hiện đầy hàn băng: “Ngọc Nô, em cảm thấy ta sẽ bỏ qua như vậy sao?”

Ngọc Nô gần như lắc đầu theo bản năng, nhưng cảm thấy không đúng lại muốn gạt đầu, nhưng mà cũng cảm thấy không đúng, lập tức ngăn người tại đó rồi, không biết nên gạt đầu hay lắc đầu nữa.

Mộ Hoàng Tịch nhìn bộ dạng nàng như vậy, nhất thời tức cười, rét buốt trong mắt cũng lui đi, chỉ lạnh nhạt như cũ, làm cho người ta nhìn không thấu, giao tay lên sờ sờ đầu Ngọc Nô: “Một người sống ở nơi thân bất do kỷ(*), phải học được một chuyện đó chính là nhẫn nại, nhưng đến lúc không thể nhẫn được nữa, thì không cần thiết phải nhẫn, lúc cần thiết cũng phải lộ ra móng nhọn một chút, để người ta biết em cũng không phải kẻ mềm yếu dễ bị bắt nạt!”

(*): Không thể đưa ra quyết định tùy theo ý của mình

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ngọc Phi Tình

Edit: Đào Sindy

”Tiểu thư, người ăn gì đây?” Ngọc Nô nằm trên bàn hỏi, nhưng mắt đã sớm quay tròn, tìm món mình thích ăn.

Vân Nương nhìn về mặt đáng yêu này của Ngọc Nô thì khẽ mỉm cười, chỉ có tiểu thư mới có thể chịu được nha đầu Ngọc Nô không biết quy củ này!

”Tự em chọn đi!” Mộ Hoàng Tịch đưa thớt món ăn đến, cười khê: “Các em gọi món trước, ta đến chỗ này đã!”

”Được rồi!” Ngọc Nô cũng không hỏi nhiều, dù sao nàng biết nếu hỏi tiểu thư cũng sẽ không nói.

Toái Ngọc hiền, cửa hàng Ngọc Thạch lớn nhất Hoàng Đô Tây Việt, Mộ Hoàng Tịch trực tiếp đi vào từ cửa chính, chường quỹ nhìn nàng một cái, sau đó gạt đầu, cung kính mời nàng vào.

Sau Toái Ngọc hiền có một viện rất lớn, người bình thường không thể vào trong; Mộ Hoàng Tịch rất tùy ý đi vào, trong lúc nàng mở cửa ra, đập vào mắt là một màn khiến nàng khê cau mày; trên chiếc giường đồ tươi rộng lớn, một mỹ nam tử y phục tán loạn lười biếng tựa vào một đầu, một nam linh* đáng

đáp xinh đẹp hơn so với nữ tử để nửa thân trần dựa trên nam nhân kia, trong tay đưa tới một ly rượu

Nam linh: kếp trong tuồng

Làm như bị động tác Mộ Hoàng Tịch quấy nhiễu, nam tử ngược mắt, thấy là Mộ Hoàng Tịch, sau đó lại nhắm hai mắt lại: “Hoàng Tịch, sao ngươi lại tới đây?”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, chỉ phất tay với nam linh kia để hắn ta đi xuống, chờ hắn ta đóng cửa lại, nàng mới đi đến trước mặt nam tử, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Ngươi nhất định phải lãng phí bản thân thế sao?”

Nam tử, cũng chính là Ngọc Phi Tinh, chủ nhân Toái Ngọc hiền này, có dung mạo tuấn mỹ, vô số tiền tài, lại cứ thích nam nhân; Ngọc Phi Tinh rất tuấn mỹ, mà sự tuấn mỹ của hắn không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, ngũ quan hắn cũng không xuất sắc, nhưng đặt chung một chỗ, lại làm cho người ta cảm thấy có ý vị khác, hắn cho người khác cảm giác cơ trí, lười biếng, còn có không tập trung, khí chất của hắn rất hiền hoà, mặc kệ về mặt và hành động hắn ra sao, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy đột ngột.

Ngọc Phi Tinh đứng dậy từ giường, cũng không sửa lại y phục, không trả lời Mộ Hoàng Tịch ngược lại nói: “Ngươi bình thường cũng không đến chỗ ta!”

”Để ngươi giúp ta tra một chuyện!” Ngọc Phi Tinh không muốn đàm luận, Mộ Hoàng Tịch cũng không hỏi tới, bởi vì nàng luôn cho rằng mình sẽ không lấy được đáp án.

Ngọc Phi Tinh đi tới giường nằm xuống, tay phải chống đầu, tay trái cầm một ly rượu, miễn cưỡng rũ mắt: “Nói đi!”

”Giúp ta tra đại phu nhân Mộ gia!”

Ngọc Phi Tinh nghe vậy khẽ ngược mắt: “Ngươi nói là nương hiện tại của ngươi đại phu nhân?”

”Hai người đều muốn!” Suy nghĩ hồi lâu, Mộ Hoàng Tịch vẫn cảm thấy Mộ Trình hận nàng có chút kỳ hoặc, nếu bởi vì nàng ra đòi làm mẫu thân nàng mất mạng, Mộ Trình cũng không hận nàng như thế; huống chi sau khi mẫu thân của nàng chết không tới nửa tháng đại phu nhân lại tới, khiến người ta cảm thấy ý vị sâu xa.

”Ồ!” Ngọc Phi Tinh cười khẽ, cặp mắt đẹp hơi nhíu: “Chẳng lẽ Âm lâu không tra được chút chuyện này?”

Mộ Hoàng Tịch ngưng mắt: “Âm lâu không có tra tin, điều họ biết duy nhất chỉ có —— giết người!”

Chén rượu trong tay Ngọc Phi Tinh cứng đờ, ngay sau đó rót hết rượu vào miệng: “Biết!”

Mộ Hoàng Tịch biết hắn đồng ý, nhíu mày nhìn hắn có ý say rượu, cuối cùng còn chẳng hề nói một câu rồi rời đi; quan hệ giữa nàng và Ngọc Phi Tinh không rõ ràng lắm, nói là bằng hữu, nhưng xa cách hơn bằng hữu, nói không là bằng hữu, nhưng đối phương không thể thiếu đi sự tồn tại.

Năm đó hắn cứu nàng cứu từ nhất sanh, hai người cùng nhau khai sáng thế lực của mình, quan hệ của hai người vẫn cứ mờ mờ lung lung như vậy, nếu như nhất định dùng một từ ngữ để hình dung, sợ rằng chỉ có từ đối tác mà thôi!

Nhưng mà. Mộ Hoàng Tịch dừng bước lại, mặc dù nàng rất muốn lạnh lùng rời đi, nhưng vì sao mỗi lần thấy, trong lòng vẫn là có chút khó chịu đây?

Mộ Hoàng Tịch mất hồn nghĩ tới chuyện của mình, đi tới đường cái không lâu đột nhiên cảm thấy mình bị người ta để mắt tới, sau lưng căng thẳng, ngay sau đó cười lạnh, trong con ngươi xẹt qua một vòng ánh sáng, sau đó xoay người đi tới một hẻm nhỏ vắng người, trực giác nói cho nàng biết người nọ cũng theo tới!

”Cô nương dừng bước!” Biết mình bị phát hiện rồi, người tới cũng không che giấu, tung người một cái nhảy đến trước mặt của Mộ Hoàng Tịch, gương mặt tuấn mỹ vô song khiến trước mắt Mộ Hoàng Tịch chột lóe.

Thấy người tới, lông mày Mộ Hoàng Tịch nhíu lại, Quân Hạo Hiền này đi theo nàng làm gì? Hôm đó nàng nhìn rõ dung mạo hắn, nhưng giờ phút này mới phát hiện mờ to mắt ra mới thấy Quân Hạo Hiền càng đẹp hơn so với ngày đó, khiến nàng kinh ngạc lần nữa đó là; áo trắng nhẹ nhàng, tóc mai như dao cắt, mặt tựa hoa đào, mắt như làn thu thủy, khí chất ôn hòa như ngọc, hoàn mỹ khiến người ta không tìm ra chút sơ hở nào.

”Có chuyện gì sao?”

Xa lạ trong mắt Mộ Hoàng Tịch khiến Quân Hạo Hiền ngoài ý muốn, nhưng trực giác hắn sẽ không sai về khăn tay màu trắng kia: “Cô nương, xin hỏi khăn tay này có phải của ngươi không?”

Lần này đến phiên Mộ Hoàng Tịch ngoài ý muốn, hôm đó lúc nàng đi rõ ràng hắn vẫn còn đang hôn mê, tại sao hắn lại dùng giọng điệu chắc nịch như thế hỏi nàng? Trong lòng xoay chuyển trăm hồi, trên mặt Mộ Hoàng Tịch biểu lộ không có: “Công tử thật kỳ quái, chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, tại sao lại lạc vào tay ngươi, ngươi không cần thanh danh của ngươi, ta còn phải giữ thanh danh của ta chứ !”

Quân Hạo Hiền ngạc nhiên, hắn luôn được xem là thiên kiều chi tử, lại bị một nữ tử nói mình phá hủy thanh danh của nàng! Nếu là những nữ tử khác, sợ rằng ước gì có cơ hội như thế thôi, bất tri bất giác trong lòng xẹt qua một chút mất mát, nhưng vẫn không thay đổi dự tính ban đầu, hắn sẽ không buộc nàng thừa nhận, nhưng tự hắn sẽ tra, thu hồi khăn tay: “Là tại hạ thất lễ, không có ý gì khác với cô nương đâu, xin cô nương xin đừng trách!”

Mộ Hoàng Tịch nén nụ cười trong lòng đi ngang qua, mặc dù thừa nhận không có gì lớn, nhưng nàng lại không muốn nói cho hắn biết, về phần tại sao, coi như là trò đùa dai của nàng đi!

Đi ra ngõ hẻm không bao lâu, lần nữa Mộ Hoàng Tịch cảm thấy có người theo dõi nàng, mặc dù biến thành một người khác, nhưng nàng có thể khẳng định là người của Quân Hạo Hiên; vì vậy Mộ Hoàng Tịch dẫn theo Ngọc Nô và Vân Nương trên đường cái, hình như đi tắt cả các nơi, cuối cùng người đứng trong bóng tối không chút e dè bước về phía cửa lớn Mộ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhẫn nhin, cũng không phải là yếu đuối

Vừa bước vào cửa, Mộ Hoàng Tịch đã nhìn thấy Mộ Trình đang trực tiếp tiến về phía nàng, không đợi Mộ Hoàng Tịch lộ ra biểu cảm gì, Mộ Trình đã lập tức sa sầm mặt: “Đi ra ngoài làm chuyện gì? Còn không mau trở về Tây viên? Thật quá mất mặt!”

Bước chân Mộ Hoàng Tịch ngừng lại, lạnh lùng ngược mắt: “Thừa tướng đại nhân, nhẫn nại của con người có hạn, tốt nhất ông nên rõ ràng người đang đứng trước mặt ông là ai, nếu ông vẫn còn có chút tự giác của kẻ làm phụ thân, thì mời ông chú ý đến giọng điệu của ông một chút!”

“Súc sinh, ngươi lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta?” Mộ Trình giận dữ, giơ tay lên muốn đánh xuống, Mộ Hoàng Tịch nâng tay gắt gao nắm lấy cổ tay ông ta, cười lạnh: “Ta là súc sinh, vậy ông là cái gì? Nếu ông thật sự yêu mẫu thân của ta như thế, vậy tại sao mẫu thân của ta qua đời chưa được nửa năm đã cưới vợ mới? Cho dù là vì ta sinh ra hại chết mẫu thân, nhiều năm chịu khuất nhục như vậy cũng đủ để bồi thường lại rồi, ông cũng đừng quá đáng quá, con thỏ nóng nảy còn cần người, huống hồ ta còn rõ ràng là một con người!”

“Nghe nghiệp chương, người còn dám chống đối ta?” Mộ Trình tức giận vung tay, nhưng lại bị Mộ Hoàng Tịch gắt gao nắm lấy, một chút cũng không thể động đậy.

“Không nên coi ta vẫn là đứa trẻ năm đó mặc cho kẻ khác ức hiếp, nếu Thừa tướng đại nhân dồn ép ta, bất kể chuyện gì ta cũng có thể làm ra được!” Mộ Hoàng Tịch một tay hất tay Mộ Trình ra, sau đó bỏ đi không chút quay đầu lại; giây phút này Mộ Hoàng Tịch thực sự nổi giận, nàng vẫn không coi người phụ thân này là phụ thân của mình, nhưng mọi việc ông ta làm, ai nhìn thấy trái tim cũng sẽ nguội lạnh; dù Mộ Hoàng Tịch nàng có tội, cũng không đến mức bị người khác nhục nhã như vậy.

Mà Mộ Trình nhìn bóng lưng Mộ Hoàng Tịch đi xa, không có lấy chút hổ thẹn hay ân hận nào, chỉ có hận ý vô cùng!

Trên đường trở về Tây viên, Mộ Hoàng Tịch lại không hẹn mà gặp với đoàn người Mộ Tâm Vi; Mộ Tâm Vi lập tức cầm khăn tay che miệng, giọng nói kỳ quái nói: “Thật là xui xẻo, vừa ra cửa liền gặp phải thứ đen đủi, haiz, lúc trở về nhất định phải tắm rửa thật kỹ, loại bỏ đi xui xẻo toàn thân này!”

“Ngươi im miệng!” Trong thoáng chốc Mộ Hoàng Tịch không giữ chặt, Ngọc Nô tức giận nhảy ra: “Không cho phép ngươi sỉ nhục tiểu thư nhà ta!”

“Ngươi là cái thá gì?” Mộ Tâm Vi giận dữ nhìn Ngọc Nô: “Bản tiểu thư nói chuyện mắc mớ gì đến ngươi? Ta có chỉ đích danh tên họ tiểu thư nhà ngươi sao? Và lại cho dù ta có nói, vậy đó cũng là sự thật; mà ngươi chỉ là một nô tỳ thấp kém lỗ mãng, lại dám hô to gọi nhỏ với bản tiểu thư!”

Dứt lời, vung tay lên: “Người đâu, dạy bảo nha đầu này kỹ lưỡng một chút cho ta!”

Mất thấy hai mama muốn đi tới, Mộ Hoàng Tịch đưa tay kéo Ngọc Nô ra phía sau mình: “Người của ta ngươi có tư cách dạy dỗ sao?”

Mộ Tâm Vi thối thối móng tay: “Bản thân người còn khó giữ nổi, còn muốn bảo vệ một nha đầu, đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Mộ Tương Vũ vẫn luôn im lặng đứng một bên cũng mở miệng: “Đại tỷ, tỷ vẫn nên tránh ra đi, nha đầu này quả thực cũng quá ngang ngược, trước mặt đại tỷ cũng dám lớn tiếng với đích nữ Mộ gia, quả thực là mất mặt Mộ gia chúng ta, Nhị tỷ giúp tỷ dạy dỗ nàng ta một chút, cũng là vì tốt cho tỷ!”

“Im miệng!” Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng quát, trong lời của người ngoài cũng đều là xem thường nàng, coi nàng là quả hồng nhuyển* sao? “Các người muốn dạy dỗ kẻ nào ta không xen vào, nhưng là người của ta, các ngươi đừng hòng động tới dù chỉ một sợi lông tơ!”

(*quả hồng nhuyển: dễ bị bắt nạt)

“A! Không nhìn ra ngươi lại vẫn rất có tinh!” Mộ Tâm Vi cười chế giễu: “Trái lại ta muốn nhìn xem, hôm nay ngươi làm sao bảo vệ được nha đầu chết tiệt này!”

Đá một mama phía trước: “Còn ngây người ra đó làm gì, còn không mau ra tay?”

“Vâng!” Mấy mama tuân lệnh lập tức xông tới, Mộ Hoàng Tịch nhanh chóng kéo Ngọc Nô ra phía sau người, sau đó linh hoạt vòng qua mấy mama, trong nháy mắt đã xuất hiện bên người Mộ Tâm Vi.

“Người muốn làm gì?” Mộ Tâm Vi hoảng sợ, sao lại như thế này, ngày ấy Mộ Hoàng Tịch trở về cũng như thế này, mà nàng ta còn có thể cảm giác được chính mình có một loại sợ hãi không tên đối với Mộ Hoàng Tịch.

“Dừng tay!” Mộ Tương Vũ cũng hoảng sợ, đành phải lên tiếng quát dừng lại.

“Tất cả đều dừng tay cho ta!” Mộ Hoàng Tịch vừa quát, mấy mama kia thấy Mộ Tâm Vi bị Mộ Hoàng Tịch kim chế cũng không dám động tay; trong tay Mộ Hoàng Tịch cầm một cây trâm vàng lấy xuống từ trên đầu Mộ Tâm Vi, tùy ý đặt trên mặt Mộ Tâm Vi, vẽ vẽ hai vòng: “Nếu không muốn gương mặt xinh đẹp này của người cứ như vậy bị hủy đi, người biết phải làm thế nào chứ!”

“Người dám uy hiếp ta?” Mộ Tâm Vi giận dữ, nhưng cây trâm trong tay Mộ Hoàng Tịch bén nhọn vô cùng, trực giác nói cho nàng ta, nếu nàng ta không nói dừng lại, Mộ Hoàng Tịch chắc chắn dám hủy đi dung mạo của mình, trong lòng nổi lên tức giận, nhưng vẫn đành phải phát tay: “Còn không mau biến đi!”

Mộ Hoàng Tịch ra hiệu cho Vân Nương và Ngọc Nô rời đi, mãi đến khi hai người đi xa, Mộ Hoàng Tịch mới buông Mộ Tâm Vi ra, lắc lắc cây trâm trong tay, ném trả lại trong ánh mắt giận dữ của Mộ Tâm Vi, sau đó xoay người rời đi; sau lưng truyền đến hai ánh mắt bất mãn lẫn căm hận, sau ngày hôm nay, Mộ Hoàng Tịch coi như đã hoàn toàn đắc tội hai người, nhưng nàng một chút cũng không sợ, nếu đã trở lại, dù nàng chưa đắc tội hai người đó cũng sẽ gây sự với nàng, so với đóng kịch giả dối, không bằng làm rõ toàn bộ, muốn hận thì cứ hận đi!

Nhẫn nhịn? Bây giờ nàng đã không cần nữa! Bởi vì nàng đã nhẫn nhịn quá nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bát di nương

Trong viện Vũ Hà, Bát di nương ngồi trên giường khó hiểu, hai ngày trước nàng muốn hãm hại đại phu nhân thất bại, lại không ngờ hại đến Mộ Hoàng Tịch; theo nha đầu nàng nói là lúc mức nước nghe thấy người ta nói vậy, nhưng mà trên thế giới này nào có chuyện trùng hợp như thế? Nhiều năm qua nàng điều tra không có kết quả vì sao đột nhiên lại nghe thấy?

Mà theo như lời Chu ma ma đó nói, thì cũng không phải là nói dối, bởi vì nàng ta có chứng cứ, hơ nữa nàng ta cũng cần gì lừa gạt mình, vậy thì là ai nói tin tức này cho nàng biết? Nếu muốn hại nàng đối địch với Đại phu nhân, thì người đó nhận được gì tốt? Chẳng lẽ là Tử di nương? Hay là nói có ai đang âm thầm giúp nàng?

Bát di nương càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, nhưng mà không nghĩ ra cái gì.

“Di nương!” Chi nhi đi đến, trông thấy di nương đang trầm tư, đặt chén trà ở một bên: “Tiểu thư có luẩn quẩn gì trong lòng sao?”

Bát di nương hoàn hồn, nghe thấy Chi nhi gọi nàng một tiếng tiểu thư, trong lòng của nàng lập tức cảm động, nha đầu này đi theo nàng từ khi nàng còn là một ca cơ, hôm nay nhập phủ nhiều năm như vậy vẫn trung thành và tận tâm. Đối với Chi nhi, nàng hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ: “Ta chỉ đang nghĩ lần trước có được tin tức cũng kỳ lạ, hình như có người cố ý nói cho ta biết vậy!”

Chi nhi khẽ lắc đầu: “Tiểu thư đa nghi, vừa rồi nô tỳ ra ngoài có lưu ý, nghe nói người nọ là nghĩa tử mà Chu ma ma từng lên nhận, lúc Chu ma ma đến thăm, hẳn không biết rõ nói lên, lại bị nô tỳ phát hiện, mà có lẽ Đại phu nhân đã nhận ra điều gì, người kia đã không thấy.”

“Hừ!” Bát di nương sầm mặt, bàn tay nhỏ bé vỗ lên bàn: “Bà ta cho rằng đã diệt hết chứng cứ để che giấu tội ác từng làm, nhưng ta đã biết chân tướng thì sẽ không để bà ta yên đâu.”

“Tiểu thư bớt giận! Ngàn vạn lần đừng để thương thân trước khi báo thù!” Chi nhi đi lên vỗ lưng Bát di nương, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang: “Di nương, ta có một cách có thể tra tấn đại phu nhân, hơn nữa có thể làm nàng sống không bằng chết!”

“Thật sao?” Bát di nương vui vẻ: “Nói mau!”

Chi nhi đưa lỗ tai đến bên Bát di nương, nói cách của mình cho nàng biết, Bát di nương càng nghe con mắt càng sáng, đứng bật dậy, ngẩng đầu lên: “Chi nhi, giúp ta trang điểm, ta muốn đi nghênh đón lão gia!”

Tây viên

“Tiểu thư, chuyện thành rồi!” Vân nương cười yếu ớt bước vào phòng Tây viên.

“A!” Mộ Hoàng Tịch ở trên giường chớp mắt, quần áo toán loạn, khuôn mặt trắng nõn mang nét đỏ vừa tỉnh ngủ, đôi mắt mờ sương, lười biếng như mèo làm người ta có cảm giác muốn phạm tội. Ngọc Nô cũng nhập nhèm thò đầu sau lưng Hoàng Tịch, phò hợp vẻ mặt trẻ con lại càng đáng yêu: “Tiểu thư, chuyện gì?”

“Không có việc gì!” Hoàng Tịch ấn đầu nàng: “Ngủ tiếp đi, còn sớm!”

“A!” Ngọc Nô lập tức đi ngủ.

Vân Nương cười yếu ớt nhìn màn này, theo Hoàng Tịch lâu như vậy cũng không tính là khổ, mà Hoàng Tịch cũng không giống những tiểu thư khác, ngược lại coi nàng như bằng hữu, hơn nữa là tín nhiệm nàng như vậy, thời gian lòng người ấm lạnh dễ đổi, cả đời nàng đã không suy nghĩ, nếu có ngày chết vì tiểu thư, cũng cảm thấy cam tâm tình nguyện.

Hoàng Tịch đắp chăn cho Ngọc Nô, thoáng hạ giọng: “Chỉ nhi đã nói biện pháp đó cho Bát di nương, Bát di nương mặc quần áo trắng, trang điểm đi gặp Thừa tướng đại nhân!”

“A!” Hoàng Tịch cũng không biến đổi sắc mặt cho lắm, Bát di nương là một người thông minh, nàng hiểu được dùng cách gì tốt, chính nàng ta cũng hiểu được, muốn lật đổ Đại phu nhân ngay là không thể, biện pháp bây giờ có thể làm Đại phu nhân khổ sở, lại có thể xả cơn tức trong lòng, đương nhiên nàng ta đều nghe theo.

“Đúng rồi! Tiểu thư, chủ viện truyền đến tin tức, Đại phu nhân chuẩn bị đi sơn tự bái phật cầu phúc, không biết có cho tiểu thư đi theo!”

“Đến lúc đó xem đi!” Mới ra khỏi miếu tự, nàng còn chưa muốn về đâu.

“Còn có, giữa trưa Tam thiếu gia đi ra ngoài chơi gái, bị Thừa tướng bắt tại chỗ, bây giờ đang bị phạt quỳ từ đường, Nhị di nương đang gấp, đi tìm Đại phu nhân cầu cứu rồi!”

“A!” Lần này, Hoàng Tịch đã nở nụ cười, hai phụ tử cùng đi chơi gái, còn gặp được nhau, không chuyện gì buồn cười hơn thế, nói không chừng, bọn họ từng cùng cười một nữ nhân đấy! Ngẫm lại đã thấy chán ghét!

Hoàng Tịch quay đầu nhìn Vân Nương, trong mắt có một tia thương thức, đây là lần đầu tiên từ khi nhập phủ nàng nhìn vào năng lực Vân Nương, có được tin tức sớm như vậy, rõ ràng nàng đã bỏ không ít công sức trong thời gian này, xem ra lúc trước ánh mắt nàng cũng không sai!

“Tiểu thư!” Vân Nương hiểu được ý tứ trong ánh mắt Hoàng Tịch, lập tức cảm động vô cùng, không có gì vui vẻ hơn chuyện cố gắng của mình được khẳng định!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Âm mưu, gặp tập kích

Chưa tới hai ngày, quả nhiên đại phu nhân tổ chức đi chùa dâng hương, mà Hoàng Tịch cũng bị ở trong nhóm đó, Hoàng Tịch cũng không có phản ứng gì, chỉ để Vân Nương lại, dẫn Ngọc Nô đi theo!

Sáng sớm trời vừa sáng, nhóm tiểu thư đã chờ ở cửa lớn, trừ đại phu nhân, những di nương khác không một ai có cơ hội đi, đại phu nhân mặc y phục hoa mẫu đơn màu trắng, thoát nhìn vô cùng cao quý, Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ ăn mặc cũng tương đối thanh thuần, nhưng so với Hoàng Tịch và Mộ Văn Tinh bảy tuổi dĩ nhiên hoa lệ hơn một chút.

Một chiếc xe ngựa tương đối cao quý chạy tới, đại phu nhân dẫn đầu lên xe ngựa, Mộ Tâm Vi khinh bỉ nhìn Mộ Hoàng Tịch và Mộ Văn Tinh một cái, cao ngạo hát cảm đi lên xe ngựa, Mộ Tương Vũ cũng không có quá nhiều vẻ mặt, nhưng Hoàng Tịch vẫn nhận ra vẻ khinh thường.

Ba người lên xe, Mộ Hoàng Tịch cũng không đi, bởi vì nàng biết coi như đi cũng không thể ngồi lên, ánh mắt hạ xuống thân thể nhỏ nhỏ trước mặt, khuôn mặt của Mộ Văn Tinh phồng đến tròn trịa, hai tay rúc xuống hai bên gấu gao nắm chặt, hiển nhiên là tức giận đến lợi hại.

Một chiếc xe ngựa vô cùng mộc mạc, hơn nữa còn có chút cũ kỹ dừng ở trước mặt, Hoàng Tịch đi lên trước dắt tay Mộ Văn Tinh đi tới xe ngựa, Mộ Văn Tinh hơi kinh hãi, lập tức muốn giãy giụa, tuy nhiên lại tránh không được tay Hoàng Tịch: “Buông ta ra!”

“Nếu như hôm nay muội không đi, chính là không tôn kính đại phu nhân, đắc tội với đại phu nhân, cuộc sống sau này của muội cũng sẽ không khá hơn!” Hoàng Tịch không nhanh không chậm nói.

Mộ Văn Tinh mím môi, cuối cùng tránh tay Hoàng Tịch ra bò lên xe ngựa. Hoàng Tịch khẽ nhủ mày, sau đó ngồi vào xe ngựa.

Nơi đại phu nhân đi chính là “Hoa Sen am” ở bên ngoài cách Lạc Thành ba dặm, nơi đó là một am ni cô, cũng là nơi có rất nhiều danh môn quý phụ thấp hương bái Phật.

Bên trong xe ngựa, Hoàng Tịch và Mộ Văn Tinh phân ra mỗi người ngồi một bên, Ngọc Nô ngồi bên cạnh Hoàng Tịch lẳng lặng không nói, chẳng qua ánh mắt vẫn đang quan sát nàng Lục Tiểu Thư này, mới vừa rồi tiểu thư dắt tay Lục Tiểu Thư, chẳng lẽ tiểu thư thích Lục Tiểu Thư này?

Đột nhiên, xe ngựa lắc lư một chút, sau đó nghiêng tới trước dừng lại, Ngọc Nô bị Hoàng Tịch kéo vào trong ngực, mà Mộ Văn Tinh lại bị đung vào vách xe ngựa, trên trán lập tức xuất hiện một vết đỏ.

Hoàng Tịch thu hồi ánh mắt, giọng nói trầm xuống: “Xảy ra chuyện gì?”

Bên ngoài không trả lời, rất nhanh một hồi tiếng động sột sột soạt soạt đi xa, Mộ Hoàng Tịch chợt vén rèm lên, quả nhiên phu xe đã không còn ở trên xe.

“Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?” Ngọc Nô nghi ngờ thò đầu ra.

“Không có việc gì, chắc là xe hư, chúng ta đi xuống xem một chút!” Hai người cùng nhau xuống xe, quả nhiên nhìn thấy bánh xe ngựa đã biến hình, mà đột nhiên con ngựa hí dài một tiếng, trong lúc bất chợt miệng sùi bọt mép chết đi rồi!

Trông mắt Hoàng Tịch lập tức trở nên lạnh, chuyện này rất dễ nhận thấy là một âm mưu đã được dự tính từ trước!

“Tại sao có thể như vậy!” Mộ Văn Tinh ló đầu ra khỏi xe, nhìn con ngựa chết ở trước mặt của mình, còn có nơi hoang giao dã ngoại, bốn phía yên tĩnh vô cùng, thậm chí một hộ vệ Mộ Phủ cũng không để lại, sợ hãi trong lòng nhanh chóng lan tràn, gấu gao bắt được rèm của xe ngựa, không dám xuống.

Đột nhiên, ‘vút’ một mũi tên bắn qua, cắm thẳng trước chân Hoàng Tịch.

“Tiểu thư!” Ngọc Nô cả kinh, nàng lập tức bị Hoàng Tịch nhắc lên vút qua bên kia xe ngựa, gần như là trong nháy mắt, tên rơi như mưa, Hoàng Tịch tránh thoát thật nhanh, nắm lấy Mộ Văn Tinh cùng nhau núp xuống bên kia xe ngựa, mà gần như trong chớp mắt xe ngựa đã bị bắn thành con nhím.

“A!” Mộ Văn Tinh mới vừa muốn hét đã bị Ngọc Nô che miệng, vẻ mặt đáng yêu của Ngọc Nô nhìn nàng: người muốn chết phải không?

Mộ Văn Tinh cũng không cần biết chuyện mình bị một nô tỳ uy hiếp, hoang mang lo sợ bắt được y phục của Ngọc Nô, với mong muốn một chút xiu cảm giác an toàn.

Hoàng Tịch tựa vào phía trước nhất, lẳng lặng cảm nhận tất cả chung quanh đây, mà trong lòng thì đang suy nghĩ phương pháp giải quyết. Chuyện hôm nay rất dễ nhận thấy là có người cố ý muốn hãm hại nàng, nhét các nàng vào nơi sơn tặc ẩn núp, mang theo tất cả hộ vệ, mà trận thế ngày hôm nay rõ ràng là muốn mạng của nàng! Một vẻ tàn nhẫn lóe lên trong mắt Hoàng Tịch.

“A.” Sau cơn mưa tên bắn, mười mấy thổ phỉ cầm đao kiếm vọt ra, chỉ lát nữa là vọt tới xe ngựa.

Trong lúc Hoàng Tịch chuẩn bị ra tay, một bóng dáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang khí sát phạt bén nhọn, kiếm quang chớp qua, ngay sau đó vọt vào đám thổ phỉ, một kiếm một người, kiếm đến nơi máu tươi tràn ngập, Mộ Văn Tinh và Ngọc Nô cũng không nhìn thấy, nhưng Hoàng Tịch lại thu hết tất cả vào trong mắt, chỉ mấy đường kiếm, toàn bộ sơn tặc đều bị diệt.

Nam tử xoay người đi tới xe ngựa, trong mắt có một vẻ lo lắng, trong nháy mắt nhìn thấy Hoàng Tịch khẽ nhếch môi, đưa tay không cầm kiếm tới: “Vẫn khỏe chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Không liên quan gì tới người

“Ồn không?” Sắc mặt Quân Hạo Hiên nhu hòa nhìn Hoàng Tịch, bàn tay thon dài đều đặn đưa về phía nàng.

“Đa tạ cứu giúp!” Dứt lời, Hoàng Tịch tránh tay của hắn ra đứng lên, sau đó xoay người rút mũi tên bên cạnh ra xem xét.

Tay Quân Hạo Hiên lúng túng dừng trong không trung, sau đó lộ ra vẻ bất đắc dĩ thu hồi lại, nhìn Mộ Hoàng Tịch chuyên tâm nghiên cứu mũi tên: “Mộ tiểu thư hiểu biết về mũi tên à?”

Hoàng Tịch vút vật đang cầm trong tay: “Xem một chút mà thôi!”

“Ồ!” Quân Hạo Hiên gật đầu, cũng không tính Hoàng Tịch lạnh lùng với hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ mang theo cao quý ưu nhã: “Mộ tiểu thư còn muốn đi Tứ miếu không, hay là Bôn vương tiễn người một đoạn?”

“Bôn vương? Người là Vương Gia?” Hoàng Tịch làm bộ như kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ Mộ tiểu thư không biết Bôn vương?” Quân Hạo Hiên nhũn mày, vẻ mặt kinh ngạc cũng quá giả!

“Thật sự không biết!” Hoàng Tịch không muốn cùng hắn nhiều lời, xoay người đi kêu Ngọc Nô, lại phát hiện gương mặt si mê của Ngọc Nô nhìn chăm

châm bóng lưng Quân Hạo Hiên, mấy vạch đen trên trán Hoàng Tịch xuất hiện, Hoàng Tịch đi tới, không chút do dự gõ đầu nàng, Ngọc Nô hồi hồn, lập tức che trán, uất ức nhìn tiểu thư nhà mình: “Đau!”

“Còn biết đau là tốt rồi!” Hoàng Tịch tức giận, dứt lời vừa nhìn về phía Mộ Văn Tinh bị sợ đến co rút thành một cục, chỉ đành phải quay đầu lại nói với Quân Hạo Hiên: “Làm phiền Hiên vương đưa chúng ta một đoạn đường!”

“Dĩ nhiên!” Quân Hạo Hiên gật đầu, ngay sau đó huyết sáo một hồi, một nam tử áo đen chạy một chiếc xe ngựa ra từ nơi không xa; thấy vậy, Hoàng Tịch khẽ nhủ mảy, nhưng cũng không hỏi tại sao Quân Hạo Hiên phải mang xe ngựa xuất hiện tại nơi này, có một số việc không cần thiết hỏi rõ ràng như thế.

Lên xe ngựa, Ngọc Nô ôm Mộ Văn Tinh kinh sợ quá độ đang dùng ánh mắt không ngừng nhìn Mộ Hoàng Tịch và Quân Hạo Hiên ngồi đối diện, càng xem càng si mê, Hiên vương ôn hòa tuấn mỹ, cao quý ưu nhã, tiểu thư xinh đẹp hào phóng, lười biếng tùy ý, nhìn một chút nhìn không được cười trộm trong lòng: tại sao nàng cảm thấy tiểu thư và Hiên vương rất xứng đôi đây?

“Mộ tiểu thư là dòng chính nữ Mộ Phủ, vì sao nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua người ở đế đô?” Thấy Hoàng Tịch không nói lời nào, Quân Hạo Hiên nhàn nhạt hỏi, giọng nói tùy ý vô cùng, không khiến người ta cảm thấy đột ngột.

Hoàng Tịch tựa vào trên vách xe, dềnh dềnh nói: “Hiên vương không biết hỏi thăm từng chút từng chút về một cô nương khuê phòng là không tốt sao?”

Quân Hạo Hiên sững sờ, tùy tiện nói xin lỗi: “Xin lỗi, là Bồn vương đường đột!”

Hoàng Tịch giả vờ ngủ say, Quân Hạo Hiên biết nàng không muốn nói cũng không hỏi nữa, chỉ muốn khăn tay trong tay áo kia; cự ly gần như vậy, rõ ràng hẳn có thể nghe được mùi thơm đặc biệt trên người Hoàng Tịch, giống như cỏ xanh mát mẻ, lại có một ít hương nẫu đơn cao quý, một loại mùi vị không nói được, mà trên khăn tay trong tay hẳn cũng mang theo mùi này, hẳn khẳng định có thể Hoàng Tịch là cứu người của hắn, nhưng vì sao nàng không muốn thừa nhận đây?

Dọc theo đường đi Ngọc Nô trái ngó phải nhìn, có chút không hiểu tại sao tiểu thư hồ hững với Hiên vương, hẳn là đệ nhất mỹ nam đó nha? Cũng không hiểu vì sao Hiên Vương muốn hỏi tiểu thư gì đó, tuy nhiên lại không mở miệng! Cứ có cảm giác giữa hai người là lạ, chẳng lẽ nàng bỏ lỡ chuyện gì? Si mê liếc nhìn Hiên vương, nàng đang suy nghĩ có nên làm phản đồ một lần không? Nhưng mà ý nghĩ này rất nhanh đã bị nàng bóp chết trong đầu, nếu như bị tiểu thư biết nàng bán đứng nàng ấy, kết cục của nàng không phải thảm bình thường! Lạnh rùng mình, hay là cứ theo chủ ý của mình thôi!

Xe ngựa dừng lại trước Liên Hoa tự, Hoàng Tịch xuống xe, Ngọc Nô ôm Mộ Văn Tinh xuống, Quân Hạo Hiên xuống sau cùng, nhìn cửa chính Liên Hoa tự: “Bồn vương đã đưa đến, Mộ tiểu thư bảo trọng!”

Mộ Hoàng Tịch dừng bước, đưa lưng về phía Quân Hạo Hiên: “Hoàng Tịch cảm ơn Hiên vương ra tay tương trợ, nhưng Hoàng Tịch cũng xin Hiên vương không cần dây dưa với Hoàng Tịch nữa, chuyện như lời người nói chẳng liên quan tới ta, mà chuyện của ta, cũng không liên quan người!”

Tay Quân Hạo Hiên khẽ buộc chặt, nói: “Mộ tiểu thư không cần tạ Bồn vương, chắc hẳn Mộ phu nhân chờ các người đã lâu, mau vào đi thôi!”

Đưa mắt nhìn ba người Mộ Hoàng Tịch rời đi, sắc mặt Quân Hạo Hiên ôn hòa lập tức lạnh lùng, đôi tay nắm quyền thật chặt, lần đầu tiên hắn bị người khác ghét bỏ triệt để thế này!

Màn trước cửa này bị Mộ Tâm Vi nhìn thấy, mím môi, khăn tay trong tay bị nàng ta xiết đến không còn hình dáng, rõ ràng nàng ta sắp xếp Hoàng Tịch nửa đường bị son tắc làm nhục, nhưng bây giờ nàng vậy mà đi cùng Hiên Vương mà nàng ta thích nhất! Đáng ghét, nhất định là Mộ Hoàng Tịch sử dụng thủ đoạn gì quyến rũ Hiên vương rồi! Tiện nhân đáng chết, lại muốn giành cùng nàng ta! Không có cửa đâu!

Sửa sang xong dung nhan làm bộ như không nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đi tới, mắt sáng lên lại ngượng ngùng nhìn Quân Hạo Hiên: “Thần nữ Mộ Tâm Vi bái kiến Hiên vương, Vương Gia thiên tuế!”

Tâm tình Quân Hạo Hiên cực kém, nhìn thấy Mộ Tâm Vi nũng nịu, bộ dạng muốn nói mà thôi, không khỏi cảm thấy phiền não, nhưng giáo dục tốt nên hắn không biểu lộ ra: “Mộ tiểu thư miễn lễ!”

Giọng Quân Hạo Hiên tròn bóng như ngọc, dù vô tâm cũng làm cho người nghe thoải mái, mà Mộ Tâm Vi thấy người thương, kích động trong lòng đến tim trong lồng ngực như sắp nhảy ra ngoài: “Tạ vương gia!”

Thẹn thùng đứng dậy, mặt Mộ Tâm Vi ngại ngùng sắp lại nhìn tuấn nhan Quân Hạo Hiên: “Vương Gia đến nơi này là có chuyện gì?”

Giọng Mộ Hoàng Tịch đã sớm biến mất trong tầm mắt, Quân Hạo Hiên cũng không kiên nhẫn đợi ở chỗ này, liền nói: “Bồn vương còn có việc, trước hết cáo từ, Mộ tiểu thư bảo trọng!” Nói xong cũng không đợi Mộ Tâm Vi phản ứng, xoay người rời đi.

“Áy.” Mộ Tâm Vi mới vừa muốn la lên, đáng tiếc bóng dáng của Quân Hạo Hiên đã đi xa, nhất thời giận đến dậm chân; ngược lại nghĩ đến Mộ Hoàng Tịch, mắt mắc trong lòng chuyển thành hận ý với Mộ Hoàng Tịch, đều do tiện nhân Mộ Hoàng Tịch này, nếu không làm sao Hiên vương sẽ không để ý tới nàng ta? Nghĩ tới, mặt Mộ Tâm Vi trở nên vụn vặt, nàng ta nhất định sẽ không để cho Mộ Hoàng Tịch tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mộ Tâm Vi tức giận

“Đại phu nhân!” Hoàng Tịch khẽ thi lễ với Đại phu nhân, rồi xoay người tiếp nhận nén nhang trong tay ni cô vái ba vái, sau đó cắm vào trong lư hương.

“Hoàng Tịch!” Đại phu nhân thoáng chút kinh ngạc, mặc dù lúc Tâm Vi gây chuyện chưa từng nói qua với bà ta, nhưng là chuyện con gái mình làm ra, kẻ làm mẹ như bà ta sao có thể không rõ ràng: đoạn đường kia quả thực vô cùng nguy hiểm, nếu không có hộ vệ bà ta cũng không dám đi qua, Mộ Hoàng Tịch bị bỏ lại nơi đó, làm sao lại có thể trở về toàn vẹn không chút tổn hại nào? Trong lòng nghi hoặc, nhưng trên mặt Đại phu nhân cũng không biểu hiện ra ngoài, ân cần bước qua: “Hoàng Tịch cuối cùng con cũng đến rồi, vừa đến nơi này ta mới biết được xe ngựa bị hỏng, các con bị tụt lại ở phía sau, không có việc gì chứ?”

“Đại phu nhân yên tâm, đều không có việc gì cả!”

“Sao có thể không có việc gì chứ? Nghe nói trên đường kia có rất nhiều sơn tặc thường lui tới, các con ba nữ hài tử, chẳng lẽ còn có thể đánh thắng được sơn tặc hay sao?” Đại phu nhân vẻ mặt lo lắng, nói xong liền muốn kiểm tra Hoàng Tịch, lại bị Hoàng Tịch ngăn cản: “Đại phu nhân không tin Hoàng Tịch sao?”

“Đại tỷ, tỷ hiểu lầm rồi!” Mộ Tương Vũ đi tới, nói: “Lục muội đi vào đoạn đường đó đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, rõ ràng đã bị kinh hải không nhỏ, Lục muội cũng đã bị dọa thành như vậy, làm sao có thể không có chuyện gì đây?”

Hoàng Tịch không nói gì, xem ra bọn họ muốn nàng nói ra chút chuyện gì đó mới được: “Hôm nay chúng ta quả thật gặp phải sơn tặc!”

“Vậy làm sao?” Trước mắt Đại phu nhân sáng lên, có điều sau đó phát hiện ra thái độ này không đúng, lập tức trở nên nhu hòa, cầm tay Hoàng Tịch: “Hoàng Tịch, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Con nói cụ thể cho nương, nương nhất định sẽ làm chủ cho con!”

Đại phu nhân cho rằng bản thân mình giả bộ không chê vào đâu được, không biết rằng Hoàng Tịch đã sớm thấy rõ những tính toán trong lòng bà ta, nhún mày nói: “Vừa mới gặp sơn tặc, chúng ta sợ tới mức trốn đến bên mép xe ngựa, ngay lúc sơn tặc xông tới, Hiên vương đột nhiên xuất hiện cứu chúng ta, hơn nữa còn một mạch hộ tống chúng ta đến cổng chùa, nếu phu nhân không tin, có thể đến hỏi Hiên vương!”

“Hiên vương?” Sắc mặt Đại phu nhân cứng đờ, không ngờ tới chuyện còn có thể xảy ra như vậy, bàn tay cầm tay Hoàng Tịch cũng đã trở nên có phần gượng gạo, đành phải vỗ vỗ hai lần nói: “Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi!” Nếu Hoàng Tịch dám nói như vậy, nhất định là có mười phần chắc chắn, chẳng lẽ bà còn dám tìm đến đối chất với Hiên vương sao?

“Nương!” Mộ Tâm Vi từ bên ngoài bước vào liền nghe thấy Đại phu nhân nói một câu “Hiên vương”, nhất thời tưởng rằng Mộ Hoàng Tịch đang khoe khoang với Đại phu nhân, trong lòng ghen ghét dữ dội, một tay khoắc lấy cánh tay Đại phu nhân, cười đến vô cùng sáng lạn: “Nương, vừa nãy con nhìn thấy Hiên vương, chàng còn nói chuyện với con!”

“Thật sao?” Tuy đã nhận được khẳng định từ miệng Mộ Tâm Vi, nhưng Đại phu nhân lại càng để ý tới việc Mộ Tâm Vi và Hiên vương nói chuyện gì, hai người vừa nói vừa khoắc tay rời đi; Mộ Tương Vũ mặt lạnh lạnh nhìn Mộ Hoàng Tịch rồi cũng rời đi theo họ.

Mộ Hoàng Tịch biết chuyện hôm nay liền qua đi như vậy, đang muốn xoay người, lại thấy một sư thái đã khá già đi tới mỉm cười với nàng: “Thí chủ, bản ni hữu lễ!”

Hai tay Hoàng Tịch chấp tay trước ngực trả lễ sư thái: “Sư thái có việc gì sao?”

Sư thái cười yếu ớt lắc đầu, lời nói có phần tùy ý nhưng lại mang hàm ý sâu xa: “Bản ni thấy sắc mặt thí chủ hung tợn, chỉ sợ mấy ngày qua tai vạ không ngừng, thí chủ vốn là người mang quý khí, tự nhiên sẽ gặp dữ hóa lành; có điều, mặc dù là vậy, thí chủ vẫn nên ghi nhớ trong lòng điều này, giữa Phật và Ma chẳng qua chỉ cách nhau một bước, bản thân thí chủ hãy độ lượng!”

“Hoàng Tịch nhớ kỹ!” Hoàng Tịch gật đầu đáp lại, mà trong lòng vẫn đang suy nghĩ, rốt cục nàng hung ác như thế nào, mới đáng để nhiều người tới khuyên bảo như vậy?

Sương phòng trong chùa, Đại phu nhân cùng Mộ Tâm Vi và Mộ Tâm Vũ đều đã chọn được gian phòng tốt, Mộ Văn Tinh cũng được đưa đi, Mộ Hoàng Tịch theo ni cô dẫn đường đi vào trong phòng của mình; Ngọc Nô đóng cửa phòng lại, xoay người liền thấy tiểu thư nhà mình lười biếng tựa trên giường, vẻ mặt thả lỏng hiềm thấy; cười hiểu ý, đi đến bên giường, ghé đầu bên mép giường, nhìn chăm chăm Hoàng Tịch mặt si ngốc cười.

“Ngốc hả?” Hoàng Tịch bất đắc dĩ mở to mắt, bị người khác nhìn chăm chăm gây ngốc như vậy, vô cùng khó chịu.

“Không có!” Ngọc Nô lắc đầu, lập tức thần thần bí bí hỏi: “Tiểu thư, làm sao người lại quen với Hiên vương?”

“Không biết!” Hoàng Tịch tức giận liếc nàng một cái, lập tức nhắm mắt lại.

Ngọc Nô mới không tin lời của nàng, vừa nãy bộ dáng kia, sao lại là không biết được? Tinh thần bất quá lập tức bị gọi lên, không nhịn được kéo ống tay áo Hoàng Tịch, năn nỉ nói: “Tiểu thư, nói cho em biết một chút thôi! Có được không!”

“Không nói!” Hoàng Tịch không để ý nàng, trực tiếp quay người đắp chăn đi ngủ, không để gì mới có chút cảm giác buồn ngủ, đều bị nàng quấy nhiễu

bay biến hết rồi.

“Hử!” Ngọc Nô bắt mắt phùng má, sau đó tự mình sang một bên hòn dỗi; chẳng qua nghĩ đến hôm nay lại có thể nhìn thấy đệ nhất mỹ nam trong truyền thuyết, lập tức cảm thấy trái tim đã bay lơ lửng rồi.

Sương phòng bên kia

“Tức chết ta rồi! Tức chết ta rồi!” Mộ Tâm Vi phẫn nộ hét to, lập tức vung tay lên, hất hết toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất, nhưng trên mặt vẫn chưa hết giận dậm chân hai cái.

“Tiểu thư! Xin người bớt giận!” Xảo Nhi, nha hoàn của Mộ Tâm Vi vội vã tiến đến an ủi, nếu để cho tiểu thư tiếp tục nổi giận, người chịu khổ nhất định là hạ nhân các nàng.

“Người giận? Làm sao ta có thể nguôi giận được?” Mộ Tâm Vi đang trong cơn giận dữ: “Người không nhìn thấy tiện nhân kia lại có thể mất đi mây lại với Hiên vương, nhất định là nàng ta đã dùng biện pháp gì đó quyến rũ Hiên vương, nếu không thì người cao quý như Hiên vương sao có thể quen biết tiện nhân đó!”

“Tiểu thư! Người đang tức giận Đại tiểu thư sao?” Xảo Nhi không nhìn thấy một màn vừa nãy ở cổng, nhưng nàng biết “tiện nhân” trong miệng tiểu thư chính là Mộ Hoàng Tịch.

“Đại tiểu thư? Ai cho phép người kêu nàng ta là đại tiểu thư?” Mộ Tâm Vi nhìn Xảo Nhi giận dữ: “Đại tiểu thư Mộ gia chỉ có một mình ta, nàng ta là đại tiểu thư gì chứ?”

“Là nô tỳ sai rồi, xin tiểu thư thứ tội!” Xảo Nhi vội vàng cúi người tạ tội.

“Hử!” Tức giận trong lòng Mộ Tâm Vi càng lớn hơn, suy nghĩ tìm cách chinh đốn Mộ Hoàng Tịch, nếu không con tức giận trong lòng nàng ta làm sao cũng không thể giải tỏa được, khinh thường lườm Xảo Nhi đang khúm núm, nâng mắt: “Muốn ta tha cho người cũng được, vậy nghĩ biện pháp trừng trị tiện nhân kia đi!”

“Việc này...” Xảo Nhi có chút khó xử, có điều lập tức nhanh trí: “Tiểu thư, nô tỳ có biện pháp!”

Ánh mắt Mộ Tâm Vi sáng lên: “Nói!”

“Tiểu thư, bên trong Sơn tự thế này, có nhiều rắn rết sâu bọ, chúng ta bắt một con rắn bỏ vào phòng Đại tiểu thư, cắn nàng ta là tốt nhất, nếu không cắn được, cũng có thể dọa nàng ta!”

Mộ Tâm Vi nghe xong vỗ mạnh tay xuống: “Chú ý này không tệ!” Sau đó lại nhú mày: “Nhưng là người có thể bắt rắn sao?”

“Không ạ!” Xảo Nhi vội vã lắc đầu, nhưng lại nhanh chóng nói tiếp: “Tiểu thư có thể dùng tiền để nhờ ni cô trong chùa giúp người bắt!”

“Ừ, cứ làm vậy đi!” Mộ Tâm Vi vỗ tay một cái, trên mặt lập tức cười âm hiểm, giống như đã nhìn thấy cảnh Mộ Hoàng Tịch bị rắn cắn chết.

Ban đêm, đoàn người đi đến Trai Đường dùng đồ ăn chay, Mộ Hoàng Tịch vừa mới mở cửa, liền thấy Mộ Tâm Vi dương dương tự đắc* đi qua trước mặt nàng; Mộ Tâm Vi đi chưa được bao lâu, một nha đầu thanh tú chạy ra: “Tiểu thư! Tiểu thư! Đợi em với!”

(*: Nguyên văn: Chi Cao Khí Ngang(趾高气昂): miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hùng hực khí thế | chi bộ dáng của người dương dương tự đắc; vênh vào đắc ý)

“Ôi!” Tiểu nha đầu không cẩn thận vấp phải một cục đá, lập tức ngã sấp xuống trước mặt Mộ Hoàng Tịch, trong lòng bàn tay đều là bùn, nhịn đau đứng lên, lại thấy là Mộ Hoàng Tịch, nhất thời hoảng hốt: “Đại tiểu thư thứ tội! Nô tỳ không phải cố ý!”

“Không có việc gì, người đi đi!” Mộ Hoàng Tịch cũng không so đo với nàng ta, mãi đến khi nha đầu kia đi xa, chớp mũi Mộ Hoàng Tịch mới ngửi thấy một làn hương nhẹ trong không khí, châm chọc nhếch môi, cũng không nói gì thêm!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khách tới

Đêm lạnh như nước, chăn ấm áp luôn làm cho người ta buồn ngủ, nhưng Hoàng Tịch lại không buồn ngủ một chút nào, cầm một quyển kinh Phật để ở trong sương phòng xem, Ngọc Nô thấy tiểu thư nhà mình không ngủ, cũng cố gắng chống mí mắt lên, chỉ là trên mí mắt từng chút từng chút một nặng trĩu muốn đóng lại.

Đột nhiên, một trận tiếng động “sột soạt” vô cùng nhỏ truyền tới, nụ cười bên môi Hoàng Tích dần dần sâu hơn, rất nhanh, nàng đã thấy vị khách tới đêm nay! —— một con rắn hoa nhỏ!

Con rắn nhỏ chưa tới năm thước, thân thể mảnh khảnh, một thân hoa văn đen trắng đan xen nhau, phối với vẩy bóng loáng tỏa sáng, nhìn cực kỳ đáng yêu, ít nhất Hoàng Tích cảm thấy như vậy! Con rắn nhỏ nghễnh đầu vòng tới vòng lui ở bên trong phòng, đột nhiên đầu của nó đụng vào trên cây cột phát ra tiếng chạm nhỏ, làm Hoàng Tích có chút buồn cười, có con rắn nào sẽ tự mình đụng vào chứ.

Con rắn nhỏ từ từ trườn, lười không ngừng đưa ra đưa vào, giống như đang tìm cái gì đó; rốt cuộc, sau khi trải qua ‘khó khăn vượt qua hiểm trở’, rốt cuộc con rắn nhỏ đã tới trước giường Hoàng Tích, sau đó dọc theo bên giường trườn lên, lúc này đôi mắt đen tương đương với hạt đậu đối diện với con người trong suốt của Hoàng Tích, con rắn nhỏ đột nhiên bất động, bản năng của động vật nói cho nó biết —— gặp nguy hiểm!

“O! Lại có một con rắn nhỏ!” Ngọc Nô mở đôi mắt mộng lung ra đã nhìn thấy một con rắn ở bên giường, nhất thời hai mắt tỏa sáng, con buồn ngủ quét sạch, không chút do dự bắt lấy con rắn nhỏ, chẳng những không sợ, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ, phải biết rằng cũng đã lâu rồi nàng chưa bắt rắn!

Con rắn nhỏ không ngừng giãy dụa, muốn tránh khỏi ‘ma trảo’ của Ngọc Nô, nhưng Ngọc Nô lại yêu thích không buông tay, đầu quấn cảm nhận của nó, kéo dài nó ra rồi xoắn lại rồi lại kéo dài ra, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của con rắn nhỏ, rất nhanh con rắn nhỏ cũng thiếu chút nữa sủi bọt mép, chết luôn rồi!

Ngay khi hồn của con rắn nhỏ sắp về Tây Thiên thì Ngọc Nô mới từ bi bỏ qua cho nó, nhưng vẫn gắt gao giữ lấy, khiến nó lên không được mà xuống cũng không được, đôi mắt đậu đen cũng biến thành mắt cá chết luôn rồi!

Hoàng Tích tốt bụng giải cứu con rắn nhỏ khỏi tay Ngọc Nô, đầu ngón tay lạnh như băng làm cho con rắn nhỏ cũng thức tỉnh, kinh hoàng khạc lưỡi; Hoàng Tích vuốt ve vẩy bóng loáng của nó: “Muốn ta thả mày cũng không phải là không được, nhưng phải xem biểu hiện của mày thế nào đã!”

“Hắc hắc!” Ngọc Nô tà ác cười một tiếng, cầm lấy con rắn nhỏ đi ra ngoài.

Một lát lâu sau.

“A. Rắn aaaa!”

“Đáng chết! Rắn ở đâu tới? Đi ra ngoài!”

Nghe tiếng kêu của hai chủ tớ Mộ Tâm Vi và Xảo Nhi, Hoàng Tích cười lạnh, Mộ Tâm Vi cho rằng để nha đầu giả bộ ngoài ý muốn vẩy phân rắn vào trên người nàng là nàng không biết ư? Muốn hăm hại nàng, Mộ Tâm Vi còn kém xa lắm.

Con rắn nhỏ tới nhanh, đi cũng nhanh, dọa hai chủ tớ một chút, chờ mọi người nghe tiếng chạy đến, đến bóng rắn cũng không nhìn thấy; đại phu nhân an ủi rất lâu, mới rời khỏi; mà sau khi mọi người đi, Mộ Tâm Vi lấy trăm vàng trên đầu xuống, hung hăng ghim vào bả vai Xảo Nhi, giọng điệu ác độc: “Không phải người nói đã hết sức cẩn thận sao? Tại sao con rắn kia lại xuất hiện ở chỗ của ta, mà con tiện nhân kia lại không có một chút xiu chuyện gì, là sao?”

“Nô tỳ cũng không biết, tiểu thư tha mạng!” Xảo Nhi uất ức quỳ xuống, nàng ta cũng không biết tại sao lại như thế; đau đớn trên vai làm nàng ta sắp ngất đi, nước mắt vừa rơi, vừa cắn răng, kiên trì không để cho mình khóc thành tiếng.

“Hừ! Cút!” Mộ Tâm Nhi tức giận đạp Xảo Nhi qua một bên, tức giận nằm vật xuống giường.

“Nô tỳ cáo lui!” Xảo Nhi ôm lấy cánh tay chảy máu ròng ròng đi ra ngoài, đi tới nơi không có ai mới lớn tiếng khóc.

Ngọc Nô đang bắt lấy con rắn đứng ở trong bóng tối nhìn thấy một màn này, hơi mím môi, nhưng lại không có bao nhiêu đồng tình, nha đầu này muốn hại tiểu thư, bởi vì không hại được tiểu thư mới chịu trừng phạt, nơi nào đáng giá để nàng đồng tình?

Ngày hôm sau, đoàn người chuẩn bị trở về Mộ gia, lúc ra cửa, Mộ Tâm Vi và phải Hoàng Tích, sắc mặt Mộ Tâm Vi không tốt, hung hăng trợn mắt nhìn Hoàng Tích một cái, sau đó cao ngạo đi về phía trước, mà Xảo Nhi đi theo sau lưng nàng ta lại có vẻ buồn bã ỉu xiu.

Hoàng Tích thân nhiên thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Ngọc Nô đang chơi ống tay áo: “Đi thôi!”

“Vâng!” Ngọc Nô nhún đầu lưỡi của Tiểu Hoa vào, vui vẻ đuổi theo bước chân của Hoàng Tích; Tiểu Hoa chính là tên của con rắn nhỏ, vốn Hoàng Tích nói thả đi, nhưng Ngọc Nô luyến tiếc, cho nên con rắn nhỏ bị rơi vào ma chướng lần nữa.

Xe ngựa chạy một đường, bởi vì có thị vệ Mộ phủ, ngược lại không có chuyện gì; đột nhiên xe ngựa dừng lại, giọng của mã phu vang lên: “Đại phu nhân, chúng ta gặp phải Hiến vương rồi!”

“Hiên vương?” Mộ Tâm Vi vui mừng, lập tức nhảy xuống, quả nhiên nhìn thấy một nam tử ngọc thụ lâm phong, trong lúc nhất thời vô cùng kích động, nhưng mà vẫn nhớ phải dè dặt, dịu dàng mang theo thẹn thùng hành lễ: “Tâm Vi bái kiến Vương gia!”

“Miễn lễ!” Quân Hạo Hiên giơ tay lên miễn lễ, chỉ là ánh mắt lại rơi vào xe ngựa phía sau.

Đại phu nhân ra khỏi xe, thấy sự thất lễ của Mộ Tâm Vi thì khề cau mày, nhưng cũng may Hiên vương không so đo, xuống xe hành lễ với Quân Hạo Hiên: “Thần phụ bái kiến Vương gia, Vương gia Thiên tuế!”

“Trương Vũ bái kiến Vương Gia!”

“Mộ phu nhân, Mộ tiểu thư xin mời đứng lên! Cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ, không cần nhiều lễ tiết như vậy!” Giọng nói của Quân Hạo Hiên nhu hòa, mang theo sự thân thiện, nhưng cũng không mất quý khí.

“Tạ vương gia!”

“Không phải hôm qua Vương gia đã về rồi sao?” Tâm Vi bước đến gần hai bước, gò má ửng đỏ; mỹ nhân không bôi phấn mà má vẫn ửng đỏ, đối với nam nhân mà nói tuyệt đối có hấp dẫn không nhỏ, huống gì Mộ Tâm Vi là một đại mỹ nhân; nhưng Quân Hạo Hiên chỉ sững sờ một chút cảm giác kinh diễm gì cũng không có, lạnh nhạt nói: “Hôm qua bốn vương đi Hoàng Lăng một chuyến, hôm nay trở lại đúng lúc gặp mấy vị phu nhân tiểu thư! Bốn vương biết đạo tặc vùng này ngông cuồng, nếu phu nhân không ngại, bốn vương nguyện ý hộ tống một đoạn!”

Câu phía sau là nói với đại phu nhân, đại phu nhân biết tâm tư của con gái mình, nghe vậy vui mừng: “Đa tạ vương gia suy nghĩ cho, thần phụ vô cùng cảm kích!”

Vì vậy, Quân Hạo Hiên quang minh chính đại gia nhập vào đội ngũ, Mộ Tâm Vi biết người mình yêu mến đang ở ngoài cửa sổ xe, kích động đến lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, đại phu nhân buồn cười nhìn nữ nhi nhà mình, hai người cũng không chú ý, nét mặt của Trương Vũ luôn ở bên cạnh có chút quái dị.

Quân Hạo Hiên nhìn xe ngựa phía sau, khẽ kéo dây cương, con ngựa dừng bước lại, đợi đến khi xe ngựa tới ngang với ngựa, không chủ động đi đến gần, chỉ tùy ý đi như vậy, hẳn tin tưởng Mộ Hoàng Tích biết sự hiện hữu của hắn.

Khi Mộ Tâm Vi mở rèm muốn nhìn lên Quân Hạo Hiên, lại phát hiện không thấy Quân Hạo Hiên, thò đầu ra nhìn, mới nhìn thấy Quân Hạo Hiên ở bên cạnh xe ngựa Mộ Hoàng Tích, vừa nghĩ tới chuyện hôm qua, nhất thời nàng ta giận dữ: “Mộ Hoàng Tích đáng chết!”

“Sao vậy?” Đại phu nhân thấy nàng ta trước đó còn tốt sao đột nhiên đổi sắc mặt rồi?

“Mẫu thân!” Mộ Tâm Vi uất ức liếc nhìn đại phu nhân, lúc này mới nói toàn bộ chuyện hôm qua ra, đại phu nhân nghe xong khẽ trầm ngâm, ngay sau đó vén rèm lên nhìn Quân Hạo Hiên phía sau, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt của hắn rơi vào trên xe ngựa Mộ Hoàng Tích, bây giờ tuy trong ánh mắt của hắn không nhìn ra cái gì, nhưng đây rõ ràng là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, đại phu nhân không khỏi suy nghĩ chuyện đón Mộ Hoàng Tích trở về có thật sự chính xác hay không!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiệc rượu trăm ngày vô tình gặp được Bắc Đường Ngọc

Trở về phủ hai ngày chính là trăm ngày của Thất thiếu gia Mộ Thiếu Hoa, theo lý thuyết thì con thứ không có tư cách bày tiệc trăm ngày, nhưng đích phu nhân của Mộ Trình không có nhi tử, đối với đứa con thứ này cực kỳ yêu thích, cho nên này tiệc trăm ngày đương nhiên phải bày.

Đại phu nhân đương nhiên làm chủ bữa tiệc lần này, bởi vì mặc kệ có phải là con thứ hay không, chỉ cần thân phận của Mộ Trình vẫn còn tại đó, tất cả quan viên trong Đế Đô đều sẽ đến.

Trong bữa tiệc ngày hôm đó, tất cả mọi người đều tham dự với trang phục long lẫy, Mộ Tâm Vi càng thêm ăn mặc như một con Hoa Hồ Điệp xuyên qua đám người, hấp dẫn vô số ánh mắt của quý công tử.

Mộ Hoàng Tích nhìn thấy cười nhẹ nhàng tiếp đãi đại phu nhân, nói đến ả nham, thật ra thì nàng rất bội phục đại phu nhân, mình không sinh được nhi tử, là người đứng ra tổ chức tiệc trăm ngày cho thứ tử, rõ ràng hận đến muốn chết, cố tình còn phải làm bộ như là nhi tử do mình sinh ra, chỉ sợ người khác nói bà ta không hiền huệ, cũng không biết cả ngày bà ta mang mặt nạ giả có khổ cực hay không!

Đây cũng là lần đầu tiên Hoàng Tích nhìn thấy Thất thiếu gia Mộ Thiếu Hoa – nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay, dáng dấp như hoa như ngọc, khi cười lên sẽ có má lúm đồng tiền, trái lại rất đáng yêu, Hoàng Tích cũng không đi tới, bởi vì nàng biết điều này sẽ chỉ làm nàng lúng túng.

Bởi vì yến hội đặc biệt, nên tất cả thiếp thất của Mộ Trình đều đi ra, Nhị Di Nương tính tình cao ngạo, cậy vào bản thân mình đã sinh trưởng từ nên đối với ai cũng đều khinh thường, nhưng đối với đại phu nhân lại cực kỳ cung kính, là một người nịnh nọt, Tứ di nương tính tình kín kẽ, giống như cái gì cũng không lọt vào mắt xanh của bà, chỉ ngồi ở chỗ đó không có vẻ mặt gì cả, Bát di nương tính tình nóng nảy, thích nhất là gây chuyện, nhưng hôm nay lại khác thường là không mở miệng đá thương người, mà chỉ cười yếu ớt đón khách cùng đại phu nhân, đáng vẻ hào phóng thỏa đáng, rất có phong phạm của bà chủ nhà.

Đáng dấp của phu nhân và thiếp thất của Mộ Trình vô cùng tiêu chuẩn, nhưng Cửu di nương này lại là một ngoại ý muốn, dung mạo của nàng không tính

là tiểu thư khuê cát, nhiều lắm cũng chỉ là một nữ tử được cưng chiều, sau khi sinh đứa bé xong nàng có vẻ hơi đầy đặn, thoát nhìn ngay cả mỹ cảm cuối cùng cũng mất đi, nghe nói Cửu di nương là nữ tử nghèo khổ được Mộ Trình mua ở ven đường, Mộ Trình thấy nàng đáng thương nên chứa chấp nàng, mà nàng trời sanh tính tình nhất gan, yếu ớt sợ phiền phức, nhưng một người như vậy lại có thể bò lên giường Mộ Trình, chẳng những mang thai hài tử của Mộ Trình mà còn sinh ra nhi tử này dưới mắt đại phu nhân, tổng hợp lại những điều này, nàng chỉ sợ nàng ta cũng hề không đơn giản như bề ngoài vậy đâu!

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch đang quan sát mọi người trong phòng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng quát to: “Hiên vương đến!”

“Hiên vương! Không thể ngờ Hiên vương lại đến!” Mọi người lập tức đứng dậy, đi lên phía trước nghênh đón, người chịu khó chạy ra nhất chính là Mộ Tâm Vi rồi.

“Hắn đến rồi!” Mộ Hoàng Tịch khẽ biến sắc, trực tiếp xoay người đi về hướng ngược lại, nàng thật sự không muốn nhìn thấy người này, tuy rằng hắn đối với nàng không có ác ý, nhưng nàng không hy vọng bị vương vấn.

“Vương Gia Thiên tuế!” Kèm theo tiếng quỳ lạy của những người liên can, Mộ Hoàng Tịch đi về hướng hậu hoa viên, bởi vì tất cả mọi người đều ở phía trước, nên hoa viên này ngược lại có vẻ có chút vắng vẻ, đột nhiên Hoàng Tịch cảm thấy một luồng gió mạnh mẽ đánh tới, không đợi nàng đánh úp lại, thân thể đã làm ra phản ứng cong về phía sau, thế nhưng khi nàng mới vừa cúi xuống, trên eo đột nhiên thêm một bàn tay, vững vàng ôm lấy thân thể nàng, ngay sau đó một ngón trở nâng cằm của nàng lên.

“Chà chà! Không ngờ ở trong hoa viên này cũng có thể gặp được một mỹ nhân như thế!”

Hoàng Tịch khẽ quay đầu, đập vào mắt là một gương mặt tuấn mỹ mang theo chút tà mị, vóc dáng cao lớn nhưng lại cố ý cúi xuống, thoát nhìn tùy ý phong lưu, da thịt trắng nõn như ngọc, mày kiếm nhập tấn, mắt phượng hẹp dài, mũi như treo đám mà cao thẳng, môi như lạnh như băng mà vô tình, vẻ đẹp của nam tử này cũng như Quân Hạo Hiên, nhưng cùng Quân Hạo Hiên là hai loại tuấn mỹ khác biệt, nếu nói Quân Hạo Hiên là tuấn mỹ như ngọc, vậy người này là thuộc về loại công tử phong lưu.

Nghe được lời nói hơi nhạo báng của hắn, Mộ Hoàng Tịch khẽ kéo kéo đôi môi, sau đó lạnh nhạt đẩy hắn ra đứng dậy, không tiếng động xoay người rời đi.

Bắc Đường Ngọc nhất thời hóa đá, kinh ngạc nhìn bóng lưng lạnh tanh đó, hắn được người đời ca tụng là công tử phong lưu đệ nhất thiên hạ, chưa từng có một nữ nhân nào có thể chống lại được sức quyến rũ của hắn, mà người ở trước mắt này lại có thể cứ như vậy nhìn hắn một cái, sau đó không thèm nói câu nào mà đi luôn, quả đã kích người!

Rón mũi chân, một thân hình anh tuấn rơi xuống trước mặt Mộ Hoàng Tịch ngăn cản đường đi của nàng, “Soạt” thu hồi quạt giấy trong tay, lộ ra một nụ cười mê chết người không cần đền mạng: “Tại hạ Bắc Đường Ngọc, thỉnh giáo cao tính đại danh của cô nương!”

“Bắc Đường Ngọc?” Mộ Hoàng Tịch không khỏi quan sát người trước mắt lần nữa, dáng người của hắn thon dài cân xứng, cảm phục toàn thân màu vàng kim và màu đen xen nhau mặc trên người hắn không lộ vẻ nặng nề chút nào, ngược lại càng lộ vẻ phong lưu, hợp với dung nhan tuấn mỹ và nụ cười tà tử ấy, quả nhiên xứng với danh tiếng công tử đệ nhất thiên hạ! Chỉ là. Điều này thì có liên quan gì đến nàng hả?

“Nếu như ngươi muốn “đi sẵn”, thì nên ra phòng trước chứ không phải ở trong hậu viện vắng vẻ lạnh tanh này!”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nói, còn có vẻ mặt không chút biểu tình, khiến Bắc Đường Ngọc có cảm giác như bị hắt nước lạnh, khi nào thì công tử đệ nhất phong lưu là hắn đây không được hoan nghênh như vậy hả? Mới vừa tiếp xúc thân mật như vậy, mặc kệ là loại nữ tử nào, không nói đến ái mộ, xấu hổ chắc chắn sẽ có một chút chứ? Nhưng nữ tử trước mặt này có phải quá bình tĩnh rồi không?

“Bản công tử xác định coi trọng ngươi rồi, mau nói cho ta biết tên của ngươi!” Dậy lên hứng thú, Bắc Đường Ngọc cũng không giả bộ công tử tốt nữa, trực tiếp gỡ trở lưu manh, ngăn cản trước mặt Mộ Hoàng Tịch không để cho nàng đi.

Hoàng Tịch giận, đã từng gặp qua vô số nhưng chưa từng thấy ai vô si như vậy, bên ngoài nàng đã tỏ ra không có hứng thú với hắn, hắn còn mặt dày mày dạn.

Hoàng Tịch đi một bước, hắn ngăn một bước, lùi một bước, hắn tiến một bước, lúc lồng ngực của hắn sắp chạm vào lỗ mũi Hoàng Tịch, mang theo mùi hoa son chi nhàn nhạt truyền vào lỗ mũi Hoàng Tịch, khiến cho nàng im lặng, một người nam nhân thế mà lại mang mùi thơm cơ thể như vậy.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Đánh lại không thể đánh, nắng nàng cũng sẽ không mắng, Hoàng Tịch gặp phải một người còn khó dây hơn Quân Hạo Hiên.

Thấy Hoàng Tịch không nhịn được, Bắc Đường Ngọc rốt cuộc có chút cảm giác thành tựu, lưu manh muốn khêu cảm Mộ Hoàng Tịch, lại bị nàng né tránh, sau đó kèm theo một ánh mắt lạnh lùng, Bắc Đường Ngọc ngượng ngừng thu tay lại, nói: “Chỉ cần ngươi nói cho ta biết tên của ngươi, ta liền để ngươi đi!”

Mộ Hoàng Tịch vát và dè bực mình trong lòng mình xuống, lạnh lùng khạc ra ba chữ: “Mộ Hoàng Tịch!” Dứt lời, cũng không cho Bắc Đường Ngọc phản ứng, trực tiếp đi qua, tốc độ nhanh đến nỗi khiến trong chớp mắt, Bắc Đường Ngọc đã không thấy tăm hơi Hoàng Tịch đâu.

Bắc Đường Ngọc hơi sững sờ, ngay sau đó nhếch môi tà mị cười một tiếng: “Hoàng Tịch, Hoàng Tịch, thật là một cái tên rất hay!”

Một đơn bữa tiệc trăm ngày đơn giản, nhưng bởi vì hai khách nhân tôn quý đến mà càng thêm náo nhiệt, một là hiên Vương Quân Hạo Hiên, mà một

người còn lại chính là Bắc Đường Ngọc, Quân Hạo Hiên tất nhiên không cần phải nói, là Vương Gia duy nhất Tây Việt, cũng là Vương Gia tôn quý nhất, mà Bắc Đường Ngọc, tuy rằng trên người không có quan tước, nhưng hẳn lại là Thiếu gia chủ Đại thế gia đệ nhất Tây Việt, tiền trong tay nhiều đến nỗi không đếm xuê, hẳn ngồi ở chỗ đó quả thật chính là một tòa Kim Sơn.

Hai người đều là thí sinh hiền tế cao nhất trong lòng mọi người, có thâm hận mình vì sao không đưa nhi nữ đến, nếu có thể được một trong hai coi trọng làm thiếp cũng tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: trên bữa tiệc

Dạ tiệc bắt đầu, Hoàng Tịch ngồi bàn trên gian giữa, ngồi chung cùng một đám phụ nhân, miệng không ngừng thưởng thức ly rượu, đang mong đợi lúc kết thúc, hiện tại ngồi như vậy, thật khiến cả người không được tự nhiên.

Đột nhiên có người kéo tay áo mình, Hoàng Tịch quay đầu lại, mới phát hiện ra bên người mình không biết từ lúc nào có thêm một cô nương mười bảy mười tám tuổi, nói chính xác, là một phụ nhân, bởi vì mặc dù nàng thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhưng có tóc mai của phụ nhân, hơn nữa nàng mặc y phục màu đỏ tía, rất dễ nhận thấy phụ quân nàng có chức quan không nhỏ.

Nhìn thấy Hoàng Tịch quay đầu, cô nương cười hừ nghị một tiếng: “Ta tên là Lục Hiểu Hiểu, người tên gì vậy?”

Mặt Lục Hiểu Hiểu chỉ lớn bằng bàn tay, nổi bật lên ánh mắt của nàng vừa lớn vừa tròn, xem ra hoàn toàn không phải phụ nhân, quả thật là một tiểu cô nương nghịch ngợm; mà ánh mắt của nàng vô cùng trong suốt, giống như không dính bụi trần gian, ánh mắt cười nhẹ nhàng làm không người nào có thể từ chối: “Mộ Hoàng Tịch!”

“Mộ Hoàng Tịch!” Lục Hiểu Hiểu đọc lại, ngay sau đó vui mừng: “Thì ra người chính là đại tiểu thư Mộ gia Mộ Hoàng Tịch!”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, cũng may lực chú ý của người bàn này đều đặt ở bàn chủ bên kia, không để ý bên này, mà Lục Hiểu Hiểu càng thêm lời kéo Mộ Hoàng Tịch hỏi lung tung này kia, một lát cau mày, một lát cười vô cùng rực rỡ, quả thật giống như một đứa bé ngây thơ; mà cũng bởi vì sự ngây thơ của nàng khiến Mộ Hoàng Tịch càng gay gắt, trong đáy lòng, nàng không hy vọng mình ô nhiễm người thuần khiết như vậy.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, Mộ Tâm Vi dẫn theo một đám người đi ra, Mộ Tâm Vi mặc y phục màu trắng, áo khoác phấn hồng sa y, dưới ánh đèn khiến người ta cảm thấy đẹp mộng lung; trang dung tinh xảo, vừa cười, cử chỉ chân thành lễ độ, cũng làm cho người khác kinh ngạc; Mộ Tâm Vi đi ra gian giữa, khẽ cúi người, dịu dàng nói: “Tâm Vi bái kiến Vương Gia, bái kiến Bắc Đường công tử! Tâm Vi đặc biệt vì hai vị làm mấy món ăn, muốn mời hai vị thưởng thức; tài nấu nướng của Tâm Vi không giỏi, kính xin Vương Gia đừng trách!”

“Đâu có đâu có! Có thể nếm món ăn Mộ tiểu thư tự làm, là vinh hạnh của tại hạ, Mộ tiểu thư không cần khiêm tốn!” Bắc Đường Ngọc cười phong độ mở ra quạt xếp của hắn, mà ánh mắt lại liếc về hướng Quân Hạo Hiên, ý kia hình như muốn nói: xông tới chỗ huynh đó?

Quân Hạo Hiên bắt đầu dĩ trường bạn tốt một cái, mặt không biểu tình nhìn về phía dưới: “Mộ tiểu thư có lòng, miễn lễ đi!”

“Tạ vương gia!” Trên mặt Mộ Tâm Vi ngượng ngùng đứng dậy, sau đó phát tay cho người mang đồ ăn lên.

Đột nhiên, ánh mắt Mộ Tâm Vi bay đến chỗ Mộ Hoàng Tịch ngồi đó không xa, mặt hạnh nhủ lại, thoáng qua một nụ cười lạnh lùng, nhìn thấy hạ nhân bưng món ăn cuối cùng lên, Mộ Tâm Vi đưa tay ngăn cản: “Từ từ!”

Nha đầu dừng tay, Mộ Tâm Vi vươn tay ra, tự mình bưng đĩa, chỗ người khác không nhìn thấy, trong mắt nàng ta thoáng qua chút ác độc: Mộ Hoàng tịch, ta muốn để ngươi bị bôi xấu trước mặt Hiên vương, để chàng thấy bộ dạng xấu xí của ngươi!

Mộ Tâm Vi thốt tha bưng đĩa đi lên, đột nhiên, nàng ta đang đứng trên hai bậc thang, hình như chân bị vướng bậc thang, thân thể không khống chế ngã xuống, mà cái đĩa trong bị nàng ta chọi ra sau!

“Á” Một đám phụ nhân hét chói tai, một đĩa đồ ăn bay tới chỗ Mộ Hoàng Tịch, trong lúc mọi người nghĩ cái đĩa sẽ nện vào người Mộ Hoàng Tịch trong lúc không phòng bị, vật áo màu vàng kim và màu đen chen nhau chột lóe, Mộ Hoàng Tịch đã bị người ta ôm lấy, ngay sau đó tránh được cái đĩa, rơi vào chính giữa.

“Thật xin lỗi! Tỷ tỷ, thật xin lỗi, ta không phải cố ý!” Mộ Tâm Vi nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch được cứu, hận ý trong mắt chột lóe, ngay sau đó nghĩ đến lời mẫu thân dạy, lập tức biến thành gương mặt uất ức, giùng giàng đứng lên, nước mắt chưa khô, trang bị giọng nói mềm mại uất ức, nhất thời khiến vô số công tử bị đau lòng, ngay sau đó căm tức nhìn Mộ Hoàng Tịch, giống như nàng mới là đầu sỏ gây nên .

Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, ngay sau đó liếc mắt người bên cạnh, hơi trêu nói: “Không phải người là công tử phong lưu nhất sao? Tại sao không cứu mỹ nhân thiên kiều bá mị kia?”

Bắc Đường Ngọc chăm chọc nhếch môi, giọng nói không biến hóa: “Bản công tử mặc dù thích mỹ nhân, nhưng bản công tử không phải người mù!” Mộ Tâm Vi tự nhận nàng ta nguy trang rất tốt, nhưng nàng ta chỉ là lính mới trước mặt hồ ly chuyên trà trộn vào cửa hàng như Bắc Đường Ngọc, quả thật không chịu nổi một kích.

Mộ Hoàng Tịch không trả lời, bởi vì Mộ Trình đã đứng dậy khăn trương đỡ nữ nhi bảo bối của ông ta dậy, ngay sau đó căm tức nhìn nàng.

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch không khỏi phiền, không nhìn ánh mắt Mộ Trình, trực tiếp xuyên qua rồi đi bữa tiệc; mặt nàng không chút thay đổi, chỉ rũ xuống hai bên tay, lạnh lẽo, lạnh lẽo.

Ánh mắt Bắc Đường Ngọc vẫn đuổi theo bóng lưng Mộ Hoàng Tịch, ngay sau đó nâng lên nụ cười không rõ ý vị, đến Mạc phủ hôm nay, ngược lại không uống phí.

Mộ Tâm Vi bởi vì bị kinh sợ, yếu đuối nói xin lỗi cùng Quân Hạo Hiên thì bị người khác đỡ đi xuống, con người vô hạn uất ức nhìn Quân Hạo Hiên, là một nam nhân đều biết tâm ý của nàng ta, nhưng Quân Hạo Hiên sừng sốt không chút cử động, cho đến khi Mộ Tâm Vi rời đi, Quân Hạo Hiên mới nhìn Bắc Đường Ngọc bên người: “Huynh biết Mộ đại tiểu thư khi nào?”

Bắc Đường Ngọc cười thần bí: “Bí mật!”

“Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!” Mộ Tâm Vi vừa dậm chân vừa trở về Tây viên, tức giận đằng đằng khiến nàng ta không để ý đến một bóng đen luôn theo sau, một đôi mắt đục ngầu mang theo nồng nặc sắc đục.

“Tiện nhân đáng chết!” Mộ Tâm Vi cắn răng, rõ ràng Mộ Hoàng Tịch sắp bị bêu xấu, nhưng làm sao Bắc Đường Ngọc đột nhiên ra tay cứu giúp? Hơn nữa Hiên vương nhìn thấy nàng ta ngã thế mà không ra tay cứu giúp? Nhất định là con tiện nhân kia quyến rũ Bắc Đường Ngọc, nhất định là vậy!

Mộ Tâm Vi phiền não đột nhiên nghĩ đến phòng bếp, nhất thời cảm giác toàn thân không được tự nhiên, cả giận nói: “Xảo Nhi, nhanh đi chuẩn bị nước nóng cho ta, bản tiểu thư muốn tắm, phải giải quyết nhiệt khí cho tốt!”

Xảo Nhi nghe vậy rồi đi, người trong bóng đêm nghe nàng ta định tắm, hô hấp nhất thời cũng trở nên dồn dập, hai mắt càng thêm vẫn đục, sau đó từng bước một đến gần Mộ Tâm Vi không chút phòng bị nào, rồi cuộc đột nhiên nhào tới.

“Á!” Mộ Tâm Vi đột nhiên bị người khác ôm lấy, lập tức thét chói tai, tay của người kia bắt đầu không ngừng vuốt ve trên người của nàng ta, khiến nàng ta vừa thẹn vừa tức, hơn nữa là khuất nhục, khiến nàng ta kêu to: “Cứu mạng với! Buông ta ra! Cứu mạng với!”

“Khà khà! Tiểu mỹ nhân đừng gọi, đại gia ta sẽ khiến ngươi thoải mái!” Người nọ đẩy ngã Mộ Tâm Vi, đột nhiên một bóng trắng thoáng qua, một chưởng đánh vào lồng ngực của hắn, thân thể hắn bay ra ngoài, chột đứng vào cây cột trên hành lang uốn khúc, một ngụm máu tươi phun ra ngoài: “Tên khốn kia.”

Hắn ta đang rống, thế nhưng khi nhìn thấy người đến, nhất thời chột dạ: “Hiên. Hiên vương.”

“Vương Gia!” Vô hạn khuất nhục và uất ức tới giờ phút này đều bộc phát ra, Mộ Tâm Vi không để ý hình tượng nhào vào trong ngực Quân Hạo Hiên, bắt đầu nức nở, một thiên chi kiều nữ như nàng ta mà lại gặp chuyện như vậy?

“Hiên vương, ta. Chuyện này.” Người nọ lập tức không biết nên giải thích làm sao, sắc đục biến thành sợ hãi: “Cũng. Đều do nàng quyến rũ ta đấy!”

Sắc mặt Quân Hạo Hiên lạnh hơn: “Quốc Cự gia, nếu như ngươi không muốn ngày mai mình bị roi đầu, thì cút cho bản vương!”

“Phải. Dạ dạ, ta cút!” Trịnh Quốc Cửu liến lẩn một vòng rồi khỏi, mặc dù ông ta là thân đệ Trịnh Thái phi, nhưng Hiên vương muốn giết ông ta, còn dễ như trở bàn tay, sắc đục và mạng nhỏ, đương nhiên là mạng nhỏ quan trọng hơn.

“Hu hu hu hu!” Lần này Mộ Tâm Vi khóc dữ hơn: “Vương Gia, chàng phải làm chủ thay ta!”

Quân Hạo Hiên gơ tay muốn trấn an, nhưng cuối cùng vẫn rũ xuống: “Hắn là Quốc Cự gia, coi như Bản vương là Vương Gia cũng không thể loạn khai sát giới!” Lời nói này của Quân Hạo Hiên này có chút qua loa, nhưng nếu hắn không có năng lực, thì Mộ Tâm Vi không có gì để hắn làm vậy.

“Vương Gia! Ta. Việc này làm ta phải sống thế nào đây.” Mộ Tâm Vi thực sự đau lòng, bị người thâm yêu thấy mình bị vô lễ, nhất định hắn sẽ chán ghét mình.

Chân mày Quân Hạo Hiên hơi nhíu lại, không nói gì, muốn đẩy Mộ Tâm Vi ra, nhưng nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, trong lúc nhất thời cũng không tiện hành động, hai người cứ như vậy cứng ngắc cùng nhau, người ngoài nhìn vào là Hiên vương ôm Mộ Tâm Vi.

Mộ Tương Vũ nhìn thấy màn này, sắc mặt hơi trầm xuống, suy nghĩ gì đó, chỉ có mình nàng ta biết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Quyết định của Mộ Diệc Thần

Mộ Hoàng Tịch cũng không đi thẳng về Tây viên, mà chậm rãi đi dạo băng qua Tây viên, trong đầu không ngừng nhớ lại toàn bộ những điều Mộ Trình đối xử với nàng, Mộ Hoàng Tịch không khỏi cười lạnh, phụ thân như vậy, vẫn còn có thể được coi là phụ thân sao?

Lúc ngẩng đầu lên, xúc cảm lạnh lẽo kia khiến người ta kinh hãi, mười năm như một ngày, bàn tay nàng chưa từng được sưởi ấm, mỗi giờ mỗi phút đều nhắc nhở nàng nhanh chóng mở to mắt ra nhìn, nụ cười tàn nhẫn của nữ nhân bề ngoài ôn hòa kia, nhìn nha hoàn rót độc được vào miệng nàng lúc đó chỉ mới năm tuổi.

Tuyệt hân độc, đến cả người trưởng thành cũng không chịu đựng nổi, huống hồ một hài tử năm tuổi như nàng, e rằng Đại phu nhân có tướng tượng thể nào cũng không ngờ được bản thân nàng lại có thể sống lại; bởi vì bà ta không cách nào tưởng tượng ra một đứa bé lại có suy nghĩ của người trưởng thành; bởi vì bà ta không cách nào nghĩ được, một hài tử năm tuổi lại trốn vào một nơi tăm tối bí mật để bức độc! Bởi vì bà ta không cách nào hiểu được, một người sau gần một tháng hôn mê, vì sao vẫn còn có thể tỉnh lại!

Lúc nàng xuất hiện, nàng tỉnh tường nhận thấy sự kinh ngạc của Đại phu nhân, sau cùng, Đại phu nhân rút cuộc vẫn trù tính để đẩy nàng đi, lại phái người ám sát nàng lúc mới đi được nửa đường! Đáng tiếc Đại phu nhân làm sao cũng không thể ngờ được, thời điểm kia Mộ Hoàng Tịch lại có thể gặp được nam linh đẹp nhất lúc đó - Ngọc Phi Tinh!

Bảy năm thống khổ, vô số lần bị ám hại, mười năm nhẫn nhịn, 17 năm đau khổ, Mộ Hoàng Tịch nàng lại vẫn trở về toàn vẹn - dùng đến đôi bàn tay đã mất đi độ ấm!

Mộ Hoàng Tịch chưa bao giờ giết người, cho nên tay của nàng đến bây giờ hoàn toàn có thể nói là sạch sẽ, nhưng nàng biết, bàn tay của nàng đến một ngày nào đó rồi cũng sẽ nhiễm máu tươi, tẩy rửa thế nào cũng không sạch!

Đôi mắt thủy hiện lên tia băng lạnh, lạnh đến thấu xương, nỗi hận tận xương tủy kia, dùng ngôn từ nào cũng không thể biểu đạt được! Nàng muốn trả thù Đại phu nhân, nhưng nàng sẽ không giết bà ta, bởi vì như vậy bà ta sẽ không ném được chút đau khổ nào, nàng sẽ khiến cho bà ta mất dần đi những thứ bà ta đang có được, cho đến cuối cùng - hai bàn tay trắng!

Cổ nén xuống hận ý trong lòng, sau đó chôn thật sâu dưới đáy lòng, đôi mắt khôi phục dáng vẻ trong suốt ban đầu, sắc mặt dịu dàng khác lạ; trở về đã lâu như vậy, nàng chưa bao giờ thể hiện nỗi hận trong lòng, nhưng không có nghĩa rằng nàng không hận, hết thảy những việc này, nàng đều nhớ rõ hơn bất cứ ai!

“U! A!” Tiếng kêu khó chịu suy nghĩ của Mộ Hoàng Tịch trở lại, lúc này mới phát hiện bản thân mình bất giác đã đi tới nơi Mộ Diệc Thần bị bắt nạt lần trước, mà nghe tiếng bước chân lẫn những âm thanh kỳ lạ, không khó đoán ra nơi này đang xảy ra chuyện gì!

Đi lên phía trước hai bước, quả nhiên thấy một đám gia đình đang vây đánh một đứa nhỏ, người đó chắc chắn là Mộ Diệc Thần, mà Mộ Anh Kiệt toàn thân mặc cẩm phục đứng một bên đắc ý cười lạnh.

Mộ Hoàng Tịch không ra tay, chỉ đứng nhìn mọi việc xảy ra, nhìn Mộ Diệc Thần bị bọn gia đình đánh mà không phản kháng chút nào; Mộ Diệc Thần cố nén đau nhức khỏe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng Mộ Hoàng Tịch, thân thể đột nhiên trở nên cứng ngắc, hẳn có cảm giác khuất nhục hơn cả khi bị đánh, trong lòng cực kỳ khó chịu; nhất là khi hắn thấy Mộ Hoàng Tịch rõ ràng nhìn thấy hắn, vẻ mặt lại lạnh lùng không quan tâm, lửa giận trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

“A!” Mộ Diệc Thần đột nhiên đứng lên, lần đầu tiên bắt đầu phản kháng, coi nhẹ vết thương nặng trên cơ thể, vung cánh tay nhỏ bé về phía những người đang tiến đến gần mình; có lẽ là do lòng tự trọng kích thích khả năng tiềm tàng của hắn, lập tức đánh ngã một người, nhưng thực lực của hắn, so với mấy tên gia đình thân thể khỏe mạnh, kém quá xa rồi. Vùng vẫy một phen, lập tức lại bị đám người đó kéo lại đánh tới tấp.

Lúc này, Mộ Diệc Thần bị thương nặng vô cùng, mà thời điểm Mộ Anh Kiệt kéo người rời đi, ngay cả sức lực để đứng lên hắn cũng không có! Chờ tới khi hắn cố gắng ngẩng đầu dậy, liền nhìn thấy bóng lưng đi xa của Mộ Hoàng Tịch!

Gắng gượng đứng dậy, nhưng vết thương trên người quá nặng, mỗi một vết đều đau đến tê tâm liệt phế; nhưng hắn vẫn cứ muốn đứng lên, cố gắng vô số lần, rốt cục cũng nửa quỵ trên mặt đất, nhặt được một nhánh cây chống đỡ, rất lâu mới chậm rãi đứng lên; đôi mắt quật cường nhìn theo hướng Mộ Hoàng Tịch rời đi, vất vả bước bước đầu tiên, chưa từng có giây phút nào trong đời hắn việc bước một bước chân lại khó khăn giống như hiện tại, nhưng mỗi bước đi của hắn lại vô cùng kiên định!

“Tiểu thư! Mộ Diệc Thần kia đứng bên ngoài Tây viên, nhưng vẫn luôn nhìn về phía chúng ta đó!” Ngọc Nô vừa ngấm ngĩa Tiểu Hoa của nàng vừa nói.

“Cứ để cho hắn đứng đi!” Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch cũng không rời khỏi quyển sách, trả lời vô cùng tùy tiện.

“A...” Ngọc Nô biết tiểu thư là đang nhắc nàng không cần có lòng để ý, vì thế cũng không mở miệng nữa.

Vân Nương giương ô trở về, bước vào cửa thu ô lại để ở một bên, sau đó lại cầm khăn tay lau đi những giọt mưa vương trên người, vừa lau vừa nói: “Thời tiết hôm nay thật là thất thường, vừa nãy vẫn còn tốt lắm, bỗng nhiên lại đổ mưa, thật là!”

Tay Mộ Hoàng Tịch ngừng một chút, nhưng vẫn như cũ không nói gì thêm!

Vân Nương nhìn Mộ Hoàng Tịch, lại nhìn Ngọc Nô, Ngọc Nô chỉ chỉ bên ngoài, lại chỉ chỉ Mộ Hoàng Tịch, sau cùng nhún vai tỏ vẻ không biết làm sao; Vân Nương thoáng chốc hiểu ra Mộ Hoàng Tịch có suy nghĩ của riêng mình, cũng không nói nhiều, chuẩn bị quay về phòng thay bộ y phục khác.

Cũng không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi Mộ Hoàng Tịch cũng đã đọc xong một quyển sách, nàng mới chậm rãi đứng dậy đi ra cửa; mở cửa lớn ra, con gió mạnh mẽ thổi vào, khiến cho Ngọc Nô đang nằm úp sấp trên bàn phải rung mình một cái.

Cửa Tây viên, một bóng dáng nhỏ bé đang bình tĩnh đứng đó, mặc cho mưa tạt trên người hắn, hắn cũng không hề nhúc nhích, ánh mắt vô cùng kiên định nhìn cửa phòng Mộ Hoàng Tịch, mãi đến khi thấy Mộ Hoàng Tịch mở cửa, hắn rút cuộc cũng không kiên trì nổi nữa mà ngã xuống!

Mộ Hoàng Tịch ôm hắn bước vào, để Vân Nương thay y phục cho hắn; vết thương trên người Mộ Diệc Thần quá nặng, chịu một phen mưa gió liền bị phong hàn, miệng vết thương lại bị nhiễm nước mưa, cả người bị sốt đến nỗi gần như đều đã bị đốt thành than rồi!

“Đứa nhỏ này thật đáng thương, rõ ràng là một thiếu gia, lại có thể bị ức hiếp thảm như vậy, cả người đều không tìm thấy nổi một mảng da thịt lành lặn nào!” Vân Nương đau lòng nói, nàng cũng đã từng có hài tử của chính mình, đáng tiếc không bảo vệ được nó, nếu có thể sinh ra, có lẽ giờ cũng đã lớn như Mộ Diệc Thần, thấy Mộ Diệc Thần như vậy, nàng không nhịn được có phần thương cảm.

“Tiểu thư! Hắn thật sự rất đáng thương!” Ngay cả Ngọc Nô nhìn đến những miệng vết thương kia, cũng đau lòng một phen, một đứa trẻ nhỏ như vậy, lại bị thương nặng như thế, những người đó thật sự xuống tay được sao.

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, chỉ là chuyên chú xử lý miệng vết thương cho Mộ Diệc Thần, sau khi lấy ra hết nước mủ thì cẩn thận bôi thuốc băng bó, sau đó bôi Kim Sang Dược lên những nơi bầm tím. Vân Nương vốn muốn nói Mộ Hoàng Tịch nghỉ ngơi để nàng làm thay, nhưng nhìn toàn thân xanh tím của Mộ Diệc Thần, vì không muốn đứa trẻ này khổ cực thêm nữa, cuối cùng nàng cũng không mở miệng!

Ba ngày liên tục, Mộ Diệc Thần sốt cao không ngừng, rốt cục đến đêm ngày thứ ba, cơn sốt của hắn mới hạ xuống, sau đó tỉnh lại!

“Nơi này...” Mộ Diệc Thần vốn đang muốn hỏi mình ở nơi nào, nhưng khi hắn nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch ngồi bên cạnh, liền biết được đáp án.

“Tỉnh rồi?” Mộ Hoàng Tịch nhận ra hắn tỉnh lại đầu tiên, đặt sách xuống đi tới, từ trên cao nhìn xuống hắn.

“Ừm!” Gật gật đầu, trong lúc này không biết nói gì.

“Người hôn mê đã ba ngày, ba ngày này Nhị di nương cũng không đến tìm người, toàn bộ Mộ phủ này dường như cũng không có người nào phát hiện ra người biến mất!” Mộ Hoàng Tịch nhìn Mộ Diệc Thần chậm rãi nói, đáng tiếc trên mặt Mộ Diệc Thần cũng không có chút kinh ngạc hay mất mát nào, vô cùng dễ dàng nhận ra, hắn đã sớm quen với việc bị coi nhẹ như vậy rồi!

Lúc này Mộ Hoàng Tịch như cảm nhận được cảm xúc hỗn độn trong lòng mình, trước đây không lâu, bản thân nàng chẳng phải cũng đã trải qua tâm tình như vậy sao, bản thân mình giống như một người không hề tồn tại!

Thu hồi cảm xúc trong lòng, Mộ Hoàng Tịch nhàn nhạt hỏi: “Nói đi! Lý do của người!”

“Ta muốn trở nên lớn mạnh, đến mức có thể trừ bỏ tất cả những kẻ đã từng xúc phạm ta! Ta muốn tìm lại tự tôn của ta, ta không muốn sống hèn nhát như vậy nữa!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn ánh mắt kiên định vô cùng của hắn, bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình hỏi thêm điều gì nữa cũng đều là dư thừa, nhưng vẫn hỏi một câu cuối cùng: “Nếu việc này phải đánh đổi bằng toàn bộ sinh mệnh của người thì sao?”

Ánh mắt Mộ Diệc Thần cũng không có chút né tránh nào, nói ra bốn từ vang vọng: “Ta không hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quân Hạo Hiên mời

“Cái này đẹp không? Cái này? Hay cái này?” Mộ Tâm Vi kéo vài bộ xiêm áo hưng phấn ướm thử ở trên người so sánh, chọc cho Xảo Nhi không hiểu ra sao.

“Tiểu thư! Người muốn đi tham gia bữa tiệc sao?”

“Ừm!” Mộ Tâm Vi khẽ gật đầu, ngay sau đó gương mặt hưng phấn: “Tối nay Hàn Sư Sư cử hành hội thi họa ở trên thuyền hoa, bản tiểu thư được mời tới, nghe nói ở hội thi họa này có rất nhiều thanh niên tài俊, có thể Hiên vương cũng sẽ đi!”

Xảo Nhi bĩu môi, trong lòng khinh bỉ: rõ ràng Hiên vương cũng không chào đón ngài, cố tình ngài còn dây dưa đến cùng!

“Thất thần làm gì? Nhanh chọn y phục cho ta!” Mộ Tâm Vi chỉ lo ảo tưởng gặp gỡ Quân Hạo Hiên không chú ý về mặt của Xảo Nhi, lại lật y phục ra so sánh.

Mộ Trương Vũ đứng ở ngoài cửa nghe được đối thoại vừa rồi, về mặt không đổi bước vào cửa phòng Mộ Tâm Vi, cố làm không hiểu hỏi: “Tỷ, tỷ lấy tất cả y phục ra đây làm gì vậy ạ?”

Mộ Tâm Vi từ trong đồng y phục ngẩng đầu lên: “Trương Vũ, muội tới rồi! Ta đang chọn y phục!”

“Chọn y phục? Tỷ chọn y phục để làm gì? Mà phải lấy tất cả y phục ra đây?”

“Tôi nay muốn đi thuyền hoa, hiện tại đang suy nghĩ nên mặc bộ nào!”

“Muội thấy bộ này cũng không tệ!” Mộ Trương Vũ cầm bộ quần lụa mỏng màu trắng lên: “Cái này màu trắng, tỷ mặc vào nhất định có cảm giác như tiên nữ!”

“Ánh mắt của Trương Vũ không tồi, vậy chọn bộ này đi!” Mộ Tâm Vi nhận lấy y phục không kịp chờ đợi đã đi vào đổi, trước khi vào cửa đột nhiên quay đầu: “Trương Vũ, tôi nay muội không có chuyện gì thì hãy đi cùng ta nhé! Đến lúc đó nói không chừng có thể tìm được lang quân như ý cho muội đấy!”

Trương Vũ cảm tức nhìn: “Tỷ, tỷ cứ trêu ghẹo muội không à!”

“Thôi đi! Xấu hổ cái gì! Đợi đến khi ta gả cho Hiên vương làm Vương phi, nhất định chọn cho muội một mối hôn nhân tốt!” Nói xong cũng đi vào thay y phục, cho nên nàng ta không nhìn thấy, đôi mắt của muội muội nàng ta càng thâm trầm hơn.

Xảo Nhi đứng ở một bên, bản năng cảm thấy sợ hãi với Tứ tiểu thư này, nàng ta luôn cho rằng vị Tứ tiểu thư này cũng không đơn giản như mặt ngoài, so với Mộ Tâm Vi, hiển nhiên Mộ Trương Vũ càng giống đại phu nhân hơn!

Tây viên

Hoàng Tịch mở tin tức Vân Nương đưa tới, sắc mặt khẽ cứng lại, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt miễn cưỡng, trên trang giấy này chỉ có mấy chữ: Tôi nay chờ ở Ánh Nguyệt!

Hành văn mượt mà lại mang theo tài năng không thể thấy được, giọng thành khẩn lại mang theo kiên quyết không thể kháng cự, mặc dù không có lạc khoản, nhưng ngoại trừ Quân Hạo Hiên, sợ rằng sẽ không ai mời như vậy cả!

Ánh Nguyệt —— ở Lạc Thành chỉ có Ánh Nguyệt lâu và Ánh Nguyệt hồ, Ánh Nguyệt lâu là thanh lâu, tất nhiên Quân Hạo Hiên sẽ không mở tiệc chiêu đãi nàng ở đó, như vậy thì chỉ có Ánh Nguyệt hồ!

“Tiểu thư, xin mời!” Mộ Hoàng Tịch vén rèm lên đi vào, đã nhìn thấy Quân Hạo Hiên ngồi ở bên cạnh bàn tự rót tự uống, nhìn thấy Hoàng Tịch đi vào, nhàn nhạt nhếch môi: “Ta cho rằng tôi nay nàng sẽ không đến!” Không phải Bồn vương, mà là ta, rõ ràng Quân Hạo Hiên đã hạ thấp xuống.

Đáng tiếc Hoàng Tịch cũng không cảm kích: “Nếu ta không đến, có phải ngày mai vương gia sẽ đi Mộ phủ bái phỏng hay không?”

Quân Hạo Hiên sững sờ, ngay sau đó bật cười: “Mộ tiểu thư thông minh, quả thật ta nghĩ như vậy!”

Hoàng Tịch tự nhiên ngồi vào chỗ đối diện Quân Hạo Hiên, ngược mắt nhếch môi: “Vương gia không đi an ủi mỹ nhân bị thương sao? Sao có lòng rảnh rồi ngồi ở chỗ này uống rượu?”

“Chuyện đêm đó nàng biết?” Về mặt của Quân Hạo Hiên không đổi, nhưng con ngươi đã sâu mấy phần.

Hoàng Tịch không chút hoang mang rót rượu cho mình, uống một ngụm, hương vị ngọt ngào nhưng mùi vị làm nàng không nhận được khế than thở: “Rượu Hạnh Hoa ở Ánh Nguyệt lâu là đỉnh nhất!”

Tròng mắt Quân Hạo Hiên lóe lên, cũng không hỏi sao một nữ tử trong khuê phòng như Mộ Hoàng Tịch có thể nhận ra được rượu Hạnh Hoa ở Ánh Nguyệt lâu, hẳn chỉ muốn biết Hoàng Tịch biết chuyện đêm đó thế nào!

Hoàng Tịch cũng không che giấu, thoải mái nói: “Từ thời điểm Mộ Tâm Vi xuất hiện, ta đã phát hiện có ánh mắt của một người nhìn nàng ta rất xấu xa, mà người đó chính là Trịnh quốc cửu thân đệ duy nhất của Trịnh Thái phi! Trịnh quốc cửu háo sắc thì mọi người đều biết, hơn nữa cạy vào thân phận của tỷ tỷ mình mà làm xằng làm bậy, chuyện cưỡng đoạt dân nữ đêm không xuê; ngày đó hẳn ta nhìn thấy Mộ Tâm Vi xinh đẹp như thế, tất nhiên sẽ không bỏ qua; sau khi ta rời khỏi nhất định Mộ Tâm Vi sẽ lấy có ‘thân thể khó chịu’ rồi đi, chắc chắn Trịnh quốc cửu sẽ theo đuôi!”

“Trịnh quốc cửu ham mê tửu sắc, nhất định sẽ quấy rối lúc Mộ Tâm Vi không phòng bị chút nào, thế nhưng hai ngày nay Mộ Tâm Vi không có chút nào biểu hiện không vui, chỉ có thể nói đêm đó cũng không xảy ra chuyện gì!”

Quân Hạo Hiên bung ly rượu lên, lẳng lặng nhìn Mộ Hoàng Tịch, lần này mới phát hiện, thật ra thì Mộ Hoàng Tịch cũng là một đại mỹ nhân, hôm nay áo nàng mặc bên trong là loại áo màu trắng, bên ngoài mặc thêm một lớp áo xanh nhạt, làm nổi bật lên sự thanh tao thoát tục; mặt của nàng trắng nõn như tuyết, ngũ quan tinh xảo, đai buộc tóc màu xanh càng làm cho nàng nhiều thêm mấy phần cảm giác linh động! Nhất là đôi mắt của nàng, lạnh nhạt như làn nước, lại giống như che giấu vô số trí tuệ, làm cho người ta liếc mắt nhìn cũng sẽ bị hút vào!

“Vi sao Mộ tiểu thư có thể xác định đêm đó không có chuyện gì xảy ra?” Thu hồi suy nghĩ, Quân Hạo Hiền hỏi.

Mộ Hoàng Tịch nhấp một ngụm rượu lần nữa, tốt bụng nói: “Hoàng Tịch cả gan suy đoán, đêm đó Trịnh quốc cửu có ý đồ bất chính với nhị tiểu thư Mộ gia, cũng đúng lúc này có một người đột nhiên xuất hiện cứu nhị tiểu thư, mà người có năng lực cứu người khỏi tay Trịnh quốc cửu, hơn nữa còn có thể làm cho Mộ Tâm Vi thoải mái khóc rống, ta nghĩ cũng chỉ có Vương gia ngài mà thôi, đúng không?” Mặc dù nói là chỉ nghi vấn, nhưng ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch lại là chắc chắn.

Quân Hạo Hiền nhủ mảy: “Mộ tiểu thư biết được Bồn vương đi qua viện tử kia?” Quân Hạo Hiền cũng không phát giác, bây giờ hắn đã bắt đầu nghiêm túc, nếu lúc bắt đầu chỉ bởi vì ân cứu mạng còn chú ý Mộ Hoàng Tịch mà nói, vậy bây giờ cũng là bởi vì trí tuệ của nàng, chỉ dựa vào ánh mắt và tính cách của một người, nàng có thể đoán được chuyện, trí tuệ như vậy cũng không phải nữ tử nào cũng có thể có.

“Rất đơn giản!” Mộ Hoàng Tịch nhủ mảy: “Bởi vì có người nhìn thấy Vương gia đi ra từ trong viện tử kia, hơn nữa trên y phục dính ướt, nếu đoán không tệ, vậy hẳn là nước mắt của nhị tiểu thư rồi!”

Nói tới chỗ này, Quân Hạo Hiền biết mình không cần hỏi tiếp nữa, nếu không chính là hấn ngu! Không kiềm được, hắn có một loại thương thức với Mộ Hoàng Tịch, giờ khắc này hắn không ý thức được sự thương thức của một nam nhân với một nữ nhân là loại tình cảm gì! Nói yêu thương với Quân Hạo Hiền? Quả thật còn khó hơn cả chuyện làm cho lăng tử Bắc Đường Ngọc quay đầu!

Quân Hạo Hiền không khỏi tò mò quá khứ của Mộ Hoàng Tịch: “Nghe nói bởi vì nàng ra đời khắc chết mẫu thân, cho nên mới bị Mộ Trình chán ghét, ở Mộ gia cũng trôi qua không được tốt, sau đó còn bị đưa tới sơn tự, cho đến trước đây không lâu mới được đại phu nhân đón trở về!”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng cười khê: “Vương Gia cũng dò thăm rõ ràng rồi, còn cần hỏi ta sao?”

“Không cần!” Quân Hạo Hiền khê thu liễm con mắt, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, giọng nói giống như cảm thán lại không phải cảm thán: “Bồn vương chỉ tò mò, ở trong hoàn cảnh đó, làm sao nàng có thể sống sót được!”

Tay cầm ly rượu của Mộ Hoàng Tịch cứng đờ, ánh mắt chợt trở nên lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hàn Sư Sư giúp đỡ, một bữa tiệc buồn cười!

“Bồn vương chỉ là tò mò, sao nàng có thể sống sót trong hoàn cảnh đó?”

Tay cầm ly rượu của Mộ Hoàng Tịch cứng đờ, ánh mắt chợt trở nên lạnh, trong nháy mắt Quân Hạo Hiền nhận thấy được ý lạnh của Mộ Hoàng Tịch, cả con thuyền bỗng nhiên lay động kịch liệt, Mộ Hoàng Tịch không hề phòng bị, thân thể lập tức nghiêng về phía trước, đúng lúc đề lên Quân Hạo Hiền vừa mới ngược mắt, thân thể hai người dán chặt, gần như có thể ngửi thấy được mùi vị của nhau, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt trên người Quân Hạo Hiền truyền vào lỗ mũi Mộ Hoàng Tịch, khiến cho nàng lập tức lật người lại, một loạt động tác chỉ là trong nháy mắt, nhưng hai người lại có vẻ hơi lúng túng!

Nhìn nhau chẳng nói gì, cuối cùng vẫn là Quân Hạo Hiền đánh vỡ cả phòng yên tĩnh: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Hồi báo Vương Gia, là thuyền hoa của tiểu thư Hàn Sư Sư đụng phải thuyền của chúng ta!”

Người nọ dứt lời, rất nhanh đã truyền tới một giọng nói mềm mại: “Tiểu nữ Hàn Sư Sư bái kiến Vương Gia, lỡ đụng vào thuyền của vương gia, kính xin Vương Gia thứ tội, nếu Vương Gia không ngại, xin mời qua thuyền một lời!”

Hoàng Tịch thu thập xong cảm xúc, nói: “Ta muốn đi về, Vương Gia cứ tự nhiên!”

Nghe thấy xa cách trong giọng nói của Hoàng Tịch, Quân Hạo Hiền khê cau mày nhỏ đến không thể nhìn thấy, không chút nghĩ ngợi cầm lấy tay Hoàng Tịch: “Cùng đi!”

Hoàng Tịch chợt muốn rút tay về, lại bị Quân Hạo Hiền nắm chặt hơn, Hoàng Tịch hơi giận: “Vương Gia, ngài đừng quá phận!”

Thấy Hoàng Tịch cố chấp như vậy, Quân Hạo Hiền cũng bày ra dáng vẻ vương gia: “Còn biết Bồn vương là Vương Gia, thì an phận chút cho ta!” Dứt lời trực tiếp lôi kéo Hoàng Tịch đi ra cửa.

Lúc sắp tới cửa, Mộ Hoàng Tịch chợt rút tay ra, vì không để cho Quân Hạo Hiền làm ra hành động gì nữa, chỉ đành phải nói: “Tự ta đi!”

Quân Hạo Hiền cũng không miễn cưỡng, cùng Hoàng Tịch một trước một sau ra khỏi khoang thuyền, hai người không có cảm giác gì, nhưng không biết sự xuất hiện của bọn họ có lẽ khiến một đám người bên ngoài thuyền rung động, không ngờ lại có một nữ tử đang hẹn hò với Hiền vương? Đây tuyệt đối là một tin hiệu nguy hiểm!

Nhất là Mộ Tâm Vi, nếu như ánh mắt có thể giết người thì không biết Mộ Hoàng Tịch đã chết mấy lần rồi!

So với hận ý của những người khác, Hàn Sur Sur có vẻ bình tĩnh, tự nhiên thanh thản hành lễ: “Thần nữ bái kiến Vương Gia, xin mời Vương Gia vào bên trong an vị!”

Hàn Sur Sur có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, hai mắt ngập nước trong suốt, toàn thân mặc váy dài màu lam nhạt, tôn lên phong cách hào phóng lễ độ, ngược lại phù hợp với danh xưng Đệ Nhất Tài Nữ của nàng ta!

“Vương Gia tới rồi!” Bắc Đường Ngọc mang theo gương mặt phóng đảng vừa cười vừa phe phẩy quạt giấy đi ra ngoài, lúc nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch phía sau Quân Hạo Hiên thì dừng động tác tùy ý lại, ngay sau đó càng tỏ ra vui mừng: “Hoàng Tịch! Nàng cũng tới nữa à! Mau mau mau, mời vào bên trong!”

Mộ Hoàng Tịch lập tức đen mặt: “Bắc Đường công tử, ta với ngài không quen!” Hơn nữa giọng khách át giọng chủ của người này là có ý gì? Không nhìn thấy mặt của Hàn Sur Sur cũng tới đi sao?

Hàn Sur Sur đen mặt không phải vì Bắc Đường Ngọc giọng khách át giọng chủ, mà là vì Bắc Đường Ngọc nhiệt tình với Mộ Hoàng Tịch, cho tới bây giờ nàng ta chưa từng thấy hắn đối với ai nhiệt tình như vậy! Hơn nữa trong đôi mắt đó không che giấu hứng thú chút nào, khiến cho nàng ta cảm thấy vô cùng chói mắt!

Thuyền hoa cũng không phải khoang thuyền, mà bốn phía của thuyền hoa đều trống không, có chút giống với một cái đình trên mặt nước, trong thuyền hoa cũng không có nhiều người, trừ Hàn Sur Sur, Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ, còn có bốn tiểu thư, bảy thanh niên tuấn tài, d.đ'!;q'd bọn họ vốn cũng coi là không tệ, nhưng Bắc Đường Ngọc và Quân Hạo Hiên vừa xuất hiện, những người đó lập tức trở thành làm nền, có lẽ nói làm nền cũng không đủ, bởi vì bọn họ đã hoàn toàn không được để mắt đến!

“Hoàng Tịch, nếm thử một chút, đây chính là Phụng Hoàng tô, món ăn ngon nhất trong ‘Phụng Tê lâu’ của bản thiếu gia đây, người bình thường cũng không ăn được đâu!” Thấy Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống, Bắc Đường Ngọc đưa Phụng Hoàng tô mới vừa chuẩn bị lấy ra chiêu đãi mọi người đến trước mặt Hoàng Tịch, đáng về ăn cần chọc cho mọi người đó mất.

Mà Quân Hạo Hiên nhìn thấy thái độ thân thiện của Bắc Đường Ngọc đối với Mộ Hoàng Tịch, nhất thời nghi ngờ: “Người quen biết Mộ tiểu thư khi nào thế?” Hơn nữa còn luôn miệng gọi ‘Hoàng Tịch’ ‘Hoàng Tịch’, thân thiết như vậy sao?

“Xoạt!” Bắc Đường Ngọc xòe quạt giấy ra, hài hước nhún mày: “Vậy tại sao người lại biết Hoàng Tịch?”

Quân Hạo Hiên mím môi, đụng phải cây đình mềm!

Quân Hạo Hiên không hỏi, không có nghĩa là những người khác không hỏi, Mộ Tâm Vi tức giận: “Mộ Hoàng Tịch, sao người quyến. Biết Đường thiếu?” Bởi vì có Quân Hạo Hiên ở đây, nên nàng ta miễn cưỡng nuốt hai chữ quyến rũ trở vào. (Bắc Đường Ngọc được gọi là công tử phong lưu đệ nhất thiên hạ, biệt hiệu —— Đường thiếu)

Mộ Hoàng Tịch không nói, giống như không nghe thấy lời nói của Mộ Tâm Vi, mắt thấy không khí lạnh xuống, Hàn Sur Sur lập tức đi ra hoà giải: “Hôm nay chỗ Sur Sur tổ chức cuộc thi hội họa, nên mới kết bạn, có mặt tham dự đều là tài tử tài nữ của Lạc Thành, không bằng mỗi người lên biểu diễn một ít tài nghệ của mình, để mọi người mở rộng tầm mắt!”

Lúc nói ‘mở rộng tầm mắt’, Hàn Sur Sur có ý liếc nhìn Mộ Hoàng Tịch, hàm chứa ý khiêu khích!

“Được!”

“Tán thành!”

“Được! Ta tới trước!” Mộ Tâm Vi một lòng muốn biểu diễn tài nghệ của mình đã sớm mong đợi cơ hội như vậy, vừa nghe nói biểu diễn, liền không thể chờ đợi.

Mộ Tâm Vi biểu diễn chính là cầm, tấu một khúc tên ‘Giang Nguyệt’, đưa đến một trận vỗ tay, hạ hê nhìn Mộ Hoàng Tịch một cái, sau đó cao ngạo đi xuống.

Tiếp theo là một tiểu thư múa, sau đó là đàn tỳ bà, đánh sò, làm thơ, làm văn, mỗi người đều có tài nghệ khác nhau, vì vậy dưới đường đi tới ngược lại có tất cả đặc sắc, Mộ Tương Vũ viết bốn chữ lớn, ‘An hưởng Thái Bình’, mặc dù chữ rất tốt, ngụ ý cũng rất được, nhưng mọi người vẫn thường nói, thông qua chữ viết có thể thấy được tính tình của một người, mà trong chữ viết của Mộ Tương Vũ che giấu nặng nề ngay cả nàng cũng chưa từng phát hiện, làm cho người ta nhìn cũng cảm thấy mất đi mùi vị.

Cuối cùng là Hàn Sur Sur, nàng ta biểu diễn chính là vẽ, một bức ảnh trăng trên mặt hồ, giống như từ trên trời cao nhìn xuống mặt hồ xinh đẹp khiến cho người ta kinh ngạc!

“Vẽ đẹp!” Bắc Đường Ngọc là người đầu tiên nâng tay khen ngợi.

Hàn Sur Sur hành lễ đáp tạ, trên mặt thoáng qua ngượng ngùng không dễ dàng phát giác: “Tạ Đường thiếu khích lệ!”

Đứng dậy, mỉm cười nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Không biết Mộ tiểu thư muốn biểu diễn tài nghệ gì?”

Mộ Hoàng Tịch ngược mắt, mặc dù giọng nói của Hàn Sư Sư rất ôn hòa, sắc mặt mỉm cười, nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn cảm thấy địch ý của nàng ta, trực giác của nữ nhân chính là chính xác ở chỗ này, nàng và Hàn Sư Sư chưa từng gặp mặt, có thể làm cho nàng ta mới gặp lần đầu tiên đã sinh ra địch ý, nhất định là do một trong hai nam nhân đang ở bên cạnh mình, chỉ là không biết ai đã lấy được ưu ái của vị mỹ nhân này!

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cầm một đôi đĩa bạch ngọc lên, sau đó đặt trên bàn, lúc buông ra lần nữa, một đôi đĩa này vững vàng đứng thẳng trên bàn: “Cái này có tính không?”

“Chuyện này.” Hàn Sư Sư lập tức không biết nên nói gì, điều này cũng có thể coi là tài nghệ?

“Bốp bốp!” Sau khi sừng sốt một lát, Bắc Đường Ngọc liền vỗ tay than thở: “Hoàng Tịch, nàng thật là lợi hại!” Phải biết hai đầu của đĩa bạch ngọc đều được mài vô cùng trơn tròn, muốn đứng lên, cho dù là hấn cũng không làm được nha. . .!

“Cái này không tính!” Mộ Tâm Vi hét lớn một tiếng đứng lên: “Cái này không thể coi như là tài nghệ!”

“Hà?” Bắc Đường Ngọc cầm lấy quạt giấy bên cạnh, lắc hai cái: “Tại sao Mộ nhị tiểu thư nói cái này không phải tài nghệ?”

“Không phải thì không phải! Đây chẳng qua chỉ là tạp kỹ(xiếc) phổ phường lừa gạt người, tại sao có thể gọi là tài nghệ chứ?”

Bắc Đường Ngọc vừa nhắc con mắt, lộ ra một vẻ bén nhọn lơ đãng, không chút để ý mở miệng: “Đã như vậy thì mời Mộ nhị tiểu thư làm cho chiếc đĩa đứng lên, dĩ nhiên, các vị đang ngồi ở đây cũng có thể thử một chút, nếu như ai có thể làm nó đứng lên, vậy bản thiếu gia sẽ nói đây không phải là tài nghệ!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hàn Sư Sư giúp đỡ, một bữa tiệc buồn cười!

“Bốn vương chi là tò mò, sao nàng có thể sống sót trong hoàn cảnh đó?”

Tay cầm ly rượu của Mộ Hoàng Tịch cứng đờ, ánh mắt chợt trở nên lạnh, trong nháy mắt Quân Hạo Hiên nhận thấy được ý lạnh của Mộ Hoàng Tịch, cả con thuyền bỗng nhiên lay động kịch liệt, Mộ Hoàng Tịch không hề phòng bị, thân thể lập tức nghiêng về phía trước, đúng lúc đề lên Quân Hạo Hiên vừa mới ngược mắt, thân thể hai người dán chặt, gần như có thể ngửi thấy được mùi vị của nhau, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt trên người Quân Hạo Hiên truyền vào lỗ mũi Mộ Hoàng Tịch, khiến cho nàng lập tức lật người lại, một loạt động tác chỉ là trong nháy mắt, nhưng hai người lại có vẻ hơi lúng túng!

Nhìn nhau chẳng nói gì, cuối cùng vẫn là Quân Hạo Hiên đánh vỡ cả phòng yên tĩnh: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Hồi báo Vương Gia, là thuyền hoa của tiểu thư Hàn Sư Sư đụng phải thuyền của chúng ta!”

Người nọ dứt lời, rất nhanh đã truyền tới một giọng nói mềm mại: “Tiểu nữ Hàn Sư Sư bái kiến Vương Gia, lỡ đụng vào thuyền của vương gia, kính xin Vương Gia thứ tội, nếu Vương Gia không ngại, xin mời qua thuyền một lời!”

Hoàng Tịch thu thập xong cảm xúc, nói: “Ta muốn đi về, Vương Gia cứ tự nhiên!”

Nghe thấy xa cách trong giọng nói của Hoàng Tịch, Quân Hạo Hiên khẽ cau mày nhỏ đến không thể nhìn thấy, không chút nghĩ ngợi cầm lấy tay Hoàng Tịch: “Cùng đi!”

Hoàng Tịch chợt muốn rút tay về, lại bị Quân Hạo Hiên nắm chặt hơn, Hoàng Tịch hơi giận: “Vương Gia, ngài đừng quá phận!”

Thấy Hoàng Tịch cố chấp như vậy, Quân Hạo Hiên cũng bày ra dáng vẻ vương gia: “Còn biết Bốn vương là Vương Gia, thì an phận chút cho ta!” Dứt lời trực tiếp lôi kéo Hoàng Tịch đi ra cửa.

Lúc sắp tới cửa, Mộ Hoàng Tịch chợt rút tay ra, vì không để cho Quân Hạo Hiên làm ra hành động gì nữa, chỉ đành phải nói: “Tự ta đi!”

Quân Hạo Hiên cũng không miễn cưỡng, cùng Hoàng Tịch một trước một sau ra khỏi khoang thuyền, hai người không có cảm giác gì, nhưng không biết sự xuất hiện của bọn họ có lẽ khiến một đám người bên ngoài thuyền rung động, không ngờ lại có một nữ tử đang hẹn hò với Hiên vương? Đây tuyệt đối là một tin hiệu nguy hiểm!

Nhất là Mộ Tâm Vi, nếu như ánh mắt có thể giết người thì không biết Mộ Hoàng Tịch đã chết mấy lần rồi!

So với hận ý của những người khác, Hàn Sư Sư có vẻ bình tĩnh, tự nhiên thanh thản hành lễ: “Thần nữ bái kiến Vương Gia, xin mời Vương Gia vào bên trong an vị!”

Hàn Sư Sư có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, hai mắt ngập nước trong suốt, toàn thân mặc váy dài màu lam nhạt, tôn lên phong cách hào phóng lễ độ, ngược lại phù hợp với danh xưng Đệ Nhất Tài Nữ của nàng ta!

“Vương Gia tới rồi!” Bắc Đường Ngọc mang theo gương mặt phóng đảng vừa cười vừa phe phẩy quạt giấy đi ra ngoài, lúc nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch phía sau Quân Hạo Hiên thì dừng động tác tùy ý lại, ngay sau đó càng tỏ ra vui mừng: “Hoàng Tịch! Nàng cũng tới nữa à! Mau mau mau, mời vào bên trong!”

Mộ Hoàng Tịch lập tức đen mặt: “Bắc Đường công tử, ta với ngài không quen!” Hơn nữa giọng khách át giọng chủ của người này là có ý gì? Không nhìn thấy mặt của Hàn Sư Sư cũng tốt đi sao?

Hàn Sư Sư đen mặt không phải vì Bắc Đường Ngọc giọng khách át giọng chủ, mà là vì Bắc Đường Ngọc nhiệt tình với Mộ Hoàng Tịch, cho tới bảy giờ nàng ta chưa từng thấy hẳn đối với ai nhiệt tình như vậy! Hơn nữa trong đôi mắt đó không che giấu hứng thú chút nào, khiến cho nàng ta cảm thấy vô cùng chói mắt!

Thuyền hoa cũng không phải khoang thuyền, mà bốn phía của thuyền hoa đều trống không, có chút giống với một cái đình trên mặt nước, trong thuyền hoa cũng không có nhiều người, trừ Hàn Sư Sư, Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ, còn có bốn tiểu thư, bảy thanh niên tuấn tài, d.đ!q'd bọn họ vốn cũng coi là không tệ, nhưng Bắc Đường Ngọc và Quân Hạo Hiên vừa xuất hiện, những người đó lập tức trở thành làm nền, có lẽ nói làm nền cũng không đủ, bởi vì bọn họ đã hoàn toàn không được đề mắt đến!

“Hoàng Tịch, ném thử một chút, đây chính là Phụng Hoàng tổ, món ăn ngon nhất trong ‘Phụng Tê lâu’ của bản thiếu gia đây, người bình thường cũng không ăn được đâu!” Thấy Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống, Bắc Đường Ngọc đưa Phụng Hoàng tổ mới vừa chuẩn bị lấy ra chiêu đãi mọi người đến trước mặt Hoàng Tịch, đáng về ân cần chốc cho mọi người đồ mắt.

Mà Quân Hạo Hiên nhìn thấy thái độ thân thiện của Bắc Đường Ngọc đối với Mộ Hoàng Tịch, nhất thời nghi ngờ: “Người quen biết Mộ tiểu thư khi nào thế?” Hơn nữa còn luôn miệng gọi ‘Hoàng Tịch’ ‘Hoàng Tịch’, thân thiết như vậy sao?

“Xoạt!” Bắc Đường Ngọc xòe quạt giấy ra, hài hước nhún mày: “Vậy tại sao người lại biết Hoàng Tịch?”

Quân Hạo Hiên mím môi, đụng phải cây đinh mềm!

Quân Hạo Hiên không hỏi, không có nghĩa là những người khác không hỏi, Mộ Tâm Vi tức giận: “Mộ Hoàng Tịch, sao người quyền. Biết Đường thiếu?” Bởi vì có Quân Hạo Hiên ở đây, nên nàng ta miễn cưỡng nuốt hai chữ quyền rữ trở vào. (Bắc Đường Ngọc được gọi là công tử phong lưu đệ nhất thiên hạ, biệt hiệu —— Đường thiếu)

Mộ Hoàng Tịch không nói, giống như không nghe thấy lời nói của Mộ Tâm Vi, mắt thấy không khí lạnh xuống, Hàn Sư Sư lập tức đi ra hoà giải: “Hôm nay chỗ Sư Sư tổ chức cuộc thi hội họa, nên mới kết bạn, có mặt tham dự đều là tài tử tài nữ của Lạc Thành, không bằng mỗi người lên biểu diễn một ít tài nghệ của mình, để mọi người mở rộng tầm mắt!”

Lúc nói ‘mở rộng tầm mắt’, Hàn Sư Sư cố ý liếc nhìn Mộ Hoàng Tịch, hàm chứa ý khiêu khích!

“Được!”

“Tán thành!”

“Được! Ta tới trước!” Mộ Tâm Vi một lòng muốn biểu diễn tài nghệ của mình đã sớm mong đợi cơ hội như vậy, vừa nghe nói biểu diễn, liền không thể chờ đợi.

Mộ Tâm Vi biểu diễn chính là cầm, tấu một khúc tên ‘Giang Nguyệt’, đưa đến một trận vỗ tay, hả hê nhìn Mộ Hoàng Tịch một cái, sau đó cao ngạo đi xuống.

Tiếp theo là một tiểu thư múa, sau đó là đàn tỳ bà, đánh sò, làm thơ, làm văn, mỗi người đều có tài nghệ khác nhau, vì vậy dưới đường đi tới ngược lại có tất cả đặc sắc, Mộ Tương Vũ viết bốn chữ lớn, ‘An hưởng Thái Bình’, mặc dù chữ rất tốt, ngụ ý cũng rất được, nhưng mọi người d.đ;l'q'd vẫn thường nói, thông qua chữ viết có thể thấy được tính tình của một người, mà trong chữ viết của Mộ Tương Vũ che giấu nặng nề ngay cả nàng cũng chưa từng phát hiện, làm cho người ta nhìn cũng cảm thấy mất đi mùi vị.

Cuối cùng là Hàn Sư Sư, nàng ta biểu diễn chính là vẽ, một bức ánh trăng trên mặt hồ, giống như từ trên trời cao nhìn xuống mặt hồ xinh đẹp khiến cho người ta kinh ngạc!

“Vẽ đẹp!” Bắc Đường Ngọc là người đầu tiên nâng tay khen ngợi.

Hàn Sư Sư hành lễ đáp tạ, trên mặt thoáng qua ngượng ngùng không dễ dàng phát giác: “Tạ Đường thiếu khích lệ!”

Đứng dậy, mỉm cười nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Không biết Mộ tiểu thư muốn biểu diễn tài nghệ gì?”

Mộ Hoàng Tịch ngược mắt, mặc dù giọng nói của Hàn Sư Sư rất ôn hòa, sắc mặt mỉm cười, nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn cảm thấy địch ý của nàng ta, trực giác của nữ nhân chính là chính xác ở chỗ này, nàng và Hàn Sư Sư chưa từng gặp mặt, có thể làm cho nàng ta mới gặp lần đầu tiên đã sinh ra địch ý, nhất định là do một trong hai nam nhân đang ở bên cạnh mình, chỉ là không biết ai đã lấy được ưu ái của vị mỹ nhân này!

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cầm một đôi đĩa bạch ngọc lên, sau đó đặt trên bàn, lúc buông ra lần nữa, một đôi đĩa này vững vàng đứng thẳng trên bàn: “Cái này có tính không?”

“Chuyện này.” Hàn Sư lập tức không biết nên nói gì, điều này cũng có thể coi là tài nghệ?

“Bốp bốp!” Sau khi sừng sốt một lát, Bắc Đường Ngọc liền vỗ tay than thở: “Hoàng Tịch, nàng thật là lợi hại!” Phải biết hai đầu của đĩa bạch ngọc đều được mài vô cùng trơn tròn, muốn đứng lên, cho dù là hấn cũng không làm được nha. . .!

“Cái này không tính!” Mộ Tâm Vi hét lớn một tiếng đứng lên: “Cái này không thể coi như là tài nghệ!”

“Hả?” Bắc Đường Ngọc cầm lấy quạt giấy bên cạnh, lắc hai cái: “Tại sao Mộ nhị tiểu thư nói cái này không phải tài nghệ?”

“Không phải thì không phải! Đây chẳng qua chỉ là tạp kỹ(xie) phổ phùng lừa gạt người, tại sao có thể gọi là tài nghệ chứ?”

Bắc Đường Ngọc vừa nhắc con mắt, lộ ra một vẻ bén nhọn lơ đãng, không chút để ý mở miệng: “Đã như vậy thì mời Mộ nhị tiểu thư làm cho chiếc đĩa đứng lên, dĩ nhiên, các vị đang ngồi ở đây cũng có thể thử một chút, nếu như ai có thể làm nó đứng lên, vậy bản thiếu gia sẽ nói đây không phải là tài nghệ!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Độc thủ phía sau

“A!” Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng như vậy, nhất thời thét chói tai ôm nhau đứng một chỗ, Mộ Tâm Vi kinh hãi sợ tới mức hoa dung thất sắc, Mộ Tương Vũ dù cố giả bộ trấn tĩnh, nhưng chân cũng đã bắt đầu như nhũn ra rồi!

Quân Hạo Hiên rút nhuyễn kiếm bên hông ra, con ngươi ôn hòa trở nên giá buốt, ánh mắt sắc bén đảo qua đám sát thủ; mà Bắc Đường Ngọc cũng thu hồi nụ cười bất cần đời, hiềm khi trở nên nghiêm túc, gương cây quạt giấy trong tay đặt trước ngực, hiển nhiên đó chính là vũ khí của hấn!

Chỉ có Mộ Hoàng Tịch vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, giống như việc không liên quan đến mình!

Gió thổi cuốn lên một mảnh lá cây, bọn sát thủ rút cuộc động thủ, mười tên đồng loạt xông lên, Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc cũng không kém, hai người mỗi người một nửa, rõ ràng đều có thể gách vác được, Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ đứng sát vào bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, lùi sau lưng Mộ Hoàng Tịch làm lá chắn tìm chút cảm giác an toàn.

Đao kiếm chạm nhau, phát ra những tiếng “loảng xoảng”, Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc võ công vượt trội, từng chiêu đánh ra bắt ngờ; mà năm tên sát thủ võ công cũng vô cùng giao hoạt, năm đánh một, rút cục vẫn dồn ép được hai người kia!

Mất thấy tình thế bất lợi, trong lòng Mộ Tâm Vi càng thêm căng thẳng, nếu Hiên Vương bọn họ không cầm cự nổi bị giết, như thế người tiếp theo chính là nàng ta rồi! Nàng ta không muốn chết sớm như vậy, nàng ta còn muốn làm Vương phi của Hiên Vương!

Càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng không cam lòng, đột nhiên, ánh mắt Mộ Tâm Vi nhắm ngay vào người Mộ Hoàng Tịch đang đứng cách nàng ta có một bước chân, Mộ Tương Vũ thấy ánh mắt Mộ Tâm Vi, liền hiểu rõ ý đồ của nàng ta, trong lòng đột nhiên lạnh buốt, đây chính là muốn mạng người đó!

Không đợi nàng ta ngăn cản, Mộ Tâm Vi đã mạnh mẽ đứng dậy, dùng tốc độ chưa bao giờ có đẩy Mộ Hoàng Tịch ra; Mộ Hoàng Tịch nhận thấy nguy hiểm sau lưng, nhưng lại chậm một bước, chưa kịp phản ứng đã bị đẩy mạnh vào đám sát thủ..

“Mộ tiểu thư!”

“Hoàng Tịch!”

Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc cùng lúc kinh hãi hô to, lập tức dứt ra khỏi đám sát thủ đi cứu Mộ Hoàng Tịch; mà hai người vừa tránh ra, vị trí của Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ lập tức bị lộ ra, ba tên sát thủ đánh thẳng tới, trực tiếp đánh ngất xỉu Mộ Tâm Vi, mà Mộ Tương Vũ đã sớm bị dọa ngất đi, lúc Quân Hạo Hiên phát hiện trúng kế trở lại cứu, lại chỉ tới kịp cứu Mộ Tương Vũ, còn Mộ Tâm Vi đã bị sát thủ bắt đi rồi!

“Hoàng Tịch, nàng không sao chứ?” Bắc Đường Ngọc ôm lấy Mộ Hoàng Tịch, trên mặt mang vẻ vội vàng và lo lắng chưa từng có.

Hoàng Tịch biết hấn đang lo lắng cho mình, hơi có chút cảm kích, lắc đầu: “Không có việc gì!”

“Không có việc gì là tốt rồi!” Buông Mộ Hoàng Tịch ra, Bắc Đường Ngọc mới đi về phía trước nhìn Mộ Tương Vũ trên mặt đất, nhíu mày: “Đám sát thủ này vì sao không phải giết người mà lại là bắt người? Mà còn bắt đi đích nữ của Thừa tướng đại nhân, lần này chúng ta biết ăn nói thế nào đây!”

“Không chết là tốt rồi! Chỗ Thừa tướng đại nhân ta sẽ nói rõ, trước tiên ngươi đưa hai vị tiểu thư trở về Mạc phủ đã, ta đi điều tra thêm!” Quân Hạo Hiền suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được! Nếu cần gì cứ trực tiếp tìm ta!” Sự tình dù nghiêm trọng, nhưng vẫn chưa đến mức không tìm được cách giải quyết, Bắc Đường Ngọc vỗ vỗ bả vai Quân Hạo Hiền.

“Ừm!” Quân Hạo Hiền không nói thêm nữa, nhìn Hoàng Tịch, thấy nàng không có việc gì liền xoay người rời đi!

Trở lại Tướng phủ, Bắc Đường Ngọc giải thích rõ ràng toàn bộ sự tình, thuận tiện nói Hiền Vương đang xử lý, đợi đến khi Bắc Đường Ngọc rời khỏi, Đại phu nhân lập tức sầm mặt xuống, sắc mặt ôn hòa hoàn toàn biến mất, chỉ lưu lại phần nộ và oán hận, “bốp”, một cái tát đánh vào trên mặt Mộ Hoàng Tịch, lạnh lùng nói: “Đều tại ngươi, từ khi đón ngươi trở về, trong Mộ phủ liên tục xảy ra chuyện, ngươi đã khắc chết mẫu thân của ngươi rồi, lần này có phải cũng muốn khắc chết muội muội của ngươi luôn không?”

Mộ Hoàng Tịch ôm gương mặt nóng bừng, nghe Đại phu nhân tức giận mắng, không đau lòng cũng không rơi nước mắt, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh nhạt đến mức khiến người ta kinh hãi.

“Ngươi tiện nhân này, vẫn đứng ở nơi này làm gì? Còn không mau cút ra ngoài cho ta?” Mộ Trình vỗ mạnh lên bàn, oán hận nhìn Mộ Hoàng Tịch, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, không giải thích một lời nào, chỉ yên lặng xoay người rời đi; dù không nói gì, nhưng một tát này tuyệt đối không phải cứ nhận không như vậy!

“Tiểu thư!”

“Tiểu thư! Người làm sao vậy?” Mộ Hoàng Tịch đi vào trong viện lập tức đi vào phòng, nhưng lại đóng cửa lại, khiến Ngọc Nô và Vân Nương mờ mịt không hiểu ra sao!

“Không được tiến vào!” Giọng nói lạnh lẽo như băng của Mộ Hoàng Tịch truyền đến ngăn lại bước chân của hai người, đưa mắt nhìn nhau, không biết tiểu thư làm sao?

Trong phòng, Mộ Hoàng Tịch ngồi trên bàn, bàn tay dùng lực nắm lấy mép bàn, tức giận kia là đương nhiên, thật lâu mới thu hồi được một chút tức giận, giọng nói lạnh lùng: “Ra đi!”

“Tham kiến Tôn chủ!” Một bóng đen xuất hiện, quỳ gối nơi bình phong tối tăm, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ ràng, có điều nghe giọng nói hẳn là một nam nhân, hơn nữa tuổi tác cũng không lớn.

“Xin hỏi Tôn chủ, Nhị tiểu thư Mộ gia nên xử lý như thế nào?” Nam tử, cũng là một người trong nhóm sát thủ ám sát kia; không sai, đó là sát thủ của Âm lâu, vốn là nhận tiền đến giết Bắc Đường Ngọc, nhưng lại gặp Mộ Hoàng Tịch, vốn Mộ Hoàng Tịch cũng không định quan tâm, nhưng Mộ Tâm Vi lại đột nhiên ra tay đẩy nàng ra ngoài, cho nên mới bị bắt đi, sai sót ngẫu nhiên lại cứu Bắc Đường Ngọc một mạng!

Mộ Tâm Vi! Hoàng Tịch thu mất, xử lý như thế nào sao, giết? Có phải là có lợi cho nàng ta quá không? Không giết? Dường như vậy cũng không được! Bỗng nhiên, Mộ Hoàng Tịch nhếch môi, nàng nghĩ, nàng nhất định có thể khiến Mộ Trình và Đại phu nhân trả giá thật nhiều!

Ngày thứ hai, bên ngoài Mộ phủ đột nhiên có một mũi tên bắn vào, trên mũi tên gắn một phong thư còn có một cây trâm vàng, Đại phu nhân liếc mắt một cái liền nhận ra đó là trâm vàng Mộ Tâm Vi thích nhất!

Mộ Trình lấy thư xuống xem, mày càng nhíu chặt, khiến Đại phu nhân cũng đi đến: “Lão gia, trong thư nói gì vậy? Ngươi mau nói gì đi!”

Mộ Trình bất mãn liếc nhìn Đại phu nhân, lập tức trầm giọng nói: “Đạo tặc yêu cầu lấy mười vạn lượng tiền chuộc đi chuộc Tâm Vi!”

“Vậy thì đi chuộc thôi!” Đại phu nhân có chút sốt ruột, đột nhiên nghĩ đến nét mặt Mộ Trình, nhất thời tức giận: “Lão gia, đó là con gái của người đó, người sẽ thấy chết mà không cứu sao? Nhưng nó là cốt nhục thân sinh của người!”

Sắc mặt Mộ Trình càng xấu: “Ta còn chưa nói xong, là mười vạn lượng hoàng kim!”

“Hoàng kim!” Lần này đến lượt Đại phu nhân khiếp sợ: “Mười vạn lượng hoàng kim, ông trời ơi! Đây quả thực là quá đáng quá rồi!” Đại phu nhân đưa tay lấy thư qua xem kỹ một lượt, trong lòng càng kinh hãi hơn: “Lão gia, bọn hắn nói nếu trong vòng hai ngày chúng ta không chuẩn bị xong, sẽ giết Tâm Vi! Lão gia, Tâm Vi chính là cốt nhục thân sinh của người, người ngàn vạn lần không thể bỏ mặc nó!”

Gặp phải chuyện của nữ nhi của mình, Đại phu nhân cũng mất đi tâm trí, níu chặt ống tay áo Mộ Trình cầu xin.

“Ta biết!” Mộ Trình đưa tay kéo tay áo, bắt đầu suy tư, nhưng là càng nghĩ càng thấy không bình thường, theo như lời Bắc Đường Ngọc đêm qua, nhóm người này hẳn là sát thủ, mà dường như còn là sát thủ của tổ chức thần bí nhất Âm lâu, tổ chức này cho tới bây giờ đều là nhận tiền giết người, đêm qua bắt Mộ Tâm Vi đi đã đủ kỳ quái, hôm nay lại muốn vợ vét tài sản, lại càng khiến người ta đoán không ra, chẳng lẽ là có kẻ giả mạo? Không đợi Mộ Trình nghĩ thêm, mũi tên thứ hai đã bay tới, lần này không có phong thư nào, chỉ có một sợi tóc...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Bị hủy toàn bộ danh dự

Lần bắt cóc này, Mộ Trình và Quân Hạo Hiền đã biết, hai người che giấu chuyện này đi, nhưng người bị bắt cóc nhất định phải cứu về.

Mộ Trình nhận được thư uy hiếp, cũng không nói tin tức cho Hiền vương, cũng che miệng đại phu nhân, sau đó lên lút đi chuẩn bị! Quân Hạo Hiền tới đây hỏi hai lần, Mộ Trình cũng không nói gì, Quân Hạo Hiền đành phải cho người đi điều tra.

Hai ngày này, đại phu nhân cũng sống ở trong lo lắng hãi hùng, Mộ Tương Vũ tỉnh lại, nói chuyện ngày đó cho đại phu nhân, đại phu nhân kinh hãi, nghĩ đến Mộ Tâm Vi đẩy Mộ Hoàng Tịch, nhất thời có chút lo lắng Mộ Hoàng Tịch sẽ nói ra, nhưng bà ta vừa nghĩ tới lâu như vậy mà Mộ Hoàng Tịch không nói gì, nhất định là chính mình chưa nắm chắc, không khỏi dắc ý trong lòng, cho dù có lý, chỉ cần bà ta ở đây, bà ta cũng có thể làm cho nàng không có lý! Chỉ là, dù Tâm Vi đẩy Mộ Hoàng Tịch, nhưng Tâm Vi lại bị bắt lại, Mộ Hoàng Tịch lại không có chuyện gì, đại phu nhân thầm hận trong lòng, tại sao bị bắt đi không phải con tiện nhân kia?

Buổi chiều ngày thứ ba, rốt cuộc Mộ Trình gom đủ bạc, tự mình mang theo bạc đi vùng ngoại ô chuộc người.

“Buông ta ra! Ta là tiểu thư Mộ phủ đây! Các người muốn chết phải không?” Mộ Tâm Vi bị người kéo vào rừng cây, áo gấm trên người nàng ta đã trở nên nhàu lại, tóc không được chải hỗn loạn vô cùng, quả thật cũng không khác gì bà điên, nhốt hai ngày cũng không tiêu diệt được bao nhiêu đáng về kiêu ngạo của nàng ta, khi biết những người này muốn tiền, mà không phải muốn mạng của nàng ta, nàng ta càng thêm lớn lối.

Hai sát thủ áo đen mới mặc kệ nàng ta gào thét, trực tiếp trói nàng ta ở trên một gốc cây, sau đó về mặt không biểu hiện gì xoay người rời đi.

“Trở lại! Các người làm gì? Các người buông ta ra!” Mộ Tâm Vi gào thét, đáng tiếc không người để ý nàng ta; cánh rừng yên tĩnh vô cùng chỉ quanh quẩn giọng nói của nàng ta, nàng ta bị dọa đến không dám kêu la nữa.

“Hu hu hu.” Không biết đã trải qua bao lâu, Mộ Tâm Vi bắt đầu khóc, gương mặt đã không còn sự xinh đẹp nữa.

“Tâm Vi! Tâm Vi!” Tiếng gọi âm ỉ của Mộ Trình khiến cho Mộ Tâm Vi kinh hi ngẩng đầu: “Phụ thân, phụ thân con ở chỗ này!”

Mộ Trình xông tới lại nhìn thấy Mộ Tâm Vi bị trói trên cây, khóc đến rối tinh rối mù, rất đáng thương, lập tức cho người cứu nàng xuống, Mộ Tâm Vi uất ức khóc ở trong ngực Mộ Trình: “Phụ thân, Tâm Vi rất sợ!”

“Không sao! Không sao cả, phụ thân dẫn con về nhà!” Dứt lời sai người đưa xe ngựa tới, Mộ Trình lên xe ngựa có chút nghỉ ngơi, ông ta đã đến cứu Tâm Vi, vì sao không ai tới tìm ông ta lấy tiền? Nhất thời đưa tay sờ lồng ngực của mình, lại phát hiện ngân phiếu đặt ở ngực đã không cánh mà bay; những người đó lại thân không biết quý không hay lấy đi ngân phiếu từ trên người ông ta, nghĩ tới đây, Mộ Trình không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

Trở lại Mộ phủ, đại phu nhân khóc lóc đánh tới: “Tâm Vi, nữ nhi của ta, con chịu khổ rồi!”

“Mẫu thân!” Mộ Tâm Vi ôm đại phu nhân khóc một trận, uất ức vô cùng. Sau khi được bình an nàng ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ngày đó nàng ta đẩy Mộ Hoàng Tịch một cái, nhất định là Mộ Hoàng Tịch biết, không biết Mộ Hoàng Tịch có tố cáo hay không, chỉ là cho dù nàng có nói thì phụ thân cũng sẽ không thiên vị nàng, nếu như nàng chưa nói, nàng ta phải phản công nhất định để Mộ Hoàng Tịch không chịu nổi.

“Mẫu thân! Người cần làm chủ cho con!” Mộ Tâm Vi uất ức nhìn đại phu nhân, nước mắt rơi liên tục.

“Sao vậy? Tâm Vi, con nói cho mẫu thân nghe, nhất định mẫu thân sẽ làm chủ cho con!” Đại phu nhân ôm lấy mặt Mộ Tâm Vi đau lòng nói.

“Mẫu thân! Ngày ấy. Ngày đó Mộ Hoàng Tịch nàng đẩy con, nếu không phải nàng ở phía sau đẩy con một cái, con sẽ không bại lộ trước đám thổ phi kia, dẫn tới Hiền vương không cứu được con, cuối cùng bị người bắt đi?”

“Thật sự có chuyện như thế?” Mặc dù biết Mộ Tâm Vi nói dối, nhưng đại phu nhân biết chuyện này có lợi với nữ nhi, tất nhiên sẽ không nói toạc ra, giả bộ tức giận.

“Cái gì?” Mộ Trình nghe vậy, giận tím mặt: “Súc sinh đáng chết kia, sao nó có thể làm ra loại chuyện như vậy?”

Đang lúc Mộ Trình chuẩn bị cho người đi tìm Mộ Hoàng Tịch, thì Quân Hạo Hiền từ bên ngoài tiến vào: “Thừa tướng tức giận chuyện gì vậy?”

“Không biết Hiền vương giá lâm, cự thần không tiếp đón từ xa!” Mộ Trình dè xuống lửa giận lập tức tiến lên cúi đầu.

“Thừa tướng miễn lễ!” Hiền vương đi vào, đại phu nhân đã cho người đỡ Mộ Tâm Vi đi, bộ dáng của nàng ta đâu còn như tiểu thư khuê các, ngược lại dùng đề Hiền vương ghét bỏ.

“Tạ vương gia, mời Vương gia ngồi!”

Quân Hạo Hiên đi vào ngồi ở ghế đầu, tùy ý nói: “Từ xa đã nghe thấy tiếng kêu lớn của tướng gia, không biết là chuyện gì mà chọc cho tướng gia tức giận như vậy?”

“Đề Vương gia chê cười rồi, cừu thần chỉ tức giận những tên bất cóc kia!” Mộ Trình giả bộ cười nói.

“Ồ!” Quân Hạo Hiên biết rõ không phải chuyện này, nhưng cũng không hỏi tới, ngược lại nói: “Nghe nói lệnh thiên kim đã được đón trở về, còn khỏe mạnh?”

“Đa tạ Vương gia quan tâm, Tâm Vi chỉ bị kinh sợ, không có gì đáng ngại!” Mộ Trình vừa trả lời, vừa kinh hãi tốc độ nhận tin tức của Quân Hạo Hiên, chân trước ông ta vừa mới đưa Tâm Vi trở về, chân sau Hiên vương đã biết rồi, nếu để cho Hiên vương điều tra ra chút gì, vậy thì nguy rồi!

Quân Hạo Hiên có thâm ý khác nhìn Mộ Trình, nâng chung trà lên cười nói: “Lại nói vẫn là Bôn vương không tốt, lúc ấy Bôn vương và Bắc Đường Ngọc cùng bảo vệ ba vị tiểu thư, nhưng không biết thế nào Mộ đại tiểu thư lại đột nhiên ngã về phía sát thủ, chúng ta bắt đắc dĩ rút người ra đi cứu, lại làm cho hai vị tiểu thư khác lọt vào trong nguy hiểm, khiến nhị tiểu thư bị sợ hãi, là Bôn vương không tốt! Vẫn là mong tướng gia và nhị tiểu thư thứ tội!”

Mộ Trình cứng người, nhất thời nghĩ đến chuyện Mộ Tâm Vi vừa nói, trong lòng có đoán đo, trên mặt lại lặng lẽ nói: “Vương gia nói quá lời rồi, Vương gia động thân cứu giúp, đã là đại ân đại đức, cừu thần vô cùng cảm kích!”

Quân Hạo Hiên không muốn giờ giọng với lão hồ ly quan trường như Mộ Trình, đứng lên nói: “Đã như vậy, Bôn vương còn có chuyện quan trọng cần xử lý, trước hết xin cáo từ!”

“Cung tiễn Vương gia!” Mộ Trình chấp tay tiễn Quân Hạo Hiên, giờ phút này ông ta không biết, lần này, còn có cơn bão lớn đang chờ ông ta!

Trong Tây viện, Vân Nương vội vã đi vào, nhìn thấy Mộ Hoàng Tích lười biếng như mèo nằm trên nhuyễn tháp, nhất thời sốt ruột: “Tiểu thư, nhị tiểu thư đã trở lại?”

“Trở lại?” Hoàng Tích mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Vân Nương không khỏi buồn cười: “Nàng ta trở về thì trở về, em gấp gì?”

Vân Nương cũng sững sờ, ngay sau đó cười khẽ: “Không phải em đang lo lắng sao!”

“Tốt lắm! Ta biết rồi, em đi làm chuyện của em đi!” Hoàng Tích cho Vân Nương đi xuống, ngay sau đó khóe môi nở nụ cười như có như không; dù Mộ Trình thông minh thế nào, ông ta cũng sẽ không nghĩ ra mình bị trúng liên hoàn kế của nàng.

Hôm đó Mộ Tâm Vi bị bắt đi, vốn chỉ là trả thù nho nhỏ của nàng, nhưng sau cái đấy, khiến Mộ Hoàng Tích nghĩ tới một biện pháp quan trọng: giết Mộ Tâm Vi đối với Mộ Trình mà nói, cũng không có đã kích gì lớn, nữ nhi của ông ta không hề ít, chết một còn một, cũng không gây thương tổn gì cho ông ta được.

Cho nên nàng bảo người vợ vét tài sản, ngày đó ám sát Bắc Đường Ngọc thất bại, đầu người của Bắc Đường Ngọc trị giá mười vạn lượng hoàng kim, nếu ám lâu không kiếm được, vậy hãy để cho Mộ Trình tới trả; nàng đoán chừng Mộ Trình sẽ không nói ra sự việc này với những người khác, sau đó mình kiếm tiền từ Mộ Tâm Vi; mà điểm này cũng khiến cho Mộ Trình nhảy vào bẫy rập của nàng.

Một Thừa tướng thanh chính liêm minh, từ đâu có được mười vạn lượng hoàng kim? Nếu không ai biết, ngược lại có thể che giấu, nhưng nếu có người biết thì sao?

Vào đêm đó, chuyện nhị tiểu thư Mộ gia bị bắt cóc mọi người đều biết, tin đồn bọn cướp lấy mười vạn lượng hoàng kim tiền chuộc, nếu không đưa, sẽ giết người giết con tin; mà Thừa tướng vì cứu ái nữ, tự mình mang theo mười vạn lượng hoàng kim đi trước chuộc người!

Vốn những người này không tin, dù sao hình tượng của Mộ Trình là thanh chính liêm minh, nhưng rất nhanh lại có tin tức nói ra hết thời gian bắt cóc, địa điểm chuộc người, hơn nữa thật sự vừa đúng lúc có người nhìn thấy, vì vậy một đồn mười, mười đồn trăm, Mộ Trình nhận hối lộ, đứng giữa kiếm lợi, dối trá tham ô, tội danh gì cũng có cả.

Ngày hôm sau, trong triều đình, sổ con trình tội của Mộ Trình được đưa lên, Mộ Trình biết, lần này mình thua, hơn nữa thua thế nào cũng không biết, ngay cả mình đắc tội người nào cũng không biết.

Sau khi bãi triều lập tức có thánh chỉ đưa xuống, Mộ Trình tạm thời bị cách chức ở nhà, Tam ti Lục bộ sẽ điều tra án này!

Mộ Trình biết địa vị Thừa tướng của mình sẽ không mất, nhưng danh dự của ông ta, cũng hoàn toàn bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Chuyện của Mộ gia, Quân Hạo Hiền càng nghĩ càng thấy không thích hợp, dường như hấn cảm giác có một đôi tay đang thao túng tất cả, mà mục đích cuối cùng không phải vơ vét tiền tài của Mộ gia, mà là muốn phá hủy danh dự của Mộ Trình!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Bắc Đường Ngọc cầm quạt giấy trong tay, phong lưu vẫn không thay đổi, ngồi đối diện Quân Hạo Hiền.

Quân Hạo Hiền hồi hồn nói: “Ta đang nghĩ đến chuyện ám sát hôm đó, dường như có chút không đúng!”

Tay đang rót nước của Bắc Đường Ngọc hơi dừng lại, sắc mặt hiếm khi có chút nghiêm túc: “Ta đã điều tra qua rồi, những sát thủ kia là người của Âm lâu, mà mục tiêu ám sát của bọn họ là ta!”

“Người chắc chắn chứ?” Quân Hạo Hiền cả kinh, ngay sau đó lại nghi hoặc: “Một khi người của Âm lâu đã thu tiền rồi sẽ không thay đổi mục tiêu, hơn nữa bọn họ chỉ giết người chứ không bao giờ vơ vét tài sản của người khác! Cái này không thể nào là tác phong của bọn họ được!”

Bắc Đường Ngọc cau mày: “Ta cũng nghĩ hoài mà không ra, nhưng tin tức ta nhận được là thật sự rõ ràng, hơn nữa mạng của ta. Vừa vận trị giá mười vạn lượng hoàng kim!”

Quân Hạo Hiền trầm ngâm: “Thời gian lại đúng lúc như vậy?”

Bắc Đường Ngọc thấy hấn như thế, ngược lại bày ra nụ cười: “Người lo lắng cái gì, dù sao người bị ám sát cũng phải không phải người!”

Quân Hạo Hiền liếc nhìn hảo hữu hi hi ha ha, nói: “Quả thật người bị giết không phải là của ta, nhưng đại thần bị vơ vét, đây chính là chuyện liên quan đến đại sự triều đình, hôm nay Mộ Trình lại bởi vì mười vạn lượng hoàng kim này để trong nhà, Tam Tỉ Cửu khanh đều đang điều tra ông ấy! Hơn nữa dựa theo nguyên tắc làm việc của Âm lâu, nhất định sẽ tới ám sát lần nữa đấy!”

“Sẽ không!” Bắc Đường Ngọc nói giọng chắc chắn: “Mạng của ta trị giá mười vạn lượng hoàng kim, mà Mộ Trình đã xuất ra mười vạn lượng hoàng kim, nói rõ đã đồng ý việc buôn bán này, dĩ nhiên sẽ không có người tới giết ta, ít nhất hiện tại sẽ không nhưng sau này thì ta không dám khẳng định!”

“Tự giải quyết cho tốt đi!” Quân Hạo Hiền lắc đầu, ngược lại hỏi, “Người biết bao nhiêu về Âm lâu?”

Nói đến đây, trên mặt Bắc Đường Ngọc đều có một vẻ nặng nề: “Ta biết người cũng không thua kém! Âm lâu được thành lập ba mươi năm trước, từ lúc nổi danh đến bây giờ, vẫn đứng ở vị trí hàng đầu trong hàng ngũ ám sát hắc ám, trong tổ chức của bọn họ đều có võ công cao cường, giỏi về ẩn nấp và ám sát, chỉ cần người trả tiền, bọn họ sẽ giết người, Âm lâu tồn tại trên khắp đại lục, là vũ khí mà tất cả mọi người có thể lợi dụng, cũng là tồn tại khiến tất cả mọi người sợ hãi!”

“Rất nhiều vương công quý tộc muốn diệt trừ tổ chức này, nhưng vẫn không tra ra được sự tồn tại của nó, ngay cả phạm vi hoạt động cũng không cách nào xác định, người đời biết cũng chỉ có tên của bọn họ mà thôi!”

Quân Hạo Hiền trầm ngâm, những thứ này hấn đều biết, nhưng hoàn toàn không có ý nghĩa thực chất.

Đột nhiên, Bắc Đường Ngọc đập quạt giấy vào lòng bàn tay vang lên một tiếng “Bốp”: “Ta biết một người có thể sẽ biết một chút, chỉ là không biết người có dám đi hỏi hay không thôi!”

Quân Hạo Hiền ngược mắt: “Người nào?”

Bắc Đường Ngọc hài hước nhìn Quân Hạo Hiền, đùa giỡn khạc ra ba chữ: “Ngọc — Phi — Tinh!”

Dứt lời, trên mặt Quân Hạo Hiền nhất thời thoát xanh thoát trắng, cảm tức nhìn Bắc Đường Ngọc: “Người chán sống rồi có phải không?”

“Không có!” Bắc Đường Ngọc lập tức ngồi xa một chút, vẻ mặt như xảy ra huyết án, người trong thiên hạ đều biết Ngọc Phi Tinh thích nam sắc, bên cạnh hấn lúc nào cũng có nhiều nam tiểu quan, nghe nói có một lần một quan viên nào đó ca ngợi tiểu quan của hấn là tuyệt sắc thế gian, Ngọc Phi Tinh lại nói: Như thế này làm sao có thể được, chỉ có nam tử đẹp như Hiền vương mới có thể xứng với bốn chữ tuyệt sắc thế gian!

Nghe nói lúc ấy Quân Hạo Hiền đang đứng ở sau lưng Ngọc Phi Tinh, mặc dù nói không biết tình hình lúc đó, nhưng bây giờ nhìn nét mặt của Quân Hạo Hiền cũng đủ hiểu.

Thu hồi tâm tư nhạo báng, Bắc Đường Ngọc nói: “Ta biết rõ người có thành kiến với Ngọc Phi Tinh, nhưng người không thể phủ nhận, tình báo của Ngọc Phi Tinh là đệ nhất thiên hạ, đừng nói ta và người, ngay cả mười ta và người, cũng không nhất định có thể thu góp được một nửa tình báo trong tay hấn, nếu như người thật sự muốn biết cái gì, trực tiếp đi tìm hấn hỏi một chút là được!”

Nhìn sắc mặt của Quân Hạo Hiền càng ngày càng đen, Bắc Đường Ngọc cẩn thận nói: “Ban đầu chỉ là nói đùa, người cũng đừng tưởng là thật, huống chi người là Vương Gia của một quốc, ở trên đất Tây Việt này chẳng lẽ hấn còn có thể làm gì người sao? Nếu người không muốn đi thì cũng không có ai ép người, về mặt người làm gì như muốn giết người thế!”

Quân Hạo Hiền tức giận phẩy tay áo bỏ đi, thế nhưng khi hấn đi ra không lâu, phát hiện những lời Bắc Đường Ngọc nói cũng không phải là không có đạo lý, ban đầu chỉ là một câu nói đùa, hấn cần gì đánh nhau như vậy, mặc dù hấn rất không muốn đi, nhưng là tin tức về Âm lâu. Thật sự là một hấp dẫn rất lớn!

Lường lự ở cửa Toái Ngọc hiện một hồi lâu, Quân Hạo Hiền vẫn là cắn răng đi vào, đầu với lão chương quỹ một cái, sau đó lấy một miếng ngọc bội từ

trên khay ngọc đưa tới, lão chưởng quỹ thấy miếng ngọc mà Quân Hạo Hiền đưa tới chính là Hồng Ngọc, liền sai tiểu nhị dẫn Quân Hạo Hiền đi vào, đây là phương thức để gặp Ngọc Phi Tinh, tuy có rất nhiều người biết nhưng không phải ai cũng có thể gặp được.

Thất quái bát quái(*) vào nội viện, Quân Hạo Hiền nhìn thấy một nam tử toàn thân mặc Hồng sa dáng người nổi bật, nhất thời hiểu đây là người trông cửa cho Ngọc Phi Tinh, giờ khắc này hắn không khỏi có ý thối lui, nhưng hắn nhún nhường không được, chỉ đành phải đi vào theo.

(*): Nhiều đường uốn, liên tục thay đổi hướng

Cách đó không xa truyền đến tiếng ‘hi hi ha ha’, Quân Hạo Hiền biết sắp nhìn thấy Ngọc Phi Tinh rồi, rất nhanh chuyển qua một góc hành lang hắn đã nhìn thấy Ngọc Phi Tinh ngồi ở trong đình, một tay ôm cả một tiểu quan, vô cùng thỏa mãn, mà đối diện với hắn còn có hai nam tử đang khiêu vũ, nhìn đến đây, Quân Hạo Hiền ngược lại không có cảm giác, đợi đến khi một người đi qua bẩm báo, Quân Hạo Hiền mới đi vào.

“Quân Hạo Hiền, bái kiến Ngọc lão bản!” Quân Hạo Hiền chấp tay nói.

“Ta chỉ là một kẻ dân đen, sao có thể nhận nổi lễ bái của vương gia!” Ngọc Phi Tinh cũng không đứng dậy, cười yếu ớt giơ tay lên ra dấu mời: “Nếu như Hiền vương không ngại, xin mời an vị rồi nói chuyện!” Dứt lời vẫy ba nam tử khác lui ra, chỉ thiếu niên có dáng dấp xinh xắn khéo léo nhất trong ngọc.

Bốn người chỉ có một, Quân Hạo Hiền miễn cưỡng tiếp nhận, ngồi vào phía đối diện Ngọc Phi Tinh: “Tại hạ cũng không quanh co lòng vòng, hôm nay ta tới đây là muốn thăm dò một số tin tức ở chỗ Ngọc lão bản!”

“Vậy sao?” Ngọc Phi Tinh khẽ ngồi dậy, vẫn ôm cả người thiếu niên kia như cũ, thần thái tùy ý mà lười biếng, tuy nhiên nó lại khiến cảm giác khó chịu mới vừa rồi của Quân Hạo Hiền biến mất, Ngọc Phi Tinh vẫn luôn có ma lực như vậy, sẽ không để cho bất luận kẻ nào cảm thấy đột ngột với sự hiện hữu của hắn.

“Không biết Vương Gia muốn lấy tin tức gì ở chỗ tại hạ?”

Quân Hạo Hiền thấy Ngọc Phi Tinh cũng không để cho thiếu niên kia rời đi, nhất thời hiểu thiếu niên này là tâm phúc của hắn, cũng liền nói thẳng: “Tin tức về Âm lâu, Ngọc lão bản biết được bao nhiêu?”

Ngọc Phi Tinh ngược mắt nhìn về phía Hiền vương, cười yếu ớt nói: “Nếu Vương Gia muốn biết cái khác, tại hạ nhất định cho biết, nhưng chuyện về Âm lâu, tại hạ sẽ không nói!”

Sẽ không nói không phải là không thể nói, nói cách khác Ngọc Phi Tinh biết rõ, trong lòng Quân Hạo Hiền gạt mình: “Vậy Ngọc lão bản muốn như thế nào mới bằng lòng nói cho ta biết?”

Ngọc Phi Tinh lắc đầu: “Vương Gia, trên thế gian này có rất nhiều tin tức có thể bán, nhưng cũng có một số tin tức, làm thế nào cũng đều không thể bán, tại hạ nói đến thế thôi, Vương Gia xin mời!”

Thấy Ngọc Phi Tinh không muốn nói, Quân Hạo Hiền chỉ đành phải đứng dậy cáo từ, mang theo buồn bực ra khỏi Toái Ngọc hiền, lại nhìn thấy Bắc Đường Ngọc như cười như không nhìn hắn, trong lòng Quân Hạo Hiền nhất thời bực tức, chưa từng thấy bằng hữu nào xấu như hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mộ Phù

Đại phu nhân nói Mộ Tâm Vi đã biết chuyện kia, Mộ Tâm Vi càng nghĩ càng thấy trong lòng nguy hiểm, không phải nàng ta sợ Mộ Hoàng Tịch kiện nàng ta, mà là hai lần trước đột nhiên Mộ Hoàng Tịch xuất hiện bên cạnh nàng ta, hiện tại nàng ta còn có ám ảnh trong lòng !

Nếu Mộ Hoàng Tịch lao ra nàng ta không cảm thấy gì, nhưng nếu như nàng âm thầm trả thù thì sao? Lần trước nàng vì một nha đầu mà cầm cây trầm chia vào cổ họng nàng ta, lần này nàng ta thiếu chút nữa giết nàng, nàng nhất định sẽ trả thù! Suy tư hồi lâu, Mộ Tâm Vi đi tìm đại phu nhân, nói bản khoản trong lòng ra, có chút kinh hoàng cảm tay đại phu nhân.

“Nương, người nói con nên làm thế nào!”

“Tâm Vi con nói đều là thật?” Đại phu nhân có chút không xác định hỏi.

“Ừm!” Mộ Tâm Vi gật đầu thật mạnh: “Nương, đây đều là thật, người phải giúp nữ nhi một chút!”

“Không sao!” Đại phu nhân vỗ vỗ tay Mộ Tâm Vi, dịu dàng nói: “Con không cần phải lo lắng, có nương ở đây nàng không dám làm gì con, những chuyện khác, nương sẽ giúp con nghĩ cách!”

“Nurong! Nhưng người nhất định phải giúp con đó!” Mộ Tâm Vi cầu khẩn, sau đó nghĩ đến thứ gì, sắc mặt đột nhiên trở nên ác độc: “Nurong, người nói nếu tiện nhân kia vĩnh viễn biến mất thì như thế nào?”

Đại phu nhân sớm có lòng diệt trừ Mộ Hoàng Tịch, lần trước trở lại từ Tự Miếu bà ta nhìn ra Quân Hạo Hiền đối xử đặc biệt với Mộ Hoàng Tịch, mà cũng nghe Mộ Tâm Vi nói Mộ Hoàng Tịch từng cùng Hiền vương dạo thuyền hoa, theo ý bà thì Mộ Hoàng Tịch là chứng ngại vật của Mộ Tâm Vi như trước, cho nên phải diệt trừ, trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng bà ta không thể dạy nữ nhi như vậy, chỉ đành phải ầm giọng nói: “Tâm Vi con không cần phải suy nghĩ nhiều, thời gian không còn sớm, mau trở về đi!”

“Ồ!” Mộ Tâm Vi bất đắc dĩ rời đi, nhưng nàng ta tin tưởng đại phu nhân sẽ có cách, cho nên ngược lại không có bao nhiêu lo lắng!

Sau khi Mộ Tâm Vi đi, đại phu nhân vẫn ngồi tại chỗ suy tư, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc đứng lên, đi vào trong phòng lấy ra văn phòng tứ bảo*, viết xuống thật nhanh mấy dòng chữ, sau đó dùng thuốc bột không biết tên vẩy lên trên, chữ trên tờ giấy trước mặt kia liền biến mất sạch sẽ, sau đó bỏ giấy vào lá thư, lúc này mới gọi: “Luu ma ma!”

*bút, mực, giấy, nghiên.

Luu ma ma đi vào: “Phu nhân, có gì phân phó?”

Đại phu nhân đưa vật trong tay tới, khẽ hạ thấp giọng: “Đưa đi chỗ cũ!”

Luu ma ma nhìn cũng không nhìn, thuận thực nhận lấy lá thư xoay người rời đi.

Luu ma ma đi chuyển này, cho đến ngày hôm sau mới trở về, còn đem theo một cái bình đen như mực và một chai thuốc bột; đại phu nhân không dám đưa tay nhận lấy hai thứ này, chỉ cười nói: “Đi phòng bếp xem một chút, phân phó tôi nay ăn canh thịt dê!”

Tây viện

Vân Nurong chột bụng Tiểu Hoa, cười nói: “Tây viện của chúng ta chuột nhiều, rất hợp khẩu vị Tiểu Hoa, mới chưa bao lâu nhỉ? Nó đã mập lên gấp đôi rồi!”

Ngọc Nô nghe vậy, bắt lấy Tiểu Hoa nhìn một chút, tán đồng gật đầu một cái: “Quả thật, mập thêm tý nữa là có thể nấu canh rồi!”

Dứt lời, Tiểu Hoa lập tức rút thân thể một cái, từ lần trước nó nghe rằng nanh với Vân Nurong, kết quả bị Ngọc Nô nhốt hết hai cái răng độc đó, nó liền nghĩ Ngọc Nô là siêu cấp ác ma, hiện tại nó tỉnh nguyện đừng Vân Nurong cũng không muốn đi theo Ngọc Nô nữa, cô nương này quá đáng sợ! Nhất là bây giờ còn muốn đem nó nấu canh!

Tiểu Hoa vô lực rũ thân thể xuống, như sợi mỳ: sao mạng nó lại khổ thế này!

Vân Nurong nhìn bộ dáng này của Tiểu Hoa, cũng biết nó sợ Ngọc Nô rồi, cười một tiếng, ngay sau đó cảm thán, vốn nàng cũng rất sợ rắn, thế nhưng Tiểu Hoa sùng sốt bị Ngọc Nô trị phải nghe lời, hình như nó có thể nghe hiểu tiếng người, cảm thấy vô cùng thú vị; từ lần trước Ngọc Nô nhốt răng độc của nó, Tiểu Hoa đã không còn cách gì, thật giống như sợ Ngọc Nô, cũng thích dính nàng. Từ lâu rồi, ngược lại nàng cảm thấy rất đáng yêu, không còn bao nhiêu sợ, nhưng giới hạn chỉ là một con rắn mà thôi!

Hoàng Tịch ngồi ở bên cửa sổ để quyền sách xuống, nhếch môi cười khê: “Rất lâu không có ăn thịt rắn rồi ngược lại muốn nếm thử một chút!”

Tiểu Hoa khóc: Sao nó lại gặp một đồng người ghê tởm như vậy! Chỉ có Vân Nurong khá hơn một chút! Nghĩ tới, Tiểu Hoa ở trong tay Ngọc Nô ra sức giãy giụa, trượt vào ngực Vân Nurong, mà giọng Hoàng Tịch lần nữa vang lên:

“Vân Nurong, đem nó đi nấu thôi!”

Thân thể Tiểu Hoa cứng đờ, có loại cảm giác sắp chết, biết mình chạy không khỏi, định không trốn rồi, bỏ nhiệm nằm trong ngực Vân Nurong, bộ dạng nửa chết nửa sống.

“Ha ha! Tiểu thư, muốn ăn thịt rắn, nhưng Tiểu Hoa chỉ có một con, hay là giữ lại đi!” Vân Nurong biết Hoàng Tịch nói chơi, nhẹ nhàng cười bỏ nó vô hộp để ngủ, ngay sau đó xoay người ra ngoài nấu cơm.

Ban đêm, ma ma phòng bếp đưa tới một chậu canh thịt dê, nói là chủ viện hôm nay ăn thịt dê, đại phu nhân đặc biệt phân phó đưa tới.

“Oa! Thơm quá!” Ngọc Nô hít một hơi mùi thơm thật sâu, thật nhanh đưa tay cầm lên một miếng, cũng không quản nóng hay không, trực tiếp nhét vào trong miệng, nhai nuốt hai cái, đột nhiên bất động.

“Thế nào? Có phải bị nóng rồi không?” Vân Nurong thấy thế lập tức gấp gấp hỏi, Mộ Hoàng Tịch để đĩa xuống nhìn sang.

“Ừm.” Ngọc Nô lắc đầu một cái, phun miếng thịt dê ra: “Tiểu thư, cái này không thể ăn!”

“Thế nào?” Mộ Hoàng Tịch biết Ngọc Nô sẽ không tùy tiện nói như vậy, khom lưng ngửi ngửi một chút, trừ mùi thơm, ngược lại không đoán được gì cả.

Ngọc Nô cầm nước súc miệng, nói: “Trong canh này có thêm một số thứ!”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy, thì không tiếp tục hỏi, Ngọc Nô rất nhạy cảm với độc dược, chỉ cần nàng nói có vấn đề, liền nhất định có vấn đề; Ngọc Nô không biết bên trong là thuốc gì, nàng cũng sẽ không thử, ngồi trở lại vị trí, phân phó nói: “Vân Nương, bụng đồ đi đi!”

Vân Nương gật đầu, đưa tay bụng khay nóng đi, ngay sau đó nghĩ đến bên trong có thuốc độc, nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư, nếu như có người muốn hại người, nhất định sẽ để ý người có uống độc này chưa, nếu như bị phát hiện cứ vứt sạch như vậy, nói không chừng sẽ hạ độc lần nữa!”

Mộ Hoàng Tịch suy nghĩ một chút, Vân Nương nói rất có lý, chỉ là một nồi thịt dê thì nên làm sao? Mộ Hoàng Tịch từ từ đưa mắt nhìn sang vị trí Tiểu Hoa, hơi nghi ngờ nói: “Rắn ăn được thịt chín chứ?”

Nghe Mộ Hoàng Tịch nói như vậy, Vân Nương lập tức hiểu, để chậu canh thịt dê trước mặt Tiểu Hoa, mà Ngọc Nô thì giám sát nó ăn!

Tiểu Hoa im lặng, nếu rắn có thể khóc, nó đã sớm khóc chết rồi, từng thấy con rắn nào cực khổ như thế chưa? Dưới ánh mắt vô tình hay hữu ý của Mộ Hoàng Tịch, còn có Ngọc Nô ‘hung thần ác sát’ nhìn soi mói, Tiểu Hoa thành con rắn duy nhất trên thế giới uống canh thịt dê nóng.

Một buổi tối cứ như vậy lại tới, lúc Ngọc Nô và Vân Nương đi ngủ, ngược lại Mộ Hoàng Tịch không để ý, lúc đứng dậy mới phát hiện, đã nửa đêm rồi, đi tới bên cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy có một thứ gì trắng trắng phát sáng dưới ánh trăng.

Cái tứ trắng trắng kia tốc độ không nhanh không chậm bơi đến gian phòng kế bên Mộ Hoàng Tịch, ở nơi đó là Ngọc Nô, còn có Hoa Xà kia.

Trong lòng có chút suy đoán, Mộ Hoàng Tịch từ cửa sổ nhảy vào, quả nhiên nhìn thấy một con rắn cả người màu trắng, nó đang bơi về chỗ Tiểu Hoa!

Tiểu Hoa uống canh thịt dê đang không thoải mái vậy, cảm giác đột nhiên có hai hơi thở nguy hiểm đến, một người trong đó nó vô cùng quen thuộc, đến từ Mộ Hoàng Tịch; mà cái còn lại. Tiểu Hoa bắt đầu ra, nhìn thấy một con bạch xà đang bò về hướng nó, trực giác động vật nói cho nó biết, người này nguy hiểm

Nhưng khi Tiểu Hoa nghĩ đến Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Nô đều ở đây, nó không sợ chút nào, ngược lại mặc niệm cho con bạch xà này. Lão huynh à lão huynh, người ở bên ngoài đang tốt, sao lại vào ổ trộm cướp này chứ!

Không đợi Tiểu Hoa mặc niệm xong, mà trảo Ngọc Nô không biết ở nơi nào đưa ra, một tay bắt lấy bạch xà, cười hắc hắc: “Ha ha, con rắn này thật xinh đẹp, da trắng trắng, lột ra xong nhất định đẹp mắt!”

Nghe vậy, Tiểu Hoa và bạch xà cùng nhau rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Di nương có rồi

Chủ viện, Đại phu nhân nhìn chằm chằm ngoài cửa liên tục, thời gian đã lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, nhất thời có chút buồn bực không yên: “Luu ma ma!”

“Phu nhân!” Luu ma ma đi tới.

Đại phu nhân nhíu mày: “Sao đến giờ Tây viên vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Luu ma ma cũng khó hiểu: “Lão nô đã làm theo như lời phu nhân, sáng nay còn đặc biệt phái người đến Tây viên nhìn một lượt, nhưng ở Tây viên hoàn toàn yên ổn tĩnh lặng, nữ nhân tên Vân Nương kia vẫn nấu cơm như thường ngày, tựa như không có sự tình gì!”

“Tại sao có thể như vậy?” Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, nghĩ mãi không ra, nếu nói là xảy ra sơ xuất, bà ta không muốn tin chút nào, nhưng nếu không phải có sai lầm, vậy chuyện này nên giải thích thế nào đây?

Thấy Đại phu nhân đang suy tư, Luu ma ma do dự một phen, cuối cùng vẫn nói ra tin tức sáng nay nghe được: “Phu nhân, chuyện tình ở Tây viên tạm thời người hãy cho qua đã, một mình Đại tiểu thư cũng không thể gây ra chuyện gì lớn, nhưng bây giờ trong viện tử của Bát di nương lại xảy ra chuyện lớn rồi!”

Đại phu nhân khôi phục lại dáng vẻ: “Có chuyện gì?”

Sắc mặt Luu ma ma nặng nề: “Phu nhân, mấy ngày nay người không để ý, lão gia đã nghỉ ở chỗ Bát di nương gần mười ngày rồi; bây giờ Bát di nương xuân phong đắc ý, người ở các viện tử đều chạy tới nịnh bợ bà ta, hiện giờ trong phủ có gì tốt, lão gia đều dẫn dò đưa đến viện tử của Bát di nương trước!”

“Bộp!” Đại phu nhân đập tay lên bàn, lạnh lùng quát: “Tiện nhân chết tiết này!” Bà ta chỉ biết rằng bà ta nhất định phải chỉnh đốn chuyện này.

Lưu ma ma hạ giọng: “Phu nhân, còn có một chuyện lão nô không biết có nên nói ra hay không?”

Đại phu nhân cố áp chế tức giận: “Nói đi!”

Lưu ma ma quan sát thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới tiến đến bên tai Đại phu nhân: “Phu nhân, chuyện Bát di nương sinh bệnh lần trước, lão nô vẫn luôn nghi hoặc, cho nên đã đặc biệt để ý, ngày hôm đó, thanh kiếm kia chỉ đúng vào Đại phu nhân người! Nếu không phải lão gia quá chán ghét Đại tiểu thư, chỉ sợ người hôm đó bị chĩa vào chính là phu nhân; sau này lão nô cố ý tìm người qua lại trong viện tử của Bát di nương, phát hiện một chuyện kinh người, Bát di nương lại biết được chuyện Chu ma ma!”

Tay Đại phu nhân thoáng nắm chặt: “Chuyện năm đó ta đã xử lý rất sạch sẽ, sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Chuyện này ngươi đi điều tra thêm đi, xem tới cùng là do ai để lộ tin tức!”

“Lão nô đã biết!”

Lưu ma ma rời đi, sắc mặt Đại phu nhân càng thêm tối tăm, năm đó vì vị trí Đại phu nhân, trước đó bà ta đã phải đẩy mẫu thân Mộ Hoàng Tịch xuống, thật vất vả mới ngồi lên được vị trí này, cuối cùng mới hiểu rõ vị trí này không dễ dàng; dù Mộ Trình thanh liêm, cũng không phải là kẻ phong lưu, nhưng tiểu thiếp của ông lại từng người từng người được cưới vào cửa, bà ta vì địa vị của bản thân, loại bỏ từng người tổn hại đến mình; bà ta trừ bỏ một người, chẳng bao lâu sau Mộ Trình sẽ lại cưới về một người, tính đi tính lại, số di nương ông cưới cũng đã gần 20 người rồi.

Trừ bỏ đi những người có gia thế, lưu lại đều là những người không đe dọa gì đến mình, dù là vậy cũng vẫn không khiến bà ta bớt lo như cũ; nhất là Bát di nương này, nếu không phải sợ chạm đến giới hạn cuối cùng của Mộ Trình, bà đã sớm trừ bỏ bà ta vào tám năm trước rồi!

Cho dù trong lòng không muốn, vì thể diện, Đại phu nhân vẫn phải mang vài thứ đi đến viện tử của Bát di nương xem thử; Bát di nương toàn thân mặc áo hai lớp màu đỏ rực, khăn quàng lông thỏ, tôn lên gương mặt kiều mị động lòng người của bà, nhìn thấy Đại phu nhân tới, lập tức đứng dậy, quy củ hành lễ: “Tham kiến Đại phu nhân!”

Đại phu nhân nheo mắt, đây đúng là Bát di nương thích gây chuyện, dễ bị kích động sao, mấy ngày không thấy, tính tình này đã trở thành thế này rồi sao; bộ dáng kiều mị, cũng không trách được Mộ Trình lại ở nơi này! Thảm lắm một tiếng “Hồ ly tinh”, trên mặt Đại phu nhân vẫn là một nụ cười ôn hòa như cũ: “Đứng lên đi!”

“Mời phu nhân ngồi!” Bát di nương nhường lại chủ vị, lễ phép mời Đại phu nhân ngồi ghế trên; dáng vẻ tự nhiên kia, coi như là thật sự cung kính đối với Đại phu nhân; nhưng toàn thân Đại phu nhân lại không được tự nhiên, Bát di nương nhập phủ hơn mười năm, nhưng cho tới bây giờ Đại phu nhân cũng chưa từng thấy vẻ cung kính của bà ta đối với mình như thế.

Nha đầu Chi Nhi bưng ghế dựa tới, Bát di nương vừa mới muốn ngồi xuống, lại đột nhiên cảm thấy choáng váng, trước mắt bỗng tối sầm trực tiếp ngã xuống trên ghế.

“Bát di nương, người làm sao vậy?” Chi Nhi kinh hãi.

Đại phu nhân đứng dậy khỏi ghế: “Người đâu, mời đại phu!”

--

Đại phu ngồi bên giường xem bệnh cho Bát di nương, mà Đại phu nhân lặng lẽ cầm chén trà chờ đợi, trong lòng lại đang suy nghĩ Bát di nương là thực sự ngã đi hay là chỉ giả vờ; nếu thật sự, chẳng lẽ bà ta bị bệnh gì? Nếu là giả vờ, chẳng lẽ là vì muốn hãm hại mình?

Ngay lúc Đại phu nhân trái lo phải nghĩ, đại phu đã đứng dậy chấp tay thi lễ với Đại phu nhân, cười nói: “Chúc mừng phu nhân, Bát di nương đã có thai nửa tháng rồi!”

“Loảng xoảng!” Nấp chén trà trong tay Đại phu nhân trực tiếp rơi xuống, vỡ thành từng mảnh nhỏ trên mặt đất, nhìn đại phu không tin nổi: “Lời người nói là thật?”

“Phu nhân không tin lão phu sao? Lão phu tuyệt đối không xem lầm, dù mạch đập còn mỏng manh, nhưng lão phu dám khẳng định là hỷ mạch!” Đại phu nói chắc nịch.

Đại phu nhân thiếu chút nữa đã nghiêng nát cả bộ răng ngà, nhưng vẫn cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, cười ôn hòa nói: “Ta đang rất vui mừng, để ta đi nói cho lão gia biết!”

Tùy tiện dặn dò Bát di nương vài câu, Đại phu nhân kim nén căm hận rồi đi.

Đương nhiên, Bát di nương biết Đại phu nhân tức giận, đứa bé này là ông trời chiếu cố bà, bà nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt, gọi Chi Nhi tới: “Đi làm một việc!”

--

Buổi chiều, Mộ Trình trở về từ trong cung, lại thấy có một đạo nhân đi loanh quanh trước cửa phủ của ông ta, Mộ Trình nghi hoặc, đi lên phía trước hỏi: “Đạo trưởng đang nhìn cái gì vậy?”

Đạo nhân không hề quay đầu nhìn Mộ Trình, chỉ nhìn cửa phủ một lúc lắc đầu rồi lại lắc đầu, sau đó tự lẩm bẩm: “Phủ đệ này có cát tinh (ngôi sao may mắn) chiếu, dường như có cát linh rơi xuống, nhưng rốt cuộc là thứ gì đây?”

“Rốt cuộc là thứ gì đây?” Nói xong, đạo nhân kia gật gù đắc ý rồi đi, chỉ còn Mộ Trình nhìn bóng lưng hắn, có phần tức giận.

“Lão gia, người đã về rồi!” Người canh cổng mở cửa, đón Mộ Trình đi vào, mà đúng lúc Chi Nhi đứng trông cạnh cửa vọt ra, “Phịch” một tiếng hai đầu gối quỳ xuống đất: “Chi Nhi tham kiến lão gia!”

Mộ Trình nhận ra nàng là nha đầu bên người của Bát di nương, nghi hoặc hỏi: “Người không ở bên cạnh Bát di nương, chạy tới đây làm gì?”

Chi Nhi ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng: “Bát di nương mang thai, Chi Nhi đặc biệt vội tới báo tin vui cho lão gia!”

“Cái gì?” Mộ Trình mừng rỡ, lập tức sai bước đi tới viện tử của Bát di nương, vừa vặn gặp đại phu bắt mạch, đại phu chấp tay chúc: “Chúc mừng Tướng gia, di nương có thai rồi!”

Mộ Trình lại càng vui mừng, triệu quần gia tới: “Trọng thưởng đại phu!” Sau đó bước nhanh như gió đi vào viện tử của Bát di nương.

Đẩy cửa ra, vừa vào cửa liền nhìn thấy Bát di nương nằm ở trên giường, dung nhan kiều mỵ lại xen chút lười biếng, Mộ Trình vừa thấy trong lòng khẽ động; mà Bát di nương thấy Mộ Trình, lập tức xuống giường, chờ Mộ Trình bước nhanh đến, bà lập tức ôm lấy lưng ông ta, vui mừng vô cùng: “Lão gia, người biết không? Ta lại có hài tử rồi!”

“Ta biết, ta biết!” Mộ Trình ôm chặt Bát di nương.

Biết Mộ Trình vui mừng, mặt Bát di nương dần dần mất đi ý cười: “Lão gia, ta sợ!”

“Làm sao vậy?” Mộ Trình quan tâm hỏi.

Về mặt Bát di nương đau thương: “Hài tử đã từng có trước đây, lão gia cũng đã vui mừng như vậy, nhưng cuối cùng...”

“Sẽ không!” Mộ Trình giờ tay an ủi, lập tức nghĩ tới lời của đạo nhân vừa nãy, trong lòng Mộ Trình phát chốc đã khẳng định hài tử trong bụng Bát di nương chính là cát linh trong lời đạo nhân kia, nghĩ đến hài tử trước kia, trong lòng Mộ Trình vô cùng kiên quyết, dù thế nào đi nữa cũng không thể khiến đứa nhỏ này biến mất!

“Người đâu, thông cáo toàn bộ phủ, chăm sóc Bát di nương thật tốt, nếu có gì sai sót, ai cũng không buông tha!”

Đại phu nhân đang dùng bữa nghe được lời Mộ Trình do hạ nhân truyền đến, tức giận đến nổi một tay hất tung hết đồ trên bàn, gương mặt ôn hòa hung dữ vụn vỡ: “Đáng chết, hắn đang cảnh cáo ta sao!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Nam nhân màu đen như ma quỷ

“Bát di nương có thai!” Mộ Hoàng Tịch cười khế, ngay sau đó thân thể hơi nghiêng, tựa vào trên nhuyễn tháp, lười biếng khép lại con ngươi: “Đây cũng là một tin tức tốt!”

“Nhưng đối với ít người mà nói, đây chính là một tin xấu tới cực điểm, nghe nói lúc ấy đại phu nhân lỡ tay làm rơi bễ ly trà!” Vân Nương nói.

“Hơn nữa, tước gia ra lệnh, chỉ cần đứa nhỏ này của Bát di nương có một chút bất trắc gì, ai cũng trốn không thoát, đại phu nhân nghe thế, hất tung cả cái bàn lên!”

Hoàng Tịch cũng không quan tâm chuyện của đại phu nhân, ngược lại hỏi: “Không phải nói bị cưỡng chế ở nhà sao? Sao hôm nay Mộ Trình đi vào trong cung?”

Vân Nương suy nghĩ một chút nói: “Hình như là Trịnh Thái phi triệu kiến!”

“Mộ Trình có quan hệ với Trịnh Thái phi?” Hoàng Tịch nói một câu rồi nở nụ cười, xem ra muốn cho Mộ Trình rơi đài, cũng không phải dễ dàng như vậy.

“Tước gia và Thái phi có giao tình, người nói xem có phải vị trí vương phi của Hiến vương đã xác định là của nhị tiểu thư rồi không?”

Hoàng Tịch khẽ lắc đầu: “Vân Nương, em nghĩ quá đơn giản, vị trí vương phi cũng không phải dễ dàng lấy được như thế, chỉ là nếu Mộ Tâm Vi náo loạn lên, nói không chừng còn thật sự có thể thành!” Theo nàng biết, mặc dù Trịnh Thái phi kia là đường mẫu của hoàng đế đương triều, nhưng lại không hòa hợp lắm với hoàng đế, còn nữa, Hiền vương cũng không còn bao nhiêu tình cảm với vị Thái phi này, trong lúc phức tạp thế này, thật sự cũng không phải tốt như đã nói.

Ban đêm

Lúc Hoàng Tịch chuẩn bị nghỉ ngơi, thì một con chim bồ câu màu đen bay vào, Hoàng Tịch mở ra xem, sắc mặt khẽ trầm xuống, ngay sau đó lấy từ dưới sàng ra một cái hộp, trong hộp có một chiếc mặt nạ bằng bạc, còn có một cái áo choàng màu đỏ thẫm; đeo mặt nạ, khoác áo choàng, do dự một chút, vẫn mở hốc tối bên cạnh ra, lấy ra một chiếc nhẫn màu tím đen xưa cũ vô cùng, đeo chiếc nhẫn vào trên ngón trỏ, ngay sau đó cầm lên một thanh bảo kiếm, tung người bay từ cửa sổ ra ngoài.

Ám lâu hành động theo kiểu riêng biệt độc đáo của chính mình, chỉ đi ra ngoài vào lúc cần thiết, chắc sẽ không kinh động Tôn chủ, Hoàng Tịch không biết là chuyện gì, nhưng vẫn phải đi xem, lại nói, từ khi nàng trở thành Tôn chủ Ám lâu tới nay, đây là lần đầu tiên đi gặp những người này.

Một đường phi hành bí ẩn, không tới một lát đã bay ra khỏi phạm vi đế đô, đi về phía hướng Đông.

Đột nhiên, một mùi máu tanh nồng đậm truyền vào chóp mũi Hoàng Tịch, tiếp đến là loại hơi thở nguy hiểm áp bức lên; trong lòng Hoàng Tịch kinh hãi, chuẩn bị phi thân rời đi, nhưng đột nhiên có người từ bốn phương tám hướng vây quanh, mang theo sát khí nồng đậm, làm cho nàng không thể không dừng lại nghênh địch.

Yên tĩnh lại, Hoàng Tịch đột nhiên cảm thấy không đúng, cho tới nay thân phận của nàng đều bí ẩn, hơn nữa nàng đi ra ngoài là tạm thời, làm sao có thể có nhiều sát thủ phục kích như vậy, liên tưởng đến mùi máu tươi vừa nãy, Hoàng Tịch khẳng định có thể những người này không phục kích nàng; chỉ là, nhiều người đẳng đẳng sát khí như vậy, hiện tại xông ra là một quyết định rất không sáng suốt, hạ quyết định, Hoàng Tịch phi thân về phía sau, tìm một thân cây cực kỳ âm núp vào chỗ cao nhất trên cây.

Gần như trong nháy mắt, mười mấy sát thủ giống như ma quỷ bay vọt qua bên cạnh cây, sát ý nồng đậm này, làm người ta kinh ngạc.

Gió núi thổi qua rừng núi yên tĩnh này, lưu lại chỉ có tiêu điều và tĩnh mịch; rất nhanh, gió nổi lên, sát khí cuộn cuộn.

Hoàng Tịch phi thân nhảy về phía trước, vén lá cây lên, nàng nhìn thấy một màn làm nàng rung động, thật lâu sau nàng cũng không thể hồi hồn được, ở nơi phía trước cách nàng không tới năm trượng, một nam tử xuất sắc toàn thân màu đen đứng đó, một tay tùy ý để ở sau lưng, một tay đặt ở trên chuôi kiếm đang cắm trên mặt đất, thân thể thon dài cao lớn giống như cây tùng, đội trời đạp đất, chỉ một bóng lưng cũng làm cho không ai dám khinh thường, hần giống như một vương giả đặt mình ở trong thiên địa, khí thế vương giả cuộn cuộn làm cho người ta không nhìn được muốn thân phục, hần cứ tùy ý đứng ở nơi đó như vậy, cũng làm cho lòng người đều run rẩy.

Bên cạnh hần, ngã xuống mười mấy cổ thi thể, đều là một kiếm đứt cổ, có thể thấy được công lực của hần rất cao thâm; sát ý nổi lên bốn phía, thế nhưng hần lại bình thường giống như không phát hiện, có lẽ hần đã phát hiện ra, nhưng hần không sợ hãi chút nào.

Gió thổi rơi xuống một mảnh lá cây màu đỏ, trong nháy mắt khi lá cây nhẹ nhàng rơi xuống đất, rồi cuộc động.

Hơn một trăm sát thủ áo đen cầm đao kiếm kết thành trận xung tới liều chết, nam tử không hề cử động, cho đến khi những sát thủ kia vọt tới bên cạnh hần, khi mũi kiếm chỉ còn một tấc nữa là chạm đến hần, rồi cuộc hần chuyển động, không nhìn thấy hần có động tác, lại không ngừng di chuyển trong nửa tấc, tránh qua kiếm phong, ngay sau đó một chưởng vỗ vào trên thân kiếm đứng yên, nội lực tạo thành làn khí thực chất, đã đẩy những sát thủ gần người bay ra ngoài gần năm thước.

Bàn tay ngưng tụ nội lực, kiếm nhanh chóng rời khỏi mặt đất, văng văng rơi vào trong tay của hần, ngay sau đó. Chính là một bữa tiệc giết chóc!

Một kiếm mười người, yết hầu thấy máu, huyết nhục tung bay, thi thể từng cái một rơi xuống, những sát thủ kia thậm chí cũng không kịp rên rỉ thì hồn đã về Tây Thiên; Hoàng Tịch nắm thật chặt kiếm trong tay, khắc chế sợ hãi trong lòng, hôm đó Quân Hạo Hiền giết nhiều thổ phi như vậy sắc mặt nàng cũng không đổi, nhưng giờ phút này, nàng thật sự biết cảm giác sợ hãi.

Người này, hần quả thật là một ma quỷ, hần giống như một ác ma giết người, vô tình “thu hoạch” những sinh mạng của những sát thủ này.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã giết hết hơn một trăm sát thủ, lưu lại chỉ có thi thể còn đang nóng chưa bước lùi được nửa bước, cùng với tiếng máu chảy róc rách!

Hoàng Tịch không muốn nhìn nơi chiến trường phơi thây này, thật nhanh xoay người bay đi, bay đến không xa, lại dừng bước chân lại, bởi vì ở phía trước mặt nàng, chẳng biết lúc nào ác ma giết chóc kia đã đứng ở nơi đó, mà giờ phút này Hoàng Tịch mới chính thức thấy rõ dung nhan của hần, cũng đồng thời bị chấn kinh lần nữa.

Màu đen, một loại màu sắc đối lập với ánh sáng, Hoàng Tịch nghĩ, sợ rằng thế gian không có một ai có thể hợp với màu đen hơn người trước mặt, màu đen như mực, tôn lên dung nhan tuấn mỹ không thể chạm tới kia, tuấn mỹ này, làm cho người ta hít thở không thông.

Một ít tóc được buộc lên cao, một ít lại rơi xuống, từ gò má xuống trước ngực, mặt của hần, giống như là tác phẩm thần hã hê nhất, dùng ngọc thô điêu khắc thành đẹp nhất trong bầu trời này, ngũ quan đó, thâm thúy như đao khắc, lông mày, giống như là ngọn núi đẹp đẽ nhất trong Sơn Hà Đồ, cái làm người khác mê đắm chính là con ngươi y hệt màu mực của hần, sáng chói giống như Hắc Điện Thạch*, thâm trầm, u ám, dường như muốn cắn nuốt tất

cả. (*Obsidian còn gọi là đá vô chai, hắc diện thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào.)

Khóe mắt khẽ nhếch lên, mang theo tà mị mê người, nhưng Hoàng Tịch thấy, chỉ có lạnh lẽo; sóng mũi cao hấp dẫn vô cùng, môi trái tim lạnh lùng vô tình; Mộ Hoàng Tịch thừa nhận mình bị kinh diễm, nhưng nàng cũng biết, tình cảnh của mình vô cùng nguy hiểm.

Tay phải cầm chặt chuôi kiếm, lui về phía sau một bước, ánh mắt lạnh lùng mà phòng bị.

Quân Mặc nhìn người trước mắt, trong con ngươi xẹt qua chút tán thưởng lơ đãng, từ thân hình có thể nhìn ra nàng là một nữ nhân, hơn nữa võ công không thấp, nhưng nữ nhân có thể bình tĩnh được sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, nhất định không đơn giản; lấy thanh kiếm tới, mặc dù là nữ nhân, nhưng hấn. Tuyệt không bỏ qua.

Quân Mặc ra tay trước, Hoàng Tịch giờ kiếm nghênh đón, hai kiếm chạm vào nhau, phát ra âm thanh ‘keng’, Quân Mặc không lộ vẻ gì, nhưng Hoàng Tịch lại lui hai bước, tay cầm kiếm đã trở nên chết lặng.

Hoàng Tịch biết người trước mắt cường đại, lại không nghĩ rằng, hấn lại cường đại đến trình độ như vậy, trong chớp nhoáng này Hoàng Tịch hối hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè rồi, sớm biết nơi này có một ác ma như vậy, nàng tình nguyện giết từ trong đồng sát thủ ra ngoài, cũng không cần gặp phải hấn! Đáng tiếc hiện tại có hối hận thế nào cũng vô dụng, bởi vì nàng rõ ràng cảm nhận được sát ý của đối phương.

Hoàng Tịch đổi kiếm sang tay trái, phi thân tiến lên, loại kiếm pháp Hoàng Tịch học cũng không phải là loại kiếm pháp tinh tế của nữ tử, kiếm pháp của nàng lấy sắc bén làm chủ, trong linh hoạt lại mang theo mạnh mẽ, loại kiếm pháp này cực kỳ bá đạo, dù là nam tử, sợ rằng không có công lực cũng khó chống chọi, nhưng Hoàng Tịch lại có thể vận dụng tự nhiên, dựa vào tốc độ và sắc bén, cùng đánh qua mười chiêu với Quân Mặc.

Quân Mặc vừa ngăn cản kiếm của Hoàng Tịch, vừa đưa tay đánh vào cánh tay của nàng, Hoàng Tịch nhanh chóng co người lại, lướt qua từ dưới nách của Quân Mặc, trên người nàng lưu lại mùi hương Bi Ngạn Hoa, khiến Quân Mặc mất hồn trong khoảnh khắc, chờ hấn xoay người lại công kích, nghênh đón là một quả kim thép thật nhỏ, kim thép này tốc độ cực nhanh, xẹt qua mu bàn tay, lưu lại vết máu nhàn nhạt, mà bóng dáng của Hoàng Tịch, đã sớm biến mất từ xa.

Quân Mặc khẽ nhếch môi, giống như nụ cười của ác ma, giờ tay lên lưng, trong đôi mắt đen như mực hiện lên cảm xúc khác thường, nàng là người đầu tiên đã thương hấn, còn có thể rời đi.!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Âm lâu lớn mạnh

Hoàng Tịch lao ra rừng cây, sau khi xác định bản thân mình an toàn, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nàng có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, nàng không bao giờ... muốn gặp lại ma quỷ này nữa, mà điều làm Hoàng Tịch không nghĩ tới đó là ma quỷ khiến nàng sợ hãi này, về sau sẽ xông vào tánh mạng của nàng, thậm chí còn dây dưa với nàng cả đời.

Điều hoà hơi thở một chút, Hoàng Tịch tiếp tục đi đến khu vực cần đến, địa điểm thông báo là vùng ngoại ô của một thôn trang nhỏ, không ai biết dưới lòng đất của thôn trang này chính là một cứ điểm của Âm lâu.

Lúc Hoàng Tịch đến nơi, hộ pháp Hắc đệ nhất của Âm lâu đã mang theo mấy thuộc hạ chờ đợi sẵn, nhìn thấy Hoàng Tịch đến lập tức quỳ một chân trên đất: “Bái kiến Tôn chủ!”

Hoàng Tịch nhàn nhạt liếc nhìn bọn hấn: “Đứng lên đi!”

“Tôn chủ!” Hắc là một nam nhân có thân thể kiện tráng, diện mạo cũng coi như tuấn mỹ, chẳng qua là hấn nói năng thận trọng nên thoát nhìn rất lạnh lẽo, hấn đi lên trước một bước, nói: “Tôn chủ, thuộc hạ bắt đắc dĩ mới thông báo Tôn chủ đến đây, trước đây không lâu thuộc hạ nhận được tin tức, hai cứ điểm của Âm lâu tại biên giới Tây Việt lần lượt bị d.đ;ł;q;d tiêu diệt, người của chúng ta chết trên trăm, trong đó còn bao gồm hai Đại đường chủ và một hộ pháp, thuộc hạ đã phái người điều tra nghe ngóng, nhưng vẫn không có được tin tức, mà trong buổi chiều mấy ngày gần đây, tin tức cứ điểm bị tiêu diệt lại truyền đến lần nữa, thuộc hạ mới vội vàng thông báo cho Tôn chủ!”

Mộ Hoàng Tịch nghe lời nói của Hắc mặt không chút thay đổi, sau khi nghe xong cũng không lên tiếng, mà tầm mắt lại rơi vào trên người Hắc cùng với mấy người sau lưng hấn, Hắc là hộ pháp đệ nhất của Âm lâu, tương đương với nửa Tôn chủ, Hoàng Tịch chưa bao giờ quản lý công việc, cho nên mọi chuyện đều do Hắc bàn bạc với các hộ pháp khác, mà người có thể được Hắc mang ra ngoài dĩ nhiên đều là người có địa vị trong Âm lâu.

Trên người bọn họ, Hoàng Tịch thấy được lạnh lẽo, thấy được Hắc ám, cũng nhìn thấy bọn họ phục tùng nàng, nhưng Hoàng Tịch biết, bọn họ phục tùng nàng chỉ bởi vì nàng được Lão Tôn chủ chọn làm Tôn chủ chứ không hề liên quan gì đến việc nàng là Mộ Hoàng Tịch, cho dù hôm nay người đứng ở đây không phải là Mộ Hoàng Tịch nàng mà là một tên ăn xin, bọn họ cũng sẽ phục tùng, Hoàng Tịch không biết nên mất mát hay là như thế nào, nàng rất muốn giữ lấy thế lực này vào trong tay mình, nhưng hiển nhiên đây là điều không thực tế.

Thu hồi suy nghĩ, Hoàng Tịch ngắt đầu lên: “Một mặt phái người tiếp tục điều tra, một mặt lập tức thông báo cho người của cứ điểm tiếp theo chuẩn bị

sẵn sàng, tạm thời bảo mọi người không nhận nhiệm vụ!”

“Thuộc hạ đã phái người đi, xin Tôn chủ yên tâm!” Hắc lập tức đáp.

Hoàng Tịch chuyển con ngói, thái độ của Hắc đối với nàng không kiên ngoạ không tự ti, trả lời một cách máy móc khiến nàng rất không thoải mái, gần lông mày hơi nhíu ra: “Đi trước đi, sau đó lấy tất cả tài liệu của Âm lâu ra đây cho ta!” Nàng cần tìm hiểu thật tốt một chút rồi.

Trong lòng đất được đào rất trống trải, chứ không có cảm giác âm u và chật hẹp như mật thất, Hắc dẫn Mộ Hoàng Tịch đi thẳng vào thư phòng ở tận cùng bên trong, dọc theo đường đi mọi người nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đều quỳ xuống hành lễ, nơi này có không chỉ là sát thủ, d/đ;l;q;d cũng có lớn tuổi lão nhân, bọn họ không biết võ công, nhưng lại ở trong tối lâu có rất cao địa vị, nếu như nói sát thủ thuộc về võ tướng lời nói, bọn họ chính là Văn Thân rồi, từng cái lớn tổ chức giống như một cái quốc gia giống như nhau, chỉ có sát thủ dĩ nhiên là không thể thực hiện được.

Thư phòng của Âm lâu phòng rất bí ẩn, thủ vệ cũng rất nghiêm ngặt, ngoài trừ tôn chủ là Mộ Hoàng Tịch ra thì cũng chỉ có Hắc và mấy hộ pháp có thể ra vào tra duyệt sổ sách mà thôi.

Hắc nhanh chóng tìm được tài liệu sau đó lui xuống, để thư phòng lại cho Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch mở tài liệu ra, phía trên này có ghi lại nhiệm vụ Âm lâu tiếp nhận đã lâu và thời gian Âm lâu thay đổi và lớn mạnh, còn có một ghi chép đặc biệt đó là cứ điểm phân bố của mà một địa điểm bí ẩn của Âm lâu, dĩ nhiên phía trên này sẽ không ghi lại bình thường như vậy, tất cả đều dùng kiểu chữ và thủ pháp đặc biệt để viết lại, người bình thường lấy đi tuyệt đối là không thể nhận biết được.

Không biết nhìn bao lâu, đến khi ánh mắt Mộ Hoàng Tịch cũng chưa xót đau đón mới khép sổ sách lại, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ đã trầm xuống, Âm lâu lớn mạnh hơn những gì nàng tưởng tượng, tin tức trên giang hồ nói Âm lâu nổi lên với ba mươi năm trước, sau đó một buổi sáng xung đột, trở thành sát thủ lâu đệ nhất, chẳng qua là Mộ Hoàng Tịch cũng sẽ không tin tưởng lời đồn đãi như vậy, một tổ chức cường đại mà muốn nổi lên trong một buổi sáng, không có mấy chục năm chuẩn bị là không thể nào, chẳng lẽ những sát thủ đứng đầu này đều từ trên trời rơi xuống?

Còn nữa, cứ điểm của Âm lâu gần như trải rộng toàn bộ đại lục, chỉ riêng sát thủ thôi đã có bao nhiêu vạn, không những thế võ công lại đứng đầu, một thế lực như vậy, bất kể là đặt ở quốc gia hay đặt ở khắp thiên hạ, cũng đủ để cho mọi người rung động, mà bây giờ. Thế lực này đang ở trong tay nàng.

Mộ Hoàng Tịch còn nhớ rõ lúc trước Độc Cô Mộ Nhân giao Âm lâu cho nàng đã từng nói: Âm lâu không cho phép người ngoài biết, nếu như nàng đón nhận vị trí Tôn chủ của Âm lâu, như vậy cuộc đời của nàng đều thuộc về Âm lâu, nếu như có một ngày nàng vi phạm quy tắc của Âm lâu, vậy thì nàng sẽ không còn tồn tại nữa.

Phát hiện ra Âm lâu cường đại, Mộ Hoàng Tịch mới hiểu được mình rốt cuộc mình đã ôm phải một phiền toái như thế nào, nhưng nếu cho nàng một cơ hội để lựa chọn lần nữa, nàng nghĩ nàng vẫn sẽ tiếp nhận, bởi vì trước đây bản năng nàng chỉ học được năm chữ —— cá lớn nuốt cá bé!

Người yếu vĩnh viễn sẽ bị ức hiếp, đây là điều người Mộ gia dạy nàng!

Sau khi dụi mắt tiếp tục xem một chút, Mộ Hoàng Tịch bảo Hắc đưa nàng đi xem huấn luyện nhóm sát thủ một chút.

Mộ Hoàng Tịch có thể ngồi xem hết tất cả tài liệu, Hắc đã có cái nhìn thay đổi về nàng, đưa nàng đến sân huấn luyện sát thủ, còn chưa đi vào mà mùi máu tanh đã nồng gay mũi, Hoàng Tịch khẽ nhíu mày, nhưng bước chân vẫn không dừng lại chút nào, đi thẳng vào bên trong. Trước kia, lúc còn ở sơn tự, trong núi nhiều nhất chính là dã thú mà ở đó lấy loài d;đ'l;q'd sói hung ác làm đầu, Mộ Hoàng Tịch đã từng bị ném trong bầy sói, một mình giết ba ngày ba đêm mới được ra ngoài, mà khi đó nàng đã chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, toàn thân của nàng đều không còn chỗ nào lành lặn, hơn nữa rất nhiều thịt dưới lòng bàn chân và trên tay đều vào trong miệng sói, nàng không dính máu tanh? Chỉ là không dính máu người mà thôi.

Huấn luyện sát thủ rất tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé là lời giải thích chính xác nhất ở chỗ này, người không chết thì ta phải lia đời, không có con đường thứ hai cho người.

Ở giữa một cái hồ to, một thiếu niên mười ba tuổi đang độ sức cùng một con gấu ngựa cao một thước bảy, gấu tức giận vỗ vào thân thể, bởi vì bị rút đầu lưỡi nên không cách nào phát ra tiếng, ngược lại càng thêm trở nên luống cuống, bàn tay mang theo sức mạnh khổng lồ hung hăng đánh ra, trên mặt của thiếu niên mười ba tuổi lại không có một vẻ e ngại nào, sắc mặt nặng nề, nhưng trong đôi mắt đó lại mang theo hưng phấn, đó là khát vọng đầm máu của người sát thủ!

Trong lúc cú đâm của gấu ngựa sắp đánh tới tới trước mặt, thân thể thiếu niên khéo léo nhảy lên lộn một vòng, mũi chân đặt trên vách tường, thân thể và vách tường vuông góc với nhau nhưng lại không rơi xuống, có thể thấy được kinh công của hắn rất cao.

Gấu ngựa tức giận không ngừng vùng vẫy, ngay cả vách tường cũng bị nó cào ra một cái hố to, nhưng vẫn không tổn thương đến thiếu niên chút nào. Thiếu niên vốn còn muốn đùa giỡn với gấu ngựa nhưng vừa liếc thấy Hắc, hắn không biết Hoàng Tịch, cũng không biết Tôn chủ trông như thế nào, nhưng hắn lại sợ hãi Hắc, lập tức thu hồi tâm tính đùa giỡn, rút đoản đao bên hông ra xông về phía gấu hung ác bằng tốc độ nhanh nhất, tránh thoát công kích của gấu ngựa thật nhanh, vận dụng kinh công cực phẩm đao quanh gấu ngực, quơ múa chùy thủ trong tay với một phương pháp quý dị, múa xong một bộ đao pháp, hắn lui qua một bên hải hước nhìn con gấu kia cũng không quản gấu tiếp tục tấn công, không lo lắng liếm máu trên đoản đao, đó là đáng về khát máu làm người ta kinh ngạc.

Vậy mà một màn đáng sợ hơn lại xuất hiện, khi gấu ngựa muốn đến gần thiếu niên đó, da trên người gấu đột nhiên biến thành vô số cục, sau đó từng cục từng cục bị tróc ra, cuối trên người gấu ngựa không còn một miếng da, gấu ngựa đau đớn đến chết đi sống lại, không ngừng gãi ngứa, cuối cùng không chịu nổi mà đập mình vào tường chết đi, còn người thiếu niên kia vẫn ngồi trên một cây cọc gỗ bên cạnh hồ to, liếm sạch sẽ từng chút từng chút máu trên

đoàn đao.

Hắc không có bất kỳ khác thường gì với màn màu tanh này, quay đầu nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, bây giờ hắn chỉ có thể nhìn thấy con người của nàng, hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ có một chút cảm xúc gì đó, nhưng điều hắn nhìn thấy vẫn là tâm trạng bình thản không có sóng gió gì như cũ, giống như điều nàng mới nhìn thấy chẳng qua chỉ là một chuyện bình thường mà thôi.

“Đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch nhàn nhạt lên tiếng, sau đó dẫn đầu đi tới trước, thiếu niên vẫn còn ngồi trong hồ ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Hoàng Tịch có chút khác biệt với người khác, lại nhìn Hắc đi theo sau lưng nàng một chút, khẽ cau mày làm như không hiểu.

Đi qua mấy sân huấn luyện, trong lúc vô tình Mộ Hoàng Tịch thấy được một bóng người nhỏ bé đó chính là Mộ Diệc Thần, dáng vẻ hắn yếu ớt, trên khuôn mặt non nớt mang theo kiên cường và hung ác, cầm một thanh kiếm gỗ đánh nhau với một thiếu niên lớn hơn hắn, từ chiều thức của hắn cũng có thể thấy được hắn không lười biếng.

Mộ Hoàng Tịch cũng nhìn thấy hắn có cánh tay hình như không thể dùng lực, nhưng hắn vẫn tiếp tục kiên trì, nhìn nam hài này là đệ đệ của mình, Mộ Hoàng Tịch cũng không mềm lòng, càng không hỏi nhiều liên tiếp xoay người đi ra ngoài, nếu chính hắn lựa chọn nàng sẽ không nhiều lời, càng sẽ không nói gì với người của Âm lâu, bởi vì ở trong Âm lâu. Không có bất kỳ người nào là đặc biệt!

Sắc trời đã sắp sáng, Mộ Hoàng Tịch biết mình đến lúc phải trở về, Hắc đưa nàng đến cửa ra, Mộ Hoàng Tịch dừng bước chân lại một chút, giọng nói bình thản không có sóng vang lên: “Hắc, lần sau đi gặp ông ấy, nhớ gửi lời hỏi thăm ông ấy giúp ta!”

Hắc nghe vậy, trong mắt cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn bóng lưng rời đi của Mộ Hoàng Tịch, trong lòng thật lâu không nói gì: Sao nàng biết mình đi gặp Lão Tôn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lễ nhân duyên

“Tiểu thư! Rời giường đi chứ?”

“Tiểu thư?” Vân Nương gõ cửa hai lần, cũng không thấy Mộ Hoàng Tịch lên tiếng, không khỏi có chút nghi ngờ, khi nào thì tiểu thư thích ngủ như thế? Mặc dù nàng không muốn quấy rầy tiểu thư ngủ, nhưng có chuyện cần phải nói, vì vậy đẩy cửa ra đi vào: “Tiểu thư!”

“Hà?” Không nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch trên giường, Vân Nương có chút nghi ngờ, mà khi nàng chú ý tới chăn vẫn xếp ngăn nắp như cũ, nghi ngờ trong lòng sâu hơn, chẳng lẽ tối hôm qua tiểu thư không ngủ ở đây?

Trong lúc Vân Nương đang nghi ngờ, Hoàng Tịch từ bên ngoài đi vào, trên người vẫn là bộ y phục hôm qua, Vân Nương tròn to mắt: “Tiểu thư người. . . .”

Hoàng Tịch không để ý tới sự nghi ngờ của Vân Nương, trực tiếp lướt qua nàng sau đó lật chăn lên chui vào, đọc sách lâu như vậy, lại đi lâu như vậy, nàng thật mệt.

“Ài! Tiểu thư.” Vân Nương kéo chăn của Hoàng Tịch, bỏ qua chuyện Hoàng Tịch không ngủ ở đây, dù sao nàng biết tiểu thư này không phải người thường, nàng cứ xem như không biết đi! Nhưng chuyện này không biết, những chuyện khác còn phải nói: “Tiểu thư, người muốn ngủ cũng được, nhưng trước hết nghe em nói chuyện đã được không?” d.d.l.q.d

Hoàng Tịch kéo chăn trong tay nàng ấy trở lại, nhắm mắt lại nói: “Nói đi!”

Nghe giọng Hoàng Tịch hơi khàn khàn, Vân Nương cũng biết tối hôm qua Hoàng Tịch không ngủ, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Chẳng lẽ tiểu thư quên mất, hôm nay là lễ nhân duyên, nhị tiểu thư họ từ sớm đã chuẩn bị ra khỏi cửa, người có đi không?”

Lễ nhân duyên là ngày lễ đặc trưng ở Tây Việt, lễ nhân duyên, tên như ý nghĩa, nói về nhân duyên nam nữ, ngày này tất cả khuê nữ chưa lấy phu quân cùng nam tử chưa lập gia đình có thể mời nhau du ngoạn, mặc kệ là bách tính bình dân hay là vương công quý tộc, cũng sẽ tham gia ngày lễ này; Tây Việt có một nơi thuộc về thảo nguyên, phong tục thảo nguyên tương đối cởi mở, cho nên ngày nay bất luận kẻ nào cũng có thể nói rõ nỗi lòng với người mình yêu, đa dạng tầng tầng lớp lớp; mà ngày này định ra tình nam nữ có thể lấy được sự chúc phúc của thần linh, hơn nữa phụ mẫu bình thường cũng sẽ không phản đối đính ước hôn sự.

Hôm nay là ngày quan trọng nhất của nam nữ, Mộ Hoàng Tịch đã mười bảy tuổi, đến lễ mừng năm mới chính là mười tám tuổi rồi, đến lúc nên lập gia đình, Vân Nương là một nữ nhân bình thường, dĩ nhiên coi chuyện này là chuyện lớn, mới nghĩ tới gọi Hoàng Tịch dậy.

Lễ nhân duyên? Mộ Hoàng Tịch mở mắt, trong mắt lóe lên chút mê mẩn, sau đó hiểu; nhưng chuyện này liên quan gì đến nàng? Không nói nàng còn không muốn gả, coi như nàng muốn gả, có người dám cưới sao?

“Vân Nương, ta mệt mỏi, em đi ra ngoài đi!” Mộ Hoàng Tịch nói xong, sau đó nhắm hai mắt lại.

“Ai.” Vân Nương còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn cầm miệng, khẽ cau mày, sau đó lui ra ngoài đóng cửa lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mộ Hoàng Tịch bị ánh mắt nhìn chăm chăm làm tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy Ngọc Nô nằm ở đầu giường của nàng, giọng lười biếng vừa tỉnh ngủ: “Làm gì?”

Ngọc Nô chỉ bên ngoài, phồng mặt lên nói: “Tiểu thư, cũng đã trưa rồi !”

Mộ Hoàng Tịch miễn cưỡng khép con ngươi lại: “Sau đó?”

“Sau đó tiểu thư nên rời giường!” Ngọc Nô nói tiếp, nhìn Mộ Hoàng Tịch hình như lại muốn ngủ mất, Ngọc Nô quỳnh lên: “Tiểu thư, đừng ngủ, mau dậy đi! Người có nhớ hôm nay là ngày gì không đó!”

“Không phải là lễ nhân duyên sao?” Mộ Hoàng Tịch bắt đầu dĩ mớ mắt, đưa tay ngoáy lỗ tai, ngay sau đó mặt tỏ vẻ hài hước nhìn về phía Ngọc Nô: “Thế nào? Tiểu nha đầu tư xuân?”

Gương mặt Ngọc Nô đỏ lên, phẫn nộ nói: “Đâu có đâu! Tiểu thư hư!” d'đ'l'q'đ

Mộ Hoàng Tịch cười khê: “Sao ta lại hư?”

“Hừ!” Ngọc Nô giả bộ tức giận, không để ý tới Hoàng Tịch; Hoàng Tịch cũng không nói chuyện, xoay người làm bộ ngủ mất; Ngọc Nô thấy thế, lập tức nóng nảy, một tay vịn đầu vai Hoàng Tịch: “Tiểu thư, chúng ta hôm nay không đi sao?”

Hoàng Tịch khép con ngươi lại, tức giận: “Em còn nói ta hư, em muốn đi thì tự mình đi đi!”

Ngọc Nô bĩu môi, sau đó cười đùa cợt xát tới: “Ha ha, tiểu thư, nô tỳ sai lầm rồi, làm sao tiểu thư hư được? Tiểu thư là một tiểu thư tốt nhất!”

Nghe Ngọc Nô chân chó lấy lòng, Hoàng Tịch nhin không được mỉm cười, cuối cùng không nhịn nổi Ngọc Nô đeo bám dai dẳng, đứng dậy dẫn nàng ra cửa; vốn cũng muốn dẫn Vân Nương đi, nhưng Vân Nương từ chối, mặc dù nàng hiện tại độc thân, nhưng dù sao nàng cũng từ thành thân, cuộc sống như thế, vẫn giữ cho người trẻ tuổi đi! Huống chi, hiện tại nàng cũng không có ý gì khác!

Làm Đô thành của một quốc gia, dĩ nhiên nơi này cực kỳ phồn hoa, hơn nữa hôm nay còn là ngày đặc biệt như vậy, càng thêm không cần nói, chỉ khác ngày thường đó là, hôm nay đầu đường bán toàn trang sức lễ nhân duyên, gì mà hộp uyên ương, đồng tâm kết, nhìn đến hoa cả mắt; dĩ nhiên, cũng không thêm nghĩa đến các loại ăn vật đặc sắc, chỉ là hôm nay ăn vật đều mua thành đôi, ý muốn có đôi có cặp!

“Oa! Tiểu thư, thứ này thật đẹp! Cái này cũng rất đẹp mắt! Còn có cái này. Chuyện này.” Nhìn thấy đồ vật trên đường đầy màu sắc, tính tình trẻ con của Ngọc Nô hoàn toàn bộc phát, lập tức xông tới, xem một chút cái này lại xem một chút cái kia, gương mặt vui mừng d^đ&l^Q&d

Mộ Hoàng Tịch không nhanh không chậm đi phía sau của nàng, nhìn nụ cười ngây thơ của Ngọc Nô, cũng cong môi theo, có thể sống ngây thơ như thế, cũng là một hạnh phúc!

Mộ Hoàng Tịch đi tới trước một sạp, ánh mắt rơi vào một cây Đào Mộc trầm, cây trầm này khắc khéo léo tinh xảo, cuối cùng là hai đóa hoa đào, xem ra ngược lại rất không tệ.

Người bán hàng rong vừa thấy, lập tức nhiệt tình giới thiệu: “Ánh mắt tiểu thư thật tốt, đây chính là cây trầm Đào Mộc chạm trổ thượng đẳng, người xem hoa vẫn xinh đẹp lắm nha! Đào Mộc chẳng những có thể lấy từ tà, hơn nữa còn có thể bảo đảm tiểu thư người hoa đào cuốn cuộn !”

Hoa đào cuốn cuộn? Nghe nói như thế, Mộ Hoàng Tịch không biết nghĩ đến cái gì, cuối cùng nhin không được cười lên, cũng không hỏi giá tiền, ném xuống một khối bạc vụn, sau đó đi ra ngoài! Người bán hàng rong vốn muốn nói giá tiền lớn, nhưng nhìn bóng lưng Hoàng Tịch, lại vui vẻ cầm bạc trong tay, cuối không mở miệng, làm người không nên quá tham!

Mộ Hoàng Tịch đi tới nhìn chăm chăm sạp rùa đen mà Ngọc Nô đang hưng trí bưng bưng, mỉm cười cầm cây trầm lên, Ngọc Nô quay đầu liếc nhìn tiểu thư nhà mình, cũng không quản chuyện trên đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm rùa đen; Mộ Hoàng Tịch nhìn mấy lần, vừa nghĩ tới câu nói ‘ hoa đào cuốn cuộn ’ của người bán hàng rong đã cảm thấy buồn cười, vừa đúng lúc này, sau lưng vang lên một giọng nói dịu dàng: “Mộ tiểu thư!”

Mộ Hoàng Tịch thu lại nụ cười, quay đầu nhìn về phía mặt Quân Hạo Hiên ôn hòa, còn có Mộ Tâm Vi một mặt oán hận: “Hiên vương!”

Nghe tiếng gọi ‘ Hiên vương ’, Quân Hạo Hiên theo bản năng cau mày, nhưng không biết sai ở đâu, bỏ qua suy nghĩ quá quái lạ này, Quân Hạo Hiên nói: “Mộ tiểu thư cũng ra ngoài chơi, không bằng chúng ta cùng nhau đi nhé?”

“Vương Gia!” Mộ Hoàng Tịch không mở miệng, Mộ Tâm Vi đã lên tiếng trước, giọng nói nhàn nhạt trào phúng: “Vương Gia quên rồi à, hôm nay là lễ nhân duyên, đại tỷ ra ngoài tìm người tri tâm, nếu đi chung với chúng ta, chẳng phải làm hư nhân duyên của nàng ta sao?” d.đ.l.q.đ

Nghe vậy, Quân Hạo Hiên cau mày, mặc dù hắn nghe ra lời giễu cợt trong câu của Mộ Tâm Vi, nhưng Mộ Tâm Vi nói không phải không có đạo lý; nhưng, nàng ra ngoài tìm người tri tâm à? Vì sao nghe tin này trong lòng hắn có chút không thoải mái đây?

Mộ Tâm Vi không chú ý tới vẻ mặt Quân Hạo Hiên, thân thể đến gần người Quân Hạo Hiên, ngay sau đó hạ hê nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt tỏ vẻ khiêu khích: “Tỷ tỷ, ta nói không sai chứ? Người đến tìm người tri âm đúng không?”

Mộ Hoàng Tịch nhìn Mộ Tâm Vi ngây thơ khiêu khích, trừ cảm thấy nhàm chán, căn bản không kích thích nổi chút cảm xúc nào của nàng, dặt một bên tay Ngọc Nô, mắt nhìn thẳng đi lướt qua hai người; lưu lại Quân Hạo Hiên có chút nóng giận, cùng Mộ Tâm Vi ôm hận và khinh thường.

Quân Hạo Hiên nhìn bóng lưng Mộ Hoàng Tịch, trong lòng có loại oán khí không nói được, từ nhỏ hắn chính là thiên chi kiêu tử, sau khi lớn lên vẫn luôn là tiêu điểm trong mắt mọi người, mặc dù hắn không thích ánh mắt hoa si của những người đó, cùng với những lời khen tặng kia, nhưng mà. Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác xem nhẹ triệt để như thế! Hơn nữa còn lần lượt bỏ rơi!

Mộ Tâm Vi cực kỳ hận Mộ Hoàng Tịch, bây giờ trong lòng nàng ta, Mộ Hoàng Tịch chết là tốt nhất, không chỉ là bởi vì sợ trả thù Mộ Hoàng Tịch, hơn nữa là vì Quân Hạo Hiên đối với Mộ Hoàng Tịch có ý, vì tước vị Vương phi của mình, nàng ta nhất định phải diệt trừ Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch không xoay người, nhưng nàng biết hai người đang nhìn nàng, nhất ánh mắt đầy hận ý kia; Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: Mộ Tâm Vi, giữa chúng ta nên tính toán cho thật tốt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lời mời của Bắc Đường Ngọc (Ánh Nguyệt Lâu xa hoa)

“Hoàng Tịch!” Ngay lúc Mộ Hoàng Tịch vừa mới tránh khỏi tầm mắt của hai người kia, một bóng dáng thon dài chắn trước mặt nàng, còn gọi tên nàng hết sức thâm tình.

“Tiểu thư! Hắn là ai vậy?” Ngọc Nô tò mò nhìn nam tử tuấn mỹ trước mắt, lại nhìn tiểu thư nhà mình, sao nàng lại không biết tiểu thư có quen biết một người khỏi ngờ như vậy chứ?

Không đợi Hoàng Tịch mở miệng, Bắc Đường Ngọc đã nở một nụ cười quyến rũ với Ngọc Nô: “Tại hạ Bắc Đường Ngọc, xin hỏi phương danh của cô nương?”

Trong lòng Ngọc Nô khẽ động, đây là lần đầu tiên có người hỏi tên nàng, mà còn là một nam nhân tuấn tú như vậy, sắc mặt đỏ bừng: “Ta tên là Ngọc Nô!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn dáng vẻ trên hoa ghẹo nguyệt của Bắc Đường Ngọc, có cảm giác muốn quật bay cảm xúc của hắn: “Nếu người muốn trên hoa ghẹo nguyệt, trên đường lớn đầu đầu cũng có, không cần đùa giỡn nha đầu của ta!”

“Hoàng Tịch, nàng đang nói bản thiếu sao?” Bắc Đường Ngọc mơ hồ hỏi, thấy Mộ Hoàng Tịch nhìn sang, lập tức trưng ra một ánh mắt quyến rũ, khiến khóe mắt Hoàng Tịch không nhịn được co rút một phen.

“Cáo từ!” Hoàng Tịch không nói hai lời, kéo Ngọc Nô còn đang chìm trong cơn háo sắc xoay người rời đi..

“Haiz!” Trong nháy mắt Bắc Đường Ngọc đã chắn trước mặt hai người, ánh mắt như đang nói hắn bị nàng làm tổn thương: “Hoàng Tịch không muốn gặp bản thiếu như vậy sao? Tốt xấu gì chúng ta cũng có thể coi là bằng hữu mà!”

Hoàng Tịch không nề mặt hắn chút nào: “Thật xin lỗi, ta không có bằng hữu như ngươi!” Dứt lời xoay người lần nữa.

“Nhưng mà bản thiếu lại coi nàng như bằng hữu!” Bắc Đường Ngọc đuổi theo, tiếp tục nói: “Hôm nay Thiên Nhan cô nương của Ánh Nguyệt lâu hiển vũ, không biết Hoàng Tịch có hứng thú đến xem chút không? Phải biết rằng vũ điệu của Thiên Nhan ngàn vàng khó mua đó...!”

Hoàng Tịch đen mặt, Ánh Nguyệt lâu là thanh lâu, có ai mời nữ tử, lại mời đi đến thanh lâu xem kỹ nữ nhảy múa?

Bắc Đường Ngọc thấy Hoàng Tịch không để ý, liền đưa tay nắm chặt tay Mộ Hoàng Tịch, sau đó bay thẳng về hướng Ánh Nguyệt lâu: “Hoàng Tịch, nàng không nói lời nào, bản thiếu coi như nàng im lặng là đồng ý rồi! Hôm nay bản thiếu bỏ tiền mời nàng đến xem, chắc chắn đảm bảo nàng hài lòng!”

“Tiểu thư!” Ngọc Nô chậm chạp mãi mới phản ứng kịp, đã thấy tiểu thư nhà mình bị người ta kéo đi mất...

“Bắc Đường Ngọc!” Mộ Hoàng Tịch có chút tức giận, sao người này lại có thể như vậy, quả thực là quá vô lại! Bàn tay nắm lấy tay nàng không quá dùng lực, nhưng lại khiến nàng không tránh được, lại không thể dùng võ công, làm sao nàng có thể không tức giận đây!

Bắc Đường Ngọc dừng bước lại nhưng vẫn không buông tay ra, quay đầu nhìn về phía Hoàng Tịch, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm túc: “Nàng là người

đầu tiên gọi tên đầy đủ của bản thiếu ta!”

Mộ Hoàng Tịch có chút chán nản, nàng không muốn nói thêm lời nào với người này nữa! Nàng không phải kiểu người sẽ la lối om sòm, lại càng không muốn lôi lôi kéo kéo với một nam tử trên đường lớn, đành phải thỏa hiệp: “Ta đi theo ngươi, nhưng trước tiên ngươi có thể buông tay hay không?” Chẳng phải chỉ là thanh lâu thôi sao? Cũng không phải nàng chưa từng đến!

Trái lại Bắc Đường Ngọc thả tay ra không chút do dự, bởi vì hẳn tin tưởng Mộ Hoàng Tịch sẽ không nuốt lời, đừng nên hỏi tại sao, Bắc Đường Ngọc hẳn được gọi là Công tử phong lưu đệ nhất, chẳng lẽ đến mắt nhìn người cũng không có sao?

Mộ Hoàng Tịch quay đầu liền nhìn thấy Ngọc Nô đang đứng cách sau lưng nàng không xa, nhìn hai người bằng ánh mắt nhiều chuyện, Mộ Hoàng Tịch tức giận cốc đầu nàng, nhìn vào ánh mắt ai oán đau thương của Ngọc Nô: “Tự đi chơi, tự quay về là được!”

Dù Ngọc Nô còn nhỏ, nhưng có một số việc lại hiểu rất rõ, cười mờ ám, nhảy hai bước tránh thoát khỏi con tức giận của Mộ Hoàng Tịch, khẽ cười nói: “Nô tỳ đã biết, nô tỳ biến mất đây!”

Mộ Hoàng Tịch thật sự không biết phải nói gì...

Ánh Nguyệt lâu ở bên hồ Ánh Nguyệt, cũng có thể nói là ở trên hồ Ánh Nguyệt, bởi vì Ánh Nguyệt lâu có một nửa nằm ở trên nước; Ánh Nguyệt lâu có bốn tầng, ngoại trừ tầng một ai cũng có thể tiến vào, từ tầng hai trở lên đều phải là người có thân phận mới có thể đi vào; mà theo như lời những thư sinh lên tầng ngắm cảnh nói, bọn họ cũng chỉ là ngắm ở bên ngoài, không được vào bên trong.

Mà Bắc Đường Ngọc hiển nhiên là khách quen ở nơi này, hẳn vừa mới bước vào cửa, những nữ tử xinh đẹp đã lập tức tới đón chào, thân thể mềm mại như không xương dựa sát vào hắn, giọng nói kiều mỵ: “Ôi chào! Đường thiếu! Thiếp nhớ ngài đến chết mất!”

Bắc Đường Ngọc tự nhiên nắm lấy eo nữ tử, sau đó đẩy ra ngoài hết sức tự nhiên, động tác kia thuần thực đến mức không thể thuần thực hơn, không để ý tới vẻ mặt trên mặt của nữ tử kia, hắn vẫn nở nụ cười mê hoặc lòng người như cũ: “Đa tạ Hải Đường cô nương ưu ái, có điều hôm nay bản thiếu có khách quý, lần sau sẽ mời cô nương!”

Mộ Hoàng Tịch ở một bên nhìn thấy mí mắt không ngừng co rút, cái gì gọi là khoác áo nhả nhận, làm chuyện lưu manh! Chính là kẻ trước mắt nàng đây! Hết lần này đến lần khác, gương mặt tuấn mỹ đến cả người và thần đều phải ghen tỵ của Bắc Đường Ngọc, cả khí chất phong lưu trời sinh trên người hắn, đều khiến người ta không thể chán ghét nổi!

Dỗ Hải Đường cô nương rời đi, Bắc Đường Ngọc tiếp tục nhiệt tình dẫn Hoàng Tịch lên tầng, cảnh vừa rồi bị Hoàng Tịch nhìn thấy, hắn không mất tự nhiên chút nào, người như vậy không thể nói là không mạnh! Da mặt kia, cũng không phải là dày bình thường!

Không dừng lại ở tầng hai tầng ba, Bắc Đường Ngọc dẫn Hoàng Tịch đi một mạch lên tầng 4, mãi đến khi vào tầng 4, trong mắt Mộ Hoàng Tịch mới thật sự hiện lên chút kinh ngạc trong thoáng chốc, tầng 4 và những tầng ở dưới, quả thực là không cùng một trình độ, cửa tầng 4 treo rèm cửa, toàn bộ đều được đính trân châu Nam Hải, mỗi một viên đều to nhỏ bằng ngón tay cái, lớn lớn nhỏ nhỏ ước chừng có hơn một ngàn viên.

Mà khi bước vào, trên mặt đất được trải thảm lông cừu thuần chủng, bước lên mềm mại, vô cùng thoải mái; hơn nữa những bức thư họa được treo trên hành lang, đều là từ tay các danh sư, có hai tấm đã hơn mấy trăm năm, giá trị hiển nhiên không nhỏ; ngay cả thứ được bày biện một bên, cũng là cây san hô Nam Hải hảo hạng tươi đẹp vô cùng; dọc một đường đi vào, chỉ có thể dùng một từ để miêu tả nơi này, chính là - xa hoa! Hơn nữa là vô cùng xa hoa, cho dù là Vương phủ, đoán chừng cũng không thể bài trí xa hoa được như vậy!

Bắc Đường Ngọc dẫn Mộ Hoàng Tịch đi vào một căn phòng, mức độ xa hoa ở bên trong căn phòng còn hơn cả bên ngoài, toàn bộ bàn ghế đều là gỗ trầm hương thượng hạng, đệm ghế là da Tuyết Hồ thuần sắc, hương trong phòng là Mỹ Nhân hương cực phẩm; những thứ khác đều không có thứ nào không phải là hàng cao cấp!

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của Mộ Hoàng Tịch, Bắc Đường Ngọc giải thích: “Những thứ ở trên tầng 4 này đều do những người yêu mến Thiên Nhan tặng, bởi vì không thể bán đi, liền treo ở đây trưng bày; mà mỗi căn phòng ở tầng 4 này đều được khách hàng đặt riêng, cách bài trí trong phòng đều do khách hàng tự quyết định!”

Mí mắt Mộ Hoàng Tịch chán nản rũ xuống: “Căn phòng xa hoa nhất này hẳn là phòng của ngươi rồi!”

Bắc Đường Ngọc kinh ngạc vui mừng: “Hoàng Tịch hiểu rõ ta như vậy sao! Dù ta chưa từng nhìn qua những phòng khác, nhưng theo như lời bọn họ nói, dường như đúng vậy!”

Chuyện này còn cần phải hiểu rõ hắn mới biết sao? Nếu gian phòng nào cũng được bài trí giống vậy, cho dù có thân phận đi nữa, cũng không có mấy người chịu chơi như thế!

Hoàng Tịch nhìn ra bên ngoài, trên tầng 4 này có mười gian phòng, hình thành nên một vòng bao bọc, hai căn phòng ở giữa cách rất xa; mà ở giữa vòng vây của mười căn phòng, là một khoảng sân ước chừng hai trăm thước, từ nơi này có thể nhìn thẳng xuống hồ nước phía dưới, giữa hồ nước, một cây cột đá đường kính một thước vươn đến giữa tầng hai, trên cột đá chạm trổ những hoa văn phức tạp, đỉnh cột đá, là một đài hoa sen cực lớn bằng bạch ngọc; đường kính ước chừng hai thước, ở giữa là đài biểu diễn bóng loáng phản quang, mà bốn phía phía còn lại là những cánh sen cực lớn trong suốt.

Bạch Ngọc đài là do vô số bạch ngọc khổng lồ được chạm khắc mà thành, mời đại sư điêu khắc nổi tiếng tới tạo hình, thiên hạ này chỉ có một đài duy nhất; mà phía dưới đài hoa sen bằng bạch ngọc còn có những tấm lá sen to lớn nổi bật bành trên mặt nước, nhìn vô cùng đẹp mắt. Chỉ là hiện tại Mộ Hoàng Tịch vẫn chưa nhìn ra rốt cục là có huyền cơ gì trong đó; phải biết rằng vũ điệu của Thiên Nhan trong thiên hạ này là có một không hai, thêm cả

Bạch Ngọc đài này nữa, nàng ta đúng là được ca tụng danh kỹ đệ nhất thiên hạ, nổi bật có thể sánh bằng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Nguyệt Vô Song!

“Bạch Ngọc đài này chỉ có Thiên Nhan cô nương mới có tư cách bước lên, đứng nhìn đáng vẻ yên bình của nó hiện giờ, chờ đến lúc Thiên Nhan cô nương hiển vũ, nàng mới có thể thật sự nhìn thấy được hình dạng của Bạch Ngọc đài này! Bản thiếu đảm bảo cả đời này nàng khó quên!” Lúc nói những lời này, trong mắt Bắc Đường Ngọc là sự tán thưởng không chút nào che dấu, có thể được hắn đánh giá như vậy, nhất định không phải là thứ bình thường.

Thời gian từng chút trôi qua, sắc trời tối dần, ngay lúc sắc trời trở nên đen đặc một màu, Ánh Nguyệt lâu vốn đang xôn xao tiếng nói đột nhiên trở nên yên tĩnh vô cùng, nhưng trong lòng bọn họ lại nhốn nháo không yên - Thiên Nhan muốn hiển vũ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Điệu múa kinh thiên

Đến rồi! Đến rồi! Tất cả mọi người mắt không chớp nhìn chăm chăm vào phương hướng Bạch Ngọc đài.

Theo tiếng đàn vang lên thì ánh đèn cả lầu đều tắt toàn bộ, ở trong một mảnh tối đen, một chút xú ánh lửa nhô ra từ trong nước, định thần nhìn lại, lại là cây nến, làm cho người ta vừa bắt đầu đã kinh ngạc vô cùng!

Một hàng, hai hàng, ba hàng. Vô số hàng cây nến có quy luật trôi lên từ trong nước, lấy Bạch Ngọc đài làm trung tâm, sắp xếp tỏa ra bốn phương tám hướng!

Ước chừng khi chín mươi chín hàng cây nến cũng đã nổi trên mặt nước, cả đại sảnh sáng trưng, cây cột phủ bạc trắng tỏa sáng, mà Bạch Ngọc đài này cũng càng thêm lộng lẫy trong ánh sáng; tiếp đó, truyền đến một trận tiếng vãi gấm ma xát vào nhau, vô số dây lụa màu đỏ chui ra từ trong nước, dài hẹp như linh xà bay về phía Bạch Ngọc đài.

Dây lụa màu đỏ giống như có sinh mạng leo lên cột đá to, thật nhanh quấn quanh ở trên thân cột đá, trong chốc lát cột đá đã bị bọc thành màu đỏ; lụa đỏ bay về phía Bạch Ngọc đài thì dừng lại, tất cả đều phủ lên cột đá, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác nó vốn quấn quanh ở trên đó.

Đột nhiên, trong nháy mắt những cây nến tắt đi, mọi người nhìn chăm chăm chính giữa hồ, đến nháy mắt cũng không, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ đặc sắc nào đó; từ từ. Một thứ có ánh sáng vàng kim lộng lẫy dần dần nổi lên từ đáy nước, cho đến khi nó nổi trên mặt nước, mọi người mới nhìn thấy là một đóa hoa sen màu vàng, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từng cánh hoa của đóa hoa từ từ nở ra, ánh sáng màu vàng càng thêm chói mắt; cuối cùng toàn bộ đóa hoa sen màu vàng nở ở trên mặt nước, ánh sáng kia, làm cho người ta thấy phải kinh ngạc.

Theo đóa hoa thứ nhất nổi lên, tiếp đó từng đóa hoa sen màu vàng nở rộ trên mặt nước; hoa sen tối nay, thay đổi màu trắng vốn có của nó, dát lên màu vàng hoa lệ, không thay đổi vẻ đẹp của nó, ngược lại khiến nó càng thêm lóa mắt, cao quý như Mẫu Đơn, sợ rằng giờ phút này cũng không dám tranh với đóa sen vàng này!

Chín đóa hoa sen vàng nở rộ, hào quang màu vàng chói mắt chiếu sáng cả mặt hồ, tiếp đó tầng tầng màn lụa màu đỏ giáng xuống từ trên trời; màn lụa trong suốt, cơ bản không ngăn được gì, tuy nhiên nó làm cho thị giác của con người tăng thêm một loại cảm giác mờ mịt.

Không biết từ chỗ nào thổi qua một trận gió, thổi lên màn lụa khẽ nhảy múa, cũng thổi qua một mùi thơm lạ lùng; vô số cánh hoa màu đỏ rơi xuống từ trên trời, cả dưới mặt hồ cũng có mưa cánh hoa; Mộ Hoàng Tích đưa tay tiếp được một cánh hoa, là hoa Tường Vi!

Không biết người nào rống lên một tiếng ‘Nhìn! Là Thiên Nhan, nhất thời, mọi người thức tỉnh khỏi cảnh đẹp trước mắt, chăm chú nhìn vào bóng dáng yếu diệu giáng xuống từ trên trời; Thiên Nhan nhẹ nhàng rơi vào trên Bạch Ngọc đài, sáng bóng mờ mịt làm cho người ta không thấy rõ bộ dáng của nàng, nhưng chỉ cần dáng người lung linh hấp dẫn của nàng cũng đủ mê đảo mọi người.

Cần cổ, như Thiên Nga gập đầu; ngực, giống như đồi núi nhấp nhô chập chùng; eo, không đủ một nắm tay, thật giống như vừa dùng lực sẽ bẻ gãy vậy; hông, đường cong duyên dáng vênh lên; đôi chân quần quít, như ẩn như hiện ở trong làn váy màu đỏ, làm người ta thêm thèm.

Mộ Hoàng Tích nhìn bóng dáng kia, thân là nữ nhân nàng cũng không thể không thừa nhận sức quyến rũ của Thiên Nhan, chỉ cần xuất hiện như vậy, cũng đủ để cho tất cả nữ nhân tự ti mặc cảm.

“Tí tách!” Tiếng giọt nước nhỏ vào nước, giống như tiếng giọt sương sớm rơi khỏi tán lá cây vào buổi sáng; kèm theo tiếng đàn vang lên, Thiên Nhan động!

Nàng chậm rãi uốn éo thân thể giống như một con cá nhỏ bơi qua khe suối, linh hoạt mà tự tại; rõ ràng là toàn thân màu đỏ xinh đẹp, lại làm cho người ta không thấy được chút mị sắc nào, ngược lại có loại mát mẻ lúc sáng sớm.

“Coong!” Giống như người đánh đàn người đánh sai một nốt nhạc, tới đột nhiên như vậy, thân thể Thiên Nhan cũng theo đó đứng lại, tiếp theo đó vang lên tiếng sáo du dương, hòa vào tiếng đàn; vang vọng triền miên, đáng múa của Thiên Nhan càng ngày càng chậm, nhìn từ trong màn lụa, nàng giống

như một tân nương mới nếm thử mưa móc (ân ái), ngượng ngùng, rung động, không muốn, triền miên, nở rộ nét quyến rũ đến không thể che giấu được của nữ nhân!

Đột nhiên, tiếng sáo kia trở nên sắc bén, tiếng đàn cũng biến thành dồn dập, nhịp trống cũng theo đó xuất hiện, làm cho người ta giống như đi tới một thế giới có vạn con ngựa đang phi nhanh, một Tướng quân anh dũng mang theo trăm vạn tướng sĩ dong ruổi sa trường, mà ở nơi đây, có một hồng nhan kiều mị chờ Tướng quân trở về!

Cuối cùng, giống như lại trở về hẻm núi nơi có rãnh nhỏ luôn vang lên tiếng nước chảy kia, có một nữ tử, ngồi ở trên gò núi thật cao đó, nhìn cảnh đẹp sông núi, chờ đợi người không biết đang ở nơi nào trở về.

Tiếng đàn dừng lại, người múa chào cảm ơn, nhưng mọi người lại đắm chìm ở bên trong một màn giống như thật kia, thật lâu cũng không cách nào hồi hồn!

Mà Mộ Hoàng Tịch nhếch môi cười, thật là một thịnh yến thị giác hoa lệ, nàng nghĩ, theo lời Bắc Đường Ngọc, cảnh tượng này sẽ làm nàng thật sự khó quên trong cuộc đời này! Nàng chưa bao giờ biết, một người múa, có thể múa đến xuất ra linh hồn; làm cho người ta nhìn thấy giống như không phải là điệu múa của nàng, mà là tất cả cảm tình và cảnh tượng nàng muốn có! Điệu múa như vậy, có thể không xứng là điệu múa đẹp nhất ư?

“Bốp bốp bốp!” Bắc Đường Ngọc vỗ tay ba tiếng, ngay sau đó cất cao giọng nói: “Kỹ thuật múa của Thiên Nhan cô nương, bản thiếu xem lần nào là kinh diễm lần này, ngày hôm trước bản thiếu lấy được một mặt kính Tây Dương, không biết có thể đặt ở chỗ Thiên Nhan cô nương để lưu lại tiếng thơm hay không?”

“Đường thiếu ra tay tất nhiên không phải là vật bình thường, Thiên Nhan đa tạ Đường thiếu ưu ái!” Giọng nói của Thiên Nhan trong trẻo lại mang theo kiều mị, làm cho người ta nghe thấy thân thể cũng tê dại.

“Ha ha! Có thể lọt được vào mắt của Thiên Nhan cô nương là tốt rồi!” Bắc Đường Ngọc sáng khoái cười, vẫn không thay đổi phong lưu trêu ghẹo như cũ.

Cả Ánh Nguyệt lâu cũng chỉ có giọng nói của Thiên Nhan và Bắc Đường Ngọc; Mộ Hoàng Tịch ngồi ở bên cạnh Bắc Đường Ngọc rất im lặng, không hở là Đường thiếu phong lưu!

Mộ Hoàng Tịch bưng ly trà Bạch Ngọc bên cạnh lên, đột nhiên cảm nhận được sát ý, gần như trong một nhịp hít thở, mười người áo đen giáng xuống từ trên trời, thẳng tắp bay về phía Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch gần như lập tức khẳng định mục tiêu của những người này là Bắc Đường Ngọc!

“A! Giết người rồi!” Ánh Nguyệt lâu vốn còn yên tĩnh đột nhiên bộc phát ra vô số thét chói tai và tiếng hô, mọi người hoảng sợ vọt ra phía ngoài.

Mà ở trong nháy mắt sát thủ xông tới, một đám hộ vệ trang phục màu xanh lam không biết xuất hiện từ đâu, lập tức đánh nhau với sát thủ; Bắc Đường Ngọc không chút nào kinh ngạc, chỉ bưng ly trà từ từ nhấp nhấp; lại kinh ngạc phát hiện, Mộ Hoàng Tịch lặng lẽ ngồi tại chỗ, nhìn chiến trường đàng đàng sát khí trước mắt, trong đôi con ngươi kia vẫn là bình thần không gợn sóng; có chút gì đó thoáng thay đổi trong lòng Bắc Đường Ngọc, nữ tử có thể gặp cảnh như thế mà không kinh sợ, thật sự là đại tiểu thư Mộ gia hèn yếu kia?

Ở trong ánh mắt Bắc Đường Ngọc, Mộ Hoàng Tịch nâng chung trà lên, làm như vô ý nói: “Người của ngươi không phải là đối thủ của bọn họ!”

“Cái gì?” Bắc Đường Ngọc sững sờ, đã nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch nhìn về phía hấn, trong đôi mắt của nàng có ánh sáng kinh người! Đúng lúc trong nháy mắt này, hai sát thủ đột phá hộ vệ áo lam, sắc bén giết tới phía Bắc Đường Ngọc; Bắc Đường Ngọc cầm lấy quạt xếp chống cự, lại đột nhiên phát hiện mình không sử dụng nội lực được, Mộ Hoàng Tịch cũng phát hiện có gì đó không đúng, nhanh chóng liếc nhìn ly trà của Bắc Đường Ngọc, cả kinh muốn ra tay, nhưng có một người còn nhanh hơn nàng một bước; một đoạn lụa đỏ quấn vào hông của Bắc Đường Ngọc, nhanh chóng kéo hẳn ra ngoài, lụa đỏ tung bay, biến mất ở bên trong Ánh Nguyệt lâu!

Sát thủ thấy mục tiêu thoát đi, lập tức đuổi theo, mà Mộ Hoàng Tịch đột nhiên phát hiện gì đó, một tay mở lò huân hương, lấy một chút hương tro, bắn nhanh ra ngoài!

Sau đó, một bóng đen xoay người nhảy ra từ góc tối, đi tới hậu viện Ánh Nguyệt lâu, trầm giọng nói: “Dọc theo mùi hương của mỹ nhân mà đuổi theo, không nên bút dây động rùm!”

Một đạo bóng đen không một tiếng động biến mất ở trong không khí.

Mộ Hoàng Tịch đi ra ngoài sân nhỏ, lại nhìn thấy một bóng dáng đi qua từ sau màn trúc, bản lĩnh cao lớn giống như cây tùng này, nàng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng, rất nhanh người nọ đi xa, mà Mộ Hoàng Tịch lại phát hiện lòng bàn tay của mình chảy ra mồ hôi lạnh, không vì cái khác, là vì hơi thở của trên người đó giống với tên ác ma kia.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Gió nổi lên

Khẽ buông lỏng hai tay đang nắm chặt ra, Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời đang bị mây đen che phủ một chút, dường như trong lòng cũng nhiễm một bóng mờ, đối với xuất thủ vừa rồi của Thiên Nhan, Hoàng Tịch có chút bất ngờ, nhưng nàng cũng không muốn tra cứu, về phần Bắc Đường Ngọc sẽ nhìn nàng như thế nào thì nàng lại càng không cần lo lắng bởi vì bây giờ nàng không muốn che giấu bản thân mình nữa!

Về phần ám sát thủ kia. Mộ Hoàng Tịch nhú mày, nàng cảm giác có cái gì đó không đúng, Bắc Đường Ngọc đã từng là người bị Âm lâu ám sát, nhưng sau đó lại rút lui sát lệnh, những thế lực sát thủ khác vì không dám đắc tội Âm lâu nên tuyệt đối sẽ không nhận lệnh ám sát Bắc Đường Ngọc, thế nhưng những người này chẳng những tới giết Bắc Đường Ngọc, hơn nữa còn quang minh chính đại, khiến Hoàng Tịch cảm thấy có một chút khiêu khích, liên tưởng tới chuyện Âm lâu liên tiếp bị tập kích trong khoảng thời gian này, Hoàng Tịch muốn cho người đi điều tra rõ ràng.

Phi thân ra khỏi Ánh Nguyệt lâu, Mộ Hoàng Tịch bay thẳng về phía Toái Ngọc hiên, bây giờ nàng nên đi lấy kết quả mình muốn!

Vào viện của Ngọc Phi Tinh, hiếm khi chỉ nhìn thấy một mình Ngọc Phi Tinh ngồi ở hậu viện tự rót tự uống, thế nhưng bên cạnh hẳn lại không có một người nào hầu hạ.

Nhìn thấy Hoàng Tịch tới, Ngọc Phi Tinh khẽ nhếch môi, lật một cái ly qua, cầm bầu rượu lên rót đầy một ly, giọng nói tiếng nước suối chảy: “Cùng ta uống một chén chứ?”

“Hiếm khi có người uống cùng, uống một chén thì có làm sao?” Hoàng Tịch ngồi xuống đối diện hẳn, bung ly rượu lên uống cạn.

Ngọc Phi Tinh miễn cưỡng tựa vào lan can, ngược mắt liếc nhìn bầu trời đêm âm u: “Hai ngày nữa ta sẽ rời khỏi Tây Việt, trở về thời gian bất định!”

Tay bung ly rượu của Mộ Hoàng Tịch dừng lại, trong lòng có chút kinh ngạc: “Tại sao rời khỏi đột ngột như vậy?” Ở trong trí nhớ của nàng, đã lâu rồi Ngọc Phi Tinh không hề rời khỏi nơi này, sao lần này lại đột nhiên như thế?

Trong đôi mắt phượng của Ngọc Phi Tinh thoáng qua một vẻ sáng bóng không rõ, ngay sau đó cup mắt xuống che giấu cảm xúc trong mắt: “Nhận được một số tin tức đặc biệt khác, ta muốn tự mình đi tra một chút!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không truy hỏi hẳn nữa, thu tâm tư lại, nói: “Chuyện của ta có tin tức gì không?”

“Có! Cũng có thể nói không có!” Ngọc Phi Tinh rót đầy rượu lần nữa, lơ đãng nói.

“Có ý gì?” Có cũng không có? Đây là lần đầu tiên nàng nghe được đáp án lập lờ nước đôi từ trong miệng Ngọc Phi Tinh đấy.

Ngọc Phi Tinh ngược mắt nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, trong đôi mắt đỏ vẫn xanh biếc dịu dàng trước sau như một: “Nếu người thật sự muốn biết thì hãy đi thăm dò cảm địa của Mộ phủ một chút đi! Có lẽ sẽ lấy được chút đáp án mà người muốn!”

Cảm địa Mộ phủ —— Mai Hương viên! Mộ Hoàng Tịch biết Ngọc Phi Tinh sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới, xem ra nàng thật sự phải đi thăm dò Mai Hương viên một chút rồi!

Mộ Hoàng Tịch không nói gì nữa mà trực tiếp rời khỏi Toái Ngọc hiên, mặc dù Ngọc Phi Tinh sẽ phải đi xa, nhưng đối với nàng cũng không có cảm xúc gì lớn, mỗi người đều có thể giới riêng của mình, nàng không biết thế giới của Ngọc Phi Tinh, cũng không vào được, cũng như vậy, Ngọc Phi Tinh lại càng không vào được thế giới của nàng.

Ra khỏi Toái Ngọc hiên, Mộ Hoàng Tịch không ngờ gặp phải một người, vốn định làm bộ như không nhìn thấy, nhưng người đã xông tới trước mặt, nàng cũng không thể giả bộ: “Hiên vương!”

Quần Hạo Hiên nhìn Mộ Hoàng Tịch một chút, lại nhìn Toái Ngọc hiên sau lưng nàng một hồi, trong mắt xẹt qua một vẻ sáng rọi khác thường: “Mộ tiểu thư đến Toái Ngọc hiên để chọn đồ trang sức sao?”

Sao Mộ Hoàng Tịch không biết Quần Hạo Hiên đang hoài nghi, chỉ có điều nàng cũng không để ý: “Hiên vương nói chuyện thật kỳ lạ, tôi Toái Ngọc hiên không phải chọn lựa đồ trang sức, chẳng lẽ còn có những chuyện khác hay sao?”

Lúc nói chuyện Mộ Hoàng Tịch đang nghĩ, không biết Quần Hạo Hiên có biết nàng và Bắc Đường Ngọc cùng đến Ánh Nguyệt lâu, còn có chuyện đã xảy ra ở Ánh Nguyệt lâu nữa, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà nàng đã xuất hiện ở Toái Ngọc hiên. Nếu nghiêm túc hỏi tới, nàng thật sự không thể giải thích rõ ràng được, chỉ có điều cũng may Quần Hạo Hiên vẫn bị Mộ Tâm Vi làm phiền, mặc dù biết Bắc Đường Ngọc bị đâm nhưng mà nghe nói không bị thương, hẳn cũng không hỏi nhiều nên biết không được cận kề.

“Mộ tiểu thư có chọn được thứ mình thích không?” Quần Hạo Hiên khẽ buông hiệu làm trong lòng xuống, nhìn thẳng vào nữ tử trước mặt này.

“Đồ bằng ngọc ở Toái Ngọc hiên đều là ngọc thượng đẳng nhất chạm mài thành, đáng tiếc lại không phải là sở thích của Hoàng Tịch!” Mộ Hoàng Tịch lạnh nhạt nói, trong giọng nói cũng có chút giấu thâm ý khác, Hiên vương người cũng giống như những miếng mỹ ngọc thượng đẳng này, có lẽ phần lớn nữ nhân đều sẽ xu nịnh nhưng đáng tiếc người không phải là d/đ; l'q'd món ăn của Mộ Hoàng Tịch ta. Không phải Hoàng Tịch nàng có tính yêu bản thân mình, nàng có thể khẳng định Quần Hạo Hiên khác biệt với mình, mặc kệ đối với ân cứu mạng lần đó hay là mấy lần gặp gỡ sau này, sợ rằng Quần Hạo Hiên cũng không biết nàng biết ý định của hẳn đối với nàng, đáng tiếc đối với mấy chuyện này, Hoàng Tịch lại vô cùng nhạy cảm, nếu nàng không có cảm giác gì với Quần Hạo Hiên, vậy thì nàng sẽ dập tắt tất cả từ khi mới phát sinh!

Tuy Quân Hạo Hiên không hiểu rõ lắm thâm ý trong lời nói của Hoàng Tịch, nhưng vẫn nghe được chút ý ngoài lời, trong lòng nhất thời dấy lên một cơn lửa giận, đồng thời cũng có một loại mất mát không hiểu: “Mộ tiểu thư cũng không nghiêm túc hiểu ý nghĩa thật sự của ngọc, d/d; l'q'd thì làm sao biết mình có thích khối ngọc này không?” Nói tới chỗ này, Quân Hạo Hiên cảm giác đột nhiên trong lòng ngửa một chút, giống như có suy nghĩ gì đó muốn từ dưới đất chui lên, nhưng cổ tình lại thiếu đi một chút xú cảm giác khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

Hoàng Tịch cũng không muốn rối rắm với Quân Hạo Hiên, chỉ nói một tiếng ‘cáo từ’ liền trực tiếp xoay người rời đi, bởi vì nàng nhìn thấy Mộ Tâm Vi đã tới, mà Quân Hạo Hiên mới vừa muốn đuổi theo nói gì đó, Mộ Tâm Vi vừa vịn bước lên kéo cánh tay của hắn: “Vương Gia, chúng ta qua bên kia xem một chút đi!”

Quân Hạo Hiên thâm phiến muộn, nhưng ngại vì thân phận của Mộ Tâm Vi lại không thể nói nặng lời, chỉ có thể nhìn Mộ Hoàng Tịch đi xa, sau đó bị Mộ Tâm Vi kéo đi!

Mà giờ phút này, tuy sắc mặt Mộ Tâm Vi đang cười, nhưng trong lòng đã lo lắng dày đặc, nàng mới vừa nhìn thấy con tiện nhân kia lôi kéo Hiên vương nói gì đó, nhất định nàng ta lại đang quyến rũ Hiên vương rồi. Hừ! Vị trí Hiên vương phi này vĩnh viễn là của Mộ Tâm Vi nàng, ai cũng không thể giành được!

Cùng khó chịu như Mộ Tâm Vi còn có Hàn Sư Sư, hôm nay nàng ta đã lấy hết dũng khí để thổ lộ với Bắc Đường Ngọc, nhưng nàng ta còn chưa kịp tìm được Bắc Đường Ngọc thì đã nhận được tin báo Bắc Đường Ngọc và Mộ Hoàng Tịch cùng đến Ánh Nguyệt lâu, đợi nàng ta lôi kéo ca ca đưa nàng ta vào Ánh Nguyệt lâu thì người ta đã chen lấn khắp mọi nơi, làm thế nào cũng không tìm được Bắc Đường Ngọc.

Cuối cùng còn xuất hiện một đám sát thủ, những người đó chợt xông ra ngoài, thiếu chút nữa đè bẹp nàng ta luôn rồi. Thật vất vả nhếch nhác vọt ra ngoài, mới biết những sát thủ đó đi giết Bắc Đường Ngọc, chờ sát thủ đi rồi, nàng ta muốn vào xem một chút lại nghe nói Bắc Đường Ngọc đã bị đệ nhất danh kỵ Thiên Nhan đưa đi, khiến nàng ta tức giận đến không nói được lời nào!

“Tiện nhân! Tiện nhân! Khốn kiếp!” Hàn Sư Sư vừa tức giận mắng, vừa đập đồ, ‘Choang choang’ tiếng vỡ vụn vang dội cả Sư phủ! Nha đầu người làm cũng không dám đi vào phòng, chỉ chờ đợi tiểu thư trút giận.

“Đại Thiếu Gia!” Nha đầu cảm giác bên cạnh đột nhiên có người, vừa nhìn lại là Đại Thiếu Gia lịch sự tuấn mỹ, lập tức hành lễ, cúi đầu che giấu cả khuôn mặt đã đỏ bừng.

Người tới chính là Đại Thiếu Gia Hàn Triết của Sư gia, dáng vẻ hào hoa phong nhã, tuấn tú lịch sự, kinh luân đầy bụng, có chút tương tự như con một sách, đồng thời cũng nổi danh là tính tình dễ chịu, Hàn Triết bất đắc dĩ nhìn cửa phòng tiểu muội mình một chút, cuối cùng lắc đầu một cái rồi đi, hắn vẫn không nên đi khuyên can, đợi nàng âm ỉ xong là được rồi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hoàng Tịch ra oai

Lễ nhân duyên cứ thế mà đi qua, nhưng tai họa mà lễ nhân duyên để lại, vẫn tồn tại!

Lúc phần lễ vật Quân Hạo Hiên gửi đến cho Mộ Hoàng Tịch, Mộ Tâm Vi rút cuộc bộc phát, siết thật chặt vật kia, dẫn một đám người trùng trùng điệp điệp đi đến Tây viên!

Mà lúc này Mộ Hoàng Tịch đang ở bên cạnh hồ nhỏ, nàng gọi Vân Nương mang cái ghế tới đây, nằm lên trên, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi, thỉnh thoảng có gió mát thổi qua, cực kỳ thoải mái! Chỗ này chính là nơi Mộ Hoàng Tịch thấy Mộ Diệc Thần bị si nhục, sau khi Mộ Diệc Thần đi, chỗ này liền thuộc về nàng; mà Mộ Anh Kiệt cũng đi tìm Mộ Diệc Thần mấy lần, nhiều lần không tìm được, cũng thôi, chỗ này thành nơi không người nào quấy rầy, ngược lại thuận lợi cho nàng!

Lời của cô nhân, thời gian tốt đẹp luôn ngăn ngừa! Giờ phút này Mộ Hoàng Tịch cảm nhận được thật sâu những lời này chính xác dường nào, bởi vì nàng đã nhìn thấy Mộ Tâm Vi một thân hồng y khoe khoang dẫn theo một đám người tức giận đặng đặng đi về phía này, bộ dáng kia vừa nhìn đã biết là kiếm chuyện; cô nhân thật sự không lừa ta!

“Mộ Hoàng Tịch! Tiện nhân ngươi! Thật không biết xấu hổ!” Mộ Tâm Vi gầm lên, vật trong tay cũng đập tới; đáng tiếc không trúng, đập vào tảng đá bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, vang lên thanh thúy, Mộ Hoàng Tịch nghiêng má, nhìn thấy một cây trầm ngọc, chỉ là đã bị bẻ thành rất nhiều mảnh.

“Đứng lại!” Mắt thấy bọn họ muốn đi qua, Ngọc Nô lập tức đứng dậy ngăn trước mặt, không để cho họ đến gần; Vân Nương đi lên sóng vai cùng Ngọc Nô, sắc mặt trầm xuống: “Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đang nghỉ ngơi, mời các người rời đi!”

“Cút! Đồ thấp hèn, có phần cho ngươi nói chuyện à?” Mộ Tâm Vi vung tay, móng tay thật dài xẹt qua mặt của Vân Nương, nhất thời để lại hai vết máu.

“Đáng chết! Ngươi là cái thá gì? Tại sao xem thường người khác?” Tình tình Ngọc Nô vốn nóng nảy, ở trong lòng nàng tiểu thư quan trọng nhất, nhưng

sau đó Vân Nương chú tâm chăm sóc nàng, trong lòng hẳn đã xem Vân Nương thành người mình, nhìn thấy Vân Nương bị thương, lửa giận lập tức bốc lên!

“Tiện nhân! Lại dám mắng bản tiểu thư?” Mộ Tâm Vi giận dữ, vung tay lên: “Người tới, dạy dỗ tiểu tiện nhân này thật tốt cho ta!”

“Đừng!” Vân Nương thấy Ngọc Nô bảo vệ mình mà ầm ập trong lòng, nhìn Ngọc Nô sắp bị đánh, lập tức nóng nảy, không chút suy nghĩ liền ôm lấy Ngọc Nô, dùng thân thể của mình bảo vệ nàng.

“Ngươi dám!” Ngọc Nô hét lớn, nàng không sợ đâu!

“Ngươi xem ta có dám hay không!” Mộ Tâm Vi tức giận đến mất đi lí trí, một tay kéo qua một nha đầu, tiện tay lượm một nhánh cây đánh tới

“Thử đánh xem nào!” Giọng Mộ Hoàng Tịch lạnh lạnh vang lên, lại làm trong lòng Mộ Tâm Vi giật mình, mà không biết từ lúc nào Mộ Hoàng Tịch đi tới bên cạnh nàng ta, rút nhánh cây trong tay nàng ta ra; còn dùng loại ánh mắt bình thản lạnh đến tận xương tủy nhìn nàng ta, khiến sống lưng nàng ta lạnh cả người!

Trên mặt Mộ Hoàng Tịch rất bình tĩnh, bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, nơi này chỉ có Ngọc Nô biết, tiểu thư của nàng tức giận! Tiểu thư rất ít khi tức giận, bình thường khiến tiểu thư tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Biết Mộ Tâm Vi gặp xui xẻo, Ngọc Nô dứt khoát kéo Vân Nương đi vừa xem cuộc vui; trải qua một phen vừa rồi, tình cảm của hai người tốt hơn.

“Ngươi” Mộ Tâm Vi bị Mộ Hoàng Tịch hù, lửa giận nhỏ xuống, nhưng vừa nghĩ tới Quân Hạo Hiền đưa trâm ngọc tới, lửa giận lần nữa nổi lên, rống giận: “Ngươi là tiện nhân tâng tặn lương tâm, lại dám quyến rũ Hiền vương, còn ép Hiền vương tặng đồ cho ngươi, quả thật không biết xấu hổ!”

“Vây sao?” Giọng nói lạnh lạnh vang lên lần nữa, kèm theo là một tiếng ‘bụp’ thanh thúy vang lên; không cần hoài nghi, chính là Mộ Hoàng Tịch vừa ru nhả vừa hung ác cầm quạt tát Mộ Tâm Vi một bạt tai! Nàng khinh thường nhất là nữ nhân lục đục đầu đá nhau, cho nên vẫn chưa từng ra tay, nhưng —— cũng không nói lên rằng nàng sẽ không ra tay!

Đau rát trên mặt làm Mộ Tâm Vi sững sờ, một đám tóc tơ sau lưng cũng ngờ ngác trương tự nàng ta, đại tiểu thư lại dám đánh nhị tiểu thư! Nàng chán sống rồi hả? Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người!

“Ngươi Ngươi dám đánh ta?” Mộ Tâm Vi bụm mặt, không thể tin nhìn chằm chằm Mộ Hoàng Tịch; nàng ta là dòng chính nữ Mạc Phủ, lớn như vậy vẫn được bảo vệ, Mộ Trình cung chiều, đại phu nhân nuông chiều, chưa bao giờ ai dám động nàng ta một đầu ngón tay, nhưng hôm nay thế mà nàng ta bị Mộ Hoàng Tịch cho một bạt tai, nàng ta sao tiếp thu được!

Mộ Hoàng Tịch ghét bỏ xoa tay một chút, lạnh lùng nhún mày: “Chẳng lẽ đánh ngươi ngu rồi? Ta đã đánh, ngươi nói ta có dám hay không?”

“Mộ Hoàng Tịch!” Mộ Tâm Vi cắn răng gọi cả họ tên Mộ Hoàng Tịch, lửa giận đã hoàn toàn đốt sạch lý trí nàng ta, đánh tới chỗ Mộ Hoàng Tịch: “Tiện nhân, ta muốn giết chết ngươi!”

Mộ Hoàng Tịch một tay nắm được hai tay đang giương nanh múa vuốt của Mộ Tâm Vi, không tốn sức chút nào bẻ trật khớp cổ tay nàng ta, không nhìn Mộ Tâm Vi khóc thét như chộc tiết lợn, Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nói: “Mở miệng một tiếng tiện nhân, ta muốn nhìn xem rốt cuộc ai là tiện nhân! Đừng thấy ta nương nhịn, Thánh Nhân cũng nóng nảy đấy!”

“Cứu mạng! Cứu mạng với!” Tay Mộ Tâm Vi đau muốn chết, nước mắt cũng chảy ra!

“Đại tiểu thư, đây chính là Nhị tiểu thư con vợ cả Tướng phủ, ngươi mau buông tay!” Nha đầu Thụ Nhi thấy thế lập tức quát lên, cố gắng khiến Mộ Hoàng Tịch buông Mộ Tâm Vi ra.

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy cười lạnh: “Nàng ta là nhị tiểu thư con vợ cả, ta còn là đại tiểu thư con vợ cả đấy!”

“Đại tiểu thư, ngươi mau buông tay đi, nếu không lão gia và đại phu nhân tới, ngươi sẽ chịu không nổi đấy!” Thụ Nhi đối với thân phận đại tiểu thư của Mộ Hoàng Tịch không thêm quan tâm chút nào, ai cũng biết nàng là đại tiểu thư có cũng được mà không có cũng không sao, nàng ta không sợ chút nào.

Nghe được vẻ khinh thường trong miệng Thụ Nhi, Mộ Hoàng Tịch không chút do dự nhấc chân, một cước đá Mộ Tâm Vi vào hồ nhỏ! ‘bùm’ một tiếng, Mộ Tâm Vi rơi xuống nước, Thụ Nhi và những người liên can đều kinh sợ ngay tại chỗ, không thể tin được Mộ Hoàng Tịch lại dám đối xử như vậy với Mộ Tâm Vi; cho đến khi tiếng kêu cứu của Mộ Tâm Vi không ngừng kêu lên, mọi người mới phục hồi tinh thần lại: “Nhị tiểu thư rơi xuống nước! Mau cứu người!”

“Nguy rồi! Nhị tiểu thư rơi xuống nước!”

“Người đâu tới đây! Nhị tiểu thư rơi xuống nước!”

Trong lúc nhất thời hồ này náo nhiệt lần nữa, Mộ Hoàng Tịch đứng một bên nhìn những người liên can lo lắng suông, nhưng không một người dám xuống nước, ánh mắt Mộ Hoàng Tịch xẹt qua nha đầu Thụ Nhi, trong mắt loé ra tia sáng lạnh, nàng không phải là Thánh mẫu, càng không phải là người tốt; mũi chân nhún một cái, một cục đá thật nhanh bay sang bên bờ, vừa đúng lúc đụng trúng đầu gối Thụ Nhi, để nàng ta không đứng vững trực tiếp lăn xuống nước; thuận tiện còn kéo một ma ma xuống, mà ma ma này cũng vội vàng kéo những người bên cạnh, từng bước từng bước như thế, cho nên mọi người đều bị kéo xuống!

“Đi thôi!” Không nhìn vệt trong hồ bò lên cạn, Mộ Hoàng Tịch xoay người rời khỏi.

“Tiểu thư!” Vân Nương nhìn Mộ Tâm Vi đã uống rất nhiều nước, mặt lo lắng.

“Yên tâm! Họ sẽ không chết, nhiều lắm là uống nước!” Ngọc Nô vừa lời kéo Vân Nương đi vừa nói: “Nơi này là Mộ Phủ, nhất là Tây viên khắp nơi đều có tai mắt, nhìn thấy có người rơi xuống nước nhất định sẽ nhanh chóng có người chạy tới, trong đó còn có một tiểu thư con vợ cả, làm sao để các nàng có chuyện gì chứ?”

Mộ Hoàng Tịch tán thưởng nhìn Ngọc Nô một cái, mặc dù Mộ Tâm Vi thật đáng hận, nhưng tội không đáng chết, mặc dù nàng không ngại giết người, nhưng cũng không phải hạng người lạm sát người vô tội, nàng nhìn bên cạnh có người mới động thủ, chắc hẳn hiện tại Mộ Tâm Vi đã được vớt lên, hiện tại nàng muốn làm chính là chờ Mộ Trình và đại phu nhân đến đây —— hưng sư vấn tội!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chưa vào gia phả (Hưng sư vấn tội)

Mộ Hoàng Tịch quay lại viện tử, chưa đến một khắc, người hỏi tội đã đi đến trước mặt, có điều lần này cũng không phải là hỏi tội, mà là trực tiếp ra lệnh bắt người; về mặt Mộ Trình âm trầm nhìn Mộ Hoàng Tịch, bàn tay to vung lên: “Người đầu, trói nghiệp chương này lại cho bốn tướng!”

“Kẻ nào dám?” Ngọc Nô và Vân Nương che trước mặt Mộ Hoàng Tịch, căm tức nhìn đám gia đình.

“Cho dù là muốn trói người thì cũng cần phải nói ra tội danh trước, Mộ Tướng gia vô duyên vô cớ trói người dường như không được hợp lễ pháp lắm!” Giọng nói Mộ Hoàng Tịch bình thản.

“Súc sinh! Chuyện chính ngươi làm ra bản thân ngươi còn không rõ sao? Rõ ràng là đầy muối muối của mình xuống hồ thiếu chút nữa đã chết đuối, lòng ngươi quả thực độc như rắn rết, nếu hôm nay lão phu không xử trí ngươi cẩn thận, thật hồ thẹn với liệt tổ liệt tông Mộ gia!” Mộ Trình càng nói càng giận, nói đến cuối bắt đầu nổi gân xanh, nhưng trong mắt Mộ Hoàng Tịch lại thấy như vậy thật buồn cười, giọng của nàng không buồn không tức, còn chứa vài phần trống rỗng, vài phần như có như không so với bình thường:

“Mộ tướng gia, hình như ông quên rồi, trên gia phả Mộ gia, không có tên của Mộ Hoàng Tịch ta!”

Nghe vậy, Mộ Trình kinh ngạc, không khỏi buột miệng hỏi: “Làm sao ngươi biết?” Mộ Hoàng Tịch không được ghi vào gia phả Mộ gia, ngay cả Đại phu nhân cũng không biết! Mộ Trình giữ gìn gia phả vô cùng cẩn thận, người nào cũng không được xem, làm sao mà nàng biết được?

Mộ Hoàng Tịch cười tự giễu: “Mộ tướng gia, loại chuyện này cũng dễ đoán ra thôi, dựa vào mức độ hận ta của ông, làm sao lại cho ta vào gia phả Mộ gia?”

Thực ra Mộ Hoàng Tịch đã vô tình tìm được gia phả trong lúc bị nhốt trong Từ Đường, khi nàng thấy trên gia phả không có tên nàng, thậm chí đến cả tên mẫu thân nàng cũng không có, nàng cũng đã hoàn toàn hết hy vọng với Mộ gia; nhưng trong lòng nàng còn có nghi hoặc, nhất là nguyên nhân mẫu thân nàng chết, nàng vẫn cảm thấy có vấn đề, cho nên nàng mới quay trở lại Mộ gia.

Mộ Trình không biết trong lòng Mộ Hoàng Tịch suy nghĩ điều gì, chỉ cố gắng không để bản thân rơi vào cái bẫy mà Mộ Hoàng Tịch bày ra, vung tay áo khoanh tay đứng: “Hừ! Chẳng lẽ ngươi cho rằng trên gia phả nên có tên của ngươi sao? Mộ gia cũng không có người mang điềm xấu như ngươi!”

“Thật vậy sao?” Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch đột nhiên rét lạnh: “Vậy mẫu thân của ta thì sao? Nếu ông thực sự hận ta vì ta đã khác chết mẫu thân, vậy ta hỏi ông, vì sao đến cả tên mẫu thân của ta cũng không có trên gia phả? Thậm chí ông còn không cho phép bất kỳ ai được nhắc tới tên mẫu thân ta! Tướng gia, thứ gọi là tình yêu đối với ông rốt cuộc là gì đây?”

“Ngươi...” Mộ Trình tức giận đến mức tay cũng đều đã run lên, run rẩy chỉ vào Mộ Hoàng Tịch: “Ngươi nhìn trộm gia phả!”

“Nhìn trộm thì làm sao chứ? Nếu không nhìn, làm sao ta biết được hư tình giả ý của ông? Nếu không nhìn, làm sao ta biết được tình yêu đậm sâu mà ông luôn miệng nói tới cũng chỉ là ông diễn trò chứ? Nếu không nhìn, làm sao ta biết được ở Mộ gia ta lại là một người đến cả gia phả cũng không vào được!” Giọng nói của Mộ Hoàng Tịch vô cùng bình thản, nhưng lại không thể che dấu được sự phẫn nộ xen lẫn trong đó, mỗi một câu đều như một quả búa tạ, hung hăng đánh vào lòng người nghe.

Mộ Trình cuối cùng tức đến nỗi không nói thêm được gì, liếc mắt nhìn Mộ Hoàng Tịch thật sâu, sau đó phát tay áo rời đi; những tên gia đình đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn đi theo Mộ Trình.

“Tiểu thư!” Ngọc Nô không nhịn được, nhào vào trong lòng Mộ Hoàng Tịch, thì ra trong lòng tiểu thư của nàng vẫn còn nhiều nỗi khổ như vậy, lúc nhìn thấy gia phả, lúc đó tiểu thư nhất định đã rất khổ sở, dù nàng không biết nhà mình ở nơi nào, nhưng nàng cũng biết nếu một người không được thừa nhận là một chuyện thương tâm cỡ nào!

Mộ Hoàng Tịch phi thân rơi xuống đất, còn chưa đứng thẳng người nàng đã phát hiện không đúng, đất dưới chân hơi mềm, cây Mai bốn phía vốn đang đứng yên đột nhiên bắt đầu di động, cảnh sắc trước mắt cũng thay đổi theo, vốn cây Mai khế tỏa hương thơm trong viện tử trong nháy mắt biến thành xác chết di chuyển hiện lên bãi tha ma, dù tâm tính Mộ Hoàng Tịch kiên định cũng bị dọa, ai có thể nghĩ tới trong viện tử vô cùng lịch sự tao nhã này lại có trận pháp kinh người như vậy.

Không nhìn bãi tha ma mệnh mông, Mộ Hoàng Tịch nhắm mắt lại bắt đầu nhớ lại vị trí của những cây Mai vừa mới di chuyển kia, đột nhiên, một hình ảnh thoáng hiện trong đầu, khi tất cả cây Mai đều đang di động, chỉ có một cây Mai lớn nhất không động chút nào, nhìn kỹ sẽ phát hiện những cây Mai kia đều đang chuyển động vây quanh nó, Mộ Hoàng Tịch có thể xác định nó chính là trận nhãn (mắt trận), nhớ lại vị trí của nó, xác định tốt phương hướng, Mộ Hoàng Tịch chợt ném cây kiếm cầm trong tay ra ngoài, kiếm cắm ở chính giữa đồng xác kia, hình ảnh quay về, biến trở về viện tử tỏa hương thơm hoa Mai.

Mộ Hoàng Tịch đi tới phía dưới cây Mai nhỏ kiểm lên, cũng không quay đầu lại đi vào bên trong.

Mới vừa bước lên đường đá, Mộ Hoàng Tịch biết lại tiến vào trận pháp, nhưng mà lần này đến không phải là một trận pháp dọa người, cũng chỉ là lạc đường mà thôi; Mộ Hoàng Tịch dọc theo một đường đi xuống, ánh mắt không ngừng quan sát chỗ ở trận nhãn, đi hai vòng lại phát hiện vẫn không thu hoạch được gì; Mộ Hoàng Tịch cau mày, đột nhiên nàng cảm thấy dưới chân có gì đó khác thường, một con giun chui ra từ bên cạnh giày nàng, trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch dần lông mày.

Phá giải hai trận pháp, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy gian phòng trong Mai Hương viên, không có gì khác biệt với gian phòng bên ngoài, khác biệt không nên nói, chính là vắng lạnh, vô cùng vắng lạnh; đúng lúc ấy thì, không biết từ chỗ nào thổi đến một luồng gió lạnh, gió lạnh thấu xương, còn xen lẫn một mùi gay mũi.

Mùi này! Mộ Hoàng Tịch rét cả người, trong mắt lóe lên nghi ngờ, thử đi vào gian phòng, chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Cửa lớn mở ra, gió càng lạnh hơn, mà mùi gay mũi đó càng thêm nồng. Mộ Hoàng Tích ôm nghi ngờ và không thể tin được đi vào bên trong, mà độ rét trong không khí càng làm cho nàng không thể không cau mày; khi Mộ Hoàng Tích vòng qua sau một bình phong hình ngàn con hạc, cảnh tượng đập vào mắt làm nàng kinh hãi ngay tại chỗ.

Ở một chỗ phía trước cách nàng không tới năm bước có một hồ nước lớn, bên trong rớt đầy nước đen như mực, mùi gay mũi chính là phát ra từ nơi này; mà khiến Mộ Hoàng Tịch khiếp sợ không phải chuyện này, mà là có một khối băng lớn màu đen đang lơ lửng trong đó, phía trên khối băng đen lớn kia có một mỹ nhân tuyệt sắc tóc trắng đang nằm ở đó, cho dù chưa từng gặp, nhưng Mộ Hoàng Tịch có thể chắc chắn người này là mẫu thân của nàng, cảm giác đến từ huyết mạch này sẽ không gạt người.

đi-ễn-dà-nhệ-qu-y-đô-n

Bà lặng lẽ nằm ở phía trên, sắc mặt trắng như băng tuyết, chỉ có sắc mặt đỏ tươi khác thường, vẻ mặt của bà yên tĩnh an tường, bên môi vẫn còn giữ nụ cười khê ôn hòa, giống như đang gặp giấc mộng đẹp; mà Mộ Hoàng Tích lại biết rõ ràng, bà đã chết, loại đó khí tức tử vong lạnh lẽo ấy nồng nặc như thế mà.

Mẫu thân! Hai tai ấy xa lạ mà xa xôi cỡ nào, mặc dù chưa bao giờ cảm nhận qua được tình mẹ, nhưng Mộ Hoàng Tịch cũng không trách ai, người trước mắt, dùng tánh mạng sinh minh, đối với nàng mà nói, chuyện này vậy là đủ rồi; nàng nghĩ, nếu như bà còn sống, nhất định sẽ rất thích rất thích mình, bởi vì bà hòa ái thân thiết như thế mà.

Mộ Hoàng Tịch muốn đi qua cẩn thận xem một chút, nhưng hơi thở nguy hiểm trong hồ làm nàng không thể không lùi bước, định thần nhìn lại, Mộ Hoàng Tịch mới phát hiện trong nước hồ màu đen này có một loại côn trùng nhỏ nhỏ đang không ngừng lăn lộn, nói chính xác hơn là đang chém giết, bởi vì khi nàng đang định đi tới thì thấy một con côn trùng một hóp nuốt con khác vào bụng; nhìn được kích động buồn nôn, Mộ Hoàng Tịch thật nhanh lui về phía sau; xác định sẽ không khó chịu, Mộ Hoàng Tịch mới thả lỏng tay, nhìn người nằm ở trên khối băng đen lớn kia, trong mắt lóe lên thâm trầm và ngoan tuyệt! Phi thân rồi đi, phục hồi tất cả lại như cũ, không có người nào biết nàng đã từng tới đây!

———— tuyển phân cách ————

Rời khỏi Mai Hương viên, trong lòng Mộ Hoàng Tích lạnh lẽo như hàn băng, nàng không thể chắc chắn chuyện này có liên quan đến đại phu nhân hay không, nhưng nàng có thể khẳng định, mẫu thân nàng chết tuyệt đối Mộ Trình thoát không khỏi liên quan, là đồng phạm hay chủ mưu vẫn phải tiến hành điều tra kỹ!

Mẫu thân của mình chết nhiều năm như vậy lại không thể nhập thổ vi an, hơn nữa còn bị đặt ở chỗ ghê tởm như thế, trong lòng Mộ Hoàng Tích tuyệt đối không dễ chịu gì, nàng từng nghĩ sẽ lấy trộm thân thể của bà ra, nhưng suy nghĩ này chỉ xuất hiện một thoáng rồi biến mất, bây giờ không thể đánh rần động cỏ, trước khi biết rõ hết tất cả, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Mộ Hoàng Tịch ôm hận cắn răng, lý trí đáng chết này, chưa từng có một khắc nào hận sự tỉnh táo của mình như lúc này!

Mộ Hoàng Tích mới vừa rời Mai Hương viên, lại phát hiện tiền viện đèn dầu sáng trưng, tiếng kêu đánh kêu giết không ngừng, âm thanh đao kiếm đụng nhau vô cùng rõ ràng, nhảy một cái đi tới tiền viện, khi thấy rõ tình cảnh bên trong viện, trông mắt Mộ Hoàng Tích co rút lại, cũng không vội vã ra tay.

Chỉ thấy bên ngoài thư phòng Mộ Trinh, mười mấy gia đình vây quanh một thiếu niên gầy nhỏ, trong tay nắm cứng đao không ngừng chém xuống, mà thiếu niên kia dựa vào thân thể nhỏ khéo léo di chuyển ở trong đó, tuy nhiên thiếu niên bị bao vây không ra được, trên mặt không khỏi lộ vẻ ảo não.

Thiếu niên kia chính là thiếu niên lột da gấu mà hôm Mộ Hoàng Tịch đi Ám lâu đã thấy, trước tiên Mộ Hoàng Tịch không tính toán vì sao cậu ta ở chỗ này, đưa mắt rơi vào trên người những gia đình kia, trông mắt tối dần, những gia đình này đối phó thiếu niên kia rõ ràng rất đơn giản cũng rất vụng về, nhưng hết lần này đến lần khác lại bao vây đến nỗi cậu ta không ra được; nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện những gia đình này di chuyển thật vững vàng, nhìn

một cái cũng biết là người luyện võ, hơn nữa công phu tuyệt đối không yếu!

Mộ Hoàng Tịch đưa mắt nhìn sang Mộ Trình khi định thần nhàn đứng ở cửa thư phòng nhìn một màn này, nhất thời trong mắt nổi lên sát ý, trong lòng cười lạnh: Thừa tướng của bổn triều, lại nuôi nhiều gia đình võ công cao cường như vậy, Mộ Trình, rốt cuộc ông muốn làm gì?

Mà dường như Mộ Trình cảm nhận được có người nhìn ông ta, ánh mắt nhìn về phía bên này, giọng nói sắc bén: “Ài?”

Có chút ngoài ý muốn khi mình bị phát hiện, Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nhíu mày, ngay sau đó cúi người như Hùng Ưng sẵn mồi đáp xuống, đánh ra hai chưởng đánh bay một ít gia đình, một phát túm lấy cổ áo của người thiếu niên kia nhấc cậu ta ra bay ngoài, ngay sau đó thật nhanh mà biến mất ở trong màn đêm!

Mộ Trình thâm trầm nhìn hai người biến mất, giơ tay lên ngăn cản gia đình muốn đi truy đuổi: “Không nên đuổi!”

“Buông ta ra! Nếu không ta giết chết ngươi!” Thiếu niên được cứu ra ngoài không chút nào cảm kích, sau khi thoát khỏi nguy hiểm thì lập tức trở tay muốn công kích Mộ Hoàng Tịch; Mộ Hoàng Tịch tránh được sát chiêu của cậu ta, ngay sau đó ở giữa không trung ném cậu ta xuống, còn trong nháy mắt điểm huyết cậu ta, thiếu niên kia không còn kịp thi triển khinh công nữa, chỉ có thể thật sự ngã xuống; độ cao cũng không quá tính cao, ngã không chết, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không dễ chịu.

Thiếu niên co quắp mấy cái trên mặt đất, vô cùng chật vật bò dậy, chân trái hơi khập khiễng, ôm trán nằm xuống trên đồng cỏ khô, hung dữ chờ Mộ Hoàng Tịch: “Đừng tưởng rằng cứu ta thì đã giỏi!”

Con người như nước mùa thu của Mộ Hoàng Tịch trầm xuống, lạnh lùng nói: “Quy củ của Âm lâu, ngươi có nhớ?”

Thiếu niên vừa nghe nàng nhắc tới Âm lâu, nhất thời cả kinh: “Ngươi là người của Âm lâu?”

Mộ Hoàng Tịch cầm chuôi kiếm đánh qua thật nhanh, thiếu niên phản ứng không kịp đã bị đánh bay ra ngoài, đụng vào trên một gốc cây xa mười mét mới dừng lại, phần lưng truyền đến đau nhức, thiếu niên rên lên một tiếng, che ngực, khinh thường nói: “Cho dù ngươi là người của Âm lâu, vậy thì tại sao lại dạy dỗ ta?”

“Vậy sao?” Trong giọng nói của Mộ Hoàng Tịch mang theo lười biếng, tuy nhiên nó khiến người ta cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, lại nói tiếp: “Âm lâu vẫn có một quy củ, tuyệt không giết Đế Vương, không phải đại gian ác không giết vương hầu binh tướng! Tội nay ngươi ám sát Mộ Trình, đã coi như vi phạm quy củ này, theo quy định của Âm lâu, ngươi như vậy phải bị lãng tử đấy!”

Thân thể thiếu niên chấn động mạnh, lúc này cậu ta mới nhớ tới hình như là có một quy định này, hôm nay là lần đầu tiên cậu ta tiếp nhận nhiệm vụ, bởi vì quá kích động, cho nên chưa kiểm tra mà đã ra tay rồi, hôm nay nhớ tới mới có hơi sợ; mặc dù trong lòng e ngại, nhưng trên mặt của cậu ta vẫn là quật cường: “Chết thì chết, tiểu gia không sợ!”

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch giơ tay lên lộ ra chiếc nhẫn cổ xưa từ tím biến thành màu đen.

“Ngài” Thiếu niên khiếp sợ nhìn chiếc nhẫn trước mắt, liều mạng mặc kệ đau đớn quỳ một chân trên đất: “Tur Đồ Cảnh Đồng Tước đường báii kiến Tôn chủ!”

“Xem ra ngươi vẫn không ngu ngốc!” Mộ Hoàng Tịch thu hồi chiếc nhẫn, buồn cười nhìn lưng Tur Đồ Cảnh cong lên: “Không phục sao?”

“Thuộc hạ không dám!” Tur Đồ Cảnh vui đầu càng thấp, hôm nay coi như cậu ta khổ tám đời, lén lút nhận nhiệm vụ không nên nhận, nhiệm vụ không hoàn thành lại bị người hung hăng đánh một trận, sau đó biết người dạy dỗ cậu ta lại là Tôn Chủ chưa bao giờ gặp mặt, con giận trong bụng không có chỗ phát tác, còn phải tìm gan run sợ nhận sai.đi-ên-đà-nhệ-qu-y-đô-n

“Đứng lên đi!” Mộ Hoàng Tịch không hề so đo như cậu ta, chỉ nói một câu ‘tự mình trở về chịu phạt’ rồi rời đi.

Trở lại Tây Viên, Mộ Hoàng Tịch vừa thay y phục vừa nhớ tới chuyện Tur Đồ Cảnh ám sát Mộ Trình, nếu như không phải Mộ Trình có thân phận là Thừa tướng, nàng cũng muốn ra tay giết ông ta rồi! Đáng tiếc thân phận của nàng vẫn còn đây, không cho phép nàng làm ra chút lỗi lầm nào!

Chẳng lẽ nàng cứ như thế? Dĩ nhiên không! Trước kia nàng nhịn là bởi vì thực lực nàng không đủ, nhưng mà hiện tại thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Gặp lại

Kể từ sau khi Mộ Hoàng Tịch ra tay dạy dỗ, Mộ Tâm Vi đã kiêng dè Mộ Hoàng Tịch nhiều hơn mấy phần, mặc dù cuối cùng vẫn không tránh được gây

phiền phức nhưng cũng không dám phách lối và khiêu khích nữa, ngay sau đó chuyển ánh mắt về phía Quân Hạo Hiên, mỗi ngày đều ra khỏi cửa đến chỗ Quân Hạo Hiên. Ngay lập tức truyền ra lời đồn Mộ Tâm Vi sẽ là Hiền vương phi. Mộ Tâm Vi dĩ nhiên là rất vui mừng, về phần Quân Hạo Hiên thì không ai biết.

Vân Nương từ bên ngoài đi vào, đúng lúc nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đổ chén canh gà xuống đất, trên mặt thoáng qua vẻ khổ sở và tức giận: “Tiểu thư, phu nhân vẫn còn bỏ thuốc sao?”

Chén canh này chính là do đại phu nhân sai phòng bếp đưa tới, nói là tất cả mọi người trong phủ đều có mỗi ngày một chén, nhưng chỉ có trong chén của Mộ Hoàng Tịch là tăng thêm không ít tương liệu đặc biệt.

Mộ Hoàng Tịch đặt chén lại lên bàn, khẽ nhếch môi: “Không nhìn thấy hiệu quả, sao có thể thu tay lại chứ?”

Vân Nương còn muốn nói gì đó đã bị Mộ Hoàng Tịch ngăn cản, nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Ngọc Nô đâu?”

“Mang theo Tiểu Hoa và Tiểu Bạch đi ra ngoài rồi ạ!” Còn nói đi giúp tiểu thư báo thù! Lời này Vân Nương không nói ra. Chẳng qua cho dù Vân Nương không nói, sao Mộ Hoàng Tịch lại không biết tiểu nha đầu kia đang làm gì chứ? Ngược mắt cười một tiếng, không hỏi thêm gì nữa.

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Hoàng Tịch nằm trên giường làm thế nào cũng không thể ngủ được, lăn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng cũng ngồi dậy, ngay sau đó bỗng lách người bay ra ngoài cửa sổ.

Đã tới một lần nên Mộ Hoàng Tịch quen việc dễ làm, rất nhanh đã đi vào trong viện đó, đẩy cửa đi vào, dáng vẻ vẫn giống như lần rời đi trước, đứng nhìn nữ nhân yên tĩnh bình d/đ'!;q'd thân cách đó không xa, Mộ Hoàng Tịch mới biết vì sao bản thân mình vẫn không ngủ được, khẽ mỉm cười, nhưng chớp mắt đột nhiên nhìn thấy một mùi khiến nụ cười ngưng lại, mùi vị này.

Mộ Hoàng Tịch nhìn về phía ao Hắc Thủy, rõ ràng nơi đó trùng trùng đã ít đi rất nhiều, lần trước bởi vì nhìn thấy mẫu thân, cảm xúc quá kích động nên nàng cũng không chú ý nhiều, hiện giờ nghĩ kỹ lại, những thứ trong ao này không phải là vu tộc cỏ(con sâu độc) sao? Vì sao Mộ Trình lại đặt thi thể của mẫu thân ở phía trên ao cỏ này?

Đột nhiên, trong đầu Mộ Hoàng Tịch loé lên một ý tưởng, tuy nhiên nó đã nhanh chóng lướt qua khiến nàng không cách nào bắt được, trong lúc Mộ Hoàng Tịch vẫn còn đang suy tư, một luồng hơi thở bá đạo lạnh lùng tràn đầy trời đất xông đến, nàng còn chưa kịp ra tay đã bị người ta nắm được mệnh môn không thể nhúc nhích, hơi thở quen thuộc khiến trong lòng Mộ Hoàng Tịch rét run, người vừa tới không phải nam tử nàng gặp hôm đó thì là ai? Chỉ có điều hô hấp của hắn có chút không ổn, giống như là bị thương.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Mộ Hoàng Tịch không dám lộn xộn, nghiêng đầu nhìn về phía người đó, lại phát hiện sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, gương mặt vốn tuấn mỹ đã hoàn toàn trắng bệch, đôi con ngươi đen nhánh chói mắt giờ phút này đều tràn đầy lạnh lẽo và âm hiểm, đôi môi trắng bệch, thật giống như đang cố gắng chịu đựng điều gì đó, nghe thấy lời nói của Mộ Hoàng Tịch, hắn nhìn qua, ánh mắt đó khiến Mộ Hoàng Tịch lo sợ trong lòng, đồng thời cũng dâng lên một cảm giác không rõ, bởi vì bây giờ khoảng cách của bọn họ đang ở rất gần, vừa tiến vào là nàng đã nghe thấy hơi thở bá đạo và lạnh lùng trên người hắn.

Quân Mặc không nói lời nào, Mộ Hoàng Tịch cũng không biết nói gì, hiện giờ mạng của nàng đang ở trong tay hắn, nàng cũng không dám bảo đảm hắn sẽ không giết mình, về phần Quân Mặc có nhận ra mình hay không, Mộ Hoàng Tịch cảm thấy không thể sắp đặt hay phủ nhận được. Một người cũng không phải dựa vào chút nguy trang là có thể lừa gạt tất cả mọi người, ở trước mặt cao thủ, nguy trang là vô ích.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, hô hấp của Quân Mặc càng ngày càng nặng nề, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi chảy dọc xuống theo đường cong của gương mặt tuấn mỹ, có hai giọt nhỏ xuống tay Mộ Hoàng Tịch, vô cùng nóng bỏng.

“Ngươi.” Mộ Hoàng Tịch mới vừa muốn đánh vỡ không khí yên tĩnh chết tiệt này, đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm, ngay sau đó trên vai truyền đến một trận đau đớn, Mộ Hoàng Tịch cực kỳ kinh ngạc nhìn nam nhân đang vùi đầu trên vai mình, đau đớn trên người và mùi máu tươi trong mũi nhắc nhở nàng hiện giờ đang xảy ra chuyện gì, tên nam nhân này. Vậy mà lại cần nàng!

Mộ Hoàng Tịch cảm thấy cánh tay đang giữ mệnh môn của mình hơi buông lỏng, ngay lập tức không chút do dự liền ra tay công kích, thân thể lui ra thật nhanh, có lẽ do thân thể khác thường nên Mộ Hoàng Tịch chỉ dùng một kích đã thành công, lui ra thật xa che vết thương rồi đi mà không quay đầu lại.

Đôi mắt của Quân Mặc dần dần tỉnh táo, làn da liếm đi vết máu trên khóe môi, lộ ra một đường cong như có như không, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh lùng liếc nhìn nơi này, bóng dáng loé lên liền vút ra ngoài. Mà Mộ Hoàng Tịch quay về đến phòng của mình quả thật giận đến cắn răng, tên khốn kiếp này, vậy mà lại d/đ'!;q;d cần nàng, nếu không phải do thực lực của nàng không đủ thì làm sao lại bị hắn ức hiếp như vậy, Mộ Hoàng Tịch càng nghĩ càng giận, trên vai càng đau, lửa giận tích tụ trong lòng lại càng lớn, cuối cùng gặp nạn cũng chỉ có lý chén trong phòng mà thôi.

Mộ Hoàng Tịch cời y phục ra, khi nàng thấy hai hàng dấu răng máu me đầm đìa trên vai, nàng đã không biết nên lấy tâm trạng như thế nào để đối mặt, mặt không biểu cảm bôi thuốc lên, nhưng trong lòng lại âm thầm thề, nếu có lần sau, nàng nhất định sẽ đòi lại khoản nợ này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngọc Nô xảy ra chuyện

Kể từ lần nào đó Ngọc Nô thả hai tiểu tử kia ra ngoài, Tiểu Hoa chạy vào phòng đại phu nhân ngâm một bọc thuốc ra, mà Tiểu Bạch lại không biết đi nơi nào, thế mà tha về một cái yếm, thiếu chút nữa bị Ngọc Nô cười nhạo, thì ra rắn cũng háo sắc.

Mộ Hoàng Tịch nằm trên giường êm phơi nắng, Ngọc Nô từ một bên nhảy ra ngoài, một tay nắm một con rắn, mặt ngây thơ hỏi “Tiểu thư, người nói để Tiểu Bạch, hãy để Tiểu Hoa đi đây?”

Mộ Hoàng Tịch làm sao không biết tiểu tâm tư của nàng chứ, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tùy ý!”

“Ngày hôm qua nhìn thấy nhị tiểu thư có một cái yếm hoa mai màu đỏ, Tiểu Bạch rất thích, nhưng lần trước nhị tiểu thư từ chỗ đại phu nhân cảm được về, Tiểu Hoa cũng rất thích!” Ngọc Nô nói xong mặt suy nghĩ.

“Vậy thì cả hai cùng đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch giơ tay lên nhấn nhẹ vào mũi nàng, cười nói.

Ngọc Nô nghe vậy, nhất thời hai mắt tỏa sáng: “Tiểu thư anh minh!” Dứt lời, nín hai con rắn chạy ra ngoài.

Chuyện sau đó Mộ Hoàng Tịch không để ý, chỉ nghe nói lúc Mộ Tâm Vi thay y phục không cẩn thận sờ phải một con rắn trơn bóng mà ngã đi, cái con khác lại không có gì, nhưng chung quy Mộ Hoàng Tịch lại cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra, hình như có gì đó nàng không để mắt đến!

Bình tĩnh qua năm ngày, dự cảm của Mộ Hoàng Tịch rốt cuộc trở thành sự thật, bởi vì Ngọc Nô mất tích!

“Tiểu thư, Ngọc Nô nhất định sẽ không có chuyện gì, người đừng lo lắng!” Vân Nương lo lắng nhìn Mộ Hoàng Tịch, kể từ khi xác định Ngọc Nô mất tích, Mộ Hoàng Tịch vẫn giữ bộ dáng trầm mặc như hiện tại, bộ dáng kia khiến nàng không nhịn được đau lòng.

“Không sao!” Cuối cùng Mộ Hoàng Tịch cũng mở miệng, giọng nói bình tĩnh chưa từng có, nhưng càng bình tĩnh như vậy, càng khiến người khác sợ hãi.

“Tiểu thư! Người không sao chứ?” Vân Nương lo lắng hỏi.

“Vấn ôn!” Mộ Hoàng Tịch đứng lên, nhìn Vân Nương: “Em chờ trong nhà, ta nhất định sẽ cứu nàng trở về!”

“Ai. . . .” Vân Nương muốn nói gì nữa, Mộ Hoàng Tịch đã đi xa, tốc độ biến mất nhanh đến làm người ta chắc lưỡi hít hà.

Mộ Hoàng Tịch ra ngoài không xa đã nhìn thấy Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ cùng nhau xông tới, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch mới nhớ tới mình bỏ sót cái gì, bạch xà kia đặc biệt như vậy, chỉ cần Mộ Tâm Vi và đại phu nhân vừa nói, ắt hẳn đại phu nhân sẽ biết, Ngọc Nô mất tích, khẳng định có liên quan đến các nàng, hận ý trong lòng Mộ Hoàng Tịch dâng lên, nhưng cũng hối tiếc vô cùng, là sơ sót của nàng hại Ngọc Nô!

Đề xuống tức giận trong lòng, hiện tại Mộ Hoàng Tịch chỉ muốn tìm Ngọc Nô về, chuyện tính sổ tạm buông.

Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy Mộ Tâm Vi, mà Mộ Tâm Vi dĩ nhiên cũng nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, thấy nàng rời đi thật nhanh, Mộ Tâm Vi nâng lên một nụ cười tà ác: Mộ Hoàng Tịch không phải người rất lợi hại sao? Ta muốn xem làm sao người cứu được tiện nha đầu kia!

Mộ Hoàng Tịch ra khỏi Mộ Phủ liền đi thẳng đến Âm lâu, đúng lúc Hắc dẫn theo người của Âm lâu ra ngoài tìm nàng, Mộ Hoàng Tịch dừng bước lại: “Thế nào?”

Hắc đưa tin tới: “Đây là chiến thư Huyết La Sát đưa tới!”

“Huyết La Sát?” Mộ Hoàng Tịch nhận lấy thư, nàng cũng không biết có bang phái này.

Hắc lập tức giải thích: “Chính là khiêu khích thế lực kia của chúng ta, bọn họ đổi lại là Huyết La Sát, hôm qua thuộc hạ cũng mới biết tin, thật ra Huyết La Sát vẫn tránh chúng ta, Âm lâu tra xét lâu như vậy cũng không có tin tức, cố tình hôm qua lại có, hơn nữa vừa xuất hiện đã chấn động giang hồ, bây giờ đã là tổ chức sát thủ giống như Âm lâu trên giang hồ!”

Mộ Hoàng Tịch mở thư ra, khi nàng xem xong nội dung thư, cả người cứng ngắc ngay tại chỗ, không phải sợ, là tức! Trầm mặc chốc lát, Mộ Hoàng Tịch khiến vật trong tay thành mảnh vụn, sắc mặt lạnh nhạt: “Nếu là thư khiêu chiến, chúng ta há có thể không đáp trả!”

Phía đông Thiên Trượng nhai, Thiên Trượng nhai nằm ở mặt đông nhất của Lạc Thành, từ Lạc Thành ra roi thúc ngựa cũng phải ba canh giờ, Thiên Trượng nhai là một sự tồn tại đặc biệt của Tây Việt, bởi vì nó là ranh giới rõ ràng nhất giữa thảo nguyên và trung nguyên của Tây Việt; phía đông Thiên Trượng nhai là thảo nguyên bát ngát của Tây Việt, mà phía tây Thiên Trượng nhai, là thành Trung Châu phồn hoa của Tây Việt; đồng thời Thiên Trượng nhai cũng là lá chắn thiên nhiên trọng yếu nhất của Hoàng Đô Lạc Thành Tây Việt.

Khi Mộ Hoàng Tịch chạy tới Thiên Trượng nhai, nhìn thấy Ngọc Nô bị trói chặt treo ngược trên cây cổ thụ ở vách đá Thiên Trượng nhai, nhánh cây kia run lên cứ như sau một khắc sẽ đứt rời, khiến trái tim Mộ Hoàng Tịch nâng tới cổ họng rồi, Ngọc Nô cũng phát hiện Mộ Hoàng Tịch, trên mặt quật cường rốt cuộc chảy nước mắt xuống, bởi vì miệng nàng bị nhét không thể nói chuyện, nàng chỉ có thể liều mạng lắc đầu muốn ngăn cản Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch biết nàng muốn nói gì, nhưng bộ dáng Ngọc Nô bây giờ, khiến lòng nàng rí mướt, tại sao nàng có thể mặc kệ nàng ấy?

“Đi ra đi.” Giọng Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng, lại ẩn chứa vô hạn tức giận, nhưng giờ phút này nàng vẫn nhịn.

Tiếng lá cây ma sát vút vút, mấy chục bóng dáng màu đỏ sậm từ góc tối nhảy ra, mặt bọn họ không chút thay đổi, cầm kiếm mà đứng, quanh thân tản ra sát khí nồng đậm, tùy thời chuẩn bị ra sát chiêu; Mộ Hoàng Tịch biết những sát thủ này sẽ không nói chuyện, cho nên cũng không nói nhảm, rút kiếm xông tới, lưỡi kiếm kia về hướng nào, hướng đó nở đầy hoa máu!

Hắc bảo hai thuộc hạ đi cứu Ngọc Nô, mình cũng rút kiếm xông tới.

Sát ý dồi dào, máu tanh tràn ngập; tức giận trong lòng Mộ Hoàng Tịch dâng lên, hai mắt đầy sát ý, võ công của nàng vốn cao hơn sát thủ ở đây, cộng thêm sát ý khát máu của nàng hiện tại, những sát thủ kia căn bản không đủ lực chống đỡ; một đường sát phạt qua!

“Tiểu thư!” Ngọc Nô kinh hoàng hô to một tiếng gọi về lý trí của Mộ Hoàng Tịch, khi nàng ngược mắt nhìn, thấy màn kia lại cả kinh, trái tim nàng cũng treo ngược, cảnh cổ thụ treo ngược Ngọc Nô rốt cuộc vẫn cầm cự không nổi gãy lìa, thân thể Ngọc Nô không bị khổng chế rơi xuống vách đá Thiên Trượng! Hai người của Âm lâu đi cứu trước đó cũng nhảy xuống theo, đáng tiếc vẫn chậm một bước, ba người cùng nhau rơi xuống!

“Không. . . .” Mộ Hoàng Tịch sợ vỡ mật, bất chấp tất cả vọt tới bên bờ vực, nhìn thấy cũng chỉ có vách đá sâu vạn trượng, những thứ khác —— không có gì cả ——

“Không!” Hai tay Mộ Hoàng Tịch gắt gao nắm chặt vách đá, nếu không phải còn có một chút lý trí, nàng nhất định sẽ nhảy xuống, nhưng nàng không thể; nước mắt không tiếng động chảy xuống, nhỏ xuống trên lòng bàn tay lạnh lẽo và vô lực như thế.

Mộ Hoàng Tịch đột nhiên đứng lên, cầm kiếm chậm rãi đi về mười sát thủ còn dư lại, con ngươi màu đen bây giờ đã biến thành một mảnh huyết sắc, chỉ có sát ý khát máu; tay nàng kiếm, trong nháy mắt đỉnh đầu mấy người đã rơi xuống đất, khi Mộ Hoàng Tịch giơ kiếm về người cuối cùng, đột nhiên nàng khôi phục lại sự trong sáng, sắc mặt rét lạnh như cửu thiên tuyết động, giọng nói băng lãnh như hàn băng rơi xuống: “Trở về nói cho người nọ, món nợ này Mộ Hoàng Tịch ta ghi nhớ!”

Mấy người nhìn soi mói, Mộ Hoàng Tịch chém đứt tay người này, sau đó thà hắn ta rời đi!

Hắc không nói gì, hắc biết hiện tại nói gì đều vô dụng, nhưng hôm nay hắc thấy được võ công và thủ đoạn của Mộ Hoàng Tịch, kính nể với Mộ Hoàng Tịch lại tăng thêm!

Trời tối xuống, sau đó lại sáng lên, suốt cả đêm, sát thủ trở về báo cáo chỉ có tám chữ: máu thịt be bết, không cách nào phân biệt!

Mộ Hoàng Tịch không biết một đêm này mình trải qua thế nào, nàng cũng không đi xuống dưới vách núi xác nhận, chỉ là lúc trời sáng, tay nàng rút kiếm ra, lao về hướng Đê Đô, còn có sát ý ngập trời không cách nào che giấu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hoàng Tịch huyết tẩy Mộ phủ

Mộ Hoàng Tịch đứng trước cửa lớn Mộ phủ, lẳng lặng nhìn cánh cửa màu đỏ thẫm kia, trên đường phố không người qua lại, chỉ có tiếng gió cuốn lá khô xào xạc, còn cả sát ý xen lẫn trong tiếng gió.

Gió, cuốn lá cây lên không trung rồi hạ xuống, thổi qua trước cửa Mộ phủ, rốt cục phá vỡ không khí tĩnh lặng nơi này.

“Két...!” một tiếng, gã sai vặt canh cửa mở rộng cửa lớn, dường như cơ thể cảm nhận được điều gì mà run lên mãnh liệt, ngẩng đầu nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, trên mặt xẹt qua vẻ khinh thường, giọng kỳ quái nói: “Sáng tinh mơ Đại tiểu thư ra ngoài làm gì vậy? Lễ nào đêm qua không về phủ? Đi tìm vị công tử kia sao?”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng chuyển mắt, giờ phút này trong đôi mắt kia hoàn toàn là một vực sâu thăm thẳm, đen đặc đến quỷ dị; Mộ Hoàng Tịch không nói gì, đáp lại lời gã sai vặt kia là một thanh kiếm sáng loáng!

“Á!” Cùng với đó là tiếng máu tươi chảy ra, Mộ Hoàng Tịch cầm kiếm đi vào cửa lớn Mộ phủ, gió thổi y phục màu trắng đã nhuộm máu của nàng bay lất phất, dung nhan tuyệt mỹ giờ đây chỉ có sát ý lạnh lẽo, tóc đen bay bay, giống như sát thần!

“A... Giết người! Giết người!” Một gã sai vặt nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch từ xa, hoảng sợ kêu to lên, lập tức mấy chục tên gia đình không biết nhảy ra từ nơi nào bao vây xung quanh Mộ Hoàng Tịch.

“Là kẻ nào!” Quân gia Mạc phủ không biết bước ra từ đâu, sau khi quát hỏi đi đến nhìn, bỗng nhiên kinh hãi: “Đại tiểu thư?”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, ánh mắt đảo qua đám người đang bao vây quanh mình, nhếch môi khinh thường, lập tức vung lưỡi kiếm vô tình!

Máu, máu đầy trời! Ánh kiếm hiện lên, từng đường sinh mệnh bị cắt bỏ, từng dòng máu đỏ tươi chảy xuống, nền trời dường như cũng bị màu máu này

nhuộm đỏ, một góc trời phía đông đều đã biến thành màu đỏ của máu!

“Đại...Đại tiểu thư, đừng giết tôi! Đừng giết tôi!” Quân gia sợ tới mức quỳ xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Mộ Hoàng Tịch, miệng không ngừng cầu xin tha mạng. Mộ Hoàng Tịch không giết ông ta mà đi thẳng một mạch đến viện tử của Mộ Tâm Vi, quân gia biết bản thân vừa nhặt về được một cái mạng, nhưng ông ta sẽ mãi mãi không quên được những gì hôm nay ông ta chứng kiến.

Cả người Mộ Hoàng Tịch dính máu cầm thanh kiếm sắc bén trong tay, mọi người nhìn thấy nàng đều tránh đi thật xa, từng mẩu tin tức đã truyền đi rất nhanh, Mộ phủ tĩnh lặng trở nên ồn ào huyền ảo khác thường!

“Cái gì?” Người vừa mới chuẩn bị ra ngoài nghe được tin hạ nhân báo lại, kinh ngạc đập bàn, lập tức nhanh chóng xông ra ngoài!

Mộ Tâm Vi vẫn đang ngủ, nha đầu Thụ nhi vội vội vàng vàng chạy vào: “Nhị tiểu thư, người nhanh rời giường đi, xảy ra chuyện không hay rồi!”

“Kêu gào cái gì chứ?” Mộ Tâm Vi còn chưa tỉnh ngủ bực mình quát, sau đó lại kéo chăn lại trùm lên tiếp tục ngủ.

Thụ Nhi quỳnh đến mức lập tức xông đến, nước mắt chảy ròng ròng: “Tiểu thư tỉnh dậy nhanh đi, giết người đó!”

“Cái gì?” Mộ Tâm Vi vừa nghe đến giết người lập tức ngồi dậy, thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thụ nhi, cảm thấy kinh hãi: “Mau nói chuyện gì xảy ra?”

Thân thể Thụ nhi run rẩy cầm y phục tới giúp Mộ Tâm Vi mặc vào, vừa mặc vừa nói: “Là Đại tiểu thư, vừa nãy vốn dĩ em chuẩn bị ra ngoài định nhờ Nhị Tiểu thư điểm tâm sáng mà người thích, nhưng còn chưa đi tới cửa đã thấy máu tươi chảy trên mặt đất, đã chết rất nhiều người rồi! Em liền chạy một mạch trở về, Nhị tiểu thư, nơi này không an toàn, người nhanh đến chỗ Đại phu nhân trốn đi!”

Mộ Tâm Vi cũng hiểu rõ sự việc nghiêm trọng, nhanh chóng mặc y phục, ngay cả đầu cũng không chải liền đi ra ngoài với Thụ nhi, nhưng đã không còn kịp rồi, bởi vì sau khi Mộ Tâm Vi vừa bước ra khỏi phòng đã thấy một sát thần - Mộ Hoàng Tịch!

Mộ Tâm Vi hoảng sợ nhìn Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt như nhìn người chết kia của Mộ Hoàng Tịch khiến thân thể nàng ta cứng ngắc thật lâu, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của chính mình, dù đã gắng sức kiềm chế, nhưng vẫn không ngừng run rẩy: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Nói xong chân Mộ Tâm Vi đã nhũn xuống, nếu không nhờ Thụ nhi đỡ, bây giờ nàng ta đã sớm ngồi bệt trên mặt đất rồi.

Mộ Hoàng Tịch khẽ chuyển động chuôi kiếm, mũi kiếm tiếp xúc với mặt đất, nàng từng bước từng bước đi về phía Mộ Tâm Vi, mũi kiếm ma sát trên mặt đất phát ra những tiếng động chói tai, tiếng động này đối với Mộ Tâm Vi, không khác gì bùa đòi mạng, hoảng sợ lui về phía sau, hoàn toàn không còn chút hống hách kiêu ngạo nào: “Không... Ta là tiểu thư dòng chính của Tướng phủ, ngươi không thể giết ta!”

Mộ Hoàng Tịch dừng lại cách trước người Mộ Tâm Vi năm bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng ta, bởi vì trải qua một đêm dày vò mà giọng nói trở nên có chút khàn khàn, trong giọng nói giả rét mang theo ngạo khí: “Ngươi có phải tiểu thư dòng chính hay không có liên quan gì tới ta sao? Ngươi thực sự tưởng rằng ta để ý tới thân phận tiểu thư này sao?”

“Nếu là mấy ngày trước, ta chắc chắn sẽ không chia mũi kiếm về phía ngươi, nhưng mà ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên ra tay với người bên cạnh ta...”

“Không... Không phải chỉ là một nha đầu thôi sao? Ta bồi thường cho ngươi!” Mộ Tâm Vi run rẩy nhìn Thụ nhi, ý tứ muốn lấy Thụ nhi để bồi thường, Thụ nhi không nói gì, hoặc nói hiện giờ nàng ta cũng đã không nói nên lời rồi.

“Nàng là người mà bất kỳ ai cũng không thể thay thế được!” Mộ Hoàng Tịch đột nhiên gào lên, trên tay nổi gân xanh, Ngọc Nô, đứa bé đáng yêu kia, nàng còn nhớ rõ lúc nàng gặp Ngọc Nô, Ngọc Nô vẫn là một nhóc ăn mỳ, túm lấy góc áo nàng, ánh mắt kia đơn thuần như thể trong suốt như thủy, giọng giả hỏi nàng: “Tỷ tỷ, tỷ có thể cho ta chút gì để ăn không, ta đói bụng lắm!”

Nàng nhớ Ngọc Nô từng vì nấu cơm mà khiến tay bị thương, nàng nhớ Ngọc Nô vì muốn nàng được ăn trái cây tươi mà trèo lên núi hái quả, kết quả bị lăn xuống dưới suýt chút nữa ngã chết; nàng nhớ lúc ở bên cạnh nàng, đứa nhỏ kia sắc thuốc cho nàng; nàng nhớ lúc hàn độc của nàng phát tác, đứa nhỏ kia ôm chặt lấy nàng, nói với nàng một lát nữa rồi sẽ tốt thôi! Nàng nhớ...

Nước mắt không thể khống chế được chảy xuống từ khóe mắt, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch đã biết mùi vị lòng đau như cắt là thế nào, thật lâu thật lâu trước đây nàng đã coi Ngọc Nô như là người thân của chính mình, muội muội duy nhất, nhưng mà...

“A!” Rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch không chịu nổi, thanh kiếm mạnh mẽ vung xuống, mang theo oán hận dày đặc.

“Leng keng!” Một chương bay tới đánh vào trên thân kiếm Mộ Hoàng Tịch, khiến thanh kiếm của nàng chệch đi thật xa, Mộ Tâm Vi biết mình vừa được cứu, vừa lăn vừa bò cố tránh đi.

Mộ Hoàng Tịch nhìn về phía người xuất chương kia, lại có thể là Mộ Trình, Mộ Hoàng Tịch nắm thanh kiếm trong tay thật chặt, không đợi Mộ Trình tiếp đất đã sắc bén đâm tới! Giờ khắc này nàng không muốn biết vì sao Mộ Trình lại có võ công cao siêu như vậy, cũng không quan tâm thứ gì là không giết Đế Vương không giết Thừa tướng, nàng chỉ muốn báo thù cho Ngọc Nô; cho dù, nàng rõ ràng hơn ai hết, là chính nàng đã hại Ngọc Nô!

“Đáng chết, rốt cuộc ngươi là ai?” Mộ Hoàng Tịch liều mạng, kiếm pháp liên tiếp bức lui Mộ Trình rất xa, Mộ Trình thâm trầm nhìn Mộ Hoàng Tịch, không thể tin được đây lại là đứa con gái mà ông ta đã định vứt bỏ!

Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Là người muốn lấy mạng ông!” Dứt lời, đường kiếm của Mộ Hoàng Tịch càng thêm sắc bén, dù Mộ Trình đã dùng hết toàn

lực, vẫn bị Mộ Hoàng Tịch ép lui từng bước như cũ, trên người cũng bắt đầu liên tiếp bị thương.

“Dừng tay!” Ngay lúc Mộ Hoàng Tịch sắp sửa cho Mộ Trình một nhát trí mạng, Hắc vọt ra chặn lại thế công của Mộ Hoàng Tịch, nghiêm túc nhìn nàng: “Ông ta là Thừa tướng, người không thể giết ông ta!”

“Ta mặc kệ ông ta là ai, ta cứ muốn giết ông ta, người tránh ra cho ta, nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình!” Bàn tay nắm kiếm của Mộ Hoàng Tịch đang run rẩy, nỗi hận từ trước tới nay ở trong lòng đột nhiên bùng lên, làm thế nào cũng không thể thu lại được, nếu không phải nàng còn một chút lý trí, nàng đã không thể mở miệng nói chuyện như vậy rồi!

“Nếu như người có ý làm vậy, chớ trách thuộc hạ bất kính!” Sắc mặt Hắc đông băng.

“Người...” Mộ Hoàng Tịch cắn răng, hiện tại nàng hận không thể giết Hắc, ngay lúc này, Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc không biết đã biết tin tức như thế nào đi đến, nhìn thấy tình trạng bi thảm dọc đường đã khiến hai người vốn ổn định trầm tĩnh cũng phải kinh hãi, thấy Mộ Hoàng Tịch giờ kiếm muốn đâm tới, hai người đồng thời hô to: “Dừng tay!”

Hai luồng sức mạnh ép Mộ Hoàng Tịch lui xuống, Hắc không biết đã rời đi từ lúc nào, Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc chắn phía trước Mộ Trình, ý nghĩ muốn giết ông ta đã không thể thực hiện rồi! Bỗng nhiên Mộ Hoàng Tịch đưa mắt nhìn sang Mộ Tâm Vi đang muốn trốn chạy, hung hãn giờ thanh kiếm trong tay lên, Quân Hạo Hiên phi người qua che trước mặt nàng ta, vẻ mặt phức tạp nhìn nàng: “Nàng đã giết nhiều người như vậy, cho dù nàng có mối thù to bằng trời cũng đã trả xong rồi, tại sao vẫn còn muốn giết người vô tội!”

“Nàng ta vô tội? Ha ha ha” Mộ Hoàng Tịch dường như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian, nhất thời mặc sức cười lớn, nhưng nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống: “Nàng ta vô tội, vậy Ngọc Nô thì không vô tội sao?”

Mộ Hoàng Tịch thu lại cảm xúc, trầm giọng nói: “Chuyện này không liên quan đến Vương gia, mong Vương gia chớ quản!”

“Sao lại không phải là chuyện của bốn vương?” Quân Hạo Hiên lại tiếp tục ngăn cản Mộ Hoàng Tịch, dường như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói: “Nàng ấy là Vương phi của bốn vương!”

Thân thể Mộ Hoàng Tịch ngừng lại, lạnh lùng nhìn Quân Hạo Hiên: “Vì cứu nàng ta, đáng để người làm vậy sao?”

Quân Hạo Hiên mấp máy môi, không biết nên trả lời như thế nào, mà lúc này Đại phu nhân từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện đột nhiên bước ra, trong tay bà ta còn áp giải một người nữa, Vân Nương sững sốt rồi lại đau lòng nhìn Mộ Hoàng Tịch, nước mắt chảy ròng ròng, nhưng không hề lên tiếng cầu cứu.

Mộ Hoàng Tịch nhìn thanh chủy thủ Đại phu nhân đặt trên cổ Vân Nương, con người mạnh mẽ co rút lại: “Buông nàng ra!”

Đại phu nhân bình tĩnh nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Muốn thả cũng được, người đồng ý bỏ qua cho Tâm Vi đã! Sau này cũng không được gây chuyện với Mộ phủ nữa!”

“Không!” Vân Nương lắc đầu thật mạnh: “Tiểu thư, Vân Nương không đáng!” Nói xong vẻ mặt nàng quyết tâm mạnh mẽ lao về phía chủy thủ trong tay Đại phu nhân!

“Cái gì!” Đại phu nhân trừng to mắt, dường như bà ta không ngờ Vân Nương lại dám lao vào; chờ đến khi bà ta hoàn hồn, Mộ Hoàng Tịch đã hất bà ta ra, đón lấy Vân Nương đang thoi thóp.

“Tiểu thư...” Vân Nương cảm nhận được đau đớn nơi cổ họng chính mình, nàng biết chính mình sợ là không trụ nổi, nắm chặt tay Mộ Hoàng Tịch, nước mắt chảy xuống không tiếng động: “Tiểu thư... Vân Nương không đáng... Vân Nương vốn đáng chết... Vân Nương cảm tạ tiểu thư...”

Mộ Hoàng Tịch nắm tay Vân Nương thật chặt, lần đầu tiên trên mặt nàng xuất hiện cảm xúc hoảng hốt: “Không... Em sẽ không chết... Ta cũng sẽ không để em chết!”

Mất đi Ngọc Nô, nàng không muốn lại tiếp tục mất đi Vân Nương! Mộ Hoàng Tịch liều mạng ôm Vân Nương lao ra khỏi Mộ phủ, hiện tại nàng mặc kệ thứ gì là cừu hận, chỉ có một suy nghĩ, đó chính là - cứu Vân Nương! Phải cứu Vân Nương bằng mọi giá!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngọc Linh Lung hiện thế

Cổ Nghiệp tự

Mộ Hoàng Tịch toàn thân nhếch nhác đi ra từ một chỗ trong sơn động, nói chuẩn xác là bò ra ngoài, bởi vì bây giờ đến đi nàng cũng không có sức! Ánh nắng buổi trưa xen qua kẽ lá chiếu xuống làm trên mặt đất xuất hiện nhiều vết loang lổ, Mộ Hoàng Tịch hí mắt nhìn về phía bầu trời, không khỏi cảm

thán, cảm giác còn sống thật tốt!

Bịch! Một bóng người ngã xuống chỗ cách trước mặt Mộ Hoàng Tịch không xa, Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu, thật sự là tốt khi thấy ánh mắt của Vân Nương cũng nhìn sang, hai người đều toàn thân nhếch nhác, nhìn nhau, ngay sau đó thì bật cười một tiếng; trên mặt Vân Nương đã bớt đi từ khí trước đó, ngược lại giống như đang sống, thỉnh thoảng cũng có một chút rục rờ của nữ tử cần có, mà bây giờ dù mặt của nàng ấy bần thiêu, nhưng đường cong trên mặt càng thêm rõ ràng, mà trong đôi mắt kia càng thêm vẻ kiên định.

“Tiểu thư!” Vân Nương không để ý gì đến hình tượng, trực tiếp bò đến bên người Mộ Hoàng Tịch, đưa tay cầm tay Mộ Hoàng Tịch, mím môi cười một tiếng: “Chúng ta đều còn sống cả!”

“Đúng vậy! Chúng ta đều còn sống!” Mộ Hoàng Tịch lật lại cầm tay của nàng ấy, lời của hai người chỉ cần họ tự mình biết.

Bởi vì hôm đó Mộ Hoàng Tịch không tuân theo quy định của Âm lâu, cho nên phải tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc, có thể làm người có võ công cao cường như nàng trở thành bộ dạng như thế này, không khó để tưởng tượng kiểu trừng phạt kia khó như thế nào; mà Vân Nương kia vốn đã sắp chết rồi, nhưng Mộ Hoàng Tịch dám dùng nội lực của mình kéo dài tánh mạng cho nàng ấy, chống đỡ đến son tỵ, cầu xin phương trượng đại sư cứu nàng ấy một mạng; trải qua tai nạn này Vân Nương biết mình chỉ có thể trở thành gánh nặng cho Mộ Hoàng Tịch, vì không muốn liên lụy Mộ Hoàng Tịch, nàng ấy đón nhận huấn luyện của Âm lâu, mới vừa rồi rút cuộc nàng ấy thông qua huấn luyện bởi vì lo lắng nên sang đây xem Mộ Hoàng Tịch, lại không nghĩ rằng Mộ Hoàng Tịch cũng đi ra, cho nên mới xuất hiện một màn lúc này.

Nhà sư quét rác không nói gì này giờ đó, tên của ông là Độc Cô Mộ Nhân, là Lão Tôn chủ của Âm lâu, đồng thời cũng là sư phụ của Mộ Hoàng Tịch, chỉ là Mộ Hoàng Tịch vẫn chưa gọi ông là sư phụ, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không gọi!

“Đi thôi!” Hai người giùng giăng, đi dất lẫn nhau, thật giống như bằng hữu nhiều năm, cũng giống như tỷ muội thân nhất; trải qua chuyện lần này, quan hệ giữa Mộ Hoàng Tịch và Vân Nương có biến hóa vi diệu, mặc dù Vân Nương vẫn xem Mộ Hoàng Tịch là tiểu thư để chăm sóc, nhưng mà nàng ấy càng giống như đang chăm sóc muội muội của mình, một người làm cho nàng ấy luôn yêu thương, nguyện ý vì người này mà hiến dâng sinh mạng; mà Mộ Hoàng Tịch càng thêm quý trọng Vân Nương, thậm chí có chút lệ thuộc vào như tình thân vậy.

Tắm sạch thân thể rồi nghỉ ngơi hai ngày, sau khi loại trừ một mối thì không ngờ càng sáng khoái; Mộ Hoàng Tịch thay cảm y màu trắng, khoác một chiếc áo thêu hoa Mai, tóc được Vân Nương tỉ mỉ búi lên, cài vào hai chiếc trâm ngọc, hợp với phong cách lạnh lùng của nàng, giống như một vị tiên tử hoa Mai hạ phàm trần.

“Tiểu thư!” Vân Nương mặc thường phục màu phi thủy, ồng tay áo buộc chặt lên, vái bên dưới cũng đổi thành quần, khoác một chiếc áo lụa mỏng, tóc thì dùng băng buộc lên, nhìn hiên ngang mạnh mẽ, rất có phong phạm hiệp nữ; Vân Nương đưa thanh đao mới chế tạo trong tay cho Mộ Hoàng Tịch, mà trong tay của nàng ấy cũng cầm một thanh giống vậy.

Mộ Hoàng Tịch nhận lấy đao, lấy ra nhìn một chút, trên mặt lộ vẻ vẻ hài lòng, so với hai lưỡi kiếm, nàng thích đao sắc bén hơn, hai bên của kiếm đều sắc bén như vậy, nhưng đao lại không giống thế, bởi vì lưỡi đao nó chỉ có một mặt sắc bén.

“Keng!” Mộ Hoàng Tịch đẩy đao vào vỏ, khẽ cười một tiếng nói: “Vân Nương, em cũng sợ chết?”

Vân Nương khẽ lắc đầu, ánh mắt lại vô cùng kiên định: “Vân Nương đã sớm không để ý gì đến sống chết, chết có gì sợ?”

“Vậy hôm nay chúng ta phải xông vào Tu La điện một lần!” Dứt lời, hai bóng người một trắng một xanh bay ra khỏi Cổ Nghiệp tự!

Tổng bộ của Huyết La Sát ở ranh giới địa khu Tây Việt, mà Môn chủ của Huyết La Sát lại cực kỳ phách lối, hẳn đặt tổng bộ của Huyết La Sát nằm ở bên trong dãy núi chỗ giao nhau giữa Tây Việt và Đông Diệu, cửa chính cao vút, chỉ sợ người khác không tới tìm vậy.

Hai bóng người một trắng một xanh rơi vào cửa đại môn của Huyết La Sát, hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong nháy mắt rút đao ra bắt đầu lao tới cửa chính!

Dám một mình đầu với tổ chức Âm lâu, thực lực của Huyết La Sát quả thật không thể khinh thường, chỉ dựa vào hai người Mộ Hoàng Tịch và Vân Nương, thì ở trong mắt người khác quả thật có chút không ổn, nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn đi một mình, cự tuyệt tất cả mọi người Âm lâu trợ giúp, đơn độc xông vào Huyết La Sát, hơn nữa ai cũng không ngăn cản được họ!

Chém giết, máu tanh, đao quang kiếm ảnh hợp thành cảnh sắc nơi này; mấy trăm sát thủ vây quanh hai người, hai người một đường chém giết, cũng không ai biết mình giết bao nhiêu người, bởi vì thi thể chất đông trên đất họ cũng chẳng muốn đi đếm; hai người lưng tựa lưng giết một mạch đi xuống; ở trong lúc lơ đãng, phó thác tin tưởng của mình!

Mà Mộ Hoàng Tịch không biết là, đồng thời Hắc cũng phát động Âm lâu công kích Huyết La Sát, diệt cứ điểm khác của Huyết La Sát, cũng phái sát thủ canh giữ ở bên ngoài tổng bộ Huyết La Sát, diệt sạch những sát thủ nấp trong tối; mà những người của Âm lâu đó là lần đầu tiên chính mắt thấy thực lực của Mộ Hoàng Tịch và Vân Nương, đồng thời rất kinh ngạc, càng thêm thêm chút tin phục và kính nể với tôn chủ Mộ Hoàng Tịch này.

Môn chủ của Huyết La Sát là Ngạn Tu biết đại thế đã mất, không đợi Mộ Hoàng Tịch đánh tới cũng đã từ bỏ thế lực một mình chạy trốn chết, thế lực nổi lên không tới một năm vì vậy biến mất!

Mộ Hoàng Tịch chính thức bắt đầu xử lý chuyện của Âm lâu, vì thu phục lòng người, ước chừng nàng đánh với một đám Đường chủ Hộ pháp bảy ngày bảy đêm, đánh ngã tất cả, mặc dù nàng thiếu chút nữa chết đi, nhưng những người đó cũng thật lòng công nhận người tôn chủ này.

Để đồ truyền đến tin tức Hiến vương nạp Mộ Tâm Vi làm vương phi, Mộ Hoàng Tịch cũng không quá để ý tới, Quân Hạo Hiến bảo vệ được nhất thời không bảo vệ được một đời, nàng muốn báo thù, ai cũng không ngăn được!

Cùng lúc đó, Mộ Hoàng Tịch bắt đầu bắt tay vào việc rót vào Ám lâu thành phần mới, Tư Đồ Cảnh chính là người được Mộ Hoàng Tịch lựa chọn đầu tiên; Mộ Hoàng Tịch giao việc này cho cậu ta và Văn Nương, mà nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nửa tháng trước, ở trong một tòa thành tên là Bán Nguyệt khám phá ra một bảo vật, được đặt tên là Ngọc Linh Lung; nghe nói Ngọc Linh Lung từng là ngọc tỷ của Long Viêm đế người đã thống nhất thiên hạ hơn bốn trăm năm trước, mà Ngọc Linh Lung chính là món đồ năm đó được đệ nhất thiên hạ cơ quan Thủ Thiên Cơ tiên sinh vì Long Viêm đế mà chế tạo ra, có thể nói là tỉ mỉ chính xác nhất trong thuật cơ quan gì đó, cũng có người nói bên trong Ngọc Linh Lung này cất giấu bản đồ có thể tìm được mộ địa của Long Viêm đế, mặc kệ là tin tức nào, trong lúc nhất thời cũng đưa đến sự chú ý của tất cả mọi người; phải biết mộ địa của Long Viêm đế đến nay vẫn không biết ở đâu, mà theo sử ký ghi lại, sau khi Long Viêm đế chết chôn theo lượng lớn bảo tàng, một bảo tàng Đế Vương, đừng nói nhân sĩ giang hồ, dù là Hoàng đế một nước, chỉ sợ cũng khó có thể nhìn được không động tâm!

Quả thật Mộ Hoàng Tịch cũng có tính toán giành một phần nhỏ, hơn nữa lúc nàng rời đi, Độc Cô Mộ Nhân nói cho nàng bốn chữ —— cần phải đoạt lấy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trúng độc được Quân Mặc cứu

Một con ngựa trắng nhàn nhã bước chậm trên đường nhỏ giữa rừng, thân thể con ngựa cường tráng béo khỏe, toàn thân trắng như tuyết không lẫn màu nào khác, đầu ngựa ngẩng cao giống như Quý tộc, lòng bàn chân ngựa rất rộng bước đi vô cùng ổn định, cho dù người không biết gì về ngựa cũng biết đây nhất định là ngựa quý trong ngựa quý, mà người biết về ngựa nhất định sẽ cả kinh rớt mắt, bởi vì đây rõ ràng là một con ngựa quý trong ngựa quý, chỉ nhìn vó chân rộng lớn này cũng biết nó là một Hãn Huyết Bảo Mã, nhưng khác với Hãn Huyết Bảo Mã chính là thân thể nó lại có điểm giống ngựa ở cao nguyên, rất dễ nhận thấy đây là hai loài ngựa lai giống với nhau, mà nhìn thân hình này tuyệt đối là ngựa vua!

Đột nhiên một nhúm tóc màu đen rớt xuống từ trên người con ngựa, tập trung nhìn vào mới có thể phát hiện trên lưng con ngựa đó còn có một nữ tử mặc áo trắng đang nằm, vẻ mặt lưỡi biếng, trong trẻo lạnh lùng này không phải Mộ Hoàng Tịch thì là ai?

Một mình Mộ Hoàng Tịch lên đường năm ngày, khi nàng đi ngang qua một thảo nguyên vô tình nhìn thấy con ngựa này, nó vốn là con ngựa vua trong một đám ngựa hoang, thân hình xinh đẹp và phong thái cao quý này thoảng một cái đã bị cô nhìn trúng, dốc hết sức lực của chín trâu hai hổ mới có thể thuần phục nó thành vật cưỡi của mình, chỉ có điều Mộ Hoàng Tịch không xỏ dây cương cũng không d/đ;|;q'd bọc yên ngựa, đặt những thứ đó lên quả thực là si nhục nó, hơn nữa lưng của nó cực kỳ rộng rãi, dù để nàng nằm ngủ trên đó, bước chân của nó vững vàng, không cần lo lắng bản thân mình sẽ rơi xuống chút nào, hơn nữa lông của nó cực kỳ mềm mại, vuốt rất thoải mái!

Đột nhiên, con ngựa vẫn đi về phía trước dừng lại, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ ngồi dậy, sờ sờ tóc mai xinh đẹp của nó: “Hi nhi, sao vậy?” Hi là tên Mộ Hoàng Tịch đặt cho nó, cách đọc gần giống như chữ “Tịch”(*), có thể thấy được Mộ Hoàng Tịch yêu thích nó biết bao nhiêu!

(*): - 熙[xī]: Hi

- 夕[xī]: Tịch

Hi xoay đầu qua, cặp mắt ôn hòa nhìn Mộ Hoàng Tịch như có linh tính, vươn đầu lưỡi thô ráp liếm liếm mu bàn tay Mộ Hoàng Tịch, dáng vẻ này giống như đang an ủi nàng vậy, Mộ Hoàng Tịch cười một tiếng, đồng thời cũng cảm thấy trong rừng có gì đó khác thường, vuốt vuốt lông Hi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Ra đi!”

Trả lời nàng là tiếng xào xạc của lá cây, nhưng Mộ Hoàng Tịch biết trong chỗ tối nhất định có người, hơn nữa võ công còn không tệ, nếu không vì sao đến bây giờ nàng mới phát hiện?

Đột nhiên vang lên tiếng xé gió rất nhỏ, Mộ Hoàng Tịch ngưng tụ tròng mắt, một đoạn lụa trắng bay ra khỏi tay áo nàng, xoay tròn mấy cái trên không trung, khiến vô số độc châm rơi xuống, Mộ Hoàng Tịch hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ cổ Hi để nó rời đi, ngay sau đó nàng phi thân lên cành cây trước mặt.

“Không hổ là lâu chủ của Ám lâu, quả nhiên thật sự có tài!” Một giọng nói bất nam bất nữ(*) truyền tới từ bốn phương tám hướng, Mộ Hoàng Tịch nghe thấy tự dung cả người đều nổi da gà.

(*): Giọng nói không ra nam không ra nữ

“Nếu các hạ đến đây vì Hoàng Tịch, sao không hiện thân?” Mộ Hoàng Tịch dứt lời, ngay sau đó đã nắm một chiếc lá cây dùng lực phi về một hướng, chiếc lá cây mềm mại trong nháy mắt như biến thành lưỡi đao đâm tới, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, truyền âm bốn phương tám hướng chỉ để làm người ta mơ hồ, nhưng lại không thể dùng võ cao thủ chân chính.

Nhìn về phương hướng Mộ Hoàng Tịch vừa phi lá cây, một nam tử mặc áo hồng vọt ra, mái tóc màu đen của hắn rơi vãi tùy ý, toàn thân mặc áo đỏ lất

phát theo gió, ngược lại rất có vài phần tiêu sái, chỉ tiếc về mặt của hắn rất nham hiểm, mà cặp mắt giống như rắn độc kia thật sự làm cho người ta không thể nào nói xinh đẹp được, chỉ vừa đối mặt, Mộ Hoàng Tịch đã biết người trước mắt là ai: “Ngạn Tu!”

Nam tử mặc áo đỏ hơi nhũn mảy: “Lâu chủ nhận ra tại hạ, vậy nhất định đã biết tại hạ đến đây vì việc gì rồi!”

Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Trong lúc ta tiêu diệt bang phái của ngươi thì một mình ngươi bỏ trốn, nhưng bây giờ đến báo thù? Không cảm thấy buồn cười sao?”

“Miệng lưỡi thật lạnh lợi!” Ngạn Tu cười tà, ngay sau đó mặt liền biến sắc, tiếng động biến mất trong hư không, gần như là trong nháy mắt hắn đã xuất hiện sau lưng Mộ Hoàng Tịch, móng tay được sơn đỏ thắm đâm vào giữa lưng của nàng.

“Hừ!” Mộ Hoàng Tịch trở tay ra một chưởng, bức hắn lui lại, đồng thời cũng ném lụa trắng đang cầm trong tay ra ngoài!

Sắc mặt Ngạn Tu càng thêm âm u, tỏ rõ chiêu sau ác độc hơn chiêu trước, móng tay sơn đỏ này âm trầm kinh người, không cần suy nghĩ cũng biết được nó bồi đầy kịch độc, chỉ cần hơi không cẩn thận bị đâm phải sẽ trúng độc ngay! Liên tục qua mười mấy chiêu, trong lòng Mộ Hoàng Tịch ngược lại có chút kinh ngạc, thể mà võ công của tên Ngạn Tu này lại không kém nàng bao nhiêu, đồng thời nàng cũng nghi ngờ, một người có võ công như thế vì sao hôm đó hắn lại vứt bỏ mọi người để chạy trốn?

So với sự kinh ngạc của Mộ Hoàng Tịch thì trong lòng Ngạn Tu cũng không đến nỗi nào, rõ ràng hắn đã nâng cao nội lực của mình, vì sao khi giao đấu với Mộ Hoàng Tịch vẫn chiếm thế hạ phong, tại sao một nữ tử nhỏ tuổi như vậy lại có võ công cao cường đến thế, biết mình không có phần thắng, trong lòng Ngạn Tu trầm xuống, biết d/đ;l;q'd mình không ra tuyệt chiêu là không được liền quyết định chủ ý, trong lúc lụa trắng của Mộ Hoàng Tịch đánh tới, Ngạn Tu không né tránh nữa mà ngược lại liều mạng nguy cơ bị thương nắm chặt lụa trắng, sau đó dùng nội lực chấn vụn.

Lụa trắng hóa thành những mảnh vụn bay lá tả trên không trung, Ngạn Tu thực hiện được gian kế cười một tiếng, nhưng một khắc sau nụ cười của hắn cứng lại trên mặt, cúi đầu nhìn con dao đang cắm trước ngực mình, gương mặt không thể tin —— rõ ràng nàng không mang binh khí!

Mộ Hoàng Tịch nhũn mảy, mới vừa muốn mở miệng đã phát hiện thân thể trở nên cứng ngắt, cúi đầu xem xét, mới phát hiện chẳng biết mu bàn tay mình đã có thêm một vết thương nhỏ từ lúc nào, vài giọt máu màu tím còn đọng lại phía trên vỏ cùng chói mắt, lập tức hiểu ra mình đã trúng gian kế ở chiêu cuối cùng của Ngạn Tu, trong lòng hoảng hốt nhưng nàng không ngừng sai khiến, trước mặt bỗng tối sầm rồi cuộc té xuống!

“Hí í í í í!” Trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch ngã xuống, vang lên một tiếng ngựa hí dài, Hi vội vàng chạy tới thật nhanh, nhìn thấy Ngạn Tu, nó dừng hẳn xông tới mang theo hung ác, hung hăng bỏ cho Ngạn Tu bỏ vỏ, Ngạn Tu đau đến như muốn ngất xỉu, hắn biết mình hạ độc nặng như thế nào, mặc dù hắn vô cùng muốn nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch chết đi, nhưng hiện giờ hắn không thể ở lại đây được nữa, không chừng sẽ chết dưới chân con ngựa hoang này, Ngạn Tu nhin đau rút dao ra, ngay sau đó phi thân rời đi!

“Hí í í í í!” Hi gào to một tiếng, không ngừng di chuyển vây quanh thân thể Mộ Hoàng Tịch, trong đôi mắt to thoáng hiện lo lắng nhân tính hóa, nhưng nó lại không có cách nào, đúng lúc này, một chiếc xe ngựa to màu đen chậm rãi chạy tới!

“Chủ tử, phía trước có người bị thương!” Về mặt thanh tú của thiếu niên đánh xe như không có gì nói, bởi vì đúng lúc Mộ Hoàng Tịch đang nằm giữa đường, cho nên hắn không thể không dừng xe ngựa lại.

“Ừm! Trực tiếp đi qua!” Người trong xe ngựa nói, giọng nói đó trầm thấp hấp dẫn, nhưng cũng lộ ra lạnh lùng vô tình.

“Hí í í í í!” Một tiếng ngựa hí như lời đình lại vang lên, người kéo xe và hai con ngựa quý cũng bị hú đến tán loạn, thiếu niên đánh xe phải mất sức lực thật lớn mới kéo lại được, hắn nhìn về phía Hi, nhất thời lộ ra yêu thích không che giấu chút nào: “Ngựa tốt!”

“Hả?” Người trong xe ngựa vén rèm lên, lộ ra gương mặt tuấn tú, tuấn mỹ đến vạn vật thất sắc, nếu như lúc này Mộ Hoàng Tịch tỉnh lại, nàng nhất định sẽ nói: thật là xui xẻo, tại sao lại gặp phải tên sát tinh này nữa vậy! Đáng tiếc hiện giờ nàng đang hôn mê không biết gì cả!

Ánh mắt Quân Mặc rơi trên thân thể tức giận của Hi, trong đôi mắt sâu thăm xẹt qua một vẻ thương thức không dễ dàng phát giác, thể nhưng khi ánh mắt của hắn rơi vào thân thể của Mộ Hoàng Tịch sau lưng Hi, đôi mắt sâu thăm bỗng trở nên thâm trầm, d/đ;l;q'd Quân Mặc bước xuống xe ngựa trong ánh mắt không thể tin của thiếu niên, chạy từng bước về phía đó, chẳng qua là hắn không biết chủ tử đang đi về phía con ngựa hay nữ tử đang nằm trên đất.

“Hí í í í í!” Hi hí dài một tiếng, dùng thân thể ngăn cản trước người Mộ Hoàng Tịch, ý là không cho phép Quân Mặc qua, Quân Mặc đứng nhìn nó, chỉ là một ánh mắt cuối cùng khiến Hi lui bước lại.

Quân Mặc đi tới bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, cúi người xuống, sau khi do dự một chút vẫn đưa tay ra bế nàng lên, không nhìn ánh mắt không thể tin được của thuộc hạ ôm Mộ Hoàng Tịch vào xe ngựa.

Thanh Qua nhìn cửa xe ngựa đóng chặt, cả kinh thiếu chút nữa té xuống khỏi cang xe: Ông trời ơi! Hắn không bị hoa mắt đấy chứ? Chủ nhân hận nữ tử như vậy mà lại cứu một cô nương, hơn nữa còn tự tay ôm nàng lên xe ngựa? Thanh Qua đột nhiên có cảm giác như thiên lôi cuốn cuộn, người này thật sự là chủ tử của hắn sao?

“Đi Nhận Thành!” Ra lệnh lạnh lẽo mà bá đạo khiến lòng của Thanh Qua lại trở về bụng, cũng may vẫn là chủ nhân đó! Mặc dù. Mặc dù có chút thay đổi.

Bên trong xe ngựa, Quân Mặc cau mày nhìn nữ tử trên người mình, sợ dĩ hắn cứu nàng là bởi vì máu hôm đó, nhưng tại sao thân thể của nàng lại lạnh

như vậy, đây là thân thể của người sao? Quả thật là một khối băng! Để xua tan đi ngờ vực, Quân Mặc đưa tay bắt mạch trên cổ tay trắng nõn của nàng, ngay sau đó chân mày nhíu lại thật chặt, cúi đầu nhìn nữ tử đang khỏ sở trong ngực, đôi mắt hơi phức tạp mà thâm trầm. Hàn độc —— một trong những loại độc kỳ lạ trên thế gian, người trúng độc sẽ lạnh lẽo toàn thân, cuối cùng sẽ đông cứng mà chết, hàn độc trên người nàng đã có rất nhiều năm rồi, nhưng nàng vẫn còn sống!

Biết được điều này khiến trong lòng Quân Mặc xẹt qua một chút khác thường, từ trong hốc tối lấy ra một viên đan dược trong suốt đút vào miệng Mộ Hoàng Tịch, lòng ngón tay vừa chạm vào cánh môi mềm mại, Quân Mặc cảm giác như có dòng điện vọt qua người, hắn không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng hắn cũng không truy đến cùng, đút hết thuốc vào trong miệng Mộ Hoàng Tịch, ngay sau đó vận nội lực ổn định tâm mạch cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hàn độc phát tác

Lạnh! Lạnh quá! Mộ Hoàng Tịch không biết mình đang sống hay chết, ý thức duy nhất là, nàng lạnh quá!

Trong mơ hồ Mộ Hoàng Tịch như ý thức được gì, dù sao chuyện này đối với nàng mà nói đã không phải lần đầu tiên, đây chẳng phải chỉ là hàn độc phát tác thôi? Rõ ràng đã hai năm không phát tác, tại sao lại đột nhiên phát tác? Bây giờ Mộ Hoàng Tịch đã không nghĩ được nhiều như vậy, nàng chỉ biết mình lạnh quá.

Hình như Mộ Hoàng Tịch cảm thấy bên cạnh có chút ấm áp, ấm ấm áp áp, nhưng nàng không dám lên, ngược lại giãy giụa về hướng ngược lại, ngay sau đó cả thân thể co rúc, muốn tìm được một chút xíu cảm giác an toàn!

Quân Mặc yên lặng nhìn nàng khỏ sở nhíu mày trong ngực mình, có một chút xíu ý muốn tránh khỏi ngực mình, tự nàng rúc vào góc, như một con thú nhỏ tự cuộn bản thân lại, trong chớp nhoáng, lòng Quân Mặc xúc động, không phải bởi vì nàng xinh đẹp, cũng không phải bởi vì nàng đáng thương, mà bởi vì khỏ sở tương tự, còn có quật cường tương tự.

Mỗi lần cô độc phát tác, quả thật hắn tự cuộn mình lại, một mình chịu đựng tất cả khỏ sở, đúng là quật cường như vậy không muốn dựa vào ấm áp của bất luận người nào, giữ lại vết thương cho bản thân! Bọn họ như vậy, sao mà tương tự quá!

Nghĩ tới, Quân Mặc đưa tay ôm lấy thân thể Hoàng Tịch, bá đạo, không cho kháng cự ôm nàng vào ngực; giờ khắc này Quân Mặc quên mất mình ghét đụng chạm nữ nhân thể nào, ghét hận loại sinh vật là nữ nhân đường nào; hắn chỉ muốn ôm người trong ngực thật chặt, cho nàng một chút ấm áp.

Mộ Hoàng Tịch muốn đẩy ra, tuy nhiên nàng đã bị giam cầm gắt gao, mặc cho nàng làm gì cũng không thể tránh ra, hơi thở nóng rực vẫn ôm lấy nàng, khiến nàng không chỗ có thể trốn, bá đạo như vậy, ghê tởm như vậy!

Mộ Hoàng Tịch vô ý thức nắm vạt áo Quân Mặc, một giọt nước mắt chảy xuống, từng cái, thấm lam từng cái, ấm áp này chưa bao giờ có!

Giọt lệ kia rơi trên mu bàn tay Quân Mặc, rõ ràng lạnh lẽo như thế, thế nhưng hắn lại cảm giác mu bàn tay mình cũng bị thương.

Liên tiếp bảy ngày, Mộ Hoàng Tịch đã hôn mê bảy ngày, hàn độc hành hạ nàng đến sống không bằng chết, cộng thêm Ngạn Tu hạ độc, nhiều lần nàng quanh quẩn trên đường sông chết lại bị người khác kéo về!

Thanh Qua nhìn hai người ôm nhau trên giường, có chút không thể tin mà nhìn, chủ tử của hắn chẳng những cứu cô nương kia, còn phái người tới mời thần y vì nàng giải độc, mà bảy ngày, cô nương kia rời đi lồng ngực chủ tử, gắt gao níu lấy vạt áo chủ tử không thả, chủ tử cũng như vậy ở đó cùng nàng bảy ngày, thật ra thì Thanh Qua rất muốn nói: chủ tử, nàng nắm là y phục, người có thể cởi y phục ra mà!

Chỉ là, với hiểu biết của hắn với chủ tử, hắn nói xong câu đó, cách cái chết cũng không xa!

Một thiếu niên tuổi ngang Thanh Qua đi đến, nhưng mà thoạt nhìn hơi thành thực một chút, Thanh Qua bữu môi với hắn: “Thanh Nguyên, khuyên nhủ chủ tử đi!”

Thiếu niên tên là Thanh Nguyên nhìn một chút, lắc đầu một cái chưa trả lời, so với Thanh Qua, hắn ngược lại hi vọng nhìn thấy bộ dáng này của chủ tử; chủ tử luôn là người sống trong khỏ sở, coi như bọn họ trung thành với chủ tử đi nữa, cũng không giải được khúc mắc của chủ tử; cô nương này xem ra đối với chủ tử mà nói là đặc biệt, nếu như có thể khiến chủ tử hoá giải khúc mắc nhiều năm, chưa chắc không phải là một chuyện tốt!

Sáng sớm hôm sau, đã trải qua bảy ngày hôn mê, Mộ Hoàng Tịch rốt cuộc tỉnh, nhưng, khi nàng nhìn thấy người đang ngồi bên cạnh mình thì bị sợ đến chột từ trên giường đứng lên: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lúc hôn mê Mộ Hoàng Tịch không chú ý tới một chuyện, đó chính là thân thể của nàng hiện tại yếu đuối đến cả một con kiến cũng đạp không chết, hậu quả sau khi thức dậy chính là đứng không vững, sau đó té xuống giường, Thanh Qua mới vừa mở mắt nhìn thấy một màn này, trái tim cũng chột giật mình, té thật độc!

“Ahhh, đau!” Mộ Hoàng Tịch nằm trên mặt đất, đau đến hít một hơi khí lạnh, mặc dù nàng không sợ đau, thế nhưng té như vậy, thật rất đau đó!

Mà đúng lúc này, Quân Mặc để quyền sách xuống rồi đứng lên, Thanh Qua nghĩ là Quân Mặc trở về đỡ Mộ Hoàng Tịch, Quân Mặc thẳng tắp từ trước mặt hất đi ra ngoài, lại một lần nữa Thanh Qua sững sờ: chủ tử, người ta bệnh bảy ngày người đều coi chừng, đến khi tỉnh người lại đi, chẳng lẽ người không nhìn thấy người ta té rồi hả?

Đầu óc Thanh Qua mơ hồ gương mặt mê mang, ánh mắt Quân Mặc vẫn đảo quanh Mộ Hoàng Tịch, rốt cuộc vẫn phải thở dài đi đến đỡ Mộ Hoàng Tịch dậy: “Cô nương hôn mê bảy ngày, thân thể rất suy yếu, nghỉ ngơi trước đã!”

“Bảy ngày?” Mộ Hoàng Tịch giờ tay lên lưng, nàng biết mình bị Ngạn Tu hạ độc, mà Ngạn Tu muốn đưa nàng vào tử địa, chắc chắn đều là độc trí mạng, nhưng mình vẫn sống, hơn nữa tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là người mình sợ nhìn thấy nhất, nói cách khác: “Người đã cứu ta?”

Bình thường Thanh Qua không phải người nhiều chuyện, nhưng ai biết chủ tử đối với nàng đặc biệt, cho nên hần kiên nhẫn nói: “Chủ tử nhìn thấy cô nương choáng váng trên đường liền cứu về, xin người giúp người giải độc, bởi vì độc kia rất bá đạo, cho nên cô nương mới ngủ mê lâu như vậy!”

Mộ Hoàng Tịch bắt mạch cho mình, phát hiện mình thật sự trúng độc khó giải, dĩ nhiên hàn độc này đã không còn cách giải. Hơi mím môi, Mộ Hoàng Tịch không vui, mặc dù hần cứu nàng, nàng nên nói cảm ơn, nhưng lần trước hần vô duyên vô cớ cắn nàng! Nghĩ như vậy, nhất thời Mộ Hoàng Tịch buồn bực! Thật là, gặp ai không được, cố tình lại gặp tên sát tinh này!

Bởi vì thân thể vô lực, Mộ Hoàng Tịch lại nằm ba ngày, ba ngày này đều là Thanh Qua chăm sóc nàng, mà nàng cũng không thấy bóng dáng của Quân Mặc nữa.

Lúc nhìn thấy Quân Mặc lần nữa, là sắp phải lên đường, Mộ Hoàng Tịch từ miệng Thanh Qua biết được bọn họ muốn đi Bán Nguyệt thành, chưa nói chuyện mỗi người đi một ngã, dù sao hiện tại thân thể nàng quá kém, võ công chỉ có thể dùng không tới một phần mười, nếu lại gặp phải kẻ trả thù, nàng cũng không biết mình còn có thể gặp một người cứu mình không!

“Hi!” Một tiếng ngựa truyền đến, Mộ Hoàng Tịch mừng rỡ, nhìn thấy bóng dáng vọt tới mình, Mộ Hoàng Tịch vui mừng nghênh đón, ôm cổ Hi: “Hi nhì!”

Hi vui đầu, thân mật cọ xát ở trên lưng của Mộ Hoàng Tịch, trong mắt to mang theo vẻ vui sướng!

Trùng sinh kiếp sau, cảm nhận màn này rơi vào mắt của Quân Mặc lại thay đổi mùi vị, nàng thế mà thân thiết với một con ngựa như vậy, hơn nữa còn cười vui vẻ như vậy, vì sao nàng đối với mình không chỉ lạnh lẽo còn đầy sát ý? Vì vậy, Quân Mặc nhìn Hi có chút không thuận mắt rồi! Nếu hai thuộc hạ biết tâm tình Quân Mặc bây giờ, không biết nên dùng vẻ mặt gì.

Bởi vì phải lên đường, Thanh Nguyên chuẩn bị vì Hi cài dây cương và yên ngựa, Mộ Hoàng Tịch không muốn, nhưng Hi lại thân mật cọ xát nàng, bày tỏ mình không phản đối, Mộ Hoàng Tịch không nói gì, cũng may Thanh Nguyên chuẩn bị dây cương và yên ngựa đều là thượng phẩm, Mộ Hoàng Tịch sờ Hi, coi như là đồng ý!

Bên trong xe ngựa, Quân Mặc ngồi ở gian giữa, mà Mộ Hoàng Tịch lại ngồi ở nơi cách hần khá xa, bởi vì không biết nên nói gì, Mộ Hoàng Tịch vén rèm lên xem Hi, nhất thời tâm tình nhẹ nhàng hơn nhiều! Màn này rơi vào mắt Quân Mặc, lại khiến ý lạnh trên người hần nhiều hơn mấy phần!

Hai người cũng không muốn nói gì, đoạn đường này đều lạnh như thế, hơi thở quý dị tăng vọt; rốt cuộc, Mộ Hoàng Tịch không nhịn được, hơi mím môi nhìn về phía Quân Mặc: “Đa tạ ân cứu mạng của người!” Nói xong, Mộ Hoàng Tịch tạm ngừng, nàng chưa bao giờ nghĩ đến một ngày mình sẽ nói cảm ơn với tên sát tinh này, vốn nàng còn muốn nói người cắn ta một cái thì chúng ta huề nhau, nhưng không biết tại sao không nói ra được!

“Ta không làm chuyện mà không có hồi báo!”

“Cái gì?” Mộ Hoàng Tịch sững sờ, thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm rồi, nhưng con người Quân Mặc nhìn mình chăm chú, Mộ Hoàng Tịch mím môi, ta không so đo với người, người còn muốn hồi báo?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Trốn chạy

Ngay lúc Mộ Hoàng Tịch bị lời nói của Quân Mặc khiến cho không biết nên đề nên hay là tức giận, một hơi thở nguy hiểm truyền đến, sau đó xe ngựa chấn động lắc lư, từ xa trên vách đá truyền đến những tiếng “vút vút vút”, hần là những mũi tên bắn trên xe ngựa, có điều xe ngựa này không biết làm từ thứ gì, mũi tên không thể bắn vào.

“Leng keng leng keng” tiếng đao kiếm truyền đến, rõ ràng bên ngoài đã bắt đầu giao chiến, trong chớp lát Mộ Hoàng Tịch mơ hồ không biết mục tiêu của những kẻ này là ai, trong tiềm thức nàng không muốn bản thân mình liên lụy đến người khác!

Dường như đọc được suy nghĩ của Mộ Hoàng Tịch, giọng Quân Mặc bình thản nói: “Không liên quan tới người!”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy, thoáng nhẹ lòng! Mà ngay trong khoảnh khắc này, bỗng nhiên Quân Mặc có hành động, một tay hất ôm lấy Mộ Hoàng Tịch, một tay đỡ nàng, sau đó liền lao ra ngoài, ngay lúc bọn họ vừa xông ra, xe ngựa kia đột nhiên bị chia năm xẻ bảy, một đại đao sáng loáng cắm thẳng chính giữa xe ngựa.

Mộ Hoàng Tịch đã trải qua nhiều sóng gió, đương nhiên sẽ không bị dọa sợ, chỉ là hiện tại nàng bị Quân Mặc ôm vào trong ngực, lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, giãy dụa hai lần không có kết quả, Mộ Hoàng Tịch không còn cách nào nói: “Ta có thể tự bảo vệ mình, người để ta xuống đi!”

Chẳng những Quân Mặc không thả nàng xuống, trái lại còn ôm nàng chặt hơn, ổn định thất lưng nàng phòng ngừa nàng ngã xuống.

Đám người tới kia tổng cộng có hơn ba mươi người, xuất hiện ra ngoài hơn hai mươi người, còn có hơn mười cũng cung tiễn thủ ẩn nấp ở một nơi bí mật, lực lượng lớn như vậy chỉ vì muốn giết mấy người bọn họ; mà Mộ Hoàng Tịch nhìn kỹ một phen, những người này mặc y phục dạ hành màu đen, trên đầu cũng được trùm đen chỉ lộ đôi mắt ra bên ngoài, mà ánh mắt kia cũng giống như toàn thân bọn họ, không chút ánh sáng, chỉ có sát ý chí tử! Vô công những người này lợi hại, chiêu thức cũng là chiêu thức sắc bén sát thủ thường có, nhưng Mộ Hoàng Tịch có thể khẳng định bọn họ không phải sát thủ giang hồ, mà là ám vệ được nuôi dưỡng của người khác, bởi vì sát thủ giang hồ không có sự phối hợp chặt chẽ như vậy.

Chỉ có hai thuộc hạ chém giết ở phía dưới, mà Mộ Hoàng Tịch nhìn người bên cạnh, dường như hẳn không có ý định ra tay; quay đầu nhìn về phía chiến trường, mới phát hiện hai thuộc hạ này của hắn cũng không phải là dạng vừa, hai người bọn họ cách nhau không xa, phối hợp không chê vào đâu được, chém giết mười mấy sát thủ, bản thân lại không bị thương chút nào, hiển nhiên đã trải qua rất nhiều lần tranh đấu như vậy rồi.

Quân Mặc đỡ Mộ Hoàng Tịch đứng quan sát ở bên cạnh, thỉnh thoảng chém giết một vài tên sát thủ muốn đánh lén, mà Mộ Hoàng Tịch cũng không che giấu, dùng nội lực hút một nắm lá rụng, ánh sáng trong đôi mắt sắc lạnh đến rùng mình, từng phiến lá rụng như đao bay ra ngoài, giết chết đám cung tiễn thủ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó chuẩn xác không hề sai lầm. Thấy vậy, mấy Quân Mặc khẽ động, tiếp tục quan sát trận chiến.

Thanh Qua và Thanh Nguyên giết hết hơn hai mươi tên sát thủ kia, lúc này mới dắt ngựa qua, bọn họ mỗi người một ngựa, Mộ Hoàng Tịch không thể không cười cùng ngựa với Quân Mặc.

Lúc đi tới một thị trấn đã là hoàng hôn, chỉ có thể qua đêm ở đây, Mộ Hoàng Tịch ăn bữa chiều xong liền vào phòng, nhấp một ly trà, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ có phải mình nên rời đi hay không; vừa nhìn đã biết người nam nhân trước mắt này không đơn giản, nhất là võ công của hắn còn trên cả nàng, vì võ công của nàng còn chưa hồi phục nên mới đi cùng đường với hắn, nhưng nàng cảm thấy có một loại cảm giác bất an, chỉ sợ bản thân tự đưa mình vào hang sói lúc nào không hay biết.

Ngay lúc Mộ Hoàng Tịch đang suy nghĩ, đột nhiên cửa phòng của nàng bị đẩy ra, Mộ Hoàng Tịch bỗng nhiên hoàn hồn, giống như lại thấy được cảnh tượng ngày đó ở Mai Hương viên, về mặt nam nhân kia ẩn nhẫn và đầy mưu mô, thân thể cứng ngắc run rẩy, dường như đang liên tục kiểm chế điều gì đó.

“Người định làm gì? Ra ngoài!” Mộ Hoàng Tịch đứng dậy quát, nhưng ngay sau đó, nàng vẫn bị khống chế như cũ, lần trước lúc nàng có võ công còn bị khống chế, càng không nói đến hiện tại võ công của nàng còn lại chưa đến một thành.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Mộ Hoàng Tịch biết mình không chống đỡ được, trái lại tinh táo hơn, nhưng sau đó nàng lại cảm giác trên căn cổ đột nhiên truyền tới lãnh ý, tiếp theo chính là một trận đau đớn, máu tanh tràn ngập, nàng còn có thể cảm nhận được hân mát vào.

Mộ Hoàng Tịch cắn răng, lại là cô, chết tiệt, hắn là Hấp Huyết Quý (ma cà rồng) hay sao vậy chứ? Không hút máu của người khác, lại cứ cắn nàng! Cảm nhận được máu tươi trên người bị rút đi, dưới chân Mộ Hoàng Tịch phát lạnh, nếu là bị thương đổ máu thì không sao, nhưng là bị người bắt lấy uống máu, đó lại là một chuyện khác rồi!

Không thể nhịn được nữa, Mộ Hoàng Tịch thừa lúc hắn không chú ý trượt người xuống, sau đó nhanh chóng lao ra ngoài cửa, vô cùng bị kịch chính là, Thanh Qua và Thanh Nguyên chắn trước mặt nàng giống như hai vị thần giữ cửa, hơn nữa sắc mặt rét lạnh.

“Tránh ra!” Mộ Hoàng Tịch không biết giọng nói của mình đã lạnh lùng đến mức nào, nhưng hiển tại nàng chỉ muốn rời khỏi nơi này, gặp phải sát tinh này, vốn là sai lầm.

“Cô nương muốn đi đâu?” Mặt Thanh Nguyên lạnh lẽo, nhưng lúc nhìn thấy vết máu trên đầu vai Mộ Hoàng Tịch thì khẽ nhíu mày, chủ thượng thật sự cần sao?

Ngược lại Thanh Qua nói chuyện dễ nghe hơn một chút, có phần lo lắng hỏi: “Có phải cô nương đã làm điều gì khiến chủ thượng tức giận không?” Nếu không sao lại có máu? Hiển nhiên là Thanh Qua không biết có chuyện gì xảy ra ở bên trong.

“Để ta ra ngoài!” Giọng Mộ Hoàng Tịch chậm dần, nhưng bàn tay đã buông xuống đang huy động sức mạnh, nàng không thể nán lại nơi này thêm một khắc nào nữa.

“Không được!” Dù không biết trong kia có chuyện gì, nhưng chủ thượng đã dặn dò phải trông coi cẩn thận, hắn sẽ không thể để nàng rời đi.

Mộ Hoàng Tịch biết nàng nói gì cũng vô dụng, không chút do dự đánh ra một chưởng, dựa vào khe hở này, nàng nhanh chóng treo lên khung cửa, lướt nhanh ra ngoài giống như chim én.

“Đáng chết, đuổi theo!” Thanh Qua thầm mắng một tiếng, vận khinh công đuổi theo; mà ở bên trong, sau khi ổn định sự khó chịu và xao động vội vàng kia, Quân Mặc chậm rãi ngừng đầu, đôi con ngươi màu mực giá lạnh lại pha lẫn một chút cảm xúc mờ mịt, mà đôi môi mỏng lạnh nhạt bị máu tươi Mộ Hoàng Tịch nhuộm đỏ, khát máu mà yêu dã!

Chương 48

Mộ Hoàng Tịch liên tục chạy trốn, rõ ràng nàng cảm nhận được đám Thanh Qua Thanh Nguyên đang ở phía sau nàng không xa, về phần tại sao bọn hắn lại đuổi theo, đều là bởi vì trên người nàng có mùi máu tươi không xua đi được; Mộ Hoàng Tịch bắt đầu đi chạy như bay, khi nhìn thấy một con sông, gần như là không hề nghĩ ngợi lập tức nhảy xuống, mùi máu tươi cắt đứt, bọn họ muốn tìm nàng cũng không còn dễ dàng nữa.

Mộ Hoàng Tịch biết mình đã thoát khỏi, nhưng vừa vào trong nước, vết thương trên người không ngừng chảy máu, cộng thêm thân thể của nàng chịu không nổi cái lạnh, vào mùa đông ngâm ở trong nước lạnh một chút quả thật là muốn mạng của nàng rồi! Không biết qua bao lâu, Mộ Hoàng Tịch mới ngoi lên khỏi nước, nhưng đã là nơi khác với nơi nàng nhảy xuống, tồn sức bò lên bờ, Mộ Hoàng Tịch cũng đã lạnh đến nói không ra lời, cộng thêm nội lực của nàng chưa đủ, quả thật là họa vô đơn chí, rất nhanh sẽ có người đến ngắt đi rồi.

“Công tử! Nơi này có người!” Giọng nói trong trẻo của một Tiểu Đồng vang lên, ngay sau đó truyền tới một giọng nói dịu dàng như ngọc: “Đi xuống xem một chút!”

“Dạ!” Tiểu Đồng nhảy xuống xe, chạy tới sờ sờ mạch người nằm trên đất, vui mừng: “Công tử, còn hơi thở!”

Người được gọi là công tử vén rèm xe, lộ ra đôi con ngươi cơ trí lại bình tĩnh, thế nhưng khi đôi mắt kia thấy người nằm trên đất thì nhất thời mất đi bình tĩnh, không để ý Tiểu Đồng đang kinh ngạc nhảy nhanh ra khỏi xe, đi tới ôm lấy người trên đất, cảm thấy trên người nàng lạnh lẽo, trong lòng hắn kinh hãi: “Nhanh, trở về khách điểm!” Trong giọng nói kia, là run rẩy hắn chưa từng phát giác.

“Ồ!” Tiểu Đồng kỳ quái nhìn công tử mình một cái, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy công tử một người vẫn luôn trầm ổn lại lộ ra vẻ căng thẳng; trong lòng không hiểu, nhưng cậu cũng biết mạng người quan trọng, nhanh chóng leo lên xe ngựa, vung dây cương: “Giá!”

Trong phòng ở khách điểm, Tiểu Đồng bị đuổi ra ngoài giữ cửa, mà Mộ Hoàng Tịch ngồi xếp bằng ở trên giường, người nọ dang đôi tay chống đỡ ở phía sau lưng của nàng không ngừng vì nàng đưa vào nội lực, sau khi xác định Mộ Hoàng Tịch không có việc gì, hắn mới đỡ nàng nằm xuống, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng; trong nháy mắt thu tay lại, đầu ngón tay đụng phải gò má của Mộ Hoàng Tịch, lòng ngón tay chạm phải làn da nhẵn nhụi lạnh lẽo, thế nhưng hắn lại không nở buồm.

Nhìn dung nhan ngày nhớ đêm mong, hắn từ từ hạ người xuống, định đưa môi chạm lên gương mặt trắng nõn của nàng, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, bắt đầu đi thờ dãi, vì nàng dịch dịch gò cằm rồi rồi đi!

Người này chính là Ngọc Phi Tinh rồi đi đã nhiều ngày, có thể nào hắn cũng không ngờ tới mình sẽ gặp Mộ Hoàng Tịch ở chỗ này, hơn nữa còn trong bộ dạng chật vật như vậy.

Mộ Hoàng Tịch tỉnh lại đã là tầm nửa ngày sau rồi, ngồi dậy, lại phát hiện không ngờ bản thân lại trở về chỗ cũ, đây chẳng phải là khách điểm hôm qua bọn họ vào ở sao? Chẳng lẽ bản thân bị bắt trở lại? Mộ Hoàng Tịch có một chút không xác định, theo tiếng đẩy cửa vang lên, Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn lại, hơi ngoài ý muốn: “Sao người ở chỗ này?”

“Rất giật mình sao?” Ngọc Phi Tinh chậm rãi đi tới, áo khoác trắng đỏ đan xen nhau vốn nên diêm dúa lẳng lơ vô cùng, nhưng mặc ở trên người hắn lại có loại cảm giác tùy ý không câu nệ.

“Giật mình thì không có, hơi ngoài ý muốn mà thôi, không ngờ sẽ gặp phải người!” Mộ Hoàng Tịch thành thật nói.

Ngọc Phi Tinh cầm lấy áo choàng màu trắng để ở một bên, động tác tự nhiên mà tùy ý khoác lên đầu vai Mộ Hoàng Tịch, ân cần nói: “Thân thể của nàng không thể chịu lạnh, mặc nhiều chút!”

“Ừm!” Đã lâu không cảm nhận được sự quan tâm của Ngọc Phi Tinh, Mộ Hoàng Tịch lại cảm thấy có chút thay đổi, nhưng cụ thể là cái gì nàng cũng nói không rõ ràng được.

“Chuyện người nói muốn đi làm, đã xong chưa?”

“Xong rồi, dưới mắt chuẩn bị đi thành Bán Nguyệt, nàng thì sao?” Ngọc Phi Tinh không hỏi vì sao nàng bị chật vật như vậy, trong lòng Mộ Hoàng Tịch khẽ động, cũng không chủ động nói tới.

“Ta cũng chuẩn bị đi thành Bán Nguyệt, không ngờ gặp được người!”

“Thân thể của nàng yếu, không bằng cùng ta lên đường!” Lúc Ngọc Phi Tinh nói chuyện không nhìn được nhìn về phía gò má của Mộ Hoàng Tịch, sắc mặt vẫn bình tĩnh, tuy nhiên cũng không thể nào dẹp yên được dao động trong lòng.

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch không biết Ngọc Phi Tinh đang suy nghĩ gì, nàng chỉ biết nếu đi một mình thì sẽ mất rất nhiều thời gian, giờ khắc này chính nàng cũng không ý thức được, sự tin tưởng của nàng với Ngọc Phi Tinh đã vượt ra khỏi giới hạn bằng hữu rồi.

Ngược lại khi Ngọc Phi Tinh đi ra, trong khoảng khắc Mộ Hoàng Tịch nhìn bóng lưng của hắn có chút sáng chói, bóng lưng kia lạnh nhạt mà cô tuyệt, vạt áo trắng xen đỏ khẽ tung bay, tan nát dưới đất như Đò Mi*; người nam nhân này, sự xuất hiện của hắn đối với nàng mà nói là đột ngột như thế, rồi lại tự nhiên như thế; mặc dù giữa bọn họ cũng không thường liên lạc, nhưng không biết từ lúc nào, nàng đã quen với sự quan tâm của hắn, thói quen hắn đang bên cạnh mình. Nhưng giữa bọn họ giống như vĩnh viễn cách một tầng sương mù, quan hệ của bọn họ rất thân mật, sẽ không xa lánh, nhưng cũng sẽ không gần hơn nữa.

(Đò Mi: Đò mi hay còn gọi trà mi, hải đường, dum lá hoa hồng (danh pháp khoa học: *Rubus rosifolius*) là một loài cây bụi nhỏ có gai nhọn thuộc chi Mâm xôi (*Rubus*) của họ Hoa hồng (*Rosaceae*), bản địa của các rừng mưa và rừng thưa cây cao trong khu vực Himalaya, Đông Á và miền đông Australia.

Đò mi có lá kép với mép lá có khía răng cưa, có các lông tơ trên cả hai mặt của lá chét. Hoa mọc thành chùm hoa hay đơn độc, màu trắng. Quả ăn được dài khoảng 2 cm. Theo wikipedia.)

Ở trong một căn phòng khác, Quân Mặc mặc thường phục màu tím đen đứng ở trước bàn, tiện tay để cây viết trong tay xuống, mà ở trước mặt của hắn, ba chữ to xuất hiện ở trên giấy —— Ngọc Phi Tinh!

Buổi chiều, Mộ Hoàng Tịch yêu cầu lên đường, cùng lúc đó Quân Mặc cũng chuẩn bị; hai chiếc xe ngựa khiêm tốn mà tinh xảo một trước một sau rời khỏi khách điếm, một bên trong Ngọc Phi Tinh sợ Mộ Hoàng Tịch không chịu nổi gầy vò mà ôm nàng, chiếc còn lại là Quân Mặc lạnh lùng ngồi bên trong, suy nghĩ lại thời tới nơi khá xa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thành Bán Nguyệt

Thành Bán Nguyệt là một thành thị rất đặc biệt, nó là giải đất nằm ở phía Đông Tây Việt và tiếp giáp với Nam Chiếu, bốn bề toàn là núi, địa thế hiểm trở, trái với những thành thị dễ thủ khó công khác, nó lại dễ công khó thủ, nếu như hình dung địa thế nơi này thành một cái chén, như vậy thành Bán Nguyệt giống như đang ở dưới đáy chén, muốn tiêu diệt tòa thành này cũng không mất bao nhiêu sức lực, cho nên Đế Vương Tứ Quốc cũng không muốn đóng quân ở chỗ này, dần dà thành Bán Nguyệt đã trở thành một tồn tại đặc biệt ở bên ngoài Tứ Quốc.

Thành chủ Thành Bán Nguyệt lấy họ Độc Cô, một họ rất hiếm thấy nhưng ở đây lại có hơn nửa thành đều lấy họ Độc Cô, cho nên tòa thành này cũng được trở thành Độc Cô thành, Thành chủ thành Bán Nguyệt tên Độc Cô Thịnh, là một cao thủ võ lâm, giống với những nơi khác, cũng là một người rất lợi hại, có thể cai trị thành Bán Nguyệt, có thể khiến thành Bán Nguyệt lớn mạnh dưới mắt Đế Vương Tứ Quốc, người như vậy sao có thể là một nhân vật đơn giản?

Đến địa giới thành Bán Nguyệt, rất dễ dàng nhìn thấy thành Bán Nguyệt nằm ở phía dưới cùng, nhưng nếu muốn thật sự đi vào thành Bán Nguyệt thì còn phải cưỡi ngựa hai canh giờ nữa.

Từ đỉnh núi nhìn xuống, có thể thu hết toàn cảnh thành Bán Nguyệt vào mắt, khái quát mọi núi nhỏ cũng chẳng qua như thế, mà bất cứ ai nhìn thấy được những kiến trúc dày đặc san sát nhau này cũng sẽ cảm thán, đây quả thực là một Hoàng Thành thu nhỏ!

Mộ Hoàng Tịch mới vừa thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ lại, đã nghe thấy giọng nói nhàn nhạt như nước chảy của Ngọc Phi Tinh: “Mức quý giá của Ngọc Linh Lung vượt xa suy nghĩ mọi người, Ngọc Linh Lung vừa ra đời đã hấp dẫn gần như toàn bộ thế lực giang hồ, chỉ sợ một số gia tộc ẩn thế cũng sẽ ra tranh đoạt, chuyến này sẽ không thái bình như vậy đâu!”

“Ta hiểu rồi!” Mộ Hoàng Tịch khẽ nâng môi, ngược mắt nhìn về gương mặt tuấn tú của Ngọc Phi Tinh: “Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch đi?”

Đôi mắt xinh đẹp của Ngọc Phi Tinh xẹt qua mặt Mộ Hoàng Tịch, bình tĩnh như nước hồ thu xẹt qua một cơn sóng, chớp lát lại quay về bình tĩnh, hơi nhếch môi: “Được!”

Trên giang hồ môn phái nhiều không kể xiết, nhưng chân chính có thể đứng ở thứ hạng cao cũng không nhiều, tổ chức giang hồ lớn nhất là Võ Lâm minh, bọn họ có hệ thống cường đại, cùng với vô số môn sinh trên giang hồ, hơn nữa Võ Lâm Minh Chủ Lãnh Trọng Dương toàn thân “Thuần Dương công” độc tuyệt thiên hạ, d.đ/l; q’đ người tới cửa khiêu chiến không kể xiết, thế nhưng hắn vẫn ổn định ngồi trên chiếc ghế đứng đầu võ lâm, cộng thêm lực thu hút cường đại của hắn, đây là môn phái đứng đầu hoàn toàn xứng đáng.

Mà Chí Tôn lâu đứng ở vị trí thứ hai có vẻ khiêm tốn hơn rất nhiều, bọn họ cũng có đông đảo số lượng võ lâm nhân sĩ làm hậu thuẫn, tuy Chí Tôn lâu cường đại nhưng lại khiêm tốn thần bí quá mức, ngoại trừ tên tổ chức ra thì rất nhiều điều khác đều không muốn người ta biết.

Đứng thứ ba chính là Huyền Hoàng tông, so với hai thế lực trước thì Huyền Hoàng tông thành công ở nhân số và danh tiếng, người của Huyền Hoàng

tông lấy y được làm chủ, cứu thế tế dân, không tranh quyền thế, nhưng địa vị của bọn họ thì không ai có thể lay động được.

Kế tiếp là Thanh Bình quán, tổ chức này cũng giống như Huyền Hoàng tông đều dựa vào danh tiếng, còn có đại biểu chính nghĩa phía sau bọn họ, vì thế mới có chân đứng trong mấy Đại Thế Lực.

Toái Ngọc Hiên và Âm lâu cũng được liệt vào trong chốn võ lâm, cả hai đều khiến người ta sợ hãi cùng với danh tiếng xấu xa, nhưng thực tế lực lượng của bọn họ thì không ai dám lường được.

Diêm La môn cũng là một tổ chức lớn trong chốn giang hồ, nó cũng thuộc về tổ chức tà phái giống như Âm lâu, chỉ có điều so với Âm lâu lấy tiền giết người thì Diêm La môn càng ra vẻ tùy ý hung hăng ngang ngược hơn, Diêm La môn chứa chấp rất nhiều người có võ công cao cường nhưng lại đại gian đại ác, mặc dù có thực lực cường đại nhưng lại như chia rẽ, bọn họ hoành hành ngang ngược, cướp đoạt giết hiếp, cái gì cũng làm, chuyện lừa thiện lẫn yếu càng thêm đếm không xuể, chỉ cần gặp phải bọn họ tất cả mọi người đều e ngại tránh xa.

So với những môn phái này, Hải Du là một thế lực tương đối đặc biệt trong chốn gian hồ, có tên là Cửu U lâu, Cửu U lâu nằm ở bên trong thành Bán Nguyệt, nói nó là lâu nhưng thật ra nó chính là một khách điểm khá lớn, so với mấy khách điểm khác, dĩ nhiên khách điểm này càng thêm đặc biệt hơn. Khi bước chân vào Cửu U lâu, mặc kệ người có thù hận gì cũng đều phải để xuống, cho dù đối phương có giết chết cả nhà người đi nữa thì người cũng không thể động võ trong Cửu U lâu, bằng không chỉ có một con đường chết, bất luận thân phận địa vị, cho dù là Hoàng đế cũng đối xử như nhau. Nghe nói lâu chủ Lăng Việt Tiêu là một mỹ nam tử thanh nhã như nước, vẻ phân võ công cũng khiến cho người trên giang hồ có nhiều cách nói, còn rốt cuộc như thế nào thì phải nhìn mới biết.

Ngoại trừ những thế lực lớn này ra thì cũng chỉ có Tứ Quốc Hoàng thất mới có sức cạnh tranh, nhưng suy cho cùng thì lực lượng của hoàng thất cũng không thể so được với những tổ chức trên giang hồ này, cho dù có, cũng không thể hoàn toàn bộc lộ, cho nên lần tranh đoạt này trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Mộ Hoàng Tịch tựa vào xe ngựa giả vờ ngủ say, trong đầu vẫn đang suy nghĩ đến câu nói của người Độc Cô Mộ trước khi đi kia, đối với nàng mà nói Ngọc Linh Lung cùng lắm cũng chỉ là một số của cải, vì sao người Độc Cô Mộ lại nói nhất định phải lấy được? Hơn nữa họ Độc Cô, người Độc Cô Mộ, Độc Cô thị, thành Bán Nguyệt, rốt cuộc nơi này có liên quan đến nhau hay không đây?

Không đợi Mộ Hoàng Tịch tìm được đầu mối, xe ngựa đã dừng lại trong thành Bán Nguyệt, hơn nữa trùng hợp dừng lại trước cửa Cửu U lâu, Mộ Hoàng Tịch nhảy xuống xe ngựa cười khê: “Thiếu chút nữa ta đã quên trong thành Bán Nguyệt này chỉ có một khách điểm là Cửu U lâu mà thôi!”

Ngọc Phi Tinh cảm thấy một kiện áo choàng màu đỏ khoác lên vai Mộ Hoàng Tịch: “Đi vào thôi!”

“Ừm!” Hai người sóng vai đi vào, một luồng sức cường đại tràn đầy trời đất mà đến, Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh đồng thời cả kinh, vội vàng vận công ngăn cản, sắc mặt Mộ Hoàng Tịch không được tốt nhìn lên lâu hai, người đang phóng áp lực này đang ở trên đó, rốt cuộc là người phương nào mà lại muốn thử dò xét bọn họ?

“Chẳng lẽ có người đã quên quy củ của Cửu U lâu?” Một giọng nói nhẹ như mây trôi truyền đến, áp lực trên lâu rút đi, trong lòng Mộ Hoàng Tịch vẫn còn sợ hãi, mới vừa rồi rõ ràng nàng cảm thấy võ công của người đó cao hơn nàng cũng không phải một chút thôi đâu, lần nữa khiến Mộ Hoàng Tịch hiểu được đạo lý Nhân Ngoại Nhân Sơn Ngoại Sơn(*). Thu hồi suy nghĩ, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới quan sát mỹ nam tử có bóng dáng màu lam nhạt, thân thể thon dài đứng thẳng, mặt như ngọc Thu Thủy, môi như hoa đào màu nhạt, vẻ mặt như Thanh Phong phất qua, toàn thân của người này đều cho người ta cảm giác thanh nhã như nước, không cần hoài nghi, người trước mắt chính là lâu chủ của Cửu U lâu, Lăng Việt Tiêu!

(*): Cho thấy khả năng của người có sức mạnh cao, có nhiều bậc thầy mạnh mẽ.

Bên dưới lớp màn che, Mộ Hoàng Tịch cũng không khỏi bắt đầu tò mò võ công của Lăng Việt Tiêu này đã đạt đến cảnh giới nào mà chỉ dựa vào một tiếng nói đã khiến cho người đó thu hồi áp lực. Một khắc sau, giọng nói của Ngọc Phi Tinh vang lên bên tai Mộ Hoàng Tịch: “Không cần đoán, Lăng Việt Tiêu này không có võ công!”

“Cái gì?” Mộ Hoàng Tịch cả kinh, liếc mắt nhìn nam tử đang đi về phía mình, rất khó tin chủ tử của một thế lực lớn như vậy lại không có võ công.

“Vừa rồi đã để cho hai vị sợ hãi, Việt Tiêu xin chịu tội với hai vị!” Lăng Việt Tiêu tiến lên chấp tay thi lễ, không xem là cung kính cũng không có vẻ tùy ý, nhưng cũng chính như vậy lại làm cho người ta không ghét nổi.

“Lâu chủ khách khí rồi, là chúng ta làm phiền!” Ngọc Phi Tinh cứ đứng tùy ý như vậy, không hoàn lễ, nhưng cũng không cảm thấy hấn thất lễ, cả hai nam nhân đều làm cho người ta không có cách nào tìm ra tỳ vết, hôm nay đứng cùng một chỗ, Mộ Hoàng Tịch lại không có cách nào so sánh bọn họ với nhau, bởi vì bọn họ hoàn toàn không phải là một loại người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đêm trước

Khoảng cách Ngọc Linh Lung xuất thế đã hai tháng, các thế lực cũng lần lượt chạy tới, cuối cùng ngày gặp nhau không xa.

Trong Cửu U lâu, trông mắt Mộ Hoàng Tịch nhìn từng đợt từng đợt lui tới, trong mắt không nhìn ra chút cảm xúc, chỉ lạnh nhạt nói: “Khó có một lần thịnh hội thế này, sợ rằng đại hội võ lâm cũng không náo nhiệt như thế!”

Ngọc Phi Tinh vẫn mang bộ dáng lười nhác như cũ, nhưng bây giờ tiểu quan mua vui bên cạnh hẳn ít đi, ngược lại khiến người ta có một loại cảm giác không giống, nghe thấy lời Mộ Hoàng Tịch, hẳn ngược mắt nói: “Tất nhiên khác với đại hội võ lâm, giá trị Ngọc Linh Lung, càng hấp dẫn người khác hơn Võ Lâm Minh Chủ!”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì nữa, bởi vì ánh mắt của nàng đã bị đội ngũ phía trước trên đường hấp dẫn, từ xa đến gần chính là đội ngũ màu xanh dương đậm nam vàng, cờ xí màu vàng in hình bàn long, ở giữa có một chữ ‘chiêu’, đây là đội ngũ hoàng thất Nam Chiêu trong tứ quốc!

Nghe nói thật lâu trước đây, hoàng thất có mặt tại đại hội võ lâm tranh đoạt quyền lực với các thế lực dẫn đến ác giao, cho đến khi Lãnh Trọng Dương thượng vị, hẳn sắp xếp lại hoàng thất, hơn nữa hẳn nói lý do cũng đủ làm cho mọi người tin phục; hẳn nói Hoàng thất là khách võ lâm, làm chủ nhà, võ lâm nên ưu tiên khách; vừa giải quyết lúng túng, cũng làm cho hai phe dễ dàng tiếp nhận.

Sau Nam Chiêu là Bắc Liêu, dùng da thú và vải vóc may y phục, tóc tết thành sợi tết nhỏ như roi da roi ở phía sau, ăn mặc thật sự như ở thảo nguyên, tiếp theo sau Bắc Liêu là Đông Diệu nằm ở đại mạc thê lương, y phục của bọn họ có chút tương tự Bắc Liêu, nhưng dày hơn rất nhiều, người Bắc Liêu ngăm đen to con, người Đông Diệu lại trắng nõn, nhưng hốc mắt thâm thúy, thỉnh thoảng còn có thể thấy được những thứ sáng bóng khác đôi mắt ở dưới Thái Dương.

So với ba đội y phục giản lược trước mắt, đội ngũ Tây Việt có vẻ uy vũ trang trọng hơn rất nhiều, áo giáp đồng phục màu bạc, đi vang mà có lực, có lá cờ đen chỉ vàng, một chữ ‘càng’ rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực, làm cho người ta nhìn mà sợ.

Thấy hoàng kỳ này, đột nhiên Mộ Hoàng Tịch có chút nhớ nhung Đế Vương Tây Việt đến dạng gì rồi, Quân Hạo Hiên đã là nhân trung long phượng*, nghĩ đến huynh trưởng của hắn không kém hơn! Ánh mắt rơi vào trên xe ngựa sang trọng trong đội ngũ Tây Việt thì trông mắt thật to của Mộ Hoàng Tịch nheo lại, nàng không ngờ, lần này đại biểu cho Tây Việt lại là Quân Hạo Hiên!

*rồng phượng trong loài người.

Mộ Hoàng Tịch đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút ghen, nàng khó có thể quên Quân Hạo Hiên vì không muốn nàng giết Mộ Tâm Vi thế mà trước mặt mọi người tuyên bố Mộ Tâm Vi là vương phi của hắn, mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng Mộ Hoàng Tịch liền khó chịu vô cùng, sớm biết ban đầu không cứu hắn rồi!

Đột nhiên trên tay nóng lên, tiếp theo là giọng Ngọc Phi Tinh ôn hòa: “Vẫn còn khó chịu sao?” Coi như không ở Đế Đô, làm sao chuyện này có thể giấu giếm được Ngọc Phi Tinh đây?

“Không có!” Lắc đầu một cái, Mộ Hoàng Tịch thu hồi ánh mắt rơi vào tay Ngọc Phi Tinh chạm tay mình, tay Ngọc Phi Tinh rất đẹp, thon dài thẳng tắp, khớp xương rõ ràng, mang theo nhiệt độ ấm áp của nam tử ghé trên tay nàng, thấy Mộ Hoàng Tịch có chút mất hồn, nàng nhớ hình như hắn chưa từng cảm tay mình như thế.

Cảm thấy Mộ Hoàng Tịch nhìn chăm chú, nhưng Ngọc Phi Tinh không buông ra, ngược lại buộc chặt tay mình, bao toàn bộ tay Mộ Hoàng Tịch bên trong, nhìn ánh mắt Mộ Hoàng Tịch vẫn nhu hòa như cũ, nhưng trong đó lại nhiều thêm gì đó.

“Hừ!” Một tiếng hừ bất mãn tiếng vang lên, Mộ Hoàng Tịch phản xạ rút tay mình về, lúc này mới phát hiện ra trong nhà chẳng biết lúc nào đã thêm một người.

Người tới chính là tiểu tử Tư Đồ Cảnh của Âm lâu, mặc dù có chút bất mãn với Mộ Hoàng Tịch, nhưng vẫn cung kính quý xuống: “Thuộc hạ Tư Đồ Cảnh, tham kiến Tôn chủ!”

“Đứng lên đi!” Bị người nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch cũng không cảm thấy lúng túng, quay đầu nhìn thấy Ngọc Phi Tinh vẫn dịu dàng nhìn mình như cũ, trong ánh mắt kia không có bất mãn chút nào, lòng Mộ Hoàng Tịch thoáng buông lỏng

“Lần này người Âm lâu phái tới là người?”

“Dạ!” Tư Đồ Cảnh trung gương mặt cương thi ra, bất mãn không che giấu chút nào, Mộ Hoàng Tịch cau mày, giọng lạnh hai phần: “Người nên làm như thế nào liền làm thế đó, đi xuống đi!”

“... Dạ!” Tư Đồ Cảnh không cam lòng lui ra.

“Ha ha! Khi nào thì Âm lâu xuất hiện một kỳ hoa như vậy?” Ngọc Phi Tinh buồn cười hỏi, hẳn gặp qua không ít người Âm lâu, nhưng mọi người đều dùng gương mặt cứng nhắc, người này lại dám lộ ra tâm tình bất mãn với Mộ Hoàng Tịch, thật không biết có nên nói gan hắn ta lớn hay không?

“Hắn là thiếu gia duy nhất còn sống sót của Tư Đồ đại thế gia võ lâm, trời xui đất khiến vào Âm lâu, võ công không tệ, nhưng tính tình quá nóng nảy, vẫn nên dạy dỗ thật tốt!” Trên mặt Mộ Hoàng Tịch không biến sắc, thật ra thì trong lòng vẫn có chút tức giận, nàng rõ ràng là Tôn chủ, nhưng không cách nào làm cho những người này hoàn toàn kính sợ mình, xem ra nàng không đủ cường đại rồi!

Người Độc Cô Mộ đã từng nói, thân nàng trứng hàn độc, khí lạnh tắc nghẽn gân mạch, có thể có thành tựu ngày hôm nay đã tốt lắm rồi, nhưng đối với

với Mộ Hoàng Tích mà nói, vẫn còn chưa đủ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngọc Linh Lung

Tất cả thế lực đã đến đông đủ, ngày khai lễ cũng cách càng ngày càng gần, Độc Cô Thịnh quyết định địa điểm tại trường luyện võ của phủ Thành Chủ, ở giữa dựng đài cao, mà bốn phía cũng dựng lên tạm thời mấy nhà trúc ba tầng bao quanh, không xa hoa nhưng lại cực kỳ tao nhã lịch sự, ngược lại càng khiến người khác nhìn vô cùng thoải mái!

Ngồi trên tầng ba chính là hoàng thất các nước và mấy thế lực lớn, lầu hai là các thế gia lớn trên giang hồ và một vài vị tiền bối có địa vị trong võ lâm, tầng một chỉ trừ chỗ của một vài bang phái bậc trung, còn lại đều là ghế ngồi lộ thiên, dù như vậy, nhưng cũng không còn chỗ ngồi, liếc mắt nhìn một chút, người tới tấp nập, thật ra rất hùng tráng!

Ngọc Linh Lung được đưa ra vào buổi tối, hiện tại sắc trời sáng trưng, trái lại vẫn còn một khoảng thời gian thật dài, nhưng phần lớn mọi người đều đã tụ tập ở đây, bởi vì rất nhiều bang phái đã mang vài thứ đến, được Nguyệt gia là thương gia đệ nhất thiên hạ hỗ trợ bán đấu giá; thứ có thể được lấy ra bán đấu giá trong tình cảnh như vậy hiển nhiên không phải là vật bình thường, nói không chừng còn có thể kiếm được thứ gì đó quý giá!

Mà lúc này, mỗi thế lực lớn đều bày ra một vài thứ hiếm lạ, mặt ngoài nói là đến góp vui, thực ra là âm thầm ganh đua so sánh!

Trái lại, Mộ Hoàng Tích không có hứng thú với mấy thứ hiếm lạ này, chỉ là hướng tầm mắt vào tầng hai của căn nhà đối diện, nơi đó, có một thiếu nữ y phục màu xanh xinh đẹp, sắc mặt khó coi tức giận nhìn những người của gia tộc Nguyệt thị đang đi tới đi lui ở dưới này, nếu Mộ Hoàng Tích không đoán nhầm, đó hẳn là đại tiểu thư của Bắc Đường gia, gia tộc đệ nhất Tây Việt, cũng là muội muội của Bắc Đường Ngọc, Bắc Đường Thanh Thanh!

So sánh giữa Thế gia đệ nhất Tây Việt và Thế gia đệ nhất thiên hạ, cũng không phải chỉ chênh lệch một điểm nửa điểm! Rõ ràng đều là thương hội, nhưng sự kiện như vậy lại do Nguyệt gia đảm nhận, Bắc Đường Thanh Thanh nhìn khó chịu như vậy cũng là bình thường!

“Oa!”

“Đó là thứ gì vậy?”

“Đẹp quá!”

Một loạt giọng nói hoặc mang vẻ kinh ngạc hoặc tán thưởng kéo suy nghĩ của Mộ Hoàng Tích lại, quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một vật tỏa ánh vàng rực rỡ được đặt ở giữa đài triển lãm, dù khoảng cách rất xa, nhưng đa phần mọi người ở đây đều có võ công, chút khoảng cách ấy vẫn có thể thấy rõ ràng; đó là hoa bằng vàng đẹp đến rực rỡ, đó là hoa cực lớn, sáng rực bốn phía, dường như là một cây hoa mẫu đơn vàng, sáng chói đến nỗi như muốn làm mù mắt mọi người!

Đồ điêu khắc bằng vàng trong giới quý tộc cũng không hiếm thấy, nhưng phải biết rằng hình mẫu đơn cực kỳ phức tạp, chế tạo nó lại càng phải cẩn thận tỉ mỉ hơn, mà chạm khắc ra được những đường nét lẫn vẻ sáng loáng lộng lẫy kia, trừ khi là bậc thầy điêu khắc tay nghề giỏi nhất, nếu không thì không thể làm được; mà khối vàng điêu khắc trước mắt này, ước chừng cao một mét, làm từ vàng nguyên chất, đường nét cánh hoa thân hoa rõ ràng, mà hoa mẫu đơn kia, ước chừng có 99 đoá; một tác phẩm to lớn hoa lệ như vậy, chẳng trách khiến người khác phải thần phục.

Cũng không biết là danh tác của thế lực nào?

Nhìn ánh mắt thần phục của mọi người, người chủ trì biết đã đạt được hiệu quả mong đợi, khiêm tốn cười: “Đây là vật triển lãm của thương hội Nguyệt thị chúng ta, do ba thợ thủ công tay nghề cao nhất, tốn 20 vạn lượng hoàng kim, mất thời gian ba năm chế tạo ra!”

“Oa! 20 vạn lượng? Lại còn là hoàng kim? Đây chẳng phải là đang đốt tiền sao?”

“Người quên đó là ai rồi hả? Là Nguyệt gia vô cùng có tiền trong thiên hạ, chút tiền ấy tính là gì chứ?”

“Cũng phải!”

“Thứ kia trị giá bao nhiêu?”

“Chắc cũng xấp xỉ một tòa núi vàng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Lúc này khắp nơi đều vang lên tiếng thảo luận không ngừng, xem ra đã có ý định thu hút sự chú ý* của mọi người từ trước! Mà tiếng người chủ trì tiếp tục nói: “Đây là vật triển lãm của Nguyệt gia chúng ta, nhưng cũng không phải dùng để bán đấu giá, đây là lễ vật mà gia tộc Nguyệt gia chúng ta mang

đến cho thành Bán Nguyệt, hôm nay lấy ra đây chỉ là để mời mọi người giám định và thưởng thức một chút!” Vừa dứt lời lập tức có người kéo màn sân khấu, nhất thời kéo đến một hồi thờ thán.

(*Nguyên văn: 哗众取宠: là một câu thành ngữ tiếng Trung, nghĩa là lấy lòng mọi người hoặc lòe thiên hạ)

Mộ Hoàng Tịch xem xong, cuối cùng chỉ khinh thường nói một tiếng: “Nhàm chán!”

Ngọc Phi Tình cũng không tỏ ra hứng thú gì, dù điêu khắc rất đẹp, cũng chỉ được làm từ hoàng kim mà thôi, nơi này thật đúng là không có mấy người thiếu tiền; mà cầm một vật như vậy về, chỉ sợ mờ ra lại sáng chói đến mù mắt! Mà Nguyệt gia lấy lòng Bán Nguyệt thành trắng trợn như vậy, lại càng làm cho người ta khinh thường, không biết gia chủ Nguyệt gia này có phải bị đần độn rồi không?

Chuyện này đến đây coi như kết thúc, sắc trời dần tối, buổi bán đấu giá cũng kết thúc.

“Ha ha ha!” Một chuỗi tiếng cười vang vọng khắp không gian như tiếng chuông vang lên, lập tức có người kêu lên: “Là thành chủ đại nhân đến đây!”

Dứt lời, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi hạ xuống trên đài cao, ông ta có gương mặt chữ Quốc tiêu chuẩn, vẻ mặt chính trực, cơ thể cao thẳng rần rần, bước chân vững vàng, khách khí chấp tay với bốn phía: “Tại hạ Độc Cô Thịnh, rất vui rằng các vị có thể chấp nhận lời mời tới thành Bán Nguyệt làm khách! Nếu không có đủ chỗ ở, vẫn mong các vị khách quý thông cảm!”

Dứt lời, Độc Cô Thịnh cũng không để người ta trả lời, thu tay lại: “Cách đây không lâu tại hạ nhận được một viên ngọc, sau khi được nhiều người xem xét, thực sự chính là ngọc tỷ của Long Viêm hoàng đế bốn trăm năm trước, Ngọc Linh Lung! Tại hạ biết vật này trân quý, cũng hi vọng mọi người có thể cùng đến quan sát Ngọc Linh Lung này một chút, cho nên liền mời các vị!”

“Nói không thì có tác dụng gì? Thành chủ vẫn nên mang Ngọc Linh Lung lên trước đi! Để bọn ta nhìn trước một chút!”

“Được!” Độc Cô Thịnh cũng không tức giận vì bị người khác ngắt lời, lập tức phát tay cho người cầm Ngọc Linh Lung lên.

Thật ra ông ta cũng không lo sợ sẽ có người đoạt mất, người ra tay vào lúc này, chắc chắn là kẻ ngốc! Độc Cô Thịnh bước lên phía trước, mọi người lập tức nín thở, nhìn chăm chăm cái khay kia không chớp mắt; mãi đến khi bàn tay to vung lên, chiếc khăn màu đỏ được lấy xuống, một viên ngọc chỉ lớn bằng hai lòng bàn tay liền hiện ra.

Đó là ngọc tỷ được làm ra từ ngọc Hòa Điền, phía dưới là một cái bệ hình vuông, chạm trổ mặt trên là hoa văn rồng cuộn chín tầng mây, đúng là ngọc tỷ! Vì muốn mọi người nhìn thấy rõ ràng, Độc Cô Thịnh cố ý lật ngọc tỷ lại, mặt ngọc tỷ, bốn chữ to nhảy ra trước mắt: Long Viêm Đại Đế!

Quả đúng là ngọc tỷ của Long Viêm đế!

Đặt ngọc tỷ xuống, lúc này Độc Cô Thịnh mới nói: “Sử ký ghi lại, Long Viêm đế chinh chiến Cửu châu, thống nhất thiên hạ, đạt được vô số vàng bạc châu báu, trong đó lại có một vài thứ là tuyệt thế trân bảo, nhưng những kho báu đó lại được chôn theo Long Viêm đế, về sau không thể tìm ra; mà thuộc hạ trung thành của Long Viêm đế vì muốn sau khi chết, Long Viêm đế không bị quấy rầy, nên đã che giấu mộ của Long Viêm đế, lại để bản đồ khu mộ vào trong Ngọc Linh Lung! Cho nên chỉ cần mở được Ngọc Linh Lung, có thể đạt được kho báu khổng lồ kia!”

“Vậy sao còn không mở nó ra nhanh đi?”

“Chẳng lẽ thành chủ đã mở rồi?”

“Vậy nhanh công bố bản đồ ra đi!”

“Hay là, không lẽ Độc Cô thành chủ muốn độc chiếm kho báu?”

Người nọ vừa dứt lời, đáp lại hắn là một chương mãnh liệt, một ông già lớn tuổi đi trên đài cao, giọng nói hùng hồn thâm trầm “Các vị đều là người có hiểu biết, xin hãy suy nghĩ một chút trước khi mở miệng, lời nào nên nói lời nào không, nếu thành chủ có lòng muốn độc chiếm kho báu, còn cần mời các vị tới làm gì? Chẳng lẽ để nói rõ với các vị là hắn muốn độc chiếm kho báu sao?”

Đối với một màn này, Độc Cô Thịnh xem như không thấy, tiếp tục nói: “Tại hạ bất tài, chưa hề mở Ngọc Linh Lung ra, nhưng tại hạ biết cách mở viên ngọc này, mà tại hạ cũng sẽ không giữ bản đồ cho riêng mình, chỉ cần các vị có bản lĩnh, đều có thể nhanh chóng đi vào thăm dò khu mộ, bảo vật lấy được đều là của các vị; nhưng tại hạ đã nói trước, địa hình trong khu mộ hung hiểm, sống chết là số trời, cho nên các vị cũng chớ nên nói là lỗi của Độc Cô ta!”

“Độc Cô thành chủ thật là ngay thẳng, sinh tử có mệnh, chúng ta không trách thành chủ!”

“Đúng vậy! Độc Cô thành chủ cũng nhanh mở ra đi!”

“Vậy được!” Độc Cô Thịnh gật đầu, lập tức lấy ra một sợi tơ rất nhỏ từ trong khay kia, chấp tay với những người ở trên tầng: “Độc Cô biết các vị đến đây hôm nay đều là những người có võ công cao cường, cho nên Độc Cô muốn mời các vị đồng đạo võ lâm hỗ trợ; muốn mở Ngọc Linh Lung cần chín vị cao thủ võ lâm tu luyện chín loại võ công khác nhau tập trung nội lực cùng lúc, đến lúc đó xin các vị tập trung nội lực vào sợi tơ trong tay Độc Cô!”

“Vậy thành chủ còn không nhanh lên chút đi!”

“Nhanh lên!” Thịnh thoảng lại có vài người muốn ăn đòn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mở ra, Ngọc Linh Lung mất tích

Độc Cô Thịnh gạt đầu một cái, ngay sau đó lấy từ trong khay của một người khác ra một sợi tơ thật mỏng, chấp tay vói trên lầu: “Độc Cô biết hôm nay các vị phía trước đều có võ công cao cường, cho nên Độc Cô muốn mời các vị võ lâm đồng đạo giúp một tay; giải trừ Ngọc Linh Lung cản chận vị cao thủ võ lâm với các loại võ công khác nhau cùng đồng thời tập hợp nội lực, đến lúc đó xin các vị truyền nội lực vào trên sợi tơ mỏng trong tay Độc Cô!”

“Thành chủ kia còn không mau một chút!”

“Nhanh lên một chút!” Có lúc có vài người rất đáng đánh đòn như vậy!

“Độc Cô đắc tội rồi!” Độc Cô Thịnh vận chuyển nội lực rót vào sợi tơ, sợi tơ kia giống như đang sống di chuyển về bốn phía, tổng cộng chín phương hướng, sợi tơ mở rộng như hình lưới, chỗ trung tâm kia, hoàn toàn có thể đề Ngọc Linh Lung!

“Sau đó xin mời các vị cùng nhau truyền nội lực vào.” Độc Cô Thịnh còn muốn nói gì nữa, chợt có một giọng nói chen ngang: “Chờ một chút!”

Người nào là gan lớn như vậy? Những người nóng lòng muốn lấy được Tàng Bảo Đồ gấp dữ, mới vừa muốn mắng to, đột nhiên phát hiện giọng nói này là truyền từ lầu ba tới, nhất thời nghẹn lại, phía trên kia là người bọn họ không thể chọc nổi.

“Xin hỏi cô nương có chuyện gì?” Độc Cô Thịnh tốt tính hỏi.

Lên tiếng không phải là ai khác, chính là Mộ Hoàng Tịch, nàng nắm sợi tơ trong tay đi lòng vòng, trong giọng nói mang theo vẻ lười biếng: “Ta không có hứng thú với vàng bạc châu báu, cho nên, Độc Cô thành chủ muốn ta ra một phần sức lực này, tất nhiên phải cho ta một điều kiện động tâm!”

“Khẩu khí của nhóc con không nhỏ nhì, ngươi không động thủ tất có người khác động thủ.” Lão già kia còn muốn nói điều gì đó, lại bị Độc Cô Thịnh ngăn lại, chú ý tới những người bất mãn dưới đất, Độc Cô Thịnh giải thích: “Vị cô nương này tập chính là võ công cực hàn, cũng là một người duy nhất thỏa mãn yêu cầu, thiếu năng, hôm nay ai cũng đứng nghĩ sẽ mở ra Ngọc Linh Lung!”

Mộ Hoàng Tịch cười khế, thì ra nàng còn có tác dụng như vậy? Ánh mắt liếc về vị trí trống không bên cạnh, nụ cười sâu hơn! Chỉ là ngược lại, nàng tò mò vì sao Độc Cô Thịnh biết nàng tập võ công cực hàn?

Trong đầu lóe lên suy nghĩ, Mộ Hoàng Tịch đột nhiên nhớ tới trận uy áp ở Cửu U lâu hôm đó, hẳn là Độc Cô thành chủ vì thử dò xét công lực của mọi người mà thả ra, xem ra không chỉ có nàng và Ngọc Phi Tinh trải qua trận uy áp kia!

Độc Cô Thịnh nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Tại hạ còn có thể nói cho mọi người một tin tức, có thật hay không tại hạ cũng không biết, xem cô nương nghe xong có động tâm hay không!”

“Nghe nói, năm đó Long Viêm để đạt được vô số bảo vật, nhưng có ba món, cũng là cực phẩm thế giới; kiện thứ nhất là thương Thánh Viêm, chính là một thanh thần binh, đã từng giúp Long Viêm để chinh chiến thiên hạ, mọi việc đều thuận lợi; kiện thứ hai là Phượng Dực Hóa Liên, tin đồn bông hoa sen kia sinh trưởng ở trong lửa, ăn một cánh hoa là được tẩy căn phạt tủy (ai có độc tiên hiệp là biết ha), ăn hai cánh là lấy được năm mươi năm tu vi, mà nghe nói Hóa Liên Tử (hạt sen) có thể giúp người ta Phượng Hoàng niết bàn, cũng chính là khởi tử hoàn sinh! Kiện thứ ba là Đăng Long Ấn, chính là binh phù để gọi trăm vạn hùng binh của Long Viêm để, mặc dù đã không còn quân đội, nhưng Long Viêm để phong tỏa quân hồn của trăm vạn đại quân quân ở bên trong, chỉ cần có Đăng Long Ấn bày bố trận pháp, là có thể có đội quân trăm vạn bất tử bất diệt rồi!”

Độc Cô Thịnh dứt lời, đã có người kích động đến nói không ra lời, ba bảo vật này, dù ai lấy được một trong số đó, vậy tuyệt đối trân quý hơn vàng bạc châu báu trong mộ địa! Có thể tưởng tượng đến lúc đó những võ lâm cao thủ này tuyệt đối sẽ coi tiền tài như cặn bã, sau đó chạy thẳng tới những bảo vật kia!

Mộ Hoàng Tịch cũng muốn Phượng Dực Hóa Liên, vật cực hóa này nhưng lại có suy nghĩ khác bọn họ, nếu như có thể hóa giải được hàn độc của nàng thì tốt! Nghĩ đến đây, Mộ Hoàng Tịch cười khế: “Điều kiện Độc Cô thành chủ ném ra cũng không phải mê người bình thường, đã như vậy, vậy thì bắt đầu thôi!”

Độc Cô Thịnh gạt đầu một cái, đặt Ngọc Linh Lung ở trên sợi tơ chính giữa rồi nâng lên, tiếp đó rót từng giọt nội lực vào, sợi tơ kia rất kỳ lạ, sau khi nội lực đi vào lại có thể biến thành những màu khác biệt; một loại nội lực nóng bỏng y như lửa mạnh, không cần suy nghĩ, mọi người đều biết là Võ lâm minh chủ Lãnh Trọng Dương; còn có màu xanh dương màu xanh biếc, thật sự theo như lời của Độc Cô Thịnh theo lời, không mang theo hình thức lặp lại.

Mộ Hoàng Tịch có chút ngoài ý muốn nhìn thấy một sợi tơ có phát sáng nhưng lại không quá sáng, mặc dù người nọ hết sức che giấu, nhưng ánh sáng chợt lóe lên màu vàng óng lại không che giấu được, nội tức màu vàng.

Thu hồi suy nghĩ, Mộ Hoàng Tịch chuyên tâm truyền nội lực, màu sáng khác với những người kia, nội tức của Mộ Hoàng Tịch là Cực Hàn, bắt đầu từ trước mặt nàng, một đường băng dọc theo người đi xuống, người dưới đất lòng thấy phải cả kinh, không ngờ ngưng tụ nội lực thành băng?

Mộ Hoàng Tịch biết đây là do sợi tơ có vấn đề, thật sự không biết Độc Cô Thịnh đi nơi nào tìm được sợi tơ như vậy .

Chín khe vàng sáng hội tụ đến phía trên Ngọc Linh Lung, Ngọc Linh Lung lập tức bị vàng sáng bao gồm, nội lực liên tục không ngừng được rót vào, Ngọc Linh Lung cũng càng ngày càng sáng, cho đến cuối cùng chiếu sáng cả bầu trời.

“Nhìn! Nơi đó!” Không biết là ai kêu lên một tiếng sợ hãi, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đường cong màu vàng, trong bầu trời đêm ở nơi này cực kỳ rõ ràng: đường cong dần dần rơi xuống, giống như một bức tranh từ từ mở rộng, thấy những đường cong quanh co kia, mọi người mới hiểu, nơi này chính là Tàng Bảo Đồ!

Ngừng thờ nhìn xong, hình ảnh kia chỉ xuất hiện ngắn ngủi trong một khắc đồng hồ rồi biến mất, nhưng vẫn có người thấy rõ, nhất thời có người kêu to: “Nhìn, bảo tàng này đang ở trong cốc Loan Nguyệt phía sau thành Bán Nguyệt!”

“Đứng vậy! Nhanh, đi tìm bảo tàng!”

Không biết là ai lớn rống lên một tiếng, người giang hồ dưới đất như ong vỡ tổ vọt ra bên ngoài, thế đi rào rạt, ai cũng không ngăn được!

“Đi! Tìm bảo tàng thôi!”

“Ừm ừm.”

Chỉ thời gian một khắc đồng hồ, cả nơi này đều rống tuếch, ở lại cũng là người của thế lực lớn, bọn họ cũng sẽ không như những người trong giang hồ bình thường kia nóng đầu lên rồi đi chịu chết!

Mà lúc này đây Độc Cô Thịnh quay đầu nhìn lại, lại hoảng sợ phát hiện: “Không thấy Ngọc Linh Lung!”

“Cái gì?” Đám người ở cả kinh, đáng tiếc lại không có người mở miệng, có lẽ đối với bọn họ mà nói, Ngọc Linh Lung đã là đồ vô dụng, hiện tại không có gì so với ba bảo vật kia có thể thu hút sự chú ý của bọn họ.

Bên trong căn phòng Mộ Hoàng Tịch khẽ nhếch môi, đây có lẽ là một nước cờ cao một chiêu! Mặc dù Độc Cô Thịnh lợi hại, vật mà ông ta và nàng muốn không giống nhau, dù Ngọc Linh Lung đã mất đi giá trị, nhưng nàng cũng phải lấy đi; về phần lấy thế nào, đương nhiên là trong khoảnh khắc kia rồi, mà muốn hành động bí mật vào lúc này, tất nhiên chỉ có Ngọc Phi Tinh rồi! Võ công của Ngọc Phi Tinh có thể nói là quỷ dị nhất khắp thiên hạ, tuy rằng cũng không phải là vô địch nhất thiên hạ, nhưng trong khoảnh khắc tất cả mọi người tập trung nhìn bầu trời bán lãnh có thể thần không biết quỷ không hay lấy đi Ngọc Linh Lung từ bên người Độc Cô Thịnh vẫn phải có!

Mà trong ba món đồ kia, Mộ Hoàng Tịch biết chỉ có thương Thánh Viêm và Đăng Long Ấn, nàng cố ý hỏi như vậy, chính là vì để lộ ra giá trị lớn hơn, mất đi Ngọc Linh Lung thì cũng không sao cả! Chỉ là nhiều người tìm kiếm Phượng Dực Hỏa liên như thế, dù nàng tìm được cũng khó giữ.

“Ai cũng không được đi!” Độc Cô Thịnh lo lắng kêu lên, trong giọng nói mang theo nội lực khiến cho mọi người đang chen chúc dừng lại, nhưng ngay sau đó lại xông ra ngoài, hấp dẫn đang ở trước mặt, ai còn quản thành chủ nói gì!

Chỉ là ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch quét qua khuôn mặt hơi lo lắng của Độc Cô Thịnh, trong bụng lại thêm một phần suy tính với Ngọc Linh Lung, ba món bảo vật trong mộ địa cũng không làm Độc Cô Thịnh động lòng, vì sao mất Ngọc Linh Lung ông ta lại đại loạn như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 53: Gặp lại người lạ

Suốt đêm, cả thành Bán Nguyệt đều đèn đuốc sáng choang, nhìn từ xa như một ngọn núi lửa đang phun trào, cả đêm chờ đợi và quan sát, cuối cùng những người còn lại vẫn không nhìn được, từng hàng ngũ bắt đầu xuất phát lên núi, vốn dĩ không có đường đi bỗng nhiên bị khai hoang ra một con đường rộng chừng năm thước, dẫn thẳng đến Loan Nguyệt cốc.

Tất cả mọi người đều bị bảo tàng hấp dẫn, nhưng không ai chú ý tới ở thành Bán Nguyệt có một vị khách đang khoan thai đến chậm.

Loan Nguyệt cốc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm được lối vào của mộ địa vẫn còn có chút khó khăn, nhưng dưới sự tìm kiếm của rất nhiều nhân sĩ võ lâm, thì cho dù có nhiều cửa vào ẩn nấp khá hơn đi chăng nữa cũng không có chỗ ẩn thân. Khi Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh vào trong cốc đã nhìn thấy vô số người đang vây quanh một ụ đất trống mặt ụ này chau.

“Tối hôm qua mấy chục người đều bị mất tích tại chỗ này, có người hoài nghi ở đây có trận pháp, nhưng vẫn không tìm được cách đi vào!” Ngọc Phi Tinh nói.

Mộ Hoàng Tịch mỉm môi, cũng không nóng nảy đi vào, để mấy nhân sĩ võ lâm này đi trước thăm dò đường, đến lúc đó bọn họ sẽ từ từ đến sau, nhất định sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nàng cũng không lo lắng những thứ đó sẽ bị bọn họ nhanh chân đến trước, nếu như lấy được dễ dàng thì cần gì phải dùng trận chiến lớn như vậy để tìm?

Mộ Hoàng Tịch đang nhìn phía dưới, mà Ngọc Phi Tinh lại nhìn Mộ Hoàng Tịch, hẳn luôn cho rằng tâm ý của mình sẽ mãi chôn giấu thật sâu trong phần tình cảm này, thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đó của Mộ Hoàng Tịch thì những đề nén trong lòng hẳn lại lần nữa chui lên khỏi mặt đất! Có lẽ nói ra sẽ không có ai tin tưởng nhưng rõ ràng Ngọc Phi Tinh hẳn cũng có chuyện để sợ, có lúc sẽ tự tin! Người người đều nói hẳn vô tâm vô tình, nhưng nào có ai biết, hẳn đã dành tất cả tình cảm còn sót lại cho nữ tử trước mắt này.

Khi nàng nhếch nhác té nhào vào trước xe ngựa của hắn, dùng đôi mắt kiên định sáng như tuyết nhìn hắn, là hắn biết mình đã rơi vào tay giặc rồi, khi đó hắn mười bảy tuổi, mà nàng cũng chỉ là một nữ hài tử, nhưng hắn vẫn không quên được đôi mắt đó, nó khiến cho hắn cảm thấy lòng mình được lắng đọng, mà nàng chính là sự cứu rỗi của hắn. Thế nhưng khi hắn phát hiện phần tình cảm này cùng với sự lộ xác của nữ tử trở nên không còn giống như trước, hắn đột nhiên sợ! Cho dù hiện giờ hắn có cường đại thế nào đi nữa thì không thể thay đổi được sự thực hắn đã từng là một tên luyến đồng dễ tiện, mặc kệ hắn gột rửa như thế nào đi nữa cũng không thể rửa đi vết nhơ trên người hắn. Hắn cảm thấy mình không xứng với nữ tử này, hẳn hư hỏng, hẳn nuôi nhốt Nam Đồng, say mê tửu sắc, không quan tâm nàng khuyên can hết lần này đến lần khác, nhìn nàng âm thầm rời đi, không ai biết khi đó trái tim của hắn đã đau đớn như thế nào!

Hắn vẫn cho rằng cứ như vậy là được rồi, nhưng khi thấy nàng nằm trên cỏ không còn sinh khí, nhìn thấy vết cắn rõ ràng trên người nàng, thì cuối cùng ma quỷ đè nén trong lòng hắn vẫn phải xông phá bức tường băng kia, hắn nghĩ phải bảo vệ nàng, muốn ở bên cạnh nàng, muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy một cái nhăn mày một nụ cười của nàng, ý nghĩ này khiến hắn quên mất bản thủ và tâm ma của bản thân mình, kích động muốn đạt được phần cảm tình này như một thiếu niên trẻ tuổi bình thường!

“Nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Mặc dù trong lòng đã kích động đến không kiềm chế được, nhưng giọng nói của hắn vẫn bình thản như cũ, giống như chỉ tùy ý hỏi mà thôi.

“Nhớ!” Mộ Hoàng Tịch cũng không biết trong lòng Ngọc Phi Tinh nghĩ gì, chỉ cho rằng hắn đang nhớ lại cái gì đó nên nhếch môi nhìn về phía bầu trời, giọng nói cũng xa xôi như đến từ chân trời, không kỳ ảo mà vắng lạnh: “Năm ấy ta bị đại phu nhân đưa đến Tự Miếu, nhưng không ngờ bà ta lại phái người ngầm hạ sát thủ, cũng may ta đã phát hiện trước, sau đó chạy trốn chết, đáng tiếc khi đó tuổi còn quá nhỏ, chạy thế nào cũng không hơn những gia đình kia, trong lúc ta sắp bị giết chết, ta đã nghe thấy tiếng của xe ngựa!”

“Đứng trước sinh tử, không biết đã lấy sức lực từ đâu, ta nhanh chóng nhào ra đường lớn, sau đó ngã xuống trước xe ngựa, phu xe kinh hãi dừng xe ngựa, mà trong nháy mắt ta ngẩng đầu lên đã thật sự bị kinh sợ. Đó là một thiếu niên rất xinh đẹp đến nỗi ta không thể hình dung, hắn nhìn ta chằm chằm, cho đến khi gia đình xông lên muốn giết ta, hắn mới vọt ra đánh bay bọn người kia cứu mạng ta!”

“Khi đó người Thật sự rất đẹp!” Mộ Hoàng Tịch thở dài nói, khi đó Ngọc Phi Tinh cũng rất thích Hồng Y, nhưng đó là loại cảm phục màu đỏ chót thêu hoa lệ mẫu đơn, mặc trên người hắn không hiện tục khí chút nào mà ngược lại làm cho người ta không rời ánh mắt được.

Cổ họng Ngọc Phi Tinh cứng lên, lời nói vốn muốn bật thốt lên cuối cùng vẫn không nói ra, đúng là hắn vẫn không vượt qua được khe hở trong lòng mình!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, có hai người khác đi tới dừng lại cách bọn họ không xa: “Hoàng Tịch! Sao nàng cũng ở đây?”

Mộ Hoàng Tịch thu hồi suy nghĩ, lạnh lùng nhìn về phía hai người nọ, không biết vô tình hay cố ý mà bỏ rơi một người khác, nhìn về phía người nào đó đang phe phẩy quạt giấy tự cho mình là phong lưu: “Bắc Đường công tử có thể tới, ta không thể tới sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Mắt phượng của Bắc Đường Ngọc hí lên một cái, tiêu sái nhảy lên chiếm đoạt tảng đá với Mộ Hoàng Tịch, mới vừa muốn đi tới lại bị một cánh tay ngăn trở, Bắc Đường Ngọc mở cây quạt ra lắc hai cái, ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn Ngọc Phi Tinh: “Nếu tại hạ đoán không lầm, các hạ có phải là Toái Ngọc hiền Ngọc huynh?”

Sắc mặt Ngọc Phi Tinh vẫn như thường, nhưng lại nhiều hơn hai phần lạnh nhạt: “Muốn tìm bảo tàng thì đi xuống phía trước, Bắc Đường Thiếu chủ đi lầm đường rồi!”

Ngọc Phi Tinh không nề mặt chút nào, nếu người bình thường sợ rằng đã tức chết, nhưng Bắc Đường Ngọc là người bình thường sao? Đáp án: dĩ nhiên không phải! Bắc Đường Ngọc tiêu sái phất phất cây quạt, nói: “Xưa nay tại hạ và Ngọc huynh không thù không oán, vì sao Ngọc huynh vừa nhìn thấy tại hạ đã đuổi người? Huống chi người tại hạ tìm là Hoàng Tịch cô nương, Hoàng Tịch cô nương vẫn chưa lên tiếng mà?”

Liếc về mặt giả vờ hoang mang của Bắc Đường Ngọc một cái, Mộ Hoàng Tịch giơ tay lên kéo cánh tay Ngọc Phi Tinh xuống, cho hắn một ánh mắt an tâm rồi mới nói với Bắc Đường Ngọc: “Ta và Bắc Đường công tử cũng không có gì để nói, cáo từ!”

Ngọc Phi Tinh không nói gì, chỉ là thuận thế nắm lấy tay Mộ Hoàng Tịch, dắt nàng rời khỏi.

“Haiz.” Gương mặt xinh đẹp tuấn tú của Bắc Đường Ngọc cứng đờ, nha đầu này thật không đáng yêu, một chút thể diện cũng không cho hắn, chỉ có điều. Rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh có quan hệ gì?

“Đợi đã nào...!” Người nào đó vẫn luôn trầm mặt cuối cùng cũng mở miệng, Mộ Hoàng Tịch lại làm như không nghe thấy, bước chân cũng chưa từng dừng một cái.

“Mộ Hoàng Tịch, nàng đứng lại!” Một người tu dưỡng cực tốt như Quân Hạo Hiên gần như hô lên mấy chữ này đây!

Bóng dáng Mộ Hoàng Tịch dừng lại, nhưng vẫn không xoay người: “Vương Gia có gì chỉ giáo!”

“Rốt cuộc Bồn vương đã đắc tội nàng chỗ nào? Sao nàng lại hận ta như thế?”

Lời nói của Quân Hạo Hiên như một chậu nước đá dội vào trong lòng Mộ Hoàng Tịch, thật lạnh thật lạnh: “Vương Gia không đắc tội ta, mà ta cũng không hận Vương Gia, chẳng qua là không cùng tiếng nói thì không chung một đường!”

“Nàng đang trách ta cười Mộ Tâm Vi sao?” Trong lòng Quân Hạo Hiên đột nhiên dâng lên một tia hi vọng.

Cuối cùng Mộ Hoàng Tịch cũng xoay người, nhưng về mặt lại bóp chết hy vọng sống cuối cùng của Quân Hạo Hiên, mặt nàng không chút thay đổi, đôi mắt vô cùng bình thản, nhìn hắn giống như nhìn một người bình thường xa lạ: “Lời này của Vương gia thật khó hiểu, người cười vương phi của người thì có liên quan gì đến ta chứ?”

Trái tim Quân Hạo Hiên dần dần chìm xuống, giọng nói cũng mang theo vẻ đành chịu: “Vậy nàng hãy trả lời ta một vấn đề cuối cùng, có phải ngày đó nàng đã cứu ta hay không?” Mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng nàng thừa nhận.

“Phải hay không phải thì như thế nào? Hôm nay ta và Vương gia đã là người đứng, những chuyện đã qua không cần nhắc lại!” Mộ Hoàng Tịch nói xong, vô tình xoay người.

Từ đầu đến cuối, Bắc Đường Ngọc đều mang dáng vẻ xem kịch vui, ánh mắt quanh quẩn giữa Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh, mà Ngọc Phi Tinh vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, giống như thờ ơ với tất cả, rồi lại giống như nằm trong dự liệu.

Chờ bọn họ đi xa, Bắc Đường Ngọc đi tới vỗ vỗ vai Quân Hạo Hiên: “Đã biết rõ kết cục, cần gì phải cưỡng cầu chứ?”

Quân Hạo Hiên không nói gì, chỉ xoay người rồi đi từng bước một. Roi mắt trái tim lần đầu tiên rung động của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Dò xét mộ Đế Vương

Thấy Quân Hạo Hiên, nói tâm tình không ảnh hưởng là không thể nào, nhưng Mộ Hoàng Tịch biết lần này qua đi, nàng thật có thể làm người đứng với Quân Hạo Hiên rồi. Và lại nàng và Quân Hạo Hiên cũng không gặp nhiều, nói là bèo nước gặp nhau cũng không có gì khác nhau, coi như tức giận cũng sẽ không đến trình độ hận, sau khi nghĩ thông suốt, tất cả tan thành mây khói, ai đi đường này.

Vốn còn muốn xem Mộ Hoàng Tịch lôi kéo Ngọc Phi Tinh cùng nhau xuống mảnh đất kia, nhìn chung quanh cũng không nhìn ra chỗ nào khác biệt, không khỏi quay đầu nhìn về phía Ngọc Phi Tinh: “Huynh nhìn ra gì không?”

Người ta nhìn là đất, chỉ có Ngọc Phi Tinh nhìn trời, nghe Mộ Hoàng Tịch nói chuyện, cúi đầu nói: “Nếu như đây là nơi bình thường, nơi này phải là một lưu sa trận, nhưng nơi này là mộ Đế Vương lớn không thể lường được, như vậy phía dưới này rất có thể có một Ngũ Hành trận không lồ, nơi này thuộc thổ, nếu là một loại trận, chúng ta đứng ở chỗ này có thể phát động, nhưng trận này hiển nhiên được chôn tương đối sâu, cho nên cần môi giới, nơi này cũng không có đặc biệt gì, muốn có chút khó khăn!”

Mộ Hoàng Tịch nhũn mày, chỉ là có chút khó khăn, mà không phải không tìm được!

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh kiểm tra, Bắc Đường Ngọc và Quân Hạo Hiên cũng tới, Bắc Đường Ngọc cười với Mộ Hoàng Tịch coi như là chào hỏi, mà Quân Hạo Hiên còn không thèm nhìn một cái, giống như thật sự là người đứng; Mộ Hoàng Tịch cũng không để ý, như vậy cũng tốt, ít nhất sau này động thủ sẽ không lúng túng!

“Nơi đó!” Ngọc Phi Tinh chỉ vào một chỗ nói, Mộ Hoàng Tịch nhìn sang, một đồi rừng xanh biếc sinh trưởng, Mộ Hoàng Tịch tinh tế nhìn kỹ, giờ mới hiểu được huyền cơ trong đó, cây rừng kia bị bốn loại cây hỗn tạp bao chính giữa, mà ngay giữa ngũ hành đất chủ, hiển nhiên đó chính là cơ quan.

Bên này mới vừa hiểu rõ ràng, bên kia một hán tử tìm kiếm đến nóng cả người, lau mồ hôi chuẩn bị tìm một vị trí nghỉ ngơi một chút, thật vừa đúng lúc dưới tán cây kia, không biết thế nào, toàn bộ mặt đất bắt đầu chấn động, cứ như không còn mặt đất, một đám người vô công cao cường ngay cả cơ hội sừng sốt cũng không có liền rút xuống!

Hán tử kia chỉ híp mắt, lúc mở mắt ra lại phát hiện tất cả mọi người không thấy, chút ngủ gật nhất thời toàn bộ tiêu tán, nhìn chỗ này rỗng tuếch, khuôn mặt không hiểu!

“Tịch Nhi!” Trong nháy mắt dưới chân lơ lửng, chuyện thứ nhất Ngọc Phi Tinh làm không phải là bay lên, mà là ôm Mộ Hoàng Tịch bên cạnh vào trong ngực che chở thật chặt, dùng áo choàng của mình che đầu của nàng không để bùn đất rơi đụng đầu nàng. Mộ Hoàng Tịch phản ứng lại phát hiện mình rơi

vào một cái ôm ấm áp, trên đầu đầy áo choàng khiến trái tim nàng khẽ xúc động, tay nắm y phục Ngọc Phi Tinh khẽ buộc chặt.

Không biết rơi xuống bao lâu, Mộ Hoàng Tịch đột nhiên ngửi thấy được một chút mùi máu tươi nhàn nhạt, còi báo động trong lòng vang lên, trong nháy mắt sắp rơi xuống đất, Mộ Hoàng Tịch phản xạ giữ chặt hông của Ngọc Phi Tinh, mũi chân điểm một cái, hai người xoay liên tiếp hai vòng, âm thanh bên tai ‘sưu sưu’ xác nhận tất cả, tránh thoát mưa tên, hai người đứng ở một góc chết, kiểm tra một chút, bình an vô sự; nhưng những người khác không may mắn như vậy rồi, rơi xuống không nhiều không ít nhưng cũng có ba hơn trăm người, thi thể trên đất có hơn phân nửa, không chỗ nào mà không có người bị loạn tiễn xuyên tim mà chết!

Bắc Đường Ngọc và Quân Hạo Hiên tránh thoát nguy hiểm, nhưng cũng một hồi kinh hãi!

Mộ Hoàng Tịch khom lưng nhặt một mũi tên lên, mũi tên kia bén nhọn sáng trong, xem ra còn mới, giống như là mới vừa chế tạo xong; quay đầu nhìn về phía Ngọc Phi Tinh, thấy nghi ngờ giống nhau trong mắt hắn, nhưng bọn họ lựa chọn không lên tiếng.

Cùng đi lối bên cạnh, Ngọc Phi Tinh nắm thật chặt tay Mộ Hoàng Tịch, bây giờ bọn họ cũng không muốn tách ra, ở trong mộ địa hung hiểm này, hai người cùng nhau nắm chắc một chút; mà Ngọc Phi Tinh đột nhiên nhớ tới lúc ngàn cân treo sợi tóc tóc hắn kêu lên một tiếng “Tịch Nhi” không biết Mộ Hoàng Tịch có nghe thấy không!

“Á! Cứu mạng!” Một tiếng hét thảm trước mặt hấp dẫn đám đông, ngẩng đầu đã nhìn thấy một thạch trận khổng lồ, cả mặt tường thành hình lối đi, trên đỉnh lối đi là vô số viên đá nhỏ hình vuông, viên đá nhanh chóng rơi xuống, gió thổi không lọt, những người muốn xông tới bị viên đá nện trúng, trong chớp mắt đã biến thành một đồng huyết tương, những viên đá đó dính vào máu liền biến thành màu đỏ, trong đó còn dính một ít não trắng trắng, người nhìn không nhìn được nôn ói, người vừa mới gọi hắn đi vào đã bị nện trúng, bởi vì lui nhanh hơn nên chỉ nện trúng chân, nếu như chậm một bước, chắc hẳn cũng phải chết ở đây rồi.

Phía trước là tan xương nát thịt, phía sau là vạn tiễn xuyên tim, dù sao cũng chết! Có người ý vào võ công bắt đầu xông lên, không ngoại lệ biến thành thịt vụn, người phía sau lần nữa do dự.

“Hoá ra là như vậy!” Mộ Hoàng Tịch không mở miệng chợt bừng tỉnh, nàng vẫn quan sát quy luật của những viên đá kia, tốc độ viên đá nhanh, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt, cộng thêm những viên đá kia có máu, càng làm cho lòng người sợ hãi không thôi, còn ai có ý định đi nghiên cứu quy luật chứ.

“Tịch Nhi đã nhìn ra được gì?” Ngọc Phi Tinh cười chum chim nhìn Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch khẳng định có thể hắn cũng đã nhìn ra, ngược lại tiếng ‘Tịch Nhi’ kia khiến nàng có chút ngoài ý muốn, bọn họ quen biết lâu như vậy, hình như chưa từng gọi tên của đối phương, nhưng mà, vì sao là Tịch Nhi? Cảm giác như Hi Nhi! (Hi Nhi là ngựa của Mộ Hoàng Tịch!)

“Vậy ta cũng gọi huynh là Phi Tinh!” Mộ Hoàng Tịch cười nói.

Trong nội tâm Ngọc Phi Tinh khẽ động, cười nhu hòa một tiếng: “Đi thôi!”

Mộ Hoàng Tịch gạt đầu một cái, dùng nội lực vẽ bản đồ lượn sóng trên đất, những thứ này mặc dù người đang chỗ nguy hiểm như vậy sớm muộn cũng phải chết, nhưng nàng vẫn giữ lại bản đồ, những thứ khác thì bọn họ tự cầu nhiều phúc đi!

Mộ Hoàng Tịch cầm tay Ngọc Phi Tinh thật chặt, hai người đồng thời nhảy lên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người vọt vào thạch trận, lúc mọi người cho là bọn họ cũng sẽ biến thành huyết tương, bóng dáng của hai người nháy mắt đi xa, không bao lâu thì đến đối diện, nhìn thấy hai người không có việc gì, mọi người sôi trào, đuôi mắt liếc thấy bản đồ trên đất của Mộ Hoàng Tịch, lập tức học bay đi; Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc nhìn nhau cũng đi theo, có bản đồ, trừ hai người trượt chân bị đập thành thịt vụn, tất cả những người khác đều đã tới. Nhưng, khi bọn họ thấy cảnh sắc thì nhất thời kinh ngạc nguyên chỗ, ngay sau đó là gương mặt tham lam; vàng bạc châu báu, kim ngân ngọc khí chất thành núi, ánh sáng màu vàng kia lộng lẫy đến chói mắt cặp mắt của đám người, có người đã nhào tới, ôm vàng bạc châu báu không buông tay, tham lam ôm châu báu vào trong ngực, còn không ngừng cười to ‘ha ha’, bọn họ si mê không để ý tới, Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh vào sớm nhất vẫn mang về mặt âm trầm đứng ở đó.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Trong nháy mắt Quân Hạo Hiên vào nhìn thấy một đồng châu báu lớn, nhưng khi hắn nhắm mắt lần nữa, nhìn thấy cũng chỉ có một đồng đá đỏ thẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Âm hồn bắt tán

“Đây là Lục Giới - tham lam! Bọn họ có lòng tham, cho nên mới thấy tràn đầy vàng bạc châu báu, mà thứ những người khác nhìn thấy lại là máu tanh và ghê tởm!” Mộ Hoàng Tịch nói xong, cũng không quan tâm những người tinh táo có sắc mặt gì, xoay người đi đến một chỗ.

Thông đạo trong khu mộ này cực kỳ rộng lớn, đi đến nơi này, vách tường bốn phía đều được đánh bóng qua, hơn nữa còn được khắc vô số hoa văn tường vân đăng long*, thậm chí còn có hình thiên quân vạn mã chinh chiến, mà nam tử đứng ở trên xa viên chỉ huy vạn quân kia, hẳn là Long Viêm đế!

Tuy khu mộ âm u, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại không cảm thấy khó chịu, trái lại, khu mộ này khiến nàng có một loại cảm giác đặc biệt, thậm chí có phần

thoải mái, nhưng nên giải thích những trận pháp hung hiểm này như thế nào đây? Nàng gần như có thể khẳng định những mũi tên kia là mới được tạo ra, vậy ai là người tạo ra nó, là ai đã lên vào nơi này trước?

Nếu như đã có người lên vào trước, vậy Độc Cô Thịnh chiêu cáo (tuyên bố rõ ràng) thiên hạ muốn tạo nên một trận chiến lớn như vậy để làm gì? Hay nói cách khác, bọn họ đã tiến vào đây từ trước, mà sự kiện lần này - chẳng qua chỉ là một âm mưu?

Có suy đoán này, Mộ Hoàng Tịch càng cảm thấy có vấn đề, dù là ngọc tỷ đột nhiên xuất hiện, hay là về mặt Độc Cô Thịnh sau khi mất ngọc tỷ, đều nói cho nàng biết toàn bộ những chuyện này chắc chắn không bình thường!

Mộ Hoàng Tịch khề rừ mắt suy nghĩ, hiện tại dù nàng suy đoán thế nào, cũng không có cách nào, nhưng, một vấn đề nan giải lại xuất hiện, một con đường phân nhánh, bỗng nhiên xuất hiện bốn thạch động, có bốn thông đạo, mà bọn họ chỉ có thể đi một đường..

“Đi thôi!” Ngọc Phi Tịch chuẩn bị tiến vào thông đạo ở giữa cùng Mộ Hoàng Tịch, nhưng hần vừa mới bước một bước đã bị Mộ Hoàng Tịch kéo lại, quay đầu nhìn về phía nàng, lại phát hiện trong mắt nàng đang nói những điều chỉ mình hần có thể hiểu!

Ngọc Phi Tinh mím môi, kéo tay Mộ Hoàng Tịch, xiết chặt tỏ ý khước từ, Mộ Hoàng Tịch lại nắm tay hần chặt hơn, con ngươi kiên định; bình tĩnh nhìn nàng thật lâu, bàn tay nắm chặt khẽ buông ra, môi mỏng khẽ động, không tiếng động phun ra hai chữ.

Đột nhiên, một trận tiếng động “ầm ầm” hỗn loạn theo tiếng gió rét rít gào mà đến, mọi người chạy trốn theo phản xạ, nhưng làm sao thoát được chứ? Sóng nước không lồ như cự xà mãnh liệt kéo đến, lập tức nhấn chìm những người còn lại, đứng trước tự nhiên hùng mạnh như vậy, dù võ công có mạnh thế nào cũng không có đất dụng võ, một đám võ lâm cao thủ lớn mạnh, cứ như vậy bị chìm trong nước sâu.

Lực đạo đầu ngón tay vừa mới giảm đi một chút, một dòng nước ngầm đã mạnh mẽ kéo tới, rút cuộc tách hai người ra; lúc Mộ Hoàng Tịch vùng vẫy ngoi lên khỏi mặt nước, đã không còn là nơi ban đầu; nhìn bốn phía một lúc, đây là một sơn động vô cùng trông trải, phía dưới là nước và đá, tối đen như mực, mặt trên cũng là vô số thạch nhũ rủ xuống, nhìn qua cực kỳ đồ sộ.

Kéo thân thể nặng nề ra khỏi nước, thân thể Mộ Hoàng Tịch đột nhiên cứng đờ, chết tiệt, sao nàng lại không phát hiện ra nơi này có người chứ? Quay đầu nhìn lại, ngay trên một tảng đá cách bên trái nàng không xa, có một người nam nhân đang ngồi xếp bằng, toàn thân hần tối đen giống như hòa vào không gian hắc ám này, hần giống như là Đế Vương của bóng tối, khiến hắc ám đều thần phục trước hần! Nhưng đây không phải là điều khiến Mộ Hoàng Tịch chú ý nhất, điều nàng chú ý nhất, chính là, vì sao lại gặp phải sát tinh này! Người ngồi ở trên tảng đá kia, không phải là tên vô lại cần nàng thì là ai đây?

Mộ Hoàng Tịch nghiêng răng tức giận, nhưng vẫn oán hận bước ra khỏi nước, kiên cường chịu đựng coi người kia như không khí, sau đó ngồi trên một tảng đá vận công, tiếc rằng cảm giác tồn tại của người kia quá mạnh mẽ, Mộ Hoàng Tịch không thể không nâng mắt hung hăng trừng hần, mãi đến khi hần quay đầu đi, lúc này nàng mới an tâm điều tức.

Người luyện võ lúc ngồi thiền đều cần phải có người bảo vệ, nếu không có người bảo vệ cũng phải tìm một nơi có vẻ an toàn, có lẽ bản thân Mộ Hoàng Tịch cũng chưa nhận ra, hiện tại nàng lại yên tâm như thế, không hề có chút lo lắng người đối diện sẽ đánh lên nàng, đây là một loại tin tưởng trong tiềm thức.

Điều chỉnh nội tức sắp có chút hỗn loạn trở lại trạng thái ổn định, thuận tiện dùng nội lực hong khô quần áo trên người, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới ngoảnh lại nhìn qua, có điều đập vào mắt nàng đầu tiên không phải là người kia, mà là từng khúc từng khúc gì đó lộn xộn bên chân hần, khỏe mắt Mộ Hoàng Tịch không kim được căng lên, nếu nàng đoán không sai, đó hẳn là... thủy mãng! Chỉ là nó đã bị chém thành vô số khúc nhỏ, đã gần như không thể nhìn ra bộ dáng ban đầu, mà đồng thịt kia còn xếp thành một đồng, rút cuộc đã có bao nhiêu thủy mãng đây?

“Ngươi...” Mộ Hoàng Tịch vừa mới muốn mở miệng, đột nhiên có nẩy bóng dáng ngoi lên khỏi mặt nước, trong nháy mắt liền đứng trên đá ngầm, trong đó có một người hùng hổ nói: “Chết tiệt! Sao bỗng nhiên lại có nước lớn như vậy, hừ, hại ta uống vào quá nhiều nước bẩn!”

“Hừ! Nước này sao lại buồn nôn như vậy?” Một người nam nhân khác cũng liên tục phun nước ra, tiếp theo đó là một giọng nữ hơi lo lắng nói: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không sao!” Giọng nói này trái lại dễ nghe, nhưng lại không có nhiều sức lực, hiển nhiên đã bị dày vò không nhẹ, mà Mộ Hoàng Tịch cũng bị thu hút đi qua, bởi vì chủ nhân của giọng nói này không phải ai khác, chính là tiểu thư Bắc Đường gia - Bắc Đường Thanh Thanh!

“Tiểu thư, người bị thương, nhanh ngồi xuống để em trị thương cho người!” Về mặt nàng ta lo lắng.

Bắc Đường Thanh Thanh lắc đầu: “Không cần, Hồng Di, chút này ta vẫn có thể chịu đựng được!”

Hai nam nhân lúc nãy cũng nhủu mày nhìn về phía Bắc Đường Thanh Thanh, nhưng không nói trị thương, mà là gắt đầu nói: “Nơi này hung hiểm vô cùng, chúng ta không thể lãng phí nội lực không cần thiết, Hồng Di phụ trách bảo vệ tiểu thư, những chuyện khác cứ giao cho chúng ta, bồi thuốc cho tiểu thư trước đi!”

“Ừm!” Nữ tử gọi là Hồng Di gắt đầu, ngay sau đó lại bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Các người là ai?”

Hai nam nhân kia kinh sợ, dường như bây giờ mới phát hiện ra có người, lập tức đề phòng, về mặt cảnh giác nhìn Mộ Hoàng Tịch, sau đó lại nhìn người còn lại: “Các người là ai? Sao lại ở trong này?”

Mộ Hoàng Tịch không còn cách nào khác, không thể trông chờ nam nhân tích chữ như vàng kia mở miệng, chỉ chỉ hồ nước: “Các người tới đây như thế

nào, ta cũng tới như vậy!” Nàng nói là ta, không phải chúng ta, nàng và nam nhân kia không quen biết!

Nghe vậy, nam nhân thoáng trầm ngâm, cũng biết hiện tại không nên kết thù với người khác, chỉ nói: “Mời hai vị rời khỏi nơi này!”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nhú mày: “Chỗ này là của ngươi sao? Dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta?”

“Hừ! Chúng ta là người của Bắc Đường gia, nếu cô nương thức thời thì hãy rời đi đi!” Nam nhân khinh thường nói, bởi vì Mộ Hoàng Tịch là một nữ nhân nên hấn buông lỏng cảnh giác, theo hấn nhận thấy thì võ công nữ nhân này không quá lợi hại, trái lại nam nhân kia khiến hấn có phần không chắc.

Hấn nói xong, giọng Mộ Hoàng Tịch không đổi, lại mang theo một chút châm biếm: “Người Bắc Đường gia thì thế nào? Bắc Đường Ngọc nói với ta cũng không có tác dụng, ngươi chẳng qua chỉ là một hộ vệ mà thôi!”

“Ngươi này...” Nam nhân kia tức giận, nhưng lại bị Bắc Đường Thanh Thanh đưa tay giữ chặt, giờ phút này gương mặt tự tin Bắc Đường Thanh Thanh có chút tái nhợt, nhìn thật là có chút cảm giác vừa thấy đã thương, chỉ thấy đôi mắt nàng ta hiện lên hi vọng nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Vị tỷ tỷ này, người thật sự nhìn thấy huynh trưởng của Thanh Thanh sao?”

“Thấy, hấn cũng vào được, chỉ là hiện tại... Chỉ sợ là sinh tử chưa rõ!” Mộ Hoàng Tịch rất không có lương tâm nói, dễ dàng nghe ra trong lời nói kia có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Ngươi có ý gì? Đây, không phải là ngươi hăm hại thiếu gia chủ chứ?” Nam nhân kia lại nổi giận.

Mộ Hoàng Tịch ném cho hấn một ánh mắt “tên ngu ngốc”, nói chuyện với người như vậy, bọn họ cảm thấy như đang bị hạ thấp, nếu nàng ra tay, còn nói cho hấn biết sao? Để bọn hấn báo thù sao? Huống hồ nàng vô duyên vô cớ giết Bắc Đường Ngọc làm gì chứ?

“Lý Thúc, ngươi lui ra!” Bắc Đường Thanh Thanh đứng dậy, một tiếng kia trái lại rất có khí thế của đại tiểu thư, chỉ là sợ Lý Thúc kia hiểu lầm, nàng vẫn giải thích nói: “Vị tỷ tỷ này hấn là bằng hữu của ca ca, tỷ tỷ lại có thể nói lời như vậy, đương nhiên nàng sẽ không ám hại ca ca!”

“Đại tiểu thư, sao người biết được nàng ta không...” Lý Thúc kia còn muốn hỏi, lại bị Bắc Đường Thanh Thanh trừng mắt nhìn, nhất thời ngậm miệng không nói, xem ra đại tiểu thư này vẫn có chút bản lĩnh.

Bắc Đường Thanh Thanh nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, cười thân thiện: “Bọn họ là lo lắng cho ca ca, thất lễ tỷ tỷ chớ trách!”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, nàng không cần thiết phải so đo với mấy tên lỗ mãng như vậy.

Bắc Đường Thanh Thanh được Hồng Di điu đi tới, thấy Mộ Hoàng Tịch không phải đối ngời xuống cạnh nàng, giọng nói ôn hòa hỏi: “Tỷ tỷ có thể nói cho Thanh Thanh không, ca ca đang ở nơi nào?”

Mộ Hoàng Tịch không quen người khác nói với mình như vậy, dù Bắc Đường Thanh Thanh này tuổi còn rất nhỏ, nhưng nhìn ra được là một người cực kỳ có tâm cơ và thủ đoạn, chỉ cần không chọc vào nàng ta, người như vậy nàng không chán ghét, nhưng cũng tuyệt đối không thích: “Lúc hồng thủy xông đến thì bị tách ra, ta cũng không biết hấn đi nơi nào!”

Nói xong Mộ Hoàng Tịch đứng dậy muốn rời đi, lại bị Bắc Đường Thanh Thanh kéo góc áo, nhìn nàng bằng ánh mắt đáng thương: “Nếu tỷ tỷ là bằng hữu của ca ca, không bằng đi cùng với Thanh Thanh được không?”

“Ngại quá! Ta từ chối!” Mộ Hoàng Tịch rút góc áo trở về, rời đi cũng không quay đầu lại, nàng và Bắc Đường Ngọc cũng không có bao nhiêu giao tình, người nhà của hấn lại càng không có quan hệ gì với nàng.

Mà Bắc Đường Thanh Thanh nhìn bóng lưng Mộ Hoàng Tịch, trong mắt thoáng hiện lên nét âm ngoan, lúc nàng ta áp chế cảm xúc quay đầu nhìn về một nơi khác, lại phát hiện người kia đã không còn ở nơi đó từ lâu.

Mộ Hoàng Tịch một mạch đi men theo động thông gió, không bao lâu lại cảm nhận được khí tức phía sau người, quay đầu liền thấy người kia theo đến, khóe mắt Mộ Hoàng Tịch không kim được rút rút, sau đó lao nhanh về phía trước, sao người này lại cho nàng cảm giác như là âm hồn bất tán vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Mập mờ, mập mờ

Trong lối đi thật dài, hai bóng người một trước một sau, nếu không phải hai người còn hít thở thì sẽ cho đây là quỷ!

Rất cuộc, trước mắt Mộ Hoàng Tịch chột lóe, một bóng người chắn trước mặt nàng, nếu không phải là Mộ Hoàng Tịch luôn cảnh giác thì sẽ lập tức đụng phải rồi! Mộ Hoàng Tịch ngừng đầu liền chạm phải đôi con ngươi lạnh lùng như sao kia, còn lạnh lùng hơn cả nàng, còn sâu hun hút hơn cả nàng!

“Vi sao phải chạy trốn?” Giọng bình thản lại chất vấn thật sâu.

Vi sao phải chạy trốn? Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Ta biết rõ ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi cũng đừng khinh người quá đáng!” Xem nàng như bị ngu? Bị người cắn hút máu còn không trốn? Chẳng lẽ còn muốn để nàng hiện thân hy sinh?

“Bởi vì chuyện đó?” Chân mày của Quân Mặc hơi nhíu lại, nhìn về giận dữ trước mắt, trong mắt lóe lên phức tạp, chỉ sợ đến bản thân hắn cũng không hiểu đó là gì!

Bởi vì chuyện đó? Làm ơn, đừng nói mập mờ như vậy! Chuyện gì kia chứ? Mộ Hoàng Tịch hừ lạnh: “Ta với ngươi vốn không quen nhau, lại bị ngươi cắn hai lần, còn bị hút máu, ngươi cho ta là cái gì?”

“Mặc!” Quân Mặc hé mở môi mỏng vô tình, trịnh trọng khạc ra một chữ!

“Cái gì?” Trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch không theo kịp tiết tấu của hắn, phản ứng kịp mới hiểu được hắn đang nói tên của hắn, trong lòng nổi giận, vốn đã một bụng tức giận cũng không biết đi chỗ nào, hiện tại nàng chỉ muốn bỏ rơi tên sát tinh này: “Ta không muốn biết tên của ngươi, cũng không muốn có tiếp xúc gì với ngươi, về sau đường ai nấy đi!”

“Không được!” Quân Mặc đưa tay giữ cánh tay Mộ Hoàng Tịch, trong lòng dâng lên một cơn tức giận không tên, nhưng hắn cũng không hiểu tại sao, luôn luôn thông minh như hắn cũng không hiểu tại sao!

“Ngươi” Vốn tức giận đã đi xuống “vụt” một cái nổi lên, Mộ Hoàng Tịch cũng không biết tại sao, chỉ cần vừa gặp phải người này thì tâm tình của nàng như núi lửa phun trào, cho dù nàng cố gắng thế nào, cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh, người này quả thật chính là khắc tinh của nàng! Mộ Hoàng Tịch hít sâu một hơi, cố để xuống tức giận: “Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Cùng nhau!” Quân Mặc nói lại câu khó hiểu kia lần nữa, sau đó trực tiếp kéo cánh tay Mộ Hoàng Tịch đi về phía trước, sức lực này cân nhắc rất khá, sẽ không làm đau người, nhưng cũng khiến Mộ Hoàng Tịch không thoát được.

“Buông tay!” Rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch chịu đủ bá đạo của hắn rồi, cũng không quản mình có đánh thắng hay không, thanh chùy thủ bay ra từ trong tay áo lụa trắng, mang theo thể công sắc bén đánh về phía Quân Mặc, Mộ Hoàng Tịch xuất hết toàn lực công kích, Quân Mặc cũng không dám xem thường, nghiêng người tránh né công kích, nhưng tay giữ Mộ Hoàng Tịch không có buông ra; Mộ Hoàng Tịch tức giận, một thanh kiếm đâm ra từ trong tay áo, hung hăng đâm về phía cánh tay của Quân Mặc, Quân Mặc đổi cánh tay khác giữ, một tay đoạt lấy kiếm của nàng.

Hung ác trong mắt Mộ Hoàng Tịch hiện rõ, thân thể bay lên không một cái, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy đến sau lưng Quân Mặc, ngay sau đó một hàng cam nhanh chóng bay ra ngoài, Quân Mặc duỗi tay ra, nội lực cường đại hút lấy cam lại, nhưng bên Mộ Hoàng Tịch đã tấn công tới, Quân Mặc không thể không buông tay Mộ Hoàng Tịch ra đi đón thể công của nàng, nhưng vốn Mộ Hoàng Tịch chỉ giả vờ đánh, chờ Quân Mặc vừa buông tay, nàng lập tức thôi lui khỏi mấy trượng, ngay sau đó cũng không quay đầu lại —— chạy trốn!

Nhìn bóng lưng của Mộ Hoàng Tịch, trong mắt Quân Mặc lóe lên lệ khí, đánh cam trong tay vào vách tường, bóng dáng chợt lóe đuổi theo.

Mới vừa chạy ra khỏi ‘ma chưởng’ Mộ Hoàng Tịch còn chưa kịp nghỉ xả hơi đã đi vào một trận pháp, vốn là lối đi tối như mực trong nháy mắt biến thành trời băng đất tuyết, băng đá đầy trời như kiếm đâm tới từ bốn phương tám hướng, băng đá này mang theo sức lực cường đại, lợi hại hơn mũi tên không biết bao nhiêu lần, mỗi khi Mộ Hoàng Tịch dùng chùy thủ ngăn cản, cũng làm hồ khẩu nàng tê cứng. (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

“Đáng chết!” Mộ Hoàng Tịch mắng một tiếng, băng đá càng ngày càng dày đặc, hiện tại nàng chỉ có thể tự vệ, nơi nào còn có thời gian làm những chuyện khác.

Mộ Hoàng Tịch cảm thấy có một lực lượng lao qua, ngay sau đó sau lưng nóng lên, làn hơi thở không có ai có thể quên được của Quân Mặc tràn vào chóp mũi của nàng, Mộ Hoàng Tịch lặng yên, rõ ràng mới vừa còn đánh đến chết đến sống, sao sau một khắc là có thể kẻ vai chiến đấu rồi? Nhưng mà bây giờ không phải thời điểm cảm thán chuyện này, nên suy nghĩ rồi khỏi được trận pháp rách này đã!

Có Quân Mặc ngăn trở phần lớn băng đá, Mộ Hoàng Tịch mới bắt đầu quan sát tình cảnh nơi này, nơi này băng tuyết đầy trời hoàn toàn không nhìn thấy trần nhân, đang ở thời điểm Mộ Hoàng Tịch thúc thủ vô sách (hết cách), giọng nói của Quân Mặc vang lên: “Mặt đất!”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy nhìn về phía mặt đất, phía dưới này là một tầng băng thật dày, cái gì nàng cũng không nhìn thấy, nhưng hiện tại chỉ có liều mạng, Mộ Hoàng Tịch thu hồi chùy thủ, không biết từ chỗ nào lấy ra thanh đao dài, truyền toàn bộ nội lực vào mũi đao, sau đó hung hăng đâm về mặt đất, hét lớn một tiếng: “PHÁ...!”

“Kéo kẹt kéo kẹt!” Một trận tiếng động băng vỡ không ngừng truyền đến, dòng sông băng dưới đất bắt đầu nứt ra bốn phía từ vị trí dưới chân Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch gạt gao đè đao xuống, không ngừng truyền thụ nội lực, rõ ràng là trời băng đất tuyết, nàng lại chảy ra mồ hôi, khi nàng sắp cầm cự không nổi, một đạo nội lực âm áp truyền đến từ phía sau lưng, nhất thời làm cho tinh thần nàng chấn động, lấy được nội lực của Quân Mặc, nàng lập tức dùng sức lần nữa: “PHÁ...!”

Chỉ nghe tiếng băng vỡ chấn động, sau đó trước mắt thoáng một cái, vẫn thế giới tuyết trắng, nhưng lại không có băng đá, mặc dù cứu được, nhưng Mộ Hoàng Tịch bị thương phát hiện, băng này đã làm phần thân dưới của nàng đông cứng lại, phần eo trở xuống đều ở dưới băng, xoay người liếc nhìn Quân Mặc dựa lưng vào nàng, cũng không thấy hắn tốt hơn chỗ nào!

“Làm sao bây giờ?” Khó có lúc Mộ Hoàng Tịch ôn tồn hỏi, chỉ là giọng nói kia rất có ý tứ vò đã mề lại sứt! Ngược lại nàng cũng có chút bội phục mình, lại còn tâm tư hỏi chuyện này, chỉ là cũng không còn biện pháp nào, ai kêu vừa rồi nàng đã dùng hết nội lực đây? Quân Mặc vừa tránh né băng đá vừa

vì nàng vận chuyển nội lực, đoán chừng hiện tại cũng không khá hơn chút nào!

“Tại sao sợ ta?” Giọng nói trầm thấp lộ ra một vẻ khàn khàn, Mộ Hoàng Tịch sững sờ, ngay sau đó có chút dờ khóc dờ cười: “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này chứ?”

“Tại sao sợ ta?” Cổ chấp hồi lần nữa.

Xem ra không trả lời hẳn sẽ không bỏ qua rồi, có chút gian nan rút bàn tay đã đông cứng của mình ra, Mộ Hoàng Tịch nói: “Võ công của ngươi cao hơn ta, ta đánh không lại ngươi, dĩ nhiên sợ ngươi rồi!”

“Ta sẽ không đánh nàng!” Giọng nói của Quân Mặc nghiêm túc khác thường, làm Mộ Hoàng Tịch dừng động tác đang làm lại, ngay sau đó cảm thấy buồn cười: “Nếu ta nhớ không lầm, lần đầu tiên lúc gặp mặt ngươi đã động sát ý với ta đấy!”

Quân Mặc khẽ mỉm môi mỏng, nói: “Sau này sẽ không!”

Mộ Hoàng Tịch khẽ che giấu vẻ mặt, nàng tin tưởng hẳn nói sự thật, nhưng hẳn có cần phải bảo đảm với nàng thế không? Mà lời nói của Quân Mặc cũng xác nhận suy đoán của nàng, xem ra hẳn biết người kia là nàng, chỉ là không biết hẳn có biết thân phận của nàng hay không?

Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Mộ Hoàng Tịch dùng chủy thủ gõ gõ lên mặt băng: “Rời khỏi nơi này trước đã rồi hãy nói, ta cũng sắp thành băng rồi!” Mặc dù nàng thấy không có việc gì cả, nhưng nàng cũng không muốn nũa dưới của mình tàn phế!

Ở phương hướng Mộ Hoàng Tịch không nhìn thấy, Quân Mặc hơi mỉm môi, ngay sau đó đưa tay ghé vào trên mặt băng, một đạo nội lực màu vàng rót vào mặt băng, khi Mộ Hoàng Tịch còn chưa hồi hồn thì nàng đã được Quân Mặc kéo ra khỏi băng, sau đó ôm ngang vào trong ngực!

Mộ Hoàng Tịch có chút xấu hổ muốn xuống, mới vừa rồi nàng cũng đụng phải lồng ngực ấm áp của hắn luôn rồi, Mộ Hoàng Tịch không biết, trước đây không lâu nàng cũng đã bị ôm lấy như vậy!

“Đừng động!” Quân Mặc nhìn nữ nhân không an phận trong ngực khẽ cau mày, chẳng lẽ nàng không biết chân của nàng đã đông thành băng rồi sao? Nàng muốn chân của mình lập tức đứt rời ư?

“Thả ta xuống.” Mộ Hoàng Tịch vừa mới nói xong cũng cảm giác trên đùi có một cổ nội lực ấm áp đang tràn vào, nhất thời hiểu dụng ý của Quân Mặc, trong lúc bất chợt ngược lại có chút ngưng ngừng, chân của nàng đã cứng đến mất đi tri giác, hẳn là muốn giúp nàng khôi phục, là nàng oan uổng người ta!

Rõ ràng rất lạnh, vì sao Mộ Hoàng Tịch cảm giác gương mặt của mình có một chút nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hoàng Tịch bị thương

“Đại ca, rốt cuộc đây là nơi quý quái gì vậy hả?” Một giọng nam thô kệch bắt mồm oán trách, trong đông tuyết, một nhóm hơn hai mươi người đi tới, cầm đầu là ba nam nhân: một cường tráng như trâu, bắp thịt trắng kiện kinh người, một vóc dáng vững chắc, hơi thở trầm ổn, mà người còn lại thì nham hiểm, sắc mặt trắng sáng không bình thường, nổi lên chút sáng bóng thật nhỏ trong mắt làm người ta không thoải mái. Người mới vừa nói chuyện chính là nam nhân cường tráng đó, trên cánh tay của hắn bị Băng Lăng tách rời ra vô số vết thương, máu tươi đã đông cứng lại, thế nhưng hắn vẫn hoàn toàn không thèm để ý.

“Đây là chi nhánh của sông Ngũ Hành —— Huyền Băng trận! Nơi này lấy Huyền Băng ngàn năm bày ra một hung trận, muốn đi ra ngoài có chút khó khăn!” Nam tử trầm ổn ở giữa trả lời, bởi vì hắn đứng ở giữa nên mấy người khác gần như đều nhìn về phía hắn, rất dễ nhận thấy hắn chính là người tâm phúc trong đội ngũ này.

“Đại ca, trong đời băng đất tuyết này không có chút thức ăn nào, chẳng lẽ chúng ta phải chết rét ở đây?”

“Không biết, chắc chắn sẽ có phương pháp đi ra!” Nam tử khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, khiến cho người ta cảm thấy cơ trí nói đúng trọng tâm, lúc hắn nói chuyện giống như có ma lực vậy, làm cho người ta không nhịn được mà tin tưởng và nghe theo.

“Đại ca, nơi đó có người!” Nam tử âm trầm tiến tới bên cạnh nam tử ở giữa mở miệng, mà nơi hắn chỉ chính là chỗ Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc đang đứng.

“Đại ca, là kẻ địch, có muốn giết bọn họ không?” Không biết từ chỗ nào, nam nhân cường tráng lấy ra một lưỡi búa to, mười mấy cân búa sắt trong tay hắn mà giống như không có gì, tùy ý phát một cái, đáng vẻ như muốn xông lên.

“Đề xem đã!” Nam tử mở miệng ngăn cản, hẳn không biết hai người đối diện đang làm gì, nhưng đáng vẻ nam nhân kia vô cùng tôn quý và khí phách,

tuyệt đối không phải là người bình thường, hẳn không muốn gây phiền toái cho bản thân mình.

“Đại ca, không bằng chúng ta giết bọn họ, đến lúc tranh đoạt bảo vật không phải ít đi một người sao?” Nam tử nham hiểm nói, tên của hắn gọi là Diêm Lang, có vẻ giào hoạt và tàn nhẫn như sói, mà nam nhân ở giữa tên là Diêm Long, còn nam nhân cường tráng gọi là Diêm Hồ, ba người không phải huynh đệ ruột, nhưng vẫn luôn sống cùng nhau nên kết làm huynh đệ, đổi lại họ tên!

Diêm Long lắc đầu một cái: “Đệ đừng luôn nghĩ cách bài xích người khác, ta thấy người nam nhân kia có thân phận rất tôn quý, nếu trêu chọc phải người không nên trêu chọc, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp phiền toái!”

“Hừ, nơi này trời băng đất tuyết, chúng ta giết bọn họ thân không biết quý không hay, hơn nữa chẳng lẽ đại ca không phát hiện một người trong đó đã bị Băng Lăng đá thương sao? Coi như võ công của hắn cao cường hơn nữa mà ôm một người cản trở, đều sẽ bó tay bó chân, nếu như thân phận của hắn thật sự rất lợi hại, chúng ta giết bọn họ, đây chính là một cơ hội tốt để nổi danh!” Diêm Lang tiếp tục nói, ánh mắt đó giống như đã nhìn thấy chuyện mình nói vậy!

Diêm Long còn muốn ngăn cản, nhưng Diêm Hồ đã không muốn nghe, xách theo lưỡi búa to nhảy vọt tới: “Mặc kệ như thế nào, giết trước rồi hãy nói!”

Chỗ của bọn hắn đứng không xa, với công lực của Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc, dĩ nhiên đã nghe rõ bọn họ nói không sót một chữ, Mộ Hoàng Tịch khẽ cau mày: “Ba người này là Tam đại đương gia của Diêm La môn!”

Diêm La môn tên nổi tiếng xấu, người nào nghe cũng không có thiện cảm, lúc tiến vào Ngọc Phi Tinh đã nói kỹ càng về điểm đặc biệt của ba người này, nàng muốn không nhớ cũng khó khăn.

Quân Mặc đặt Mộ Hoàng Tịch xuống, thế nhưng lúc này trong đôi mắt lạnh lẽo nặng nề lại hiện ra sáng bóng làm cho người ta an tâm, giọng nói cũng trầm thấp lạnh lùng như thường ngày: “Chờ!”

Mộ Hoàng Tịch biết hiện giờ thân thể của mình không tốt chút nào, lui về phía sau mấy bước, rút lui khỏi cuộc chiến, mà ở phía sau lưng Mộ Hoàng Tịch chưa từng chú ý tới có một ánh mắt tràn đầy lo lắng và hận ý nhìn nàng chăm chú.

“Giết!” Diêm Hồ mang theo mười thủ hạ khí thế hung hăng vọt tới, Diêm Long, Diêm Lang cũng theo phía trước trợ uy.

Quân Mặc lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, không thèm để ý đến nhóm người đang vọt đến chút nào, bóng lưng của hắn kiên định mà cao quý, quả thực không cách nào so sánh với với nhóm người có vẻ mặt dữ tợn kia. Diêm Hồ là người đầu tiên xông tới trước mặt Quân Mặc, lưỡi búa to của hắn còn chưa rơi xuống đã bị luồng nội lực hùng hậu đánh bay ra ngoài, lập tức đập trúng mấy người đang xông lên phía sau.

“Lên!” Chương phong của Diêm Long đã không chịu đựng được thế đầu, nên sóng vai cùng Diêm Lang xông tới.

Quân Mặc giơ tay lên, một chương phong bén nhọn ngưng tụ thật nhanh, sau đó nâng lên chống lại bàn tay của hai người, không tốn chút sức nào đã đánh bay hai người đối diện ra ngoài.

“Giết!” Biết mình gặp phải cao thủ, mọi người cũng không còn giấu diếm nữa mà dùng hết bản lĩnh toàn thân dây dưa với hắn. Quân Mặc cũng không keo kiệt chút nào, ai đến cũng không từ chối, từ chương phong biến thành Dao Phong bén nhọn xẹt qua d;đ;l;q;d cổ người khác thật nhanh, trong chớp mắt từ hai mươi người chỉ còn sót lại mười người đứng tại chỗ, đao trong tay không ngừng lay động không dám tiến lên, hiển nhiên là sợ kẻ sát nhân không tốn chút sức lực này.

Mộ Hoàng Tịch lẳng lặng nhìn một màn này, lần đầu tiên khi gặp Quân Mặc bị hắn tàn nhẫn rung động thật sâu, khi đó bị sợ đến máu cũng cứng ngắc, nhưng bây giờ nàng lại không có chút cảm giác nào chỉ coi đó như chuyện hiển nhiên. Ngược lại, nàng cũng không lo lắng Quân Mặc sẽ như thế nào, tuy những người trên giang hồ này lợi hại, nhưng nếu so với những sát thủ huấn luyện nghiêm ngặt hôm đó thì vẫn còn kém xa lắm!

Trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch buông lỏng, một luồng sát khí dữ dội nổi lên, chờ Mộ Hoàng Tịch phát hiện muốn né tránh thì đã không kịp rồi, ngón tay thon dài đỏ tươi xuyên qua bả vai Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch nhện đau nhanh chóng thoát đi, móng tay rút ra khỏi da thịt mang theo máu thịt, tiếp theo là giọng nói âm hiểm y hệt như oan hồn của Ngạn Tu vang lên: “Mộ Hoàng Tịch, không ngờ chứ! Ta vẫn còn sống, hôm nay, ta nhất định phải giết ngươi!”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nhìn yêu nhân hồng y Ngạn Tu, trong tay cầm chặt chùy thủ: “Hôm đó không giết chết ngươi là vận may của ngươi, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!”

“Ha ha...! Khoác lác vô sỉ, ta ngược lại muốn biết ngươi lấy cái gì tới giết ta đây?” Gương mặt Ngạn Tu lộ vẻ hài lòng, dù bận vẫn ung dung muốn nhìn thấy bộ dạng mất hết võ công của Mộ Hoàng Tịch, trên ngón tay của hắn thoa đầy các loại kịch độc, d;đ'l;q;d nhưng mà hôm nay hắn không muốn giết Mộ Hoàng Tịch nhanh như vậy, hắn muốn nhìn võ công của nàng hoàn toàn biến mất, sau đó từ từ hành hạ nàng đến chết báo mối thù diệt môn!

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch nhếch môi cười lạnh, dùng lụa trắng trói chặt vai trái lại, trong mắt chứa đầy vẻ khát máu, thừa lúc Ngạn Tu tính toán tình thế, thân thể nàng xông tới thật nhanh, hươu chùy thủ mang theo sát khí bén nhọn ra, hung hăng đâm tới với một phương thức xảo trá!

“Không thể nào, làm sao ngươi còn có nội lực?” Ngạn Tu kinh hãi, dáng vẻ này của Mộ Hoàng Tịch quả thực là không chịu ảnh hưởng chút nào, chỉ có điều bây giờ không cho phép hắn ngấm nghĩ, Mộ Hoàng Tịch đột nhiên bộc phát, lực lượng kia càng ngày càng lớn mạnh, tỏ rõ càng ngày càng bén nhọn, khiến cho hắn ứng phó không xuể, trải qua mấy hiệp hắn đã bị trúng mấy đao, hoàn toàn nằm ở thế yếu!

“Àm!” Một chương bén nhọn mà hùng hậu đánh vào ngực Ngạn Tu, Ngạn Tu không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, co quắp ngã trên mặt đất, hiển

nhien đã bị cắt nát tâm mạch.

“Bịch!” Mộ Hoàng Tịch lập tức quỳ gối trong tuyết, hiện giờ ngay cả một đầu ngón tay nàng cũng không muốn động, nàng bị Ngạn Tu tổn thương sâu như vậy, độc kia đã sớm ngấm vào thân thể của nàng, chẳng qua là nàng đã dùng khí lạnh nơi này để đông máu lại, dùng chút thời gian tranh thủ này, sau đó nàng cố gắng d/đ/l,q'đ chống đỡ đến cuối cùng bộc phát nội lực, muốn giết chết Ngạn Tu trong một lần hành động, nhưng nàng đã đánh giá bản thân mình quá cao, trong khoảnh khắc cuối cùng, nếu không phải Quân Mặc kịp thời vỗ một chuông thì nàng nhất định sẽ bị lộ tẩy!

Bàn tay ấm áp lần nữa phủ lên đầu vai Mộ Hoàng Tịch, cũng không quan tâm nàng có đồng ý hay không trực tiếp bế nàng lên, bây giờ Mộ Hoàng Tịch không còn chút sức lực nào, ngay cả lời từ chối cũng không còn hơi sức để nói ra, ôm thì ôm đi, dù sao cũng không ít đi một miếng thịt. Đào mắt nhìn bên kia, trên đất đầy thi thể, nhưng lại không có ba người của Diêm La môn, hiển nhiên đã nhân cơ hội lúc Quân Mặc cứu nàng mà trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: không muốn liên lụy

Mộ Đế Vương hung hiểm cực kỳ, đi vào không tới nửa ngày, nàng đã mấy lần bồi hồi giữa sống chết, hai lần này nếu không phải Quân Mặc ra tay cứu giúp, sợ rằng nàng thật sự phải viết di chúc ở đây rồi! Nghĩ tới đây, Mộ Hoàng Tịch cũng không thể nào trách lòng ngực Quân Mặc được!

Quân Mặc ôm ngang Mộ Hoàng Tịch, từng bước đi tới chỗ băng tuyết sâu, hơi thở trên người hân lạnh lùng mang theo mùi thơm đậm nhả, người thấy rất thoải mái, lúc mới bị ôm Mộ Hoàng Tịch còn giả mờm, bây giờ nàng đã hoàn toàn không có cảm giác; cũng không phải nói nàng không có cảm giác với nam nhân, mà là Quân Mặc cho nàng cảm giác quá mạnh mẽ, có thể là kẻ địch, có thể là đối thủ, nhưng nàng thật không coi hân thành dạng nam nhân có thể hấp dẫn mình; sợ đối với Quân Mặc chỉ là như thế, nhưng nữ nhân trong ngực đối với hân mà nói có chút đặc biệt, về phần những thứ tình cảm khác, đừng nghĩ tìm được trên người hân!

Cảm giác rất quái dị, tuy nhiên lại khiến người ta cảm thấy hài hoà!

Đột nhiên, bầu trời trước mặt thay đổi, băng tuyết ngập trời biến mất, thay vào đó là một mảnh nóng rực, đột nhiên từ nơi lạnh vô cùng đến nơi nóng vô cực, cho dù là ai cũng khó mà thích ứng, vết thương trên người Mộ Hoàng Tịch đã đông giờ khắc này dưới nhiệt độ cao bắt đầu nứt ra, máu tươi nhỏ xuống từng giọt.

Mộ Hoàng Tịch gian nan mở mắt, liếc nhìn lại, phía trước là một mảnh lửa đỏ, mặt đất như than bị thiêu đốt, mọi nơi như băng nguyên mênh mông, đỉnh đầu bị ánh lửa chiếu lên sáng ngời, như máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, cả thiên địa một mảnh lửa diệu hồng, trừ hỏa, không còn gì khác, khiến người ta có cảm giác tận thế!

Nếu là người bình thường vào nơi này, nhiệt độ nóng rực sớm đã đốt họ thành bột, cố tình hai người này thể chất đặc biệt, vì vậy mới có thể vào lâu như vậy mà vẫn còn sống; đột nhiên, mồ hôi nóng bỏng nhỏ giọt xuống mu bàn tay Mộ Hoàng Tịch, nàng không còn hơi sức nâng đầu xem sắc mặt của Quân Mặc, nhưng nàng biết nàng không nhìn cũng có thể biết hân không dễ chịu hơn, bắt đầu dĩ gấp con ngươi: “Buông tay đi! Một mình ngươi có lẽ còn có thể đi ra ngoài!”

Không phải tự giận mình, mà là nhận rõ thực tế, vô công nàng hoàn toàn biến mất giống như phé nhân nhất định chỉ có thể trở thành gánh nặng, nếu dưới tình huống này mình hoàn hảo, nàng có lẽ còn có thể liều mạng đi ra ngoài, nhưng tình huống bây giờ cũng phải dựa vào ý chí mới có thể sống sót; trận pháp hung hiểm, nàng không thể liên lụy một người khác.

Cũng không phải nàng quan tâm Quân Mặc, chỉ là nàng không hận hân, hân cứu giúp hai lần, ân oán trước kia đã sớm xóa bỏ, giữa bọn họ thanh toán xong rồi, cho nên coi như mình nàng chết ở chỗ này, nàng cũng sẽ không oán hân!

Thật ra thì, trong lòng Mộ Hoàng Tịch rõ ràng hơn, nàng đang trốn tránh, nhưng nàng vĩnh viễn không thừa nhận; từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, nàng vẫn luôn ở Mộ gia ân nhân sống qua ngày, thật vất vả có thể rời đi, lại đón chào khảo nghiệm sống chết, gặp gỡ Ngọc Phi Tinh tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay của người Độc Cô Mộ, dốc hết toàn lực học võ công, vô số lần đào quanh ở Quý Môn quan, vì muốn một ngày kia học thành tài có thể báo thù rửa hận, nhưng cuối cùng lại bị thân phận của mình trói buộc, cái gì cũng không làm được! Sống đến trình độ như vậy, sao mà uất ức? Nếu như nhất định chỉ có thể sống như vậy, không bằng nàng chết cho rồi, hóa thành một đồng bụi đất, biến mất sạch sẽ.

Lúc Mộ Hoàng Tịch đang dạo chơi chôn thần tiên, Quân Mặc ôm lấy tay của nàng nắm thật chặt, vẫn đi về phía trước, không trả lời nàng..., không có ý buông tay!

“Vi sao không thả?” Mộ Hoàng Tịch ngược mắt, có chút gian nan ngẩng đầu lên nhìn về phía Quân Mặc, từ góc độ của nàng chỉ có thể nhìn thấy cái cằm hoàn mỹ ngẩng lên của Quân Mặc, mồ hôi từ trên mặt hân chảy xuống, hội tụ thành đường cong, cuối cùng tụ thành thủy châu trên quai hàm, sau đó từng giọt từng giọt không ngừng nhỏ xuống; nàng không nhìn thấy thần sắc Quân Mặc, nhưng lại cảm nhận được sự kiên quyết của hân, còn có hơi tức giận, nhưng sau một khắc nàng lại cảm giác mình sai rồi, làm sao người này lại tức giận chứ?

Quân Mặc dừng bước chân, đây là nơi lớn nhất trận pháp, Ngũ Hành chi hỏa, cũng như băng trận vừa rồi, muốn ra ngoài cực kỳ khó khăn, hơn nữa trận lửa này rõ ràng lợi hại hơn băng trận nhiều, không biết là do họ xui xẻo, Ngũ Hành trận bọn họ gặp được ba, bây giờ còn còn sống coi như là kỳ tích!

“Ngươi rất muốn chết?” Giọng nói bình tĩnh ôn trọng, nghe không ra chút khó chịu và vội vàng.

“Chỉ là không muốn liên lụy ngươi!” Mộ Hoàng Tích cũng bình tĩnh vô cùng, giọng nói vô hi vô bi.

Quân Mặc cúi đầu nhìn cô nương trong ngực, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát một nữ nhân, không ngờ ngược lại không bài xích, nếu là ngày trước, có nữ nhân đến gần hắn ba mét đã bị giết chết, nhưng chỉ có nữ nhân trước mắt này, hắn chẳng những không giết nàng, trong lúc mạng nàng lơ lửng ra tay cứu giúp, sau đó là các việc xảy ra liên tiếp, khiến hắn cũng có chút ngoại ý muốn, nhưng cuối cùng hắn vẫn tìm được một lý do, có lẽ trên người nàng chảy dòng máu của người kia chăng! Nhưng mặc kệ có nguyên nhân gì, người trước mắt này đối với hắn mà nói là sự đặc biệt đã không cách nào phủ nhận.

Trước đây không lâu hai người còn giương kiếm, sau đó kẻ vai chiến đấu, cho đến cuối cùng nàng bị thương vô lực được hắn ôm vào ngực, tất cả đều khiến hắn cảm thấy không thành thật, mặc cho chuyện nào, cũng không giống việc hắn nên làm.

Nhưng hắn không ngờ chính là, khó khi hắn muốn cứu một người, nàng lại bảo hắn buông tay, nhìn nét mặt nàng không chút tha thiết với sinh tử, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một ngọn lửa giận, chẳng lẽ nàng muốn chết như vậy? Chẳng lẽ nàng cũng không tin hắn có thể ra khỏi nơi này sao?

Trong lửa nóng thiên địa, ánh mắt của hai người quán quýt với nhau, đều bình tĩnh như nước, tuy nhiên không ai biết dưới sự bình tĩnh này là sóng lớn mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Sinh tử tùy mệnh

Cho dù Mộ Hoàng Tích nói thế nào, Quân Mặc vẫn dứt khoát không buông nữ nhân trong lòng ra, đây không chỉ liên quan đến sinh mệnh, hơn nữa còn là tôn nghiêm nam nhân của hắn, đến người mà bản thân muốn bảo vệ cũng không bảo vệ nổi, hắn còn mặt mũi nào đối diện với chính mình, đối diện với ngàn vạn con dân của hắn?

Mộ Hoàng Tích chán nản nhắm mắt lần nữa, điều nàng có thể làm đã làm, việc lựa chọn là quyết định của hắn, kết quả ra sao cũng không thể trách nàng được. Trong phút chốc, trong đầu Mộ Hoàng Tích hiện lên hình ảnh rất nhiều người, đột nhiên có chút đau lòng, nếu nàng chết đi, e rằng sẽ chỉ có Vân Nương và Phi Tinh thương tâm! Có điều, như vậy là đủ rồi, nàng không yêu cầu nhiều lắm, ít nhất bây giờ vẫn có người quan tâm nàng, vậy là đủ rồi!

Quân Mặc bước từng bước trên mặt đất nóng bỏng, toàn bộ nơi này đã không thể chống cự chỉ nhờ vào nội lực, sóng nhiệt trong trời đất càng ngày càng tăng cao, chỉ cần hắn lơ là một chút, chưa đến một khoảnh khắc hai người sẽ tan thành mây khói trên thế gian này, nhưng hắn không thể chết được, hiện tại, tuyệt đối không thể chết được!

“Két!” Một tiếng chim kêu vang vọng phía chân trời, sóng nhiệt nhanh chóng cuộn cuộn, hòa điểm trong trời đất lại trở nên nóng bỏng; Quân Mặc cố định thân thể chậm rãi nâng mắt, đôi mắt đen màu mực sâu thẳm nhìn về bóng dáng không lồ đang bay tới từ phía xa, trong mắt thoáng hiện lên suy tính không rõ.

“Đó là gì vậy?” Ông trời ơi! Mộ Hoàng Tích trợn mắt nhìn bóng dáng to lớn như thiên thần giáng thế kia, trong chốc lát trợn tròn mắt, đó là thứ gì vậy? Thân thể ước chừng ba trượng có thừa, đầu sắc nhọn, thân cực lớn, một đôi móng trắng kiện, còn có đôi cánh nở nang như hùng ưng, nó vừa xuất hiện liền che phủ bầu trời, chỉ còn lại một màu u tối; cuộc đời Mộ Hoàng Tích chưa từng nhìn thấy quái vật như vậy, lúc đôi mắt còn to hơn cả chậu rửa mặt kia nhìn về phía nàng, trong lòng Mộ Hoàng Tích lộp bộp một phen, không ngừng kêu gào: “Xong rồi xong rồi!”

Tâm tình yên lặng của Mộ Hoàng Tích cũng có dao động, dù nàng không sợ cái chết, nhưng nàng thà tan thành mây khói, cũng không muốn trở thành bữa ăn trong miệng con quái vật này; sức lực nơi ngón tay không biết từ đâu tới níu chặt vạt áo Quân Mặc, nàng thật sự không muốn sau khi chết biến thành thứ kia đâu! Khóc! (Ý chỉ ấy là chất thải sau khi ăn =))))

Cảm giác người trong lòng hoảng hốt hiếm thấy, Quân Mặc cảm thấy buồn cười, vừa rồi không phải không cần đại nghĩa sao? Sao vừa nhìn thấy Hỏa Diễm Điều lại bị dọa thành như vậy rồi? Có điều cười thì cười, thấy nữ nhân ý lại vào mình, tức giận vừa nãy của Quân Mặc tiêu tan trong thoáng chốc.

“Két!” Lại một tiếng chim kêu khó nghe, Đại Điều đã dừng lại phía trước cách bọn họ chưa tới 50 thước, đôi mắt cực đại nhìn hai người không chút che giấu, có điều lại không tiến lên, không biết là muốn nhìn hai người bị hỏa thiêu tan thành mây khói, hay là đang suy nghĩ “đồ ăn” này có thể ăn được hay không?

Quân Mặc kéo Mộ Hoàng Tích kề sát vào trong lòng mình, sau đó chậm rãi ngừng đầu đối diện với Hỏa Diễm Điều, dù mồ hôi đã chảy đầm lưng, nhưng không hề tổn hại đến khí chất của hắn, không chặt vật, ngược lại càng thêm cuồng dã tuần mỷ; dung mạo lạnh lùng mà dứt khoát như thiên thần, đôi mắt bá đạo mà lạnh lùng trầm tĩnh như Hắc Diệu Thạch, tay áo tung bay, khí thế để vương quanh thân không chút nào che giấu, khí áp cường đại khiến hỏa diễm xung quanh cũng không nhìn được giảm xuống, mà Hỏa Diễm Điều cũng không nhìn được lùi lại phía sau mấy bước, nhìn Quân Mặc trong mắt tràn đầy xem xét, vô cùng rõ ràng, người nam nhân trước mắt này khác biệt với những người nó đã gặp trước đó!

Rốt cuộc, Hỏa Diễm Điều vẫn cử động, đôi cánh vĩ đại quạt ngọn lửa này, nhất thời cuồng phong gào thét, thể lửa như hòa xà ập vào mặt, nhiệt độ nóng bỏng kia khiến người ta kinh hãi.

Quân Mặc nhìn hỏa xà ập vào mặt, trên mặt không có chút hoảng hốt, chỉ là trong nháy mắt khi hỏa xà sắp cuốn lấy hai người, đột nhiên hất đạp mũi chân, cả thân thể bay lên cao, hỏa xà kia lướt qua lòng bàn chân, hỏa thể trong phút chốc, không thể nói không mạo hiểm, mà lợi hại hơn chính là, Quân Mặc ôm Mộ Hoàng Tích lại có thể tự nhiên đứng giữa không trung; Hỏa Diễm Điều tấn công hết đợt này sang đợt khác, hỏa diễm là thứ vũ khí công kích tốt nhất của nó, vài đường mạnh mẽ cuốn tới; mặt Quân Mặc không đổi sắc, thân thể bay lên né tránh, đồng thời cũng cẩn thận bảo vệ Mộ Hoàng Tích.

Mộ Hoàng Tích càng nhìn càng kinh hãi, có điều thứ khiến nàng kinh hãi không phải là chiến trường, mà là võ công của Quân Mặc, ngự phong mà đi, việc này phải đạt đến cảnh giới lợi hại thể nào mới có thể làm được đây? Chỉ cần là người có nội lực, khinh công cũng không thành vấn đề, nhưng khinh công vẫn cần mượn lực, người bình thường đều lấy vật cứng để chống đỡ, võ công cao hơn có thể giẫm lên cành cây mà không rơi xuống,

cao thủ võ lâm chân chính, có thể chỉ dựa vào chút lực lá rụng mà bay lên, nhưng ngự phong mà đi, người trong võ lâm tuyệt đối chỉ có thể trông mong chứ không thể làm được; trong phút giây này, Mộ Hoàng Tích cảm thấy may mắn mình vẫn chưa đắc tội với người này, đắc tội với cao thủ võ lâm lợi hại như vậy, nàng còn có thể sống sao?

“Ầm ầm!” Đột nhiên, toàn bộ không gian rung chuyển dữ dội, hỏa thể bốn phía lại tăng thêm vài phần, Hỏa Diễm Điều dùng công kích trong nháy mắt, cuồng nộ thét lớn một tiếng, trong nháy mắt đôi cánh không lồ giang rộng, sau đó bay nhanh về phương hướng khi nó bay tới.

“Xem ra là có những người khác đến đây!” Quân Mặc trầm giọng nói, sau đó cũng không chần chừ, đuổi theo sau Hỏa Diễm Điều, nhờ vào luồng gió lúc Hỏa Diễm Điều bay tạo ra mà lần theo; một nơi vừa rồi không có cách nào đi tới, nhưng hiện tại lại có một người dẫn đường tốt nhất, hết thấy đã không thành vấn đề, liền ở trong nháy mắt đó, Mộ Hoàng Tích cảm giác như mình có thể đi ra ngoài, nhưng, mọi thứ ngay sau đó đập tan ảo tưởng của nàng.

Tiếng động ầm ầm không ngừng truyền đến, sau đó là tiếng mặt đất rung chuyển thật lớn, mặt đất vốn nổi liền thành một mảnh đột nhiên bắt đầu nứt ra, ban đầu là một khe hở rất nhỏ, trong chớp mắt đã biến thành một vực sâu rộng ước chừng trăm trượng; mà Hỏa Diễm Điều mạnh mẽ xoay người lại, thân hình khổng lồ lao xuống, trước khi Quân Mặc kịp ra tay, đôi cánh khổng lồ đã quét qua, bất ngờ không kịp đề phòng, hai người cùng ngã vào vực sâu!

Không thét chói tai, không hoảng hốt lo sợ, có lẽ là có bối rối trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, Quân Mặc đột nhiên rút tay áo trong tay áo Mộ Hoàng Tích ra, dùng nội lực vung lên, tay áo rách trên thạch bích một tầng đá lồi ra, rốt cuộc thân thể hai người không rơi xuống nữa, lơ lửng nguy hiểm giữa không trung, trên đỉnh đầu là biển lửa mênh mông vô bờ, nếu đi lên vẫn có khả năng phải đối mặt với công kích của Hỏa Diễm Điều, mà bên dưới lại là vực sâu không thấy đáy, cho dù có khinh công tuyệt thế, rơi xuống không chết cũng tàn phế!

Mộ Hoàng Tích cố hết sức bám vào Quân Mặc, hy vọng có thể khiến Quân Mặc thoải mái một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Quân Mặc mặt không biểu cảm, lười biếng nhếch môi: “Là ta xui xẻo? Hay là người xui xẻo đây?” Nếu không gặp phải hắn, đoán chừng nàng sẽ không đi đến nơi này; nếu hắn không gặp phải nàng, hắn cũng đã đi qua rồi; như vậy tính ra, hắn là người xui xẻo gặp phải nàng rồi?

“Người muốn ta buông tay, ném người xuống?” Long mày Quân Mặc khẽ động, trong mắt nhanh chóng xẹt qua ý cười, chỉ là lướt qua trong nháy mắt khiến người khác không thể nhận ra.

“Người muốn ném ta cũng không ngại!” Rơi xuống và ném xuống, thực ra không có gì khác biệt.

“Xoẹt!” Tiếng vải vóc bị toác ra cắt ngang lời hai người, Mộ Hoàng Tích bất đắc dĩ nhìn về phía đoạn tay áo đã sắp đứt đoạn: “Xem ra không cần phải lựa chọn!” Bởi vì đã không còn lựa chọn nào khác, “Xoẹt!” một tiếng, cuối cùng tay áo đứt đoạn, thân thể hai người lại lao nhanh xuống.

Mộ Hoàng Tích được Quân Mặc ôm vào trong ngực cong môi cười yếu ớt, cơ thể nàng vốn vẫn không có sức lực đột nhiên phát ra một cỗ sức mạnh cường đại, mạnh mẽ mở vòng tay của Quân Mặc, trong nháy mắt rơi xuống, trong tay nàng nhanh chóng bắn ra một sợi tơ nhỏ khó nhận ra, sau đó sợi tơ dần ngưng kết thành băng, thẳng đến đỉnh vực sâu, có sợi dây băng này, hẳn có thể lên rồi! Mộ Hoàng Tích mỉm cười, như vậy, bọn họ không ai nợ ai nữa! Nghĩ tới đây, Mộ Hoàng Tích để mặc cho bản thân mình rơi xuống, thân nhiên đón nhận cái chết!

Nếu nói Quân Mặc không hiểu hành động đẩy hắn ra vừa rồi của Mộ Hoàng Tích, thì đến khi nhìn thấy sợi tơ ngưng kết thành băng đó, Quân Mặc liền hiểu rõ; Mộ Hoàng Tích ở trong lòng hắn vẫn muốn khôi phục nội lực của chính mình, đáng tiếc cũng chỉ khôi phục được một ít, mà vừa nãy nàng tránh khỏi hắn, là bởi vì nàng nhìn ra thân thể của hắn có phần không khỏe, muốn giảm bớt gánh nặng cho hắn, nàng không muốn dính dáng tới hắn nữa, cuối cùng dùng nội lực duy nhất của chính mình để trải một con đường sống cho hắn, còn bản thân lại lựa chọn cái chết!

Hiểu rõ hết thấy trong nháy mắt, sau đó Quân Mặc nổi giận! Đúng vậy, không phải cảm động, mà là phần nộ, phần nộ chưa từng có, lệ khí quanh người gần như sắp ngưng tụ thành vật chất.

“Nữ nhân chết tiệt này!” Tức giận mắng một tiếng, Quân Mặc mạnh mẽ lao xuống, một lúc sau rốt cuộc nhìn thấy nữ nhân khiến hắn hận không thể giết nàng, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, cũng không quan tâm nàng có về mặt gì, ấn đầu nàng vào trong lồng ngực hắn, sau đó hai người cùng rơi xuống - sinh tử tùy mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dị Chích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Yêu Liên kinh thế

“Bịch!” Một vật thể rơi thẳng từ trên trời xuống, cũng may có một đồng cỏ đỡ bên dưới, nếu không nhất định sẽ rơi nát.

Một lát sau, bóng dáng màu đen khê giết, Quân Mặc từ trong hôn mê mở mắt ra, lúc này mới phát hiện dưới thân thể của mình là rất nhiều cỏ khô, cũng vì vậy cứu bọn họ một mạng; buông Mộ Hoàng Tịch đã ngất xỉu ở trong ngực ra, sau đó cầm hai chân đã trật khớp hung hăng nắn lại, kèm theo tiếng nắn khớp, khớp xương trở về vị trí cũ.

Quân Mặc đứng lên, đầu vẫn còn có chút choáng váng, nhưng không chết đã là may mắn rồi! Đột nhiên nghĩ đến suy nghĩ bản thân ôm lấy nữ nhân này cùng nhau chết vừa nãy, không khỏi có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng không thể phủ nhận, trong ranh giới sống chết kia, quả thật hẳn lựa chọn nữ nhân này.

“Umh.” Một tiếng um phát ra từ trong miệng Hoàng Tịch, nàng chậm rãi mở mắt, đã nhìn thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, đúng, một màu trắng, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ xoay đầu, lúc này mới nhìn thấy phong cảnh bên ngoài màu trắng, nơi này hẳn là phía dưới vách đá, chỉ là, sau khi nàng nhìn rõ xung quanh, rốt cuộc phát hiện một sự thật làm cho nàng im lặng, cái đồ vật màu trắng cao ngang người trước mắt, hẳn là trứng của Hỏa Diễm Điều vừa nãy, quả trứng cao chừng ngang người, có thể thấy được giống này có bao nhiêu nghịch thiên.

Đột nhiên, Mộ Hoàng Tịch cảm giác được một loại cảm giác lạnh buốt truyền tới sống lưng, thân thể cứng đờ, có chút cứng nhắc quay đầu, bất ngờ nhìn thấy Quân Mặc ngồi ở chỗ cách nàng không xa, dùng một loại ánh mắt còn lạnh hơn băng tuyết nhìn nàng, không cần đoán nàng cũng biết người nam nhân này tức giận, mặc dù vào giây phút giữa sống chết kia là lựa chọn của nàng, nhưng nàng chẳng hề nghĩ tới người nam nhân này có tiếp nhận hay không, lấy chút ít hiểu biết của nàng với hắn, có thể nàng đã đã thương lòng tự ái của hắn rồi, Mộ Hoàng Tịch cười khổ: “Cái đó. Ta.”

Quân Mặc nhìn nàng thật sâu không nói một lời, cuối cùng khi Mộ Hoàng Tịch sắp điên mất thì xoay người không nói rồi đi, nhảy xuống ổ chim siêu cấp khổng lồ kia, đi tới chỗ đầm nước cách đó không xa!

Mộ Hoàng Tịch cảm giác vô lực sâu sắc, xem ra nàng đã đắc tội người nam nhân này rồi, gian nan đưa tay lên đỡ bả vai đứng dậy, nhưng sau một khắc lại bất lực rơi xuống trên cỏ, Mộ Hoàng Tịch cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc, cái này gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được; giùng giàng muốn đứng dậy, gờ tay lên vịn vào quả trứng cao ngang người, rồi mới miễn cưỡng đứng vững; thế nhưng khi Mộ Hoàng Tịch thu tay lại, nhất thời cho làm kinh sợ, bởi vì trên mặt vỏ trứng trắng bóc này, đột nhiên in một dấu bàn tay đỏ tươi! Xong rồi, Mộ Hoàng Tịch cả kinh trong lòng, lập tức muốn dùng y phục lau, nhưng rất bị thối, y phục của nàng cũng bị máu của nàng nhuộm đỏ, cho nên kết quả lau chính là càng lau càng đỏ!

Nhưng, đang lúc Mộ Hoàng Tịch gấp gáp có lẽ lúc Đại Điều trở lại nhất định sẽ ăn luôn nàng, chuyện kỳ dị lại xảy ra, dấu ấn màu đỏ kia sau khi nàng lau dần dần phát ra ánh sáng màu đỏ, tia sáng kia đâm vào làm nàng không khỏi nhắm hai mắt lại; đợi nàng mở mắt lần nữa, kinh ngạc phát hiện những vết máu trên vỏ trứng kia đã biến mất.

“Rắc!” Một tiếng nứt thanh thúy vang lên, trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch cho rằng là ảo giác của mình, nhưng tiếng ‘rắc rắc’ vang lên không ngừng, Mộ Hoàng Tịch cũng không thể lừa gạt mình, bởi vì cái khe trên vỏ trứng đã nứt đến trước mặt nàng; Mộ Hoàng Tịch vô lực ngã ngồi ở trên cỏ khô, trái tim cũng lạnh lẽo như tiến vào trong hầm băng, thật lạnh!

Cuối cùng vỏ trứng nứt đến phần đáy, một mùi tanh nhàn nhạt truyền đến, tiếp đó vỏ trứng mở rộng ra hai bên, Mộ Hoàng Tịch thấy hoa mắt, sau đó liền bị một vật lớn nhô nhua đựng ngà, đầu lưỡi còn không ngừng liếm ở trên mặt của nàng, trên mặt nàng toàn nước miếng.

Quân Mặc cảm nhận được khác thường trở lại từ bên cạnh đầm nước, cảnh nhìn thấy chính là Mộ Hoàng Tịch bị con ấu điều Hỏa Diễm Điều cao ngang người xô ngã xuống đất, hơn nữa thân mặt dùng đầu lưỡi liếm nàng; trong nháy mắt này Quân Mặc cũng có chút kinh ngạc, phải biết Hỏa Diễm Điều là họ hàng gần của Phượng Hoàng, là thần điều chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, mấy trăm năm khó gặp, mà trời sinh tính tình của Hỏa Diễm Điều cao ngạo, cũng không cúi đầu, phương pháp duy nhất muốn có được Hỏa Diễm Điều chính là lúc nó vẫn còn ở trong trứng dùng máu tươi của mình bôi lên trên, như vậy mới được Hỏa Diễm Điều công nhận và thân cận; nếu như hắn đoán không nhầm, hẳn là mới vừa rồi Mộ Hoàng Tịch lấy máu bôi lên trứng chim, trùng hợp Hỏa Diễm Điều phá xác mà ra, cho nên mới thân cận với Mộ Hoàng Tịch như vậy, không thể không làm cho người ta cảm thán vận may của nàng!

“Umh umh!” Chim nhỏ phát hiện Quân Mặc, phòng bị nhìn hắn, không ngừng vỗ chiếc cánh chỉ có một chút lông tơ, miệng nâng lên giống như sẽ bay qua công kích ngay lập tức.

“Á! Đừng!” Mộ Hoàng Tịch kéo cánh Hỏa Diễm Điều, lấy lòng vuốt vuốt, cũng không quản nó có nghe hiểu hay không, dịu dàng nói: “Hắn không phải người xấu, sẽ không làm thương tổn mày!”

Tiểu Hỏa Diễm Điều ngờ ngác trực tiếp nhìn Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch rất lâu, rốt cuộc xác định không có nguy hiểm, tiếp theo sau đó cúi đầu cọ vào gò má của Mộ Hoàng Tịch, mà mỗi khi nó đụng vào Mộ Hoàng Tịch thấy chỗ nào chảy máu thì không ngờ có chút hưng phấn, nhưng lại không có hành động muốn ăn sạch Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch bất đắc dĩ nhìn về phía Quân Mặc, vừa gờ tay lên đẩy tiểu tử nhiệt tình ra: “Chuyện này phải làm sao đây?”

Hiện tại đang ở trong ổ Hỏa Diễm Điều, nếu sau đó Đại Điều trở lại, chắc sẽ không một ngụm ăn nàng luôn chứ?

So sánh với Mộ Hoàng Tịch, trái lại Quân Mặc không lo lắng gì: “Con chim nhỏ này thích nàng như vậy, nhất định sẽ không dễ cho mẫu thân của nó tồn

thương nàng, nàng hãy yên tâm đi!”

Có này câu, Mộ Hoàng Tịch thoáng buông lỏng tâm tư một chút, nhưng sau một khắc lại nói, bởi vì ở phía sau Quân Mặc, có một con vật khổng lồ chậm rãi đi tới: “Cẩn thận!”

Vào lúc Mộ Hoàng Tịch sợ hãi kêu, con vật to lớn kia cũng phát động công kích về phía Quân Mặc, trong nháy mắt Quân Mặc phi thân lên, thuận tay nắm một nắm cỏ khô, ôm đầu đại vật kia, dùng sức lực lớn vùng vẫy, một tay kéo nó rời khỏi ổ chim, tốc độ phản ứng kia cùng với một loạt động tác nước chảy mây trôi, Mộ Hoàng Tịch nhìn đến tròn mắt.

“Ừm ừm!” Đường như cảm thấy nguy hiểm, Tiểu Hỏa Diễm Điều khẩn trương dựa đến trên người của Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch nhìn ánh mắt trong suốt như đũa bé của nó, trong nháy mắt cũng cảm thấy con chim nhỏ này không đáng sợ, xoa xoa đầu chỉ có lông tơ của nó: “Không có việc gì, không sợ!”

Tập kích phía trước là giống loài đã tuyệt chủng khác sinh hoạt trong u đầm này, có chút tương tự Ngạc Ngư, nhưng lại không hoàn toàn đúng, thân thể của nó dài chừng một trượng, thân thể cường tráng, mang theo tròng mắt máu tanh, nhìn một cái cũng biết nó đã trưởng thành; có lẽ là cảm nhận được Tiểu Hỏa Diễm Điều ra đời, lại phát hiện Đại Hỏa Diễm Điều không có ở đây, cho nên mới đánh bạo muốn chạy tới ăn no nê.

Bị Quân Mặc mang rời khỏi ổ chim, quái vật trở nên nóng nảy, cái đuôi cường tráng giống như mang theo sức lực ngàn quân hùng hăng đánh về phía Quân Mặc, Quân Mặc phi thân tránh thoát, lưng không nhảy một cái đứng ở trên lưng quái vật; cái đuôi kia của quái vật như có linh tính, một kích không trúng lập tức vòng vo trở lại, không chút khách khí đánh lên trên lưng mình; cường đại mà linh hoạt, không chút nào quan tâm sẽ thương tổn mình, đuôi Quân Mặc xuống phần lưng của mình, tiếp đó cả thân thể chọt nhào tới!

Quân Mặc đánh nhau cũng không tính là có hết sức, nhưng Mộ Hoàng Tịch ở một bên nhìn lại sợ hết hồn hết vía, đến chính nàng cũng không cảm nhận được, bây giờ nàng đang lo lắng cho Quân Mặc!

“Phanh!” Quân Mặc tránh được công kích của quái vật, sau đó ôm lấy cái đuôi cường tráng của nó, vận hết sức lực, sau đó vang lên hai tiếng ‘răng rắc’, cái đuôi trắng kiện mãnh lực kia không ngờ bị hấn bẻ gãy!

“Rống!” Quái vật đau đến nổi điên, trong nháy mắt trong đôi mắt to tràn đầy máu đỏ, tức giận tập trung sức lực, tốc độ cũng tăng nhanh gấp đôi, hung mãnh nhào qua, người xem sợ hết hồn hết vía.

‘Đông’ Quân Mặc cấp tốc đánh ra một chưởng, chưởng phong tạo thành bức tường thực chất màu vàng nhạt, quái vật đụng vào làm mặt tường run rẩy kịch liệt, nhưng không rách ra, chưởng tiếp theo Quân Mặc hùng hăng đánh vào đầu quái vật, trực tiếp đánh quái vật bay ra ngoài, thân thể cao lớn tạo thành một cái hố thật lớn trên mặt đất, tứ chi gãy mấy cái, cuối cùng vô lực rũ xuống, một lát nữa sẽ không có hơi thở!

“Người không sao chứ!” Mộ Hoàng Tịch vội vàng bước xuống từ ổ chim, đỡ con vật to lớn bên cạnh đi về phía Quân Mặc, khi nàng nhìn thấy khoe miệng Quân Mặc chảy xuống một giọt máu tươi, trái tim không khỏi co rút đau đớn, đau đến làm cho nàng không rõ tại sao.

“Không có việc gì!” Lau vết máu bên môi, Quân Mặc ngược mắt nhìn lại, khi hấn kịp chạm đến một chút về lo âu trong mắt Mộ Hoàng Tịch, trong lòng xẹt qua một chút ám áp, con tức giận với nàng cũng giảm bớt.

“Cạc cạc!” Tiểu Hỏa Diễm Điều là vui vẻ nhất, nó vọt tới thật nhanh bên cạnh thi thể quái vật, không cần thầy dạy cũng biết bắt đầu dùng miệng sắc bén của nó đi mổ lên trên thi thể da thịt dày của quái vật, trên người quái vật da dày y như độn giáp cũng không chịu nổi một kích dưới cái miệng sắc bén của Hỏa Diễm Điều, chỉ một lát đã bị mổ lộ ra thịt tươi mới bên trong, nó lập tức vui vẻ ăn, nó mới vừa ra đời, quả thật cần thức ăn đến bổ sung thể lực, mà con vật khổng lồ này vừa lúc đủ cho nó ăn no nê!

Không biết có phải có chút nguyên nhân đói bụng hay không, Mộ Hoàng Tịch đột nhiên ngửi thấy được mùi cá, kinh ngạc nhìn xung quanh một lần, cuối cùng nhìn thấy ở bên cạnh đầm sâu một đống củi đốt, phía trên củi đốt là một nhánh cây đâm xuyên con cá, hiện tại đang phát ra mùi thơm nồng đậm! Thì ra là mới vừa rồi Quân Mặc đi bắt cá để nướng! Mộ Hoàng Tịch cảm thấy bụng thật đói, nhưng lại xấu hổ khi đi tới ăn cá, chỉ có thể đứng tại chỗ duy trì nhìn.

Quân Mặc không làm ra vẻ gì đi tới cầm con cá đã nướng lên chia làm hai nửa, đi về đưa một nửa đưa cho Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch cũng không khách khí, nhận lấy đưa vào trong miệng, bọn họ đi vào đã hơn nửa ngày, vẫn đánh nhau chảy máu, nàng có thể không đói sao? Hai ba ngụm giải quyết sạch sẽ cá, mùi vị gì nàng cũng không nếm ra được, nhưng trong bụng có thứ lót dạ, ngược lại khôi phục chút hơi sức!

Lảo đảo hai bước, nàng từ từ đi tới đầm nước, quay đầu nhìn thấy Quân Mặc không nhìn chăm chú nơi này, lúc này mới cúi người xuống, từ từ tháo vải gấm bọc vết thương ra, rồi gỡ y phục đã nhuộm đỏ ở đầu vai, máu tươi đọng lại ở trên vết thương, cầm lấy áo dính ở trên vết thương, nàng gỡ ra, đau đến làm nàng rơi nước mắt!

Lột ra nhìn một chút, vết thương vẫn máu thịt be bét, nơi này không tìm được được tháo, nàng cũng không dám tùy tiện rửa sạch, chỉ có thể xé ống tay áo bên còn lại băng bó vết thương lần nữa, mặc áo ngoài lên, lúc này mới đi về!

“Keeé!” Một tiếng chim hót xé rách vang lên, Mộ Hoàng Tịch nhìn cái bóng càng ngày càng lớn sắc mặt hơi trắng bệch, thảm rồi! Đại Hỏa Diễm Điều trở lại!

Hỏa Diễm Điều nhìn thấy hai người xâm lăng, không chút khách khí công kích tới đây, Quân Mặc nhanh chóng ôm lấy Mộ Hoàng Tịch bay ra xa mấy trượng, hiểm hóc tránh thoát công kích của Hỏa Diễm Điều; đã biết sự lợi hại của Hỏa Diễm Điều, Quân Mặc cũng không dám dừng lại lâu, ôm Hoàng Tịch nhanh chóng đi vào sâu trong vực sâu! Xuyên thấu qua khe hở bả vai của Quân Mặc cũng không nhìn thấy Hỏa Diễm Điều đuổi theo, Mộ Hoàng

Tịch lại nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ bên cạnh Đại Hỏa Diễm Diệu, xem ra hắn nói không sai, Tiểu Hỏa Diễm Diệu này không nỡ để Đại Diệu đã thương nàng! Một đường chạy như bay, Mộ Hoàng Tích núp ở trong ngực Quân Mặc, ước chừng chạy hết tốc lực một canh giờ, hai người mới dừng chân trong một vách núi, chỉ là Quân Mặc không dừng lại lâu, mà vận khinh công dọc theo vách đá bay đi lên, đang bay đến giữa sườn vách đá, Quân Mặc dừng lại bước chân, không phải là bởi vì lên không được, mà là bị hồ hỏa diễm lớn chỗ giữa sườn núi hấp dẫn!

Ở trong vách núi này có một bình đài to như vậy, trong bình đài lại có một hồ Hỏa Diễm lớn ước chừng hơn một trăm mét, ngọn lửa trong ao không có vẻ tự nhiên, khác với những thứ ngọn lửa màu đỏ phía trên, ngọn lửa nơi này là mang theo màu vàng nhạt; mà ở giữa hồ này có một thạch đài thật cao, trên thạch đài có một ao nước nhỏ nhỏ, nước bên trong không biết là nước gì, dưới lửa mạnh như vậy không ngờ không bay hơi.

Điều đó cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, giữa hồ nước kia giờ phút này đang nở ra một đóa hoa sen, cuống lá màu xanh, cánh hoa màu trắng, đường viền hoa màu vàng, ở giữa đã phát triển ra một đài sen, không có lá xanh nâng, nhưng cũng đặc biệt đẹp; ở trong cổ mộ này, đóa hoa sen sinh trưởng trong hỏa diễm, trừ bông hoa tuyệt thế, Mộ Hoàng Tích không nghĩ ra những thứ gì khác, nhưng mà là thật sao? Đóa hoa có thể giải hàn độc trên người nàng, đang ở trước mắt của nàng —— Phụng Dực Hỏa Liên!

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Một trận giọng nói dồn dập truyền từ xa đến gần, Mộ Hoàng Tích và Quân Mặc nhìn nhau, Quân Mặc ôm cả Mộ Hoàng Tích giấu ở bên trên vách dốc, nơi đó vừa lúc có một thạch đài nhô ra, bọn họ đứng ở phía trên cũng sẽ không té xuống!

“Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Giọng nói thúc giục càng ngày càng gần, chỉ chớp lát tiếng bước chân đã xuất hiện ở nơi đây.

“Thật sự là Phụng Dực Hỏa Liên! Trời ạ!” Một người trong đó kinh ngạc nói.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nhanh lên một chút!” Ngay từ đầu giọng nói kia tiếp tục thúc giục.

“Ngươi đừng giục, thành chủ đã nói, hoa sen này phải chín mới được hái, hiện tại chỉ có đài sen cũng chưa có hạt sen, hái cũng chỉ lãng phí mà thôi!” Một người khác nói!

“Các ngươi đừng tranh cãi nữa, trước chờ xem đã!” Giọng nói này rõ ràng có uy nghiêm rất nhiều, ba người kia lập tức không nói, lẳng lặng bắt đầu chờ đợi.

Mộ Hoàng Tích đột nhiên cảm thấy có chút quen tai, tỉ mỉ suy nghĩ, trong bụng kinh hãi, đây không phải là lão già hầu ở bên cạnh Độc Cô Thịnh hôm đó sao? Bọn họ lại có thể nhẹ nhàng đi vào như thế, hơn nữa đã sớm biết chỗ của Phụng Dực Hỏa Liên, hiển nhiên là đã sớm tiến vào; Mộ Hoàng Tích liền tưởng đến những mũi tên và trận pháp bên ngoài, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Độc Cô Thịnh này chỉ sợ không phải là bộ dạng ông ta cho thế nhân nhìn thấy.

Đột nhiên, ánh mắt của Mộ Hoàng Tích bị đâm, định thần nhìn lại, mới phát hiện ở nơi cách trên bình đài chừng 200m bày một chậu Mẫu Đơn màu vàng không phải là đồ hôm đó thương hội Nguyệt gia đưa cho phủ thành chủ sao? Thấy bên cạnh chậu Mẫu Đơn màu vàng kia có lửa cháy thiêu đốt hùng hực, một suy nghĩ tạo thành ở trong lòng Mộ Hoàng Tích, đây nhất định là làm ra vì mê hoặc Hỏa Diễm Diệu kia, vì để tránh tầm mắt của Hỏa Diễm Diệu, trông chừng Phụng Dực Hỏa Liên trưởng thành!

Đây là một âm mưu! Âm mưu đùa bỡn các đại thế lực, âm mưu vứt bỏ vô số sinh mạng không quan tâm đến! Trong lòng Mộ Hoàng Tích dâng lên lửa giận, nhưng là ngay sau đó lại chìm xuống, ngửa đầu chống lại ánh mắt thâm thúy của Quân Mặc, môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động nói: Phụng Dực Hỏa Liên đối với ta mà nói rất quan trọng, có thể giúp ta lấy không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 60.2

Vốn nàng không muốn cầu người, nhưng trải qua lâu như vậy, nàng bắt đầu tin tưởng Quân Mặc, mà bây giờ ở chỗ này, nàng chỉ có thể tin tưởng hắn! Nàng nhất định phải lấy được Phụng Dực Hỏa Liên, chuyện này liên quan đến cả đời nàng, nếu không có, nàng tuyệt đối không cam lòng sống chật vật như vậy, nhưng bây giờ tình huống của nàng tuyệt đối không lấy được Phụng Dực Hỏa Liên, cho nên lần đầu tiên nàng đưa ra yêu cầu của mình với Quân Mặc.

Không phải nàng không biết Phụng Dực Hỏa Liên quan trọng, không phải là không biết có rất nhiều người trong thiên hạ muốn lấy được nó, nhưng mà trong lòng nàng có một cảm giác nói cho nàng biết, người ở trước mắt này và những người khác khác nhau!

Quân Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Hoàng Tích, không tự chủ giật tay, một ánh sáng không rõ xẹt qua ở trong mắt của hắn, môi mím khẽ gọi hé mở: Có thể, dùng một điều kiện trao đổi!

Mộ Hoàng Tích gật đầu một cái: Được!

Có trao đổi, mặc kệ có phải là bình đẳng hay không, ít nhất như vậy có thể làm cho nàng yên tâm thoải mái!

“Keeé!” Tiếng kêu của Hỏa Diễm Điều truyền đến từ địa phương không xa, làm mấy người trên thạch đài kinh ngạc.

“Tổng quản, nếu không chúng ta đi vào trước tránh một chút, một lát nữa trở lại, nếu không đụng phải Hỏa Diễm Điều, cũng chỉ có một con đường chết!”

“Đúng vậy tổng quản, nơi này chỉ có chúng ta biết, những người khác không đến được nơi này, chúng ta đi trước tránh một chút!” Hiển nhiên những người này đã biết sự lợi hại của Hỏa Diễm Điều, lúc nói chuyện đều mang theo sợ hãi.

“Được rồi!” Lão già kia cũng không làm khó quá nhiều, mang theo ba người lui tránh né.

Cơ hội tốt! Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch nhìn nhau, hai người xuất hiện lần nữa, trong nháy mắt lúc Quân Mặc chuẩn bị đi hái hoa sen, kỳ tích xuất hiện, chỉ thấy cánh hoa sen màu vàng kia bắt đầu phát ra ngọn lửa màu vàng, mà ngọn lửa bốn bề ngược lại nhỏ xuống một chút; ngọn lửa màu vàng óng kia sau khi phát ra ba lượt, ba viên hạt sen màu vàng bay ra từ trong đài sen, ba hạt sen tỏa ra ánh sáng vàng kim lấp lánh quanh quẩn ở trên trời.

Quân Mặc cũng không bị chấn trụ, mà là thật nhanh phi thân tới trước, một tay thu sạch hạt sen màu vàng vào trong túi, sau đó ôm cả Mộ Hoàng Tịch đi hướng ngược lại với những người đó!

Cho đến khi xác định đã không có nguy hiểm, Quân Mặc mới thả Mộ Hoàng Tịch ra, sau đó móc ra ba viên hạt sen, lúc đưa cho Mộ Hoàng Tịch, hần thân nhiên cầm đi một viên; Mộ Hoàng Tịch cũng không ngại, được hạt sen đối với nàng mà nói đã rất trân quý rồi, một viên đã đủ, nàng cũng không tham!

Cầm lên một viên bỏ vào trong miệng, mùi hạt sen thơm ngát nhất thời kích vị giác của nàng, mang theo vị đắng nhàn nhạt nuốt xuống, hiệu quả không nhanh như vậy, cho nên Mộ Hoàng Tịch lẳng lặng chờ; trước mặt đột nhiên nhiều thêm một viên màu vàng kim, Quân Mặc cũng đưa hạt sen tới, Mộ Hoàng Tịch không hiểu nhìn về phía hắn: “Ta chỉ cần một viên là đủ rồi!”

Quân Mặc kiên trì đặt hạt sen ở bờ môi nàng: “Một viên hạt sen chỉ có thể giải được độc trong người nàng, ăn viên này, mới có lợi cho nàng!”

Vốn nàng chuẩn bị đưa hạt sen này cho Ngọc Phi Tinh, kết quả Quân Mặc cũng không đợi nàng đồng ý, trong lúc nàng há mồm muốn nói đã nuốt hạt sen vào, còn chưa kịp nhai đã vào bụng của nàng! Vùng đan điền nóng như lửa, Mộ Hoàng Tịch biết là hạt sen phát huy được hiệu, lập tức ngồi xếp bằng, lẩm nhẩm tâm quyết, lập tức tiến vào cảnh giới vong ngã!

Mà ở thời điểm Mộ Hoàng Tịch không nhìn thấy, ánh mắt của Quân Mặc thẳng tắp rơi vào trên người của Mộ Hoàng Tịch, hơn nữa không che giấu cảm xúc trong mắt mình chút nào, đáng tiếc cảm xúc này luôn quá phức tạp, làm cho người ta khó có thể phân biệt!

Lúc mới bắt đầu, toàn thân Mộ Hoàng Tịch thoải mái, nàng rõ ràng cảm thấy nội lực của mình dần dần khôi phục, vui vẻ chạy ở toàn thân của nàng, mà vết thương trên vai nàng hình như cũng dần dần khép lại, đó là lúc thoải mái nhất, nhưng ngay sau đó nàng cảm giác đột nhiên nội lực của mình không ngừng tăng lên, tốc độ vận hành cũng tăng nhanh chóng, nội lực hùng hậu không phải gân mạch của nàng bây giờ có thể chịu được, cho nên cảm giác duy nhất hiện tại chính là đau đớn, đau vô cùng, hơn nữa còn là loại đau đớn xâm nhập vào cốt tủy, vào linh hồn, nếu như không phải nàng tin tưởng Quân Mặc, sợ rằng cũng phải hoài nghi Quân Mặc có ý muốn hại chết nàng, đau đớn như thế, thật sự không có mấy người có thể chịu được!

Nội lực vẫn còn tiếp tục tăng lên, gân mạch toàn thân bởi vì nội lực đánh thẳng vào không ngừng trở nên to lớn, mỗi lần đều là lúc sắp tới bên bờ bạo liệt lại vững vàng dừng lại, Mộ Hoàng Tịch đau đến chết đi sống lại, sống rồi lại chết đi, nàng không ngừng đọc tâm quyết, nỗ lực bỏ qua đau đớn, cho đến cuối cùng nàng thật sự làm được, mặc cho gân mạch bị xung xạ như thế nào, nàng đều có thể vững vàng ngồi ở chỗ đó, một lần rồi một lần lẩm nhẩm tâm quyết.

Vẫn chú ý Mộ Hoàng Tịch, rốt cuộc Quân Mặc lộ ra vẻ hài lòng, hắn biết hai viên hạt sen rất bá đạo, đối với người võ lâm mà nói, hai viên quả thật sẽ lấy mạng của bọn hắn, nhưng hắn vẫn đưa viên thứ hai cho Mộ Hoàng Tịch ăn, theo ý của hắn nàng mạnh hơn những người kia nhiều; mà sự thật chứng minh ý nghĩ của hắn, Mộ Hoàng Tịch thật sự chịu được đau đớn của tẩy căn phạt tủy, trải qua lần này, võ công của nàng nhất định sẽ đạt tới một cao độ trước đó chưa từng có, lại còn có thể không ngừng tăng cường.

Mộ Hoàng Tịch không biết Quân Mặc đang suy nghĩ gì, nhưng có một chút nàng vẫn rõ ràng, đó chính là hàn độc của nàng đã hoàn toàn hết, trong nháy mắt mờ mắt ra, Mộ Hoàng Tịch không chút do dự đánh vào cổ tay mình, máu màu đen chảy ra, rơi trên mặt đất rất nhanh sẽ bị khí lạnh ngưng kết thành băng, cho đến khi máu chảy ra đổi sang màu đỏ, xé vải cuốn lấy vết thương, lúc này mới đứng lên.

Mà ở trong nháy mắt Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu, Quân Mặc lại giống bị đứng ở tại chỗ, trong đôi con ngươi luôn không có gợn sóng kia, xuất hiện vẻ kinh ngạc một màn vĩnh viễn không thể nào xuất hiện trong mắt hắn; Mộ Hoàng Tịch không biết giờ phút này nàng đẹp thế nào, vốn da thịt trắng nõn giờ phút này giống như trong suốt, như vỏ trứng gà, vô cùng mịn màng, mặt mày càng thêm trở nên tinh xảo, ngay cả đường cong dưới cằm cũng biến thành dịu dàng, mà làm cho người ta kinh ngạc là gương mặt của nàng, một đóa sen màu vàng nhạt không có dấu hiệu nào hiện ra ở trên mặt của nàng, nụ hoa sen chớm nở, giống như thật, mà cả đóa hoa sen xuất hiện ở trên mặt của nàng, làm cho cả người nàng nhiều thêm vẻ quyến rũ, nhưng cổ tinh hoa sen lại cho người cảm giác thanh nhã, hai loại cảm giác ở trên người nàng lại hòa hợp kỳ dị, nàng giống như một Yêu Liên tiên tử, thanh lệ thoát tục, nhưng cũng mang theo quyến rũ yêu dị.

“Sao thế?” Mộ Hoàng Tịch cảm thấy Quân Mặc luống cuống, có chút nghi ngờ hỏi; nhưng khi nàng ngẩng đầu, nàng ở trong mắt Quân Mặc nhìn thấy bộ dáng của mình, dung nhan xinh đẹp kia làm nàng cũng không nhịn được sửng sốt, người này —— là nàng ư?

Trái lại Quân Mặc không cảm giác mình mất hồn có gì cần xấu hổ, nhưng mà chờ đón chính là mùi thơm trên người Mộ Hoàng Tịch, so với mùi thơm trước kia trên cơ thể nàng càng thêm nhẹ, là hương sen nhàn nhạt, tư vị thấm vào ruột gan tốt hơn trước kia, cũng càng mê người! Quân Mặc không khỏi xoay người sang chỗ khác, cố ý hạ thấp giọng che giấu không được tự nhiên của mình: “Đi thôi!”

Mộ Hoàng Tịch còn chưa hồi hồn từ trong dung mạo thay đổi của mình, đột nhiên nghe được Quân Mặc nói, nàng có chút sững sờ lên tiếng: “Ồ!”

Hai người một trước một sau, trong lúc đó ai cũng không nói gì, trên đường gặp hai trận pháp cũng bị Quân Mặc tiện tay phá hết, không khí giữa hai người có vẻ có chút quỷ dị; Mộ Hoàng Tịch lấy dao của mình ra soi gương mặt của mình thật lâu, cuối cùng không thể không tiếp nhận đáng vẻ thay đổi của mình, mặc dù rất đẹp, nhưng cảm giác có chút không thật, vì không dễ chọc phiền toái không cần thiết, Mộ Hoàng Tịch xé từ trên y phục của chính mình một mảnh gấm vóc màu trắng che gương mặt của mình, chờ sau khi đi ra ngoài sẽ chậm rãi thích ứng!

Ở tại một chỗ đen nhánh trong lối đi, bọn họ lại gặp người, hơn nữa không phải là người khác, chính là Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc, không ngờ lần đó hai người không có tách ra, hơn nữa đi thẳng cho tới bây giờ.

Hai người nhìn thấy Quân Mặc hiển nhiên là sững sờ, khi nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch sau lưng hần thì cả kinh, hai người nhìn y phục trên người Mộ Hoàng Tịch hơi nghi ngờ và không hiểu, thế nhưng khi nhìn thấy dung mạo làm người ta nhìn một cái liền kinh diễm của Mộ Hoàng Tịch thì bọn họ lập tức bỏ đi nghi ngờ trong lòng.

Ở sau lưng của hai người còn có những người khác, nhìn ăn mặc và phục sức, Mộ Hoàng Tịch đoán được bọn họ là người của hoàng thất tứ quốc khác, chỉ là đội ngũ lúc tiến vào có hơn ngàn người, nhưng bây giờ chỉ còn lại le que mấy người, tổn thất này cũng không phải là một chút. Tại đây, trong đội ngũ Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy Tư Đồ Cảnh, Tư Đồ Cảnh nhận ra Mộ Hoàng Tịch, nhưng có chút nghi ngờ, cho đến khi Mộ Hoàng Tịch cho cậu ta một ánh mắt, cậu ta mới thoáng an tâm, nhưng cũng không dẫn người tiến lên chào hỏi, ngược lại nhìn chỗ khác, cũng không tỏ thái độ gì. Cho nên mọi người không nói gì, một đường tiến vào đã để bọn họ mất đi hứng thú trò chuyện, đoàn người do Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc thủ lĩnh, hùng dũng đi về phía một cung điện to lớn dưới mặt đất; nơi này là loại kiến trúc cung điện nhìn thấy duy nhất từ khi đi vào đến bây giờ, đồng thời cũng nói rõ bọn họ thật sự đi tới trong mộ Đế Vương.

Mộ Hoàng Tịch quan sát tòa cung điện này, mặc dù rất hoa lệ, nhưng ngoài trang trí bốn bề vách tường nam vàng, không có thứ gì khác cả, cung điện hơn ngàn mét trông rộng, một chút vật trang trí cũng không có, sau khi tất cả mọi người đi vào, cửa điện khổng lồ ‘oanh’ một tiếng khép lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, ngay sau đó âm thầm cảnh giới, người đi vào nơi này đều đã trải qua vô số trận pháp đảo thái, tất nhiên bản lĩnh hơn người bình thường.

“Rầm!” Cả đại điện đột nhiên run một cái, vốn vách tường không hề có khe hở đột nhiên xuất hiện vô số cửa khổng lồ, ngay sau đó từng dãy binh lính chế tạo từ hoàng kim xuất hiện ở trước mắt mọi người, mười, hai mươi, một trăm, hai trăm, cuối cùng ước chừng đi ra năm trăm, những người này đều làm bằng vàng ròng, đợi đến khi cửa phía sau bọn họ đóng lại, bọn họ lập tức giơ binh khí trong tay lên, bắt đầu có quy luật tiến công đám người tiến vào!

Chiêu thức của bọn họ rất đơn giản, chính là những chiêu thức binh lính trên chiến trường sẽ dùng, nhưng bọn họ được chế tạo từ vàng ròng, đao thương khó có thể thương tổn được bọn họ, nội lực cũng không tạo được bao nhiêu tổn thương với bọn họ, cuối cùng cũng chỉ có thể là những cao thủ võ lâm này bị buộc lùi về phía sau!

Mộ Hoàng Tịch tránh thoát công kích của mấy người, phi thân lên trên nóc cung điện, đỉnh của cung điện điêu khắc rất nhiều Long Đằng Đồ, bộ phận nhô ra này vừa lúc có thể đứng vững, bản thân cũng miễn chịu công kích. Có người tinh mắt nhìn thấy động tác của Mộ Hoàng Tịch lập tức muốn noi theo, nhưng vị trí cung điện này cực kỳ xảo trá, trừ phi khinh công trác tuyệt, nếu không sẽ không lên được.

Không để ý đến những người cố gắng đi lên kia, ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch rơi vào trên người Quân Mặc, khí chất trên người của hắn khác với người nơi này, cho dù là ở trong cảnh tượng hỗn loạn nàng cũng có thể tìm ra bóng dáng của hắn; Quân Mặc đánh bay người vàng tấn công hắn, sau khi nhìn quanh bốn phía, đánh về phía một cánh cửa hai chướng, cánh cửa kia bị vỡ, lộ ra đường cung điện đi thông, người bị đẩy đưa đến không chống đỡ được thấy vậy lập tức chen chúc đi tới.

Khác với những người kia, ngược lại Mộ Hoàng Tịch có vẻ không nhanh không chậm, dù sao không gây ra tổn thương với nàng, sớm muộn gì cũng giống nhau.

Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc đi vào, thời điểm hai người đi qua vô tình hay cố ý nhìn Quân Mặc một cái, sau đó mới đi vào bên trong; Mộ Hoàng Tịch thu tất cả phía dưới vào trong mắt, nhìn thấy một màn này không nhận được khẽ nhủ thầm!

Nàng vẫn không muốn hỏi thân phận của Quân Mặc, trong lòng có một âm thanh nói cho nàng biết ngàn vạn lần không được hỏi, cho nên nàng vẫn kiên định, nhưng cho tới nay, không hề cho nàng suy đoán cũng không được, cuối cùng đành xuống nghỉ ngơi trong lòng mình, thầm nghĩ cứ như vậy đi! Sau khi đi ra ngoài, chúng ta chính là người lạ!

Hình như cảm ứng được cái gì đó, Quân Mặc ngẩng đầu lên xem, con người đen nhánh lạnh lùng trước sau như một, chỉ nhìn thoáng qua rồi vòng trở về.

Mộ Hoàng Tịch chậm rãi rơi xuống giữa đại sảnh, không khéo vừa lúc rơi vào bên cạnh Tư Đồ Cảnh, Tư Đồ Cảnh thoáng đi tới, chỉ dùng âm thanh hai người nghe thấy nói: “Ngọc công tử sai người đi vào truyền lời cho thuộc hạ, ngài ấy đã bố trí tốt tất cả, xin Tôn chủ yên tâm!”

Phi Tinh! Nghe được tên này, trong lòng Mộ Hoàng Tịch có một chút ám áp, nói: “Các người đi trước đi!”

Tư Đồ Cảnh âm thầm gật đầu một cái, ngay sau đó mang theo mấy thuộc hạ cẩn thận đi vào theo.

Tránh binh lính làm từ vàng bên cạnh, Mộ Hoàng Tịch đi tới bên người Quân Mặc, gật đầu với hắn một cái, ngay sau đó phi thân đi vào, tấm lưng kia không chút nào lưu luyến.

Chương 62: Cuộc chiến Thánh Viêm thương (1)

Hoàng cung có bao nhiêu hoa lệ? Mộ Hoàng Tịch chưa từng tiến vào, cho nên nàng không biết. Cho nên đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh sắc hoa lệ trước mắt, với nước son tường bằng Kim Ngân, bạch ngọc làm nền, Lưu Ly làm bình phong, dùng chuỗi trân châu giao sa làm màn che, lấy Thủy Ngân làm hồ, san hô nhiều màu sắc làm cảnh, trên mỗi đoạn gấp khúc hành lang đều có chậu rửa tay, Điều Lan Ngọc Thế(*), đây là mộ địa dưới đất sao? Quả thật là cung điện trên trời mới đúng!

(*): Điều(雕): Điều khắc, Lan(栏): Lan can, Ngọc(玉): Ngọc thạch, Thế(砌): Bậc thềm. Mô tả bậc thang tráng lệ.

Cả đời Long Viêm Đế chinh chiến thống nhất thiên hạ, trong bốn biển đều cúi đầu xưng thần, ông là một Đế Vương vĩ đại, mấy trăm năm qua vẫn được người đời tôn kính, hơn nữa chưa bao giờ bị vượt qua. Mộ địa to lớn này thể hiện sự cường đại và tôn vinh Hằng Cổ Nhất Đế của ông, mà tất cả trong đó, cũng chỉ có ông mới có tư cách hưởng thụ!

Có người cho rằng mình đã an toàn, nhưng Mộ Hoàng Tịch biết, nơi này không chỉ có không an toàn mà ngược lại càng nguy hiểm hơn bên ngoài!

“A!”

“Ừm!” Kèm theo mấy tiếng kêu sợ hãi và tiếng kêu rên chết chóc, mùi máu tươi bắt đầu tràn ngập, nguy hiểm đang tiến tới!

“Leng keng!” Tiếng Thiết khôi giáp rơi trên mặt đất vang lên rất lớn, chín người đá mặc khôi giáp thiết màu đen từ trên trời giáng xuống, trong tay mỗi người đều nắm giữ bị khí khác d/đ;l;q;d nhau, hơn nữa bọn họ không giống với những tượng người làm bằng vàng ròng bên ngoài, mà là một người chân chính, hoặc có thể nói là người đã chết đi thật lâu được làm thành con rối!

Lúc Long Viêm Đế chinh chiến thiên hạ, bên cạnh có chín thuộc hạ trung thành nhất, bọn họ có võ công cao cường, có sở trường riêng. Sau khi Long Viêm Đế chết, bọn họ đều cùng nhau uống thuốc độc tự sát, xuống âm ty tiếp tục làm bạn với Long Viêm Đế chinh chiến, rồi sau đó bị phù thủy chế thành con rối, dùng bọn họ làm thành bức thành che chắn trọn đời trung thành bất diệt bảo vệ Long Viêm Đế.

“A!” “Phù phù!” Tiếng hét tuyệt vọng và máu tươi phun ra trở thành âm hưởng vui mừng cuối cùng ở nơi này. Ở bên ngoài, những cao thủ võ lâm này có thể xưng bá một phương nhưng vào đây cũng chỉ có bị chém giết. Lúc chinh chiến trên sa trường, bọn họ chưa từng lùi bước, hôm nay đã mất đi ý thức thì càng không sợ hãi, tiến vào nhiều người như vậy nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị chín người đá tàn sát hơn phân nửa.

Mộ Hoàng Tịch phi thân từ một con rối chính là thủ hạ đã bị trọng thương được Tur Đồ Cảnh cứu ra, tuy võ công của Tur Đồ Cảnh cũng khéo léo linh hoạt, nhưng dùng để đối phó những con rối có võ công cao cường này hiển nhiên là không đủ, một tay nắm lấy Tur Đồ Cảnh bị ném tới, dùng nội lực quát lớn hất đi ra ngoài.

Tur Đồ Cảnh không cần rằng không cam lòng, nhưng cũng rất rõ ràng mình tự đi chỉ có chịu chết, cuối cùng chỉ có thể thối lui về phía sau!

Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc cũng bị thương không giống nhau, chỉ có điều nhờ hai người kẻ vai chiến đấu không tách ra, cho nên lúc này mới không bị chém chết.

Nếu nói ai thoải mái nhất trong cuộc chiến này thì cũng chỉ có hai người Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc thôi, võ công của Quân Mặc vốn dĩ bí hiểm, những con rối này muốn giết hẳn cũng không phải dễ dàng như vậy, mà sau khi ăn hạt sen thì công lực của Mộ Hoàng Tịch lại tăng lên cường đại, cộng thêm nàng vốn dĩ có võ công cao cường, tránh né những con rối này đuổi giết cũng rất dễ dàng.

Mộ Hoàng Tịch nhìn về phía những người bị chém chết vô tình, trong mắt của nàng không có chút đồng tình nào, càng không có suy nghĩ phải ra tay tương trợ, nếu đã dám vào miệng hùm thì phải chuẩn bị tinh thần sẽ chết bất cứ lúc nào.

Mộ Hoàng Tịch lão đạo liếc mắt nhìn Quân Mặc đang đánh nhau, trong lòng sinh ra ý nghĩ thối lui, nàng đã đạt được mục đích tiến vào đây rồi, không cần thiết tiếp tục đi vào d/đ;l;q;d mạng nữa, về phần Thánh Viêm thương, nàng hoàn toàn không có ý nghĩ muốn lấy, bởi vì nàng nghĩ thanh thương Đế Vương đó, ngoại trừ Quân Mặc ra thì sợ rằng trong này không còn ai có thể không chế được!

Mộ Hoàng Tịch không tự chủ lùi một bước, cũng chính một bước này, thân thể Mộ Hoàng Tịch biến mất trong hư không, chờ đến khi Mộ Hoàng Tịch có phản ứng, đột nhiên phát hiện mình đang ở trong một thế giới màu vàng óng, nơi này không có gì cả, bốn bề đều một màu vàng mờ mịt, đây là trận pháp? Mộ Hoàng Tịch có chút nghi ngờ, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghe có trận pháp như thế này.

“Ha ha ha ha!” Một tràng cười sang sảng vang lên ở bốn phương tám hướng, tiếp theo là tiếng vó ngựa ‘cộc cộc’ từ xa đến gần, chỉ chốc lát sau Mộ Hoàng Tịch đã nhìn thấy hai người cưỡi ngựa một trước một sau mà đến từ một chỗ trong hư không, hai con ngựa này có thể so sánh với Mã Vương Hí của Mộ Hoàng Tịch, một người mặc áo giáp màu vàng, một người mặc màu trắng, nam tử mặc y phục màu vàng có lẽ đã hơn bốn mươi tuổi, dáng cười cao lớn, mày kiếm nhập tán, một đôi mắt cơ trí hàm chứa ý cười vui vẻ, dưới cằm để hai chòm râu, run lên theo tiếng cười to của ông, khiến cho người ta cảm thấy hết sức thân thiết.

Mà người bên cạnh ông có vẻ hơi gầy yếu một chút, tuổi cũng khoảng chừng hơn bốn mươi, sắc mặt thanh tú, nhìn rất giống như một người thư sinh, ông cười ngửa cách người phía trước nửa bước, sắc mặt cung kính nhưng không sợ hãi.

“Thiên Cơ à! Ta đã nói với ngươi, ngươi xem, đây không phải đã tới rồi sao?” Nam tử mặc y phục màu vàng từ ái liếc nhìn Mộ Hoàng Tịch, nghiêng người cười nói với người bên cạnh.

Thiên Cơ cười yếu ớt: “Ha ha, không phải bệ hạ vẫn mong đợi sao?”

“Ha ha ha!” Người nọ lại cười một tràng sang sảng, đủ thấy tâm tình ông rất vui vẻ.

Từ lúc hai người xuất hiện, Mộ Hoàng Tịch vẫn không nói gì, nhưng nàng lại phát hiện một sự thật khiếp sợ, y phục màu vàng nam tử trung niên mặc có thêu Cửu Long đồ, mà ông gọi người phía sau là ‘Thiên Cơ’, theo Mộ Hoàng Tịch biết người được gọi là thiên cơ cũng chỉ có “Quý Thủ Thiên Cơ Tiên Sinh” của Cơ Quan Thuật mấy trăm năm trước, mặc dù khác xa một trời một vực với tưởng tượng, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại không thể không thừa nhận thân phận của người trước mặt, ông chính là Hằng Cổ Nhất Đế —— Long Viêm Đế!

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch đột nhiên có chút căng thẳng, nhìn người được gọi là Truyền Kỳ Đế Vương này, sự tôn kính trong lòng không ngừng bay lên, quỳ một chân trên đất, hành lễ tống sữ: “Mộ Hoàng Tịch tham kiến Long Viêm Đế!”

Mặc kệ Đế Vương này hiện giờ có phải là Hoàng đế hay không, nhưng phẩm cách và khí chất kia đủ khiến nàng cam tâm tình nguyện quỳ lạy!

“Ha ha! Vậy mà lại nhận ra, đứng lên đi!” Long Viêm Đế tung người xuống ngựa, miễn lễ cho Mộ Hoàng Tịch.

“Tiểu oa nhi, con tên là Mộ Hoàng Tịch?”

Khóe mắt Mộ Hoàng Tịch giật giật, mặc dù cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi với vị Đế Vương mấy trăm năm trước đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nhưng đây là lần đầu tiên được người ta gọi là ‘tiểu oa nhi’, tuy căn cứ vào mấy trăm năm tuổi của Long Viêm Đế, xưng hô như thế cũng không phải quá đáng.

“Dạ!”

“Tên rất hay!” Long Viêm Đế đi tới, sau đó tỉ mỉ quan sát Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt giống như đang xuyên thủng nàng, khiến cả người Mộ Hoàng Tịch không được tự nhiên, mãi đến khi Mộ Hoàng Tịch sắp không chịu được nữa, Long Viêm Đế mới thu hồi ánh mắt lộ liễu này lại: “Ha ha! Tiểu oa nhi, sáng đẹp của con thật không tệ!”

Bây giờ, Mộ Hoàng Tịch thật sự không biết làm sao với dung mạo của mình: “Con ăn hạt sen của Phượng Dực Hóa, cho nên khuôn mặt đã thay đổi thành như vậy, thật ra đáng vẻ của con vốn rất bình thường!” Thực ra Mộ Hoàng Tịch cũng không quan tâm đến dung mạo của mình lắm, hơn nữa cũng là lần đầu tiên được người ta khen thẳng thắn như vậy, đáng tiếc đây không phải là dung nhan của nàng, nên nàng cũng không vui mừng nổi!

“Nha đầu ngốc!” Long Viêm Đế đưa tay khoác lên đầu vai, nhẹ nhàng gạt khăn che mặt trên mặt nàng, sau đó đặt lên mặt Mộ Hoàng Tịch đóa hoa sen xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông, một động tác tương tự như những kẻ lăng tử được vị Đế Vương này làm ngược lại không có chút ý khinh nhờn nào, mà Mộ Hoàng Tịch d/đ;l;q;d cũng không ghét bỏ sự động chạm của ông. Cảm xúc tình tế nói cho nàng biết đây không phải là mộng, người trước mặt này thật sự là Long Viêm đế! Nhưng mà có thể sao? Nàng gặp được người đã chết mấy trăm năm?

“Nha đầu đang nghi ngờ tại sao lại nhìn thấy trẫm?” Long Viêm Đế chuyển tầm mắt từ mặt Mộ Hoàng Tịch qua ánh mắt của nàng, hai mắt nhìn thẳng vào nhau, con ngươi cơ trí giống như hiểu rõ tất cả.

Mộ Hoàng Tịch thành thực gật đầu, chờ vị Thiên Cổ Nhất Đế này giải thích nghi hoặc của cô!

“Ha ha! Con thật là thành thực!” Long Viêm Đế cười khê, sau đó vung tay lên, toàn bộ không gian đột nhiên vặn vẹo, không gian vốn hư ảo biến mất, ba người xuất hiện trong một cung điện to lớn, đột nhiên Long Viêm Đế kéo tay Mộ Hoàng Tịch đi tới long ý trên cao: “Nha đầu có tin người khác có hồn phách hay không?”

Mộ Hoàng Tịch không trả lời, loại chuyện như vậy nàng không thể nào tin được, nhưng hiện tại nàng không thể nào giải thích được cho nên lựa chọn lặng im.

Cũng may Long Viêm Đế cũng không muốn để nàng trả lời, bản thân ông ngồi lên long ý, bố trí cho Mộ Hoàng Tịch ngồi bên cạnh tiếp tục nói: “Người có ba hồn bảy Phách, sau khi chết linh hồn sẽ xuống Địa phủ, hoặc tan thành mây khói, nhưng trẫm là Đế Vương Tinh Mệnh, dĩ nhiên sẽ khác người bình thường, cho nên hồn phách của trẫm có thể cất giữ ở không gian này, cho nên bây giờ thứ con nhìn thấy chỉ là hồn phách của trẫm!”

Nghe tương đối nguy hiểm, nhưng Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái bày tỏ tiếp nhận, hơn nữa Đế Vương của một nước cũng không cần thiết phải nói láo với nàng. Vì Mộ Hoàng Tịch khó hiểu, Long Viêm Đế đột nhiên hỏi: “Nha đầu có biết Phượng Dực Nhất Tộc?”

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu, Phượng Dực Hòa Liên thì nàng biết còn Phượng Dực Nhất Tộc là cái gì nàng cũng không biết: “Chẳng lẽ có liên quan đến Phượng Dực Hòa Liên?”

“Phượng Dực Nhất Tộc tồn tại vào năm trăm năm trước, khi đó trẫm vẫn chỉ là một hoàng tử, Phượng Dực Nhất Tộc lấy nữ tử vi tôn, họ có võ công cao cường, mỹ mạo vô song, nhưng họ không giao du với bên ngoài nên rất ít người biết hành tung của bọn họ. Nữ tử Phượng Dực Nhất Tộc có một

năng lực đặc biệt, đó chính là máu của các nàng, máu của bọn họ có rất nhiều màu sắc, có đỏ tươi, có xanh biếc, có màu vàng kim, nếu dùng máu của các nàng để luyện độc, như vậy thì độc được nhất cõi đời này, đồng dạng, nếu dùng máu của các nàng để giải độc thì trên đời này không có độc nào không giải được, cho nên nữ tử Phụng Dực Nhất Tộc thường bị cao thủ vây quét săn giết, vì chính máu trên người các nàng trân quý hơn bảo vật, khi đó trong chốn võ lâm thậm chí từng xuất hiện chuyện công khai bán đấu giá máu Phụng Dực!”

“Bởi vì người trên võ lâm không ngừng săn giết, nữ tử Phụng Dực Nhất Tộc ngày càng giảm bớt, cho đến cuối cùng chủng tộc này hoàn toàn biến mất thế gian, mà Phụng Dực Nhất Tộc có một thánh vật, đó chính là Phụng Dực Hỏa Liên. Từ nhỏ nữ tử Phụng Dực Nhất Tộc đều cực kỳ xinh đẹp, họ cảm thụ linh khí của Phụng Dực Hỏa Liên lâu dài, dĩ nhiên là càng ngày càng đẹp, nếu thân thể bị khí không sạch sẽ xâm nhiễm, dung mạo sẽ lập tức bị che giấu, trở nên bình thường!”

“Ý của bề hạ nói con là Phụng Dực Nhất Tộc?” Mộ Hoàng Tịch có chút không xác định hỏi.

“Phụng Dực Hỏa Liên chỉ có người của Phụng Dực Nhất Tộc mới có thể dùng được, mà những người khác muốn ăn hỏa liên phải phù hợp với máu của người Phụng Dực Nhất Tộc, con nói xem con có phải hay không đây?” Long Viêm Đế cười nhìn Mộ Hoàng Tịch, nhìn thấy sắc mặt biến ảo của nàng, ông đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt vô cùng.

“Năm đó Phụng Dực Nhất Tộc diệt vong, trước khi chết, tộc trưởng của Phụng Dực Nhất Tộc đã giao Phụng Dực Hỏa Liên cho trẫm, trẫm tin tưởng Phụng Dực Nhất Tộc còn có người còn sống, cho nên đã bỏ Hỏa Liên vào trong Ngũ Hành trận, không ngờ cuối cùng chủ nhân của nó cũng tới!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Cuộc chiến Thánh Viêm thương (2)

“Bề hạ muốn con vào đây chỉ để nói cái này?” Đối với Phụng Dực Nhất Tộc, Mộ Hoàng Tịch không biết, cho dù có hiểu biết rõ rồi, nàng cũng không có lòng trung thành, dù sao chuyện như vậy đã không có quan hệ gì với nàng, chỉ có một chuyện nàng hiểu rõ nhất đó chính là không thể để cho người biết thân phận của nàng, nếu không đến lúc đó nhất định sẽ làm cho người ta bắt đi lấy máu.

“Trẫm ở trong này đợi nhiều năm như vậy, muốn tìm một người tâm sự cũng không được?” Giọng nói của Long Viêm Đế có chút bất mãn, nhưng lại không tức giận, ngược lại càng giống như cười nói.

Mộ Hoàng Tịch nghĩ đến tất cả những chuyện bên ngoài, có loại kích động muốn chảy mồ hôi: “Chẳng lẽ bề hạ không biết hiện giờ bên ngoài có một đám người đang muốn dọn sạch bảo vật của người sao? Bây giờ mộ địa của người đã vỡ nát cả rồi!”

Người bình thường nghe lời nói như thế đoán chừng nhất định sẽ tức chết, nhưng người bình thường không thể nào nghe được lời như vậy, cho nên không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để áp dụng với Long Viêm Đế, quả nhiên, Long Viêm Đế cười d/đ/l;q/d một tiếng sang sảng: “Ha ha! Người giang hồ mới xuất hiện lớp lớp, nếu như có thể lấy được bảo vật của Bản Đế thì đó là bản lĩnh của bọn họ, mọi người chết rồi, giữ lại những bảo vật này có ích lợi gì?”

“Được rồi, nha đầu nếu như con muốn thì cứ lấy đi! Trẫm sẽ không trách tội!” Long Viêm Đế vung tay lên, đưa Mộ Hoàng Tịch ra khỏi không gian quỷ dị đó.

Sau khi Mộ Hoàng Tịch rời đi, Thiên Cơ mới vừa biến mất đột nhiên đi ra, có chút không hiểu nhìn về phía Long Viêm Đế: “Bề hạ, vì sao người lại thay đổi suy nghĩ?”

Bây giờ trên mặt Long Viêm Đế đã không còn sự vui vẻ như lúc này, ngược lại mang theo chút nghiêm trọng: “Phụng Dực trạch chủ, để trạch thiên hạ! Cũng vì lời tiên đoán năm đó mà trẫm mất đi Cửu Nguyệt, chẳng lẽ trẫm còn muốn cho lịch sử tái diễn?”

“Nhưng nàng là Phụng Dực mệnh trời định, coi như bề hạ không nói, cuối cùng kết cục cũng giống như nhau!”

“Chuyện này không liên quan gì đến trẫm, Thiên Hạ Đại Thế không còn là một người đã qua đời như trẫm có thể thay đổi, trẫm chỉ không tăng thêm chuyện tàn nhẫn trên người đứa trẻ này! Đứa trẻ đó mang theo số mệnh đặc biệt, trẫm ngược lại hi vọng nàng có thể không trải qua cuộc sống như vậy, cũng không uống trẫm khổ tâm một phen!” Giọng nói của Long Viêm Đế mang theo bất đắc dĩ, mọi người đều biết ông là Đại Đế nhất thống thiên hạ, tuy nhiên ít có ai biết cả đời ông đều chưa từng sắc lập hoàng hậu, cho nên dưới gôi của ông không có tôn tử nào, lịch sử có thể viết lại, nhưng sự thật thì không có cách nào thay đổi.

Lúc Mộ Hoàng Tịch mở mắt ra, nàng đã trở lại vị trí cũ, nếu không phải nàng mới vừa tỉnh táo, chính nàng cũng không thể tin tưởng chuyện lúc này, nhưng chuyện thật sự đã xảy d.đ;l;q/d ra như vậy! Cùng với sự xuất hiện của Mộ Hoàng Tịch, chín tướng sĩ này giống như biến mất cùng ý thức, nhưng bọn họ cũng đã chém giết những người ở đây không ít, chỉ còn lại nửa mạng.

Mộ Hoàng Tịch liếc mắt nhìn Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc một cái, thấy hai người không có gì đáng ngại liền trực tiếp xoay người đi tới chỗ sâu bên trong, nếu như nàng không đoán sai, nơi này đi vào chính là mộ thất chân chính của Long Viêm Đế, mà Thánh Viêm thương này nhất định cũng ở bên

trong!

Mộ Hoàng Tịch cất bước đi lên thêm đá của cung điện đó, sau khi nhảy vào mới bị chấn động, ở trước mắt nàng không phải là điện Kim Loan, cũng không phải là hoàng cung kim bích huy hoàng gì đó, mà là một quảng trường trống trải có thể chứa trên vạn người, chẳng qua quảng trường này đen như mực, thoạt nhìn vô cùng âm u kinh người.

Đột nhiên, một mùi tanh nồng nặc vọt vào trong mũi Mộ Hoàng Tịch, mùi vị đó thiếu chút nữa đã khiến cho nàng phun ra, cảm thấy dưới chân sềnh sềch, Mộ Hoàng Tịch cúi đầu xem xét, mới phát hiện trên đất này giống như đang lộ qua máu tươi, ngược mắt tỉ mỉ quan sát bốn phía, trong lòng Mộ Hoàng Tịch đột nhiên có cảm giác bí bách nặng nề, toàn bộ nơi này đều bị máu tươi bao trùm, mà ở giữa khe hở của bốn phía vách tường to lớn còn có vô số máu tươi chảy xuống róc rách, theo trăm bậc thang chuyển đến giữa quảng trường!

Giữa quảng trường này đã sớm biến thành Huyết Trì, giữa hồ có một thanh trường thương màu đen đứng thẳng, đáng tiếc thanh trường thương kia âm đạm không ánh sáng, một chút cũng không nhìn ra bóng dáng của Thánh Viêm thương!

“Ha ha ha ha! Xem ra cũng tới đông đủ rồi!” Một giọng nói truyền đến từ phía đối diện, Mộ Hoàng Tịch mới phát hiện người vào nơi này cũng không ít, trừ nàng và Quân Mặc, còn có Độc Cô Thịnh, bên cạnh hắn là Võ Lâm Minh Chủ, còn có mười người khác mà nàng không quen biết, nhưng dựa vào hơi thở Mộ Hoàng Tịch có thể phân biệt tất cả người xuất lực Ngọc Linh Lung hôm đó đều ở chỗ này.

“Ha ha! Các vị, hôm đó các vị nguyện ý giúp tại hạ mở Ngọc Linh Lung ra, tại hạ vô cùng cảm kích, vậy hôm nay các vị có thể quay lại lần nữa, tại hạ sẽ nói lên một yêu cầu quá đáng, các vị đều nhìn thấy, phía dưới này chính là Thánh Viêm thương, đáng tiếc Thánh Viêm thương đã mất đi sáng bóng và uy lực vốn có của nó, cần dựa vào máu tươi trên vạn người nuôi dưỡng mới có thể khôi phục lại dáng vẻ d/đ!q;d như trước, hiện tại máu tươi đã đầy đủ, chỉ cần các vị để lại một chút máu không giống nhau thì thần thương này có thể đại thành, đến lúc đó hãy đoạt lấy bằng bản lĩnh của mình!” Dáng vẻ của Độc Cô Thịnh vẫn hiên ngang lâm liệt như cũ, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dáng của hắn Mộ Hoàng Tịch chỉ cảm thấy đối trá và ghê tởm.

“Người dùng Ngọc Linh Lung để đưa võ lâm nhân sĩ và người của hoàng thất tới đây, chính là để cho bọn họ chết trong cổ mộ này, sau đó người sử dụng máu tươi của bọn họ để tế sủng!” Không phải nghi vấn mà là trần thuật, nếu như đến trình độ này mà vẫn không hiểu ý đồ của những người này, vậy Mộ Hoàng Tịch nàng liền sống vô dụng rồi.

“Ha ha! Cô nương thật thông minh! Chỉ có điều chuyện này cũng không nên trách tại hạ, tại hạ đã sớm nói, chết sống có số, phú quý tại thiên, bọn họ nếm mạng vì bảo tàng, nhưng chính bọn họ đã tự nguyện, tại hạ không ép buộc bọn họ!” Gương mặt Độc Cô Thịnh vẫn đại nghĩa như cũ, thật giống như tất cả chuyện này đều không phải lỗi của hắn ta.

“Cái gì? Độc Cô Thành chủ, có phải người nên giải thích rõ ràng không?”

“Thế mà lại lấy tính mạng của nhiều người để làm trò đùa như vậy, sao người có thể ác độc như thế?”

“Ta ác độc? Ta ác độc còn không phải là vì Thánh Viêm thương này, Độc Cô mỗ ta tính toán lâu như vậy, Thánh Viêm thương đang ở trước mặt các người, tôi đã từng nói độc chiếm nó sao? Chỉ muốn các người dâng hiến một chút xú máu để kích hoạt Thánh Viêm thương, Độc Cô Thịnh ta tuyệt đối không nhúng tay tranh đoạt!”

“Độc Cô Thành chủ nói lời giữ lời?”

“Độc Cô Thịnh ta nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Được rồi!” Người nọ vừa dứt lời xong lập tức tại rạch một đường trên tay mình, máu tươi nhỏ giọt xuống đất, rất nhanh sẽ xuất hiện chuyện kỳ lạ, máu tươi kia phát ra ánh sáng giống như có sinh mạng bình thường, sau đó chảy thẳng đến chỗ Thánh Viêm thương, Thánh Viêm thương hấp thu máu tươi kia lập tức tỏa ra một tia sáng, những người khác thấy vậy có chút kích động, tiếp đó lại có sáu đường sáng rực rỡ chảy về phía Thánh Viêm thương, Thánh Viêm thương càng ngày càng sáng rực rỡ, cuối cùng chiếu sáng cả một vùng, mà đồng thời Thánh Viêm thương cũng bắt đầu điên cuồng hấp thu máu tươi chung quanh, chưa được chốc lát, máu tươi của bốn phía đều bị hút hết, dưới mặt đất sạch sẽ giống như không có gì cả.

Mộ Hoàng Tịch có chút sợ hãi nhìn Ma Thương tỏa ra sát ý nồng đậm, giờ phút này đã hút máu tươi trên vạn người, nó không phải Ma Thương thì là cái gì, nếu nói lúc bắt đầu Mộ Hoàng Tịch còn cảm thấy Thánh Viêm thương này là Đế Vương thương, như vậy hiện tại nàng chỉ muốn phá hủy nó!

“Còn thiếu hai người, các người nhanh lên một chút!” Thấy Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc không hề cử động, người bên kia đã bắt đầu thúc giục rồi, chỉ có điều Mộ Hoàng Tịch không có ý định lãng phí máu của mình chút nào.

Mộ Hoàng Tịch rút dao của mình ra không chút do dự, sau đó lóe lên một tia bóng loáng, nhanh chóng chém về phía Độc Cô Thịnh, hiện tại nàng nghĩ chỉ muốn giết Độc Cô Thịnh, nếu không phải do hắn thì sao nàng sẽ thiếu chút nữa bỏ mạng tại đây?

“Các người mau giết nàng ta, không phải như vậy sẽ lấy được máu tươi rồi sao?” Độc Cô Thịnh khó khăn lắm mới tránh né được sát chiêu của Mộ Hoàng Tịch, ngay sau đó quát mấy người bên cạnh, mấy người nhất thời phản ứng kịp, bộc lộ bộ mặt hung ác đánh tới không chút do dự, ngay cả Võ Lâm Minh Chủ Lãnh Trọng Dương cũng không ngoại lệ!

Trong mắt Mộ Hoàng Tịch chứa đầy ánh sáng khát máu, mấy người các người có ý tìm chết, vậy nàng cũng không khách khí, Mộ Hoàng Tịch vung đao lên, xuất ra nội lực cường đại, chém giết người đầu tiên, ngay sau đó tiếp tục chém người thứ hai, mặc kệ nàng có muốn thanh Ma Thương này hay không, ít nhất nàng phải giết một đồng người mới có thể rồi đi yên ổn!

“A!” Quân Mặc giải quyết một người không tốn sức chút nào, lập tức tấn công người thứ hai, giờ phút này hai người bọn họ giống như vô cùng ăn ý,

nhất trí đối ngoại.

“Ta là Võ Lâm Minh Chủ, chẳng lẽ ngươi muốn làm kẻ địch của võ lâm trên thiên hạ?” Lãnh Trọng Dương kinh hãi bị Mộ Hoàng Tịch dồn đến góc tường, hoảng sợ phải rống lớn ra ngoài.

Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Ám Lâu ta vẫn luôn là kẻ địch của võ lâm trên thiên hạ, giết thêm ngươi nữa cũng không nhiều!”

“Cái gì? Ám lâu?” Lãnh Trọng Dương tròn to hai mắt, trả lời hần là vết đao sắc bén của Mộ Hoàng Tịch! Mà khi Quân Mặc nghe thấy hai chữ Ám Lâu có chút dừng lại, ngay sau đó tung một chưởng đập chết một người!

“Không. . . .” Độc Cô Thành biết không thể cứu vãn, chỉ có thể liều lĩnh đánh cuộc, nếu như lúc trước, hần sợ rằng còn có thể giết Mộ Hoàng Tịch, nhưng trải qua lễ rửa tội Phượng Dực Hóa Liên, bây giờ công lực của Mộ Hoàng Tịch mà hần có thể so sánh hay sao, sau mười chiêu, đao của Mộ Hoàng Tịch hung hăng đâm vào trái tim Độc Cô Thành, mà Quân Mặc cũng giết xong người cuối cùng!

Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc nhìn nhau, dưới sự giải thích của Quân Mặc, nàng cắt ngón tay của mình nhỏ vài giọt máu tươi vào phía trên Thánh Viêm thương, vào lúc Thánh Viêm thương mãnh liệt hồng quang, nàng dốc hết nội lực của toàn thân đánh về phía Thánh Viêm thương, ‘Ám’ một tiếng, thanh thương tuyệt thế đã bị d/đ;ł;q;d Mộ Hoàng Tịch đánh gãy thành hai đoạn, cuối cùng mất đi ánh sáng rực rỡ, chân chính trở thành phế thiết! Mà Quân Mặc cứ nhìn chăm chú vào động tác của Mộ Hoàng Tịch, không ngăn cản, cũng không có biểu tình biến hóa gì, dù đó là mục đích chuyển này của hần!

Mộ Hoàng Tịch nhỏ một ngụm máu tươi, nhưng nàng lại cười, che ngực rời khỏi chỗ này, lúc đi ngang qua Quân Mặc, nàng khẽ nhếch môi: “Thiên hạ là phải dựa vào năng lực của mình mới có được, mà không phải dựa vào một thanh gươm là thần thương!”

Mộ Hoàng Tịch ôm theo Tư Đồ Cảnh ra khỏi mộ địa, mới vừa nhìn thấy bầu trời nàng đã không cảm cự nổi mà té xuống, rơi vào trong lòng ngực của người nào đó cấp tốc chạy tới, Ngọc Phi Tinh có chút không dám tin tưởng nhìn mặt mày của Mộ Hoàng Tịch: “Tịch Nhi?”

“Ngọc Phi Tinh!” Mộ Hoàng Tịch cầm tay Ngọc Phi Tinh, nói ra câu nói sau cùng trước khi hôn mê: “Đề cho Độc Cô Thành. Biến mất!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 62

“Ừnh.” Mộ Hoàng Tịch mở ra mí mắt nặng trĩu, phát hiện mình đang nằm trên giường, nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, chính là phòng của Cửu U lâu, Mộ Hoàng Tịch biết mình còn sống.

“Ken két!” Cửa phòng bị đẩy ra, Ngọc Phi Tinh mặc đồ đồ bùng một chậu nước đi vào, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch tỉnh, con người xinh đẹp thoáng qua tình cảm không biết tên, thu lại con người che những thứ cảm xúc kia, cười khẽ: “Tịch rồi!”

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên nàng chột ngắc đầu, sau đó xông về gương trang điểm, khi nàng thấy dung mạo tuyệt mỹ trong kính này thì nhất thời sửng sốt; mặc dù biết dung mạo mình thay đổi, mặc dù biết rất đẹp, nhưng. Đây là nàng sao?

“Tịch Nhi trở nên đẹp hơn, chẳng lẽ không vui sao?” Chẳng biết lúc nào Ngọc Phi Tinh đi tới, thân mật nắm hông của Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch hồi hồn, dời thân thể, động tác của Ngọc Phi Tinh khiến lòng nàng khởi thiếu một chập: “Chẳng qua cảm thấy có chút không chân thật!”

“Ha ha! Vậy không bằng dùng thuật dịch dung che giấu, tránh đến lúc đó gặp phiền toái không cần thiết!” Ngọc Phi Tinh không bỏ nhìn dung mạo Mộ Hoàng Tịch, thật rất đẹp!

“Được!” Mộ Hoàng Tịch đồng ý đề nghị của Ngọc Phi Tinh, không nói đến dung nhan ngày trước của nàng, gương mặt hiện tại ra ngoài, phiền toái sẽ không ít!

Mộ Hoàng Tịch ngồi trở lại bên giường, mặc cho Ngọc Phi Tinh mân mê một trận trên mặt chính mình, lần nữa nhìn dung mạo của mình, đoá hoa sen tinh xảo không còn trên mặt, mặc dù đã che giấu, nhưng trên mặt của nàng tóm lại vẫn còn chút thay đổi, chỉ là cứ như vậy đi!

Rửa tay xoa khăn lông, lúc này Ngọc Phi Tinh mới nói: “Bán Nguyệt thành đã không còn Độc Cô Thành chủ rồi, mấy ngày nay nàng nghỉ ngơi ta đã trừ đi người tham dự âm mưu, nguyên khí Bán Nguyệt thành tổn thương nặng nề, tạm thời không dám trông coi thế lực Bán Nguyệt Thành, Bán Nguyệt Thành đã trở thành nơi yếu thế; về phần mộ Đế Vương, ta cho người dùng hỏa dược nổ, trừ phi đào móc từ phía trên, nếu không ai cũng đừng nghĩ vào!”

“Nô!” Thân thể Mộ Hoàng Tịch hơi ngừng lại, đột nhiên nhớ đến gương mặt hiền hòa kia của Long Viêm đế, trong lòng đột nhiên có chút không bỏ, nhưng ngay sau đó lại thoải mái, chỉ có như vậy mới có thể tuyệt ý niệm của những người đó.

“Còn chuyện khác không?”

Hồi lâu không nghe thấy Ngọc Phi Tinh nói chuyện, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ quay đầu, đã nhìn thấy Ngọc Phi Tinh nhìn nàng chăm chăm, nét mặt kia thật giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó buồn cười: “Thế nào?”

“Lúc mọi người đang ở Mộ Đế Vương, Cửu U lâu phải tới hai vị đặc biệt khách, nàng có muốn đi xem không?”

“Đặc biệt? Thế nào mà đặc biệt?” Mộ Hoàng Tịch nhún mày.

“Một là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, một là thiên hạ đệ nhất danh kỹ!” Nếu lời này để người khác nói ra, nhất định vừa hưng phấn vừa kích động, đầu gối cũng có một tiếng cảm thán, dù sao đây có thể nói là mỹ nhân đứng đầu thiên hạ, đáng tiếc lời nói Ngọc Phi Tinh không khiến người ta nghe ra những thứ này, ngược lại có chút nhạo báng và khinh thường.

“Không có hứng thú!” Nàng đã thấy qua nhan sắc Thiên Nhan, chỉ chưa thấy qua Đệ Nhất Mỹ Nhân, không phải chỉ là nữ nhân xinh đẹp sao? Nàng không phải là nam nhân, thật không có hứng thú kia! Ngược lại giọng của Ngọc Phi Tinh khiến nàng cảm thấy hứng thú: “Thế nào, họ trên chóc huynh rồi hả?”

“Không có!” Ngọc Phi Tinh cười yếu ớt, sau đó giơ tay lên lau mồ hôi của Mộ Hoàng Tịch, ngón cái nhẹ nhàng ma sát da thịt như ngọc: “Trong lòng ta có một người đẹp nhất, họ không lọt nổi mắt xanh của ta mà thôi!”

Mặc dù không nói rõ, nhưng làm sao Mộ Hoàng Tịch không hiểu, trong lòng yên lặng rạo rực, có chút không rõ Ngọc Phi Tinh có ý gì, thật giống như từ lần gặp đầu tiên, thái độ hằn đối với nàng đều thay đổi ở đây, càng ngày càng thân mật, mà giờ khắc này lời của hắn mập mờ như thế! Khi Mộ Hoàng Tịch muốn hỏi gì đó, Ngọc Phi Tinh lại đưa tay dời đi, nói: “Lần này chuyện mộ Đế Vương chỉ sợ chấm dứt, rất nhiều người vô lâm ăn thua thiệt ngầm, nhưng chủ yếu nầy tội phạm đã chết, Độc Cô thành cũng không tồn tại, bọn họ chỉ có thể ngưng ngạt rồi đi, mà người hoàng thất Tứ Quốc cũng dần dần bỏ chạy, chuyện này coi như hạ màn!”

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái, mục tiêu của nàng đã đạt tới, cũng nên đi.

“Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng” Giọng Ngọc Phi Tinh hơi nặng nề.

“Nhưng mà cái gì?”

“Thế nhưng người tham dự lần này, hình như có người Nguyệt gia tồn tại, trước khi đi ta đã phái người để ý, phát hiện người đi vào thương hội Nguyệt gia cực ít, lúc đi ra từ vọng chưởng qua chỉ mười mấy người, lòng ta nghi ngờ liền tự mình đi điều tra, cuối cùng nhìn thấy người Nguyệt gia đi vào là quân gia Thành Chủ Phủ, ta liền hoài nghi chuyện này do Nguyệt gia ở phía sau thao túng, nhưng thế lực Nguyệt gia chúng ta bây giờ không thể vọng động, cho nên ở thời điểm thanh trừ ta không động người của Nguyệt gia!”

“Chuyện này cũng không sao, đối tượng âm mưu lần này là cả vô lâm, thậm chí ngay cả Hoàng thất Tứ Quốc cũng dính vào, chúng ta bất động, không có nghĩa là những người khác cũng bất động, chỉ cần Nguyệt gia không chủ động tìm tới chúng ta, những chuyện khác không cần để ý!” Hiện tại nàng quả thật không có tâm tình đi xử lý những thứ này, bởi vì nàng còn có chuyện quan trọng hơn!

“Nếu Tịch Nhi đã nói như vậy rồi, thì cứ như vậy đi!” Giọng Ngọc Phi Tinh mang theo cung chiều, trầm thấp mà hấp dẫn, khiến trong lòng Mộ Hoàng Tịch một hồi cuồng loạn, không được tự nhiên tránh ra hai bước: “Vậy chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!”

Ngọc Phi Tinh thu hết cảm xúc của Mộ Hoàng Tịch vào mắt, trong lòng thoáng qua hi vọng, nhìn Tịch Nhi không phải là không có cảm giác với mình, nói như vậy, hắn không phải không có khả năng có được tình cảm của nàng!

Chờ Ngọc Phi Tinh thu thập xong chuẩn bị rồi đi, lại phát hiện thật nhiều người không đi, mà bọn họ canh giữ ở Cửu U lâu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn trên lầu, có kích động, có hưng phấn, có hướng tới, có si mê, không cần hỏi cũng biết ở phía trên khẳng định là hai mỹ nhân đệ nhất vô nhị rồi!

Mộ Hoàng Tịch xoay người vừa định rời đi, lại nghe được hai tiếng mở cửa, tiếp theo là tiếng hít khí không tự chủ của mọi người, còn có tiếng ly và đĩa rơi xuống, càng khoa trương hơn là máu mũi tiếp chảy xuống đất; Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn về phía trên lầu, coi như hiểu vì sao về mặt những người này như thế rồi, trên lầu hai đại mỹ nhân một đỏ một trắng đứng sóng vai, một ôm đàn, một cầm tiêu, một vắng lạnh tuyệt ngạo, một người xinh đẹp quyền rũ.

Nguyệt Vô Song lấy một bài “Hồng trần tuyệt” nổi thiên hạ, biết võ, am hiểu Âm Công, nàng lãnh ngạo lại quyền rũ, lãnh lạnh lại mang theo đậm buồn; có ngọc làm thể, lấy tuyết làm da, trắng rằm vì thần, đây là Vô Song. Tương truyền nàng rơi một cọng tóc cũng có thể làm cho vô số lăng tử hiệp khách đau lòng tới chết, có thể nói là: cười một tiếng vạn mùa xuân, khóc một tiếng muôn đời sầu. Hôm nay thấy mỹ nhân tuyệt sắc này, mặc dù lời đồn đãi có chút hữu danh vô thực, nhưng cũng xứng danh ‘Đệ Nhất Mỹ Nhân’; mà dung mạo Thiên Nhan cũng là tuyệt sắc, so với Nguyệt Vô Song cũng không kém bao nhiêu, đôi mắt hoa đào phong tình vô hạn, một đầu tóc xanh tím, Hồng Y chấp chôn diêm dúa lẳng lơ, càng làm cho người ta chịu không nổi là nàng chỉ mặc một chiếc váy đơn, khi nàng thoáng cất bước, hai cái chân ngọc trắng như tuyết cứ như vậy trần trụi bại lộ trước mặt mọi người, ngực lớn mông đầy đặn, chân ngọc tà cánh xuân, cũng không trách những giang hồ nhân sĩ này bị say mê rồi.

“Đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch không có ý xem náo nhiệt, xoay người đi ra phía ngoài, mà Ngọc Phi Tinh cũng không dừng lại, rất dứt khoát cùng ra ngoài.

Thu thập xong tất cả, lại lên đường hồi kinh.

Xong chuyện vào mộ Đế Vương, Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh mỗi người đi một ngã, hắn có hắn phải xử lý, mà nàng cũng có chuyện phải giải quyết.

Một đường không dừng lại chạy như bay lên núi, bóng dáng như liễu quý mị hư vô thổi qua thật nhanh, bay thẳng đến đến trước cửa Đạo Sơn mới chậm rãi thu lại bước chân, sau đó từng bước từng bước bước vào, vẫn còn nhớ mười năm trước, nàng đi vào nơi này, sau đó vì sinh tồn mà gây giũa bên trong!

Hít sâu một hơi, Mộ Hoàng Tịch đẩy cửa sơn môn nặng nề, lều cỏ rách nát như cũ, một lão tăng quét rác ăn mặc tả toại, nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đi tới, Độc Cô Mộ Nhân chậm rãi mở ra tròn mắt đục ngầu: “Đồ đâu?”

Mộ Hoàng Tịch hít một hơi, sau đó cầm đồ trong tay phi tới: “Lấy ra rồi!”

Cho tới nay tinh mạch bất động, Độc Cô Mộ Nhân kích động nhận lấy Ngọc Linh Lung, bộ dáng thiếu chút nữa khóc lên, kích động đến toàn thân đều đang run rẩy, trong miệng không ngừng ni non: “Rất cuộc cảm về rồi. Rất cuộc cảm về rồi.”

Mộ Hoàng Tịch nhìn Độc Cô Mộ Nhân kích động đến bản thân bất lực: “Có thể nói cho ta biết lý do chứ?” Lý do phải đoạt được!

Độc Cô Mộ Nhân dùng vải gấm thân trọng lau chùi Ngọc Linh Lung, giọng nói mang theo run rẩy: “Đây chính là bí mật Âm lâu, Âm lâu tồn tại bao nhiêu năm ta cũng không nhớ rõ, ngay cả người khai sáng là ai cũng không tìm ra dấu vết, nhưng sứ mạng Tôn chủ âm lâu đời đời truyền chính là thủ hộ ‘ Ngọc Linh Lung ’!”

“Ba mươi năm trước, đệ đệ của ta biết được bí mật Ngọc Linh Lung, liền nổi lên ác ý, lấy hộ pháp chi thân trộm đi Ngọc Linh Lung, ta phát động Âm lâu tìm kiếm, mà Âm lâu đang tái xuất giang hồ; đợi đến khi ta tìm được đệ đệ ta, hắn đã vô công đại thành, giao hoạt đánh cuộc với ta, cuối cùng ta thua, tiền đánh cuộc là ta vĩnh viễn không thể giành Ngọc Linh Lung!”

“Ta một mặt muốn tuân thủ lời hứa, một mặt lại cảm thấy thẹn với Âm lâu, cho nên mới tới chùa hoang ở, vào hai mươi mấy năm; hai mươi mấy năm này, ta không ngày nào không nghĩ đến cảm Ngọc Linh Lung về, hôm nay rất cuộc cảm về rồi, ta có thể đi gặp Tôn chủ Âm lâu rồi!”

Hoá ra là như vậy! Nghi ngờ trong lòng Mộ Hoàng Tịch rốt cuộc mở ra, ngược lại nhìn dáng vẻ Độc Cô Mộ Nhân trong lòng có chút không đành lòng, Độc Cô Thịnh hẳn là đệ đệ của ông!” Ông ta đã chết, bị ta giết đấy!”

Vốn tưởng rằng Độc Cô Mộ Nhân sẽ tức giận, dù trên mặt có chút biến hoá cũng được, nhưng ông không có, ngược lại là gương mặt lạnh lẽo: “Người là Tôn chủ Âm lâu, giết phản đồ là lý lẽ hiển nhiên!”

Đáy lòng Mộ Hoàng tịch thờ dài một tiếng, nên cho ông ngu trung ủng hộ sao? Hay là ông nói ông không có tình thân? Trong lúc nhất thời hai người cũng trầm mặc, qua hồi lâu, Mộ Hoàng Tịch chuẩn bị rời đi, trong nháy mắt cất bước trong lòng nàng lộp bộp một tiếng, chợt quay đầu nhìn về phía Độc Cô Mộ Nhân, lại phát hiện ông đã không còn hô hấp!

Tự mình nuôi tiếc cả đời, ông cứ như vậy chết đi! Có lẽ, đây chính là kết quả ông mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Năm quyền Âm lâu

Năm mới đến, toàn bộ Lạc Thành đều bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng, Hàn Mai trắng tinh đua nhau nở, tuyết trắng xóa, cây mai đua hương; trong lúc tất cả mọi người đều đang bận rộn chuẩn bị cho năm mới, lại có một nơi trái ngược, yên tĩnh như vậy!

Một thân áo trắng đứng khuất sau hoa mai, thân thể cao gầy cân xứng giữa biển hoa mênh mông có chút mỏng manh, tay trái để sau người, tay phải hơi nâng lên bề mặt cánh hoa mai, mái tóc buông xuống như tranh thủy mặc, đẹp đến nỗi khiến những bông tuyết rơi xuống cũng không nhìn được muốn gần gũi; nàng khẽ quay đầu, lộ ra gương mặt tinh xảo, da thịt trắng nõn trong suốt, mày liễu xanh rì, mắt như làn thu thủy ân tình, cánh mũi mỏng, khóe môi khẽ gợi lên một đường cong lười biếng, rõ ràng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, lại có vẻ vô tình; khí chất trên người nàng trong biếng nhác còn có lạnh lùng, trong lạnh lùng lại lộ chút vô tình, nàng đứng ở nơi đó, giống như một đóa Bạch Liên Hoa tự mình nở rộ, đẹp mà không yếu mềm, hương thơm thoang thoảng hợp lòng người, ngay cả toàn bộ vườn mai cũng không sánh được với nàng.

Vân Nương đi tới liền thấy một hình ảnh như vậy, đẹp đến nỗi khiến nàng không nở đến quá rầy, mãi đến khi người trong tranh kia như cảm nhận được quay đầu, sau đó ý cười nơi khóe môi sâu thêm một chút, “Có việc sao?”

Cả người Vân Nương mặc y phục màu xanh, xem như có chút nhỏ xinh, có điều chớ xem thường sức bật của nàng, sẽ không kém bất kỳ ai; cười dịu dàng, chậm rãi đi tới cầm áo lông cáo bạch sắc choàng nơi đầu vai Mộ Hoàng Tịch, nhẹ nhàng dặn: “Em biết người không sợ mùa đông lạnh, nhưng trời lạnh như thế này, vẫn đừng nên đứng quá lâu ở bên ngoài, không tốt cho thân thể!”

Mộ Hoàng Tịch hưởng thụ tư vị được người khác quan tâm, giờ tay cầm tay Vân Nương: “Ta biết, em cũng đừng để mình bị lạnh!”

“Ừm! Các Hộ pháp đều đang chờ ở tiền sảnh, bây giờ tiểu thư có qua đó không?”

Vân Nương dựa vào năng lực của chính mình, hiện giờ đã là Đại đường chủ của Âm lâu, đứng sau Hộ pháp, chỉ là nàng cũng không đi nhậm chức ở Âm lâu ở nơi khác, mà vẫn chịu trách nhiệm chăm sóc Mộ Hoàng Tịch, mà Mộ Hoàng Tịch đã quen với sự chăm sóc của nàng, hiển nhiên sẽ không để nàng rời đi.

“Đi thôi!”

Tay áo tung bay, hương thơm hoa sen thoảng phiêu tán trong không trung, thế nhưng lại khiến người khác say mê hơn cả hương mai kia!

Đi ra khỏi biển hoa mai, lại thấy một bóng dáng màu đen nho nhỏ đang quỳ gối nơi cửa, giữa nơi rộng lớn này thân thể kia trông có chút đơn bạc mỏng manh, không cần hỏi cũng biết hẳn đã lạnh cóng rồi, nhưng lại cố chấp chịu đựng quỳ trên mặt đất; Mộ Hoàng Tịch dừng lại cách người kia hai bước, vốn nàng có thể cứ vậy mà rời đi, kết quả vẫn dừng lại, khom lưng nâng hẳn đứng dậy: “Hôm nay không huấn luyện sao?”

Mộ Diệc Thần thuận thế đứng lên, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ cung kính: “Bẩm Tôn chủ, hôm nay thuộc hạ đến cùng Hồng Đường chủ!”

“Ta có từng nói ngươi là người của Âm lâu sao?”

Mộ Hoàng Tịch chỉ là nhìn ra sự kiên trì của hắn, không nhìn được muốn giúp hắn một chút mà thôi, thật sự nàng không muốn để hắn thâm nhập trong Âm Lâu, bởi vì dù sao hắn cũng là người Mộ gia, dù trước sau có chút mâu thuẫn, nhưng đây là tâm tình của Mộ Hoàng Tịch. Mộ Diệc Thần không biết Mộ Hoàng Tịch đang nghĩ gì, nghe Mộ Hoàng Tịch nói xong, chỉ cho là mình bị Mộ Hoàng Tịch chán ghét, lập tức quỳ gối xuống đồng tuyết, trên mặt đất nơi hắn quỳ xuống lập tức phát ra tiếng động.

“Tôn chủ, ta đã là người của Âm lâu, xin Tôn chủ đừng đuổi ta đi!”

Haiz! Đáy lòng Mộ Hoàng Tịch thờ dài, nâng hẳn đứng dậy: “Ta đáng sợ như vậy sao? Đáng sợ đến nỗi ngươi không dám gọi ta một tiếng ‘tỷ tỷ’?”

Mộ Diệc Thần ngẩng đầu kinh ngạc, khuôn mặt nho nhỏ vẫn còn nét non nớt như cũ, nhưng lại chín chắn hơn nửa năm trước rất nhiều, mà ánh mắt kia cũng càng thêm ôn định trầm tĩnh, cả người giống như một thanh kiếm đang được mài dũa, chỉ chờ một ngày kia sẽ thể hiện ra sự sắc bén chỉ thuộc về một mình hắn! Hắn có chút thụ sủng nhược kinh* nhìn Mộ Hoàng Tịch, phải biết rằng từ khi vào Âm lâu, mỗi ngày hắn đều khắc khổ luyện võ, vốn đã có chút kính sợ với vị tỷ tỷ Mộ Hoàng Tịch này, khi hắn biết nàng là Tôn chủ nơi này, liền cảm thấy nàng càng xa vời không thể chạm tới, nhưng mà...

(*Thụ sủng nhược kinh: vì được sủng ái ngoài ý liệu nên cảm thấy kinh hỷ và bất an.)

“Tỷ tỷ!” Hai từ lúu rúu bật ra, lại phát hiện bản thân không có chút bài xích nào, trái lại kích động vô cùng.

Mộ Hoàng Tịch lại không ngờ cảm thấy hai từ này thật êm tai, thấy Mộ Diệc Thần cũng có chút vui vẻ, nói cho cùng, trong lòng nàng vẫn còn khát vọng tình thân, cao xú bắt thắng hàn*, không biết có bao nhiêu người có thể chịu đựng được loại cô đơn lạnh lẽo này, nàng không thể, ít nhất nàng không muốn sau này mình không còn một thứ gì; dù quan hệ giữa nàng và Mộ Diệc Thần không hề thân thiết, nhưng sự kiên cường của hắn khiến nàng yêu thích hắn nhiều hơn, cùng cảnh ngộ cũng khiến nàng đau lòng hơn, bỏ qua huyết mạch Mộ gia, nàng cũng bằng lòng làm tỷ tỷ của hắn, không có quan hệ huyết mạch, chỉ là muốn như vậy mà thôi!

(*Cao xú bắt thắng hàn: Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) phong hàn lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ ko tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, ko có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...)

“Đêm nay ngươi tới chỗ ta đi, ta có nhiệm vụ cho ngươi!”

“Vâng!” Dù vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng đối với Mộ Diệc Thần mà nói như vậy cũng đã đủ rồi, bởi vì hắn cảm nhận được thân tình Mộ Hoàng Tịch dành cho hắn, trái tim đã tê liệt lại có một chút độ ấm, khiến lòng trung thành của hắn càng thêm kiên định.

Vân Nương âm thầm nhìn cảnh này, ý cười trên mặt càng sâu, tiểu thư của nàng nha! Lạnh lùng nhưng không tuyệt tình, cho dù tiểu thư tàn nhẫn với mọi người khắp thiên hạ, nhưng lại che chở bảo vệ người bên cạnh mình vô cùng, cuối cùng thì trong lòng tiểu thư vẫn còn lưu lại một phần ấm áp, mà chính là phần ấm áp không dễ đến này, mới khiến cho nàng càng thêm quý trọng tiểu thư, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, nàng đã cảm thấy may mắn vì mình giết tên ăn chơi trác táng kia, may mắn gặp được tiểu thư vào lúc đó!

Hai người đi càng lúc càng xa, sau người lưu lại một loạt dấu chân nhật trên đường, tuyết rơi rất lớn, chỉ chốc lát sau đã xóa hết toàn bộ dấu chân kia!

Nơi này là sân nghiệp của Âm lâu ở Lạc Thành, viện tử không lớn, nhưng lại tương đối bí mật, phòng khách tạm thời là phòng hội nghị, lúc Mộ Hoàng Tịch đến Hắc đã dẫn những người liên quan chờ đợi bên trong, bốn Hộ pháp, một Đại Hộ pháp, 12 Đường chủ, tổng cộng 17 người.

“Tham kiến Tôn chủ!”

“Đứng lên đi!”

Không phải tất cả Đường chủ Âm lâu đều là sát thủ lạnh lùng, có một nửa trong số đó là những lão nhân từ bốn mươi đến năm mươi tuổi, bọn họ là trí giả của Âm lâu, quản lý bộ phận phi vũ lực của Âm lâu, tương đương với phân chia văn thần võ tướng trên triều đình; mà Đường chủ sát thủ tương đối trẻ tuổi, nhỏ nhất mới vừa hai mươi, lớn nhất cũng mới bốn mươi tuổi.

Mộ Hoàng Tịch nhìn thoáng qua Hắc, lúc này mới nói: “Các vị đều đã biết, lão tôn chủ đã qua đời, Tả Hộ pháp chịu trách nhiệm đưa di thể lão tôn chủ về khu mộ Tôn chủ, hai người Thanh, Hồng phụ trách an toàn, nhất định phải đưa di thể của lão tôn chủ đi an toàn!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Mộ Hoàng Tịch phát tay để hai người đứng dậy, tiếp lời: “Bản tôn vẫn còn có một việc nữa, đó chính là thanh trừ Diêm La môn, Đường chủ của Từ đường và Chấp pháp đường phối hợp với Đông hộ pháp, ra sức tru sát Diêm La môn!”

“Vâng!”

Dặn dò xong hai việc này, Mộ Hoàng Tịch thở một hơi: “Hôm nay Hữu Hộ pháp bắt đầu phụ trách theo dõi toàn bộ Mộ phủ, thuận tiện điều tra chuyện tình của Mộ phủ, từ ba mươi năm trước đến nay, điều tra tỉ mỉ, không được để sót bất kỳ manh mối nào!”

“Tôn chủ!” Hắc bước ra: “Tôn chủ có nhớ rõ người đã đáp ứng điều gì với thuộc hạ không, Mộ Trình là Thừa tướng, quy củ của Âm lâu không thể bỏ đi, dù giữa người và hắc có thiên đại cừu hận, cũng không thể tùy tiện chém giết!”

Hắn thẳng tắp quỳ trên mặt đất, mà đáp lại hắn là một chưởng không chút do dự của Mộ Hoàng Tịch, Hắc không chịu nổi bay ra ngoài, thân thể va vào trên một cây cột mới dừng lại, sau khi rơi xuống phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương, mà mấy Đường chủ muốn tiến lên khuyên giải đều bị chiêu thức này của Mộ Hoàng Tịch chặn lại, lời muốn nói ra nghẹn trong cổ họng, cuối cùng đành nuốt lại vào bụng; đó là Hộ pháp mạnh mẽ vô công cao nhất Âm lâu đó! Hắn cũng không chịu nổi một chưởng, nếu là bọn hắn không chết cũng tàn phế!

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch như hàn băng, nhàn nhạt liếc Hắc một cái, giọng nói lạnh giá phân phó: “Kể từ hôm nay, Hắc bị giáng xuống làm Chấp sự Hình đường!”

Đường đường là Hộ pháp bậc nhất lại bị giáng xuống bốn cấp, thiếu chút nữa Hắc đã tức giận đến hôn mê, không cam lòng nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Tôn chủ, thuộc hạ không hề sai!”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch như tên bắn: “Ngươi không sai, nhưng ngươi đã quên, ta mới là Tôn chủ của Âm lâu này, chỉ cần ta còn ở đây một ngày, Âm lâu liền do ta định đoạt, những quy củ này có thể định ra, như vậy cũng có thể sửa đổi! Mà ngươi thân là thuộc hạ chỉ có phục tùng, chứ không phải quản lý ta!”

Ngữ khí Mộ Hoàng Tịch không hề nặng nề, lời nói ra cũng chậm rãi, nhưng chỉ bằng giọng nói giống như bình thường như vậy, nói ra lại khiến mọi người hết hồn; mà nàng hồ hững nhìn mọi người, giữa trán là khí phách hồn nhiên thiên thành*, cao cao tại thượng, khiến trong lòng người khác áp lực, không nhìn được muốn quỳ xuống thần phục!

(*Hồn nhiên thiên thành: nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời.)

“Tôn chủ bớt giận!”

Đôi ngươi Mộ Hoàng Tịch không đổi: “Bản tôn hận Mộ Trình, nhưng bản tôn không tùy tiện chém giết, bản tôn phái Hữu Hộ pháp đi điều tra trước, bản tôn có thể có đầy đủ chứng cứ chứng minh Mộ Trình có phải gian thần hay không, chứng minh hắn có thể giết hay không, nói như vậy, ngươi có phục không?”

Hắc cúi đầu thật sâu: “Thuộc hạ biết tội!”

“Tôn chủ, nếu Đại Hộ pháp đã biết lỗi rồi, vậy hắn không cần phải giáng chức nữa!” Đường chủ Hình đường khuyên nhủ, Hình đường của hắn cũng không thể chứa nổi Đại Hộ pháp lớn như một pho tượng Phật như vậy đâu!

“Mệnh lệnh của bản tôn là để trang trí sao?”

Nhẹ nhàng hỏi lại một câu, Đường chủ Hình đường lại sợ tới mức quỳ mạnh xuống đất: “Thuộc hạ biết tội!”

“Hừ!” Mộ Hoàng Tịch nhìn Hộ pháp Hình đường, tiếp tục quay đầu nhìn về phía Hắc, cuối cùng đảo mắt qua mọi người: “Nếu hiểu rõ bản tôn hiện tại mới là Tôn chủ, như vậy lời bản tôn nói chính là mệnh lệnh, các ngươi cũng có thể có bất mãn, dù là tám người hay mười người, chỉ cần các ngươi có thể đánh bại bản tôn, bản tôn lập tức thoái vị, nhưng nếu các ngươi không làm được, vậy cứ làm tốt bổn phận của bản thân đi!”

Đi đôi với tiếng nói của nàng, chiếc bàn vốn đặt bên người nàng và mọi người từng chút hóa thành bột phấn, cuối cùng chỉ còn một đống bụi tàn màu gỗ trên mặt đất; phải đạt được nội lực cao cường đến độ nào mới làm được như vậy? Trong lòng mọi người chấn động, đâu còn dám có tâm tư phản kháng.

“Thuộc hạ không dám!”

Tiến bước tất cả Đường chủ Hộ pháp, Vân Nương thoáng lo lắng nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư, đây Đại Hộ pháp xuống làm Chấp sự, chẳng lẽ người không sợ hắn có lòng phản kháng sao? Dù sao trước kia Âm lâu đều do Đại Hộ pháp quản lý, danh tiếng của hắn còn cao hơn người!”

“Lòng phản kháng?” Mộ Hoàng Tịch nhếch môi cười nhàn nhạt: “Nếu chút chuyện này đã khiến hắn có lòng phản kháng, vậy thì uống công hắn làm Đại Hộ pháp nhiều năm như vậy rồi!”

“Ý của tiểu thư em không rõ!”

Đôi mắt Mộ Hoàng Tịch có thâm ý khác nhìn Vân Nương, nói: “Hắn biết ta muốn nắm quyền, mà muốn lập uy nắm quyền đạt hiệu quả nhanh chóng nhất thì phải nhắm vào Đại Hộ pháp vô cùng có uy vọng là hắn trước tiên; chỉ khi hắn thần phục, những người kia mới cam tâm tình nguyện thần phục; mà trái lại, nếu hắn dám phản kháng, kết cục của hắn cũng có thể đoán được, tin là hắn vô cùng hiểu rõ điểm này!”

Chính là bởi vì hắn hiểu quá rõ, cho nên nằng xuống tay quả thật không chút nương tay, coi như là báo xong mối thù hắn ngăn cản nằng rồi! Hừ! Mộ Hoàng Tịch nằng cũng không rộng lượng như vậy! Trở lại phòng, Mộ Hoàng Tịch liền thấy người kia đang chờ đợi, chỉ là bên cạnh hắn còn có một bóng dáng nhỏ gầy giống hắn, chính là Tư Đồ Cảnh đã trở lại thật lâu mà chưa hề thấy, Tư Đồ Cảnh thấy Mộ Hoàng Tịch có chút lúng túng, cuối cùng đành phải hành lễ che giấu sự lúng túng của chính mình: “Tôn chủ!”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch nhiễm một chút ý cười, giọng nói cũng có thêm chút nhiệt độ: “Vào đi!”

Vào phòng, Vân Nương lập tức rót một chén trà nóng cho Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch cầm lên nhưng lại không uống, ngẩng đầu nhìn về phía Tư Đồ Cảnh: “Nói đi, tìm ta có việc gì?”

Tư Đồ Cảnh tiến lên hai bước, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn Mộ Hoàng Tịch, sắc mặt có chút phiếm hồng, rất lâu mới ngượng ngùng nói: “Thuộc hạ tới tạ ân cứu mạng của tôn chủ!”

“À!” Nghe vậy, trái lại Mộ Hoàng Tịch vui vẻ, tiểu tử này còn biết cảm tạ ân cứu mạng! Hiếm khi nổi lên tâm tư trêu đùa, đùa giỡn nhìn hai tay trắng trơn của hắn, khó hiểu hỏi: “Ngươi chỉ nói một câu cảm tạ thôi sao? Đến cả lễ vật cũng không có, ta không nhìn được chút thành ý nào cả!”

“Ngươi... Ta...” Tư Đồ Cảnh vừa gấp gáp vừa bức bối, càng thêm xấu hổ, hắn vốn nghĩ muốn đưa lễ vật đến, nhưng lại không biết nên đưa cái gì, không phải nằng là Tôn chủ sao? Còn cần đến lễ vật của hắn sao?

“Thôi, nhìn ngươi không có chút thành ý như vậy, ra ngoài đi!” Giọng nói Mộ Hoàng Tịch vô cùng mất kiên nhẫn, nhưng nếu Tư Đồ Cảnh quan sát thật sự sẽ thấy trong mắt nằng toàn bộ đều là ý cười, đáng tiếc trong lòng hắn đang không biết phải làm sao, căn bản không dám nhìn Mộ Hoàng Tịch.

“Ngươi nói đi! Muốn ta báo ân như thế nào!” Giọng nói giống như bắt mẫn, có điều trái lại càng giống như cam chịu!

Mộ Hoàng Tịch nghĩ nghĩ chuyện riêng, thỉnh thoảng gật đầu, rồi lại nhún mảy, vẻ mặt mâu thuẫn! Vân Nương nhìn bộ dáng này của Mộ Hoàng Tịch lại hiểu ý mỉm cười, tiểu thư còn đâu bộ dáng cao cao tại thượng vừa rồi? Nhưng hiện giờ tiểu thư lại ảm áp hơn.

Trong lòng Tư Đồ Cảnh có chút lo lắng, sợ nằng yêu cầu chuyện hắn không thể làm.

“Vậy ngươi nói cho ta biết vì sao ngươi lại thích liếm máu trên đao đi!”

“Hà?” Tư Đồ Cảnh không phản ứng kịp, hắn là không ngờ Mộ Hoàng Tịch sẽ đưa ra yêu cầu đơn giản như vậy! Nghi hoặc nhìn Mộ Hoàng Tịch, nói: “Đó là vì thuộc hạ muốn rèn luyện bản thân, thuộc hạ chán ghét mùi vị của máu, nhưng mỗi lần chỉ cần trên đao có máu đều tự mình liếm sạch, lấy việc này để nhắc nhở chính mình phải dốc sức luyện tập, đến khi có thể giết người không thấy máu, như vậy là có thể không cần nhắm nháp hương vị máu tanh kia!”

Tư Đồ Cảnh vừa dứt lời, vẻ mặt Mộ Hoàng Tịch thoáng ngơ ngác, tâm tư trêu đùa ban đầu đã không còn, đôi mắt rũ xuống che dấu đau xót chột lóc lên; mười tuổi, mười ba tuổi, những đứa nhỏ đang trong độ tuổi này, có lẽ đều đang làm tổ trong lòng cha mẹ mà làm nũng, còn bọn hắn, rõ ràng đều có thân phận không tầm thường, nhưng lại chỉ có thể liều mạng luyện tập, song hành cùng cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Yêu sao?

Khi Mộ Hoàng Tịch ra hiệu, Vân Nương mang một xấp quyển sách còn có một chút sổ sách ... đi ra để lên bàn.

“Hai người xem những thứ này!” Mộ Hoàng Tịch nâng tay ý bảo hai người tiến lên.

Mộ Diệc Thần tương đối tự giác đi lên, trái lại Tư Đồ Cảnh vẫn có chút kỳ cục, nhưng mà vẫn theo Mộ Diệc Thần đi lên phía trước, hai người giơ tay lên chuẩn bị lấy quyển sách, Mộ Hoàng Tịch lại đột nhiên giơ tay lên phía trên ngăn cản động tác của bọn họ, ánh mắt nằng trong suốt, lại mang theo ánh sáng long lấp lánh người: “Trước khi đọc sách, nói cho ta biết trước, hai người thần phục ai?”

Rốt cuộc Mộ Diệc Thần hiểu rõ câu nói ‘ta có nói đệ là người của Ám lâu’ của Mộ Hoàng Tịch vào hôm nay là có ý gì rồi, quỳ một chân trên đất, vô cùng thành kính: “Tỷ tỷ, Diệc Thần vĩnh viễn thần phục tỷ tỷ, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm nhị tâm, hơn nữa tỷ tỷ chỉ là tỷ tỷ, không phải đại tiểu thư Mộ gia!”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch hài lòng cười, Mộ Diệc Thần thông minh hơn nàng tưởng tượng: “Đứng lên đi!”

Mộ Diệc Thần mỉm cười đứng lên, cậu biết mình lấy được tin tưởng của tỷ tỷ, sau ngày hôm nay, cậu mới chân chính bước lên cuộc đời văn chương của chính mình!

Tư Đồ Cảnh cũng không dằn, muốn trở về, đã trải qua gia tộc diệt vong cùng với một đoạn thời gian lưu lạc nghèo khổ, cậu ta hiểu được nhiều hơn so với bạn cùng lứa tuổi, mặc dù chỉ mười ba tuổi, nhưng cậu ta đã rất thành thực; câu hỏi vừa rồi của Mộ Hoàng Tịch hiển nhiên là để cho cậu ta toàn tâm thân phục vì nàng, mặc dù cậu ta ở Âm lâu cũng thân phục Tôn chủ, nhưng ý của nàng là chỉ thuần phục một mình Mộ Hoàng Tịch nàng!

Hiện tại để cậu ta trả lời rất khó, bởi vì ngay cả chính cậu ta cũng không biết nên trả lời như thế nào, coi như trả lời, cậu ta cũng không biết có thể làm được hay không!

Nhìn vẻ mặt chán nản rồi rầu, Mộ Hoàng Tịch không có một chút tức giận, ngược lại là thương thức người trước mắt này, cậu ta và Mộ Diệc Thần khác nhau, Mộ Diệc Thần và Mộ Hoàng Tịch có quan hệ trực tiếp gần như trong suốt, trong lòng cậu cảm kích Mộ Hoàng Tịch, hơn nữa nếu cậu muốn có tương lai tốt hơn, chỉ có đi theo Mộ Hoàng Tịch; nhưng Tư Đồ Cảnh lại khác, cậu ta tự có nguyên tắc của mình, thậm chí còn có cừ hận của mình, cậu ta không thể tùy tiện lấy tất cả trung thành của chính mình giao phó ra ngoài như vậy, cậu ta càng không thể bằng mặt không bằng lòng, bởi vì cậu ta biết rõ vậy không khác gì tìm chết!

Mộ Hoàng Tịch không ép cậu ta, đưa tay nâng một quyển sổ sách: “Đây là sản nghiệp của Âm lâu, mà phần trên tay ta chỉ thuộc về Tôn chủ, cũng có thể nói là tài sản riêng của ta, ta không muốn để chúng nó luôn tồn tại ở trong bóng tối, cho nên ta muốn chuyển các loại sản nghiệp sang tên của hai người, cho hai người giúp ta xử lý; bộ sách phía dưới là để quản lý tài sản như thế nào, ở thời điểm hai người quản lý, Vân Nương sẽ trợ giúp hai người, đồng thời dạy hai người kỹ xảo giao tiếp!”

“Nếu như hai người tiếp nhận, cũng sẽ không tồn tại ở trong bóng tối, mà là quang minh chính đại xuất hiện ở trước mọi người, đường đường chính chính đứng chân ở trong thế giới!”

Đây là một hấp dẫn, một hấp dẫn lớn, không có một người nào nguyện ý sống cả đời ở trong bóng tối, không có một người nào không hy vọng mình có thể đường đường chính chính đi ra, đối với người của Âm lâu mà nói, cái này càng thêm hấp dẫn không thôi!

Không thể phủ nhận, Tư Đồ Cảnh động lòng, nhưng cũng chỉ là động lòng mà thôi, ánh mắt của cậu ta trong suốt mà thần nhiên: “Nếu thuộc hạ không có đoán sai, hôm nay người Tôn chủ mời đến chỉ có hân; nếu như không phải thuộc hạ đến trước tạ ơn, những thứ hôm nay đều không liên quan đến thuộc hạ!”

“Lời này của người chỉ nói đúng phân nửa!” Mộ Hoàng Tịch để sổ sách xuống: “Có đôi lời gọi là ‘cơ hội chỉ cho người có chuẩn bị’, quả thật ta không có bảo người, nếu như người không đi vào thì sẽ vô duyên với chuyện này, nhưng nếu như không phải điều kiện của người được ta tán thành, coi như người tiến vào, cũng sẽ vô duyên với những chuyện này, ta nói thế, người hiểu không?”

Tư Đồ Cảnh không nói, nhưng rất dễ nhận thấy đã hiểu!

Mộ Hoàng Tịch thấy vậy, tiếp tục nói: “Ta cho người điều tra tư liệu cá nhân của người, tiểu thiếu gia gia tộc Tư Đồ, bảy năm trước gia tộc Tư Đồ chịu khổ diệt môn, mà người duy nhất còn sống sót chỉ có người, như vậy. Người cũng đã biết Tư Đồ gia các người cũng chỉ là hộ thương gia, sao lại bị hạ diệt môn này?”

“Ngài biết chuyện gì?” Vẻ mặt của Tư Đồ Cảnh chợt lạnh lùng, cảm xúc kích động khác thường.

“Thương hội Nguyệt gia, người cũng đã biết?” Mộ Hoàng Tịch nâng khóe miệng: “Năm đó, nhà các người có thể cùng với Bắc Đường gia độc tôn thương gia, mà mặc dù có thể chống lại Bắc Đường gia tài đại khí thô, là bởi vì gia gia người nắm giữ một phần ba mỏ thiết Tây Việt, mà tiền đề có mệnh lệnh, chỉ cần gia tộc Tư Đồ bắt diệt, như vậy mỏ thiết này vĩnh viễn thuộc về Tư Đồ gia, đây là một phần cam kết với Tư Đồ gia, là vinh dự, đồng thời cũng là lợi kiếm; gia tộc Nguyệt thị muốn đi vào Tây Việt, phương thức mau lẹ duy nhất chính là tóm đầu một đại thương gia, Bắc Đường gia bị suy giảm cơ bản không thể chống lại Nguyệt thị, Nguyệt thị không thể làm gì hơn, chỉ có thể ra tay với Tư Đồ gia các người, mà bởi vì có một phần thánh chỉ kia tồn tại, bọn họ không thể động thủ quá to, cho nên mới xuống tay diệt cả nhà Tư Đồ gia, mà bây giờ mỏ thiết của Tư Đồ thị mặc dù trên danh nghĩa vô chủ, nhưng là do Nguyệt gia nắm trong tay khai thác!”

Quả đấm của Tư Đồ Cảnh không ngừng siết chặt, có thể rõ ràng nghe được tiếng răng rắc do nắm quá chặt, hơi thở quanh thân cuồng bạo càng ngày càng đậm hơn, có thể thấy được hận ý sâu đậm trong lòng cậu ta, cậu ta sẽ không hoài nghi Mộ Hoàng Tịch, bởi vì thân phận của Mộ Hoàng Tịch không thể nào nói dối để gạt cậu ta, lại càng không cần phải nói dối để gạt cậu ta, thì ra chân tướng cậu ta một mực tìm kiếm lại là như vậy.

Mộ Hoàng Tịch giống như không nhìn thấy cậu ta khó chịu, giọng nói nhẹ nhàng tuôn tự: “Kế hoạch của ta cũng không phải là không có người thì không được, nhưng đây là một cơ hội, cũng là một cơ hội để người đứng vững chân, khi người đứng ở độ cao nhất định, có thể quang minh chính đại cầm lại tất cả thuộc về Tư Đồ gia, có thể báo thù, mà ta chỉ thêm một trợ thủ, đây là một giao dịch, cũng là một cơ hội!”

Tư Đồ Cảnh nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, liều mạng đè nén máu đỏ trong con người, cuối cùng gạt đầu thật sâu: “Thuộc hạ nguyện ý!”

Trong con người kia, có hận, có giận, có đè nén, có khát máu, duy nhất không có chính là không cam lòng!

Mộ Hoàng Tịch nhìn bộ dáng này của Tư Đồ Cảnh rất hài lòng, nhưng cuối cùng không phải là ý định ban đầu của nàng, thu hồi một chút tâm tình bất đắc dĩ, nói: “Thân phận của Diệc Thần có chút nhạy cảm, về sau chỉ dùng một chữ Thần, người cũng chỉ dùng một chữ Cảnh, từ giờ trở đi hai người thoát khỏi Âm lâu, về sau mạng của hai người chỉ thuộc về ta, đã hiểu rồi chứ?”

“Vâng!”

“Đi xuống đi!”

Vân Nương mang theo hai người rời đi, Mộ Hoàng Tịch lại đột nhiên cảm giác có chút vô lực, ngã ở một bên trên giường quý phi, ngón tay dài khẽ cong lên chậm rãi gõ, trong lúc nhất thời suy nghĩ tung bay không biết đang nghĩ cái gì!

“Ken két!” Cửa bị đẩy ra, Mộ Hoàng Tịch quay đầu lại, nhìn thấy là Ngọc Phi Tinh mặc trường sam dài màu trắng thêu Ngọc Lan lay động đi vào, trong nháy mắt đó Mộ Hoàng Tịch cũng có chút kinh ngạc, ở trong trí nhớ của nàng, dường như Ngọc Phi Tinh chưa từng mặc màu khác ngoại trừ y phục màu đỏ, vốn tưởng rằng màu đỏ là thích hợp với hân nhất, không ngờ màu trắng này mặc trên người hân cũng thích hợp như thế, tươi đẹp như Mai đỏ, trắng như Ngao Tuyết, tao nhã như U Lan.

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch ngẩng người Ngọc Phi Tinh cũng đã đi qua, không kịp hiềm chút nào ngồi ở một bên nhuyển tháp, gờ tay vén sợi tóc bị gió thổi loạn của Mộ Hoàng Tịch lên, động tác thân mật cũng không vượt quá, làm cho không người nào có thể bài xích; mà giọng nói của hân cũng như cả người, trong vắng vẻ mang theo lười biếng, làm cho người ta không khỏi nghe đến mê mẩn: “Chuyện của nàng xử lý xong rồi?”

“Không sai biệt lắm!” Mộ Hoàng Tịch vẫn duy trì bắt đầu động tác, chỉ là vì để Ngọc Phi Tinh ngồi thoải mái một chút nên thoáng lui về phía sau.

“Phía tây có một rừng Mai, hiện tại hoa Mai đang nở đẹp, muốn đi xem không?”

Mộ Hoàng Tịch nghe Ngọc Phi Tinh nói, bắt trí bất giác có một loại cảm giác bị mê hoặc, trong lòng ngửa ngáy, làm nàng không thể nào cự tuyệt: “Dù sao không có việc gì, đi xem một chút đi!”

Chờ Mộ Hoàng Tịch tỉnh táo lại hai người đã ngồi lên xe ngựa rồi, chỉ ngảy ngắn chút thời gian, Ngọc Phi Tinh đã vì nàng đắp lên một cái chăn lông, sau đó thuận thế ôm nàng vào trong ngực, tìm Mộ Hoàng Tịch ‘đột nhiên’ hạ xuống, nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt tự nhiên của Ngọc Phi Tinh, ngược lại có vẻ nàng suy nghĩ nhiều. Muốn ngồi dậy khỏi trong ngực Ngọc Phi Tinh, nhưng cánh tay của hân lại vô cùng có lực, mà được hân ôm vô cùng ấm áp, nàng có chút không nỡ rời đi, cuối cùng cũng không rời đi, tựa vào trong ngực của hân dần dần ngủ.

“Tịch Nhi, đến rồi!” Giọng nói ấm áp của Ngọc Phi Tinh gọi Mộ Hoàng Tịch tỉnh, chớp mũi truyền đến mùi hoa nồng nặc nhắc nhở nàng nơi này là nơi nào, vội vàng ngồi dậy, Ngọc Phi Tinh đã đi xuống trước một bước, đứng ở trong tuyết đuổi tay về phía nàng, Mộ Hoàng Tịch nắm tay của hân, lúc này mới phát hiện ra thì ra là tay Ngọc Phi Tinh cũng dày như thế, tay của nàng cũng coi như thon dài, thế nhưng lúc này bị hân hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay.

Nhảy xuống xe ngựa, Ngọc Phi Tinh cũng không để tay Mộ Hoàng Tịch xuống, mà lôi kéo nàng một đường đi vào chỗ sâu trong rừng Mai.

Một rừng Mai không nhìn thấy đầu, bông tuyết màu trắng và hoa Mai đan vào thành một mảnh, mùi thơm quanh quẩn ở chớp mũi trải qua rất lâu cũng không tan, một biển tuyết xinh đẹp tràn đầy hương thơm!

Ngọc Phi Tinh bẻ một bông hoa Mai cài ở trên tóc mai Mộ Hoàng Tịch, nhưng đưa tay rất lâu vẫn không xuống tay, có chút nổi giận vứt bỏ cành hoa: “Hoa Mai cài ở trên đầu của nàng ngược lại có vẻ có chút kỳ cục!”

“Ha ha!” Một nụ cười yếu ớt tự bên môi Mộ Hoàng Tịch tràn ra, mang theo vui thích không cách nào che giấu, bẻ một nhánh Mai trắng, nhếch môi cười yếu ớt: “Vốn ta vẫn cho rằng chỉ có Mẫu Đơn cao quý mới nổi bật huỳnh lên, trước đó phát hiện huỳnh là một đóa Mai đỏ, huỳnh hôm nay, càng giống như đóa Mai trắng như tuyết này!”

“Cho nên Tịch Nhi là chuẩn bị tặng hoa này cho ta?” Tuy là nghi vấn, lại không khác biệt mấy với sự khẳng định.

“Sai!” Mộ Hoàng Tịch lại nghĩ đến Hàn Mai từ xa kia, sau đó nhìn chằm chằm Ngọc Phi Tinh: “Hoa Mai tất nhiên có khí phách có ngạo cốt, cũng là tự cho mình là thanh cao, ta không hy vọng huỳnh trở thành một loại tồn tại như hoa Mai, dù cho huỳnh là Mẫu Đơn thể tục, cũng kiêu diễm hơn cả vườn hoa Mai này!”

Ngọc Phi Tinh ấm áp trong lòng, thì ra là nàng quan tâm hân! Cười thầm: “Đi thôi! Chúng ta không làm Mai tự cho mình là thanh cao, nhưng ngược lại có thể thật sự thương thức cả vườn hoa Mai này!”

Hai người cùng nhau mà đi, làm như tình lữ rồi lại không phải tình lữ, là ai nói, đoạn thời gian như gần như xa trước khi đến tình yêu là tốt đẹp nhất! Nhưng thời gian tốt đẹp cuối cùng luôn ngắn ngủi, mọi người à, ở thời điểm đẹp nhất lại gặp phải người mình có chút không muốn nhìn thấy nhất!

“Tại sao là ngươi? Sao ngươi biết ở chỗ này?” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, sau đó là hỏi liên tục, Mộ Hoàng Tịch muốn không chú ý đến cũng không được.

Liếc nhìn, Mộ Tâm Vi mang phục sức, trăm cài Ngọc Hoàn, tư lự của phi tử chính thống, vốn là một đại mỹ nhân, tuy nhiên bởi vì kinh ngạc trên mặt và tức giận vụn vụn mà phá hỏng nét đẹp này, đứng bên cạnh nàng ta chính là Quân Hạo Hiên ôn nhã như ngọc, ánh mắt của hân rơi vào nắm tay của Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh, ý lạnh trong tròng mắt dần dần ngưng tụ.

Mộ Hoàng Tịch thu hồi quan sát, nhưng lại không nói với bọn họ, xoay người muốn rời khỏi!

“Đứng lại!” Nàng muốn đi, nhưng có vài người lại không dễ dàng thả người như vậy; Mộ Tâm Vi khí thế hung hăng đi tới: “Kẻ tiện nhân kia, ngươi còn

muốn trốn đến nơi nào? Ngươi ở Mộ phủ giết nhiều người như vậy, còn muốn chạy trốn sao?”

Mộ Hoàng Tịch xoay người, nhìn cũng không phải Mộ Tâm Vi, mà là Quân Hạo Hiên sau lưng nàng ta: “Nếu Vương gia không muốn ta trượt tay giết vương phi của mình, xin mời quân tốt nàng ta!”

Quân Hạo Hiên cau mày, còn chưa kịp mở miệng, Mộ Tâm Vi lập tức xù lông, ngông cuồng tự cao tự đại nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Ngươi là thứ gì? Ngươi còn dám uy hiếp bốn vương phi? Tiện nhân chính là tiện nhân!”

Mộ Hoàng Tịch hít một hơi thật sâu, rồi lại nhanh tay hơn nàng ta, một nhánh hoa mai giống như lợi kiếm đâm về phía Mộ Tâm Vi, lúc sắp đâm vào trước ngực nàng ta lại vòng vo phương hướng, thật giống như tùy ý xẹt qua gương mặt của nàng ta, trong nháy mắt vẽ ra một vết máu, Mộ Tâm Vi đau kêu ‘á’ thật to, nhìn một tay mình đầy máu tươi, nhất thời ý thức được khuôn mặt mình bị hủy, trong nháy mắt hận ý thúc giục nàng ta biến thành dã thú chọt đánh tới: “Tiện nhân, ta muốn giết chết ngươi!”

Lần này Quân Hạo Hiên ra tay giữ chặt Mộ Tâm Vi, quát lạnh: “Đủ rồi!”

“Vương gia!” Mộ Tâm Vi uất ức rung rung nhìn Quân Hạo Hiên: “Vương gia, mặt của thiếp bị hủy, người phải giúp thiếp báo thù!”

“Ngươi nào đủ chưa? Náo đủ rồi thì trở về vương phủ!”

“Cái gì?” Mộ Tâm Vi không thể tin nhìn Quân Hạo Hiên: “Vương gia, người nói cái gì?”

“Người lại còn nói thiếp nào? Rõ ràng là bọn họ hủy mặt của thiếp, tại sao người không giúp thiếp ngược lại còn mắng thiếp?” Mộ Tâm Vi níu lấy y phục của Quân Hạo Hiên không ngừng chất vấn, đáng vẻ như người đàn bà chanh chua.

Dù là Thánh Nhân đoán chừng cũng không chịu nổi tính khí của nàng ta, huống gì Quân Hạo Hiên còn là một vương gia, hất tay của nàng ta ra: “Nếu như ngươi không muốn mất thể diện thì nhanh rút về cho Bôn vương!”

“Người” Tuyệt vọng nắm chặt quả đấm, cuối cùng âm độc nhìn chằm chằm Mộ Hoàng Tịch: “Ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ để cho ngươi không được chết từ tế!” Dứt lời cũng không nhìn Quân Hạo Hiên, chạy đi thật nhanh.

Mộ Tâm Vi đi, Quân Hạo Hiên cũng không lưu lại, nhìn Mộ Hoàng Tịch thật sâu, cuối cùng xoay người rời đi.

Ngọc Phi Tinh vứt bỏ cành hoa cầm trong tay, làm như lơ đãng hỏi: “Vì sao ngăn cản ta giết nàng ta?”

Mới vừa rồi Ngọc Phi Tinh muốn trực tiếp giết Mộ Tâm Vi, nhưng vào lúc sắp đâm vào trái tim của nàng ta Mộ Hoàng Tịch ra tay cản cành hoa xuống, cho nên cũng chỉ là hủy dung mà thôi!

“Chết? Vậy quá lợi cho nàng ta!” Mộ Hoàng Tịch nói rất bình thản, giống như tán gẫu lúc nhàn rỗi, nhưng lời của nàng lại nặng nề đến khiến người ta không thể hô hấp: “Nàng ta sinh ra đã cao cao tại thượng, hưởng thụ vô số sung ái, chưa bao giờ biết cái gì gọi là tuyệt vọng, cái gì gọi là địa ngục, so với giết nàng ta, ta ngược lại thật hi vọng nàng ta có thể còn sống, sống thật khỏe, sống để ném thử loại cảm giác rơi xuống địa ngục từ phía trên thiên đường, sống không bằng chết!”

Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt đánh vào sau lưng của mình, đợi nàng chọt quay đầu, nhìn thấy chính là một vạt áo màu đen thêu Kim Tuyến, mà trái tim của Mộ Hoàng Tịch cũng chọt ‘lộp bộp’, mới vừa rồi, người nọ sẽ không phải là hấn chứ?

“Sao thế?” Ngọc Phi Tinh quay đầu trễ một chút, tất nhiên không trông thấy, chỉ là kỳ quái sao Mộ Hoàng Tịch đột nhiên xoay người.

Mộ Hoàng Tịch cũng không có ý giấu giếm, chỉ vào chỗ đó: “Nơi này mới vừa rồi có người!”

“Có lẽ là đang đi thương mai, là chúng ta quá chú ý bên này mà không có cảm nhận được!”

Ngọc Phi Tinh càng giải thích, trái tim của Mộ Hoàng Tịch càng đập dồn dập, nếu như hấn vẫn luôn ở nơi đó, vậy vừa nãy không phải hấn đều nhìn thấy tất cả ư? Khụ khụ! Có loại cảm giác xấu! “Ta không muốn xem hoa Mai, trở về đi thôi!” Bị náo loạn như vậy, hoàn toàn không còn tâm tình nữa rồi!

“Ừm!” Ngọc Phi Tinh không cự tuyệt, không có Mộ Hoàng Tịch, cả vườn hoa Mai này cũng không lọt nổi mắt xanh của hấn, chỉ là hơi để ý về mặt mới vừa rồi của Mộ Hoàng Tịch, nàng thấy được người nào sao? Còn có ai sẽ làm nàng lộ ra vẻ mặt như vậy? Những thứ nghi ngờ này hấn đều chỉ có thể dẫn xuống đáy lòng.

Xe ngựa một đường chạy thông thả, bên trong xe ngựa vô cùng yên tĩnh, khác với lúc tối, Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh ngồi phân ra, cũng không có ai chủ động nói chuyện, chỉ là hình thức hai người chung đụng đã sớm như vậy, cho nên đến lúc đó không cảm thấy lúng túng!

Xe ngựa đến tiểu viện, lúc Mộ Hoàng Tịch muốn xuống xe, Ngọc Phi Tinh giữ tay nàng lại, thuận thế để cho nàng ngồi vào bên cạnh mình, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ ngắc đầu: “Sao thế?”

Ngọc Phi Tinh lấy từ trong y phục ra một khối ngọc bội màu đỏ đưa tới trên tay Mộ Hoàng Tịch: “Vốn chuẩn bị ở nơi đó cho nàng, tuy nhiên gặp người nàng không thích, hiện tại đưa cũng không coi là quá muộn!”

Mở tay ra, ngọc Phượng Huyết hình hoa sen yên tĩnh nằm ở bàn tay của nàng, thấy rõ vết điêu khắc phía trên, Mộ Hoàng Tịch cũng cười: “Thì ra là

huynh còn có thể làm cái này!”

Ngọc Phi Tinh cười khê: “Toái Ngọc Hiên nhưng bán ngọc, đây chính là bản lĩnh đặc biệt của ta!” “Vậy nên ta tiện tay làm!” Nắm ngọc Phượng Huyết ầm ập trong tay, ngược lại nàng rất thích, nhưng thời điểm nàng mới vừa muốn thu tay lại lần nữa bị Ngọc Phi Tinh nắm chặt, có chút không hiểu nhìn hắn: “Huynh.”

Ngọc Phi Tinh mỉm cười cúi đầu, vô cùng thành kính hôn ở trên mu bàn tay trắng nõn của nàng một nụ hôn, như cánh chim rơi xuống, nhẹ nhàng phát qua trái tim Mộ Hoàng Tịch, mang theo lấm tấm ngọn sóng, không khí —— trong nháy mắt có chút trở nên mập mờ!

Ngọc Phi Tinh ngẩng đầu, không có ngưng ngừng hoặc là kiểu cách, mà là thản nhiên nhìn Mộ Hoàng Tịch, trông mắt đầy đủ thâm tình: “Tịch Nhi, không phải ta muốn nàng tiếp nhận ta bây giờ, nhưng cũng xin nàng đừng cự tuyệt ta, được không?”

Trái tim, không khỏi bắt đầu nhảy lên, hơn nữa càng ngày càng nhanh, trong nháy mắt này Mộ Hoàng Tịch lại lộ ra vẻ thẹn thùng của nữ nhi hiem mà thấy được; một màn này rơi vào trong mắt của Ngọc Phi Tinh, thật sự yêu cực kỳ!

Một tay ôm lấy Mộ Hoàng Tịch vào trong ngực, có chút tham lam hít lấy mùi thơm trên người nàng, lại phát hiện tại sao bản thân thấy không đủ: “Vốn vẫn đề nên tình cảm trong lòng, nhưng thời điểm nhìn thấy Tịch Nhi vẫn không cách nào áp chế, không biết bắt đầu từ lúc nào, ta đã yêu sâu đậm Tịch Nhi rồi! Tịch Nhi, nàng nói xem, ta nên làm như thế nào đây?”

Vốn Mộ Hoàng Tịch có một phần tình cảm đặc biệt với Ngọc Phi Tinh, hơn nữa mười bảy mười tám tuổi, chính là tuổi tình yêu đầu tiên, mà Ngọc Phi Tinh hiện tại chính là phát ra sức quyến rũ phái nam, Mộ Hoàng Tịch đâu thể nào chịu được hấp dẫn như vậy? Động lòng là không thể tránh khỏi, nhưng. Yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thân phận của Quân Mặc

Mộ Hoàng Tịch tựa vào trên nhuyển tháp giờ ngọc bội lên trước mặt nhìn không chớp mắt giống như xuyên qua nó mà nhìn thấy người kia vậy: yêu sao? Hắn là không thích, ít nhất trước kia nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này! Nhưng. Thích, dù sao vẫn có một chút đấy! Dù sao đối với nàng mà nói, người duy nhất có thể làm cho nàng cảm thấy đặc biệt cũng chỉ mỗi Ngọc Phi Tinh mà thôi, trong đầu đột nhiên thoáng qua bóng dáng màu đen, trong lúc nhất thời Mộ Hoàng Tịch có chút sửng sốt, sao lại nghĩ đến hắn?

Lúc Vân Nương tiến vào nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đang cầm một miếng ngọc bội mất hồn, hơi kinh ngạc ngay sau đó hiểu ý cười cười, nhìn tiểu thư cuối cùng cũng trưởng thành, nàng đã sớm nhìn ra tình ý của Ngọc công tử với tiểu thư, nhưng tiểu thư nhà mình vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, mù mờ không biết, vốn tưởng rằng Ngọc công tử còn phải chờ một thời gian dài, không ngờ chỉ cùng ra ngoài một chuyến trở về đã bắt đầu thay đổi.

Mộ Hoàng Tịch đã nhận ra sự tồn tại của Vân Nương, không nhanh không chậm cất ngọc bội vào túi áo, Vân Nương thu hành động đó vào trong mắt, chỉ cười không nói.

“Thu xếp cho bọn họ xong chưa?”

“Tiểu thư yên tâm, tất cả đều đã an bài ổn thỏa, hai vị công tử cũng rất có tinh thần hăng hái, nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của tiểu thư!”

“Ừ! Như vậy thì được rồi!”

Lúc này mới chỉ là bắt đầu, về sau con đường chờ đợi bọn hắn còn dài mà!

“Tiểu thư, lúc mới về em phát hiện có người len lút ở bên ngoài, nhưng phái người đi điều tra thì không tìm được gì cả, sẽ không phải có người đó theo dõi chúng ta chứ?”

“Hả?” Mộ Hoàng Tịch nhíu mày, ngay cả người của Ám lâu cũng không phát hiện, xem ra võ công của đối phương không tệ, chẳng lẽ là Mộ Tâm Vi? Tính toán thời gian hình như không nhanh như vậy chứ?

“Còn có một việc rất khó hiểu!”

“Nói nghe một chút!”

“Mấy ngày nay có người đang điều tra về Tôn chủ Ám lâu, em phái người điều tra nghe ngóng mấy ngày cũng không đầu mối gì mấy, nhưng đầu mối duy nhất nói về nơi đó lại làm cho em vô cùng khó hiểu!”

“Là cái gì?” Chân mày Mộ Hoàng Tịch khẽ nhíu nhích, điều tra nàng sao?

“Hình như là người của Chí Tôn lâu! Nhưng lại không thể xác định, chỉ có điều. . . .” Hiếm khi Vân Nương cũng lộ ra vẻ mặt hoang mang, rất dễ nhận thấy kết quả này thật sự không hợp lòng người.

Hình như? Nhưng? Nhưng mà? Mộ Hoàng Tịch khẽ lắc đầu, xem ra đối phương rất lợi hại, nếu không sao Vân Nương có thể sử dụng những từ ngữ như vậy. Không hiểu rõ đối phương đang nhằm vào cái gì, Mộ Hoàng Tịch cũng không biết nên ra tay như thế nào: “Phải thêm một số người ở trong việc, những chuyện khác không cần phải để ý nhiều đến như vậy!”

“Dạ!” Vân Nương gật đầu một cái lui ra.

Cùng với cửa dần dần khép lại, hai mắt của Mộ Hoàng Tịch cũng từ từ híp theo——”Chí Tôn lâu”, Chí Tôn đứng ở vị trí thứ hai trong vô lâm, nhưng không ai biết thế lực của nó lớn mạnh cỡ nào, ẩn náu, thần bí, lớn mạnh đều là đại danh nói về nó, tuy nhiên từ xưa tới nay vẫn chưa từng có ai thật sự hiểu được sự cường đại của Chí Tôn lâu, lại nói Chí Tôn lâu còn tồn tại bí ẩn hơn Âm lâu nhiều.

Chẳng biết tại sao hơi nhức đầu, xưa nay người của Chí Tôn lâu và Âm lâu không dính líu đến nhau, vậy tại sao bọn họ lại để mắt tới Âm lâu? Hơn nữa đối tượng còn là nàng? Chẳng lẽ là Ngọc Linh Lung? Nhưng nàng có thể xác định không ai biết chuyện nàng lấy Ngọc Linh Lung đi, Ngọc Phi Tinh không nói, nàng không nói thì tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết, không phải vì Ngọc Linh Lung, vậy bọn họ tìm nàng làm gì?

Nếu như chỉ điều tra thì không sao còn nếu như bọn họ muốn nhằm vào Âm lâu thì sẽ là chuyện lớn rồi, Mộ Hoàng Tịch rút rút khoé mắt, sao nàng lại không biết Âm lâu treu chọc vào kẻ địch lớn như vậy hả?

Chớp mắt đã trôi qua mấy ngày, năm mới cũng đến, giữa một màu trắng xóa tô điểm nhiều đèn lồng màu đỏ và câu đối, lụa đỏ lay động, tiếng pháo đùng đùng, không khí vui mừng lan tỏa cả bầu trời Đê Đô, nhưng chỉ có một góc trong thành lại vô cùng vắng lạnh. Người của Âm lâu không có thói quen mừng năm mới, còn Mộ Hoàng Tịch cũng không có hứng thú gì với lễ tết, chỉ có Vân Nương chuẩn bị một số món ăn và rượu ngon, đáng tiếc chỉ có hai người, cuối cùng cũng không náo nhiệt được bao nhiêu.

“Tịch Nhi!” Ngọc Phi Tinh chợt đẩy cửa chính ra, vạt áo xốc xếch hơi phong trần, ánh mắt mang theo vẻ mừng rỡ: “Cũng may, chạy về kịp!”

Mấy ngày trước, Ngọc Phi Tinh chạy tới chi nhánh Toái Ngọc hiến xử lý sự việc, dựa theo kế hoạch thì sớm nhất hai ngày sau mới trở về, không ngờ hần lại chạy về vào nửa đêm. Nhìn toàn thân long đong mệt mỏi của hần, trong lòng Mộ Hoàng Tịch chảy xuôi một dòng cảm thụ không nói ra được, lập tức phân phó Vân Nương: “Đi chuẩn bị nước nóng, để cho hần tắm trước!”

Vân Nương rất có ánh mắt lui xuống, đây là thời gian hiếm khi mới có được nàng cũng không thể quấy rầy!

“Tịch Nhi!” Ngọc Phi Tinh đi lên trước cầm tay Mộ Hoàng Tịch, trong lòng Mộ Hoàng Tịch run lên, muốn rút ra nhưng lại bị Ngọc Phi Tinh cầm chặt hơn, không nặng không nhẹ nhưng làm cho nàng không cách nào trốn tránh.

“Đi tắm trước đi, nếu không toàn thân đều không thoải mái!” Mộ Hoàng Tịch lập tức nói sang chuyện khác.

“Được!” Ngọc Phi Tinh cũng biết hiện giờ bản thân mình quả thật cần phải tắm một cái, vốn dĩ hần không muốn như vậy nhưng thời gian quá gấp, hần sợ không đuổi kịp nên không trở về mà lập tức giục ngựa chạy tới đây. Đây chính là lần đầu tiên hần và Tịch Nhi cùng ăn tết đấy! Hần suy nghĩ nhiều năm như vậy, rốt cuộc hôm nay cũng có thể thực hiện được.

Ngọc Phi Tinh tắm xong ra ngoài, trong nháy mắt vào cửa lại khiến Mộ Hoàng Tịch kinh ngạc, vạt áo đỏ thắm rủ xuống, viền thêu kim tuyến, trên vạt áo là từng đóa Mẫu Đơn nở rộ, Mẫu Đơn trông rất sống động, hoa lệ nhưng không dung tục, kết hợp với màu đai lưng buộc trên eo khiến hần ít đi hơi thờ ờ nữ tính mà nổi bật lên thân thể càng thêm thon dài của hần. Tây đi gương mặt phong trần, mặt của hần càng thêm tuấn mỹ, tóc dài dùng một dây tơ hồng buộc lại sơ sài, những giọt nước nóng hôi còn chưa khô, đáng vẻ này của hần sẽ không khiến cho người ta cảm thấy đột ngột mà thay vào đó rất thích hợp với khí chất lười biếng, hiền hoà của hần!

Vân Nương đã đổi một bàn thức ăn mới, hai người ngồi đối diện nhau dùng bữa, mùi vị bình thản ban đầu giờ phút này cũng trở nên thú vị. Lúc ăn cơm hai người cũng không nói chuyện, vốn dĩ có rất nhiều lời để nói nhưng lại không biết nên nói như thế nào, quen biết nhau đã lâu nên hai người đều hiểu thấu lẫn nhau, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể hiểu đối phương đang nghĩ gì, ngôn ngữ vào lúc này ngược lại có vẻ hơi dư thừa.

“Tịch Nhi, chúng ta ra ngoài đi!” Lúc Mộ Hoàng Tịch đứng lên thì Ngọc Phi Tinh đi tới bên cạnh nàng, tự nhiên ôm hông Mộ Hoàng Tịch, không có quá nhiều phần tán tỉnh và mập mờ nhưng lại làm cho người ta không cách nào từ chối.

Đi ra khỏi phòng, ngay lúc hai người đứng lại trên bậc thang, đột nhiên vang lên một tiếng “Ầm”, pháo hoa nổ tung trên bầu trời, tiếp đó vô số pháo hoa xông lên tách ra thành những đóa hoa xinh đẹp, tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng rực rỡ!

Không biết bao nhiêu pháo hoa đã được đốt, cả bầu trời cũng bị pháo hoa che lấp, liếc nhìn vạn pháo hoa cùng phóng lên, lần đầu tiên bầu trời mất đi sắc màu đen tối vốn có của nó mà trở nên nhiều màu sắc hơn.

Xa xa cũng có thể nghe thấy tiếng kêu sợ hãi và hoan hô của dân chúng, Ngọc Phi Tinh dời tầm mắt về trên mặt người bên cạnh, da thịt trắng nõn trong suốt của nàng dưới ánh chiếu rọi của pháo hoa không ngừng biến hóa đủ sắc màu, dung nhan của nàng điềm tĩnh mà Thanh Nhã, đôi mắt bình tĩnh như hồ nước, giờ phút này đang chiếu rọi vạn pháo hoa, làm cho người ta có cảm giác Liên Hoa Tiên Tử đứng một mình trên mặt hồ, Mỹ Lệ mà xa xôi!

Ngọc Phi Tinh khẽ buộc chặt tay của mình, cảm nhận sự chân thật của nàng lo lắng trong lòng hần thoáng rơi xuống đất, có lẽ do mấy ngày không gặp nên tim của hần bắt đầu thay đổi có chút lo được lo mất, chẳng lẽ đây chính là cảm giác khi yêu sao? Khi nào thì hần cũng biến thành một tên tiêu tử chưa ráo máu đầu vậy? Nghĩ tới mấy ngày nay vì để sớm trở về mà hần làm việc suốt ngày đêm, thật sự không giống như chuyện hần làm thường ngày!

Chỉ có điều, không có chuyện gì có thể làm hân vui vẻ hơn khi có thể ở bên cạnh nàng giờ khắc này!

Pháo Hoa bắn khoảng chừng nửa canh giờ mới ngừng, một vòng pháo Hoa đi qua không lâu, lập tức có yến hội bay lên trời cao, nhưng mà lần này triển khai rất nhiều đóa Mẫu Đơn to lớn, Mẫu Đơn màu đỏ đẹp lóa mắt, dừng ở trên bầu trời thật lâu không tiêu tan, mười mấy đóa Mẫu Đơn tô điểm cho bầu trời khiến nó trở nên hoa lệ và duy mỹ, làm cho người ta tán thưởng đến không biết nói gì cho phải.

“Thích không?” Ngọc Phi Tinh nhẹ nhàng hỏi, rất dễ nhận thấy đây là bút tích của hân.

“Ừ!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái, quả thật rất đẹp, mặc dù ngắn ngủi nhưng lại nở rộ phong thái đẹp nhất.

Đột nhiên, một trận “leng keng” của đao kiếm vang lên, ánh mắt Mộ Hoàng Tịch rơi vào Tiễn viện, thân thể bước ra ngoài trước, Ngọc Phi Tinh cũng nhanh chóng đi theo. Vượt qua một cái sân là có thể thu hết tình hình chiến đấu vào trong mắt, hai người áo đen võ công cao cường bị mười sát thủ Âm lâu vây đánh, đối mặt với mười đại sát thủ vây đánh như vậy mà còn có thể đánh ngang tay, có thể thấy được võ công của hai người kia rất cao.

Chỉ là, khi Mộ Hoàng Tịch thấy rõ lộ trình võ công của hai người kia có hơi kinh ngạc, giờ tay lên vây người Âm lâu lui xuống, khó hiểu nhìn hai người: “Tại sao là các người?”

Người tới không phải ai khác mà chính là Thanh Qua và Thanh Nguyên bên cạnh Quân Mặc, hai người nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó là vui mừng, không để ý vết thương trên tay cùng nhau quỳ xuống đất: “Cầu xin Tôn chủ cứu lấy chủ tử của chúng ta!” Vừa mở miệng đã xác định thân phận của Mộ Hoàng Tịch.

Mí mắt Mộ Hoàng Tịch nhảy hai cái: “Vì sao tới tìm ta?”

Lòng Thanh Qua đã sớm như lửa đốt, thật vất vả mới nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch, dĩ nhiên là muốn lập tức đưa nàng về, sắc mặt cuồng cuồng nói: “Chỉ có Tôn chủ mới có thể cứu chủ tử của chúng ta, cầu xin Tôn chủ nể mặt chủ tử đã cứu Tôn chủ một mạng!”

“Tịch Nhi! Bọn họ là ai vậy?” Ngọc Phi Tinh nghe bọn họ mở miệng một tiếng chủ tử, hơn nữa hình như người họ còn từng cứu Tịch Nhi, trong lòng không khỏi có chút không thoải mái, tiến lên cầm tay Mộ Hoàng Tịch, lúc này mới thoáng bực bội bị đè nén trong lòng.

“Ngọc Phi Tinh! Đây là chuyện của ta!” Mộ Hoàng Tịch không muốn nói cho Ngọc Phi Tinh, không phải muốn giấu giếm cái gì, chẳng qua cảm thấy có một số việc Ngọc Phi Tinh vẫn nên không biết thì tốt hơn. Ngọc Phi Tinh biết mình không thể can thiệp quá nhiều, nhưng trong lòng vẫn vô cùng không thoải mái, luôn có cảm giác nếu bây giờ hân buông tay ra thì sẽ mất đi cái gì đó vậy!

Hai người Thanh Nguyên nhìn Ngọc Phi Tinh thân mật với Mộ Hoàng Tịch, lập tức vạch Ngọc Phi Tinh vào phía kẻ địch, phải biết Mộ Hoàng Tịch là người duy nhất có thể khiến cho chủ tử thân mật, theo bọn hân nghĩ Mộ Hoàng Tịch sẽ trở thành chủ mẫu, cho nên nam nhân có ý với chủ mẫu dĩ nhiên chính là kẻ địch!

“Tôn chủ, mạng của chủ tử đang bị treo lơ lửng, nếu người không đi thì chủ tử sẽ chết đấy!” Hoàng thượng, không phải thuộc hạ nguyên rủa người đâu! Đây là bị bắt cóc đấy! Nếu không nhanh một chút thì chủ mẫu sẽ là của người ta mất!

Mộ Hoàng Tịch biết mình thiếu người đó một ân huệ lớn bằng trời, cũng đoán được cứu trong lòng của Thanh Qua là có ý gì, đột nhiên cảm giác trên cổ lạnh lạnh, cuối cùng khẽ cắn răng, không phải là bị cắn một cái thôi sao? Nếu lúc trước nàng tuyệt đối sẽ không đi, nhưng người đó đã cứu giúp nàng mấy lần, hơn nữa nàng còn thiếu hân một chuyện!

Vỗ vỗ tay Ngọc Phi Tinh, rồi rời đi cùng bọn người Thanh Qua không chút do dự, Mộ Hoàng Tịch chỉ một lòng nghĩ tới chuyện cần giải quyết mà không nhìn thấy, khoảnh khắc nàng xoay người Ngọc Phi Tinh đưa tay ra muốn bắt được nàng, mà cặp mắt vốn chứa đựng vui sướng bỗng chốc đã trở nên âm trầm!

Mặc dù đã xác định rồi, thế nhưng khi nàng nhìn thấy kiến trúc nguy nga đứng vững, hoa lệ tôn quý thì trong lòng vẫn hơi xúc động, cho tới bây giờ nàng cũng từng nghĩ có một ngày nàng sẽ dính líu đến một bạo quân tàn nhẫn, Đế vương Tây Việt—— Quân Mặc!

----- lời ngoài mặt -----

Mặc: Ông trời à, sao lại giữ ở đây? Hoàng hậu của trẫm đâu?

Trời: Gấp cái gì? Dục tốc bất đạt, ngươi còn nói nữa ta sẽ để cho thể tử của ngươi trở về bây giờ, tên Ngọc tiểu tử kia vẫn đang chờ đấy!

Mặc: Nếu ngươi không cho trẫm gấp thể tử trẫm, trẫm cũng không cho ngươi gấp Quả Chiếu!

Trời: Ngươi ngươi ngươi. Ngươi hỏi lộ ta!

Mặc: ề hèm!

Trời: Hu hu, chương kế tiếp sẽ để cho ngươi gấp thể tử của ngươi á! (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Nhầm lẫn hồ tẩm

“Tôn chủ! Chủ tử không phải có ý giấu giếm!” Thanh Qua thấy Mộ Hoàng Tích dừng ở tại chỗ, cho là nàng tức giận vội vàng giải thích nói.

Mộ Hoàng Tích buồn cười nhìn Thanh Qua mặt mày nóng nảy: “Không phải nói mạng sống gia chủ ngươi đang treo lơ lửng rồi mà? Còn không đi?”

“Ồ!” Nhìn Mộ Hoàng Tích không giống như đang tức giận, Thanh Qua lập tức làm hết phận sự dẫn đường, mà Thanh Nguyên đã đi trước một bước.

Dừng trước cửa cung điện, Mộ Hoàng Tích ngẩng đầu, ba chữ “Ngự Long điện” ngay thẳng khí thế ngông cuồng ngay phía trên!

“Tôn chủ, xin mời!” Thanh Qua tự mình đẩy cửa cung, dẫn Mộ Hoàng Tích vào.

Bước vào cửa chính, cửa sau lưng lập tức khép lại, Mộ Hoàng Tích không cất bước: “Đã đến đây, còn không muốn nói cho ta biết sao?”

Tại sao Quân Mặc lại như vậy, tại sao cần máu của nàng giải độc? Muốn nàng dâng hiến, không thể không cho nàng biết gì chứ!

Thanh Qua có chút khó xử, đúng lúc Thanh Nguyên thay xong y phục bước đến, khẽ hành lễ với Mộ Hoàng Tích, sắc mặt nặng nề nói: “Trong người chủ tử có cô độc, cách mỗi một tháng sẽ phát tác một lần, mỗi lần chủ tử đều đau đến không muốn sống, nhưng chủ tử vẫn luôn yên lặng chịu đựng, hơn nữa lúc cô độc phát tác sẽ nổi điên lên, giết người là chuyện thường; cô độc này vẫn luôn hành hạ chủ tử, nhưng thuộc hạ vô năng, không tìm được phương pháp giải trừ độc cô, nhưng mà mấy tháng trước, cô độc chủ tử phát tác, đến nửa đêm đã thanh tỉnh trở lại, thuộc hạ luôn điều tra nhưng không biết nguyên nhân, cho đến một lần kia chủ tử lần nữa phát tác sau đó hút máu tôn chủ, ma tính của chủ tử lập tức được áp chế, thậm chí tháng thứ hai không phát tác lần nào, thuộc hạ không biết nguyên nhân là gì, nhưng vẫn muốn mời tôn chủ cứu chủ tử, để hấn ít bị hành hạ hơn!”

“Cô độc?” Có cái gì đột nhiên thoáng qua trước mắt, đáng tiếc nàng chưa kịp bắt được: “Vô công của hấn cao cường thế kia, lại là chỉ tôn một nước, ai có thể hạ độc với hấn?”

Thanh Nguyên và Thanh Qua nhìn nhau, thử hỏi “Tôn chủ đối với phụ Thừa Tướng đại nhân thế nào?”

Mộ Hoàng Tích nghĩ tới mẫu thân nằm trong ao cỏ, trong mắt lóe lên huyết quang: “Nếu có thể giết chết, ta tuyệt không nương tay!”

Thanh Qua, Thanh Nguyên hơi kinh ngạc, nhưng hận ý trên người Mộ Hoàng Tích không gạt người, suy nghĩ một chút vẫn thận trọng nói: “Chuyện này không ngừng có liên quan với Thừa Tướng đại nhân, ngay cả Quốc Công và Trịnh Thái phi đều không thoát khỏi quan hệ! Mẫu phi chủ tử xuất thân không cao, mới vừa sinh hạ chủ tử không bao lâu thì qua đời, tiền đề để chủ tử làm con thừa tự cho Trịnh Thái phi, mà Trịnh Thái phi vốn có một đứa bé, mà chủ tử làm con thừa tự lại không đúng lúc, đứa bé kia chết, Trịnh Thái phi liền hận chủ tử, nói chủ tử khắc chết nhi tử bà ta!”

“Chủ tử dần dần lộ ra tài năng của mình, lấy được thương thức của tiền đế, mà trong lòng Trịnh Thái phi ghen tỵ, liên hiệp với Thừa Tướng cùng nhau hạ độc khi đó chủ tử mới mười tuổi, hơn nữa mỗi khi chủ tử độc phát bà ta còn vui vẻ ở một bên quan sát, quả thật ác độc vô cùng! Sau đó chủ tử biết sự phụ của mình, ông ấy dạy võ công cho chủ tử, cũng nghĩ tới giúp chủ tử áp chế độc cô, nhưng độc kia quá bá đạo, không phải người thường có thể giải, cho nên chủ tử vẫn luôn chịu cô độc, đến bây giờ có chừng 17 năm rồi! Độc cô kia năm đó do Thừa Tướng tự mình cấy lên người chủ tử, mặc dù ông ta che giấu, nhưng không thể gạt được chủ tử! Nhưng bọn họ kết đảng thành phái thế lực cường đại, chủ tử không có niềm tin tuyệt đối, cho nên mới không động thủ!”

Gương mặt Thanh Qua đã sớm nổi giận: “Bọn họ làm đủ trò xấu, một ngày nào đó chúng ta sẽ ngũ mã phanh thây bọn họ!”

Bọn họ mặc dù chỉ nói đại khái, nhưng Mộ Hoàng Tích cảm thấy có chút khó chịu, vốn cho là mình đã rất thâm trầm rồi, không ngờ còn có người thâm hại hơn nàng, sao chịu được cuộc sống như địa ngục, hấn đã sống thế nào để đến được như hôm nay? Nếu như Long Viêm để nói là sự thật, như vậy mẫu thân của nàng là người Phụng Dực nhất tộc, mà không biết làm sao Mộ Hoàng Tích biết tin tức này, dùng máu mẫu thân nàng luyện chế cô độc, Phụng Dực nhất tộc dùng máu luyện chế độc được thể gian không hiểu, trừ phi lần nữa dùng máu nữ nhi Phụng Dực nhất tộc luyện chế thuốc giải, đây là lí do tại sao Quân Mặc uống máu của nàng có thể áp chế.

Mười bảy năm trước! Vậy không phải chính là lúc nàng sinh ra sao? Nói cách khác, mẫu thân của nàng vốn không phải vì khó sinh mà chết, cũng không phải là đại phu nhân ám hại, mà là.

Đề xuông sóng lớn mãnh liệt trong lòng, ngược mắt nhìn Thanh Qua và Thanh Nguyên, con ngươi trong suốt hiện ra ánh nước: “Ta cũng họ Mộ, các ngươi không hận ta sao?”

Thanh Qua và Thanh Nguyên hai mặt nhìn nhau, bọn họ vốn không nghĩ tới vấn đề này, với thuộc hạ Quân Mặc điều đầu tiên mà nói, đây là sai lầm nhất, nhưng từ trong đáy lòng, bọn họ không muốn hoài nghi Mộ Hoàng Tích.

“Chủ tử hận Mộ gia thấu xương, nhưng chủ tử lại bằng lòng ra tay cứu giúp người, chúng ta tin tưởng chủ tử, cho nên chúng ta cũng tin tưởng người!” Ủ, chính là như vậy, mặc dù bọn họ hận Mộ gia, nhưng Mộ Hoàng Tích cho bọn họ cảm giác bất đồng, không nói hiện tại cần nàng cứu chủ tử, nói không chừng về sau nàng còn là Hoàng Hậu nương nương!

“Được rồi! Dẫn ta vào xem một chút!” Mặc dù tin tưởng của bọn họ có chút không đạo lý, nhưng loại cảm giác được người khác tin tưởng vô điều kiện vẫn rất tốt.

“Ừm!” Đẩy cửa điện ra, Thanh Qua nói: “Chúng ta không tiến vào, chủ tử liền giao cho Tôn chủ, chúng ta chờ bên ngoài, Tôn chủ cần gì thì gọi chúng ta!”

Mộ Hoàng Tịch cất bước đi vào, tấm điện của Quân Mặc, không giống như con người hắc ám của hắc bình thường, ngược lại vàng xanh rực rỡ, nhưng theo cá tính của hắn, đoán chừng sẽ không chú ý những thứ này, trên đất mềm nhũn, là thảm lông dê thượng đẳng, thảm kéo dài đến phía trước một chướng long án, giữa con đường đặt một Bảo Đình ba chân chạm khắc hình rồng, cao cỡ nửa người, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt từ bên trong bay ra; hai bên bày bàn ghế gỗ trầm hương, cây cột hai bên khắc long họa phượng treo màn màu vàng; Mộ Hoàng Tịch đạp lên thảm mềm nhũn từng bước một đi vào, vòng qua một bình phong lớn, liếc mắt liền nhìn thấy một cái giường lớn vàng sáng không hợp thói thường, tiến lên hai bước vén màn lên nhưng không thấy bóng dáng dự trữ, Mộ Hoàng Tịch có chút nghi ngờ: người đâu?

Hồi tưởng lần trước ở Mộ gia gặp hắn, chẳng lẽ hắn lại chạy ra ngoài? Mộ Hoàng Tịch mới vừa muốn ra gian ngoài, một âm thanh rất nhỏ khiến nàng dừng lại bước chân, ánh mắt hồ nghi quan sát bốn phía một chút, cuối cùng dừng lại ở sau long sàng, nói chuẩn xác là vách tường phía sau long sàng.

Ngưng thờ, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng đề nén khổ sở, không cần hoài nghi, tuyệt đối là Quân Mặc không thể nghi ngờ; Mộ Hoàng Tịch vây quanh long sàng quay một vòng, rốt cuộc tìm được một chỗ nhô ra, dùng sức nhấn một cái, vách tường long sàng đột nhiên mở ra một cánh cửa, không lớn không nhỏ, vừa lúc có thể để người ta đi vào!

Mộ Hoàng Tịch mới vừa bước vào cửa đá lập tức đóng, mà tiếng khổ sở thật thấp này càng rõ ràng, đi xuống một thềm đá không tới ba thước, đập vào mắt là một gian thạch thất nho nhỏ, mà khi Mộ Hoàng Tịch thấy tình cảnh trên giường đá thì kinh sợ ngay tại chỗ!

Người lãnh ngạo đó, giờ phút này như một con dã thú nằm trên giường đá, y phục trên người bị ma sát nát đi, đầu tóc rối bời tán loạn trên giường, gò má tuấn mỹ vì khổ sở mà chảy ra mồ hôi, cặp mắt đen nhánh sáng chói vào lúc này hai mắt đỏ ngầu như dã thú, khát máu mà diêm dúa lẳng lơ.

Thấy Mộ Hoàng Tịch đi vào, hắn lập tức muốn nhào tới, nhưng mới vừa ra ngoài một chút lập tức bị một cổ sức lực kéo trở về, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới phát hiện ra tay chân của hắn cũng bị xích sắt to bằng cánh tay khóa lại, bởi vì hắn giãy giụa mà cổ tay và cổ chân bị mài ra máu tươi, có chỗ da thịt đã sứt ra, thê thảm không nỡ nhìn!

Có cái gì. Giống như chùy nặng đập vào đáy lòng, nhìn con người như dã thú không có cảm tình, nhìn thân hình nhếch nhác này, Mộ Hoàng Tịch đau lòng đến tận tận, tối nay là đêm giao thừa vạn người vui mừng, mà hắn là Đế Vương một nước, thiên tử đương triều, lại trong mật thất thu hẹp khóa mình, chịu đựng đau khổ không phải người bình thường có thể chịu!

Giờ khắc này, vô số cảm xúc thoáng qua đáy lòng, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ có đau lòng thật sâu!

Trên giường đá Quân Mặc nổi điên một lúc, con người huyết sắc dần dần đổi sang đen nhánh, thật sâu ngắm nhìn Mộ Hoàng Tịch một cái, sát ý ngưng tụ trước đó đã tiêu tán, lúc há mồm, giọng nói kia đã khàn khàn không như hắc bình thường: “Nàng không nên tới!”

Hắn không muốn nàng nhìn thấy đáng vẻ này của mình, hai lần trước đã hù sợ nàng, lần này sợ rằng nàng càng thêm không muốn đến gần mình!

Quân Mặc bình tĩnh chỉ trong một khoảng thời gian, bởi vì một hồi đau nhức kịch liệt lần nữa truyền đến, cổ độc lại phát tác, hắn gất gao nắm đấm, khổ sở mãnh liệt để hắn cắn chặt hàm răng, toàn thân căng thẳng, trán nổi gân xanh lên, nâng ánh mắt nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, ở trong đó hình như có lời muốn nói, mà Mộ Hoàng Tịch rõ ràng nhìn thấy ý tứ của hắn, chỉ có một chữ: đi!

Mộ Hoàng Tịch hồi hồn, chân của mình đã cứng ngắc, nỗ lực nhấc chân, không phải lui về phía sau, mà là từng bước một đi tới chỗ Quân Mặc, trong ánh mắt Quân Mặc không thể tin, nàng cúi người nắm cổ hắn, để hắn tựa đầu vào trong ngực mình, vuốt ve từng cái từng cái, sau đó chậm rãi đưa tay đưa đến bên miệng hắn, dùng móng tay mở ra một khe nhỏ, máu lập tức chảy ra, máu tươi nhưng không có mùi máu tươi, ngược lại tản ra hương sen nồng nặc!

“Đừng từ chối!” Cảm thấy Quân Mặc bài xích, Mộ Hoàng Tịch đề đầu vai hắn lại, sau đó đưa ngón tay đến bên môi hắn, động tác Mộ Hoàng Tịch chặt đứt chút lý trí cuối cùng của Quân Mặc, hắn một hợp ngâm ngón tay Mộ Hoàng Tịch, tham lam mút vào, hương sen trong nháy mắt tràn đầy răng môi, sau đó là cổ họng, cuối cùng là toàn thân.

Ngón tay Mộ Hoàng Tịch bị hắn mút đau, nàng có thể cảm thấy máu mình đang chảy mát, nhìn đáng vẻ Quân Mặc tham lam, trong nội tâm Mộ Hoàng Tịch đau đồng thời còn có giọng nói khác đang kêu gào: Ta có thể hối hận không?

Cảm thấy cổ độc trong cơ thể dần dần bị áp chế, Quân Mặc không hề mút vào nữa, nhưng lại không muốn buông tay Mộ Hoàng Tịch ra, đây là do nàng tự đưa tới, buông ra có phải có chút đáng tiếc không? Bất tri bất giác giờ tay lên nắm hông của Mộ Hoàng Tịch để thân thể nàng càng thêm gần sát mình, đầu lưỡi trong miệng miêu tả hình dáng đầu ngón tay tinh tế của nàng, hương vị tốt đẹp này không ngừng kích thích vị giác của hắn, cuối cùng truyền đến thần kinh, trong lúc vô tình ngưng tụ tới bụng dưới.

Đáng chết! Quân Mặc thảm máng một tiếng, hắn bị cổ độc hành hạ, chưa từng có dục niệm nam nữ, nhưng không có nghĩa hắn không phải nam nhân bình thường, lúc trước nữ nhân gần kề là hắn chán ghét vô cùng, nhưng quả thật Mộ Hoàng Tịch là người duy nhất hắn không bài xích, ngược lại, hiện tại tại hắn vô cùng muốn lấy lần đầu tiên của mình giao ra, đáng tiếc. Nơi này không phải chỗ tốt! Mà hắn càng không muốn hù nàng!

Chợt buông Mộ Hoàng Tịch ra, Quân Mặc nghiêng người che giấu lúng túng của mình, giọng nói vẫn khàn khàn như cũ, nhưng lại mang theo một chút tình dục nhàn nhạt, đáng tiếc Mộ Hoàng Tịch không nghe được: “Làm sao nàng biết chỗ này?”

Mộ Hoàng Tịch rút khăn tay ra lau chùi nước miếng trên ngón tay, kỳ quái là nàng không cảm thấy ghê tởm, nghe vậy nói: “Hai thuộc hạ của ngươi xông vào nhà của ta, liều mạng muốn ta tới cứu ngươi!”

Con ngươi u ám của Quân Mặc khẽ thoáng qua chút kì dị: “Không phải nàng sợ ta hút máu nàng sao? Tại sao còn đến!”

Mộ Hoàng Tịch bỏ khăn tay về ống tay áo: “Ta cũng không biết!” Thật ra thì Mộ Hoàng Tịch muốn nói là, ta nợ ngươi quá nhiều, một chút máu vốn không trả được!

Dứt lời cũng không muốn xem sắc mặt Quân Mặc là gì, ánh mắt rơi vào tay chân của hắn, giờ tay lên cầm dây chuyền kia, sau đó dùng nội lực cứng rắn đánh vỡ nó, bốn dây chuyền mở ra, Mộ Hoàng Tịch lười biếng nhếch môi, hơi nhạo báng mà hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn với ta như thế này? —— hoàng thượng!”

Hai chữ cuối cùng Mộ Hoàng Tịch kéo thật dài, chọc Quân Mặc cuối cùng cũng chạy trốn rồi đi, nhưng mà không phải vì hắn nhếch nhác, mà là một tiếng ‘hoàng thượng’ kia của Mộ Hoàng Tịch, giống như vô số lông vũ gãi trong lòng, khiến hắn suýt không chịu nổi.

Nhìn Quân Mặc, nụ cười trên mặt Mộ Hoàng Tịch dần dần biến mất, cảm giác đau đớn thấu tim gan vẫn chưa hết nơi đáy lòng, nàng —— chưa bao giờ đau lòng vì một người!

Bọn họ gặp nhau, nếu như nói lần đầu tiên là sợ hãi, lần thứ hai là hoảng sợ, như vậy lần thứ ba là có chút cảm kích, độc của Ngạn Tu lợi hại như vậy, hắn cứu sống được mình hiển nhiên cũng không dễ dàng, khi đó nàng như đã nợ hắn mạng sống; trong mộ Đế Vương, hắn cứu nàng từ tầng băng, nàng thiếu hắn hai mệnh, sau đó hắn lại bảo thuộc hạ Ngạn Tu cứu mình, nàng thiếu ba mệnh; trong ngọn lửa hắn không rời bỏ, khi đó nàng thiếu bốn mệnh, dưới vách đá nàng bỏ qua ý niệm sống còn, vốn muốn lót đường báo ân cho hắn, nhưng hắn lại bỏ qua hy vọng sống sót xoay người cùng mình té xuống vách đá, khi đó nàng thiếu năm mệnh.

Mộ Hoàng Tịch cười khê, bây giờ nàng còn sống, vượt qua cửu mệnh hồ ly rồi! Mà nàng thiếu Quân Mặc, sợ rằng vĩnh viễn không hết!

Từ địa đạo ra, vừa đứng nhìn thấy Thanh Nguyên dọn dẹp giường đệm, lúc Thanh Nguyên nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch cũng sửng sốt, ngay sau đó là lòng tràn đầy cảm giác, hai đầu gối quỳ xuống đất: “Thuộc hạ cảm ơn Tôn chủ!”

“Đứng lên đi!” Mộ Hoàng Tịch biết người này trung thành, ngược lại rất thương thức, nhìn quanh bốn phía một cái: “Người đâu?”

“Éc. Chủ tử đi phòng tắm rửa rồi, một hồi sẽ trở lại!” Thanh Nguyên nghĩ đến bộ dạng chủ tử mới vừa xông ra, vừa đau lòng vừa buồn cười, bộ dạng đó của chủ tử bị người ta nhìn thấy, khẳng định cảm thấy rất nhếch nhác.

Thu hồi ý định: “Thuộc hạ cũng vì Tôn chủ chuẩn bị hương canh, Tôn chủ cần tắm không?”

Mộ Hoàng Tịch không cảm thấy, chỉ là y phục có chút bẩn, cái khác ngược lại không có gì, nhưng tắm cũng không tệ, cho nên cũng không từ chối, bảo Thanh Nguyên dẫn đi tắm!

Khi Mộ Hoàng Tịch đi tới nơi tắm không khỏi cảm thán hoàng cung xa hoa, người bình thường tắm, dù là đại phú nhưng cũng chỉ là thùng nước tắm mà thôi, mà ở trong đó lại là hồ tắm ước chừng mười mét vuông, hơn nữa còn dùng bạch ngọc xây thành, bên hồ tắm có cái khung làm bằng vàng ròng, phía trên dùng để y phục, Mộ Hoàng Tịch tháo từng món y phục ra, nhắc chân thử một chút nước ấm, lúc này mới từ từ đi xuống.

Thanh Nguyên từ hồ tắm ra ngoài, mới vừa chuẩn bị đi ‘Long Tuyền’ Quân Mặc đang tắm rửa, lại nhìn thấy Hồ công công Thái Giám Tổng Quản đang cầm một xấp y phục dẫn theo hai thái giám vội vã chạy tới, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Hồ công công, ngươi không ở bên cạnh hoàng thượng phục vụ, tới nơi này làm gì?”

Hồ công công là một lão thái giám hơn 40 tuổi, là tâm phúc của Quân Mặc, dĩ nhiên biết Thanh Qua, ông cuộn tay áo lên xoa xoa mồ hôi trán: “Lão nô mới vừa đi Long Tuyền, không nhìn thấy hoàng thượng, ta nhớ lần trước hoàng thượng có tắm rửa ở ‘Phượng tuyền’, cho nên lão nô tới đây xem một chút, thuận tiện đưa y phục!”

Thanh Nguyên vì lời nói của Hồ công công mà sửng sốt tại chỗ, sau đó quát to một tiếng ‘nguy rồi’ liền liều mạng mà chạy đi, Hồ công công không hiểu, cho là xảy ra điều gì việc gấp, cũng chạy theo.

Long Tuyền, tên như ý chính là nơi hoàng thượng tắm rửa, mà Phượng Tuyền chính là nơi hoàng hậu tắm rửa; mà từ khi Quân Mặc lên ngôi tới nay chưa sắc phong Hoàng Hậu, ngay cả phi tử cũng chưa từng sủng ái, cho nên Phượng Tuyền này vẫn chưa ai dùng qua, hôm nay Thanh Nguyên cố ý dọn sạch sẽ để Mộ Hoàng Tịch tắm rửa, vì vậy —— một chuyện nhảm lẫn lộn ra đời!

Mộ Hoàng Tịch mới vừa xuống nước, nước ấm áp từ lòng bàn chân dần dần tràn qua phần eo, không biết trong ao nước này tăng thêm cái gì, làm cho người ta toàn thân thoải mái, lúc Mộ Hoàng Tịch nghiêng đầu tháo tóc, ‘soạt’ một tiếng hất nước, một bóng người hất nước ra, khi hắn thấy rõ phong cảnh trước mắt, kinh ngạc ở tại chỗ, Mộ Hoàng Tịch coi hết y phục, da thịt trắng nõn lộ ra ánh sáng lộng lẫy, hai tay như ngó sen, một đầu tóc đen rũ xuống trước ngực, vừa đủ che phủ hai nơi bí ẩn, bụng bằng phẳng sáng bóng vô cùng, eo nhỏ nhắn như mảnh liễu, như không đủ một nắm, nửa người dưới ở trong nước, nước gọn dung đưa, mơ hồ có cảnh xuân hiện lên, như có như không hấp dẫn, nhất là làm cho người ta chống đỡ không được, đáng chết, lửa dục không dễ ép xuống giờ phút này lại bắt đầu cháy rừng rực, hơn nữa càng ngày càng mạnh!

Tay Mộ Hoàng Tịch đang nắm chặt chốt buồng lông, buồng lông lại nắm chặt, nếu không phải nhận ra người nợ là Quân Mặc, nàng sớm đã xuất chương rồi, nhưng.”Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Trẫm không biết!” Hắn vốn muốn để lừa ở bụng dưới của mình đập tắt, ai biết đứng lên đã nhìn thấy phong cảnh như vậy.

“Ngươi!” Mộ Hoàng Tịch vừa vội vừa thẹn thùng, mặc dù sắc mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng nàng đã sớm rối như tơ vò, nhìn bộ dạng Quân Mặc giống như không biết, Mộ Hoàng Tịch vô lực : “Ngươi xoay người sang chỗ khác, ta đứng lên!”

“Được!” Mặc dù có ý tưởng, nhưng Quân Mặc là một quân tử, yên lặng xoay người liền nghe sau lưng truyền tiếng nước chảy ào ào, sau đó là tiếng Mộ Hoàng Tịch mặc y phục, cho đến Mộ Hoàng Tịch đi xa, hắn mới từ trong nước đứng lên, bắt đầu nhìn nơi tinh thần ‘tốt’ kia, đành phải đứng dậy đi mặc y phục, tối nay sợ rằng thế nào cũng không xuống được!

Mộ Hoàng Tịch đẩy cửa ra đã nhìn thấy Thanh Nguyên quỳ gối tại cửa chính, mặt viết ba chữ ‘ta sai rồi’, mà lão thái giám bên cạnh cũng quỳ theo, nhưng nhìn thấy đi ra không phải Quân Mặc, lập tức nghi ngờ, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Mộ Hoàng Tịch, kết nối với hồ tắm này —— rất dễ nhận thấy, Hồ công công nghĩ sai!

Mộ Hoàng Tịch ra ngoài đi hai bước, Quân Mặc cũng đi theo ra ngoài, không vui nhìn hai người quỳ xuống đất: “Chuyện gì xảy ra?”

“Đều là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ không biết chủ tử tắm rửa ở Phụng trì, tự chủ trương dẫn Tôn chủ tới đây, xin chủ tử trách phạt!” Thanh Nguyên đã chết tâm, hiện tại khẳng định Mộ tiểu thư hận chết hắn.

“Tự mình đi lãnh phạt!” Dứt lời xoay người đuổi theo Mộ Hoàng Tịch, mà Hồ công công coi như đã hiểu một nửa, nhưng Chuyện này không thay đổi được ông có thêm một vị nữ chủ tử sự thực!

Quân Mặc đuổi theo Mộ Hoàng tịch, mới vừa muốn la lên, lúc này mới phát hiện ra mình không biết nên gọi nàng thế nào, sừng sốt chốc lát lập tức bay đến trước mặt nàng: “Trẫm không phải cố ý, trẫm”

Thấy vẻ mặt Quân Mặc nóng lòng giải thích nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào, trong lòng Mộ Hoàng Tịch muốn nổi giận cũng không được, lời Thanh Nguyên mới vừa nói với hắn nàng nghe rõ ràng, chuyện này là một sự nhầm lẫn, nàng tự nhiên cũng không thể trách Quân Mặc, nhưng lời tha thứ nàng sẽ không nói, nói thế nào cũng là nàng thua thiệt có phải không?” Mộ tiểu thư!” Quân Mặc rốt cuộc tìm được một xung hô, một tay nắm chặt tay Mộ Hoàng Tịch, hắn cũng không biết tại sao mình lại lo lắng như vậy, nhưng trong lòng hắn không hy vọng Mộ Hoàng Tịch hiểu lầm hắn.

Mộ Hoàng Tịch vốn định không để ý tới hắn, thế nhưng khi nàng nhìn thấy vết thương trên tay hắn thì trước mắt thoáng qua dáng vẻ trong mặt thất khiến nàng đau lòng: “Đi bôi thuốc!”

Quân Mặc biết mình vượt qua kiểm tra, nắm tay Mộ Hoàng Tịch không thả, ý tứ rất rõ ràng, cuối cùng Mộ Hoàng tịch liền bị Quân Mặc kéo vào Ngự Long điện, cuối cùng còn phụ trách một tay giúp bôi thuốc. Thuốc bôi là Tuyết Ngọc cao thượng đẳng, nghe thấy rất dễ chịu, Mộ Hoàng Tịch vén ống tay áo Quân Mặc lên, thoa từng chút từng chút cho hắn, khi những vết thương kia bại lộ rõ ràng ngay trước mắt thì trong lòng nàng vẫn không dễ chịu, một màn trong mặt thất kia không ngừng chiếu lại, khiến lòng nàng lần lượt co rút đau đớn.

Quân Mặc nằm trên giường, nặc cho Mộ Hoàng Tịch bôi thuốc từng chút từng chút cho hắn, ty vết thương này đối với hắn mà nói thật bình thường, lúc cổ độc phát tác gay gắt, lần đó không phải như vậy; thế nhưng một lần bất đồng, lần này có người trong lúc mình khổ sở cùng làm bạn, có người quan tâm vì mình bôi thuốc, thậm chí sợ mình đau mà cố ý nhẹ nhàng, cảm giác che chở tỉ mỉ như vậy, hắn tới bây giờ chưa lãnh hội qua.

Mộ Hoàng Tịch cúi đầu về mặt nghiêm túc chuyên chú, ánh đèn trong phòng vì nàng dát lên một tầng ánh sáng dịu dịu, khiến nàng điềm tĩnh mà nhu hòa, hơi thở của nàng giống như có thể xâm nhập đến góc sâu nhất trong lòng hắn, chiếu sáng nơi âm u nhất.

Mộ Hoàng Tịch tỉ mỉ bôi thuốc, sau đó nhẹ nhàng dời xuống ống quần, hoàn thành tất cả mới ngẩng đầu lên: “Được rồi!”

Sau một khắc, một hồi trời đất quay cuồng, Mộ Hoàng Tịch chợt phát hiện mình nằm trên giường, mà mình lại ép trên người Quân Mặc, hai đầu gối hắn tách ra hai bên, thân thể nằm rạp trên người nàng, mắt hai người hướng về nhau, mũi gần nhau có thể nhận thấy hồ hấp đối phương; ánh mắt Quân Mặc nhìn ánh mắt của nàng, giống như muốn nhìn thật sâu vào linh hồn nàng, không có lạnh lẽo, không có thâm trầm, chỉ thấy được nhu hòa và ôn tình, bởi vì ánh mắt kia, đường cong cả người Quân Mặc cũng trở nên nhu hòa, không phải là một Đế Vương lạnh lẽo vô tình, giống như là một nam tử xuất sắc bình thường, mà hắn hiện tại như đang nhìn tình nhân của hắn .

Trái tim đột nhiên ‘bang bang’ cuồng loạn, thật giống như sau một khắc sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới thật sự có chút luống cuống : “Ngươi. . . . Ngươi muốn làm gì?” Hỏi ra lời này Mộ Hoàng Tịch thật muốn cắn đầu lưỡi của mình.

Quân Mặc cúi đầu xuống, cuối cùng chóp mũi hai người thân mật dính vào nhau, Mộ Hoàng Tịch không dám nhìn thẳng vào mắt Quân Mặc, bởi vì trái tim nàng hiện tại thật giống như không phải của mình, lúc Mộ Hoàng Tịch nghiêng đầu, Quân Mặc không có dấu hiệu nào hôn xuống, rơi vào trên cổ của nàng, nơi đó có hai đầu răng rất nhọn, mặc dù rất nhọn, nhưng vẫn như cũ có thể thấy rõ, đau lòng hơn một cái, giọng dịu dàng đến chảy ra nước: “Đau không?”

“Hả?” Mộ Hoàng Tịch lập tức không nghe rõ, nghi ngờ ‘ừ’ một tiếng, nhưng nghe giống tiếng rên, mà thân thể Quân Mặc lập tức cứng rắn; Mộ Hoàng Tịch phản ứng lại giờ mới hiểu được hắn hỏi đầu răng, dịch chuyển thân thể nhỏ bé tránh hồ hấp của hắn: “Không đau!”

Hồi lâu không nghe thấy hắn nói chuyện, Mộ Hoàng Tịch nghi ngờ quay đầu, lúc này mới phát hiện ra đầu Quân Mặc đầy mồ hôi, mà trong mắt kia trở nên tỉnh mạch tới tận, thật giống như đang liều mạng đè nén cái gì, trực giác Mộ Hoàng Tịch cho là độc lại phát tác, nhưng khi nhìn lại không giống, trong lúc nhất thời không hiểu: “Ngươi làm sao vậy?”

Quân Mặc không trả lời, mà cúi đầu, môi mỏng dán vào môi nàng, hơi thở nồng nặc đan vào hương sen của nàng; cuối cùng Mộ Hoàng Tịch hiểu được, lúng túng muốn đứng lên: “Ta không thể. . . .” Đáng tiếc Quân Mặc không đợi nàng từ chối ra khỏi miệng, nụ hôn nóng bỏng như mưa rơi xuống, bá đạo không cho kháng cự, lụa mỏng rơi xuống, trong trường hồng loa, xuân ý dồi dào!

“Hoàng Nhi! Hoàng Nhi!” Từng tiếng rên triền miên. Có tiếp xúc thân mật, đương nhiên hắn sẽ không gọi cả tên họ, hắn nghe thấy nam nhân khác gọi nàng Tịch Nhi, hắn không muốn giống người khác, cho nên gọi nàng Hoàng Nhi, chỉ một mình hắn gọi.

Mộ Hoàng Tịch giờ phút này mệt mỏi rồi, vô ý thức giơ tay lên muốn gạt đi âm thanh, nhưng tay lại bị nắm, nụ hôn như lông vũ bí mật rơi xuống, rất nhanh đã đốt lên ngọn lửa vốn đã tắt, lụa mỏng rũ xuống, hồng loa bên trong trường xuân ý dồi dào! Đợi đến khi Mộ Hoàng Tịch tỉnh lại lần nữa mặt trời đã ngã về tây rồi, Quân Mặc sớm không còn bên người, hôm nay là ngày đầu năm, hắn là Đế Vương một nước nên có thể không ở đây, Hồ công công đi theo lâm triều, để Thanh Qua và Thanh Nguyên canh giữ trong điện; thấy Mộ Hoàng Tịch tỉnh, Thanh Qua lệnh cung nữ bụng đồ rửa mặt đền, vậy lui cung nữ, lúc này mới quý một chân trên đất: “Xin chủ mẫu thứ tội!”

Một buổi tối, thân phận Mộ Hoàng Tịch liền thay đổi rồi, sáng nay nhìn thấy nét mặt chủ tử, là hắn biết rồi, đồng thời cũng vui vẻ vì chủ tử, đối với thân phận chủ mẫu của Mộ Hoàng Tịch, bọn họ đã sớm đồng ý, hiện tại đã rơi đúng chỗ mà thôi.

Mộ Hoàng Tịch xoa đầu hơi đau, bất đắc dĩ phát tay một cái: “Thôi, người đi xuống đi! Ta không trách người!” Có oán hận à? Oán hận có tác dụng sao? Hiện tại nàng đã bị ăn sạch sành sanh, cũng không hề oán hận!

Mộ Hoàng Tịch hồi tưởng lại mình bị tên khốn kia dụ dỗ thất thân, không chỉ có như thế, sáng sớm hôm nay còn. Ai, rơi một giọt lệ chua cay, nàng thật không muốn nói nữa.

Thanh Nguyên không thể nào hiểu, nhưng không hỏi nhiều, lui ra ngoài, vốn muốn gọi người vào tắm rửa thay y phục cho Mộ Hoàng Tịch, cuối cùng vẫn gọi, tránh cho đến lúc đó chủ mẫu mất hứng.

Bởi vì ở trong phòng, nên hạ nhân nhấc vào một thùng tắm lớn, Mộ Hoàng Tịch một thân nhóp nhúa, tự nhiên phải tắm rửa đàng hoàng, khi nàng cởi y phục ra thấy một thân tím bầm thì sắc mặt đỏ lên sau đó bất đắc dĩ than thở, tình tế rửa sạch sẽ chính mình, sau đó mặc y phục vào, không phải y phục cung đình, mà là kiểu dáng bình thường nàng hay mặc, xem ra rất dụng tâm, mặc xong y phục, lập tức có người đưa đồ ăn tới, Mộ Hoàng Tịch tùy ý ăn một chút liền kêu bọn họ dẹp, sau đó xoay người muốn xuất cung, tuy nhiên bị Thanh Qua cản lại: “Chủ mẫu, người muốn đi đâu?”

Mộ Hoàng Tịch cau mày: “Đừng gọi ta là chủ mẫu, ta và các người có là gì!”

Sắc mặt Thanh Qua ửng đỏ: “Chuyện tối hôm qua chúng ta đều biết, bây giờ người chính là chủ mẫu của chúng ta!”

Mộ Hoàng Tịch im lặng: “Tùy người, nhưng mà hiện tại ta muốn rời khỏi!”

“Không được!” Thanh Qua lần nữa đã ngăn trước mặt của Mộ Hoàng Tịch: “Chủ tử chưa về, chúng ta không thể để người rời đi!”

Mây liễu Mộ Hoàng Tịch vừa nhăn, ánh sáng lạnh xẹt qua: “Đừng dùng chủ tử người tới dọa ta...không cần các người quy định nơi nào ta nên đi nơi nào không nên đi!” Dứt lời điểm huyệt đạo Thanh Qua thật nhanh, sau đó điểm mũi chân một cái bay vọt đi!

Thanh Qua bất đắc dĩ nhìn Mộ Hoàng Tịch đi, trong lòng chỉ có một ý tưởng: xong rồi, hắn đắc tội chủ mẫu!

Thanh Nguyên trở lại đã nhìn thấy Thanh Qua làm pho tượng trong sân, giải huyệt đạo của hắn mới biết nguyên nhân, nhất thời vô cùng im lặng với hắn: “Người muốn trông nom chủ mẫu? Là chán sống sao?”

“Nhưng chủ tử trở lại không nhìn thấy chủ mẫu sẽ tức giận đấy!”

“Chủ tử tức giận thì tức giận, nhưng hắn trở về tìm chủ mẫu! Thân phận chủ mẫu là Tôn chủ Âm lâu, không phải Mộ gia tiểu thư, ta và người chỉ có thể tuân theo, còn chưa có tư cách quản nàng, nếu đến lúc đó chủ mẫu giận thật, chủ tử nhất định sẽ lột da của người đấy!”

Thanh Qua bị Thanh Nguyên nhắc tới trong lòng như vỡ nát, nhưng bây giờ hắn đã đắc tội chủ mẫu.

Mộ Hoàng Tịch trở lại sân nhỏ, xa xa đã nhìn thấy một hồng ảnh đứng ở cửa, không phải Ngọc Phi Tinh thì là ai? Hơi sững sờ: “Phi Tinh, làm sao huynh ở chỗ này?” Ngọc Phi Tinh thấy Mộ Hoàng Tịch trở lại về mặt vui mừng, nhưng Mộ Hoàng Tịch đến gần, hương vị nữ nhân không thể che giấu cũng theo đến, ánh mắt quét qua gò má hồng phấn của Mộ Hoàng Tịch, trong lòng Ngọc Phi Tinh đau xót, đã trải qua tình trường chính hắn sao không biết tối hôm qua nàng đã trải qua cái gì !

“Tịch Nhi! Nàng. . . .” Cho nên lời nói cũng nghẹn trong cổ, đêm qua nàng rời đi hắn cũng cảm giác tâm thần không yên, vốn muốn cùng đi xem, nhưng sợ nàng cảm giác mình theo dõi nàng, cho nên mới nhịn được, từ tối hôm qua đợi một chút đến bây giờ, rốt cuộc nhìn thấy nàng trở lại hắn vốn nên vui vẻ, nhưng hiện tại hắn vui vẻ thế nào, tất cả đều đã trở thành sự thật.

“Phi Tinh!” Mộ Hoàng Tịch không có cảm giác có lỗi với Ngọc Phi Tinh, yêu là một chuyện, tiếp nhận là một chuyện, nếu như nàng phải chọn, nàng muốn hiện tại nhất định sẽ chọn Quân Mặc, bởi vì mỗi lần bảo vệ trong mộ Đế Vương, bởi vì vô cùng đau lòng tối hôm qua, còn có hắn ấm áp nhu tình, hiện tại nàng không thể nói yêu, nhưng ít nhất nàng đồng ý lấy chính mình đưa cho người kia!

“Có thể nói cho ta biết người đó là ai không?” Ánh mắt Ngọc Phi Tinh tha thiết nhìn Mộ Hoàng Tịch, mang theo đau lòng, cũng mang theo van xin; cuối cùng đã mất đi!

Mộ Hoàng Tịch không muốn lừa dối hần, thu lại vẻ mặt: “Hần là Quân Mặc!”

“Thế nhưng Là hần sao?” Tay Ngọc Phi Tinh vô lực rũ xuống, không nói một câu liền xoay người rời đi, tấm lưng ấy sao cô tịch, làm đau lòng người như thế.

Mộ Hoàng Tịch muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng không bước ra bước, nếu đã lựa chọn, nàng chỉ có thể làm như vậy, có lẽ trong lòng không biết thế nào, nhưng lại không có áy náy, có lẽ có một chút xiu tự trách, đó là mình không nên để Ngọc Phi Tinh hi vọng, để hần hy vọng rồi lại thất vọng!

Trở lại viện, Mộ Hoàng Tịch lần nữa ngã trên giường, trước mắt tất cả đều là bóng lưng Ngọc Phi Tinh từng bước từng bước rời đi trong đông tuyết, tâm tình càng trở nên nặng nề.

“Tiểu thư!” Vân Nương đi vào, không hiểu hỏi: “Vì sao tiểu thư khiến Ngọc công tử rời đi? Đêm qua Ngọc công tử luôn lo lắng cho tiểu thư đến bây giờ, hần ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn nữa!”

Lời nói của Vân Nương không khác nào khiến Mộ Hoàng Tịch tự trách sâu hơn, nàng dằng dặc nhìn Vân Nương: “Vân Nương, em nói ta đã làm sai điều gì?”

“Sao tiểu thư hỏi vậy?” Vân Nương nghi ngờ nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt Mộ Hoàng Tịch khác lạ, trong nháy mắt liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhất thời sắc mặt biến đổi: “Tiểu thư. Đêm qua người.”

Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái, Vân Nương thấy vậy kinh hãi, khẩn trương lôi kéo tay Mộ Hoàng Tịch: “Người nọ là ai? Không phải. Người kia là”

Thấy lời nói Vân Nương không mạch lạc như thế, trong lòng Mộ Hoàng Tịch ảm áp, biết nàng quan tâm mình, cũng không muốn lừa gạt nàng: “Là Quân Mặc, Hoàng đế Tây Việt!”

“Ồ!” Vân Nương kinh hãi: “Tiểu thư, làm sao người quen Hoàng đế đó?”

“Không phải tin đồn hoàng thượng tàn nhẫn bạo ngược sao? Hần còn hay giết người !”

“Vậy có phải hần ép buộc tiểu thư không?”

Mộ Hoàng Tịch vỗ tay của nàng an ủi: “Không có, hần không giống trong tin đồn, em đừng khẩn trương như vậy!”

“Nhưng Nhưng tiểu thư có bị hần lừa không đây?” Vân Nương vẫn không yên lòng, mặc dù nàng vẫn gọi Mộ Hoàng Tịch là tiểu thư như cũ, nhưng tình cảm đã xem Mộ Hoàng Tịch thành muội muội, hiện tại nàng có cảm giác như trưởng tỷ hay mẫu thân, sợ nữ nhi mình bị người ta lừa đi.

“Ha ha!” Mộ Hoàng Tịch thấy bộ dáng này của nàng ngược lại nhìn thoáng ra: “Hần không ép buộc ta (tác giả: chỉ là dụ dỗ mà thôi), cũng không gạt ta, nếu thật mà nói, là ta thiếu hần!”

“Lời này là sao?”

Mộ Hoàng Tịch cầm tay Vân Nương, giống như hai tỷ muội đang nói lời tri tâm bình thường: “Lần này đi mộ Đế Vương nhiều lần sống chết, nếu không phải hần ra tay cứu giúp, ta sớm không biết bị độc chết hay chết rét, hay bị lừa thiêu thành tro bụi! Ta không phủ nhận ta có lòng cảm ơn, nhưng mà ta cam tâm tình nguyện!”

“Tiểu thư nói như vậy, vị hoàng đế này cũng không tệ lắm, tiểu thư có nghĩ tới hai người sau này không?” Quả nhiên là nương! Lập tức bắt đầu quan tâm cái này.

“Sau này?” Mộ Hoàng Tịch lắc đầu một cái: “Cái này ta chưa từng nghĩ, cũng không cần thiết nghĩ, hần là Đế Vương tam cung lục viện, ngay cả ta có tình với hần, hoặc là đã thất thân với hần, nhưng kết cục giữa chúng ta rất khó nói, cho nên ta không muốn suy tính những thứ kia, đi một bước là một bước, hướng chi ta không phải loại không có nam nhân liền sống không nổi!”

Nàng không yếu ớt như vậy, tuyệt đối không trở thành nữ nhân yếu ớt như vậy, cho tới bây giờ nàng không cần phải phụ thuộc vào nam nhân mà sống! Mộ Hoàng Tịch không biết những lời này của nàng đã rơi vào tai Quân Mặc không sót một chữ, cho nên nàng nhất định trốn không thoát đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 67

“Tôn chủ! Hoàng đế Tây Việt tới!”

“Hả? Sao hán lại tới đây?” Mộ Hoàng Tịch kinh ngạc, nàng và Văn Nương nhìn nhau, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Quân Mặc bước từng bước đi đến bên ngoài viện tử, những bông tuyết bay đầy trời và hoa mai trở thành nền cho hán, trong trời đất chỉ còn bóng dáng màu mực kia chậm rãi bước tới, dáng người cao ngất thon dài, dung nhan tuấn mỹ như thần, vạt áo màu đen lướt qua một độ cong tuyệt đẹp, toàn thân là bá khí lạnh lùng.

Chỉ liếc mắt một cái Văn Nương đã kinh sợ, đây thực sự là Đế Vương trong lời đồn sao? Tại sao lại cảm thấy dường như không phải? Hơn nữa rõ ràng bộ dáng của hán tuấn mỹ như vậy, còn đẹp hơn cả vị Vương gia kia; mà khí chất quanh người hán lại càng khiến nàng khuất phục thật sâu, thấy hán nhìn về phía tiểu thư nhà mình, trong đôi mắt kia thoáng hiện lên nét dịu dàng, nàng thật sự có chút tin tưởng lời tiểu thư rồi.

Mộ Hoàng Tịch cũng không đi tiếp, chỉ đứng chờ người tuấn mỹ kia từng bước đi đến trước mặt mình, không chút thẹn thùng hay xấu hổ sau khi thất thân, trái lại là vẻ bình thản trước sau như một, nếu nói điều duy nhất thay đổi, chính dòng tình cảm ấm áp đang yên lặng chảy giữa hai người.

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Hôm nay Trẫm đã hạ chiếu thư phong Hậu rồi!” Quân Mặc mở miệng, chỉ là lời hán nói lại có chút không liên quan lắm.

Mộ Hoàng Tịch sững sờ, không để ý đến đau đớn trong lòng: “Ngươi phong Hậu đâu có liên quan gì tới ta!”

“Trẫm tới đây chẳng phải là vì để đón vị Hoàng Hậu đi lạc kia sao?” Quân Mặc nghe vậy khẽ nhếch môi, toàn bộ vẻ lạnh lùng trên người biến mất, trái lại có chút tà mị nhàn nhạt, khiến hán càng thêm tuấn mỹ; mà Văn Nương đã nhìn đến ngay người từ lâu.

“Á?” Thoáng chốc Mộ Hoàng Tịch không phản ứng kịp, suy nghĩ kỹ càng mới hiểu được, người hán nói lại là mình, trong lòng có chút tự vị không nói nên lời: “Ta có từng đồng ý sẽ làm Hoàng Hậu của ngươi sao?”

Quân Mặc nghe vậy nheo mắt, phải biết rằng là hán thật lòng muốn tiếp nhận một nữ nhân, hôm nay lúc lâm triều hán mặc kệ ý kiến của quần thần, phong nàng làm Hậu, chỉ hi vọng nàng có thể đứng bên cạnh mình, mà trong lúc lòng hán tràn đầy vui mừng muốn nói tin này cho nàng lại biết được nàng đã rời đi, ngay cả y phục cũng chưa đổi đã tới tìm nàng, lại nghe thấy nàng nói như vậy, hiện tại hán đã làm rõ ràng như vậy, nàng lại có thể từ chối?

Trong giây phút này tâm trạng của Quân Mặc vô cùng khó chịu, nhưng hán càng hiểu rõ mình không thể lấy thân phận Đế Vương để ép buộc nàng, bởi vì nàng không phải là nữ nhân sẽ chịu khuất phục, mà hán cũng không muốn áp bách nàng, hán càng hy vọng nàng cam tâm tình nguyện làm Hoàng Hậu của mình!

Văn Nương đã đưa mắt ra hiệu từ trước, cho nên cả khu vườn cũng chỉ có hai người Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc.

Quân Mặc tiến lên một bước cầm tay Mộ Hoàng Tịch, đôi mắt màu mực nhu hòa như nước: “Chẳng lẽ Trẫm không đáng giá để nàng phó thác chung thân đại sự sao?”

“Giữa chúng ta vẫn chưa đến mức kia!” Mộ Hoàng Tịch không kháng cự được một Quân Mặc như vậy, mà dường như Quân Mặc vô cùng hiểu rõ điều này, cho nên hán không hề thể hiện ra chút cường thế nào của bản thân, mà bày ra một dáng vẻ yếu thế; bởi vì đêm qua ở trong mật thất, hán cảm nhận được rõ ràng Mộ Hoàng Tịch đau lòng, đáng và chặt vật nhất của mình đều bị nàng nhìn thấy, vậy còn có điều gì không thể để nàng biết chứ?

Quân Mặc không nói gì, nhưng lại có thể nhìn ra được tổn thương trong đôi mắt của hán, Mộ Hoàng Tịch vừa không nỡ lại vừa vô cùng bất đắc dĩ, Quân Mặc không phải vẫn rất cường thế sao? Hán lạnh lùng, thô bạo, thích máu, nhưng người hiện tại đây là dạng gì?

“Ta vẫn chưa nghĩ kỹ, để ta suy xét cân nhắc đã có được không?” Bất đắc dĩ, Mộ Hoàng Tịch thỏa hiệp rồi.

“Nhưng Hoàng Nhi đã là người của Trẫm, nàng không làm Hoàng Hậu của Trẫm, chẳng lẽ còn muốn gả cho người khác?” Quân Mặc vẫn nói dịu dàng như cũ, nhưng còn mang theo bá đạo không cách nào che giấu, ý tứ tuyệt đối không cho phép Mộ Hoàng Tịch gạt đầu.

Mộ Hoàng Tịch biết sự quan trọng của thanh danh nữ tử, đêm qua nàng nguyện ý đem bản thân cho Quân Mặc, một phần là bị Quân Mặc thành thực mê hoặc, nhưng một phần cũng là bản thân nàng cam tâm tình nguyện, mà từ trước đến nay nàng cũng không nghĩ tới chuyện mình gả cho người khác, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng lập tức phải gả cho hán! Nghĩ đến đây, Mộ Hoàng Tịch đành nói: “Hậu cung của ngươi 3000, chung quy không thể chỉ có một mình ta, ta không muốn đi theo tranh sủng với bọn họ, cũng không cần ngươi phải buông bỏ thứ gì vì ta, nếu trong lòng ngươi có ta, sẽ không khiến ta khó xử! Như vậy liền bình an vô sự.”

“Hoàng Nhi cảm thấy Trẫm đang khiến nàng khó xử sao?” Bàn tay đang nắm tay Mộ Hoàng Tịch của Quân Mặc nắm chặt, cuối cùng vẫn không thể nào nhẫn nại tiếp: “Trẫm chỉ muốn nàng gả cho Trẫm thôi, sao lại trở thành là làm nàng khó xử rồi?”

“Nàng nói hậu cung 3000, Trẫm lập tức giải tán, nàng nói nàng không muốn tranh giành tình cảm, Trẫm độc sủng một mình nàng, nàng không cần đi tranh? Trẫm không bỏ đi, cũng sẽ không buông tay, Trẫm chỉ muốn nàng cùng Trẫm mà thôi!”

Ngôn từ rõ ràng như vậy, nếu vẫn không rõ lời tình cảm này của Quân Mặc vậy Mộ Hoàng Tịch chính là đồ ngốc rồi, nhưng dù nàng có thể chấp nhận chuyện hán là Hoàng Đế, cũng sẽ không vì thế mà gả cho hán, quyết rút tay về: “Lúc ở mộ Đế Vương ta đã nói rồi, ngươi lấy Phượng Dực Hòa giúp ta, ta sẽ nhận lời một việc với ngươi, nếu hiện tại là điều ngươi muốn, ta không còn lời nào để nói!”

Quân Mặc thu lại bàn tay trống rỗng, mà lời Mộ Hoàng Tịch nói không khác gì một chậu nước lạnh đổ xuống, cười trào phúng: “Thì ra trong lòng nàng

Trầm là một người như vậy!”

Quân Mặc xoay người, đi xa như lúc tới, mà tầng ẩm áp trên người hắn đã biến mất, lại trở thành một Quân Mặc lạnh lùng; bàn tay trong tay áo của Mộ Hoàng Tịch nắm chặt, hiện giờ trong lòng nàng rất hỗn loạn, chính nàng cũng không biết nên làm cái gì, về hieu quanh cô độc nơi bóng dáng Quân Mặc như muốn lãng trí nàng.

“Tiểu thư!” Văn Nương mở miệng muốn nói lại bị Mộ Hoàng Tịch giơ tay ngăn cản: “Ngươi không cần phải nói gì hết, để ta yên tĩnh một chút!”

Bạch y lóe lên, Mộ Hoàng Tịch bay ra ngoài, có điều ngược hướng với Quân Mặc, chạy vội bay nhanh một mạch, lúc dừng lại lại phát hiện bản thân mình lại đang đứng trên Toái Ngọc Hiên, đáy lòng thờ dài, chung quy nàng vẫn còn lo lắng về Ngọc Phi Tinh! Một người hai người đều không khiến nàng bớt lo, nàng thiếu nợ bọn họ sao?

Ngồi trên xà nhà để mặc gió lạnh tùy ý lướt qua gò má, tuyết rơi trên thân người nàng cũng chẳng quan tâm, trái lại nàng muốn gió lạnh thổi đi hết phiền não của nàng, đáng tiếc cuối cùng chỉ có thể là muốn thôi!

Một bóng dáng đỏ tươi hạ xuống cách nàng không xa, một đôi mắt như giếng cổ phức tạp nhìn nàng, sau cùng vẫn chậm rãi đi tới, bàn tay đẹp đẽ khẽ phủi đi những bông tuyết vương trên đỉnh đầu nàng, trong giọng nói sùng nịch mang theo chút không biết làm thế nào: “Nửa đêm chạy tới trên lầu của ta làm gì vậy?”

Mộ hoàng Tịch cứng nhắc quay đầu nhìn gương mặt quen thuộc của Ngọc Phi Tinh, hôm nay là nàng khiến hắn đau lòng, nàng cho rằng hắn sẽ không muốn gặp mình nữa, cho nên cũng không hạ xuống, nhưng hiện giờ hắn vẫn đối xử với nàng như trước kia, trái lại nàng cảm thấy không dễ chịu: “Ngươi...”

“Muốn hỏi ta vì sao không tức giận hả?”

Dù không phải ý tứ này, nhưng cũng không khác biệt lắm, cho nên Mộ Hoàng Tịch khẽ gật đầu.

“Vì thế mà chạy tới đứng trên lầu của ta đứng lâu như vậy?”

Vốn Mộ Hoàng Tịch định nói không phải, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào, cho nên dứt khoát cứng nhắc không động.

Mà Ngọc Phi Tinh lại coi đây như là nàng ngầm thừa nhận, nói như vậy là nàng vẫn còn lo lắng cho mình, có lẽ mình không chiếm được tình cảm của nàng, nhưng đối với nàng, hắn vẫn là một người đặc biệt, phải không? Hắn đã từng tự ti không dám chạm vào phần cảm tình này, mà cuối cùng hắn cũng không nhìn được mà để nó bộc lộ ra, dù không có được lòng của nàng khiến hắn có chút đau lòng, nhưng đây vốn là đáp án đã định trước, có lẽ đối với hắn mà nói, đáp án như vậy là tốt nhất; hắn không muốn để bản thân làm bản thân thế của nàng, cứ nhìn nàng hạnh phúc như vậy cũng đã đủ rồi! Đoạn tình yêu này không có kết cục, nhưng hắn đã ra sức thực hiện vì bản thân, cho nên hắn không hề tiếc nuối!

Nhẹ nhàng cầm tay Mộ Hoàng Tịch, dường như muốn truyền độ ấm từ lòng bàn tay mình sang cho nàng: “Nếu như nàng đã lựa chọn, ta sẽ chúc phúc nàng! Cảm tình trên thế giới này không có công bằng, chỉ có yêu và không yêu, cho nên ta sẽ không giận nàng!”

Ngọc Phi Tinh lý giải khiến lòng Mộ Hoàng Tịch ấm áp, hiểu rõ tình cảm của mình đối với Quân Mặc, tự nhiên hiểu được tình cảm của mình dành cho Ngọc Phi Tinh không phải là tình yêu nam nữ, tình cảm giữa bọn họ kém tình yêu một chút, nhưng lại nhiều hơn tình thân một chút, đối với nàng, Ngọc Phi Tinh quan trọng hơn Quân Mặc, ít nhất hiện tại là như vậy!

Mộ Hoàng Tịch cầm tay Ngọc Phi Tinh hé miệng mấy lần, “Thật xin lỗi”, vẫn không thốt ra nổi ba chữ này, cuối cùng chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Đêm nay hắn đến tìm ta, nhưng ta từ chối hắn, cho nên...”

Hôm nay Ngọc Phi Tinh vẫn luôn ở trong phòng, cũng không biết chuyện chiếu thư phong Hậu, chỉ cho là hai người họ có mâu thuẫn, dứt bỏ phần thương tâm kia, lập tức quan tâm: “Không phải nàng chấp nhận hắn sao? Sao lại từ chối?”

“Ta...” Bỗng nhiên Mộ Hoàng Tịch không muốn nói, khóe môi cong lên: “Đêm nay ta muốn uống rượu!”

“Ta bồi nàng!” Hắn nhìn ra vẻ chua xót thoáng hiện trong nụ cười của Mộ Hoàng Tịch, có lẽ nàng cũng không dễ chịu, cho nên cũng không hỏi nhiều, nhưng hắn vẫn ghi tạc chuyện này trong lòng. Ngọc Phi Tinh có thể thông suốt dễ dàng như vậy không phải vì hắn không yêu, ngược lại, tình yêu của hắn rất sâu nặng, thấm vào cốt tủy, có thể nói hắn yêu Mộ Hoàng Tịch còn hơn yêu chính bản thân mình; nhưng so với việc chiếm được Mộ Hoàng Tịch, hắn càng hy vọng nàng sống tốt, cho nên hắn tôn trọng nàng, nhất định sẽ không vì yêu thành hận, hay hai người cả đời không còn qua lại với nhau, trái lại, hắn sẽ vẫn nhìn nàng hạnh phúc, như vậy hắn có thể an tâm rồi!

Ngọc Phi Tinh tự mình lấy rượu quý đã cất kỹ ra, tìm hai ly rượu Thanh Hoa rót đầy, đưa một chén cho Mộ Hoàng Tịch: “Đây chính là rượu trân quý của ta, nhiều năm không nở uống, nàng có lộc ăn rồi!”

Hương vị của rượu ủ lâu năm cực kỳ nồng đậm, còn chưa uống, chỉ ngửi một chút đã say, Mộ Hoàng Tịch khẽ cười: “Ngươi muốn để ta say khướt hả!”

Ngọc Phi Tinh không nói chuyện, chỉ ngửa đầu trút ly rượu trong tay vào miệng, hắn lại có thể nếm được chút chua xót trong hương vị cay nồng kia; Mộ Hoàng Tịch cũng ngửa đầu uống rượu, thực ra nàng rất ít uống rượu, nàng không hẳn là thích hương vị sâu cay này, nhưng cũng không chán ghét; nội lực có thể chuyển đổi rượu trong cơ thể, dựa vào công lực của nàng muốn say là điều khó, nhưng đêm nay nàng thực sự muốn say một lần, xem có thể dập tắt buồn phiền trong lòng hay không! Hai người ngửi một chén ta một chén, không hề nhiều lời, nhưng dường như lại có thể hiểu rõ đối phương, mãi đến khi Mộ Hoàng Tịch say mơ mơ hồ hồ, Ngọc Phi Tinh đứng dậy nhặt áo lông cáo phủ lên người nàng, sau đó tự mình rót rượu tự uống, bóng đêm trầm

lặng như nước, rót một ly chua xót độc ảm!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 68

Lúc Mộ Hoàng Tịch tỉnh lại là ở trong ngực Ngọc Phi Tinh, nhìn gương mặt ngủ gần trong gang tấc, Mộ Hoàng Tịch khẽ nhếch môi, là lần đầu tiên nàng nhìn Ngọc Phi Tinh trong khoảng cách gần như vậy! Ngọc Phi Tinh là một nam nhân rất tốt, mặc dù có lúc hấn ra tay độc ác, nhưng hấn đối xử với nàng vẫn rất dịu dàng và sùng ái, nếu như không gặp Quân Mặc, có lẽ nàng sẽ cùng nam tử này cả đời, nhưng thế gian không có nếu như!

Nhẹ nhàng rời khỏi ngực Ngọc Phi Tinh, cẩn thận đắp chăn cho hấn, nhặt túi da trên đất lên cài lại chuẩn bị rời đi, mới vừa đi hai bước, Mộ Hoàng Tịch dừng bước, xoay người nhìn về phía Ngọc Phi Tinh ngủ say, đi tới bên giường, chậm rãi cúi người hôn lên trên mặt hấn một cái, không liên quan đến tình yêu, mà xuất phát từ thật lòng!

Cho đến khi Mộ Hoàng Tịch đi xa, vốn người đang ‘ngủ say’ lại mở mắt, mắt có tinh thần như thế, nào có nửa phần mới vừa tỉnh ngủ? Cảm xúc trên gương mặt ấy rõ ràng như thế, Ngọc Phi Tinh giờ tay đặt lên mặt, giống như cánh môi ấm áp của người nọ vẫn còn ở đó: Tịch Nhi, đây là tặng trước khi buông tay sao?

Mộ Hoàng Tịch ra khỏi Toái Ngọc Hiên, giờ phút này sắc trời đã sáng, xung quanh cũng đã bị tuyết phủ thành một màu trắng, mặc dù là lễ mừng năm mới, nhưng thời tiết bên ngoài quá lạnh, cho nên giờ phút này trên đường vẫn không có bất kỳ ai, Mộ Hoàng Tịch không dùng khinh công bay trở về, mà là từng bước từng bước đi ở trong tuyết, dấu chân nhàn nhạt dọc theo một đường!

Đột nhiên, một bóng đen chợt lóe rơi vào trước mặt của Mộ Hoàng Tịch, quỳ một chân trên đất: “Chủ mẫu!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn Thanh Qua, có chút ngoài ý muốn: “Chuyện gì?”

Thanh Qua ngẩng đầu nhìn Mộ Hoàng Tịch, làm như tự trách: “Hôm qua Thanh Qua mạo phạm chủ mẫu, xin chủ mẫu trách phạt, nhưng hi vọng chủ mẫu không cần vì vậy mà tức giận chủ tử!”

Nghe giọng điệu này, hiển nhiên là không biết chuyện ngày hôm qua, chỉ cho rằng nàng tức giận! Mộ Hoàng Tịch mỉm môi: “Người đứng lên đi! Ta chưa từng tức giận!”

“Tạ chủ mẫu!” Thanh Qua vui mừng, đứng lên khỏi mặt đất: “Vạy chủ tử.”

“Đêm qua hấn trở về có tốt không?”

Thanh Qua do dự một chút, nói: “Đêm qua chủ tử không ngủ cả đêm, vốn lúc đi ra rất vui mừng, nhưng lúc trở về giống như lại trở về bộ dạng trước kia, bây giờ chủ tử đang ở Ngự Thư Phòng, thuộc hạ bắt đắc dĩ mới đến tìm chủ mẫu, hi vọng chủ mẫu khuyên nhủ chủ tử!”

Mộ Hoàng Tịch thờ dài trong đáy lòng, nàng thật sự không biết Quân Mặc tức giận vì chuyện gì, chẳng lẽ cũng bởi vì nàng không làm hoàng hậu sao? Đến mức như thế ư?

“Đi thôi!” Quả nhiên vẫn không bỏ được, đi xem một chút thôi!

“Đa tạ chủ mẫu!” Sắc mặt Thanh Qua vui vẻ, phi thân đuổi theo Mộ Hoàng Tịch; hai người một đường bay về phía Ngự Thư Phòng, Hoàng Thành vững như thành đồng mà làm như hậu viện nhà mình.

Thanh Nguyên vẫn canh giữ ở trước cửa Ngự Thư Phòng, nhìn thấy hai người tới, nhẹ nhàng đẩy cửa ra: “Chủ mẫu!”

Mộ Hoàng Tịch hơi dừng thân thể, sau đó nhấc chân bước vào, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy bóng dáng ngồi ở long án xem tấu chương, đáng tiếc Quân Mặc lại thật sự giống như không phát hiện ra nàng, cũng không nhúc nhích, chỉ là thỉnh thoảng lật tấu chương trong tay, lúc này mới chứng minh hấn là một người, mà không phải một bức tượng.

Mộ Hoàng Tịch đi tới, đứng ở trước bàn nhìn chằm chằm hấn: “Là chuẩn bị từ giờ về sau sẽ không để ý đến thiếp nữa sao?”

Tay nắm tấu chương của Quân Mặc dừng lại, nhưng vẫn không ngẩng đầu, khí lạnh quanh thân biểu hiện tâm tình của hấn không tốt!

“Thật sự không để ý tới thiếp?” Mộ Hoàng Tịch hỏi một câu nữa, nhưng thấy Quân Mặc vẫn không có động tác, nhất thời thật sự giống như mất đi kiên nhẫn bĩu môi, sau đó xoay người: “Thôi, coi như thiếp chưa từng tới!”

Mộ Hoàng Tịch không chút do dự đi ra cửa, lúc tay của nàng sắp đẩy cửa ra thì đột nhiên rơi vào trong ngực ấm áp, tiếp theo là một tiếng thờ dài bắt đắc dĩ, còn có một tiếng van xin trầm thấp: “Chớ đi, được không?”

Trái tim của Mộ Hoàng Tịch hơi hạ xuống, một tiếng van xin kia của Quân Mặc vừa lúc đâm trúng chỗ mềm mại nhất trong lòng nàng, thân thể thà lòng mặc hấn ôm: “Vẫn còn tức sao?”

“Ừm!” Quân Mặc vui ờ trên cổ Mộ Hoàng Tịch, bất ngờ không kịp đề phòng hung hăng cắn xuống, Mộ Hoàng Tịch đau đến không nhận được hít sâu một hơi, tại sao lại là cổ? Mặc dù không chảy máu, nhưng rất đau!

“Lần này không tức giận!” Trong giọng nói của Quân Mặc mang theo một chút xiu ý cười, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm chỗ mình mới vừa cắn, cảm thấy thân thể trong ngực không tự chủ khẽ run, hài lòng nhếch môi.

“Buông ra!” Mộ Hoàng Tịch phí sức đẩy lồng ngực Quân Mặc ra, nhưng sau một khắc nàng lại bị ôm trở về, tiếp đó cả thân thể bay lên không, cửa cọt kẹt một tiếng bị mở ra, dưới cái nhìn soi mói của Thanh Qua, Thanh Nguyên nàng bị Quân Mặc ôm đi Ngự Long Điện cách đó không xa.

Thanh Qua, Thanh Nguyên nhìn nhau cười một tiếng, rốt cuộc không cần đối mặt với sự tức giận của chủ tử nữa!

Quân Mặc đặt Mộ Hoàng Tịch ở trên giường rồng Ngự Long Điện, nhưng vẫn khống chế sức lực rất tốt, cũng sẽ không làm đau Mộ Hoàng Tịch, tiếp đó cả người đề lên trên, môi mỏng chính xác chặn môi Mộ Hoàng Tịch lại, nuốt lấy tất cả lời nói của nàng vào bụng!

“Ừm.” Mộ Hoàng Tịch ra sức đẩy Quân Mặc ra, hít thật sâu hai cái, hơi bất mãn trừng mắt nhìn hấn: “Chuyện của chúng ta còn chưa có giải quyết!”

Mặc dù nơi kia của Quân Mặc rất khó chịu, nhưng bây giờ vẫn nhận được, ngã xuống một bên, bàn tay ôm thân thể Mộ Hoàng Tịch vào trong lòng: “Có muốn trăm kê chuyện xưa cho nàng nghe không?”

Đại khái đoán được là chuyện gì, Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái: “Nói đi!”

Ôm chặt người trong ngực, Quân Mặc mới chậm rãi nói rõ câu chuyện không muốn nhớ lại kia: “Hai mươi năm trước, trăm vẫn là một hoàng tử không có tiếng tăm gì, bởi vì liên quan đến mẫu phi, phụ hoàng chưa bao giờ chú ý đến trăm, cho đến sau này mẫu phi chết rồi, trăm bị cho làm con thừa tự dưới gối Trịnh quý phi, sau đó trăm vẫn cố gắng học tập, rốt cuộc ở trong đám hoàng tử bộc lộ tài năng lấy được thưởng thức của phụ hoàng, mà Trịnh quý phi vừa mới trải qua đau đớn mất con thật sự hận ta thấu xương, bởi vì bà ta nói là trăm giết đứa bé của bà ta! Chỉ là chân tướng này trừ Trịnh quý phi thì không có ai tin tưởng, bởi vì đứa bé kia là đột tử ở trước mặt mọi người, khi đó trăm đứng từ xa, cũng không làm gì!”

Mộ Hoàng Tịch cảm thấy hơi thở trên người Quân Mặc thay đổi, không khỏi nắm tay của hấn, đứa bé kia, hấn là hấn giết chết! Nhưng khi đó hấn vẫn chưa tới mười tuổi.

“Hấn là nàng đã đoán được, đứa bé kia chính là trăm giết chết, chỉ là mục tiêu của trăm không phải nó, mà là Trịnh quý phi, đáng tiếc đứa bé kia uống nhầm trà vốn nên cho Trịnh quý phi uống, cho nên mới phải chết đi; thật ra thì đó không phải là độc, chỉ là một loại thuốc có thể làm trái tim người ta khó chịu, mà trái tim của con Trịnh quý phi cũng không tốt, cho nên nó mới đột tử!”

“Trịnh quý phi hận trăm, nhưng trăm càng hận bà ta hơn, bà ta tự cho là làm đến thần không biết quỷ không hay, nhưng không biết thời điểm ban đầu bà ta hạ độc hại mẫu phi trăm, trăm đang ở trong tù y phục, tận mắt thấy bà ta lấy độc được rót vào trong miệng mẫu phi, sau đó nhìn mẫu phi phát độc bỏ mình!”

Giọng nói của Quân Mặc cũng không thay đổi gì, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại cảm thấy sợ hãi và hận ý của hấn, chẳng biết lúc nào đã ôm chặt lấy hấn, làm như muốn an ủi hấn một chút! Lúc nàng biết thân thể mình chết đi cũng đã rất phẫn nộ, huống gì hấn tận mắt nhìn thấy tất cả!

Cảm thấy Mộ Hoàng Tịch đau lòng và an ủi, Quân Mặc cảm thấy giống như có một dòng nước ấm chảy vào trong lòng: “Trăm định giết Trịnh quý phi, nhưng Trịnh quý phi lại hạ độc thù với trăm trước, bà ta bắt được trăm nhưng không có giết, mà là trồng cỏ độc bên trong thân thể trăm, cũng là khi đó trăm mới biết Trịnh quý phi và Mộ Trình là cùng một phe, mấy năm sau đó trăm đều cố gắng vượt qua ở trong đau khổ, cho đến sau này leo lên để vị!”

“Tuy trăm là vua một nước, nhưng toàn bộ đại quyền của Tây Việt này cũng không phải là nằm ở trong tay trăm, nói ví dụ như Mộ Trình nắm giữ một phần ba thực lực triều đình, Trịnh gia nắm giữ binh quyền Nam Tắc, còn có binh quyền trong tay Hiến vương, cùng với Bắc Đường gia nắm giữ mạch sống của Tây Việt, nhà có giao hảo với Hiến vương, còn có gia tộc Nguyệt thị khổng lồ chế thương hành Tây Việt!”

“Những năm này trăm vẫn âm thầm bày ra, một ngày nào đó trăm muốn trừ những người này nhất, thu hồi lại đại quyền Tây Việt, mà bây giờ trăm đã bố trí xong, chỉ còn bước cuối cùng!”

Mộ Hoàng Tịch yên lặng nghe xong, một chữ cũng không nói, bởi vì không biết nên nói cái gì!

Quân Mặc ôm Mộ Hoàng Tịch: “Trăm một mực mưu đồ tất cả chuyện này, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp phải nàng, nếu động lòng, trăm tuyệt đối sẽ không buông tay, trăm không hy vọng nàng vì trăm làm chuyện gì, chỉ cần nàng ở bên người trăm, được không?”

Một chữ ‘được’ thiếu chút nữa bật thốt lên, cũng may vào lúc cuối cùng ngậm chặt, nếu hiện tại đồng ý, chẳng phải nàng thật sự muốn làm hoàng hậu sao? Thì đồng nghĩa với việc những lời nói hôm qua là vô ích ư?

Quân Mặc cũng không thật sự muốn nghe đáp án của Mộ Hoàng Tịch, lật người đề nàng lần nữa, thân thể mới nếm thử tình dục trong nháy mắt bị đốt lên, lúc này, nói gì cũng không hữu dụng nữa!

Hồng trưởng nhẹ rú xuống, che lại cảnh xuân bên trong! Mãnh liệt hấp dẫn, đòi lấy không cho cự tuyệt, một lần nữa Mộ Hoàng Tịch bị Đế vương nào đó ăn sạch sẽ, cuối cùng chỉ đành phải ngủ say!

Lúc mở mắt đã sau giữa trưa, lần này Quân Mặc không rời đi, mà vẫn ôm lấy nàng ngủ, cảnh đầu tiên nàng thấy sau khi mở mắt chính là một lồng ngực sáng bóng, đi lên chính là gương mặt làm mọi người phẫn nộ của Quân Mặc; Quân Mặc còn đang ngủ say, đêm qua hẳn một đêm không ngủ, hiển nhiên là cực kỳ mệt mỏi; Mộ Hoàng Tịch di chuyển thân thể, đối diện khuôn mặt Quân Mặc.

Bình thường dung mạo của hắn rất tuần mỹ trích tiên và khí chất rất ác ma; nhưng khi ngủ hắn lại có một phen mùi vị khác; tháo xuống lạnh lẽo, tháo xuống phồng bệ, hẳn không còn là Đế vương một nước cao cao tại thượng, cũng không phải là ác ma lạnh lẽo thích giết chóc, chỉ là một người bình thường!

Chẳng biết tại sao, nàng luôn đau lòng cho hắn, luôn muốn che chở hắn, nhưng Đây là yêu sao? Nhưng nếu không phải yêu, điều gì có thể giải thích loại tâm tình này của nàng?

Chẳng biết lúc nào Quân Mặc đã mở mắt, yên lặng nhìn nữ nhân nhìn hắn nhưng suy nghĩ đã bay đi đâu, không khỏi dâng lên một cảm giác thất bại, nhìn hắn nhưng lại đang suy nghĩ chuyện khác, chẳng lẽ hắn không có lực hấp dẫn như vậy? Làm như để chứng minh sức quyến rũ của mình, Quân Mặc cúi người hung hăng hôn lên đôi môi khẽ sưng đỏ của nàng, lộ ra vẻ cảm giác cho hả giận, điều này làm cho Mộ Hoàng Tịch bừng tỉnh dờ khóc dờ cười, dùng sức đẩy thân thể hắn ra: “Đừng làm rộn, nên tỉnh dậy rồi!”

Tuyên dâm giữa ban ngày vốn cũng không phải chuyện là một Đế vương nên làm, hắn lại còn như thế, không sợ bị chửi là hôn quân sao? Nhưng mà hắn đã là bạo quân rồi, lại thêm một danh hiệu hôn quân cũng không có gì! Mộ Hoàng Tịch im lặng, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì!

Nhưng mà lần này Quân Mặc cũng không làm gì, hôn một lát là thỏa mãn buông nàng ra rồi, vung tay lên lập tức có người bùng vô số khay đi vào, áo gấm, trăm ngọc Kim Chi, y phục là Phụng Hoàng màu vàng thêu mặt trên cùng một loại với màu đen của Quân Mặc, không cần nghĩ cũng biết là loại y phục gì, hơn nữa trong tay cung nữ còn có một mũ phượng vàng rực, xem ra vị trí hoàng hậu này nàng chạy không thoát!

Thế gian này nữ tử nào không muốn ngồi lên vị trí tôn quý này chứ, cố tình chỉ có nàng, thật giống như vận bất đắc dĩ! Quân Mặc đã sớm thay xong y phục đi ra ngoài, lưu lại một mình Mộ Hoàng Tịch với cung nữ ma ma trong phòng.

Hai ma ma hơn bốn mươi tuổi đi lên trước, nhất tề quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ Vương ma ma (Vinh ma ma), tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Cung nữ phía sau cũng đi theo hành lễ: “Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Miễn lễ!” Mộ Hoàng Tịch phát tay cho các nàng đứng lên, sau đó như tượng gỗ bị họ giầy vò, sau khi tắm xong, mặc từng cái từng cái áo lên người, sau đó là một đầu ngọc trâm, cuối cùng còn phải mặc vào Phụng Bào hoa lệ nhất.

Vì Mộ Hoàng Tịch trang điểm thanh nhã, Vương ma ma kinh diễm nhìn qua, sau đó cung kính nói: “Khởi bẩm nương nương, tổi nay hoàng thượng ở Long Hiền Điện thiết yến quần thần, sau đó hoàng thượng sẽ đích thân tới đón nương nương cùng nhau tiến về phía trước!”

Đây coi như là tiền trăm hậu tấu nhĩ! Mộ Hoàng Tịch bị ép buộc đã rất bình tĩnh đón nhận, đứng dậy ngồi vào một bên nhuyễn tháp, có chút cảm thấy nhàm chán tự tại ý hỏi: “Hậu cung này có bao nhiêu vị Tần phi?”

Vương ma ma chỉ tiết nói: “Hiện nay Hoàng thượng chỉ có một vị quý phi, một vị Hiền phi, một vị Đức Phi, còn lại không có, chỉ là tối hôm qua Hiền phi và Đức phi bị đưa ra khỏi cung, hiện tại chỉ có một Từ quý phi vẫn còn ở trong cung!”

Mộ Hoàng Tịch nhũn mày, không phải hậu cung của Đế vương có ba nghìn mỹ nữ ư? Sao tất cả đều là cung nữ, tại sao không có chủ tử?

Vinh ma ma tiến lên khom mình hành lễ nói: “Hoàng thượng lên ngôi nhiều năm như vậy chưa bao giờ tuyển tú, hậu cung có ba vị phi tử, Từ quý phi là tôn nữ Từ quốc công, Đức phi là nữ nhi Hộ bộ Thượng Thư, Hiền phi là nữ nhi của binh mã đại tướng quân Lý tướng quân, ba người họ là Trịnh Thái phi chọn cho hoàng thượng, chỉ là đã nhiều năm hoàng thượng chưa bao giờ đặt chân vào hậu cung, cho nên cũng chưa từng hạnh qua ba vị nương nương!”

“Trước kia hậu cung còn có mấy vị phi tử và Chiêu Nghi, Tiệp Dư, có mấy lần họ cố gắng quyến rũ hoàng thượng, kết quả bị hoàng thượng ban cho cái chết, cho nên trong hậu cung không có nữ tử nào dám đặt chân đến Ngự Long Điện, các đại thần cũng không hi vọng nữ nhi của mình bỏ mạng trong cung, cũng một thời gian thật dài không đưa tiểu thư vào đây.”

Hai người này là tâm phúc của Quân Mặc không thể nghi ngờ, nếu không sao có thể nói cặn kẽ như vậy, hơn nữa những lời nói này rõ ràng cho thấy Quân Mặc muốn nói cho nàng biết nhưng không biết nói như thế nào! Đột nhiên, ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch chợt co lại một cái, Quân Mặc cho các nàng giải thích rõ ràng như thế, ngay cả không sùng hạnh cũng nói hết ra rồi, chẳng lẽ là muốn chứng minh sự trong sạch của mình với nàng sao?

“Không được, các ngươi không thể đi vào!” Một trận ồn ào truyền vào từ ngoài cửa, hẳn là thị vệ đang ngăn cản người nào đi vào.

“Cút ngay! Ta chính là Thái phi nương nương, ngươi không muốn sống nữa đúng không!” Giọng nói vênh vác tự đắc của nữ nhân vang lên, giọng nói kia phách lối tới cực điểm.

“Đi! Đi ra xem một chút!” Mộ Hoàng Tịch nhũn mày vừa muốn đi ra lại bị hai ma ma ngăn cản: “Nương nương, hoàng thượng đã phân phó, Thái phi nương nương sẽ không vào được, hoàng thượng bảo nương nương không cần để ý tới họ, những chuyện khác ngài ấy sẽ xử lý!”

Quả nhiên, tiếng mắng phía ngoài càng ngày càng nhỏ, hẳn là bị đuổi đi; Mộ Hoàng Tịch ngồi trở lại vị trí, nâng chung trà lên uống một hớp, đang suy nghĩ gì cũng chỉ có năng biết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tiện lợi cho người!

Một mình ngồi trong điện cảm thấy nhàm chán, nhưng Mộ Hoàng Tịch cũng không tìm được những chuyện khác có thể làm, hơi đứng dậy: “Theo ta ra ngoài dạo đi!”

Vương ma ma đáp một tiếng ‘Dạ’, lập tức uốn nắn: “Nương nương, người nên tự xưng ‘Bổn cung’!”

Bổn cung? Ta còn bổn Tôn đấy! Mộ Hoàng Tịch cười khê trong lòng, trong lúc mọi người cẩn thận chen chúc đi ra ngoài, mới vừa đi tới cửa Mộ Hoàng Tịch lại dừng bước, không vì cái khác, chỉ vì y phục này quá nặng, hơn nữa chỉ mới đi mấy bước đã oi bức khiến nàng khó chịu, nhứt chí ngồi xuống ghế bên cạnh: “Có y phục nào nhẹ hơn một chút không?”

“Hồi nương nương, y phục của chính cung hoàng hậu đều như nhau, bộ này của nương nương đã xem như là nhẹ nhất rồi ạ!”

Mộ Hoàng Tịch bắt đầu đi để cái chén trong tay xuống, thầm mắng làm hoàng hậu thật không phải là dễ người làm, nàng là người tập võ mà mặc bộ y phục này cũng cảm thấy không chịu nổi, sao những tiểu thư mềm mại kia có thể chịu được bộ y phục nặng nề như vậy nhỉ?

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch đang buồn bực, Quân Mặc cũng đi tới bằng xa liền, toàn thân áo đen như mực, trên gương mặt tuấn mỹ không biểu lộ cảm xúc, lạnh lùng ngạo nghễ, hơi thở tôn quý quanh thân không gì sánh được, một đôi mắt đen nhánh thâm trầm như mực làm cho người ta không rét mà run, toàn thân khí thế bề thế càng làm cho người ta không nhìn được muốn thần phục, đây mới là Quân Mặc, Đế Vương Tây Hạ!

Chẳng qua, khi đôi mắt của Quân Mặc quét qua toàn thân chính trang của Mộ Hoàng Tịch thì lạnh lẽo lập tức tản đi, thay vào đó là vẻ Nhu Tình nồng nàn, vẻ mặt không có quá nhiều biến hóa, nhưng hơi thở biến đổi quanh thân thì ai cũng không thể bỏ qua!

“Tham kiến hoàng thượng!” Bên trong phòng cung nữ ma ma quỳ đầy đất.

Mộ Hoàng Tịch vuốt vuốt cổ bị ép đến có chút đau quay đầu nhìn về phía Quân Mặc: “Rất cuộc chàng đã tới!”

“Nhớ trăm há?” Long mày như ngọn núi của Quân Mặc vừa động, tự nhiên ôm Mộ Hoàng Tịch vào trong ngực, vẻ sủng ái hiển thị rõ.

Mộ Hoàng Tịch cũng không từ chối, mà chỉ bắt đầu dĩ cau mày: “Y phục quá dày, mũ phượng quá nặng!”

Quân Mặc nhìn toàn thân Mộ Hoàng Tịch một chút, hẳn là không cảm thấy gì, bởi vì mỗi nữ nhân trong hậu cung đều ăn mặc như thế này, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng nghe bọn họ ngại dày ngại nặng, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Quân Mặc vẫn không miễn cưỡng Mộ Hoàng Tịch: “Chỉ hôm nay thôi!”

“Đồng ý!” Mặc dù rất khó chịu, nhưng chỉ một buổi tối mà thôi, nàng vẫn có thể chịu được.

Hai người nói chuyện với nhau không coi ai ra gì, một đám cung nhân bên cạnh đã cả kinh cảm cũng rút xuống, vốn dĩ bị Hồ công công phân phó chăm sóc vị hoàng hậu nương nương đột nhiên xuất hiện này, trong lòng các nàng vẫn luôn thấp thòm không yên, dù sao tính tình của hoàng thượng như thế nào không ai hiểu rõ hơn các nàng, lúc nổi giận giết người là chuyện thường, một cung nhân bình thường đều không dám đến gần, mà hoàng thượng chưa bao giờ có sắc mặt với Tàn phi hậu cung, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, lần này đột nhiên hạ chỉ phong hậu, bọn họ cũng không biết hoàng thượng đang suy nghĩ gì, vậy mà hôm nay các nàng hoa mắt sao? Cái người toàn thân tản ra hơi thở dụ dỗ đó là hoàng thượng của bọn họ?

“Đi thôi!” Quân Mặc nắm cả hông của Mộ Hoàng Tịch đi ra ngoài, Hồ công công vung phất trần cười “Hí hí” một tiếng, xem ra sau này đã kiếm được nữ chủ tử rồi!

Đường từ Ngự Long điện đến Long Hiến điện nói dài thì không dài lắm mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đây là lần đầu tiên Quân Mặc đi đến nhẹ nhàng và tình nguyện như vậy, tay ôm Mộ Hoàng Tịch vẫn không chuyển qua, thật giống như sợ nàng đột nhiên bay mất vậy.

Long Hiến điện, Hồ công công đi lên từng bước vung phất trần: “Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!”

Mặc dù Mộ Hoàng Tịch chưa từng lộ diện trước mặt mọi người, nhưng hoàng thượng hạ thánh chỉ đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền, bọn họ chỉ có quỳ lạy, mà giờ phút này bọn họ cũng rất tò mò rốt cuộc là một nữ tử như thế nào lại có thể lấy được ưu ái của hoàng thượng, vừa đến đã phong hậu, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng có.

Vật áo màu đen hoa lệ phất qua trước mặt, Kim Tuyền theo long phượng đan xen vào nhau, cao quý không tả nổi, mà trong lúc đi như có hương sen phất qua, làm cho người ta ngửi thấy không khỏi sáng khoái! Không khỏi âm thầm suy đoán người hoàng hậu nương nương này là một mỹ nhân như thế nào!

Cung điện hoa lệ, bách quan tề tụ, bình vàng chén ngọc, ăn uống linh đình, Quân Mặc để Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống, sau đó bản thân mình ngồi bên cạnh nàng, lúc này mới giơ tay lên, giọng nói lạnh lùng nhưng trầm ổn uy nghiêm: “Bình thân!”

Mọi người nghe vậy từ từ đứng dậy, dưới áp lực của Quân Mặc cũng không dám trực tiếp ngẩng đầu, nhưng mà vẫn có người dám bạo gan ngẩng đầu, đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Hiền Vương Quân Hạo Hiền và Thừa Tướng Mộ Trình, hai người nhìn Mộ Hoàng Tịch, người trước là kinh ngạc, người sau hoàn toàn có thể dùng gặp quỷ để hình dung, mà ngay sau đó lại vang lên một giọng nói chói tai: “Tại sao là ngươi? Làm sao ngươi biết chỗ này?”

Có thể thét chói tai ngốc nghếch như vậy, ngoại trừ Hiền Vương phi Mộ Tâm Vi ra thì sợ rằng không còn người thứ hai!

Mộ Hoàng Tịch không trả lời, bởi vì chỉ cần nàng ngồi ở đây thì những người này không dám làm gì nàng, quả nhiên, Hồ công công vung phất trần đứng dậy: “Hiền Vương phi hãy nhìn rõ ràng, đây chính là hoàng hậu nương nương của nước Tây Việt ta, bất kính với hoàng hậu nương nương cũng chính là bất kính với hoàng thượng!”

“Không thể nào, sao nàng ta lại là hoàng hậu, sao tiện nhân này lại là hoàng hậu?” Mộ Tâm Vi rất tức giận, vô cùng tức giận, nàng vẫn còn đang đắc chí khi mình được làm Hiền Vương phi, nhưng sau một khắc con tiện nhân kia lại thành hoàng hậu, còn phải quỳ lạy trước nàng ta, sao nàng có thể chấp nhận được!

Đột nhiên có một luồng khí lạnh đập vào mặt, năng lượng cường đại khiến hai chân Mộ Tâm Vi mềm nhũn, ngã xụi lơ xuống đất, đôi môi không ngừng run rẩy, hoảng sợ nhìn Quân Mặc, hơi thở của hắn thật là dọa người!

“Hoàng huynh!” Quân Hạo Hiền ngăn cản trước mặt Mộ Tâm Vi, mặc dù hắn cũng rất ghét nữ nhân này, nhưng dù sao cũng do mình lấy về nhà, đến lúc đó vút đi vẫn là mặt mũi của hắn: “Hoàng huynh thứ tội, tiện nội không hiểu đúng mực, cũng không phải là cố ý mạo phạm ‘hoàng hậu’!”

Lúc Quân Hạo Hiền đang nói chuyện thì nắm chặt hai quả đấm, ‘hoàng hậu’! Chưa từng có hai chữ nào lại khiến hắn khó nói ra như bây giờ, rốt cuộc nàng quen biết hoàng huynh lúc nào, hai người lại ở bên nhau ra sao, vì sao mới xoay người một cái, nàng đã là tẩu tử của hắn?

“Lui ra đi!” Quân Mặc vung tay lên, mặc dù không nói nhưng cũng coi như đã bỏ qua cho Mộ Tâm Vi, tuồng vui tối nay vẫn còn, nếu có người lui trận trước thì không còn gì đáng xem nữa rồi.

Mà Mộ Trình và đại phu nhân Lý Thiên rất lâu mới hồi hồn, sau chốc lát chần chờ Mộ Trình đi lên trước: “Hoàng thượng, thần không biết người hoàng thượng phong làm hoàng hậu lại là trưởng nữ của thần, Mộ gia có thể được hoàng thượng ân sủng dĩ nhiên là phúc phận của Mộ gia, nhưng đại hôn của Đế hậu là đại sự thiên hạ nên không thể qua loa nóng vội như vậy được, không bằng để thần đưa tiểu nữ về nhà sau đó mời Khâm Thiên Giám chọn một ngày hoàng đạo cử hành đại điển phong hậu?”

“Đừng vậy hoàng thượng!” Đại phu nhân mặc một bộ hoa phục đi lên phía trước, cúi người hành lễ: “Mặc dù Hoàng Tịch không phải là ruột thịt của thần phụ, nhưng suy cho cùng vẫn là nữ nhi Mộ gia, dù sao xuất giá cũng phải có đáng về xuất giá, huống chi là phong hậu một nước, dĩ nhiên không thể để cho các nước khác coi thường chứ!”

Giờ khắc này đại phu nhân đang lo lắng trong lòng, nếu hoàng thượng muốn kết hôn với nữ nhi Mộ gia bọn họ, Mộ gia cũng không chỉ có một tiểu thư, chỉ cần kéo Mộ Hoàng Tịch về Mộ gia, còn người xuất giá là ai, dĩ nhiên sẽ do bà định đoạt!

“Mộ phu nhân nói có lý! Lão thần cũng cảm thấy hoàng thượng xử lý như vậy là có chút thiếu sót!” Một lão già tinh thần phần chân tuổi đã hơn thất tuần, ông ta đứng dậy tùy ý thị lễ với Quân Mặc: “Hoàng thượng, phong hậu một nước chính là chuyện quan trọng nhất, liên quan đến huyết mạch và thể diện của Hoàng thất, hoàng thượng phải thận trọng suy tính mới phải!”

Không cần đoán, một lão già có thể nói chuyện lớn mật trong trường hợp như vậy, ngoại trừ Từ Quốc Công ra thì không còn người thứ hai, chẳng qua là Mộ Hoàng Tịch có chút khó hiểu, vì sao tối nay Trịnh Thái phi không xuất hiện, ngay cả Từ Quý phi cũng không có, trường hợp như vậy thật không nên nha!

Từ Quốc Công vừa dứt lời, lập tức có người khác đứng ra khuyên bảo, ý kiến cơ bản đều giống nhau, không có gì hơn ngoài việc muốn Mộ Hoàng Tịch buông vị trí hoàng hậu ra trước, sau đó về nhà chờ xuất giá, không thể nghi ngờ Mộ Tâm Vi là người vui vẻ nhất, hôm nay chỉ cần kéo Mộ Hoàng Tịch xuống, để xem ngày khác nàng ta còn có mặt mũi nào mà ngồi lên vị trí này nữa không!

Mà dưới đất không ngừng có người ‘trung thành’ khuyên nhủ, tất cả đều mang dáng vẻ vì nước vì trung, nhưng ngoài miệng chỉ muốn lập tức kéo vị hoàng hậu này xuống. Chẳng qua Mộ Hoàng Tịch không thêm đề tâm, giống như người đang được nhắc đến phía dưới không phải là nàng vậy, một mình ngồi ở phía trên ăn uống vui vẻ, không thể không nói tay nghề của ngự trù không tệ, đã rất lâu rồi nàng chưa từng ăn mỹ vị như vậy đây, Mộ Hoàng Tịch chỉ tập trung tinh thần ăn uống, còn Quân Mặc bên cạnh thỉnh thoảng lại còn gấp thức ăn cho nàng, hoặc là dịu dàng nhìn nàng ăn, hai người ăn ái thâm tình rơi vào trong mắt Hồ công công, nét mặt già nua cũng cười thành hoa cúc, sau đó lập tức vẫy một tiểu thái giám tới phân phó Ngự Thiện Phòng làm thêm mấy món ăn ngon nữa!

Sau khi một loạt người nói xong, cuối cùng mới đến Hiền Vương, hắn mặc chính trang Vương gia hoa lệ, chiều cao ngọc lập đứng trước mọi người, lúc giơ tay nhắc chân đều tao nhã lịch sự, khiêm nhường lễ phép tám chữ phát huy vô cùng tinh tế: “Hoàng huynh, Thần Đệ cũng tán thành lời nói của Thừa Tướng đại nhân, dù sao cũng liên quan đến quốc thể nên không được qua loa!”

Quân Hạo Hiền nói vô cùng chính trực, nhưng rốt cuộc có lòng riêng hay không thì cũng không thể biết được.

Cuối cùng, Quân Mặc cũng để đũa bạc trong tay xuống, đôi mắt sâu thẳm liếc mọi người bên dưới, không khí trong nháy mắt khản trương lên: “Bỏ sung một đại điền là ý kiến hay! Nhưng Trẫm nói hoàng hậu là người Mộ gia lúc nào?”

Cái gì? Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, nhất là những người biết Mộ Hoàng Tịch, thế nào cũng không nghĩ tới Quân Mặc lại có thể nói như vậy!

“Hoàng thượng, nữ nhi của mình mà thần còn không nhận ra sao?”

“Đúng vậy hoàng thượng! Sao nữ nhi của mình mà thần phụ không nhận ra được chứ!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Nàng là đại tỷ của nô tỳ, chúng ta sẽ không nhận lầm đâu!” Làm sao Mộ Tâm Vi có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hiện tại chỉ cần có thể kéo Mộ Hoàng Tịch, gọi lão nương nàng cũng nguyện ý!

“Hoàng huynh! Thần Đệ cũng nhận ra Mộ đại tiểu thư, Thần Đệ tuyệt đối sẽ không nhận lầm!”

Miệng nhiều người xói chảy vàng, “tam nhân thành hổ”, lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, đừng nói đúng là Mộ Hoàng Tịch, coi như nàng không phải nhưng nhiều người xác nhận như vậy thì nàng không phải cũng thành phải! Chỉ có điều, Quân Mặc quay đầu: “Hoàng hậu, nàng quen những người này à?”

Sao Mộ Hoàng Tịch lại không hiểu ý của hấn chứ, tầm mắt ‘mờ mịt’ nhìn mọi người, sau đó vô cùng ‘mê mẩn’ lắc đầu một cái: “Hồi hoàng thượng, nô tì không biết!”

Về mặt mọi người cứng đờ, làm như không ngờ Mộ Hoàng Tịch dám nói như vậy, Thừa Tướng dĩ nhiên không thể nào liên hiệp với nhiều người để nói tân hoàng hậu này là nữ nhi của ông được, như vậy đáp án duy nhất nhất nàng thật sự là tiểu thư Mộ gia, nhưng trước bá quan văn võ cả triều mà nàng không đổi sắc mặt nói mình không biết, đây không phải là đùa bỡn mọi người sao?

Từ Quốc Công lập tức đứng ra: “Mặc dù người được hoàng thượng phong làm hoàng hậu, nhưng thân là nữ quan trọng nhất chính là hiếu đạo, há có thể lấy được vinh quang thì không nhận phụ mẫu? Đây quả thực là bất hiếu, vong ân phụ nghĩa, người như vậy tại sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ? Đây không phải là để cho người khác cười nhạo Tây Việt chúng ta sao?”

“Đúng vậy! Hoàng thượng, không được phong một nữ tử như vậy làm hậu!”

“Yên lặng!” Hồ công công vung phát trần, giọng nói the thé chói tai, nhất thời khiến người nọ cảm mồm

Mộ Hoàng Tịch thật sự giống như không nhận ra bén nhọn trong lời nói của bọn họ, chậm rãi cười cười: “Từ nhỏ Bôn cung đã không phụ không mẫu, vẫn sống nương tựa lẫn nhau với một nhà đầu, may mắn được hoàng thượng yêu thích, lúc này mới leo lên kim ngọc hoa đường này, hôm nay hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi các vị, các vị không lo uống rượu mua vui mà cứ muốn Bôn cung nhận phụ mẫu không biết ở đâu ra này là người nhà, nếu Bôn cung không nhận chính là bất hiếu, nhưng Bôn cung nhớ rõ sau khi mẫu thân bị bệnh chết đi thì phụ thân đã rơi xuống vách núi chết không toàn thây, xin hỏi hai vị đang đứng trước mặt này là người hay là quý?”

“Chuyện này.” Mọi người á khẩu không trả lời được, mà Mộ Trình lại giận đến mặt cũng xanh lá, còn chết không toàn thây!

Mộ Hoàng Tịch làm như không nhìn thấy sắc mặt biến hóa của bọn họ, tiếp tục nói: “Mặc dù Bôn cung rất hi vọng phụ mẫu của mình vẫn còn trên nhân thế, nhưng người chết đã chết rồi, đây là sự thật không thể nào thay đổi được, nếu các vị nhất định muốn Bôn cung nhận một đám ‘người thân’ không liên quan này, sợ rằng sẽ không tôn trọng Vong Linh trên trời!”

“Người nguy hiểm!” Mộ Tâm Vi thiếu chút nữa nôn ra máu, mờ mắt nói mờ cũng không được như vậy.

“Hoàng hậu giỏi tài ăn nói, thế sao nhiều người đều nói người là Mộ đại tiểu thư, Thừa Tướng và Vương Gia không thể nào đùa bỡn mọi người trong trường hợp này, hoàng hậu giải thích như thế nào?” Hiển nhiên là vẫn chưa muốn bỏ qua cho nàng.

Ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch xẹt qua mặt Từ Quốc Công, trong lòng thầm mắng: Lão già chết tiệt! Trên mặt vẫn khề cười duyên như cũ: “Chuyện này cũng thật kỳ lạ, thế gian này thiếu gì người có dáng vẻ giống nhau, đúng lúc Bôn cung có dáng vẻ tương tự như Mộ đại tiểu thư, chẳng lẽ đây cũng là lỗi của Bôn cung?”

“Mộ Hoàng Tịch! Người vì hậu vị mà không nhận người thân, người không sợ bị sét đánh sao?” Mộ Tâm Vi thật sự tức giận, chột vọt ra, Quân Hạo Hiền cũng không thể tóm nàng ta lại.

Mộ Hoàng Tịch vẫn không đổi sắc mặt: “Bôn cung có bị sét đánh hay không Bôn cung không biết, nhưng Bôn cung có thể nói cho Hiền Vương phi rõ ràng rằng, bây giờ người đang xúc phạm hoàng hậu, sỉ nhục Hoàng thất, theo như luật nên trảm!”

“Người đâu! Giải xuống đi!” Hồ công công rất tốt tiếp lời.

Nhìn muốn tới thật, Mộ Tâm Vi nóng nảy: “Người dựa vào cái gì, ta là Hiền Vương phi người có quyền lực gì đối với ta như vậy?”

Mộ Hoàng Tịch cười khề, nhưng nụ cười kia lại lạnh đến không thể lạnh hơn, khiến Mộ Tâm Vi rùng mình một cái: “Chỉ bằng Bôn cung là hoàng hậu!”

Chỉ bằng nàng ngồi ở chỗ này, không người nào có thể thay thế! Chỉ bằng từng tiếng si nhục của người, chỉ bằng tất cả những gì người đã làm với ta thì người đã sớm có thể xuống Địa ngục mấy lần! Để cho người sống đến bây giờ đã là tiện lợi cho người lắm rồi!

“Cứu mạng! Vương Gia cứu thiếp, phụ thân cứu con!” Mộ Tâm Vi không ngừng cầu khẩn, nhưng vẫn bị kéo ra ngoài, hơn nữa càng chạy thì càng xa!

“Hoàng thượng không thể!”

“Hoàng huynh!”

Lần này đã chọc giận một đồng người, chỉ có điều Mộ Hoàng Tịch mới không sợ hãi, trước khi mọi người mở miệng nàng đã ung dung lên tiếng hỏi Hồ công công bên cạnh: “Hồ công công, người hãy nói cho các vị đại này biết xem chống đối hoàng hậu, coi rẻ hoàng thượng còn cô động âm mưu sẽ có tội danh gì?”

“Dạ!” Hồ công công biết nghe lời phải: “Theo quốc pháp, Hoàng thất tôn quý không thể khinh nhờn, chống đối không tôn kính hoàng hậu, coi rẻ hoàng thượng và si nhục Hoàng thất, si nhục quốc gia, theo như Luật Lệ —— nhẹ thì chém đầu, nặng thì tịch thu tài sản giết chết cả nhà kẻ phạm tội, tru diệt cửu tộc!”

“Hoàng thượng thứ tội, chúng thần cũng không có ý mạo phạm!” Hồ công công vừa nói như thế thì chuyện liền lớn, tất cả mọi người quỳ xuống, cho dù không phải thật tâm thần phục nhưng vẫn phải ra vẻ một chút.

“Vây vừa này các khanh chỉ vào hoàng hậu của trẫm nói năng lỗ mãng trước mặt trẫm, chẳng lẽ là trẫm hoa mắt sao?” Quân Mặc ngược mắt, lạnh lẽo trong mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nếu như thật sự có áp bức khiến quan viên phía dưới gần như nằm sát xuống đất, giờ phút này lòng dạ gì cũng mất hết.

Mộ Hoàng Tịch buồn cười lộ một quả nho ném vào trong miệng, nhìn gò má Quân Mặc một chút, sau đó lại tiếp tục ăn, mà Hồ công công dường như cũng không cảm thấy cả triều đang nghiêm túc, nhận lấy một mầm thịt bần chân gấu kho tàu trong tay tiểu cung nữ đặt xuống trước mặt Mộ Hoàng Tịch, tự mình cầm thìa chia thức ăn cho nàng! Mộ Hoàng Tịch yên tâm thoải mái ăn, mà trong chỗ tối, mí mắt của Thanh Qua và Thanh Nguyên đồng thời co rút mãnh liệt, hoàng hậu nương nương quả nhiên không giống với người khác!

Toàn bộ không gian cũng dừng lại, đương nhiên là có thể bỏ qua người nào đó đang ăn ngon phía trên! Rất nhanh phản khản trương này đã bị phá vỡ, người đến là một nữ tử xinh đẹp, nhìn rõ hẳn là cung nữ cao đẳng, nàng ta đi tới hơi thất lễ với Quân Mặc: “Tham kiến hoàng thượng! Nô tỳ phụng chỉ truyền khẩu dụ của Thái phi nương nương, miễn xá tội chết cho Hiền Vương phi, bây giờ Hiền Vương phi đã được đưa về cung của Thái phi nương nương!”

Dưới đất Mộ Trình và đại phu nhân cùng thở ra, cũng may Thái phi nương nương ra tay đúng lúc, còn Mộ Hoàng Tịch lại cau mày ảo não một chút, xem ra tạm thời Mộ Tâm Vi vẫn không chết được!

“Thái phi nương nương còn ban thưởng cho hoàng hậu nương nương một chén cháo tổ yến, mời nương nương dùng từ từ!” Cung nữ kia vung tay lên, lập tức có người bưng cháo tổ yến lên.

Hồ công công nhận lấy lập tức muốn dùng ngân châm kiểm độc, vậy mà nữ tử kia vội giơ tay lên ngăn cản: “Hồ công công, đây do Thái phi nương nương tự mình ban thưởng, chẳng lẽ người còn hoài nghi Thái phi nương nương sẽ mưu hại hoàng hậu nương nương hay sao?”

Lúc nói chuyện, nữ tử kia nhìn chằm chằm vào Mộ Hoàng Tịch, khiêu khích trong mắt muốn nàng không thấy cũng khó khăn!

“Hiếm khi được Thái phi nương nương ưu ái, Bồn cung thụ sủng nhược kinh!” Giả bộ ai không biết? Chỉ có điều nàng muốn xem rốt cuộc là ai lợi hại hơn, phát tay để Hồ công công bưng lại: “Không cần kiểm đầu, hiếm khi thấy được tâm lòng thành của Thái phi nương nương, sao Bồn cung có thể không cảm kích chứ?”

“Nương nương! Chuyện này.” Hồ công công chần chờ, với quan hệ của Trịnh Thái phi và hoàng thượng thì trong chén tám chín phần là có độc, hơn nữa còn là kịch độc, đây cũng không phải là trò đùa nha!

Có lẽ người phía dưới cũng đoán được, không khỏi có người ôm hy vọng Mộ Hoàng Tịch uống chết đi, Quân Hạo Hiền thoáng qua vẻ lo lắng, nhưng vẫn không mở miệng!

Chỉ có Quân Mặc là không lo lắng chút nào, phải biết Mộ Hoàng Tịch ăn hai Kim Liên tử, muốn độc chết nàng cũng khó khăn, dưới ánh mắt không thể tin của mọi người, Mộ Hoàng Tịch từng miếng từng miếng uống cạn cháo tổ yến, sau đó còn chép chép mồm: “Thái phi nương nương ban thưởng đúng là khác biệt, đây là lần đầu tiên Bồn cung được ăn cháo tổ yến đầy mỹ vị như vậy!”

Mọi người: “.”

--- ----- Lời của tác giả --- -----

Yên tâm! Nữ chính không ngốc, cũng sẽ không để cho người khác ức hiếp! Sớm muộn gì cũng đá lại!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 70

Chỉ có Quân Mặc là không có chút lo lắng nào, phải biết Mộ Hoàng Tịch ăn hai cây kim liên tử, nàng muốn độc chết mình cũng khó khăn, trong lúc mọi người không thể tin, Mộ Hoàng Tịch từng miếng từng miếng uống cạn cháo tổ yến, sắc mặt hồng phấn chép miệng: “Thái Phi nương nương ban thưởng thật khác, đây là lần đầu tiên bốn cung được ăn cháo tổ yến ngon như vậy!”

Mọi người: “.”

Trong con người Quân Mặc tràn ra cung chiều, tay nắm eo Mộ Hoàng Tịch tỉ mỉ vuốt ve, trong lòng ám áp nòng nân, tất cả mọi người đều hi vọng ngồi vào vị trí của mình, tay ôm quyền to thiên hạ, thế nhưng hân ngồi đủ rồi, lúc một mình anh dừng chiến đấu mới có thể thể nghiệm cảm giác cô đơn, giờ phút này hân chỉ muốn ở cạnh nữ tử đang ngồi cạnh mình, mặc kệ bao lâu! Con người dịu dàng ngừng lên lại biến mất sạch sẽ: “Các vị ái khanh còn muốn quỳ trên đất sao?”

Tuy là nghi vấn, nhưng vẫn mang theo nòng nặc áp bức như cũ, mọi người hai mặt nhìn nhau, biết chuyện vừa rồi đã qua như vậy, nếu không theo tính tình Quân Mặc nhất định sẽ khiến mảnh đất này nhuộm đầy máu! Sắc mặt Mộ Hoàng Tịch âm trầm, không biết đang nghĩ gì, mà tay đại phu nhân gắt gao nắm vạt áo, có thể thấy được bà ta có bao nhiêu thất vọng, Quân Hạo Hiên ngược mắt nhìn Mộ Hoàng Tịch, yên lặng lui về vị trí của mình.

Sau bữa tiệc dĩ nhiên là đơn giản rất nhiều, bởi vì có Quân Mặc ở đây phát ra khí lạnh, coi như náo nhiệt thế nào cũng làm cho người cảm thấy lạnh, khi trải qua chuyện vừa rồi, không người nào không có đầu óc đám bắt kính với Mộ Hoàng Tịch, trừ phi hân không muốn sống!

Ăn uống no đủ Mộ Hoàng Tịch cảm thấy không thú vị, chào hỏi Quân Mặc một tiếng rồi chạy đi, hai vị ma ma thận trọng bảo hộ phía sau nàng, thỉnh thoảng giúp nàng nhắc làn váy thật dài!

“Hai!” Tim đình ngồi xuống, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới không ngừng hô hấp, quả nhiên nàng không thích hợp với hoàn cảnh như vậy, quá nhiều người xa lạ, quá đè nén.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi như cũ, nơi này coi như đã tốt, nếu như ở phía Bắc Trường Thành, tuyết sẽ lớn hơn, Mộ Hoàng Tịch tựa vào lan can, nghiêng đầu nhìn tuyết tuôn rơi ngoài cửa sổ, tuyết màu trắng, nhưng dưới ánh đèn cung đình chiếu rơi xuống lại thành một mảnh màu đỏ, Mộ Hoàng Tịch nhìn một chút không khỏi trầm mê, cuối cùng ngay cả mình đang nghĩ gì cũng không biết.

Hồi lâu, Mộ Hoàng Tịch từ trong suy nghĩ của mình ra ngoài, mà Vương ma ma bắt đầu nhắc nhở: “Nương nương, ngài ra ngoài lâu rồi, đi về trước có được không?”

Mộ Hoàng Tịch vẫn không nhúc nhích, nàng không muốn trở về, đột nhiên gương mặt Quân Mặc xẹt qua trước mắt nàng, trong lòng chợt đau xót, như bị kim đâm, nàng chỉ biết mình ghét chỗ này, tuy nhiên đã quên, còn có một người ghét đối mặt với những người đó hơn mình, nàng ném hân lại, để mình hân quân chiến đấu hăng hái, Mộ Hoàng Tịch ‘vụt’ từ vị trí đứng dậy, thật nhanh chạy tới con đường ban này.

Về mặt Vương ma ma và Vinh ma ma nghi hoặc, không hiểu vì sao trong lúc bắt chợt Hoàng Hậu kích động như thế, hai người nhìn nhau đuổi theo: “Nương nương, ngài chậm một chút!”

“Tránh ra!” Nhìn thấy trước mặt nhiều thêm cánh tay, giọng Mộ Hoàng Tịch lạnh dần.

Quân Hạo Hiên nghe vậy thân thể chấn động, chẳng những không tránh ra, mà hai tay đồng thời nắm hai vai Mộ Hoàng Tịch, không để nàng trốn tránh nhìn thẳng nàng: “Trong mộ địa Long Viêm đế, người đi theo bên cạnh hoàng huynh có phải nàng không?”

Khi đó hân cho là không phải, bởi vì khuôn mặt nàng không giống, bởi vì trên người nàng có hương sen, nhưng chính hân tự cho là đúng, khiến tất cả biến thành như vậy.

“Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?” Tròng mắt Mộ Hoàng Tịch không lùi: “Hiên vương chó quên, bây giờ bốn cung là tầu tử của người, người làm vậy sợ rằng có chút không ổn!”

“Mộ Hoàng Tịch! Nàng còn muốn giả bộ đến khi nào?” Quân Hạo Hiên đột nhiên rống to một tiếng, đáng vẻ ôn tồn nho nhã không còn sót lại chút gì, nhìn trong mắt Mộ Hoàng Tịch không hề cam, không hiểu, có tức giận: “Nếu như nàng vì ta cản trở nàng giết Mộ Tâm Vi, mà nàng giận ta lâu như vậy, dù sao cũng nên bớt giận đi! Mặc kệ sau này nàng đối phó nàng ta thế nào, ta sẽ mặc kệ được chứ? Nhưng bởi vì chuyện này nàng lại khiến quan hệ giữa chúng ta thành như vậy? Hoặc là nói nàng không nhận ra tâm lòng của ta?”

“Coi như nàng không muốn gả cho ta, vì sao phải gả cho hoàng huynh, tại sao không phải là người khác? Vì sao cố tình là hân?”

Mộ Hoàng Tịch không hiểu vì sao hân kích động như thế, bởi vì nàng gả cho hoàng huynh hân ư? “Có liên quan gì tới người?”

“Có liên quan gì đến ta à?” Quân Hạo Hiên cười lạnh, tâm tình kích động dần dần trở bình thường, nhưng trong con người là chán nản thật sâu: “Mộ Hoàng Tịch, nàng thật biết làm tổn thương người khác!”

“Giữa ta và ngươi là không thể nào, cho tới bây giờ cũng không thể, ngươi và ta vốn không phải là một loại người!”

Mộ Hoàng Tịch nghiêng người tránh ra, vạt áo hoa lệ kéo thành hình tròn duyên dáng, trăm hoa đua nở, chim phượng bay cao.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Quân Hạo Hiên, Quân Hạo Hiên đột nhiên đưa tay kéo tay Mộ Hoàng Tịch lại, trong giọng nói mang theo van xin cuối cùng: “Thật sự không trở về được sao?”

Thân thể Mộ Hoàng Tịch thẳng tắp, khuôn mặt dưới ngọn đèn tàn, đèn cung đình lửa đỏ soi sáng khuôn mặt vô tình của nàng: “Nếu như gặp nhau là một chuyện sai lầm, ta tình nguyện lúc ban đầu không cứu ngươi!”

Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch rút tay về cất bước rời đi, bóng lưng nàng như người vô tình, chưa từng dao động chút nào! Hai ma ma đứng ở một bên hai mặt nhìn nhau, sau đó im lặng không lên tiếng đi theo!

Bông tuyết rơi trên người Quân Hạo Hiên dần nhiều, cho đến khi bóng dáng Mộ Hoàng Tịch đi xa, thể mà hần lại không nhúc nhích, nhưng tay trong tay áo đã nổi gân xanh! Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao nàng không bằng lòng nhìn ta một chút? Hần kém Quân Mặc ở đâu? Chẳng lẽ là vì ngôi vị hoàng đế kia?

Rõ ràng vẫn muốn chính miệng nghe nàng thừa nhận nàng cứu mình, nhưng vì sao hiện tại biết đáp án, lại tổn thương người như vậy?

Bên mặt Mộ Hoàng Tịch mới vừa vào lập tức đón nhận ánh mắt ân cần của Quân Mặc, trong lòng Mộ Hoàng Tịch ấm áp, bước nhanh đi tới, cầm tay Quân Mặc vươn ra lần nữa ngò vào bên cạnh hần.

Bàn tay Quân Mặc che tay Mộ Hoàng Tịch, xúc cảm lạnh lẽo khiến hần cau mày: “Bên ngoài lạnh như vậy, tại sao không gọi bọn họ chuẩn bị lò sưởi cho nàng?”

“Không sao! Bây giờ thân thể ta không kém như vậy!” Mộ Hoàng Tịch cảm thụ nhiệt độ bàn tay hần truyền tới, trái tim bị gai nhọn đâm vào thoáng tốt hơn.

Hồ công công một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bày ra bộ mặt nghiêm túc xuống phía dưới, đánh chết hần cũng không nói nhìn thấy Đế Vương máu lạnh đang trêu đùa ngón tay Hoàng Hậu nương nương, cử động ngây thơ như vậy hần tuyệt đối nghĩ hoàng thượng không làm, cho nên nhất định là hần hoa mắt!

“Ha ha!” Mộ Hoàng Tịch nhìn cử động Quân Mặc ấu trĩ như thế, không nhịn được bật cười: “Chàng có lời gì cần nói thì nói có sao lại ập ứng?”

Quân Mặc khẽ do dự, chỉ dùng giọng hai người có thể nghe: “Mới vừa này Hiên vương đi ra ngoài!”

“Ta có gặp hần!” Mộ Hoàng Tịch cũng không che giấu, cũng không phát giác có gì không thể nói: “Lúc trước ta và hần có chút dây dưa, nhưng mà ta đã nói rõ, có thể hiểu hay không là chuyện của hần!”

“Ừm!” Quân Mặc gật đầu, trái tim mới vừa này được buông xuống, có lẽ Mộ Hoàng Tịch không biết, thể nhưng hần lại rõ ràng tình cảm người đệ đệ kia đối với Mộ Hoàng Tịch, lúc trước mặc dù Quân Hạo Hiên đối với bất luận kẻ nào cũng ấm áp, nhưng bên cạnh hần chưa từng có một nữ nhân, cũng chưa từng đối với nữ nhân nào đặc biệt, mà từ lần tế thiên trở lại hần liền bắt đầu thay đổi, mà người khiến hần thay đổi là Mộ Hoàng Tịch.

Khi đó hần cũng không nghĩ đến có một ngày mình sẽ yêu nữ nhân đứng trước, hơn nữa nữ nhân này cũng là Mộ Hoàng Tịch! Lại nói tình cảm của bọn họ tới có chút nhanh, nhưng lại cảm thấy đó là đương nhiên, mấy ngày trước, bọn họ còn chưa từng biết rõ tên tuổi đối phương, mà mấy ngày sau, bọn họ đã trở thành phu thê!

Khi này Quân Hạo Hiên đi ra tìm của hần liền nhắc tới, nhưng nhìn nàng trở lại, hơn nữa thần nhiên như thế, tim của hần mới trả về, trong nháy mắt hần cảm thấy bất đắc dĩ, hần luôn vắng lạnh chừng chặc, khi nào thì lo được lo mất như vậy? Vương ma ma ở một bên nghe lời Mộ Hoàng Tịch nói vào trong tai, không khỏi thêm phần tôn kính Mộ Hoàng Tịch, một cô nương quả quyết luôn biết không nên nói với phu quân rằng mình nói chuyện tình với nam tử khác, huống chi nam tử này còn là Đế Vương một nước; nhưng Mộ Hoàng Tịch lại một thân thần nhiên, không chút ý tứ giấu giếm nào, làm sao có thể không khiến người ta tôn kính!

Dạ tiệc kết thúc, Quân Hạo Hiên vẫn chưa trở lại, có thái giám báo lại, nói hần đi chỗ Thái Phi!

Lúc rời đi, Mộ Hoàng Tịch nhìn Mộ Hoàng Tịch thật sâu một cái, trong mắt có uy hiếp, cũng có chút ý sợ hãi không xác định! Đúng, ông ta e ngại Mộ Hoàng Tịch, bây giờ Mộ Hoàng Tịch đã không phải là vật ông ta có thể nắm trên tay, đến nay ông ta vẫn không quên được lúc Mộ Hoàng Tịch chỉ kiếm lên cổ ông ta!

Mà Mộ Hoàng Tịch còn thần nhiên cười, đẹp như hoa sen, thiếu sót duy nhất chính là ánh mắt nàng quá lạnh, lạnh đến khiến Mộ Hoàng Tịch cảm thấy lòng bàn chân phát run!

Từ Long Hiên điện ra ngoài, Quân Mặc không có lên liễn, mà dắt tay Mộ Hoàng Tịch, hai người từng bước từng bước dọc theo hành lang trở về; cùng người yêu bước chậm trong gió tuyết, cũng xem như là một chuyện tốt rồi!

Hồ công công rất có ánh mắt vấy lụi mọi người, theo võ công hoàng thượng không ai tổn thương được hần, mà võ công Hoàng Hậu nương nương mặc dù ông không biết, nhưng nghe nói cũng sâu không lường được, cho nên ông không lo lắng an nguy của bọn họ, bảo người lui đi, cho bọn họ yên tĩnh!

Hành lang cừu khúc thật dài, hai người đi sóng vai, vạt áo màu đen đan vào nhau, không phân được ai là ai, Long Ngọc Phượng trông rất sống động quần vào nhau, xem ra vô cùng xứng đôi; đêm lạnh tanh, hành lang lạnh lẽo, nhưng vì có người bên cạnh mà trở nên khác biệt. Hai người ai cũng không nói gì, loại cảm giác này lưu truyền trên bàn tay hai người đan xen nhau, không cần quá nhiều ngôn ngữ nhưng cũng có thể cảm nhận được tình ý chân thật nhất!

Người chạm mặt khiến Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng, sắc mặt Quân Hạo Hiên động lại, nhưng vẫn cúi đầu quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng!”

Mộ Tâm Vi khó khi nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch mà không lập tức xông lên đòi chém đòi giết, thút tha hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng!”

Hai ngày nay cố ý xem nhẹ hành vi của nàng ta nhưng nàng ta không tức giận, ngược lại cảm thấy vô cùng ngại thẹn, giằng co một thời gian, cung nữ mới vừa đưa tổ yến đi ra: “Thái phi nương nương triệu kiến Hoàng hậu!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trịnh Thái Phi

Hai người đi đến trước mặt Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch thì dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng, sắc mặt Quân Hạo Hiên cứng ngắc, nhưng vẫn cúi đầu quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng Thượng!”

Hiếm khi Mộ Tâm Vi nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch mà không xông lên hô đánh hô giết ngay lập tức, lại duyên dáng hành lễ: “Tham kiến Hoàng Thượng!”

Nàng không hề tức giận với hành vi cố ý xem nhẹ nàng của hai người này, trái lại cảm thấy vô cùng áu trĩ, mà ngay giữa lúc đang giằng co này, cung nữ vừa nãy đưa tổ yến bước ra: “Thái Phi nương nương triệu kiến Hoàng Hậu!”

“Đêm nay Hoàng Hậu hơi mệt!” Quân Mặc lập tức từ chối, dù cung nữ kia kiêu ngạo, nhưng vẫn sợ sệt Quân Mặc, thoáng do dự, quỳ phịch xuống trên mặt đất: “Ý chỉ của Thái phi nương nương nô tỳ không dám làm trái, xin Hoàng Thượng đừng để nô tỳ khó xử!”

Quân Mặc muốn mở miệng lại bị Mộ Hoàng Tịch ngăn cản, Mộ Hoàng Tịch vỗ vỗ cánh tay hân khê cười: “Thái phi nương nương vừa đưa tới một chén cháo tổ yến ‘mỹ vị’, dù sao thần thiếp cũng phải đến tạ ơn mới đúng, huống hồ Thái phi nương nương đã tự mình tới mời, nếu thần thiếp không đi, trái lại dường như thần thiếp không biết cấp bậc lễ nghĩa rồi!”

Lời Mộ Hoàng Tịch nói khiêm tốn hữu lễ, nhưng mọi người ở đây đều nghe ra ý tứ hàm xúc trong lời nàng! Mà Quân Hạo Hiên nhìn Mộ Hoàng Tịch vô cùng thân thiết với Quân Mặc, còn cả thái độ của Quân Mặc đối với Mộ Hoàng Tịch, hết thảy giống như một cây đao hung hăng cắm vào trong tim hắn, không thấy đổ máu, nhưng lại đau tận xương tủy!

“Đi đi! Cẩn thận!” Người thông minh như Quân Mặc sao có thể không biết Mộ Hoàng Tịch có tâm tư gì, dù sao hắn đã chuẩn bị ra tay, cũng không phải sợ sệt Thái Hậu, bây giờ hắn đã chịu đựng chất độc trong tim đến đỉnh điểm, Mộ Hoàng Tịch muốn trút giận đương nhiên hắn sẽ không ngăn cản.

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu, sau đó vén váy đi theo cung nữ kia, y bảo rộng rãi quét qua bên người, hoa văn hoa lệ đến chói mắt, phảng phất hương hoa sen tươi mát vô cùng, Quân Hạo Hiên quỳ trên mặt đất, sắc mặt giữ kín như bưng.

Mộ Hoàng Tịch vừa đi, Quân Mặc cũng không muốn ở lại thêm nữa, tùy tiện nói một tiếng “Miễn lễ” liền rời đi, sao hắn lại không rõ ràng tâm tư của người đệ đệ này của hắn chứ, không chỉ là đối với Mộ Hoàng Tịch, còn có cả vị trí kia!

Vừa rời khỏi tầm mắt của Quân Mặc, cung nữ kia lập tức lấy lại bộ dáng chân cao khí ngang như lúc đến, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước, tựa như nàng ta mới chính là chủ tử vậy, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, không để loại cáo mượn oai hùm này vào mắt!

“Hoàng Hậu, dù hiện tại ngươi là Hoàng Hậu, nhưng Hậu cung này vẫn do Thái phi nương nương quyết định, dù ngươi được sủng ái vô cùng, nhưng đừng quên, Hoàng Thượng có thể phong ngươi làm Hoàng Hậu, Thái phi nương nương cũng có thể phế ngươi đi! Đến khi gặp Thái phi nương nương ngươi nên cung kính hành lễ vào, Thái phi nương nương không muốn thấy nhất chính là những kẻ ý vào bản thân nhận được chút sủng ái liền vô pháp vô thiên*!”

(*Vô pháp vô thiên: Không có luật pháp (mẫu mực), coi trời bằng vung)

Nghe lời giáo huấn của cung nữ kia, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Ngươi đang nói chính ngươi sao?”

Cung nữ giận dữ: “Ngươi nói cái gì?”

Đôi mắt Mộ Hoàng Tịch ngưng lại, một đạo sát khí như thực chất bắn ra: “Bản cung là Hoàng Hậu, còn ngươi chẳng qua chỉ là một cung nữ ý vào uy thế

của Thái phi mà cáo mượn oai hùm thôi, cho dù Thái phi như thế nào, bà ấy cũng chỉ là Thái phi, vĩnh viễn cũng không phải Thái Hậu, nếu ở trong gia đình bình thường, cũng chỉ là một thê thiếp đã hết thời mà thôi! Đâu có gì tôn quý đáng nói?”

Nếu kết quả đã định trước, Mộ Hoàng Tịch cũng sẽ không nhường nhịn nữa!

Cung nữ kia bị sát khí của Mộ Hoàng Tịch làm cho sợ hãi tới mức không dám động, lúc phục hồi lại tinh thần Mộ Hoàng Tịch đã đi xa, mà nhớ lại những lời vừa rồi của Mộ Hoàng Tịch, lửa giận trong lòng nổi lên, đi đường nhỏ chạy đến cung Thái phi!

Lúc Mộ Hoàng Tịch đi đến Thái Vi cung của Thái phi, cũng không bắt ngờ mình phải ăn canh bẻ môn, cung điện to lớn như vậy nhưng cổng lớn lại đóng chặt, mà xung quanh không có lấy một cung nhân coi giữ, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại hiểu rõ, ở bên trong đại điện, hẳn có một đám người đang trừng mắt nhìn nàng!

Mộ Hoàng Tịch suy nghĩ một lúc, tiến vào sao? Đường như có chút phiền toái! Không tiến vào? Vậy vừa vặn hợp ý Thái phi, chịu đủ việc ra oai phủ đầu này rồi!

Hạ quyết tâm, Mộ Hoàng Tịch từng bước đi lên bậc thang của Thái Vi cung, cuối cùng đứng lại trước đại môn cao ba thước, khóe môi thoáng gọi lên nét cười quý dị, sau đó nâng đùi phải thon dài của mình lên, một chân đá lên! Đại môn to lớn “Ầm” một tiếng đổ xuống, người ở bên trong hiển nhiên không ngờ Mộ Hoàng Tịch sẽ làm như vậy, kinh ngạc đến nỗi quên cả biểu cảm, mà Mộ Hoàng Tịch đứng ở cửa từ thu chân lại, phui phui bụi trên cánh tay, nâng mắt cất bước, động tác cao quý, đoan trang nhã nhặn đi qua cánh cửa đã nằm trên mặt đất, dáng đi tao nhã, ung dung, tựa như người vừa mới một chân đạp cửa kia hoàn toàn không phải nàng!

“To gan!”

“Láo xược!” Rốt cuộc những người kia cũng tìm lại được giọng nói của mình, nhưng lúc quát mắng âm lượng rõ ràng đã giảm bớt.

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch rơi vào vị trí cao nhất ở nơi này, ở nơi đó có một nữ nhân hoa phục cảm y đang ngồi, bà có một gương mặt vô cùng mỹ lệ, lông mày mảnh, mặt trái xoan, dáng vẻ vô cùng đẹp đẽ, mà dường như năm tháng đặc biệt thiên vị nữ nhân này, cho nên trên người bà ngoại trừ khí tức thâm trầm do thời gian lắng lại, rõ ràng không tìm thấy chút dáng vẻ lão thái (người đã có tuổi) nào, cũng không ai nhìn ra tuổi thật của bà đã hơn bốn mươi tuổi! Toàn thân bà mặc hoa phục lông lầy, phía trên thêu hoa văn mây lành rồng lượn, ngồi ngay ngắn trên đài cao, dùng tư thái nhìn xuống đánh giá Mộ Hoàng Tịch, mà bởi vì khí tức âm lãnh lộ ra trong đôi mắt phượng hẹp dài kia khiến người khác không rét mà run, đây vốn dĩ không phải là khí tức mà một Thái phi nên có.

“Bái kiến Thái phi nương nương!” Mộ Hoàng Tịch là người biết lễ độ, dù là người vô cùng không muốn gặp, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn nên làm.

Trịnh Thái phi thấy lễ nghi vốn có cũng như không kia của Mộ Hoàng Tịch, sắc mặt càng thêm âm trầm: “Xem ra Hoàng Hậu vẫn chưa quen với cấp bậc lễ nghĩa trong cung, người đâu, dạy bảo Hoàng Hậu thay ai gia!”

Ai gia? Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, hình như chỉ có Thái hậu mới có thể tự xưng như vậy chứ! Giọng nói của Thái phi trái lại có chút giống, sắc bén vô cùng, bà vừa dứt lời, một đám mama phản ứng kịp bắt đầu đi tới bên này, tiến lại gần Mộ Hoàng Tịch muốn bắt lấy nàng!

Mộ Hoàng Tịch cảm nhận được hơi thở của những người này, nhất thời hiểu rõ đây đều là người có luyện võ, thân thể lộn một vòng nhảy ra khỏi vòng vây của bọn họ, lần vẩy hoa lệ xẹt qua trong không trung một đường cong duyên dáng, giờ phút này hình thù Phượng Hoàng thật sinh động như thật, dường như muốn thoát khỏi y phục bay đi!

“Phản rồi! Bắt lấy nàng ta cho ai gia!” Thái phi vỗ tay vịn hét lớn, lập tức lại có thêm người gia nhập hàng ngũ, mà những người này võ công còn cao hơn đám mama vừa rồi nhiều, nhưng trong mắt Mộ Hoàng Tịch cũng đều như nhau!

Vạt áo hoa lệ chớp lóe, thân thể Mộ Hoàng Tịch đột nhiên biến mất, mọi người đồng thời “Ồ” một tiếng, rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mà bỗng nhiên có một giọng nói tinh tế truyền đến từ trên đài cao, mọi người quay đầu, mới phát hiện Mộ Hoàng Tịch đã ngồi xuống bên cạnh Thái phi từ khi nào, giờ phút này đang cầm một chén trà tao nhã uống!

Trịnh Thái phi tức giận đến nỗi hô hấp cũng không ổn định, ở trong cung, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai dám khiêu khích uy nghiêm của bà ta như vậy: “Mộ Hoàng Tịch, ngươi muốn chết!”

“Bản cung chỉ là muốn tới cảm ơn Thái phi nương nương đã ban cháo tổ yến cho bản cung mà thôi, sao Thái phi nương nương lại phải làm ra một trận lớn như vậy?” Tựa như Mộ Hoàng Tịch không cảm nhận được sự tức giận của Thái phi, lười biếng cười hỏi.

“Hừ!” Trịnh Thái phi phát tay ra hiệu để đám người trong phòng tản ra, cố gắng bình ổn tức giận của chính mình mới mở miệng: “Xem ra ai gia phải nhìn lại người rồi!”

“Không dám! Bản cung đã nghe nói đến thù đoạn của Thái phi nương nương từ lâu, vốn cho rằng đêm nay sẽ được mở mang kiến thức một phen, hiện tại xem ra... Thật có chút hữu danh vô thực (danh không đúng với sự thật)!” Mộ Hoàng Tịch tiếp tục thành thoi tự tại tại nơi.

Trịnh Thái phi hận không thể giết chết Mộ Hoàng Tịch ngay lập tức, ánh mắt ngoan độc khiến người ta sợ hãi: “Nếu ngươi không phải là con gái Mộ Trình, ai gia đã giết ngươi ngay lập tức!”

Mộ Hoàng Tịch nhún mày: “Nếu bản cung là con gái Mộ Trình, phỏng chừng còn chết nhanh hơn!”

“Ngươi... Hay cho một Hoàng Hậu miệng lưỡi bén nhọn!” Trịnh Thái phi không nói lại Mộ Hoàng Tịch, trước đây chỉ cần bà ta mở miệng, người khác đều phải nơm nớp lo sợ cung kính, nhưng hôm nay gặp Mộ Hoàng Tịch, xem như bà ta đã gặp phải sát tinh rồi.

Mộ Hoàng Tịch làm bộ như không nhận ra Trịnh Thái phi tức giận, coi lời của bà ta như lời khích lệ: “Tạ Thái phi nương nương khen ngợi!”

“Ngươi...” Trịnh Thái phi cảm thấy trong lòng mình có thứ gì đó ngăn lại, nếu tiếp tục tranh cãi với Mộ Hoàng Tịch, không chừng bà ta sẽ bị tức hộc máu, cho nên bà ta nhin lửa giận trong lòng xuống, cố gắng để giọng nói bản thân nghe qua ôn hòa hơn một chút: “Ai gia biết ngươi có phần oán hận phụ thân của ngươi, nhưng dù sao cũng là quan hệ huyết mạch, hà tất ngươi phải tuyệt tình như vậy, để phụ thân ngươi xuống đài không được?”

“Trong Hậu cung này vẫn do ai gia định đoạt, nếu ngươi nguyện ý phục tùng, ai gia có thể bảo vệ ngôi vị Hoàng Hậu này cho ngươi mãi mãi, phải biết rằng hai tháng nữa Hoàng Cung sẽ tuyển tú, đến lúc đó những nữ tử tiến vào đều là những người có thân phận có bối cảnh, nếu ngươi muốn đứng vững đương nhiên cần một người chống lưng, mà phụ thân ngươi chính là lựa chọn tốt nhất, ân sủng của Đế Vương có hạn, chỉ có quan hệ huyết mạch mới chém không đứt, ngươi hãy nghĩ cho kỹ đi!”

Trịnh Thái phi dùng vẻ mặt “chân thành” dạy bảo, tựa như thật lòng suy nghĩ cho Mộ Hoàng Tịch, còn một màn đối chọi gay gắt vừa mới xảy ra kia dường như đều chỉ là ảo giác.

“Thái phi nương nương nói phải!” Mộ Hoàng Tịch phụ họa nói, mà Trịnh Thái phi cho rằng lời của mình lay chuyển được Mộ Hoàng Tịch, sắc mặt vui vẻ: “Chuyện hôm nay ai gia không tính toán với ngươi, ngươi phải biết rằng Hậu Cung này chỉ có ai gia mới là người có thể che chở cho ngươi, dù Hoàng Thượng sủng ái ngươi, nhưng trước sau gì hân cũng là phụ quân của hàng ngàn hàng vạn nữ tử! Chỉ có nắm chặt quyền lực trong tay, mới có thể bảo đảm địa vị của mình đứng vững không đổ!”

Trịnh Thái phi nói một câu, Mộ Hoàng Tịch lại gật đầu một cái, tựa như đang thật sự chăm chú nghe bà ta dạy bảo, đợi bà ta nói xong, Mộ Hoàng Tịch mới nhìn bà ta, dùng giọng điệu bình thản nhất nhưng cũng châm chọc nhất nói: “Vốn cho rằng Mộ Trình đã đủ vô sỉ rồi, không ngờ Thái phi nương nương còn vô sỉ hơn cả Mộ Trình!”

“Bốp!” Trịnh Thái phi tức giận đến nổi một chương đập vỗ tay vịn, lồng ngực nhấp nhô: “Ngươi hỗn xược!”

“Đây gọi là hỗn xược sao?” Mộ Hoàng Tịch bất mãn nhíu mày, sau đó cười là tà: “Bản cung còn có thể hỗn xược hơn nữa, Thái phi nương nương có muốn thử không?”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Cuối cùng Trịnh Thái phi cũng hiểu rõ, Mộ Hoàng Tịch không hề bị lời bà ta mê hoặc, mà là quyết đối nghịch với bà ta đến cùng.

Mộ Hoàng Tịch rút một cây trâm trên đầu xuống tỉ mỉ xử lý móng tay của mình, giọng nói thờ ơ: “Nương nương có biết mẫu thân của bản cung không?”

Trong lòng Trịnh Thái phi lộp bộp một tiếng: “Nương của ngươi chẳng phải đã chết hơn mười năm trước rồi sao? Dù biết thì cũng đã quên rồi!”

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch tiếp tục cắt móng tay: “Vậy nương nương biết bà ấy chết thế nào không?”

“Lúc sinh ngươi ra khó sinh mà chết!” Trịnh Thái phi không nghĩ ra vì sao Mộ Hoàng Tịch lại hỏi như vậy, trả lời có chút không yên.

“Là vậy sao.” Mộ Hoàng Tịch vừa lòng nhìn ngón tay mình, sau đó cài cây trâm lại trên đầu mình, quay lại: “Nhưng có vẻ như quan hệ giữa nương nương và Mộ Thừa tướng cũng không tệ!”

Trịnh Thái phi hoàn toàn bị mấy câu hỏi không liên quan của Mộ Hoàng Tịch làm cho mơ hồ, không đoán ra rốt cuộc nàng muốn nói cái gì: “Ai gia là Hậu phi, hân là thân tử, có thể có quan hệ gì chứ?”

“Nếu không có quan hệ gì, vậy sao nương nương lại phải nói giúp cho Mộ Trình? Hay là nói, Mộ Trình muốn để nương nương yêu cầu ta làm gì đây?” Mộ Hoàng Tịch bình tĩnh nhìn bà ta, ánh mắt tĩnh lặng như nước, sáng trong như có thể phản chiếu hình ảnh của người đối diện.

Trịnh Thái phi ổn định suy nghĩ, cũng không nghĩ ra lời Mộ Hoàng Tịch nói có ý gì, nhưng vẫn theo bản năng cho rằng Mộ Hoàng Tịch vẫn còn lưu luyến phụ thân nàng, dù hận, nhưng vẫn còn có cảm tình, nghĩ vậy, cũng nói ra ý tứ của Mộ Trình: “Phụ thân ngươi hi vọng ngươi nhận tổ quy tông, những việc hân làm trước kia đều là không đúng, nhưng hân đã sửa chữa, hi vọng ngươi tha thứ cho hân, dù sao hân cũng là phụ thân của ngươi, phụ thân và nữ tử sao có thể xa cách trở thành kẻ thù được chứ!”

“Nhận tổ quy tông?” Mộ Hoàng Tịch cười mỉa mai, chậm rãi đứng dậy: “Có phải nương nương định nói tiếp, rằng dù sao bản cung cũng là người Mộ gia, nên suy nghĩ vì lợi ích của Mộ gia, sau này Hoàng Thượng có động tĩnh gì thì lập tức nói cho các người, hoặc là bỏ chút độc gì đó vào trong đồ ăn hàng ngày của Hoàng Thượng?”

Trịnh Thái phi kinh sợ, lập tức ngậm miệng không nói gì, đôi mắt nhìn Mộ Hoàng Tịch càng thêm âm trầm, hôm nay bà ta lại có thể bị Mộ Hoàng Tịch làm cho quay vòng!

“Ngươi có thể không nghe theo, đến lúc đó ngươi đừng trách ai gia vô tình! Ai gia có thể nói rõ cho ngươi biết, Quân Mặc chỉ có thể sống không quá hai năm nữa, đến lúc đó cứ chờ đợi mạng của ngươi chôn cùng hân đi!” Giọng nói Trịnh Thái phi sắc bén, không che dấu ý uy hiếp chút nào.

“Có thể chết cùng một chỗ với Đế Vương, cũng là một lựa chọn không tồi!” Mộ Hoàng Tịch bất cần nói.

“Ngươi...” Rốt cuộc Trịnh Thái phi đã hiểu rõ, Mộ Hoàng Tịch là người cứng mềm đều không ăn, mà hôm nay nàng tới chính là vì bởi móc.

Đúng lúc này cung nữ tới đổi trà, Mộ Hoàng Tịch nhận chén trà của mình uống cạn, mà Trịnh Thái phi cũng nói đến khô miệng, cầm chén của mình lên, ngay lúc bà ta mở nắp chén ra, một thứ gì đó màu đen “Vù” bay vào, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không có ai nhìn thấy.

Mộ Hoàng Tịch mỉm cười nhìn Trịnh Thái phi uống trà, sau đó bản thân đặt chén xuống chậm rãi đứng dậy: “Trời đã tối rồi, bản cung phải trở về, Thái phi nương nương cũng đi nghỉ sớm đi!”

Giọng điệu kia dường như là thực sự quan tâm Thái phi nương nương, tựa như cảnh giương cung bạt kiếm vừa nãy vốn không hề tồn tại, mà từ lúc Mộ Hoàng Tịch tiến vào đến bây giờ, thái độ của nàng không nóng không lạnh, cũng không có chút thay đổi, trái lại Thái phi bị nàng khiến cho phát bực một hồi, mãi đến khi Mộ Hoàng Tịch đã đi xa, toàn bộ không khí trong Thái Vi cung vẫn vô cùng kỳ dị.

“Àm!” Trịnh Thái phi ném chén trà xuống mặt đất, chén sứ Thanh Hoa tốt nhất lập tức bị ném vỡ toang, bà ta tức giận thành cười: “Được lắm! Ai gia thật muốn nhìn xem ai mới là người cười sau cùng! Thiên đường có lỗi ngươi không đi, đường đến địa ngục này đừng trách ai gia!”

Mộ Hoàng Tịch rời khỏi Thái Vi cung, dẫm từng bước lên nền tuyết, không lâu sau lại có thể tự tìm được lạc thú, liên tục giẫm rồi lại giẫm, một mình chơi đùa vui vẻ! Đột nhiên, nàng va mạnh vào một bức tường dày, hơi thở quen thuộc khiến nàng không cần ngừng đầu cũng biết là ai: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Lo lắng nên đến xem!” Quân Mặc giơ tay ôm lấy Mộ Hoàng Tịch, tựa sát đầu nàng nói.

Tai Mộ Hoàng Tịch dán trong lồng ngực Quân Mặc, hẳn nói một từ ngực sẽ rung động một chút, loại sức sống đỏ tươi mà kiên cường này truyền rõ ràng đến nàng: “Vừa nãy bà ấy nói ngươi không qua nổi hai năm nữa, có phải vậy không?”

“Sư phụ đã từng nói vậy, nhưng cũng chỉ là đã từng, hiện tại có nàng ở đây, hết thảy đều vẫn chưa có định, đến lúc đó cũng không ai có thể nói chính xác được!” Quân Mặc không hề để ý chút nào đến sinh tử của chính mình, hoặc là nói, hẳn đã nghĩ thông suốt rồi.

“Ngươi cũng đừng chết sớm như thế, vị trí Hoàng Hậu này của ta còn chưa ngồi ấm chỗ đã phải chôn cùng ngươi, không đáng lắm!” Mộ Hoàng Tịch ra vẻ bất mãn nói.

Quân Mặc khẽ cười, lồng ngực mạnh mẽ rung động: “Vi để nàng không phải chôn cùng, ta cũng phải sống thật tốt!”

Đây là lần đầu tiên Quân Mặc dùng “ta” với Mộ Hoàng Tịch, rõ ràng cảm tình của hắn dành cho Mộ Hoàng Tịch đã rất cao, toàn bộ chuyện ở Thái Vi cung vừa rồi hẳn đều đã nhìn thấy, hẳn không muốn thân phận Đế Vương kéo dài khoảng cách giữa bọn họ.

“Thế này mới giống lời nói chứ!” Giọng nói Mộ Hoàng Tịch hơi mang chút nũng nịu, lúc nàng biết Quân Mặc chỉ còn hai năm, thực ra trong lòng rất đau đớn, nhưng nàng vẫn không thể hiện ra ngoài, hiện tại dù không đau, nhưng dư vị vẫn không hề tiêu tán.

“Vừa nãy nàng hạ thứ gì vào trà của bà ta vậy?” Mặc dù thủ pháp của Mộ Hoàng Tịch nhanh, nhưng Quân Mặc một mực âm thầm chú ý nàng sao có thể lỡ mất được.

“Giống với thứ trên người ngươi, để bà ta cũng ném thử nỗi khổ ngươi phải chịu, chủ ý không tệ chứ!” Mộ Hoàng Tịch thoáng đắc ý nói: “Ta cũng hạ trên người Mộ Trình, phỏng chừng hiện tại đã phát tác!”

“Nàng nha!” Quân Mặc sùng nịch xoa xoa tóc Mộ Hoàng Tịch, lập tức nhủ mảy: “Bao giờ nàng đi Mộ gia?” Cổ độc kia chỉ sống được trong mặt ao ở hậu viện Mộ gia, nơi khác không có.

“Chút việc nhỏ ấy không làm khó được ta, trận pháp bên trong đã bị ta phá, cho nên chỉ cần có chút công phu muốn đi vào không phải là việc khó, hơn nữa ta cũng đã dò thi thể mẫu thân ra sai người hóa táng, sau này cũng sẽ không có độc như vậy nữa!” Mặc dù có chút không muốn từ bỏ thân nhân duy nhất của chính mình, nhưng chỉ có cách hóa táng mới có thể để bà yên giấc.

Quân Mặc ôm Mộ Hoàng Tịch không nói gì, cứ lẳng lẳng ôm nàng như vậy là đủ rồi! Kẻ cường đại mà lãnh huyết, người bên ngoài nhìn vào là vững chãi kiên cố, dù bọn họ có được quyền lực và địa vị tối cao, nhưng đến lúc bọn họ tìm được thứ khiến mình đề tâm, dù cho chỉ là chút ảm áp nho nhỏ cũng khiến bọn họ tham niệm không ngừng, giống như Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc, cảm tình của hắn với nàng đã vượt qua ham muốn chiếm hữu, mà là một loại ý lại, như thiêu thân tìm đến chút ánh sáng ảm áp sau cùng, mà vừa vặn Mộ Hoàng Tịch, nhận được sự bảo vệ của hắn, đóm lửa kia càng cháy rực rỡ.

Thân thể nhẹ bẫng, Mộ Hoàng Tịch được Quân Mặc bế lên, thân thể Mộ Hoàng Tịch ở trong vòng tay Quân Mặc dường như không có trọng lượng, hẳn hơi điều chỉnh một chút để nàng thoải mái, sau đó ôm nàng từng bước đi về, bầu trời đầy tuyết cùng ánh đèn sáng ngời làm nên cho bọn họ, chiếu lên bọn họ hoa lệ lóa mắt, hai người gần bó gần kề bên nhau, sẽ không còn tách rời!

Quân Mặc không đi thẳng đến Ngự Long điện, mà ôm Mộ Hoàng Tịch đi đến Phượng Tuyền trì cách đó không xa, Hồ công công đã chuẩn bị chu đáo y phục cho hai người, thấy bọn họ đến, vung cây phát trần, mỉm cười lui ra ngoài, về mặt kia người ngoài nhìn vào, cũng không phải bị ôi bình thường. Thanh Qua Thanh Nguyên vừa xuất hiện, đã bị ý cười “ý vị rõ ràng” kia của Hồ công công khiến hai mắt tròn tròn, sau đó tiếp tục đứng thẳng người làm thần giữ cửa.

Quân Mặc đưa tay cời y phục rườm rà trên người Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch cũng không nói gì, nơi này không có những người khác, nàng cũng sẽ không tự cời y phục, cho nên đương nhiên để cho Hoàng Đế một nước làm thay; Quân Mặc không nhìn thấy chút khó xử nào trên mặt Mộ Hoàng

Tịch, trái lại là vẻ mặt coi như hiển nhiên, trong lòng than nhẹ, xem ra chỉ có đêm nay cố gắng, cũng chỉ có vào thời điểm kia hẳn mới có thể nhìn thấy biểu cảm mềm mại của nàng, còn có thân thể của nàng như đóa sen hồng phần từ từ nở rộ ở dưới thân hắn.

Không cần hoài nghi, đêm hôm đó Quân Mặc hoàn toàn không để Mộ Hoàng Tịch ngủ, mãi đến lúc bình minh mới buông tha cho nàng, đến cả sức lực để chống đỡ Mộ Hoàng Tịch cũng không có, nặng nề đi ngủ, nhưng trong lòng nàng đã thầm mắng Quân Mặc một ngàn tám trăm lần!

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, Mộ Hoàng Tịch rời giường chân đã có vẻ cứng nhắc, mà thắt lưng của nàng lại càng đau nhức vô cùng, may mà Vương mama rất có mắt nhìn, đề nghị mát xa giúp nàng, như vậy mới khiến nàng thoải mái hơn nhiều.

“Nương nương, xem ra Hoàng Thượng rất thương nương nương, nô tỳ đã tiến cung nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa nhìn thấy Hoàng Thượng cười, nhưng buổi sáng hôm nay Hoàng Thượng lại nhìn nương nương mỉm cười rất nhiều lần!” Vinh mama ở bên cạnh vừa bóp chân cho Mộ Hoàng Tịch vừa nói.

Mộ Hoàng Tịch đến cả khí lực để xem thường cũng không có, sùng ái? Hiện tại nàng rất muốn bắt Quân Mặc tới hung hăng đánh hắn một trận, chưa từng thấy hắn tinh lực dồi dào như vậy.

Một tiếng gió khe khẽ, một bóng dáng lục sắc phi vào, Thanh Qua và Thanh Nguyên vừa định hành động, lại nhìn rõ bộ dạng đối phương, lập tức thu kiếm, Vân Nương bay vào: “Tiểu thư!”

Hai vị mama kinh hãi muốn kêu “Hộ giá” cũng ngừng lại, chỉ là nhìn Mộ Hoàng Tịch, sau đó lui sang một bên.

“Sao em lại tới đây?” Vốn nàng đang muốn ra ngoài mà!

Vân Nương thấy dáng vẻ này của Mộ Hoàng Tịch, sao có thể không biết đã xảy ra chuyện gì, mỉm cười: “Em thấy tiểu thư ra ngoài lâu như vậy vẫn chưa trở về, cho nên muốn tới Hoàng Cung nhìn xem, toàn bộ mọi việc trong lâu đều đã làm tốt, hai vị thiếu gia đã tiếp nhận việc, hai người họ cực kỳ cố gắng, cho nên mọi việc cũng thuận lợi hơn!”

“Chút chuyện này còn cần phải đặc biệt đến bẩm báo với ta sao?” Mộ Hoàng Tịch cho nàng một ánh mắt “Em nghĩ rằng ta không biết chút tâm tư của em sao”.

Sắc mặt Vân Nương quần bách, chạy đến bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, nhỏ giọng cầu xin: “Tiểu thư, người cũng đừng bỏ em lại! Để em tới Hoàng Cung hầu hạ người có được không?”

Mộ Hoàng Tịch nâng mắt: “Ta có nói không gọi thì em không được đến sao, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy hả?”

“Tiểu thư tốt nhất!” Nghe vậy, gương mặt Vân Nương lập tức bừng sáng, trời mới biết hai ngày nay tiểu thư không ở bên nàng cô đơn đến chừng nào, không có tiểu thư nàng giống như mất đi một người tâm phúc vậy, ừm, ở bên cạnh tiểu thư vẫn là yên tâm nhất!

Mộ Hoàng Tịch nâng mắt khẽ cười, không đáp lại!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 72

Quân Mặc ra lệnh người của Khâm Thiên Giám chọn ngày làm đại điển phong hậu, nhưng chỉ chọn được ngày sau Thu, nói cách khác đại điển phong hậu còn phải đợi hơn nửa năm, Mộ Hoàng Tịch biết đây là kết quả Trịnh Thái phi tham dự vào, nhưng nàng không quan tâm đến đại điển phong hậu gì đó, coi như không có đại điển phong hậu, vị trí hoàng hậu của nàng vẫn ổn định.

Liên tiếp ở hoàng cung đợi nửa tháng, Mộ Hoàng Tịch cảm giác mình cũng sắp nổi mốc rồi, sau cùng linh cảm chợt lóe, Mộ Hoàng Tịch cười, giơ tay lên tìm Vương ma ma đến: “Đi chuẩn bị một chút, Bốn cung muốn đi phủ Thừa tướng!”

Trong mắt chớp qua ánh sáng, mang theo vài phần hơi thở nguy hiểm!

Vương ma ma đáp một tiếng ‘vâng’ lập tức đi xuống chuẩn bị, Vân Nương lập tức đi tới bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, hai mắt sáng đến kinh người: “Tiểu thư, người nói xem khi bọn họ gặp lại người thì sẽ có vẻ mặt gì?”

Mộ Hoàng Tịch cười khẽ: “Mặc kệ bọn hắn có vẻ mặt gì, còn không phải là phải cung cung kính kính hay sao?”

“Ha ha! Đây mới là làm cho người ta hả lòng hả dạ!” Vân Nương có loại cảm giác trút con giận, nghĩ tới ban đầu mình bị dùng để uy hiếp tiểu thư, trong lòng của nàng lập tức vô cùng khó chịu, nếu không phải Mộ Hoàng Tịch không cho phép nàng động thủ, nàng đã ra tay giết người sớm mấy năm rồi.

“Đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch rời khỏi giường, từng bước từng bước đi ra phía ngoài, nàng đã quyết định phối hợp với Quân Mặc đối phó Mộ gia, dĩ nhiên

là sẽ không nóng vội, nàng sẽ tận mắt thấy Mộ gia biến mất, còn như bây giờ, nàng cũng không ngần ngại làm cho người Mộ gia ngọt ngào, để cho bọn họ không thoải mái, nàng cũng rất thỏa mãn!

Đội ngũ xe vua sang trọng dừng ở trước Ngự Long Điện, Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy thế liền cười, đó không phải là đội ngũ của Quân Mặc sao? Nàng một hoàng hậu ra cửa không ngờ dùng trang phục và đạo cụ của hoàng thượng, Quân Mặc muốn làm gì đây?

Chờ đợi ở một bên, Hồ công công mang theo cung kính cười đi lên phía trước: “Nương nương, hoàng thượng phân phó nô tài cùng ngài đi Mộ gia, xe này cũng là hoàng thượng muốn nô tài chuẩn bị!”

Nhìn thấy Hồ công công, Mộ Hoàng Tịch cũng biết Quân Mặc dụng tâm rồi, có xe vua Đế Vương, lại có Hồ công công Tổng Quản Thái Giám áp trận, người của Mộ gia muốn không thừa nhận vị hoàng hậu là nàng đây cũng không được!

“Đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch thuận thế lên xe, còn kéo Vân Nương lên theo nàng.

Hồ công công vung quạt trần: “Khởi giá!”

Đại đội ngũ đi qua trên đường lập tức nghênh đón vô số người vây xem, phải biết đây chính là xe vua, mà nghe nói ngồi bên trong là hoàng hậu nương nương, trong lúc nhất thời mọi người xôn xao, xem ra vị hoàng hậu này không chỉ được sủng ái bình thường!

Đội ngũ thật dài dừng lại ở trước cửa Mộ phủ, ngay cả Mộ Trình không nguyện ý, cũng không thể không mang theo gia quyến ra ngoài tiếp giá: “Cung nghênh hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Nương nương! Đến rồi! Mời xuống kiệu!” Hồ công công đi tới bên cạnh xe vua, phát ống tay áo cung kính nói vào bên trong xe ngựa.

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch miễn cưỡng đáp một tiếng, sau đó không nhanh không chậm từ trong xe ngựa ra ngoài, Vân Nương ở phía sau giúp nàng sửa sang lại vạt áo!

Hôm nay Mộ Hoàng Tịch mặc hoa phục màu trắng, so với trang phục của hoàng hậu thì đơn giản rất nhiều, nhưng lại vẫn hoa lệ bức người, tơ lụa thượng đẳng màu trắng làm váy dài quần dài, eo ếch thắt đai lưng rộng một mét, làn váy dài, vạt áo thêu đóa Mẫu Đơn lớn, ở dưới màu trắng càng được nổi bật càng thêm chói mắt; làn váy sau lưng kéo dài một mét, áo khoác mỏng cùng màu, thoát nhìn mỏng lung uyển chuyển hàm xúc, quý khí bức người; tóc cũng kiểu tóc đơn giản nhất, nhưng lại không giảm quý khí chút nào!

Ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch rơi vào trên người những người đang quỳ dưới đất, Mộ Trình và đại phu nhân không cần phải nói, khẳng định hận không thể giết chết nàng, mà mấy di nương sau lưng cũng thế, chỉ là họ tốt hơn một chút không hận Mộ Hoàng Tịch như vậy, nhiều nhất chỉ là ghen tỵ; cuối cùng ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch rơi vào trên người của Mộ Tương Vũ, tâm cơ của nữ tử này cũng không thể khinh thường!

“Đứng lên đi!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Mộ Trình dẫn đầu tạ ơn, chỉ là câu nói cần răng nghiêng lợi này không khó để nghe thấy.

Mộ Hoàng Tịch nhàn nhạt nhếch môi, cất bước đi vào Mộ phủ! Mộ Hoàng Tịch hoàn toàn nhớ rõ lần đầu tiên mình tới đây còn bị đuổi ra, sợ rằng tất cả mọi người nơi này đều không ngờ, có một ngày bọn họ sẽ cung kính quỳ nghênh đón nàng đi vào!

Mỗi một bước Mộ Hoàng Tịch đều đi vô cùng chậm, nhưng cũng sẽ không để cho người khác cảm thấy nàng cố ý, rốt cuộc đi vào cửa chính Mộ phủ, một đám người làm lập tức quỳ lạy, Mộ Hoàng Tịch không để ý tới bọn họ, mà là một đường đi tới phòng khách!

Vương ma ma để đệm gấm ở vị trí phía trên nhất, mới để Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống, mà ngay lập tức có người bưng trà bánh tới, Mộ Hoàng Tịch tự nhiên về thành một khối, làm như không thấy những người đứng phía dưới!

Mọi người bị bỏ qua một bên có chút xấu hổ, Mộ Trình thì không muốn mở miệng, đại phu nhân là tức đến không duy trì được dáng vẻ ôn hòa, mấy vị phu nhân khác thì có dáng vẻ khác nhau, ngược lại chỉ có Bát di nương lắc lắc miệng đi lên, không được tự nhiên hành lễ: “Thiếp thân tham kiến hoàng hậu nương nương, chúc mừng hoàng hậu nương nương có được thánh ân!”

Mộ Hoàng Tịch không nhìn được ngẩng đầu nhìn Bát di nương, ngay sau đó nhàn nhạt nhếch môi: “Đứng lên đi!”

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Bát di nương đứng lên, ngay sau đó vung tay, lập tức có người bưng một xấp bánh ngọt đi lên: “Bẩm hoàng hậu nương nương, hôm nay thiếp thân làm một chút bánh ngọt, nghe nói nương nương muốn tới thiếp thân cảm chút ra ngoài để nương nương thưởng thức, mong rằng nương nương chớ ghét bỏ!”

Hồ công công nhận lấy, cẩn thận dùng ngón chân thử mấy cái mới đưa cho Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch cũng ăn hai cái làm dáng một chút, mà Mộ Trình và sắc mặt những người khác đã sớm thay đổi mấy lần rồi!

Rốt cuộc, Mộ Trình vẫn không nhìn được: “Nương nương, xin hỏi ngài tới phủ Thừa tướng vì chuyện gì?”

“Bỏ cung trở lại xem nhà mẹ, có vấn đề gì sao?” Mộ Hoàng Tịch ngược mắt.

“Nương nương nói gì vậy? Mộ gia của chúng ta không với cao nổi!” Đại phu nhân sắc giọng nói, có thể thấy được hôm đó làm bà ta tức không nhẹ.

“Nghe nói nương nương cũng không phải là người Mộ gia chúng ta, sao tới nhà mẹ được?” Lời này dĩ nhiên là Tử di nương chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Khụ khụ!” Hồ công công già vờ ho hai tiếng, nhắc nhở bọn họ hẳn còn ở đây!

Sắc mặt Mộ Trình khó coi, chấp tay: “Hàn xá đơn sơ, sợ chiêu đãi không chu toàn, xin nương nương hồi cung!”

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nâng môi mỏng, lão hồ ly, nhanh như vậy đã không nhìn được hạ lệnh đuổi khách rồi? Ngẩng đầu nháy mắt ra hiệu với Vân Nương, Vân Nương hiểu ý cười một tiếng đi ra: “Đại phu nhân, còn nhớ rõ nô tỳ chứ?”

“Ngươi” Vân Nương đi ra là đang nhắc lại chuyện tình hôm đó, cái hôm làm Mộ Hoàng Tịch nổi điên, tính mạng bị treo lơ lửng.

Vân Nương cười lạnh: “Đại phu nhân cũng đừng sợ! Nô tỳ mạng lớn, nhờ phúc của phu nhân, còn chưa có chết!”

“Ta ngươi. . . .” Đại phu nhân giận đến nói không đầy đủ, cuối cùng không đếm xỉa đến gì nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

“Bỏ cung không muốn như thế nào!” Mộ Hoàng Tịch ‘vô tội’ lắc đầu, ngay sau đó tà ác cười một tiếng: “Chẳng qua là bỏ cung trở lại xem các ngươi mà thôi, thế nào? Sợ? Vậy kế tiếp chẳng phải là để Bỏ cung thất vọng rồi sao?”

Hơi tiếc nuối lắc đầu một cái, Mộ Hoàng Tịch cười đến vô cùng không tìm không phổi: “Vân Nương, nơi này rất không thú vị, hay là chúng ta đi thôi! Tránh cho chọc Thừa tướng đại nhân tức chết!”

Sau khi đứng dậy, Mộ Hoàng Tịch từng bước một đi tới bên cạnh Thừa tướng, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được, nói: “Thừa tướng đại nhân, mấy ngày nay. . . . Có mạnh khỏe không?”

Mộ Trình chấn động thân thể, tiếp theo là giận dữ, đưa ngón tay chỉ Mộ Hoàng Tịch, cả thân thể đều đang run rẩy: “Thì ra là ngươi!”

Mấy ngày nay ông ta bị cở độc hành hạ đến sắp chết đi, ông ta vẫn không biết nguyên nhân, chưa từng nghĩ tới tất cả lại là bút tích của Mộ Hoàng Tịch!

“Ha ha!” Mộ Hoàng Tịch ngửa đầu cười một tiếng: “Nếu thân thể Thừa tướng đại nhân khó chịu, bản cung cũng không quấy rầy, hồi cung!”

“Khởi giá hồi cung!” Hồ công công vung phát trần quát lên.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương!”

Thời điểm đi ngang qua bên cạnh Mộ Tương Vũ, Mộ Hoàng Tịch nghe được nàng ta thị uy: “Ta sẽ tham gia tuyển tú!”

Mộ Hoàng Tịch giống như không nghe thấy, thẳng tắp đi ra ngoài, trong lòng cũng đang cười nhạo nàng ta không biết tự lượng sức mình, uy hiếp như vậy quả thật buồn cười, công việc tuyển tú vẫn là do Trịnh Thái phi thu xếp, mấy ngày nay đã làm quyết liệt vô cùng, nhưng có thể tuyển ra được hay không còn là ẩn số vẫn chưa biết, ngay cả Trịnh Thái phi đã chọn được, chỉ cần Quân Mặc dám chạm vào, nàng tuyệt đối sẽ không chút do dự thiên hấn! Hừ!

Nàng đã từng nhượng bộ, nàng có thể đón nhận Quân Mặc yêu, nhưng tuyệt không bước vào hoàng cung, nhưng Quân Mặc lại đặt nàng ở vị trí hoàng hậu, còn chết cũng không tha nàng rồi đi, nếu hẳn trên chóc mình trước, vậy thì phải chịu đựng hậu quả trên chóc nàng; mặc dù nàng không bị bệnh sạch sẽ, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ nam nhân của mình nhiệm phải hơi thở của nữ nhân khác; nàng cũng sẽ không giống những nữ nhân kia ngu ngốc đi đối phó nữ nhân, nàng sẽ trực tiếp tìm nguồn gốc, sau đó —— cắt đứt hậu hoạn!

Tại hoàng cung phía xa, tay đang cầm bút của một vị Đế vương đột nhiên run lên, một giọt mực nước nhỏ ở trên tấu chương, sau đó từ từ nhuộm mở rộng ra.

Từ Mộ phủ ra ngoài, đại đội ngũ sẽ phải đi hướng hoàng cung, Mộ Hoàng Tịch còn chưa chơi đủ, vì vậy đổi một thân nam trang đơn sơ, lôi kéo Vân Nương chuẩn khỏi xe vua!

“Tiểu thư! Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Cốp!” Mộ Hoàng Tịch cầm Chiết Phiến trong tay gõ trên trán Vân Nương: “Sai! Là thiếu gia!”

“Tuân lệnh! Thiếu gia!” Vân Nương rất biết nghe lời!

Mộ Hoàng Tịch cười một tiếng, sau đó trực tiếp đi về phía một gian quán rượu cách bọn họ gần đó!

“Mời hai vị khách quan vào bên trong!” Tiểu nhị mặc quần áo màu xám bề ngoài bình thường tiến lên đón, trên mặt nở nụ cười nhiệt tình làm cho người ta không cảm thấy ghét: “Trên lầu có nhĩ gian, hai vị mời lên!”

Hai người đi lên, tìm một nhĩ gian gần cửa sổ, nói là nhĩ gian, nhưng mà cũng chỉ là dùng rèm tách ra mà thôi, xem từ bên ngoài không thấy rõ lắm, nhìn từ bên trong thì vừa nhìn là thấy, hơn nữa ngồi ở nhĩ gian có thể thấy rõ ràng mọi cử động ở đường cái, dưới đất!

“Hai vị khách quan muốn gọi món gì? Nơi này có Bích Loa Xuân thượng đẳng, có bánh Quế Hoa mỹ vị, còn có bánh hạt thông đặc sắc. . . .” Tiểu nhị thân thiện giới thiệu.

“Một bầu Bích Loa Xuân, mấy đĩa điểm tâm!”

“Vâng! Xin khách quan chờ một chút!” Tiểu nhị vung khăn rồi đi, lúc này Vân Nương mới hỏi: “Thiếu gia, người tới nơi này xem cái gì?”

Mộ Hoàng Tịch tựa lưng vào ghế ngồi, mặt hướng đường cái, chỉ là ánh mắt kia lại không biết đang nhìn nơi nào, nghe câu hỏi của Vân Nương mới hỏi hồn: “Chờ người!”

“Chờ người?” Vân Nương nghi ngờ, suy nghĩ rất lâu cũng không biết Mộ Hoàng Tịch đang đợi người nào.

Chờ sau khi tiểu nhị dâng trà điểm tâm, một người khoan thai mà đến, phong lưu đung đưa Chiết Phiến trong tay, khỏe mỗi cũng như thường lệ treo nụ cười lưu manh: “Ta nên gọi như thế nào đây? Là Hoàng Tịch? Hay là hoàng hậu nương nương?”

“Ngươi cứ tùy ý!” Mộ Hoàng Tịch không cảm thấy đây là một vấn đề rồi rắm.

Vân Nương rất có ánh mắt đi ra coi chừng, để chỗ lại cho hai người!

“Nói đi! Tìm ta có chuyện gì?” Lúc ở Mộ gia nàng đã nhận ra sự tồn tại của Bắc Đường Ngọc, sau khi đi ra hần cũng đi theo, cho nên rõ ràng đang chờ hần.

“Chuyện thì không có, chỉ là có chút vấn đề vây hãm làm bản thiếu ăn ngủ không yên, cho nên muốn xin Hoàng Tịch giúp một tay giải thích nghi hoặc mà thôi!” Bắc Đường Ngọc ngồi xuống ở đối diện Mộ Hoàng Tịch, không chút để ý nói.

Mộ Hoàng Tịch cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nói: “Nhưng ngươi cũng nên biết, lòng hiếu kỳ sẽ giết chết người!”

Bắc Đường Ngọc di chuyển ly trà, nhếch môi cười tà: “Cho dù chết cũng phải làm quỷ rõ ràng, nàng có nói hay không?”

“Xem ra ngươi không đạt mục đích không bỏ qua rồi!” Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhàng thờ dài nói: “Nói đi! Muốn biết cái gì?”

Bắc Đường Ngọc nhíu mày, sau đó chậm rãi nói: “Theo tin tức của ta, đại tiểu thư Mộ gia bởi vì khắc chết mẹ đẻ (thân mẫu) của mình vẫn không được Thừa tướng chào đón, cho nên ở Mộ gia bị bắt nạt, địa vị ở Mộ gia còn thấp hơn một đứa nha hoàn, cho đến năm đó bảy tuổi, đại phu nhân đưa Mộ đại tiểu thư đi ‘Cổ Nghiệp tự’ vùng ngoại ô tu phật, mà vừa đi chính là mười năm, rất kỳ lạ là, mười năm này tin tức lại trống không, mặc dù Bắc Đường Ngọc ta không thể nói là tin tức linh thông, nhưng muốn biết chút chuyện này vẫn có thể, tuy nhiên một chút cũng không thăm dò ra được, không biết Hoàng Tịch có thể giải thích nghi hoặc cho ta hay không?”

“Ngươi thật sự không khách khí!” Mộ Hoàng Tịch cười lạnh.

“Đâu có! Chỉ là tò mò mà thôi!”

“Nhưng tò mò cũng có mức độ có phải không?”

“Chẳng lẽ là Hoàng Tịch muốn đổi ý?”

Hai người một lạnh lùng một không đành hoàng, giọng nói bình thản giống như nói chuyện phiếm bình thường, nhưng hơi thở lại càng ngày càng quỷ dị!

Lát sau, Mộ Hoàng Tịch thu hồi hơi thở trên người mình, thản nhiên cười: “Không phải là ngươi cũng đã biết rồi sao? Còn phải để ta nói?”

Bắc Đường Ngọc đánh Chiết Phiến, cười ‘ha ha’: “Chỉ là suy đoán mà thôi, còn cần Hoàng Tịch giúp một tay chứng thật một chút!”

Mộ Hoàng Tịch nâng chung trà lên chậm rãi đưa tới bên môi, trong nháy mắt ném ly trà ở trên bàn, một tay còn lại thật nhanh đánh về cổ họng Bắc Đường Ngọc, Bắc Đường Ngọc đã sớm có chuẩn bị giờ tay lên, nhưng võ công của Mộ Hoàng Tịch ở trên hần, không tới năm chiêu Bắc Đường Ngọc đã bị Mộ Hoàng Tịch giữ mệnh môn không nhúc nhích được, Mộ Hoàng Tịch cầm lấy ly trà kia, kỳ lạ là ly trà kia không rơi một giọt nào, Mộ Hoàng Tịch từ từ uống cạn trà trong ly.

Bắc Đường Ngọc vẫn nở nụ cười chiêu bài của hần, giống như người bị giữ mệnh môn không phải hần, bưng ly trà trước mặt lên thường thức, bình luận: “Mặc dù là Bích Loa Xuân thượng đẳng, nhưng phương pháp bảo chế cũng không đúng, ít đi mùi thơm ngát của Bích Loa Xuân, cũng chỉ có thể cũng coi là trà thôi!”

“Trà phải tự mình pha mới có thể thưởng thức được tư vị chân chính, ở ngoài này uống trà cũng không chú ý nhiều như vậy!” Mộ Hoàng Tịch nói.

Bắc Đường Ngọc nâng Chiết Phiến lên gõ gõ tay đang giữ chặt hần của Mộ Hoàng Tịch: “Buông ra đi! Bây giờ nàng sẽ không giết ta!”

“Vi sao khẳng định như thế?” Mộ Hoàng Tịch nhíu mày.

Bắc Đường Ngọc cười thần bí: “Trực giác!”

Mộ Hoàng Tịch thu hồi tay của mình, cũng không dây dưa với hắn, đặt ly trà xuống đứng dậy: “Đường thiếu đừng quá tin tưởng trực giác!” Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch vèn rèm lên rồi khỏi.

Lát sau, Bắc Đường Ngọc vẫn duy trì tư thế lúc Mộ Hoàng Tịch rời đi, mà tay hắn vẫn rũ xuống, một dòng máu tươi dọc theo mu bàn tay hắn chảy tới đầu ngón tay, sau đó từng giọt từng giọt chảy xuống!

Lấy ra một khăn tay lau vết máu đi, Bắc Đường Ngọc bất đắc dĩ cười khổ: “Thật đúng là không nể mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 73

Trong Ngự Hoa Viên, bão tuyết vừa mới đi qua, vô số đoá hoa được nuôi trồng tỉ mỉ lập tức bày ra, Ngự Hoa Viên vốn dĩ không có gì cả lập tức trăm hoa đua nở, thật là diễm lệ!

Trong Ngự Hoa Viên có một đình hoa sen, Mộ Hoàng Tịch vô cùng nhàm chán nằm trên ghế quý phi, vừa ăn quả nho Vân Nương bóc, vừa cầm một quyển sổ sách, lật tờ có tờ không, vẻ mặt không được vừa lòng cắn quả nho Vân Nương đưa tới một cái, trong miệng mơ hồ không rõ mà hỏi: “Đây là nhóm thứ mấy rồi hả?”

“Nhóm thứ tư rồi!” Vân Nương cười cười trả lời.

“Ừ!” Mộ Hoàng Tịch nuốt quả nho xuống: “Không ngờ Hiền Vương phủ này có tiền như vậy!” Chỉ trong vòng nửa tháng, Mộ Tâm Vi đã thông qua Âm lâu mua đầu của Mộ Hoàng Tịch bốn lần, bên này mọi người đang cười nàng ta ngu ngốc, vậy mà nàng ta cũng không biết chút nào, vẫn cứ nện bạc vào hết lần này đến lần khác.

“Ha ha! Nếu nàng ta biết nàng ta đang đưa bạc cho chúng ta một cách vô ích, không biết có giận đến hộc máu không?” Vân Nương vô lương cười nói, Mộ Tâm Vi tìm người Âm lâu đi ám sát Tôn chủ của nàng, đây quả thực là chuyện buồn cười đến không thể cười hơn!

“Cách ném này cũng không tệ!” Mộ Hoàng Tịch dường như rất ‘ngghiêm túc’ suy tính đề nghị này, đột nhiên ngừng đầu nhìn về chỗ nào đó, giọng nói mang theo nhạo báng: “Thật là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!”

“Cũng phải!” Kẻ vênh vào tự đắc mang theo một đội người đang tới, không phải Mộ Tâm Vi thì còn ai?

Mộ Tâm Vi mặc phục sức chính phi màu vàng kim, trên đầu cắm đầy trâm cài ngọc hoàng, dung mạo vốn đang rất đẹp mà hóa trang một tá như vậy đột nhiên khiến nàng ta trở nên vô cùng tục khí! Mà bên cạnh nàng ta có một bóng dáng màu xanh đi cùng, nhìn kỹ, không phải là muội muội Mộ Tương Vũ của nàng ta sao?

Vân Nương tiến tới bên tai Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư! Trịnh Thái phi tuyên tú trước thời hạn, cho nên hôm nay Mộ Tương Vũ liền vào cung!”

“Vào cung thì cứ vào cung đi! Có cần thiết phải lắc lư trước mặt ta không?” Mộ Hoàng Tịch im lặng phủ sổ sách lên trên mặt mình, hiện tại nàng không muốn nhìn thấy gì cả!

Vân Nương hiểu ý, gật đầu với hai ma ma một cái, Vương ma ma và Vinh ma ma lập tức mang theo mấy thái giám chắn trước đường đi của bọn họ, chỉ chốc lát đã nghe thấy giọng nói tức giận của Mộ Tâm Vi: “Tránh ra! Cầu nô tài, bản vương phi muốn gặp hoàng hậu, tại sao các người lại ngăn cản?”

Về mặt Vương ma ma không biểu lộ gì nhìn Hiền vương phi: “Hoàng hậu nương nương đang nghỉ ngơi, không muốn gặp ai cả!”

“Nàng ta nghỉ ngơi lúc nào? Mới vừa rồi bản vương phi còn nhìn thấy nàng ta tỉnh!” Mộ Tâm Vi tức giận, cố tình Vương ma ma lại cứ chết cũng không cho, dưới sự phản nộ giọng tay lên cho một cái tát.

“Ui da!” Một tiếng thét chói tai này cũng không phải là của người khác mà chính là của Mộ Tâm Vi, nàng ta đau đến mặt cũng biến thành màu gan heo, liếc nhìn Vân Nương đang nắm tay nàng ta: “Cầu nô tài người, lại còn dám đối với ta như vậy, ta chính là Hiền vương phi!”

Vân Nương chợt buông tay nàng ta ra khiến cho nàng ta lui về phía sau hai bước, cười lạnh: “Người không cần cố ý cường điệu ta cũng biết rõ người là Hiền vương phi, nhưng người của hoàng hậu nương nương không tới phiên người dạy dỗ!”

“Người tự đâm đầu vào chỗ chết. . . .” Mộ Tâm Vi còn muốn động thủ lại bị Mộ Tương Vũ kéo: “Tỷ tỷ đừng để động khí, chúng ta đi!”

“Hừ!” Mộ Tâm Vi ôm tức giận trong bụng rồi đi.

Mộ Tương Vũ liếc Mộ Hoàng Tịch đang nằm ở phía xa xa, tất cả trong mắt đều là tính toán: Mộ Hoàng Tịch, ta xem người còn có thể đắc ý được mấy ngày!

Mộ Hoàng Tịch như có cảm giác quay đầu lại, vừa vặn chống lại ánh mắt của Mộ Tâm Vi, nhếch môi cười: mọi mắt mong chờ!

Ngự Long điện

“Hoàng Nhi!” Mới vừa xử lý xong chính vụ trở về, Quân Mặc lộ vẻ uể oải, chẳng qua điều đó cũng không tổn hại đến phong cách của hắn mà ngược lại làm cho người ta cảm giác gần gũi hơn mấy phần, chính xác tìm được Mộ Hoàng Tịch trên nhuyển tháp, sau đó ôm nàng vào trong ngực, hấp thụ lấy hương sen mê người này, hận không thể vĩnh viễn không buông ra.

Nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn duy trì động tác ban đầu của nàng, dù được Quân Mặc ôm cũng không nâng mí mắt lên, chỉ tiếp tục đảo quyền sách trong tay.

Nhảy cảm nhận ra Mộ Hoàng Tịch có điều không đúng, Quân Mặc ngẩng đầu lên, tất cả trong đôi mắt đen như mực đều là quan tâm: “Hoàng Nhi, gặp phải chuyện gì không vui à?”

“Chuyện thì không có nhưng người thì có một chút!” Giọng điệu rõ ràng không vui nha! Trong lòng Quân Mặc chấn động, tính phản xạ chăm sóc nhìn toàn thân Mộ Hoàng Tịch một cái, ngay sau đó dịu dàng nói: “Nói nghe một chút!”

“Nghe nói Trịnh Thái phi thu xếp chuyện tuyền phi rất hăng say!”

Thì ra là vì chuyện này! Quân Mặc ôm chặt Mộ Hoàng Tịch: “Mặc kệ bà ta lấn qua lấn lại đi! Dù sao bà ta cũng không sống được bao lâu!”

“Nhưng đang chọn nữ nhân cho chàng mà!” Đây mới là trọng điểm.

Không để ý sự khó chịu của Mộ Hoàng Tịch, trong lòng Quân Mặc lại rất vui vẻ: “Chẳng lẽ Hoàng Nhi đang ghen?”

“Có phải ghen hay không ta không biết, nhưng chàng định xử lý những nữ nhân kia thế nào?” Giọng nói không chút để ý nhưng lại không che giấu được vẻ khó chịu.

“Hoàng Nhi thích xử lý như thế nào thì xử lý như thế ấy! Ta không can dự!” Dù thế nào đi nữa hắn cũng chán ghét những nữ nhân kia.

“Thật chứ?” Mộ Hoàng Tịch rõ ràng không tin.

“Hoàng Nhi không tin ta?” Quân Mặc vẫn còn có chút đau lòng, mặc dù biết hắn dùng chút thủ đoạn khiến Mộ Hoàng Tịch mềm lòng trở thành hoàng hậu của hắn, nhưng hắn vẫn hy vọng có thể lấy được lòng tin và tình yêu của Mộ Hoàng Tịch, nhưng dường như Mộ Hoàng Tịch chỉ đau lòng hắn còn những thứ khác đều không để ý, nhất là câu câu hỏi này càng làm cho tim của hắn lạnh xuống.

“Không phải nam nhân đều thích tam thê tứ thiếp sao? Huống chi chàng là một Đế Vương!” Mộ Hoàng Tịch cố gắng bỏ qua trăm muện trong lòng mình, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Quân Mặc có nữ nhân khác, nhưng kết cục là một chuyện, quá trình lại là một chuyện khác.

Quân Mặc siết chặt tay ôm Mộ Hoàng Tịch: “Xem ra Hoàng Nhi còn không biết bí mật của mình!”

“Bí mật?” Còn có bí mật mà bản thân nàng cũng không biết?

“Máu của nữ tử Phụng Dực Nhất tộc chính là chí bảo, dùng để chế độc là đứng đầu thiên hạ, dùng làm thuốc cũng khó tìm trên thế gian, tương tự, nếu nam nhân uống máu của nữ nhân Phụng Dực Nhất tộc thì cả đời này chỉ có thể trung thành với nữ nhân đó, nếu có lòng phản bội dù chỉ một chút thì hắn sẽ chịu đựng nỗi khổ vạn kiến đốt thân, Dịch Cốt bóc nhục! Cho nên, trong lúc vô tình Hoàng Nhi đã khóa ta cả một đời, ta vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình nàng!” Giọng nói của Quân Mặc trầm thấp mà hấp dẫn, làm cho người ta không nhịn được say mê, Mộ Hoàng Tịch nghĩ, sợ rằng cõi đời này không có lời tâm tình nào bù tai hơn nữa đâu, chỉ có điều máu của nàng còn có chỗ dùng như vậy?

“Vi sao chàng biết Phụng Dực Nhất tộc?” Mặc dù Mộ Hoàng Tịch không có ý muốn gạt Quân Mặc, cũng không nhớ đã từng nói mí mật này cho hắn biết, nhưng không ngờ hắn đã sớm biết.

“Vào lúc nàng nuốt Liên Tử!” Quân Mặc rất thẳng thắn: “Mặc dù lịch sử đã xóa bỏ sự tồn tại của Phụng Dực Nhất tộc, nhưng trong hoàng tộc vẫn có ghi lại, chỉ có điều mấy trăm năm không còn người Phụng Dực Nhất tộc xuất hiện cho nên cũng không có người nào chú ý, mà lúc ta chứng kiến hoa sen trên trán nàng mới biết, Kim Liên Tử chỉ xuất hiện trên người Phụng Dực Nhất tộc!”

Mộ Hoàng Tịch trầm mặc, nàng sớm nên nghĩ tới! Thiên hạ không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ có điều cho dù Quân Mặc biết nàng cũng không bài xích, ngược lại Quân Mặc nói ra một bí mật khác khiến cho nàng có chút mừng rỡ, sớm biết máu của mình có công hiệu như vậy nàng cũng không cần suy nghĩ lung tung. Bên này Mộ Hoàng Tịch vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, Quân Mặc đã chuyển suy nghĩ tới chuyện khác, vừa ôm Mộ Hoàng Tịch vừa xoa bụng bằng phẳng của nàng: “Hoàng Nhi, nàng nói xem chúng ta sinh một đứa bé có phải sẽ rất đáng yêu không, nó sẽ giống nàng hay giống ta nhỉ?”

Suy nghĩ có chút nhảy vọt, Mộ Hoàng Tịch thật vất vả kéo mình trở lại, ngay sau đó mặt đầy hắc tuyến: “Bất tự còn chưa viết xong, chàng đã nghĩ xa như vậy!” Đứa bé? Dường như nàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này! Đột nhiên, Mộ Hoàng Tịch cả kinh, thời gian nàng và Quân Mặc ở chung nói dài thì không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không uống cái loại thuốc để tránh thai gì đó?

Sẽ không! Mộ Hoàng Tịch vút mạnh suy nghĩ của mình, ra sức đẩy người nào đó đang bò lên: “Đừng làm rộn, chàng còn chưa tắm rửa đấy!”

“Cùng tắm!” Quân Mặc rất tự nhiên ôm Mộ Hoàng Tịch lên, sau đó sải bước đi tới phòng tắm cách đó không xa! Không ngoài ý chính là một phòng kiểu đầm!

Vân Nương bùm mặt có chút nóng lên, tiểu thư và cô gia thật ân ái! Nhất là cô gia, đối với tiểu thư quả thật cưng chiều đến tận xương tủy, nếu nói lúc đầu nàng còn lo lắng với thân phận hoàng đế của Quân Mặc sẽ làm tiểu thư đau lòng, thì bây giờ nàng đã hoàn toàn nghiêng về phía Quân Mặc rồi, tiểu thư có thể gả cho Quân Mặc là phúc khí của nàng!

Vương ma ma đưa sa y trong tay cho Vân Nương, thấy dáng vẻ này của nàng cũng cảm thấy buồn cười, trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn hầu hạ bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, quan hệ của mọi người đều không tồi, thấy vậy không khỏi trêu ghẹo: “Vân Nương cũng đến tuổi xuất giá rồi, nương nương cưng chiều người như vậy, nếu không cầu xin ngài ấy chỉ cho người một cửa hôn sự tốt?”

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh những quý nhân này chỉ cần bằng lòng, hơn phân nửa đều sẽ được một cửa hôn sự, nếu không bằng lòng thì cuối cùng chỉ có thể hầu hạ chủ tử đến già như Vương ma ma!

Vân Nương lắc đầu một cái: “Ma ma nói đùa, hiện tại ta chỉ muốn sống cùng tiểu thư thật tốt, chăm sóc tiểu thư cả đời, những thứ khác không muốn gì cả!”

“Haiz!” Sao Vương ma ma có thể không nhìn ra Vân Nương là người có chuyện xưa, nhưng vẫn không nhận được khuyên nhủ: “Chuyện đã qua rồi thì đừng nghĩ quá nhiều, nữ nhân phải học được tính toán cho bản thân, nếu không đến chừng tuổi này của chúng ta, người nhất định sẽ hối hận!”

“Đa tạ ma ma chỉ điểm, nhưng tâm ý của Vân Nương đã quyết!” Lúc nàng bị tên công tử lưu manh kia ức hiếp nhưng không ai cứu giúp, vào lúc nàng tự tay giết người, Mộ Hoàng Tịch đã cho nàng sống lại thì nàng cũng hiểu rất rõ cả đời này con đường nàng đi sẽ như thế nào, hơn nữa nàng không bao giờ hối hận!

Là Mộ Hoàng Tịch cho nàng sinh mạng, bây giờ nàng cũng không muốn biết kẻ bạc tình đó còn sống hay đã chết, nếu như đã chết thì nàng cũng không đau lòng, nếu như còn sống nàng cũng không ngại tự tay đưa hán xuống hoàng tuyền!

Một đêm này Mộ Hoàng Tịch ngủ rất sâu, hơn nữa còn an tâm trước nay chưa từng có, có lẽ là bị chơi đùa quá mệt mỏi, hoặc là sự lo lắng trong lòng nàng không muốn thừa nhận rốt cuộc biến mất, cho nên nàng ngủ thật say, lúc trời sáng còn thấy một giấc mộng đẹp, trong mộng trăm hoa đua nở, có một người nhỏ nhỏ ung dung tiêu sái trong bụi hoa nhìn nàng sau đó cười “Khanh khách”!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Từ Quý phi

Mộ Hoàng Tịch chưa từng can thiệp, mà Trịnh Thái phi đã hấp tấp tuyển tú, các thiên kim tiểu thư cũng theo thứ tự vào cung, được ma ma lễ giáo huấn luyện, cuối cùng đã tới ngày tuyển tú.

Trịnh Thái phi phái người tới kêu Mộ Hoàng Tịch qua, mặc dù bà ta vô cùng không muốn thừa nhận thân phận của Mộ Hoàng Tịch, nhưng Quân Mặc đã sớm chiêu cáo thiên hạ, bà ta không thừa nhận cũng không thể, mà việc tuyển tú này vốn vì đã kích Mộ Hoàng Tịch, sao có thiếu nhân vật chính là Mộ Hoàng Tịch chứ?

Mộ Hoàng Tịch ngồi xa liền Hoàng hậu đến, Trịnh Thái phi đã đến một hồi, bên cạnh bà ta có một cô nương mặc đồ bông đang đứng, nàng ta chỉ cỡ mười tám mười chín tuổi, dáng dấp cũng cực kỳ xuất chúng, mắt phượng mày liễu, mũi đẹp môi anh đào, một thân cung trang hoa lệ nàng ta mặc vào lại cực kỳ vừa người, cứ như trời sinh đã làm theo yêu cầu, nàng ta lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cứ chỉ lịch sự không câu nệ, lúc giờ tay nhắc chân đều mang hơi thờ ơ nhả, nghiêm nhiên là tiểu thư khuê các, mà trên người nàng ta mặc hoa phục mẫu đơn tiên hạc màu vàng, trong hoàng cung trừ Từ quý phi, sợ rằng không còn người thứ hai rồi!

Mộ Hoàng Tịch cho là mình sẽ rất nhanh liền gặp Từ Quý phi, nhưng nàng vào cung lâu như vậy, ngay cả bóng dáng Từ quý phi cũng không thấy, ngược lại có loại hiềm nghi cố ý tránh né!

Nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch tới đây, Từ quý phi vốn đang cùng Trịnh Thái phi nói chuyện thật vui chậm rãi đứng dậy, sau đó khẽ khom mình hành lễ: “Thiếp thân bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

Quả nhiên không phải đèn đã cạn dầu! Mộ Hoàng Tịch thờ dài nói trong lòng, giờ tay ra đỡ: “Quý phi không cần đa lễ!”

“Tạ Hoàng hậu!” Từ Quý phi cười khanh khách đứng dậy, sau đó thân mật dựa đi tới: “Mấy ngày nay thân thể thiếp thân không thoải mái, vẫn chưa từng đi cung Hoàng Hậu thỉnh an, kính xin Hoàng hậu thứ tội!”

“Cũng chỉ là nghi thức xã giao, việc đó không quan trọng bằng thân thể!” Mộ Hoàng Tịch nói xong mình cũng ê răng, quả nhiên vẫn không thích hợp với trường hợp như vậy!

“Tạ Hoàng hậu thông cảm!” Về mặt Từ Quý phi thân thiết.

Bên này Từ Quý phi đang cùng Mộ Hoàng Tịch khách sáo, bên kia Trịnh Thái phi lên tiếng với thái giám bên cạnh: “Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, tất nhiên phải gương cho hậu cung, tại sao nhìn thấy Thái phi nương nương lại không hành lễ?”

“Thái phi nương nương là người rộng rãi, sẽ không để ý nhiều quy củ như vậy?” Mộ Hoàng Tịch ý vị không rõ nhếch môi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trịnh Thái phi: “Đúng không? Thái phi nương nương!”

“Hừ!” Trịnh Thái phi kinh ngạc nhìn Mộ Hoàng Tịch, hiện tại cũng không gặp xui xẻo trước mặt mọi người, chỉ là không nói, nhưng nhìn sắc mặt Trịnh Thái phi cũng biết bà ta và Hoàng hậu không hợp nhau.

“Thái phi nương nương, hiện tại đã chuẩn bị ổn thỏa, hay là chúng ta lựa chọn trước đi!” Giọng Từ Thái phi tức thời vang lên, yếu đuối nhưng lại mềm mại, vốn nên là một giọng nói dễ nghe, lại làm cho người ta có một loại cảm giác cả người không thoải mái.

“Chọn đi!” Trịnh Thái phi khẽ gật đầu, hiện tại bà ta không kịp chờ đợi muốn làm Mộ Hoàng Tịch khó coi, nếu không trong lòng bà ta sẽ khó chịu.

“Tuyên tú nữ!” Thái giám hô to một tiếng, tú nữ chuẩn bị xong nới đuôi vào, ngay ngắn trật tự mà đi, sau đó đứng từng dãy ngay ngắn phía trước; các tú nữ mặc kiểu y phục chính thống nhất, liếc mắt nhìn qua mọi người cũng không sai biệt lắm, nhưng nhìn tỉ mỉ mới có thể phân biệt các nàng khác nhau.

Những cô nương này đều là thiên kim tiểu thư, dầu gì cũng là thiên kim quan viên Ngũ Phẩm trở lên, cho nên tướng mạo dĩ nhiên không cần nói, mọi người được nuôi mềm mại vô cùng; những cô nương này đứng chung một chỗ, vốn nên là trăm hoa đua nở, kiều diễm vô song, nhưng khi ánh mắt chuyển sang ba người, nhất thời ánh sáng lộng lẫy trên thân những người này có vẻ ảm đạm vô cùng.

Ba người ngồi trên dù cho mặc y phục trắng cũng đẹp kinh người, Từ quý phi đẹp mà không điểm, lộ ra hơi thờ ơ nhả; Mộ Hoàng Tịch quý khí như nẫu đơn, lại có phong cách thanh nhã như đoá sen, nơi này sợ rằng không ai vượt qua, ngay cả Trịnh Thái phi đã có tuổi cũng đẹp không gì sánh được, cho nên những tiểu thư này biến thành đám hoa hồng lá xanh trong thôn, chỉ cần nhìn ba người phía trên, người dưới đất không còn gì đáng xem rồi.

Không nói người khác, ngay cả những thứ tú nữ này cũng có cảm giác như vậy!

“Tham kiến Thái phi nương nương! Tham kiến Hoàng hậu nương nương! Tham kiến Quý phi nương nương!” Các tú nữ cùng nhau hành lễ, giọng nói cũng cực kỳ dễ nghe.

“Miễn lễ!” Trịnh Thái phi giơ tay lên miễn lễ cho các nàng, ánh mắt nhìn sang, ngay sau đó nụ cười trên mặt sâu hơn: “Tuyên tú hoàng thất liên quan đến tương lai hoàng thất, là một việc vô cùng quan trọng, hôm nay các người đã vào hoàng cung, sẽ phải an phận thủ thường, toàn tâm toàn ý giúp đỡ Hoàng hậu và Quý phi cùng nhau hầu hạ tốt Hoàng thượng, còn nữa, Hoàng thất Tây Việt chúng ta mỏng manh, nếu người nào có thể sinh hạ long tử trước cho Hoàng thượng, ai gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi người đó! Nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

Trịnh Thái phi khiêu khích nhìn Mộ Hoàng Tịch, sau đó bảo thái giám tuyên đọc quy củ trong cung, mặc dù ma ma lễ giáo đã dạy rất nhiều lần, nhưng muốn lướt qua cũng không thể.

Mộ Hoàng Tịch không chút cử động từ từ thưởng thức trà, Trịnh Thái phi đoạt quyền quản lý hậu cung, dù sao nàng còn mừng rỡ nhẹ nhõm, mặc dù trong lòng đã chuẩn bị tốt, nhưng nghe mấy câu này, vẫn cảm thấy không lọt tai!

Thái giám tuyên đọc hết quy củ, lập tức có người đem một hàng ngọc chất ngọc bài bày trên bàn trước mặt ba người, trừ Phụng ấn Hoàng hậu và phi ân Quý phi, còn dư lại Đức, Hiền, Thực, lệnh tứ phi, tiếp theo là Tân phi, Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Chiêu Dung, Thực Nghi, Thực Viện, Thực Dung, Tu nghi, Tu Viện, Tu Dung, phía dưới là Tiếp dư, Uyển Nghi, tất cả lệnh bài lớn nhỏ đặt ở cùng nhau khoảng một trâm cái, nhưng mê người nhất hiện tại là làm tứ phi!

Vốn nên thị tẩm rồi mới có phẩm cấp, hoặc là trước cho một phẩm cấp thấp một chút, đợi đến sau khi thị tẩm mới được phong thưởng, nhưng Trịnh Thái phi lại đem tất cả bài vị bày ra, rõ ràng là muốn ấn định vị trí, giết đi một nửa nhuệ khí Hoàng Hậu nửa đường của Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch vô cùng hiểu, nhưng lại không ngăn cản, ngẩng đầu nhìn đám tú nữ, không ngoài ý chống mắt với Mộ Trương Vũ, Mộ Hoàng Tịch không khỏi cảm thấy buồn cười, giỏi vô cùng, cười nàng ta ngu ngốc, cũng cười nàng ta ngây thơ!

Nhìn sang từng dãy, Mộ Hoàng Tịch mới phát hiện không có người mình quen biết, khó khăn lắm ở cuối hàng một nhìn thấy một cô nương xinh đẹp tuyệt trần, nghiêm nhiên ấy là Đệ Nhất Tài Nữ Hàn Sư Sư, chỉ là hiện tại về mặt nàng ấy buồn thiu, có thể thấy không hi vọng mình bị tuyển trúng, mà Mộ Hoàng Tịch cũng hiểu nguyên nhân nàng ấy không muốn bị tuyển trúng, tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng tính ý Hàn Sư Sư biểu hiện với Bắc Đường Ngọc quá rõ ràng, nhưng đáng tiếc thân nữ có mộng, tương vương vô tâm!

Thấy sắc mặt Mộ Hoàng Tịch nhìn không tốt chút nào, trong lòng Trịnh Thái phi hơi sáng khoái: “Hoàng hậu, đây chính là trách nhiệm của người đứng đầu hậu cung, hay là người cũng tới chọn mấy người vừa mắt đi?”

Thấy vậy Trịnh Thái phi quyết định chủ ý muốn đập chân đau của Mộ Hoàng Tịch, trong lòng Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, khuôn mặt cười đến ba phần mỉa hoặc bảy phần tà khí: “Bốn cung không độ lượng như Thái phi nương nương, nếu như có thể, Bốn cung muốn diệt trừ toàn bộ nữ nhân hậu cung, một mình độc chiếm hoàng thượng mới phải, sao lại tự mình chọn lựa cô nương vào hậu cung? Hay là Thái phi nương nương tự chọn đi!”

“Hoàng hậu, sao người có thể nói lời đại nghịch bất đạo như thế? Hoàng thượng là vua của một nước, sao có thể chỉ có một nữ nhân là người? Huống chi người là Hoàng hậu một nước, đương nhiên phải rộng lượng, nếu không làm mẫu nghi thiên hạ thế nào?” Trịnh Thái phi lập tức nghiêm mặt dạy dỗ, ý lạnh uy nghiêm nhất thời up vào mặt, tú nữ dưới đất bị sợ vội vàng rụt đầu, nhát gan trực tiếp ngã quỵ trên đất.

Khí thế của Trịnh Thái phi thật ra khiến Mộ Hoàng Tịch nhú mày, như vậy mới có hình tượng phù hợp với Trịnh Thái phi, nếu Mộ Hoàng Tịch là khuê tú bình thường sợ rằng thật bị dọa, nhưng nàng là Mộ Hoàng Tịch, tất nhiên sẽ không để uy hiếp này của Trịnh Thái phi vào mắt, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bổn cung thật không muốn làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng Thái phi nương nương mặc dù là mẫu nghi thiên hạ, ngay cả Bổn cung có chút hiếu kỳ, Thái phi nương nương giống như mẫu phi hoàng thượng, tại sao người vĩnh viễn chỉ là Thái phi nương nương, mà không phải Thái hậu nương nương tôn quý đây?”

“Bịch!” Mộ Hoàng Tịch thành công đoán trúng tử huyết của Trịnh Thái phi, Trịnh Thái phi giận đến vô án, giận không thể phát: “Hoàng hậu, người đang ép ai gia sao?”

Vị trí Thái hậu này là tử huyết của bà ta, bà ta vốn tưởng sau khi Quân Mặc lên ngôi, coi như nể mặt cũng cho bà ta làm Thái hậu, không ngờ đạo thánh chỉ thứ nhất sau khi Quân Mặc lên ngôi là phong bà ta làm Thái phi, hơn nữa vĩnh viễn cũng không phải là Thái hậu; Quân Mặc biết rõ bà ta vẫn muốn vị trí Hoàng hậu, cho nên hẳn chẳng những để bà ta không dám đương nổi Hoàng hậu, ngay cả vị trí Thái hậu cũng bác bỏ, để bà ta cả đời nhìn vị trí kia lại mãi mãi không chiếm được!

“Thái phi nương nương bớt giận!” Từ Thái phi thấy chuyện không đúng lập tức đi trấn an Thái phi, sau đó nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Hoàng hậu, Thái phi nương nương là trưởng bối, sao người có thể nói như vậy?”

“Xem ra thân thể Thái phi nương nương khó chịu, chọn phi hôm nay liền kết thúc, sau này lại nói!” Mộ Hoàng Tịch không chút khách khí kết luận.

“Người dám!” Trịnh Thái phi quát chói tai, sắc mặt lạnh nhạt âm u, không hàn huyên chút nào: “Hôm nay ai gia lập tức khâm định tử phi cửu Tàn! Hậu cung này còn chưa tới phiên Hoàng hậu người tự tính toán!”

“Vậy mời Thái phi nương nương tiếp tục!” Mộ Hoàng Tịch chưa cùng mạnh mẽ với bà ta, mà là lui một bước, một chương đập lên trên bàn bài vị phi tử, một chương đó, đang lúc mọi người kinh ngạc và không thể tin, ngọc lệnh biến thành một đồng ngọc nát, đáng về vốn có không nhìn ra được !

Từ Quý phi tregon to hai mắt: nàng. Vậy mà nàng trước mắt bao người phá hủy lệnh bài phi tử hoàng tộc Tây Việt!

“Người. Người người người.” Trịnh Thái phi chưa từng thấy người nào ở trước mặt bà ta lớn lối như thế, nhất thời giận đến không nói nổi một lời nào; đầu sỏ có tình gây nên còn có vẻ mặt vô tội: “Ai nha! Sao đồng ngọc này bị rơi rồi? Tất cả ngọc đều bể, xem ra không cách nào tiếp tục tuyển tú nữa rồi !”

“Người đâu! Phân phó phủ Nội Vụ chế tạo lần nữa, nhớ phải dùng ngọc thượng hạng!”

Làm bộ phân phó xong, Mộ Hoàng Tịch mới nhìn đám người phía dưới, như khổ não: “Xem ra ngày tuyển tú lại phải dời ! Vậy sẽ có nhiều tú nữ không có việc làm trong cung như vậy!”

Vân Nương tức thời nhắc nhở: “Nương nương, lúc này không phải người nói Ngự Hoa Viên mọc quá nhiều cỏ dại sao? Nơi này có nhiều người như vậy, đúng lúc không phải sao?”

“Ý kiến hay!” Mộ Hoàng Tịch đinh đã đóng cột, cũng không quản sắc mặt mọi người là gì, phát ổng tay áo đi xa, đám tú nữ mềm mại và ma ma giám sát, không thể không vứt bỏ thân phận chạy đến —— giẫy cỏ!

Vốn còn muốn kháng nghị, thế nhưng khi xa xa nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch ngồi trong lương đình, nhất thời mất hết kiêu ngạo, Thái phi nương nương cũng hết cách với Hoàng hậu rồi, họ dám phản kháng không phải là tìm chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ép phản bọn họ

Ở bên trong có Hoàng Hậu tôn quý nhìn chăm chăm, cho dù những người này tiếng oán than dậy đất, cũng không ai dám tự tìm xúi quẩy, một đám người ngồi chồm hổm trên mặt đất ai oán nhỏ cỏ, trong lúc này khí đen bay lên dày đặc khắp Ngự Hoa Viên!

“Nương nương!” Vương mama đưa một ly nước cho Mộ Hoàng Tịch, có chút thấp thỏm nói: “Nương nương, dù sao những người này cũng là tiểu thư khuê các, không nói trước được họ có thể trở thành phi tần hay không, nhưng mỗi gia tộc phía sau bọn họ đều không thể đắc tội như vậy được, nữ nhi của bá quan văn võ cả triều đều đã nhờ cô ở trong này, sợ là... Sợ là có chút không ổn?”

“Vương mama muốn cầu tình thay các nàng sao?” Mộ Hoàng Tịch nâng mắt, giọng nói không phân rõ là vui hay giận.

“Nương nương thứ tội, nô tỳ không có ý như vậy!” Vương mama lập tức quỳ xuống, bộ dạng lo sợ Mộ Hoàng Tịch tức giận.

“Đứng lên đi!” Đặt ly nước trong tay lên bàn đá: “Bản cung biết ý của ngươi, nhưng người cầu tình không thể là ngươi! Đứng xem đi!”

“Vâng!” Vương mama đành phải cung kính đứng ở một bên, trong lòng lại suy đoán Mộ Hoàng Tịch làm như vậy là có ý gì.

Vân Nương không nói gì, nàng biết Mộ Hoàng Tịch sẽ không vô duyên vô cớ làm vậy, ở đây đều là nữ nhi của đại thần trong triều, đặc tội với bọn họ cũng là đặc tội với toàn bộ đại thần trong triều, đến cả Vương mama cũng hiểu rõ chuyện này, sao Mộ Hoàng Tịch có thể không biết chứ? Cho nên khi chưa có mệnh lệnh của Mộ Hoàng Tịch, nàng chỉ cần im lặng ở bên tiểu thư là được rồi.

Không bao lâu sau, một bóng dáng hoa lệ xuất hiện, Từ Quý phi chậm rãi đi tới, nhìn các tiểu thư khuê tú đang ra sức nhỏ cỏ, duyên dáng thi lễ với Mộ Hoàng Tịch: “Hoàng Hậu!”

“Chẳng phải Quý phi đưa Thái phi trở về sao?” Mộ Hoàng Tịch có chút lơ đãng hỏi.

“Thái phi nương nương đã nghỉ ngơi rồi, nô tỳ đi ngang qua nơi này nên đến xem!” Từ Quý phi tự mình ngồi xuống bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, bày ra một thân hoa lệ, quanh người kim quang lấp lánh, còn đẹp đẽ long lẫy hơn cả Hoàng Hậu là Mộ Hoàng Tịch.

“Vậy là chuẩn bị cầu tình cho các vị tiểu thư này sao?” Từ đầu đến cuối Mộ Hoàng Tịch chưa từng quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa vào Ngự Hoa Viên.

“Xin Hoàng Hậu thứ tội, quả thật thiếp thân đang nghĩ như vậy!” Từ Quý phi từ từ đứng dậy, khom người cúi đầu với Mộ Hoàng Tịch: “Nếu Hoàng Hậu tức giận thì hãy tức giận lên thân thiếp! Nhưng những tú nữ này đều vô tội, các nàng chỉ là phụng chỉ vào cung, những chuyện khác không có quan hệ gì với các nàng, xin Hoàng Hậu chớ nên làm khó các nàng!”

“A...? Theo Quý phi là bản cung đang làm khó các nàng sao?” Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu nhún mày khinh thường.

“Thực không dám giấu diếm, trước khi tới đây nô tỳ đã phái người đi mời Hoàng Thượng và bá quan văn võ, nếu Hoàng Hậu cố tình như vậy, chỉ sợ không cách nào ăn nói được với bách quan!” Từ Quý phi vẫn duy trì tư thế nửa ngồi như cũ, nhưng trong đôi mắt kia lại là khiêu khích và kiêu ngạo vô cùng, đương nhiên còn chút chắc chắn không thể thiếu, nàng ta chắc chắn Mộ Hoàng Tịch sẽ không đặc tội với bách quan ở thời điểm như vậy, bởi vì nó liên quan đến Hậu vị của nàng.

Đáng tiếc, trên đời này luôn có loại người luôn tự cho là đúng như vậy, nàng ta cho rằng mình để ý đến thứ gì thì những người khác cũng sẽ để ý như thế! Lúc Mộ Hoàng Tịch nghe nàng ta nói đã phái người đi mời người tới thì nở nụ cười, mà lúc nghe câu nói tiếp theo của nàng ta, ý cười biến thành trào phúng, còn có thêm chút lạnh ý: “Đức phi Hiền phi cũng đã đi rồi, chỉ còn một mình Quý phi sống chết đều muốn ở lại trong cung, ngươi nói xem, ngươi muốn thứ gì vậy?”

Từ Quý phi sững sốt, không đoán trước được Mộ Hoàng Tịch sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, sắc mặt cứng đờ: “Hoàng Hậu nói gì vậy. Nô tỳ một ngày là người của Hoàng Thượng, cả đời cũng là người của Hoàng Thượng, sao lại có thể rời đi?”

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch cười như không cười hỏi lại một câu, nhưng lại không tiếp tục dây dưa với nàng ta, bởi vì nàng đã nhìn thấy Quân Mặc và đại thần văn võ đi tới rồi.

“Đây là chuyện gì vậy?”

“Con gái, con đang làm gì vậy?”

“Phụ thân...”

“Phụ thân...”

Một đám tiểu thư ban đầu vì e ngại Mộ Hoàng Tịch mà không dám phản kháng hiện giờ đều lập tức chạy về phía phụ thân của mình, bắt đầu kẻ khổ thăm thương, dù không nói rõ là Mộ Hoàng Tịch hành hạ bọn họ, nhưng sao những đại thần này lại có thể không biết?

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Ngõ Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” Từ Quý phi xoay người hành lễ với Quân Mặc, khuôn mặt xinh đẹp ý cười như hoa, Mộ Hoàng Tịch còn nhìn thấy một tia đắc ý.

“Bình thân!” Quân Mặc không mặn không nhạt mở miệng, sau đó trực tiếp bước qua bên người nàng ta, ngồi bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, cánh tay hữu lực nắm lấy thắt lưng Mộ Hoàng Tịch, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: “Lại làm ra chuyện tốt gì rồi?”

“Ta có thể làm ra chuyện tốt gì chứ? Trái lại lại làm một chuyện xấu, có vẻ như đã chọc Thái phi tức giận đồ bệnh rồi!” Mộ Hoàng Tịch kiêu ngạo không thèm để ý nói.

“Có lẽ Thái phi hẳn là không sao, nếu không Thái Vi cung cũng sẽ không yên tĩnh như vậy!” Sao Quân Mặc lại không biết Mộ Hoàng Tịch làm ra việc gì, có điều không hề trách tội, trái lại càng sùng nịnh nàng. Mà hẳn nói “Không sao” cũng không phải đơn thuần là không sao, mà là không chết!

Từ Quý phi bị coi nhẹ nhìn hai người họ ở cạnh nhau, ánh mắt trừng thật lớn, toàn bộ trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi! Nàng ta vừa nhìn thấy gì đây? Nàng ta nhìn thấy Hoàng Thượng lại có thể nói chuyện dịu dàng như vậy, nhìn thấy Hoàng Hậu có thể vô lễ với Hoàng Thượng như vậy mà cũng không

bị trách phạt, mà những người bên cạnh đều là về mặt thần nhiên, rõ ràng việc này đã là một chuyện hết sức bình thường!

Trước đây nàng ta còn tưởng rằng khoảng cách giữa nàng ta và Hoàng Hậu không xa lắm, một ngày nào đó Hoàng Thượng sẽ nhìn đến nàng ta, bởi vì nàng ta không hề kém cạnh chút nào so với Mộ Hoàng Tịch, thậm chí còn tốt hơn Mộ Hoàng Tịch rất nhiều; thậm chí nàng ta còn muốn để những người này làm lung lay địa vị của Mộ Hoàng Tịch, mà đến lúc đó, Hậu vị cũng chỉ có thể là của nàng ta; nhưng hiện tại, niềm tin kiên định này của nàng ta gần như đã vỡ nát, vỡ nát trong cái nhìn chăm chú sắc bén lại tràn đầy dịu dàng kia của Quân Mặc.

“Lão thần bạo gan, xin Hoàng Thượng cho thần có ý kiến!” Giọng nói một đại thần vang lên kéo suy nghĩ của Từ Quý phi lại, lập tức bình tĩnh lại, mặc kệ thái độ của Quân Mặc đối với Mộ Hoàng Tịch như thế nào, hôm nay, những đại thần này nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ!

“Lão thần xin Hoàng Thượng làm chủ!”

“Nữ nhi của thần được đưa đến tuyển tú, đang yên đang lành, sao lại bị đối đãi như vậy? Mong Hoàng Thượng minh xét!”

“Hoàng Thượng! Xin Hoàng Thượng làm chủ cho chúng thần!” Những nữ tử liên can cũng quỳ rạp xuống đất theo các đại thần, gương mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt, quả thật vừa thấy đã thương.

“Ý kiến?” Người lên tiếng lại là Mộ Hoàng Tịch, nàng khẽ cười “khí”: “Ý tứ của các vị đại thần là bản cung ngược đãi nữ nhi của các người?”

“Hoàng Hậu làm gì trong lòng người tự hiểu rõ, lão thần chỉ muốn xin Hoàng Thượng phán xử công bằng cho lão thần thôi!” Một đại thần mặc quan phục nhĩ phẩm tràn đầy căm phẫn nói.

“Hoàng Thượng!” Mộ Trình bước lên phía trước quỳ trước mặt mọi người, sắc mặt nghiêm túc lại lộ ra vẻ kiên quyết: “Hôm nay Hoàng Hậu nói năng lỗ mãng chống đối Thái hậu, bất kính với trưởng bối, đây là tội thứ nhất! Hoàng Hậu cố ý làm vỡ Ngọc Điệp Hậu cung, khiến Ngọc Điệp vỡ nát, trật tự hậu cung hỗn loạn, đây là tội thứ hai! Hoàng Hậu thấy diện mạo nữ tử chúng gia, vì vậy ngược đãi nô dịch các nàng, đây là tội thứ ba! Tội thứ nhất là bất hiếu bất kính, tội thứ hai là vô hiền vô đức, tội thứ ba là đồ kỵ, Hoàng Hậu đã phạm vào ba tội trong thất xuất*, tuyệt đối không có tài đức của bậc mẫu nghi thiên hạ, thần cả gan xin Hoàng Thượng phế Hậu!”

(*Bảy tội phải đuổi đối với người đàn bà thời xưa ở Trung Quốc và Việt Nam, theo quy định của sách “Nghĩ lễ”)

“Xin Hoàng Thượng phế Hậu!” Từng lời Mộ Trình nói đều có lý, lập tức nhận được sự phụ họa của các đại thần, mà những nữ tử kia cũng cúi người, thân thể vẫn đang run nhè nhẹ, thể hiện các nàng vẫn còn rất uất ức.

Một màn này rơi vào trong mắt Từ Quý phi, ý cười của nàng ta lại càng sâu thêm một phần, có điều nhanh chóng thu lại ý cười, thay bằng vẻ mặt vừa mới chịu oan ức: “Hoàng Thượng chớ nên trách tội Hoàng Hậu, muốn trách thì hãy trách nô tỳ! Là nô tỳ không khuyên nhủ tỳ tỳ, mới khiến tỳ tỳ làm ra chuyện sai lầm, nếu Hoàng Thượng muốn phạt, vậy hãy phạt cả nô tỳ!”

Nói xong bộ dạng dường như còn chuẩn bị rơi nước mắt, mày Quân Mặc nhíu lại, sau khi nhìn lướt qua Từ Quý phi liền quay đầu nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, sau đó mày mới dần giãn ra.

“Quý phi nương nương, việc này không liên quan tới người, mong nương nương đừng nên nhúng tay, là Hoàng Hậu không có hiền đức, chúng ta tin tưởng Hoàng Thượng sẽ phán xét công bằng!” Mỹ nhân yếu đuối đương nhiên sẽ khiến người khác muốn bảo vệ, lập tức liền có đại thần thanh minh cho Từ Quý phi.

“Ta...” Từ Quý phi lau nước mắt mở miệng định nói lại bị đại thần ngăn cản, mọi người lại cùng đồng thanh lên tiếng: “Chúng thần thỉnh cầu Hoàng Thượng phế Hậu!”

“Ha ha ha ha!” Mộ Hoàng Tịch đột nhiên bật cười ha hả, cười đến mặt mày danh kỳ diệu*, cuối cùng cười đến nổi chảy nước mắt, gơ tay lau đi nước mắt, nàng nhìn Quân Mặc, vẫn mỉm cười như cũ: “Này! Bọn họ nói người phế ta đi kia!”

(* mặt danh kỳ diệu: không hiểu ra sao, không sao nói rõ được)

Quân Mặc cười cung chiêu, sắc mặt mang theo vẻ bất đắc dĩ, thuận tiện nhéo hông nàng: “Trái lại, nàng nghĩ dễ dàng vậy sao!”

“A...!” Mộ Hoàng Tịch nhìn đám đại thần đang nhìn chăm chăm nàng, sau đó chỉ chỉ Quân Mặc, vẻ mặt vô tội: “Không thể trách ta, là hấn không phế Hậu!”

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng, yêu nữ họa quốc ương dân này, không thể không phế! Xin Hoàng Thượng cân nhắc!”

Đám đại thần không ngờ kết quả lại có thể như vậy, vẻ mặt lo lắng, có đại thần đã nắm chặt nắm tay, bộ dáng tựa như nếu Quân Mặc không đồng ý phế Hậu, bọn họ sẽ xông lên vậy.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Mộ Hoàng Tịch lại càng cảm thấy buồn cười, có điều không cười ra tiếng, chỉ là thân thể run lên, cuối cùng cả người ghé vào trong lòng Quân Mặc cười: “Ta vẫn nghe nói người là một bạo quân, không ngờ người còn là một hôn quân dung túng yêu nữ, chỉ là cái danh hôn quân này có thật, còn thân phận bạo quân ngược lại không thấy đâu!” Nàng chết chắc rồi! Trong lòng mọi người không hèn mà cùng vui mừng, không có một Đế Vương nào có thể tiếp nhận chuyện kẻ khác nói hấn ngu ngốc hay bạo lực, mà Quân Mặc rõ ràng là một Đế Vương điển hình, dù trong số bọn

họ không thiếu người hai lòng, nhưng vẫn rất ủng hộ vị Hoàng Đế này! Tuy Quân Mặc tàn bạo, sát phạt đại thần cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng khi thế Đế Vương bề ngễ thiên hạ trên người hẳn lại khiến kẻ khác không thể không thần phục, đây là thứ một Đế Vương chân chính nên có; so với Quân Hạo Hiên, dù Quân Hạo Hiên hoàn mỹ hiền đức, nhưng khí chất trên người hẳn là ôn hòa ẩn nhẫn, cho dù đột nhiên hẳn bộc phát ra loại khí thế vương giả này, hẳn cũng vĩnh viễn không thể theo kịp Quân Mặc, vậy mới nói Quân Mặc quả thật là một Đế Vương trời sinh!

Mà Đế Vương đều có một căn bệnh chung, chính là tuyệt đối không cho phép kẻ khác nói mình không đúng, cho dù Quân Mặc sủng ái Mộ Hoàng Tịch, nhưng theo bọn họ, dù sao sủng ái cũng có mức độ, không thể là vô hạn, cứ tiếp tục khoan dung độ lượng mãi được.

Mộ Hoàng Tịch sẽ chết, tất cả mọi người đều cho rằng như vậy, Từ Quý phi cũng nghĩ như vậy, thậm chí cảm thấy chính mình đã lo lắng dư thừa! Nhưng ngay sau đó, động tác của Quân Mặc lại khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy Quân Mặc vẻ mặt không đổi, chẳng những không giết Mộ Hoàng Tịch, mà còn thuận tay kéo thân thể nàng vào trong lòng, giọng nói trầm thấp ôn hòa mang theo nghi hoặc: “Nàng là yêu nữ, vậy Trẫm chính là hôn quân!”

Mọi người cười ngất!

“Hoàng Thượng!” Có vị đại thần quý xuống đất định tiếp tục dốc hết tâm can ra khuyên nhủ, nhưng bỗng nhiên một đường kiếm lóe lên, thân thể vị đại thần kia chưa kịp quý xuống đầu đã rơi xuống đất, trong nháy mắt, máu bắn ta, dây tung tóe lên toàn thân những người đứng gần kề!

“A!” Những nữ tử lập tức sợ tới mức thét chói tai, có người nhát gan đã bị dọa ngất đi!

Quân Mặc mặc kệ sắc mặt chúng đại thần, bế Mộ Hoàng Tịch lên, sau đó yên lặng xoay người rời đi, để lại cho mọi người một bóng lưng kiên định!

Nhìn chúng đại thần phần nộ, lại nhìn bóng dáng đi xa dần kia, một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Từ Quý phi: Bọn họ muốn ép phản chúng đại thần!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người còn chưa đủ tư cách

Giống như là để chứng minh suy đoán của Từ quý phi, cả triều đình chợt khản trương lên, không chỉ vì chuyện hôm qua, mà bởi vì vào ngày hôm sau Mộ Hoàng Tịch gọi tất cả tú nữ đi quét dọn cung điện, làm những việc vốn cung nữ phải làm!

Tiếng oán than của các tú nữ nổi lên khắp nơi, mà Mộ Hoàng Tịch vẫn làm theo ý mình, có tú nữ không chịu nổi khổ như vậy, cầu xin phụ thân đón mình đi, nhưng đại thần kia còn chưa nhìn thấy tú nữ đã bị Mộ Hoàng Tịch phái người bắt, sau đó trực tiếp nhốt vào phòng giam trong cung, nghe nói quan viên kia còn bị đánh mui mũi hèn, bây giờ còn nằm!

Mộ Trình mang theo các đại thần quý gối trước Ngự Thư Phòng, hi vọng Quân Mặc có thể ra mặt phế vị hoàng hậu này, nhưng Quân Mặc lại luôn không thấy, đến hôm nay lâm triều cũng bị huỷ bỏ, giống như một hôn quân hẳn nói là làm.

Từ ngày bị Mộ Hoàng Tịch chọc tức đó, sau khi Trịnh Thái phi trở về cũng chưa từng ra ngoài, nhưng những đồ vật nhỏ gì đó trong cung gần như đổi mỗi ngày, có thể thấy được Trịnh Thái phi tức giận thế nào!

Ngự Long Điện

“Tiểu thư, bây giờ các đại thần còn quý gối ngoài Nghị Chính Điện không chịu rời đi, làm như quyết tâm muốn phế người!” Vân Nương vừa bóc cam vừa nói, chỉ là trong giọng nói kia không nghe thấy có bao nhiêu lo lắng.

Mộ Hoàng Tịch lười biếng như mèo con tựa vào trên nhũyễn tháp: “Chỉ sợ bọn họ phí công của ta!”

Trận này vì nhiều vị đại thần như vậy mới bày thịnh yến, nếu không có bọn họ, sẽ không còn thú vị.

“Nương nương. Nương nương.” Vinh ma ma chạy vội từ bên ngoài vào, mặc dù vội nhưng không đến mức hốt hoảng, thi lễ nói: “Nương nương, quan viên kia không ăn cơm, bây giờ đã ngất đi, hơn nữa vết thương của hắn đã sưng lên rất lợi hại, có thể tìm thái y cho hắn hay không?”

“Không cần!” Mộ Hoàng Tịch không buồn nhìn: “Chờ đến khi hắn còn một hơi, ngày mai người mang hắn đến cửa Nghị Chính Điện, nhất định phải làm cho những đại thần kia nhìn thấy vết thương trên người hắn!”

Vinh ma ma có chút nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là lão nhân trong cung, gạt đầu một cái lĩnh mệnh đi xuống, hiện tại thể cục này khản trương như thế, bà chỉ có thể làm theo phân phó của hoàng hậu.

Vinh ma ma mới vừa đi ra ngoài, Vương ma ma lại đi vào: “Nương nương, Mộ tiểu thư cầu kiến ngài!”

“Nàng ta tới làm gì?” Mộ Hoàng Tích nhíu mày, nàng cũng không muốn nhìn thấy Mộ Tương Vũ, nhưng mà nếu đã tới: “Gọi nàng ta vào đi!”

“Vâng!” Vương ma ma lui ra ngoài, rất nhanh dẫn Mộ Tương Vũ mặc cung trang đơn giản đi vào.

Có lẽ là mới vừa từ chỗ làm việc trở lại, cho nên trên người của Mộ Tương Vũ có chút bụi bẩn, không mặc mấy bộ y phục xinh đẹp, Mộ tiểu thư đứng như vậy thật ra thì nàng ta cũng không quá xuất sắc! Mộ Tương Vũ không hành lễ, ngược lại có chút kiêu căng nhìn Mộ Hoàng Tích: “Mộ Hoàng Tích! Không phải ngươi muốn nhăm vào ta sao? Hôm nay ta đứng ở chỗ này, nhưng rất nhanh ngươi sẽ rời khỏi nơi này!”

Mộ Hoàng Tích nghe vậy bật cười, cười đến vô cùng giễu cợt: “Nhăm vào ngươi? Ngươi đủ tư cách sao?”

“Hừ!” Mộ Tương Vũ khinh thường cười nói: “Ngươi cũng chỉ có chút năng lực ấy, hiện tại tất cả đại thần trong triều đang quỳ ở ngoài Nghị Chính Điện, ngươi cho rằng hoàng thượng còn giữ được ngươi sao?”

“Bỏ cung không muốn nghe chó sủa!” Mộ Hoàng Tích không nhịn được cau mày.

“Mời Mộ tiểu thư ra ngoài!” Vương ma ma phát tay để hai cung nữ bên cạnh lên giữ Mộ Tương Vũ.

“Mộ Hoàng Tích! Ngươi đừng đắc ý, nhất định phụ thân ta sẽ kéo ngươi khỏi hậu vị này!” Mộ Tương Vũ vô cùng đắc ý.

“Hả?” Mộ Hoàng Tích đột nhiên ngược mắt, ngay sau đó không đành lòng cười một tiếng: “Chợt nhớ tới, phải để Thừa tướng đại nhân có lý do ra tay mới được!”

Vân Nương hiểu ý: “Mộ tiểu thư đừng phượng giá, bất kính với hoàng hậu nương nương, đánh ba mươi roi!”

“Mộ Hoàng Tích! Ngươi dám!” Mộ Tương Vũ không ngờ lúc này Mộ Hoàng Tích không cầu xin nàng ta hơn nữa còn dám đánh nàng ta, lập tức có chút sợ!

“Bỏ cung không dám sao?” Mộ Hoàng Tích lạnh lùng nhếch môi: “Năm mươi!”

“Tuân lệnh!” Vương ma ma phát tay cho người kéo Mộ Tương Vũ ra ngoài.

“Mộ Hoàng Tích! Ngươi dám! Nhất định phụ thân sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Mộ Hoàng Tích! Ta hận ngươi, ngươi sẽ không được chết từ từ. . .”

“Tiểu thư! Có muốn bịt miệng nàng ta hay không?” Tiếng mắng của Mộ Tương Vũ khiến Vân Nương bất mãn.

“Không cần thiết! Chỉ sợ nàng ta không mắng!” Nếu không trò đùa này diễn tiếp thế nào đây?

Mặc dù Mộ Hoàng Tích chưa nói, nhưng Vân Nương vẫn hơi hiểu nàng muốn làm cái gì! Đột nhiên một con bồ câu đưa thư rơi vào trên cửa sổ, Vân Nương đi lên phía trước lấy thư trên đuôi bồ câu xuống, liếc mắt nhìn nói: “Trong thư nói Quốc cữu Trịnh Dương mang theo diệt tử của ông ta là Tuần Nhuệ trở lại, hơn nữa dẫn theo ước chừng hai vạn binh mã, chỉ là tương đối bí ẩn, không ai phát hiện!”

“Nhanh như vậy đã tới rồi?” Ngược lại có chút không ngờ!

“Tiểu thư là đang đợi Quốc cữu?”

“Phải, cũng có thể nói không phải!” Mộ Hoàng Tích điều chỉnh tư thế một chút để cho mình thoải mái sau đó tiếp tục nói: “Chính xác mà nói, ta đang đợi bọn họ tạo phản!”

Vân Nương bừng tỉnh hiểu ra: “Cho nên tiểu thư có ý chọc giận đại thần!”

Về lo lắng lướt qua đáy mắt Mộ Hoàng Tích, lại biến mất không thấy trong nháy mắt, vốn nàng có thể giết Mộ phủ báo mối thù của mình, nhưng nói như vậy thì Mộ Trình sẽ chết vô cùng dứt khoát, mà người bên ngoài chỉ cho rằng Mộ gia trêu chọc kẻ thù, nàng cũng không thể để Mộ Trình bị chết không minh bạch như thế có phải không? Đến lúc đó trên sử sách vẫn sẽ viết là nhất đại Thừa tướng, nàng cũng không thích! Dù sao đều phải diệt trừ vây cánh Trịnh Thái phi, hiện tại nàng từ từ ép bọn họ tạo phản, sau đó một lưới bắt hết!

Giấc ngủ trưa đi qua, Mộ Hoàng Tích thay y phục đơn giản đi Ngự Hoa Viên, không cần tận lực là có thể nhìn thấy những tiểu thư các nhà bị ‘nô dịch’, mặc dù vị trí hoàng hậu này của Mộ Hoàng Tích tràn ngập nguy cơ, nhưng chỉ cần nàng còn là hoàng hậu, những tiểu thư này sẽ không dám phản kháng, chỉ là sợ rằng trong lòng đang cầu nguyện Mộ Hoàng Tích sớm bị kéo xuống một chút!

“Nương nương! Nô tỳ theo như phân phó của ngài mang vị Thị lang tới ngoài Nghị Chính Điện, chỉ là đại thần chỉ tức giận, cũng không làm ra động tác quá khích, cho đến khi nô tỳ mang Mộ tiểu thư ra, nhìn đáng vẻ thậm chí không nhìn mới làm cho đại thần thay đổi mặt, cùng nhau khuyên Mộ Thừa tướng, Mộ Thừa tướng cũng không tỏ thái độ, chỉ là vẫn quỳ gối trước đại điện, cho đến khi cung nữ bên cạnh Trịnh Thái phi đi qua đưa một phong thư, lúc đó Mộ Thừa tướng mới rời đi, mà bây giờ Nghị Chính Điện đã không còn ai nữa rồi!”

Mộ Hoàng Tích lắng lắng nghe, không có chút ngoài ý muốn nào trong đáp án dự liệu, ngược mắt nhìn lại, ngược lại nhìn thấy một người không ngờ tới: hiện tại không phải hẳn nên ở trong phủ cùng mưu đồ với phụ tá của mình sao?

“Tham kiến Hiền vương!”

Mọi người thình an một tiếng, Quân Hạo Hiền đi tới, sau đó dừng lại ở trước mặt của Mộ Hoàng Tịch, con người dịu dàng mang theo phức tạp và đau lòng: “Vì sao người phải làm như vậy? Nếu người thật sự yêu hoàng huynh, vì sao lại muốn phá hủy hoàng huynh?”

Lúc này Mộ Hoàng Tịch mới thật sự có chút ngoài ý muốn, trong bụng không khỏi suy đoán hắn đang thật tình hay giả dối đây? “Bổn cung cho rằng đây là cục diện người muốn nhìn thấy nhất!”

Sắc mặt của Quân Hạo Hiền lập tức cứng đờ, trong nháy mắt hắn gần như cho rằng Mộ Hoàng Tịch là vì hắn mới làm như vậy, nhưng ngay sau đó lập tức cười nhạo ở trong lòng mình si tâm vọng tưởng: bị Mộ Hoàng Tịch trực tiếp chỉ ra tiếng nói từ đáy lòng như thế, Quân Hạo Hiền cũng không cảm thấy lúng túng, dựa vào sự thông minh của Mộ Hoàng Tịch, chỉ sợ đã sớm đoán được, hắn cần gì phải che giấu.

“Đặc tội đại thần không có lợi với người, hoàng huynh có thể bảo vệ người nhất thời không bảo vệ được một đời, người. Tự giải quyết cho tốt!” Quân Hạo Hiền nói xong liền rời đi, lưu lại Mộ Hoàng Tịch đang hoang mang không hiểu, quả thật nàng không hiểu, vì sao hắn cố tình chạy tới nói với nàng một phen như vậy. Mà ở thời điểm Mộ Hoàng Tịch chờ đợi, Trịnh Thái phi cũng như nàng mong muốn bắt đầu mưu đồ!

Đêm! Là yên tĩnh như thế, nhưng mà ở dưới sự yên tĩnh này giấu giếm sóng to gió lớn, chỉ chờ một khi bộc phát, hủy diệt tất cả!

Mộ Hoàng Tịch đối y phục mang theo Vân Nương xuất cung, trở lại Âm lâu câu nói đầu tiên là của Mộ Hoàng Tịch: “Gọi Hắc đến cho ta!”

Không bao lâu, Hắc xuất hiện ở trước mặt của Mộ Hoàng Tịch, thân phận của hắn bây giờ đã là một Đường chủ, mà không phải là chấp pháp!

“Bái kiến Tôn chủ!” Không do dự, không có không dám, không có oán giận, quý gọn gàng linh hoạt, hơn nữa vẻ mặt có vẻ lạnh nhạt mà cung kính.

“Kể từ hôm nay, người trở về làm đệ nhất hộ pháp!” Mộ Hoàng Tịch không nhiều lời, trực tiếp tuyên bố quyết định của mình.

“Hiện tại thuộc hạ đang là thân mang tội, vì sao Tôn chủ.” Hiển nhiên Hắc cũng không ngờ đến Mộ Hoàng Tịch có thể nói như vậy.

“Người còn nhớ rõ người là thân mang tội, đã nói lên quyết định của ta không sai!” Mộ Hoàng Tịch ngồi vào vị trí đầu não: “Bây giờ ta cũng không thể ở lại Âm lâu, cho nên tất cả của Âm lâu vẫn do người quản, những vấn đề khác cũng không cần hỏi nhiều!”

Mộ Hoàng Tịch đơn giản nói kế hoạch của chính mình, sau đó nói chuyện mình muốn làm, Âm lâu là thế lực duy nhất trong tay nàng, dĩ nhiên nàng sẽ không nhân rồi không dùng, Âm lâu cũng không có Minh Văn quy định không tham dự đấu tranh hoàng thất, cho nên không có người phản đối, hơn nữa hiện tại cũng không còn người có phản đối Mộ Hoàng Tịch.

“Tôn chủ nói tất cả thuộc hạ đều nhớ, nhưng thuộc hạ có vấn đề muốn Tôn chủ giải đáp!”

“Nói!”

“Trong mộ Đế vương, Tôn chủ mang ra ngoài đồ gì?” Hắc nhìn Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt không có tham lam, cũng không có chất vấn, chỉ có đơn giản là hỏi mà thôi.

Mộ Hoàng Tịch nhìn hắn một lát, cuối cùng nhân nhợt cười một tiếng: “Hạt sen của Phượng Dục Hòa Liên! Không hơn!”

“Thuộc hạ đã vượt quá!” Hắc rũ mắt, đáp án của Mộ Hoàng Tịch hắn đã đoán được bảy phần, dù sao không thể nào trong thời gian ngắn như vậy công lực của một người gia tăng nhiều như thế, vốn đáp án nằm trong dự liệu, giờ phút này thật ra khiến hắn có chút cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng biết không thể hỏi nữa, cho nên không dám mở miệng.

Đột nhiên nhớ tới người canh giữ ở bên ngoài mấy ngày nay, Hắc ngẩng đầu lên nói: “Tôn chủ, mấy ngày nay bên ngoài vẫn có một ít người đang đi lại, có người Bắc Đường gia, mà cũng có người Khước Thị Chí Tôn lâu, vốn thuộc hạ định trừ khử bọn họ, nhưng bọn họ cũng không định tiến công, cũng không tiến vào phạm vi công kích của ám vệ, cho nên thuộc hạ có chút do dự!”

“Không cần đề Bắc Đường gia, nếu phiền thì trực tiếp trói lại ném vào viện của Bắc Đường Ngọc là được! Về phần Chí Tôn lâu.” Mộ Hoàng Tịch trầm ngâm một chút: “Xem ra cần tìm người nào đó nói chuyện thật tốt rồi!” Từ thời điểm Thanh Qua, Thanh Nguyên và Chí Tôn lâu cùng xuất hiện ở nơi này Mộ Hoàng Tịch cũng có chút hoài nghi, nếu nàng đoán không lầm, thân phận của vị hoàng đế đại nhân kia của nàng cũng không tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 77.1

Bên ngoài hoàn toàn tĩnh lặng nhưng trong Ngự Long điện lại có vẻ vô cùng thoải mái, đặt bàn cờ tướng trên án kỷ, Mộ Hoàng Tịch cầm quân màu trắng

đi trước, Quân Mặc cầm quân màu đen theo sát.

“Quân đơn độc thẳng vào!”

“Vòng vây giữa cửa, đánh chặn đường!”

“Nội bộ tập kích!”

“Đường Lang ở phía sau!”

“Bỏ xe bảo vệ tướng!”

“.....”

Vân Nương nhẹ nhàng thở dài, hai người phía trên kia đã chém giết thật lâu nhưng vẫn vui không dứt, giết đến hào hứng bùng bùng, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, trời đã sắp sáng muốn gọi bọn họ đi ngủ nhưng phát hiện bản thân mình hoàn toàn không mở miệng được, cũng may hiện giờ nàng đã tập võ nên không cần ngủ lâu như vậy, nếu không nhất định sẽ ngủ thẳng trên đất giống như mấy cung nữ bình thường kia rồi.

“Ám kỳ nổi lên, giết tướng!”

“Thảm” Mộ Hoàng Tịch kêu lên, ngay sau đó làm bộ đáng thương cầm quân cờ của mình: “Nhường ta ba quân có được không?”

Quân Mặc bắt đầu nhìn nàng, cuối cùng cũng chiều cười một tiếng, phát tay để mặc nàng.

Mộ Hoàng Tịch vui vẻ cầm quân cờ lên, sau đó hai người tiếp tục chém giết.

Nhìn một màn này, Vân Nương càng thêm im lặng, đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ chơi cả đêm, đây là lần đầu tiên nàng biết tiểu thư nhà mình lại thích ăn vạ như thế.

Rốt cuộc, Mộ Hoàng Tịch ăn hết quân cờ của Quân Mặc, sau đó vẻ mặt hớn hờ: “Chàng thua rồi! Ha ha!” Hoàn toàn không có cảm giác là mình ăn vạ mới thắng được!

Quân Mặc chỉ cười yếu ớt không nói, duỗi cánh tay dài ra kéo Mộ Hoàng Tịch đang ngồi ở phía đối diện vào trong ngực, không chút do dự mở một hộp lên mặt nàng: “Hiện tại đi ngủ được chưa?”

“A! Trời đã sáng!” Mộ Hoàng Tịch hậu tri hậu giác nói, sau đó nhanh chóng thoát khỏi ngực Quân Mặc, đi ngủ như một tên trộm.

Lòng ngực rộng tuếch khiến Quân Mặc có chút mất mát, nhưng cũng không đi theo, mà đứng lên gọi người vào, sau khi rửa mặt xong lập tức lâm triều.

Một buổi sáng cứ trôi qua như thế, cho đến khi Mộ Hoàng Tịch tỉnh lại, mới nghe nói trên triều xảy ra chuyện ly kỳ, trong lúc mọi người đều cho rằng nàng sẽ tức giận thì nàng lại cười, cười đến có chút —— tà ác!

Nguyệt Vô Song là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, người muốn kết hôn với nàng ta không đếm xuể, nhưng hôm nay Nguyệt gia lại đưa mỹ nhân tuyệt sắc này tới Tây Việt, rốt cuộc có tính toán gì đây?

Khi Mộ Hoàng Tịch dùng bữa xong đi Ngự Hoa Viên nhìn tú nữ bị nô dịch một chút, không ngờ lại không hẹn mà gặp Đệ Nhất Mỹ Nhân này, lần trước nhìn liếc qua một chút tuy rằng cảm thấy Mỹ Lệ nhưng vẫn chưa nhìn thấy toàn cảnh, hôm nay gặp mặt, mới chính thức hiểu mỹ tử Đệ Nhất Mỹ Nhân này từ đâu tới, lông mày cong cong, hai mắt lớn nhỏ vừa phải, sóng mũi xinh xắn, điểm thêm một đôi môi anh đào, tất cả ngũ quan đều rất tinh xảo thật giống như búp bê sứ tí mĩ chế tạo ra, mà cặp mắt kia của nàng ta trong suốt sáng ngời giống Lưu Ly, nhưng cũng vô cùng thuần khiết, có lẽ tiên nữ trong miệng người đời chính là đáng vẻ này?

Ngoại trừ có dung mạo tinh xảo, phong cách toàn thân uyển chuyển hàm súc của nàng ta cũng làm cho người nhìn vô cùng thoải mái, nàng ta giống như một tiểu thư khuê các, nhưng cũng có hàm súc uyển chuyển thanh tú của tài nữ, trong xương lộ ra quý tộc cao ngạo kết hợp lại với nhau, quả thật không làm cho ai có thể bắt bẻ.

Từ quý phi ở bên cạnh nàng ta, hai người nhỏ giọng nói cái gì đó rồi cười khẽ, đôi môi chúm chím như tú quỳên thượng hạng, xinh đẹp đến nỗi khiến cho hoa cỏ xung quanh cũng mất đi sắc thái.

“Quả nhiên là mỹ nhân!”

Không hiểu vì sao Mộ Hoàng Tịch cảm thán như thế, người bình thường thấy nữ tử đẹp hơn mình, hơn nữa còn tới giành phụ quân của mình không phải nên giận dữ à? Vì sao nàng lại thường thức, ca ngợi?

“Tiểu thư mới là đẹp nhất, hoàng thượng thích chiếm lợi thế như vậy, những người khác không thể thay thế tiểu thư được!” Vân Nương cảm thấy chọc tức nói.

Mộ Hoàng Tịch cười khẽ: “Ta không tự tin như vậy sao? Cũng chỉ là một mỹ nhân xinh đẹp một chút, sao nói giống như ta rất sợ vậy?”

“Là em lắm mồm!” Vân Nương cười gượng.

Nhìn hai người cùng nhau đi tới, Mộ Hoàng Tịch cũng không né tránh, bước đi vô cùng tự nhiên, không được mấy bước đã đối diện hai người bọn họ.

“Nô ti tiếp kiến hoàng hậu!” Từ quý phi khẽ hành lễ, ngay cả khi trong lòng không có một chút cung kính nào với Mộ Hoàng Tịch, nhưng mà ở nơi quan trọng này Mộ Hoàng Tịch càng phách lối càng thể hiện năng ta hào phóng thỏa đáng, cho nên nàng ta sẽ không bắt kính với Mộ Hoàng Tịch, ngược lại là vô cùng tôn kính.

“Đứng lên đi!” Mộ Hoàng Tịch ra hiệu cho Từ quý phi, sau đó đưa mắt nhìn sang Nguyệt Vô Song, nghi ngờ hỏi Từ quý phi: “Đây là thân thích nhà ngươi sao?”

Sắc mặt Từ quý phi hơi ngưng lại, nàng ta tin tưởng Mộ Hoàng Tịch không thể nào không biết chuyện tiểu thư Nguyệt gia vào cung, bây giờ Mộ Hoàng Tịch hỏi như thế rõ ràng là muốn giả bộ hồ đồ.

Không đợi Từ quý phi giới thiệu, Nguyệt Vô Song kiêu ngạo ngược mắt, giọng nói dễ nghe như nước suối trong khe núi: “Tiểu nữ từ Nguyệt Vô Song, không biết hoàng hậu nương nương có gì chỉ giáo?”

Thương hội Nguyệt gia cũng chiếm lấy một vị trí tương đối quan trọng ở Tứ quốc, bất kể người của Nguyệt gia đi tới đâu đều là thượng khách, bởi vì tài lực của bọn họ thật sự kinh khủng, cộng thêm bọn họ cũng không ở quốc gia nào cố định, cho nên bất kỳ quốc gia nào cũng không dám đắc tội mà ngược lại phải cung kính như tổ tông, cho nên coi như Nguyệt Vô Song xảy ra xung đột với hoàng hậu Tây Việt đi nữa thì mọi người tuyệt đối sẽ đứng về phía Nguyệt Vô Song. Nguyệt Vô Song dĩ nhiên biết rõ ưu thế của mình, cho nên không cho Mộ Hoàng Tịch cơ hội giả cảm vờ điếc, trực tiếp vạch trần thân phận của mình, để cho Mộ Hoàng Tịch biết trọng lượng của nàng ta.

Theo lẽ thường mà nói thì suy nghĩ là chính xác, nhưng hiện tại đứng trước mặt Nguyệt Vô Song không chỉ có hoàng hậu Tây Việt mà còn là Mộ Hoàng Tịch, một người không có cảm tình gì với Nguyệt gia, thậm chí còn có suy nghĩ muốn diệt trừ đi người của bọn họ.

“Nguyệt Vô Song? Có chút quen tai!” Mộ Hoàng Tịch cau mày giả vờ suy tư.

“Hoàng hậu không cần phải giả bộ, thân phận của Nguyệt Vô Song không đến mức hoàng hậu của một nước mà cũng không biết!” Bước chân chân Nguyệt Vô Song nhẹ nhàng giống như ma quỷ bay tới bên cạnh Mộ Hoàng Tịch: “Chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương đang sợ?”

“Chưa từng có đồ gì Nguyệt Vô Song ta muốn mà không lấy được, người giả bộ ngu ngốc cũng vô dụng!” Mỹ nhân chính là mỹ nhân, ngay cả khi uy hiếp cũng đẹp như thế.

“Người đang hạ chiến thư sao?”

“Hoàng hậu dám chấp nhận à?”

“Ta không chấp nhận thì người sẽ bỏ qua sao?”

“Không thể nào!”

“Vậy thì thành giao! Bản cung ngược lại có chút mong đợi biểu hiện của người đấy, nhớ đừng để bản cung thất vọng!” Nói xong, Mộ Hoàng Tịch cười ha hả, dẫn theo một đám cung nhân rời đi, tầm lưng kia thoát nhìn vô cùng thoải mái.

Nguyệt Vô Song có chút không hiểu nhìn bóng lưng Mộ Hoàng Tịch, hỏi Từ quý phi bên cạnh: “Rốt cuộc nàng ta là người thế nào?”

Từ quý phi lắc đầu: “Không nói rõ được, ta quan sát lâu như vậy mà cũng không thể nhìn thấu nàng ta, chỉ có thể nói nàng ta quá sâu không lường được thôi!”

Nguyệt Vô Song rũ mắt, che đi ý định phức tạp nào đó: Sâu không lường được sao?

Mới vừa trở lại cung, Mộ Hoàng Tịch đã nhận được tin tức do Hắc truyền đến, con người dần dần tối xuống, cuối cùng là đen đến dọa người, Mộ Hoàng Tịch nhếch môi cười lạnh: “Thì ra là tính toán như vậy!”

Có vị khách quý trọng lượng Nguyệt gia này, dĩ nhiên sẽ không thiếu dạ tiệc, ngay đêm đó Quân Mặc hạ lệnh thiết yến trong cung, mời văn võ bá quan cùng nhau cộng ẩm, đây coi như là lần hòa hoãn từ hôm quân thần làm căng tới nay.

Đại đa số mọi người đã đến đông đủ, nhưng chủ nhân của buổi tiệc này lại chậm chạp chưa tới, Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch đang đợi, người bên kia cũng đang đợi, chỉ có mọi người trong bữa tiệc là không rõ chân tướng.

Rốt cuộc, khi hai bóng dáng màu trắng đi tới trước cửa cung thì giọng của Hồ công công vang lên lập tức lấn át tiếng thông truyền: “Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!” Ngay cả khi có một ngàn lần không muốn, nhưng thân phận hoàng hậu của Mộ Hoàng Tịch chưa từng bỏ, bọn họ vẫn phải cung kính quỳ lạy.

“Các khanh bình thân!” Quân Mặc giơ tay lên miễn lễ cho mọi người, sau đó cùng Mộ Hoàng Tịch ngồi lên rồi long ý.

“Tạ hoàng thượng!”

Sau khi mọi người đứng dậy, tiếng thông truyền bên ngoài lại vang lên lần nữa: “Nguyệt gia Nguyệt Diệc Hàn, Nguyệt Vô Song yết kiến!”

“Tuyên!”

“Tuyên Nguyệt Diệc Hàn, Nguyệt Vô Song yết kiến!”

Hai bóng dáng màu xanh nhạt từ từ đi vào ngoài cửa, khi tất cả ánh mắt của mọi người đều bị Nguyệt Vô Song tuyệt thế xinh đẹp hấp dẫn, Mộ Hoàng Tịch lại nhìn một người khác không dời mắt được, không phải là bởi vì dung mạo của hắn xuất sắc bao nhiêu, làm ca ca của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ dĩ nhiên sẽ không kém, dung nhan tuấn mỹ có thể so với Quân Hạo Hiên, mà khiến Mộ Hoàng Tịch kinh ngạc chính là vẻ mặt và phong cách của hắn, trong vắng lạnh mang theo cao quý, trong lúc di chuyển tồn tại một hơi thở không thể kháng cự đập vào mặt, nếu không phải đã biết người trước mắt chỉ là Thiếu Gia Chủ Nguyệt gia thì nàng còn tưởng rằng hắn chính là hoàng tử của một nước nào đó!

Mộ Hoàng Tịch nhìn chằm chằm Nguyệt Diệc Hàn, giống như có cảm giác muốn nhìn thấu hắn, có lẽ nói nàng càng muốn nhìn thấy rõ đã tâm trong thân thể hắn!

Một Thiếu Gia Chủ Thương gia, mặc dù được Hoàng thất Tử Quốc tôn sùng là Thượng khách nhưng từ trước đến nay vẫn luôn lễ độ với Hoàng thất Tử Quốc, thật giống như muốn chứng minh sự trong sạch của mình vậy. Thế nhưng hắn lại len lén kết giao với đại thần Tử Quốc, có thể nói mỗi quốc gia gần như đều có hon phân nửa đại thần bị hắn kéo vào, người là một thương gia mà lại làm cho đại thần trung thành với người, nói người không có mưu đồ cũng không có ai tin tưởng!

Trong lúc Mộ Hoàng Tịch đang suy tư, hai người đã đi vào trong đại điện, Nguyệt Diệc Hàn vừa chấp tay: “Diệc Hàn bái kiến hoàng thượng!” Làm Thiếu Gia Chủ Nguyệt gia, điểm đặc quyền nhìn thấy Hoàng đế không quỳ này vẫn phải có.

Nguyệt Vô Song duyên dáng hành lễ: “Vô Song tiếp kiến hoàng thượng!”

Đại thần dưới đất nghe được một tiếng này cũng say mê, đáng tiếc ngay cả mắt Quân Mặc cũng không thèm nhúc nhích, khách khí giọng tay lên: “Miễn lễ! Hai vị đường xa mà đến, mời ngồi vào!”

“Hoàng thượng khách khí!” Nguyệt Diệc Hàn và Nguyệt Vô Song cùng nhập tọa, vậy mà vị trí của hai người lại ở phía trên vương gia Quân Hạo Hiên, mà nhìn vẻ mặt của những đại thần kia lại lộ vẻ “vốn nên như thế”, có thể thấy được sự cường đại của Nguyệt gia, chỉ có điều hôm nay Quân Hạo Hiên cũng không ở đây, Mộ Hoàng Tịch có thâm ý nhìn chỗ ngồi trống rỗng đó một chút.

“Hoàng thượng, dọc đường đến Tây Việt, hai huynh muội chúng ta nhìn thấy khắp nơi Tây Việt đều phồn hoa, bách tính an cư lạc nghiệp, thật là kính nể hoàng thượng, một ly rượu này huynh muội chúng ta kính hoàng thượng. Chúc Thiên hạ Thái Bình, chúc giang sơn Tây Việt vững chắc! Diệc Hàn càn trước để tỏ lòng kính trọng!” Không hổ là thương nhân, nói chuyện chính là không thể bắt bẻ.

“Xin mời!” Quân Mặc bưng chén lên tỏ ý chào một cái, sau đó ngửa đầu uống cạn, để ly xuống mới nói: “Nguyệt Thiếu chủ và Nguyệt tiểu thư tới Tây Việt làm khách, thật sự khiến Tây Việt thêm vinh dự không ít, quốc gia trẫm có thể an cư lạc nghiệp cũng không thiếu được công lao của Nguyệt Thiếu Chủ!”

“Hoàng thượng khách khí! Nguyệt gia có thể có thành tựu ở Tây Việt, là bởi vì hoàng thượng thống trị tốt, những thương gia như chúng ta này mới có thể an tâm kinh doanh, chúng ta đều có thể dính vẻ vang của hoàng thượng đấy!”

Người một lời ta một câu, một sắc mặt vô cùng ôn hòa lại khôn khéo, quả thật chính là một con Tiểu Diện Hồ(*), một sắc mặt lạnh lùng nhưng không chịu thua trận, nghiêm mặt hàn huyên với người ta, có qua có lại, cả bữa tiệc ngược lại có chút vô cùng quý dị.

(*): Con hồ biết cười: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác

Rốt cuộc, Nguyệt Vô Song lắc lắc eo nhỏ nhắn đi ra: “Vô Song bắt tài, nguyện vì hoàng thượng dâng lên một khúc, chúc hoàng thượng giang sơn vĩnh cố, mong hoàng thượng vĩnh viễn trường thọ an khang!”

“Có thể được Nguyệt tiểu thư chúc phúc, chính là phúc khí của Tây Việt ta!”

“Đứng! Cứ nghe tài đánh cầm của Nguyệt tiểu thư là Thiên Hạ Vô Song, hôm nay có thể nghe, quả thực là tam sinh hữu hạnh!”

“Nói hay lắm!”

Bàn đánh cầm đã dọn lên, Nguyệt Vô Song sai người mang cầm của mình lên, phải biết rằng Nguyệt Vô Song có một Danh Cầm tuyệt thế, là tâm huyết cả đời của một nhạc công đã qua đời, sở dĩ có tên là ‘Vô Song’, bởi vì xứng đôi với tên Nguyệt Vô Song, cho nên thường thường được người ta gọi như vậy, cũng có người nói chỉ có Nguyệt Vô Song mới có thể bùng ra cầm này, cho nên cầm Vô Song chính là dấu hiệu của nàng ta.

Nguyệt Vô Song nhẹ nhàng bước liên tục, từ từ đi tới, trong lúc nhất thời tất cả mọi người không tự chủ được ngừng thở, chỉ sợ bỏ lỡ một động tác nào đó của Nguyệt Vô Song.

Hai tay giơ lên, lộ ra một đôi cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, dưới ánh đèn đôi tay hiện lên ánh sáng trắng muốt long lanh, thật giống như tay ngọc tiên nữ,

đẹp đến nỗi khiến cho người ta hít thở không thông.

Theo động tác khẽ cảm của Nguyệt Vô Song, tiếng cảm dễ nghe từ từ tràn ra, giống như gió mát trong rừng cây, mang theo hơi thở sạch sẽ và mát mẻ, lại giống như tiếng róc rách của nước suối trong khe núi, làm cho người ta trở về tự nhiên, tẩy rửa tâm linh, đưa mọi người vào trong thế giới chìm đắm hoa thơm, yên tĩnh hòa bình!

Mộ Hoàng Tịch giữa đầu uống rượu cảm trong tay, nàng không thể không thừa nhận Nguyệt Vô Song đánh cảm rất tốt, ngay cả một người không chuyên môn như nàng nghe thấy cũng không nhận được than thở, càng không cần phải nói những người đã nghe đến như si như say, chỉ có điều đối với nàng, âm nhạc nhiều nhất là dễ nghe mà thôi, những thứ khác, nàng còn chưa có công lực này!

Đột nhiên cảm giác được một ánh mắt, Mộ Hoàng Tịch ngước mắt liền chống lại vẻ hơi hứng thú quan sát của Nguyệt Diệc Hân, mà giờ khắc này hình như nàng mới chú ý tới trên trán của Nguyệt Diệc Hân có một luồng âm khí màu đen, nhất thời nhếch môi cười, sau đó dời ánh mắt đi chỗ khác.

Nguyệt Diệc Hân hơi bất ngờ, phải biết cảm của Nguyệt Vô Song là Mị Âm cảm, có thể khống chế người nghe cảm tùy ý theo người đánh cảm, Quân Mặc có thể giữ vững tinh thần tỉnh táo hẳn không khó hiểu, tâm tính của một Đế Vương cũng không phải dễ dàng bị mê hoặc như vậy, nhưng Mộ Hoàng Tịch thì sao? Chỉ là một hoàng hậu gà mờ mà cũng lợi hại như vậy?

Kết thúc một khúc, Nguyệt Vô Song hành lễ trở lại vị trí, những đại thần kia còn chưa thu lại tâm thần của mình từ trong khúc nghệ mà vẫn còn trong trạng thái si mê, chẳng qua bị người tỉnh táo bên cạnh bấm một cái sau đó mới hoảng hốt tỉnh lại, lòng sùng bái với Nguyệt Vô Song lại lập tức tăng thêm một tầng.

“Bốp bốp!” Quân Mặc dẫn đầu vỗ tay: “Khúc hay! Quả nhiên Nguyệt tiểu thư không hổ với danh tiếng ‘Tiên tử dưới ánh trăng’ của ngươi!”

“Đó là bọn họ cất nhắc Vô Song, Vô Song cũng không lợi hại như vậy!” Nguyệt Vô Song hơi thẹn thùng nói.

“Nguyệt tiểu thư khiêm nhường, danh tiếng tiên tử này ngươi hoàn toàn xứng đáng!”

“Cái gì hoàn toàn xứng đáng? Nàng vốn chính là tiên tử có được không?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 77.2

Trong lúc nhất thời, tiếng khen tặng nổi lên bốn phía, thật giống như Nguyệt Vô Song là trên trời có dưới đất không.

“Vô Song cảm ơn các vị, chỉ có điều Vô Song nhận lấy danh tiếng ‘tiên tử’ này thì rất ngại!” Nguyệt Vô Song không nhanh không chậm, nhưng không ai cắt đứt nàng ta, giống như nghe thấy giọng nói của nàng ta đều là hưởng thụ: “Vô Song sớm nghe nói về tài nghệ Vô Song của hoàng hậu nương nương Tây Việt, dung nhan kinh người, càng thêm được hoàng thượng chuyên sủng, Vô Song suy nghĩ danh tiếng như vậy chỉ có hoàng hậu nương nương mới có thể đảm đương nổi!”

“Lần này cũng bởi vì Vô Song ngưỡng mộ dung nhan của hoàng hậu nương nương, cho nên đặc biệt cầu xin ca ca dẫn theo Vô Song cùng đi, chỉ có điều không biết Vô Song có cơ hội nhìn thấy phong thái của nương nương hay không?”

Nguyệt Vô Song vừa nói xong, sắc mặt của mọi người lập tức thay đổi: hoàng hậu của bọn họ tài nghệ Vô Song? Dung nhan của hoàng hậu kinh người? Vì sao bọn họ không nhìn thấy?

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy cũng nhận không được cười, muốn đùa giỡn nàng cũng phải tìm được một lý do lên mặt bàn nha, đây không phải là tự tìm phiền phức cho những đại thần này sao? Chỉ có điều cười thì cứ cười, nhưng diễn thì vẫn phải diễn, Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhàng tiến gần vào trong ngực Quân Mặc, vẻ mặt trở nên vô cùng nhu hòa, hai mắt thật giống như hàm chứa thâm tình vô hạn: “Bản cung đã sớm chấp nhận lời thề, cả đời này chỉ khẽ cảm cho một mình hoàng thượng nghe, nếu không Bản cung tình nguyện tự phế đôi tay này cũng sẽ không đụng vào cảm!”

Trong lòng Quân Mặc cười thầm, nhưng trên mặt lại không nhìn ra chút không thỏa đáng nào, chỉ ôm lấy Mộ Hoàng Tịch thật chặt, nửa thật nửa giả nói: “Nguyệt tiểu thư mộ danh mà đến, trăm vốn không nên ngăn trở, nhưng hoàng hậu đã sớm nói lời thề với trăm, kính xin Nguyệt tiểu thư tha thứ!”

Nguyệt Vô Song không ngờ Mộ Hoàng Tịch vậy mà lại cho nàng ta thấy cảnh diễn tình thâm, trong lòng ghen tức, quay đầu nhìn về phía huynh trưởng của mình.

Nguyệt Diệc Hân nhận được thỉnh cầu của muội muội không nhanh không chậm đứng lên: “Hoàng thượng nói rất đúng, hoàng thượng và nương nương phu thê tình thâm, chúng ta dĩ nhiên không thể để cho hoàng hậu nương nương phá hủy lời thề của mình!”

Nguyệt Diệc Hàn lễ phép cười một tiếng: “Hoàng thượng cũng biết, muội muội Vô Song của Diệc Hàn đã hơn mười bảy tuổi, những từ nữ đến tuổi này đều đã thành thân sinh con, nửa tháng trước gia phụ nhận được cầu hôn cả hoàng thượng Nam Chiêu, thái tử Nam Chiêu muốn cầu xin lấy muội muội, đáng tiếc muội muội không muốn, liền kéo tại hạ ra khỏi nhà trong đêm, sau đó mới lên lên nói cho ta biết nàng đã có nam tử trong lòng, chết sống năn nỉ tại hạ đưa nàng đến Tây Việt!”

“Ca ca!” Nguyệt Vô Song nhìn về phía Nguyệt Diệc Hàn dậm chân nũng nịu, thật giống như một tiểu cô nương bị nói trúng tâm sự.

“Ha ha!” Nguyệt Diệc Hàn sùng ái cười một tiếng, cũng không quản Nguyệt Vô Song thẹn thùng hay không thẹn thùng, tiếp tục nói: “Diệc Hàn biết hoàng thượng và nương nương tình sâu như biển, nhưng làm huynh trưởng, tại hạ thật sự không đành lòng nhìn tiểu muội đau lòng, cho nên.”

“Ca ca! Ca đừng nói!” Nguyệt Vô Song tiến lên kéo lấy vạt áo của ca ca mình, sắc mặt đã sớm đỏ bừng một mảnh.

Nguyệt Diệc Hàn vỗ vỗ tay muội muội mình, cuối cùng nói: “Phụ thân đã từng nói, Nguyệt gia chúng ta cũng không phân chia nam nữ, nếu muội muội xuất giá, một nửa gia sản của Nguyệt gia chính là đồ cưới của muội muội!”

Mộ Hoàng Tịch khẽ nhướn mày, Nguyệt Diệc Hàn này nói chuyện thật đúng lợi hại, đầu tiên là nói rõ Nguyệt Vô Song đã đến tuổi dọt gả, lại dùng Nam Chiêu hoàng thất cầu hôn nói cho mọi người biết rằng Nguyệt Vô Song không phải không ai thèm lấy, nhưng bởi vì một lòng say mê với Quân Mặc mà bỏ qua Hoàng Thái Tử người ta, cuối cùng lại ném ra điều kiện mê người là một nửa gia tài, một nửa gia sản của Nguyệt gia là bao nhiêu? Như vậy thiên văn số tự ở đây hoàn toàn sẽ không có người bạo dạn, nếu nói khoa trương một chút, mua cả Tây Việt cũng không sai lắm nhỉ? Thế nhưng cả một tài sản to lớn này, chỉ cần cưới Nguyệt Vô Song là có thể lấy được.

Lấy được một mỹ nhân tuyệt thế đồng thời còn có được một khoản tài phú kinh người, sợ rằng không ai có thể từ chối được cám dỗ lớn như vậy.

“Nguyệt tiểu thư một lòng tình thâm với hoàng thượng, hoàng thượng nhất định không được cô phụ Nguyệt tiểu thư nha!”

“Đúng vậy! Hoàng thượng và Nguyệt tiểu thư trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho!”

“Nguyệt tiểu thư nguyện ý đến Tây Việt, là phúc khí của Tây Việt ta!”

“Thần chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!” Do Mộ Trình dẫn đầu, một đám thần tử đều quỳ xuống: “Chúc mừng hoàng thượng! Chúc mừng hoàng thượng!”

Nguyệt Vô Song nhìn Mộ Hoàng Tịch, nàng ta rất muốn nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng lại để cho nàng ta thất vọng là Mộ Hoàng Tịch hoàn toàn bất vi sở động, vì sao? Chẳng lẽ Mộ Hoàng Tịch hoàn toàn không ghen tị như lời đồn?

Nguyệt Diệc Hàn cũng nhìn Mộ Hoàng Tịch, hẳn cũng muốn xem một chút nữ tử này sẽ ứng đối ra sao, là im hơi lặng tiếng hay sẽ làm gì khác! Đối với vị hoàng hậu đột nhiên xuất hiện quấy rối ván cờ của hắn, Nguyệt Diệc Hàn cũng cực kỳ hứng thú. Trong lúc mọi người đang chờ đợi, trên đại điện yên tĩnh vang lên giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm của Quân Mặc: “Cả đời này trăm chỉ biết chuyên sùng một mình hoàng hậu, sợ rằng sẽ phụ tấm chân tình của Nguyệt tiểu thư, nếu Nguyệt Thiếu Chủ thật lòng hi vọng Nguyệt tiểu thư hạnh phúc, vẫn nên chọn lương tể khác cho nàng mới phải!”

Vừa nói xong, tự tin trên mặt Nguyệt Vô Song lập tức tan biến, nàng ta nhìn chằm chằm Quân Mặc, mới phát hiện lời nói của hắn là nghiêm túc, nói cách khác Nguyệt Vô Song nàng bị người ta từ chối? Nguyệt Vô Song luôn luôn được người ta theo đuổi chưa bao giờ bị người ta vứt bỏ, mới vừa rồi nàng ta chưa từng nghĩ Quân Mặc sẽ từ chối, ngay cả khi hắn rất sùng ái hoàng hậu của hắn, nhưng có khối tài sản to lớn đặt ở trước mặt, thông minh như hắn nên biết lựa chọn như thế nào, nhưng hắn vậy mà lại. Vậy mà lại từ chối! “Tại sao? Tại sao.?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Vô Song lập tức mất đi sáng bóng, giống như một chú nai con bị tổn thương, nhất thời khiến một đám đại thần si mê nàng ta giật dử trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch thật giống như muốn giết nàng.

“Hoàng thượng! Nguyệt tiểu thư có tình cảm sâu đậm với ngài, xin hoàng thượng nghĩ lại!”

“Hoàng thượng! Hoàng hậu đã sớm thất đức, bọn thần kiên trì xin hoàng thượng phế hậu, cưới Nguyệt tiểu thư làm hậu!”

“Nguyệt tiểu thư tài mạo song toàn, đức trí đủ cả, quả thật là mẫu nghi thiên hạ gương mẫu, xin hoàng thượng phế hậu mới lập!”

“Lại tới chuyện này!” Mộ Hoàng Tịch cực kỳ im lặng, ở trong chỗ tối bầm bầm hồng của Quân Mặc: “Không giải quyết được thì trực tiếp đánh đi, lời này ta nghe chán rồi!”

“Được!” Quân Mặc cung chiều xoa xoa đầu của nàng, mấy ngày nay những người này vẫn dùng mấy câu này tới phiền hắn, hắn cũng đã sớm nghe đủ rồi, hôm nay nên kết thúc thôi, thu tay lại, về nhu hòa trên mặt lập tức thôi lui, thay bằng vẻ lạnh lùng kinh người mà lúc Mộ Hoàng Tịch mới vừa thấy hắn: “Trịnh Thái phi, còn không ra sao?”

“Cái gì?” Rất nhiều người lập tức không kịp phản ứng, không biết vì sao đột nhiên Quân Mặc lại kêu Trịnh Thái phi.

Nhưng một khắc sau, một tiếng cười của nữ nhân vang lên, người đã từng gặp Trịnh Thái phi lập tức nhận ra, chỉ có điều trong tiếng cười kia còn có điên cuồng làm cho người ta kinh hãi.

“Ha ha ha ha!” Theo tiếng cười dần dần đến gần, một nữ nhân toàn thân mặc cung trang hoa lệ cầm kiếm đi vào, nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên mũi kiếm của bà ta còn dính máu đỏ tươi, tóc của bà ta có hơi xốc xếch, y phục cũng bị làm cho nhiều nếp uốn, nhưng để cho người ta chú ý nhất chính

là gương mặt điên cuồng của bà ta, bà ta vừa cười to vừa trợn hai mắt, vẻ thù hận thấu xương đó làm cho người ta muốn bỏ qua cũng không được.

“Người là một tên bạch nhãn lang, năm đó ta tốt bụng chứa chấp người... Người lại giết chết hài nhi của ta, hôm nay ta sẽ khiến người đền mạng cho hài nhi của ta!” Trịnh Thái phi một kiếm chém thị vệ muốn đến gần bà ta, cầm kiếm đập máu tươi trên mặt đất tiến tới gần, mỗi bước đi bà ta đều lưu lại một dấu chân đỏ tươi trên mặt đất, khiến người ta thấy mà ghê.

“Thái phi nương nương!” Mộ Trình hiển nhiên là một trong những người kinh ngạc nhất, tại sao có thể như vậy, trong kế hoạch không có cảnh Thái phi nương nương nổi điên này nha. Ông ta muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bây giờ đã không dùng được rồi, Thái phi đã bị hận thù cắn nuốt, lời nói của ai bà ta cũng không nghe lọt.

Trịnh Thái phi hung hăng chờ Quân Mặc, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy, sau đó hai tay trống rỗng của bà ta đột nhiên lòi ra một chiếc chuông rỗng ruột, trong nháy mắt bà ta lòi ra, Mộ Hoàng Tích rõ ràng cảm thấy người bên cạnh chợt run lên, Mộ Hoàng Tích chợt hiểu đó là cái gì, không chút do dự cắt đứt ngón tay của mình, nhỏ vài giọt máu tươi vào trong ly rượu, Quân Mặc gắt gao nắm chặt tay Mộ Hoàng Tích, cuối cùng vẫn là uống hết máu, khó chịu trong thân thể thoáng dịu lại, bên kia Trịnh Thái phi đã bắt đầu dao động, trong miệng còn điên cuồng kêu to.

“Hôm nay sẽ khiến người chết, ta muốn để cho người bị Vạn Cổ Phệ Tâm, ta muốn người chết không toàn thây!”

Gần như trong nháy mắt bà ta muốn rung chuông, thân thể Mộ Hoàng Tích từ trên đài cao bay xuống dưới như một mũi tên, nhanh chóng đoạt đi chiếc chuông trong tay Trịnh Thái phi, sau đó đánh một chuông vào sau lưng Trịnh Thái phi.

“Ôc.” Trịnh Thái phi phun ra một ngụm máu tươi, mắt thấy sẽ nhào tới lưỡi dao của thị vệ trước mặt, nhưng Mộ Hoàng Tích lại bắt bà ta trở lại, giờ tay lên dùng nội lực hút một đoạn lụa cuốn lấy bà ta từng vòng, sau đó nhét vào dưới chân của cửa thị vệ: “Trịnh Thái phi có ý đồ ám sát hoàng thượng, lập tức áp vào Thiên Lao!”

“Dạ!” Thị vệ lập tức muốn đến bắt Trịnh Thái phi, Mộ Trình chợt hét lớn: “Ai dám?”

“Trịnh Thái phi có ý đồ ám sát hoàng thượng, Mộ Thừa Tướng còn muốn che chở sao? Hay là nói người cùng một phe với bà ta?” Giọng nói của Mộ Hoàng Tích lạnh như băng trùy.

“Đừng nói vậy! Trịnh Thái phi chính là Thái phi của một nước, bà ấy cũng chỉ bị người ta mê hoặc thần trí, một đũa tiện nhân không rõ lai lịch như người thì có tư cách gì động thủ, người tới, làm cho tiện nhân này thành hình dáng củi rồi giết!” Mộ Trình gầm lên.

“Mộ Trình! Đây là người tự tìm!” Tiếng nói lạnh đến kinh người của Mộ Hoàng Tích vang lên, một khắc sau nàng đảo qua thủy tạ, trong mép tay áo thù tạnh sáo lập tức biến thành lợi kiếm giết người, “vèo vèo” xẹt qua những tên thị vệ muốn tiến lên giết nàng, sau đó trong nháy mắt xoay người chợt đá kiếm bên chân tới.

“Dừng tay!” Nguyệt Diệc Hàn kinh hãi, Mộ Trình là con cò quan trọng của hắn, không thể bị Mộ Hoàng Tích giết chết như vậy được, ngay trong nháy mắt hắn ra tay, Vân Nương bay ra từ góc tối vung kiếm bức hắn lui, mà thanh kiếm kia của Mộ Hoàng Tích đã tiến tới gần Mộ Trình, Mộ Trình vận công tránh thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Mộ Hoàng Tích hoàn toàn không cho ông ta cơ hội thở dốc, một dải lụa đỏ mang theo khí thế bén nhọn gào thét xông đến, khi thân thể ông ta chạm lại chốc lát, lụa đỏ đã xuyên thấu qua bụng, đánh thẳng vào vách tường sau lưng ông ta.

Từng lớp ám vệ theo đó vọt tới, những quan viên kia đã sớm bị sợ đến trốn phía sau cây cột hoặc dưới mặt bàn rồi, chỉ có điều mục tiêu của ám vệ không phải là bọn họ, cho nên mạng của bọn họ không có gì nguy hiểm.

Thanh Qua và Thanh Nguyên bảo vệ bên cạnh Quân Mặc, cổ độc trong người Quân Mặc đã phát tác, giờ phút này không thể vận công.

Mất thấy Vân Nương không ngăn cản được Nguyệt Diệc Hàn, Mộ Hoàng Tích đánh một chuông bức lui Nguyệt Diệc Hàn, để Vân Nương đi đối phó với những ám vệ kia, ám vệ của Quân Mặc cũng lập tức gia nhập, trong nháy mắt cả đại đường tàn sát khốc liệt, máu tanh tràn ngập.

“Vô công của người lợi hại như thế, không bằng đi theo ta, ngày sau ta để cho người làm hoàng hậu thiên hạ, như thế nào?” Nguyệt Diệc Hàn kinh hãi vô công của Mộ Hoàng Tích, sau khi khiếp sợ lập tức xuất hiện tâm tư khác.

“Người đừng có dùng những thứ tính toán kia của người lên thân bản cung, Bản cung nhớ cái mạng nhỏ này của người, cuối cùng một ngày nào đó bản cung sẽ đích thân lấy!”

“Giọng điệu của người cũng không nhỏ, cũng không biết có còn ngày đó hay không!”

Mộ Hoàng Tích không nói chuyện, chỉ ra chiều này độc hơn chiều khác để chào hỏi hắn, mà vào lúc này, Nguyệt Vô Song vốn dĩ nên sợ hãi trốn trong góc lại ôm lấy cây cầm của nàng ta ngồi ngược bàn cầm gãy lên, tiếng cầm vừa vang lên, thân thể Mộ Hoàng Tích có hơi chậm lại, sau đó đồng thời nhìn thấy động tác của những ám vệ kia cũng có chút chậm lại.

Nguyệt Diệc Hàn cười hả hê, động tác của hắn không bị ảnh hưởng chút nào, cho nên trong nháy mắt Mộ Hoàng Tích dừng lại hắn chợt xuất ra một chuông, Mộ Hoàng Tích co rút con người lại, biết một mình tránh không khỏi một chuông này, nhưng trong nháy mắt một chuông đó sắp vỗ trước mặt nàng, một luồng chuông phong bén nhọn gào thét ập đến, đánh vào tay Nguyệt Diệc Hàn đánh gãy tay của hắn.

Mộ Hoàng Tích kinh hãi: Mặc!

Quả nhiên, nàng quay đầu đã nhìn thấy Quân Mặc nằm trên long án phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng trong đôi mắt đen nhánh khi hắn nhìn nàng lại

mang theo một vẻ dịu dàng và vui mừng, nàng biết hẳn đang lo lắng cho mình.

Tiếng cầm của Nguyệt Vô Song vẫn còn vang lên, rất nhanh tiếng cầm của nàng ta như biến thành thực chất, cuối cùng theo bàn tay của nàng ta biến thành từng hình lưỡi dao bay về phía ám vệ, mấy ám vệ bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bị chém thành hai nửa.

Mộ Hoàng Tịch ngưng tụ một chuông, cắn răng đẩy ngược về phía tiếng đàn, cuối cùng nội lực cường đại cũng đột phá được không gian dùng tiếng cầm chế tạo của Nguyệt Vô Song, vỡ một chuông vào chiếc cầm trước mặt nàng ta, ‘Vô Song’ tuyệt thế vì vậy mà biến thành hai nửa!

Mộ Hoàng Tịch muốn ra tay với Nguyệt Vô Song lần nữa, nhưng bóng dáng màu trắng đã bắt được Nguyệt Vô Song nhanh hơn nàng một bước, sau đó rời đi thật nhanh, Mộ Hoàng Tịch biết đó là Nguyệt Diệc Hân, nhưng nàng không đuổi theo, nàng biết hôm nay mình giết không được Nguyệt Diệc Hân, hơn nữa hiện tại tình hình của Quân Mặc không được lạc quan, nàng không thể bỏ mặc hẳn.

Đi tới phía trên, cho Quân Mặc uống vài giọt máu lần nữa, Mộ Hoàng Tịch nhìn ám vệ của Trịnh Thái phi đã bị tiêu diệt xong, ngay sau đó phản phó Hồ công công bên cạnh: “Bắt giữ tất cả quan viên lại, cầm binh phù chỉ huy binh mã bao vây tất cả phủ đệ của đại thần, không có lệnh của Bản cung, ai cũng không cho thả người!”

Hồ công công từng thấy trường hợp lớn nào, mới vừa rồi chỉ hơi kinh sợ, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi đến nhũn chân ra, bây giờ nghe Mộ Hoàng Tịch phân phó, lập tức cầm binh phù đi, cũng không quan tâm người ra lệnh cho ông là hoàng thượng hay hoàng hậu, có lẽ hiện tại đối với ông mà nói, hoàng thượng và hoàng hậu không có gì khác nhau.

Những đại thần kia vẫn còn chưa lấy lại tinh thần từ trong hoảng sợ, lúc bị lôi đi cũng không phản ứng gì.

Hoàng Nhi!” Quân Mặc tựa vào trong ngực Mộ Hoàng Tịch, mặc dù hẳn hết sức áp chế, nhưng lúc mở miệng vẫn để cho Mộ Hoàng Tịch nghe được nỗi khổ sở của hẳn.

“Rất khó chịu sao? Chỉ có điều bây giờ chàng phải kiên trì!”

Quân Mặc dĩ nhiên hiểu giờ khắc này dù thế nào cũng không thể ngã xuống, gật đầu một cái, tốn sức đứng dậy, sau đó đi ra ngoài giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng Mộ Hoàng Tịch biết hiện giờ cơ thể đang lướt tụt tung trong cơ thể hẳn, nhưng hẳn vẫn cố gắng nhịn được.

“Điều tướng quân mang một vạn Ngự Lâm quân thủ ở giữa cổng, Vương tướng quân mai phục ở cạnh cổng!”

“Dạ!”

“Binh Bộ Thị Lang mang năm ngàn tinh binh đi phía tây!”

“Dạ!”

“Thanh Qua truyền lệnh, thiêu hủy toàn bộ cầu treo trên sông bảo vệ thành!”

“Dạ!”

“Hoàng Văn Lương đã mang theo nha dịch sơ tán dân chúng, nhưng các người cũng phải chú ý, ngàn vạn lần không được đả thương dân chúng!”

“Dạ!”

“Bùi tướng quân mang theo mười vạn đại quân đã ra bên ngoài hai mươi dặm, Dương Thị Lang phụ trách tiếp ứng!”

Từng chỉ thị phát ra từ trong miệng Quân Mặc, giọng nói của hẳn vẫn lạnh lùng uy nghiêm như bình thường, nhưng chỉ có Mộ Hoàng Tịch biết hẳn đã kiềm chế biết bao nhiêu, tuyên bố mệnh lệnh cuối cùng xong, Mộ Hoàng Tịch cũng phát ra tần số Âm lâu, cuối cùng mở màn ra một cuộc cung biến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Không còn Hiên Vương phi

Trong triều Tây Việt, có rất nhiều đại thần bị Mộ Trình và Trịnh Thái phi khống chế, nhưng có một nửa trung thành tuyệt đối với Quân Mặc, hơn nữa Mộ Trình khống chế đa số là quan văn, nhưng trong tay Quân Mặc có hơn phân nửa là quan võ, cho nên trong triều đình người của Quân Mặc có vẻ yếu thế, nhưng chân chính tỷ thí, Quân Mặc tuyệt đối chiếm ưu thế.

Có Âm lâu phối hợp, cộng thêm Chí Tôn lâu toàn quyền chủ đạo, có hơn vạn tinh binh, chỉ dùng thời gian không tới nửa ngày đã khống chế cả Kinh Thành, Quốc Cựu Trịnh Dương tự sát ngay tại chỗ, một loạt phản quân tướng lĩnh bị bắt, thế cục Đế Đô khống chế rất tốt!

Khi Quân Mặc trấn giữ triều đình, Mộ Hoàng Tịch đoạt một cây trường thương từ trong tay thị vệ, xoay người lên ngựa, giục ngựa chạy ra ngoài cung!

Trận địa cuối cùng bên ngoài cung, Quân Hạo Hiên mang theo 5000 binh mã ngoan cường chống cự, dung nhan tuấn mỹ nhuốm máu, trường thương sắc bén đâm thủng thân thể binh lính!

“Haiz!” Mộ Hoàng Tịch ghim cương ngựa dừng lại, giơ tay lên khiến bọn lính lui ra, sau đó một tay giơ súng về phía Quân Hạo Hiên, vẻ mặt nghiêm túc: “Đánh cược thế nào?”

Quân Hạo Hiên lau vết máu bên miệng, trong ánh mắt còn có hung ác chưa kịp thu hồi, hắn nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Ta đã thua, nàng đến để chà đạp ta sao?”

“Không! Ngươi không thua!” Mộ Hoàng Tịch nhìn hắn, ánh mắt nhấp nháy: “Trong tay ngươi còn 5000 binh mã, chỉ cần ngươi liều chết chống đỡ nhất định có thể đợi viện binh của ngươi đến, đến lúc đó ngươi chỉ cần ra sức giết vào hoàng cung, kết cục tiếp theo sẽ thay đổi!”

“Vậy ngươi tới nơi này làm gì?” Quân Hạo Hiên mang theo sự hận thù và lòng nguội lạnh chăm chú nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Nàng tới nói cho ta biết như thế nào mới có thể vọt vào chiếm vị trí kia, hay muốn nói cho ta biết tất cả ở đây đều trong lòng bàn tay nàng?”

“Thì ra trong mắt ngươi không thể chịu nổi!” Mộ Hoàng Tịch đột nhiên cảm thấy mình có chút tự mình đa tình.

Quân Hạo Hiên quay mặt qua chỗ khác: “Không phải nàng nói giữa chúng ta đã không còn quan hệ sao? Ta sinh ta chết có liên quan gì tới nàng!”

“Không liên quan đến ta, nhưng liên quan đến Quân Mặc!” Trường thương trong tay Mộ Hoàng Tịch trên không trung xẹt qua một vòng tròn duyên dáng, đầu súng Hồng Anh đỏ tươi chói mắt, giọng lạnh lùng: “Hỏi một lần cuối, đánh cược hay không?”

“Đánh cược gì?”

Nhìn thẳng mắt Quân Hạo Hiên, Mộ Hoàng Tịch cất cao giọng nói: “Đánh cược dã tâm của ngươi, đánh cược trung thành của ngươi, đánh cược mạng của ngươi, nếu ngươi có thể thắng ta ở nơi này...ta sẽ đồng ý với ngươi ba yêu cầu, chỉ sợ ngươi đòi thiên hạ, ta cũng có thể giúp ngươi lấy!”

Nếu là lúc trước, Quân Hạo Hiên nhất định sẽ cho là Mộ Hoàng Tịch ngạo mạn, nhưng hiện tại hắn khẳng định có thể, Mộ Hoàng Tịch tuyệt đối nói được; ngôi vị hoàng đế! Thiên hạ! Hấp dẫn bao nhiêu! Nhưng: “Nếu thua thì sao đây?”

“Thua? Thua thì mạng ngươi sẽ là của ta, cũng như, ngươi vĩnh viễn buông tha mộng hoàng đế của ngươi, vĩnh viễn thần phục hoàng thượng Tây Việt!” Lời nói Mộ Hoàng Tịch vang lên có lực, đường phố rộng rãi phóng đại giọng nói nàng vô số lần, khiến mọi người đều nghe thấy.

“Ha ha ha ha!” Nghe xong, Quân Hạo Hiên đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, không còn hơi thở dịu dàng, cả người giống như một con sói lạc đàn, cô tịch như thế, bi thương như thế, hồi lâu, hắn thu lại nụ cười, vẻ mặt có chút cô đơn: “Nàng làm vậy cũng vì hắn? Không phải sao?”

“Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?” Mộ Hoàng Tịch ngắt đầu: “Cơ hội là ngang nhau, xem ngươi bắt lấy được không. Thắng là bản lĩnh của ngươi, thua cũng đừng oán trời trách đất!”

“Được!” Quân Hạo Hiên giơ trường thương lên, ánh mắt kiên nghị: “Nhớ kỹ lời hứa của ngươi!”

“Ngàn vạn tướng sĩ làm chứng, nếu Mộ Hoàng Tịch ta đổi ý, nguyện rơi vào địa ngục, trọn đời không thể luân hồi!”

Trong nháy mắt cả quảng trường tĩnh mịch, cuối cùng chỉ có gió lạnh thổi qua đất trống mang theo mùi máu tanh, các tướng sĩ đã lui ra khỏi sân nhường vị trí giữa lại, hai người cầm trường thương trong tay giống nhau ngồi trên ngựa, lẳng lặng nhìn đối phương, không nhúc nhích, chỉ có một đầu tóc đen tung bay trong gió.

Rốt cuộc, không biết người nào động trước, hai người đồng thời giục ngựa chạy về đối phương, trường thương trong tay bén nhọn huơ ra, ‘khanh’ trường thương đụng vào nhau, âm thanh đụng vào thanh thủy vô cùng, mọi người còn chưa xem kịp động tác của bọn họ, bọn họ đã đánh hai hiệp rồi!

“Hoàng thượng! Không ngăn cản sao?” Hồ công công có chút lo lắng nhìn Đế Vương ngồi ở chủ vị, Hoàng Hậu lại dùng điều kiện như vậy đánh cược, thắng thì tốt, nhưng nếu thua thì sao đây? Chẳng lẽ nàng thật phải giúp Hiên Vương chinh chiến thiên hạ? Đến lúc đó không phải thành địch của Hoàng thượng sao?

“Nàng sẽ không thua!” Quân Mặc nói chắc chắn, nhưng hắn nghĩ đến binh khí Mộ Hoàng Tịch chọn, giữa hai lòng mảy thoáng qua một chút không vui, trường thương! Nàng chọn trường thương nàng không am hiểu nhất!

Trước cửa cung, hai người đánh nhau trên ngựa vô cùng kịch liệt, rốt cuộc, Mộ Hoàng Tịch một thương đâm xuyên bụng ngựa của Quân Hạo Hiên, Quân Hạo Hiên không thể không bỏ ngựa bay lên, mà Mộ Hoàng Tịch không thể không bỏ ngựa nhảy lên đuổi theo, trường thương như một thanh lợi kiếm thẳng tắp đâm qua, Quân Hạo Hiên xinh đẹp xoay người lại ngăn cản, Mộ Hoàng Tịch xoay người lại một cái trong không trung, xoay chuyển phương hướng trường thương.

Hai người lần nữa đánh nhau chung một chỗ, trường thương mang theo xu thế bén nhọn, lá rụng đã sớm dọn sạch sẽ, rốt cuộc, hai bên kịch chiến chợt mở ra, một người một bên đưa lưng về nhau.

“Rắc rắc!” Trường thương trong tay Mộ Hoàng Tịch gãy thành hai nửa, chúng tướng sĩ cả kinh, Hoàng Hậu thua sao?

“Loảng xoảng loãng xoảng!” Tất cả tướng sĩ lập tức rút đao giăng co, không khí lẫn nữa khản trương.

Mà lúc này, giọng Quân Hạo Hiên nặng nề vang lên: “Ta thua!”

Hả? Chúng tướng sĩ sững sờ, lại thấy trường thương trong tay Quân Hạo Hiên rơi xuống đất, tay phải vô lực rũ xuống, đồng thời, máu tươi theo mu bàn tay chảy ra, nhỏ giọt xuống nền đất! Trong lúc nhất thời, thắng bại đã rõ!

Tình mạch! Lại là kết quả như vậy.

Quân Hạo Hiên không xoay người, cho nên không ai nhìn rõ vẻ mặt của hắn, mà Mộ Hoàng Tịch lại nghe được một giọng hỏi: “Tại sao?”

Tại sao rõ ràng nàng có thể không cần đánh cược với ta cũng có thể quang minh chính đại cho ta một con đường sống? Tại sao rõ ràng võ công nàng cao như vậy lại chọn phương thức kết thúc cuộc chiến này nhẹ nhất? Tại sao cuối cùng nàng không phải sạch quan hệ với ta?

Tại sao? Mộ Hoàng Tịch ngược mắt, nàng cũng rất nghi ngờ! Nàng vốn không muốn làm như vậy, nhưng lúc nàng ý thức được, nàng đã chạy tới trước mặt của hắn rồi, Hoàng thất Tây Việt hôm nay chỉ có một Vương Gia là Quân Hạo Hiên, nói cách khác có liên hệ máu mủ cùng Quân Mặc chỉ có một người trước mắt này; nàng đau lòng thay Quân Mặc, nàng không muốn làm hắn ngược mắt không quen, chân chính trở thành người cô đơn, loại cảm giác đó, so với ai khác nàng có thể cảm động lây, cho nên nàng dùng phương thức này thả hắn, đồng thời cũng tuyệt dã tâm của hắn, từ đó về sau, hắn chỉ là một Hiên Vương Gia mà thôi!

Từ một phương diện khác mà nói, Quân Hạo Hiên không tính là xấu, ngay cả nàng từng vì hắn ngăn cản mà tức giận với hắn, nhưng bản chất của hắn không phải người âm hiểm, sợ rằng đây là lý do cuối cùng nàng quyết định thả hắn! Những thứ này nàng tuyệt đối sẽ không nói với Quân Hạo Hiên.

Sửa sang vạt áo vì đánh nhau mà có chút xước xước, Mộ Hoàng Tịch giống như tùy ý nói: “Người quên mạng của người là ta cứu về đúng không? Ôn cứu mệnh của ta người còn chưa báo !”

Cho đến khi đại quân biến mất, Quân Hạo Hiên vẫn đứng tại chỗ, rất lâu sau đó, lâu đến tất cả mọi người đều cho là hắn đã chết, hắn rút cuộc chuyển động, bước chân kiên định đi về vương phủ của mình, gì mà dã tâm, gì mà bá nghiệp giờ phút này đối với hắn mà nói đã là nhất thời; hiện tại, rút cuộc hắn mới hiểu rõ mình tranh đoạt gì!

Có lẽ từ một khắc Mộ Hoàng Tịch cứu mình, tất cả đã định, mà lần này điên cuồng truy đuổi, không phải truy đuổi vị trí chí cao vô thượng kia, mục tiêu của hắn thật ra chỉ có một —— hắn chỉ muốn người kia hiểu mà thôi!

Chỉ thế thôi!

Trên lầu cao, Bắc Đường Ngọc thu hết tất cả vào mắt, cho đến khi Quân Hạo Hiên đi xa, hắn mới thở dài thật sâu: “Ta sớm đã nói, hắn không thích hợp làm Hoàng đế!”

“Cho nên hôm nay người vốn không chuẩn bị ra tay!”

Vị trí đối diện Bắc Đường Ngọc, một nam tử yêu nghiệt áo đỏ bình thân nói, trong tay hắn cầm hai vò rượu, vừa uống vừa nói, mặc dù ánh mắt hắn không di chuyển ra ngoài cửa sổ, nhưng nên biết, hắn đều biết.

Nghe vậy, Bắc Đường Ngọc sờ mũi mình: “Không phải là ta không ra tay, mà là thật sự không được ta tay!”

Mấy ngày trước hắn phái người đi canh giữ ở tiểu viện Âm lâu bị người ta ném trở lại, đồng thời còn ném tới một phong thư Mộ Hoàng Tịch tự tay viết, ngôn ngữ phía trên cực kỳ ôn hòa, nhưng Bắc Đường Ngọc lại cảm thấy Mộ Hoàng Tịch giấu dao găm trong thư, nếu hôm nay hắn ra tay, hắn khẳng định mình không thấy được mặt trời ngày mai, cho nên vì mạng nhỏ, khụ khụ! Cũng chỉ có thể thật xin lỗi huyênh đệ!

Hiên Vương phi

“Vương Gia! Vương Gia! Ta muốn gặp Vương Gia! Vương Gia đâu?”

“Vương phi! Vương Gia còn chưa trở lại !”

“Không trở lại không biết đi tìm cho ta sao!” Mộ Tâm Vi dùng tay đánh lên mặt nha đầu, sắc mặt dữ tợn: “Đừng tưởng rằng Vương Gia không ở đây mà có thể không biết lớn nhỏ, người đừng quên bốn Vương phi chính là Hiên Vương phi đó !”

“Nô tỳ đáng chết! Vương phi tha mạng!”

“Cút cho ta!”

Mộ Tâm Vi giận không thể phát, hiện tại cả vương phủ bị người ta vây lại, tại sao lại như vậy? Rõ ràng nàng ta nghe mẫu thân nói Vương Gia chuẩn bị bức vua thoái vị, Vương Gia phải làm Hoàng Thượng, nàng ta sẽ là Hoàng Hậu nương nương, thế nhưng những người này lại dám bao vây vương phủ, ngay cả những nha đầu này cũng dám chống đối nàng ta! Đáng chết!

“Vương phi! Bây giờ người không thể ra ngoài, bên ngoài đều là Ngự Lâm quân, người ra ngoài sẽ chết!”

“Cút! Gì mà Vương phi, ta là Hoàng Hậu, ta là Hoàng Hậu nương nương!” Mộ Tâm Vi không ngừng đánh nha đầu kia, trong miệng tức giận rống to.

“Vương phi.” Nha đầu kia bị Mộ Tâm Vi đánh ngã xuống đất, bụng bị đá vài phát, đau đến không đứng dậy nổi.

“Hừ!” Mộ Tâm Vi phát tiết đủ rồi lúc này mới bỏ qua cho nha đầu kia, mà lúc nàng ta ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy Quân Hạo Hiên vào cửa, không chút cảm giác nào hành động khi này có bao nhiêu quá đáng, lập tức thu lại tức giận, mặt thẹn thùng và tha thiết: “Vương Gia, chàng đã về rồi!”

Quân Hạo Hiên lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt, ban đầu hấn vì nữ nhi rần rết trong ngoài không đồng nhất này khiến Mộ Hoàng Tịch cách hấn càng ngày càng xa, bây giờ nhìn sắc mặt nàng ta, trong lòng càng ngày càng lạnh.

“Vương Gia.” Mộ Tâm Vi cảm thấy trên người Quân Hạo Hiên lạnh lẽo, nhất thời có chút sợ, cho là Quân Hạo Hiên vì nàng ta mới vừa bạo lực nên trừng phạt mình, lập tức nói: “Ta là một Vương phi trừng phạt một tiểu nha đầu, chẳng lẽ Vương Gia cũng muốn so đo cùng ta?”

Quân Hạo Hiên lạnh lùng nhìn nàng ta, mỗi chữ đều giống như từ hàm băng ra: “Từ nay, không còn Hiên Vương phi!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Sau đó

Một hồi cung biến đến đây kết thúc, Mộ Trình binh bại như núi đổ, Quân Hạo Hiên cũng buông tha tâm tư đoạt vị, những kẻ khác liên quan đến phản quân, đáng chết liền giết, nên thương liền thương, mà Mộ Hoàng Tịch không quản chuyện triều đình, lại chạy về viện tử của mình, trong khoảng thời gian này Mộ Diệc Thần và Tư Đồ Cảnh đã nắm chắc phần lớn những cửa hiệu Mộ Hoàng Tịch giao cho bọn họ, hiện giờ đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, như vậy dần dần có thể bắt đầu tiến về phía mục tiêu của bọn họ rồi.

Gửi phong thư cuối cùng trong tay về kế hoạch điều động và thay đổi đi, Mộ Hoàng Tịch ngồi lặng im tại chỗ, tuy đại cuộc đã định, nhưng lòng của nàng vẫn còn chút không yên ổn, rốt cuộc là vì cái gì?

Hắc ôm một chồng sổ sách tiến vào: “Tôn chủ, Bắc Đường công tử cầu kiến!”

Bắc Đường Ngọc? Mộ Hoàng Tịch nhíu mày, cười đến mức có chút ý tứ hàm xúc không rõ: “Để hấn vào đi!”

“Haiz! Bản thiếu còn tưởng rằng trong này có thứ gì đặc biệt, hóa ra lại là một viện tử giản dị như vậy!” Bắc Đường Ngọc phe phẩy chiếc quạt giấy, vẻ mặt ghét bỏ.

“Viện tử của ta giản dị như vậy, không chứa nổi vị Đại Phật Đường thiếu đây, cho nên ngài vẫn nên đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch không chút khách khí nói.

“Haiz! Đừng!” Bắc Đường Ngọc cũng không muốn vừa mới tiến vào đã bị đuổi ra, hai bước đi tới trước mặt Mộ Hoàng Tịch: “Hoàng Tịch đừng hẹp hòi như vậy được không! Nếu không bản thiếu cho nàng một viện tử lớn hơn, thế nào?”

Một tay Mộ Hoàng Tịch chống đầu, nửa đùa nửa thật nói: “Ta càng hi vọng ngài đưa một nửa tài sản của Bắc Đường gia cho ta!”

Sắc mặt Bắc Đường Ngọc thay đổi, vờ hung dữ: “Lòng tham không đáy, cẩn thận nghẹn chết nàng!”

“Nghẹn chết cũng không liên quan đến ngài, nhưng mà ngài chịu cho sao?” Mộ Hoàng Tịch nhíu mày.

Bắc Đường Ngọc giận, lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường, không tiếp tục nhắc đến chuyện vừa rồi, ngược lại nói: “Lần này ta tới là muốn hợp tác với nàng!”

“Nói nghe thử xem!”

Bắc Đường Ngọc gấp lại cây quạt, nói: “Ta biết lần này Nguyệt gia đã đắc tội Hoàng Thượng, mà hiện giờ Hoàng Thượng cũng không tha thứ cho Nguyệt gia, cho nên việc Nguyệt gia biến mất khỏi Tây Việt là chắc chắn, nhưng dù sao Nguyệt gia cũng là gia đại nghiệp đại, muốn bọn họ biến mất khỏi Tây Việt cũng không phải chuyện đơn giản, mà công cụ tốt nhất để đối phó với thương gia chính là sử dụng thủ đoạn giống bọn họ, ở Tây Việt chỉ có Bắc Đường gia bọn ta mới có đủ lực đối kháng với Nguyệt gia, nếu có thêm sự hỗ trợ của Hoàng thất, tự nhiên là như hổ thêm cánh, đến lúc đó nhất định có thể trục xuất Nguyệt gia; mà lợi ích sau khi đuổi được Nguyệt gia, chúng ta chia 5:5, thế nào?”

“Chủ ý này không tệ! Có điều dựa vào đâu mà ngài cho rằng ta nhất định sẽ hợp tác với ngài?”

“Xin chỉ giáo!” Bắc Đường Ngọc nghi hoặc, hấn tuyệt đối tin tưởng vào kế hoạch của chính mình, nhưng lời Mộ Hoàng Tịch là có ý gì?

Mộ Hoàng Tịch cười thần bí: “Chẳng lẽ ngài không nhận ra việc buôn bán hai tháng nay của ngài có phần kém hơn sao?”

Bắc Đường Ngọc kinh ngạc, sau đó liền phản ứng kịp: “Chẳng lẽ cửa hiệu mới nổi tên “Hoàng” kia là của nàng sao?”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, nhưng theo Bắc Đường Ngọc xem như là ngầm thừa nhận, mà nói như vậy, quả thật nàng sẽ không muốn hợp tác với hắn, có điều, chuyện Đường thiếu hắn muốn làm cũng không có sai lầm: “Dù cửa hiệu Hoàng kia rất lợi hại, nhưng chẳng phải nàng cũng không nắm chắc toàn bộ sao? Nếu không thì sao nàng lại mặc cho ta nói đến bây giờ! Rõ ràng nàng vẫn còn ý tứ hợp tác với ta!”

“Quả không hổ là Đường thiếu!” Mộ Hoàng Tịch cười, sau đó vươn ra ba ngón tay: “Hợp tác cũng được, ngươi 3 ta 7!”

“Được lắm!” Sắc mặt Bắc Đường Ngọc sâu hơn, kiên quyết không nhượng bộ: “Chia 5:5, nếu không ta thực sự chịu thiệt!”

“Không đồng ý vậy không cần nói nữa!” Mộ Hoàng Tịch trực tiếp phẩy tay: “Dù sao không có ngươi cũng vậy, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!”

Bắc Đường Ngọc cảm thấy tự đứng bản thân lại bị người ta ghét bỏ, đành phải mềm giọng xuống: “Tối đa 4:6, đây là giới hạn của ta!”

“3:7!” Kiên định.

Bắc Đường Ngọc im lặng, nếu tính 3:7, Bắc Đường gia không hề được lợi! Mà lúc Bắc Đường Ngọc còn đang do dự, giọng nói Mộ Hoàng Tịch lại truyền đến: “Chẳng lẽ ngươi chỉ nhìn thấy mình Tây Việt thôi sao?”

Bắc Đường Ngọc kinh ngạc: “Có ý gì?”

Mộ Hoàng Tịch đặt sổ sách trong tay xuống, ánh mắt lấp lánh: “Thứ ta muốn cũng không phải là đuổi Nguyệt gia đi, mà là toàn bộ Nguyệt gia!”

Trong lòng Bắc Đường Ngọc “lộp bộp” một tiếng, hóa ra hắn vẫn xem thường dã tâm của Mộ Hoàng Tịch, thứ nàng muốn không phải là một nửa Bắc Đường gia, mà chính là thương gia toàn thiên hạ!

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của hắn, Mộ Hoàng Tịch tiếp tục nói: “Nguyệt Diệc Hàn hối lộ quan viên Hoàng Thất, hơn nữa đa số hoàng tử các nước khác đều đã nằm trong khống chế của hắn, dã tâm của hắn đã rõ ràng, dù chúng ta đuổi hắn ra khỏi Tây Việt, nhưng sự tồn tại của hắn ở những nước khác đã là thâm căn cố đế, đến lúc đó hắn liền hợp tất cả các quốc gia lại xuất binh, như thế Tây Việt liền tràn đầy nguy cơ, cho nên mục tiêu của chúng ta không chỉ là trục xuất, mà là khiến hắn biến mất hoàn toàn!”

Bắc Đường Ngọc cố gắng bình phục tâm tình, phân tích khách quan: “Theo như lời nàng nói, thế lực Nguyệt gia đã bao trùm lên nhiều quốc gia rồi, như vậy làm sao chúng ta có thể chống lại hắn thành công đây? Ai cũng muốn chọc giận Nguyệt Diệc Hàn, đến lúc đó lại rước tai họa ngập đầu cho Tây Việt!”

“Chẳng lẽ tro mắt nhìn âm mưu của Nguyệt Diệc Hàn thực hiện được?” Sắc mặt Mộ Hoàng Tịch nặng nề: “Mục tiêu của Nguyệt Diệc Hàn đã có thể xác định là cả thiên hạ, dù chúng ta ra tay hay không, hắn cũng nhất định sẽ hành động, mục tiêu đầu tiên của hắn sẽ không phải là Tây Việt, nhưng sau khi hắn đã ổn định ở một nước nào đó, nhất định sẽ vươn tay đến Tây Việt, hơn nữa không hề chừa lại đường sống!”

“Dù nói như vậy, nhưng lấy trứng chọi đá quả thật không phải là hành động sáng suốt, chúng ta có nên bàn bạc một sách lược vẹn toàn không?” Bắc Đường Ngọc vẫn cảm thấy có chút qua loa, không phải hắn sợ gánh chịu hậu quả, hắn cũng có tâm tư chiếm lấy Nguyệt gia, nhưng việc này cũng phải đủ thực lực mới có thể làm được, hắn không phải là đồ ngốc, biết rõ không địch lại mà vẫn đi đánh.

“Nếu là Âm Lâu cộng thêm Toái Ngọc Hiền thì sao?” Mộ Hoàng Tịch nói tiếp.

Lông mày Bắc Đường Ngọc thoáng giãn ra: “Như vậy phân thắng sẽ tăng lên nhiều!”

Mộ Hoàng Tịch không giải thích tiếp với Bắc Đường Ngọc, cuối cùng nói: “Nếu ngươi có thể ra quyết định thì tới tìm ta, nếu như không được, vậy xem như hôm nay ngươi chưa từng tới!”

“Bộp!” Bắc Đường Ngọc xòe chiếc quạt trong tay ra, cười tà khí: “Hoàng Tịch nàng quá khinh thường ta rồi! Nàng đã dám đánh cược lớn như vậy, chẳng lẽ ta lại không dám sao?”

“Vậy hiện tại ngươi nhanh chóng trở về đi! Ta sẽ phái người đưa kế hoạch tới!”

Bắc Đường Ngọc nghe vậy lại xụ mặt: “Hoàng Tịch, thế này là nàng qua sông đoạn cầu đấy! Dùng xong liền bắt đầu đuổi người ta đi, thật không có lương tâm mà!”

Mộ Hoàng Tịch cười xấu xa chỉ chỉ bên ngoài: “Bây giờ Quân Mặc sẽ tới gặp ta, ngươi xác định vẫn muốn chờ đợi ở nơi này?”

“Ha ha!” Bắc Đường Ngọc cười gượng hai tiếng, sau đó lùi hai bước ra cạnh cửa, trực tiếp dùng khinh công bay ra ngoài, thật giống như có lửa đốt dưới mông.

Ngay sau đó, bóng dáng Quân Mặc hạ xuống cổng viện tử, nghi hoặc liếc mắt nhìn nơi xa, sau đó xoay người đi tới, cũng không hỏi nhiều, chỉ là ôm Mộ Hoàng Tịch vào trong lòng, yêu thương cọt cọt: “Nhớ nàng rồi!”

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch khẽ động, không đẩy hắn ra, để mặc hắn ôm, chỉ mở sổ sách ra, trên đó viết dày đặc chữ, nhìn kỹ liền biết đây là một phần

bố trí sách lược thương nghiệp, còn có sách chiến lược tiến công nội bộ.

“Nhìn thấy sao?”

Quân Mặc không xem, đưa tay nắm lấy bàn tay Mộ Hoàng Tịch, sau đó một thứ gì đó lạnh lẽo trượt vào lòng bàn tay nàng, Mộ Hoàng Tịch nâng lên nhìn, đó là một lệnh bài huyền thiết, mặt trên chỉ có hai chữ: Chí Tôn!

Quân Mặc ôm Mộ Hoàng Tịch đặt trên đùi mình, gò má lạnh lẽo dán lên mặt nàng: “Chẳng phải nàng đã biết từ lâu rồi sao? Hẳn là nàng cũng biết rõ lực lượng của Chí Tôn lâu, nếu có thêm Chí Tôn lâu nữa, có phải phần thắng sẽ lớn hơn không?”

Ừm! Đây có tính là một nhọc liên có người đưa gỏi đầu cho không? Mộ Hoàng Tịch hiểu ý cười, cũng không hỏi tới chuyện Chí Tôn lâu, chỉ là nâng gò má Quân Mặc, ấn lên một nụ hôn không chút keo kiệt: “Đây là phần thưởng!”

“Chỉ có chút ấy?” Giọng Quân Mặc tà mị hỏi, nhưng hẳn không cho Mộ Hoàng Tịch thời gian để thắc mắc, lập tức nâng mặt nàng hôn sâu, mà tay hắn cũng bắt đầu trượt đi, tìm đến nơi cao vút mềm mại kia.

Hiếm khi Mộ Hoàng Tịch đỏ mặt, đồng thời trong lòng cũng thắc mắc, từ lúc nào thì Quân Mặc trở nên như vậy? Nói như thế nào đây... Đường như có chút... Vô lại...

Vừa gần người một chút, Mộ Hoàng Tịch kinh ngạc nhận ra không biết từ khi nào bản thân đã nằm ở trên giường, mà y phục của Quân Mặc đã rời rạc tán loạn, lộ ra mảng lớn da thịt tinh trắng, không thể không nói, dáng người Quân Mặc thực sự rất đẹp, hình tam giác ngược hoàn mỹ, bụng có tám khối cơ bụng, nước da rất trắng, nhưng không phải loại trắng kia, mà là màu trắng hơi tối khỏe mạnh, nhưng nước da như vậy lại mê người vô cùng.

Mà thứ khiến Mộ Hoàng Tịch chú ý chính là những vết sẹo dữ tợn trên ngực và trên bụng hắn, trước kia Quân Mặc đều thích tắt đèn trước, cho nên nàng chỉ mới chạm đến chứ chưa từng nhìn thấy, đến bây giờ mới thấy rõ ràng: những vết sẹo đó rõ ràng đã có từ rất lâu, nhưng vẫn dờ dợn như cũ, không biết trước đây lúc bị thương hẳn đã đau đớn bao nhiêu, hơn nữa còn có hai vết ở tim, nếu mạnh hơn một chút, chỉ sợ hắn đã không ở nơi này rồi.

Quân Mặc thấy ánh mắt Mộ Hoàng Tịch, mới nhận ra chính mình nóng vội quên mất điều gì, giờ tay muốn tắt đèn đi, nhưng tay Mộ Hoàng Tịch lại nhanh hơn một bước ngăn cản hắn, cánh tay kia phủ lên những vết sẹo, tỉ mỉ xoa xoa từng chút từng chút.

“Không đau, đều đã qua rồi!” Nhìn ra Mộ Hoàng Tịch đau lòng, trong lòng Quân Mặc cảm thấy ảm áp, nhưng cũng không muốn Mộ Hoàng Tịch thương tâm, có lẽ đối với hắn, những thương tổn này đã từng đau đến tận cốt tủy, thậm chí rất nhiều lần khiến hắn kể cận Tử Thần, nhưng cũng chính bởi vì có những thương tổn này hắn mới có thể sống đến bây giờ, sau đó ôm ấp nàng vào lòng: hiện tại hắn đã có thể buông bỏ rất nhiều thứ trước đây hắn không thể, bởi vì hắn đã có được nàng, có sự quan tâm và tình yêu của nàng, những đau đớn này liền không coi là đau đớn nữa.

Đột nhiên, Mộ Hoàng Tịch mạnh mẽ dùng lực, Quân Mặc bất ngờ không đề phòng liền bị nàng đặt ở dưới người, Mộ Hoàng Tịch dùng tư thế vừa rồi của hắn nằm sấp trên người hắn, sau khi kinh ngạc, Quân Mặc cũng không cử động, nhưng trong nháy mắt cúi đầu lại thấy cổ áo tuyết trắng của Mộ Hoàng Tịch, nhất thời một ngọn lửa lại bùng lên.

Có điều hắn không động, bởi vì hắn thấy Mộ Hoàng Tịch đau lòng hôn lên miệng vết thương của hắn, không bỏ qua chút nào, hôn đến nghiêm túc như vậy, Quân Mặc có thể cảm nhận rõ ràng được sự yêu thương và an ủi của nàng, cuối cùng tất cả tà niệm đều biến mất, cả người được không khí ấm áp bao quanh.

Lần đầu tiên, hắn cứ ôm nàng như vậy mà đi ngủ, không làm gì nhưng lại vô cùng thỏa mãn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 80

Mộ Hoàng Tịch mang theo Thanh Qua đi về phía thiên lao Tây Việt, nàng bước nhẹ chân, khoe môi nhếch lên tỏ rõ tâm tình của nàng rất tốt!

Nàng có thể không tốt sao? Vốn nàng chuẩn bị để lại Trịnh Thái phi cho Quân Mặc tới xử trí, nhưng Quân Mặc rất rõ ràng nói cho nàng biết, hắn đã để xuống những chuyện kia, càng không muốn gặp lại Trịnh Thái phi, cho nên muốn nàng đến giúp hắn lý giải tất cả, về sau hẳn chính là Quân Mặc của một mình nàng!

“Mơ ra!” Bởi vì thân phận của Trịnh Thái phi khác biệt, cho nên địa phương nhốt cũng không giống người khác, vốn thiên lao là địa phương nhốt trọng phạm, mà Trịnh Thái phi còn bị đơn độc nhốt ở một thất bí ẩn nhất.

“Két!” Cửa ngục giam được mở ra, Mộ Hoàng Tịch liếc mắt liền nhìn thấy Trịnh Thái phi ngồi ở trong góc, bà ta không khóc không làm khó cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, hoa phục trên người bà ta trở nên xốc xếch, cả người mất đi rực rỡ những ngày qua, thật giống như trong nháy mắt già thêm hai mươi tuổi.

“Trịnh Thái phi!” Mộ Hoàng Tịch nhìn chằm chằm người trong phòng giam.

Lát sau, Trịnh Thái phi từ từ xoay người, vẻ mặt bình tĩnh lại mang theo thâm trầm hận ý, nhưng đồng thời cũng có tuyệt vọng, ánh mắt ấy, lần đầu tiên Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy, cũng bị khiếp sợ thật sâu, trong nháy mắt nàng hoàn toàn không hiểu ánh mắt của bà ta.

“Ngươi thắng!” Giọng nói của Trịnh Thái phi không buồn không vui, bình thản mở miệng, trong giọng nói mang theo khàn khàn khó nghe, nhưng lại như hai người khác nhau, khác với Trịnh Thái phi Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy trước kia. Ở trong trí nhớ của Mộ Hoàng Tịch, Trịnh Thái phi là xinh đẹp, ung dung cao quý, cường thế bức người, chưa từng thấy bộ dáng này của bà ta.

“Ta cho rằng ta sẽ thấy một Thái phi hận ý ngập trời, nóng nảy, đáng về này của bà thật khiến ta có chút ngoài ý muốn!” Vô cùng ngoài ý muốn.

“Trong mắt ngươi ta là người như thế?” Trịnh Thái phi đột nhiên nhếch môi cười, cười đến có chút khó coi, nhưng lại là cười thực sự, mà Mộ Hoàng Tịch ở trên mặt của bà ta nhìn thấy được vẻ được gọi là buồn xuống!

“Thái phi có lời gì muốn nói cùng ta?” Mộ Hoàng Tịch kỳ quái liếc nhìn Trịnh Thái phi, giống như có chút không rõ.

Trịnh Thái phi tựa vào trên vách tường, trong giọng nói mang theo biến ảo khôn lường, giống như đến từ phía chân trời xa xôi: “Ta biết rõ Quân Mặc hận ta, ban đầu ta thiết kế giết mẫu phi hần, mà ta lại không ngờ rằng hần nhìn thấy, cho tới sau đó hần trả thù ta, thậm chí giết làm hài nhi của ta!”

“Ta hận hần, vô cùng hận, cho nên ở thời điểm Mộ Trình tới tìm ta ta không chút do dự làm, bỏ cổ độc vào trong cơ thể hần, nhìn hần khổ sở, nhìn hần bị giày vò chết đi sống lại, thậm chí muốn cướp giang sơn này khỏi tay hần.”

“Trong giây phút đi vào chỗ này, ta vẫn nghĩ như vậy, nhưng mấy đêm này, ta thường nằm mơ, ta mộng thấy hài nhi của ta trưởng thành, nó nói cho ta biết, nó rất muốn rất muốn ta, ta còn mơ thấy mẫu phi của Quân Mặc, nàng vẫn cười đến dịu dàng như vậy, nàng nở nụ cười với ta, sau đó lắc đầu một cái, nàng nói nàng không hận ta, đã không còn hận! Thậm chí ta còn mơ thấy những cung nữ thái giám không biết tên bị ta đánh chết, bọn họ không ngừng cầu xin tha thứ, không ngừng nói oan uổng, một khắc kia ta mới phát hiện, thì ra trên tay của ta đã lấy dính rất nhiều thật là nhiều máu tanh, ngay cả trong lòng ta vẫn có hận, nhưng mà. Ta đã không muốn hận nữa!”

Mộ Hoàng Tịch không ngờ cuối cùng ở nơi này Trịnh Thái phi lại có thể triệt để hiểu ra như thế, ngược lại không khiến người chán ghét, chỉ là ngay cả khi bà ta đã tỉnh ngộ, tội của bà ta đã định ra, bà ta đã không có cơ hội nữa.

“Hoàng Tịch! Ta có thể gọi con như vậy không?” Trịnh Thái phi nhìn Mộ Hoàng Tịch, trong đôi mắt sắc bén giờ phút này nhiều hơn là hiền lành, mà cả người bà ta cũng trở nên phát sáng.

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái.

“Ta biết rõ hiện tại Quân Mặc rất thích con, nhưng Hoàng Tịch, trên thế giới không thể tin nhất chính là tình yêu của Đế vương, bởi vì ngoài miệng bọn họ nói yêu con, nhưng cũng đang không ngừng vụng trộm lợi dụng con, biến tất cả thế lực gia tộc sau lưng con thành con cờ của hần, mặc cho hần thao túng, thậm chí ngay cả hài nhi của mình cũng như vậy.”

Nếu trước đó Trịnh Thái phi nói như thế, chắc chắn nàng cho rằng bà ta đang khích bác ly gián, nhưng hiện tại nàng biết bà ta đang thật lòng khuyên giải nàng, khẽ nhếch môi: “Ta biết rõ, nhưng mà ta lại khác với bà, có lẽ nên nói là ta khác với những nữ tử khác, ta không phải người phụ thuộc vào nam nhân mà sống, ta có thể nỗ lực vì hần, bỏ thân trong khung cảnh nhỏ hẹp vì hần, nhưng mà ta sẽ không mù quáng, sẽ không không có hần thì sống không nổi.”

“Thôi!” Trịnh Thái phi phát tay một cái, biết Mộ Hoàng Tịch không nghe lọt cũng không nói nữa, im lặng trong chốc lát, Trịnh Thái phi thở dài thật sâu: “Phụ thân của con, chắc hần con không biết được nhiều chuyện của hần lắm nhỉ!”

Mộ Hoàng Tịch sững sờ, nàng không ngờ Trịnh Thái phi sẽ nói với mình chuyện này.

“Phụ thân thân sinh của con tên Mộ Trình, là một nam nhân lịch sự, nghiêm túc mang theo chút bảo thủ. . . .”

Phụ thân thân sinh của nàng? “Chẳng lẽ nói. . . .”

Trịnh Thái phi gật đầu một cái: “Mộ Trình bây giờ cơ bản không phải phụ thân của con, Mộ Trình là hai mươi năm trước đi tới Tây Việt, hần vốn là người đọc sách của một đất thuộc địa cách xa Tây Việt, vô cùng có tài hoa, sau đó có quan viên tốt bụng tiến cử hần, để cho hần đi từng bước một đến vị trí Thừa tướng, danh tiếng của hần là tốt nhất trong tất cả quan viên, mà làm cho người hâm mộ là đáng đáp của hần bình thường, lại cưới được một thê tử có dung mạo như thiên tiên, chỉ tiếc thê tử của hần không muốn ra ngoài, rất ít người nhìn thấy vẻ đẹp kinh thiên này!”

“Phu thê bọn họ rất ân ái, cho đến khi thê tử của hần mang thai, khi đó trùng hợp phía nam Tây Việt gặp phải nạn lụt, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, ôn dịch dịch tả thành họa, Mộ Trình làm Thừa tướng, không thể không vuron mình mà ra đi chống trị nạn lụt, hôm hần trở lại vừa đúng lúc thê tử của hần khó sanh, đêm đó đi ngay, lưu lại một bé gái, sau đó ước chừng nửa năm phủ Thừa tướng không mở cửa, hoàng thượng thương cảm hần tang thê, cộng thêm hần trị thủy có công, cố ý cho hần ở nhà nghỉ ngơi, cho đến nửa năm sau, rốt cuộc hần đi ra, chỉ là tính tình đại biến, càng thêm trở nên lạnh lùng ít nói, thậm chí có chút dễ giận, mà cả người hần trở nên gầy không ít, tất cả mọi người cho rằng hần bởi vì trải qua đau đớn tang thê cho nên thay đổi, khi đó ta cũng cho rằng là như vậy!”

“Cho đến khi Quân Mặc giết chết hài nhi của ta, ở thời điểm ta ghen tỵ tức giận điên cuồng, ông ta tìm ta, hơn nữa nói cho ta biết hung thủ là Quân Mặc, ở dưới sự thôi thúc của ông ta, rốt cuộc ta quyết định bỏ cổ độc vào trong cơ thể Quân Mặc, đoạn thời gian sau đó ta cũng sắp quên mất mình làm sao sống được, cho đến cuối cùng ta thoảng tỉnh táo mới ý thức tới chuyện không đúng, tính tình của Mộ Trình không phải như vậy, sau đó ta bắt đầu lưu ý,

cuối cùng phát hiện không ngờ ông ta có liên hệ với người của Nguyệt gia, Mộ Trình phát hiện ta dò thăm ông ta, cho nên trực tiếp nói tất cả cho ta biết, bởi vì ông ta chắc chắn ta không dám bán ông ta, thậm chí ông ta còn coi đây là uy hiếp, bắt ta làm việc thay ông ta, chuyện sau đó chắc hẳn không cần ta nói ra nữa!”

Không thể không nói, chân tướng thật sự làm người ta rất đau đớn, Mộ Hoàng Tịch đã từng hận Mộ Trình, bởi vì ông làm phụ thân nhưng chưa từng cho bản thân chút tình thương nào, nàng nhìn thấy chỉ có hận và khinh thường, mà bây giờ biết thì ra lúc nàng sinh ra nàng đã không còn phụ mẫu, một mặt bởi vì Mộ Trình bây giờ không phải là phụ thân của mình có chút may mắn, nhưng cũng bởi vì chính mình vĩnh viễn không thể nhìn thấy phụ mẫu của mình mà buồn. Chỉ là, tóm lại là có chút tin tức tốt, ít nhất nàng không phải là con của tên súc sinh kia, ít nhất phụ thân của nàng cũng không có tay giết mẫu thân của nàng, có lẽ, bọn họ ở thế giới đó cũng vô cùng yêu nhau!

“Hoàng Tịch! Ta có thể cầu xin con giúp ta làm một việc không?” Trịnh Thái phi dùng một loại ánh mắt gần như van xin nhìn nàng.

“Bà nói đi!”

“Sau khi ta chết, chôn ta ở ‘Bán Lộ lăng’, chôn ở phía dưới gốc cây Mộc Miên (cây Gạo)! Để ta cùng với hoàng nhi của ta!” Đứa bé chưa trưởng thành đã chết non là không thể vào Hoàng Lăng, nhưng mà ở tại hoàng gia, đứa bé chết non là chuyện thường tình, cho nên ở phía dưới Hoàng Lăng còn có một Bán Lộ lăng, nơi đó chôn những đứa bé chưa thành niên đã chết non.

“Tốt! Ta đồng ý với bà!” Ngay cả Trịnh Thái phi có đáng giận thế nào, nhưng bây giờ bà ta lại làm cho người ta không hận nổi, hơn nữa người chết như đèn tắt, tất cả đi qua đều tan thành mây khói!

“Cảm tạ!” Rốt cuộc Trịnh Thái phi cười, cười đến an tâm, cười đến cảm kích, đồng thời cười đến cực tuyệt, sau đó dưới cái nhìn soi mói của Mộ Hoàng Tịch bà ta chậm rãi ngã xuống, trong miệng của bà ta ngâm đọc được, dùng phương thức sĩ diện nhất chết đi.

Đi ra từ phòng giam của Trịnh Thái phi, Mộ Hoàng Tịch phân phó Thanh Qua theo ý nguyện của Trịnh Thái phi an táng bà ta, đồng thời xoay người thật nhanh đi một phòng giam khác, không ngờ nhìn thấy phòng giam nhốt Mộ Trình trống không.

Mộ Hoàng Tịch khê trầm ngâm, thật ra thì nàng vẫn có chút ngoài ý muốn, Mộ Trình bị nàng đánh tổn thương tới nội tạng, muốn sống là không có khả năng, nhưng Mộ Trình người chỉ còn một hơi thở, những người đó lại đến thiên lao này cướp ông ta đi, chẳng lẽ Mộ Trình quan trọng thế sao? Hay trên người ông ta còn có lý do gì đó bọn họ không thể không cướp người đi?

Chuyển tới phòng giam bên kia, Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy một đồng người quen cũ, đại phu nhân, Nhị di nương, Tứ di nương, Thất di nương, Bát di nương, Cửu di nương, Mộ Tương Vũ, Mộ Anh Kiệt, Mộ Văn Tinh, còn có Mộ Thiếu Hoa nho nhỏ, ngay cả Mộ Tâm Vi giờ phút này cũng bị bắt vào, những người kia thấy Mộ Hoàng Tịch tới đây, đều tròn mắt nhìn nhau, hận không thể ăn luôn nàng, cũng có người bình thản, cũng có người van xin lấy lòng.

Mộ Tâm Vi là người đầu tiên nhào tới cạnh cửa, dung nhan xinh đẹp dữ tợn kinh người: “Mộ Hoàng Tịch, ngươi sẽ không được chết từ tế! Ngươi hại chết mẹ ngươi, hiện tại ngay cả chúng ta cũng không bỏ qua, ta nguyện rửa ngươi không được chết từ tế!”

“Câm miệng!” Trưởng cai ngục xông lên hung hăng đánh một roi, cẩn thận liếc nhìn Mộ Hoàng Tịch nói: “Nương nương thứ tội, phòng giam không sạch sẽ, nếu không nương nương dời bước đi ra ngoài trước?”

“Không cần!” Mộ Hoàng Tịch ngồi lên cái ghế đã sớm chuẩn bị tốt, nhìn mọi người trong lao: “Cho các ngươi một cơ hội, muốn sống đứng bên phải, muốn chết cứ bất động!”

“Mộ Hoàng Tịch, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Mộ Tương Vũ từ từ đứng lên, không bao giờ che giấu tính cách của mình nữa, giờ phút này vẻ mặt âm trầm.

Mộ Hoàng Tịch không để ý tới nàng ta, mà là trực tiếp nói với Trưởng cai ngục: “Kéo các nàng ra ngoài, ‘phục vụ’ cho tốt!”

“Hả!” Trưởng cai ngục sửng sốt, nhưng thấy Mộ Hoàng Tịch không phải đùa giỡn, lập tức phát tay: “Mấy người các ngươi tới đây, kéo các nàng ra ngoài!”

“Ngươi muốn làm gì?” Đại phu nhân bảo hộ hai con thật chặt ở trong ngục, căm tức nhìn Mộ Hoàng Tịch, nhưng sợ hãi trong đáy mắt bà ta lại tiết lộ nội tâm của bà ta đang sợ hãi.

“Bà nói xem?” Trên mặt Mộ Hoàng Tịch lần đầu tiên lộ ra vẻ âm tà: “Chẳng lẽ là đại phu nhân quên hàn độc trong cơ thể ta là ai bỏ? Chính ta ở phủ của bà chịu vũ nhục là ai cho? Lúc ta bảy tuổi, là ai phái sát thủ ngày đêm đuổi giết?”

Mộ Hoàng Tịch đưa mắt nhìn sang Mộ Tương Vũ và Mộ Tâm Vi: “Đừng nói với ta các ngươi không nhớ rõ, khi đó các ngươi đẩy ta vào ao cá, để rắn ở phòng của ta, còn muốn đánh ta ngắt xiêu đưa cho gã sai vặt luyện đồng, sau khi ta trở về vừa đọc được vừa rắn, chẳng lẽ các ngươi đã quên?”

“Đừng thì sao? Đều là bởi vì sao chửi ngươi khác chết mẫu thân tiện nhân kia của ngươi, rõ ràng chính là tiện nhân sinh, còn tưởng rằng mình có bao nhiêu cao quý!”

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch tự nói với mình không thể nổi giận, nổi giận sẽ quá khó coi, cho nên cười, cười đến ôn hòa như gió xuân, nhưng tất cả mọi người cảm nhận được ý lạnh thấu xương của nàng, rốt cuộc nàng lên tiếng dùng loại giọng nói ôn hòa lại giống như dao găm: “Như vậy hiện tại ngươi là một tù nhân, ta muốn xử trí các ngươi như thế nào, các ngươi còn phản kháng được sao?”

“Trường cai ngục không muốn làm đúng không?” Lời nói của Mộ Hoàng Tịch khiến trường cai ngục lập tức tỉnh ngộ lại, lập tức cho mấy tên thủ hạ kéo Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ ra: “Mang đi, nhanh lên một chút!”

“Mộ Hoàng Tịch, ngươi sẽ không được chết từ tể!”

“Mộ Hoàng Tịch, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Mộ Hoàng Tịch nhú mày: “Chờ ngươi thành quỷ rồi nói!”

“Đừng! Đừng mang họ đi!” Đương nhiên đại phu nhân biết rõ hai người bị mang đi sẽ đối mặt với chuyện gì, bà ta ôm thật chặt của chân hai người, không để người ta mang đi, nhưng sức lực của bà ta thế nào cũng không sánh nổi những nam nhân này, cho nên cả người cũng bị kéo đi, đáng về vô cùng chật vật, nơi nào còn có phong phạm quý khí của đại phu nhân.

“Cút ngay!” Một người thủ vệ một cước đá văng đại phu nhân, sau đó kéo Mộ Tâm Vi và Mộ Tương Vũ đi, hai người vẫn còn đang kêu to, nhất là Mộ Tâm Vi: “Mộ Hoàng Tịch, ta là Hiền vương phi, ta là Hiền vương phi!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không động: “Nếu Quân Hạo Hiền còn xem trọng người Vương phi là ngươi thì ngươi cũng đã không xuất hiện ở nơi này rồi!”

“Mộ Hoàng Tịch, ngươi thật ác độc!” Đại phu nhân cắn răng ngậm máu nhìn chằm chằm Mộ Hoàng Tịch, sao ban đầu bà ta không nghĩ tới diệt trừ sạch sẽ mối họa này.

Đến bây giờ đại phu nhân cũng không cảm thấy là lỗi của mình, thậm chí còn cho rằng mình quá mềm lòng.

“Độc ác sao?” Giống như là nghi vấn, lại như là nỉ non.

“Các ngươi muốn làm gì? Đừng tới đây!”

“Tránh ra! Đừng tới đây!”

“Mẫu thân, cứu mạng! Cứu con.”

Từng tiếng kêu xé tim, tiếng vải bị xé rách, sau đó là hai người kêu đau đến xé ruột xé gan, tiếng cái bàn lay động ‘kéo kẹt kéo kẹt’, người ở chỗ này đều hiểu bên trong xảy ra chuyện gì.

“Mộ Hoàng Tịch! Ngươi thả họ ra cho ta!” Đại phu nhân gào thét, đáng tiếc Mộ Hoàng Tịch không động đậy.

“A! Mẫu thân. Thật là đau.”

“Đừng tới đây. Mẫu thân cứu mạng.”

Tiếng kêu cứu của hai người, còn có âm thanh ‘kéo kẹt’ mập mờ, từng tiếng một lắng tri đại phu nhân, rốt cuộc, đại phu nhân đỡ cửa nhà lao chậm rãi tuột xuống, đầu gối ‘cao quý’ ‘bịch’ một tiếng quỳ trên mặt đất: “Cầu xin hoàng hậu nương nương bỏ qua cho chúng nó!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 81

“Cầu xin hoàng hậu nương nương bỏ qua cho bọn họ!” Đại phu nhân thống khổ quỳ đầu gối cao ngạo của bà ta xuống, không cảm được nước mắt chảy xuống.

Mộ Hoàng Tịch không chút cử động, thay vào đó là nhìn mọi người trong lao: “Các ngươi cần ta nói lại lần thứ hai?”

Mọi người sững sờ, người đầu tiên phản ứng lại là Bát di nương, bà không chút do dự lôi kéo Mộ Văn Tinh đứng ở bên phải, sau đó rất cung kính quỳ xuống trước mặt Mộ Hoàng Tịch: “Tạ ơn không giết của hoàng hậu nương nương!”

Mộ Văn Tinh vẫn có chút không kịp phản ứng như cũ, nhưng dưới sự chi bảo của mẫu thân nàng chỉ có thể yên lặng quỳ.

“Um a.” Tiếng mập mờ đến tột cùng truyền đến từ vách bên cạnh làm cho người ta vô cùng xấu hổ, đại phu nhân càng thêm không đất dung thân, tức giận nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Ta đã quỳ xuống rồi vì sao ngươi không thả bọn họ?”

Trên mặt Đại phu nhân mất đi vẻ chịu thua vừa rồi, chỉ có bén nhọn chất vấn, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Xem ra ngươi còn chưa biết rõ thân phận của

ngươi, ngươi cảm thấy bây giờ ngươi còn là đại phu nhân phủ Thừa Tướng?”

“Phủ Thừa Tướng đã sớm bị tịch thu, Lý gia cũng bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, phủ Từ Quốc Công cũng không trốn thoát, ngươi cho rằng bây giờ ngươi còn có tư cách gì nói điều kiện với ta?”

“Hay là ngươi cảm thấy ngươi rất cao quý, tùy tiện quỳ xuống thì ta đều phải nghe lời của ngươi?”

“Một khắc trước ngươi còn độc ác chỉ trích nhục mạ, một khắc sau liền cầu xin ta bỏ qua, ngươi cho rằng ta ngu ngốc hay đã chết rồi sao?”

Mệnh lệnh của Mộ Hoàng Tích như mũi khoan, từng mũi nện vào trên người đại phu nhân đập bể từng chút cao ngạo của bà ta, mà tiếng rên rỉ mập mờ bên cạnh truyền tới càng làm cho bà ta tức giận đến muốn nôn ra máu.

“Mộ Hoàng Tích, dù rằng chúng ta có tội nhưng dù sao bọn họ cũng là tỷ muội của ngươi, huyết mạch chí thân, làm sao ngươi ra tay độc ác như thế!”

Đại phu nhân biết toàn bộ hậu đãi của mình đều đã sụp đổ, hiện tại bản thân mình cũng khó bảo toàn, trừ la lối om sòm thì bà ta chỉ có một chiêu này, dù sao cũng quan hệ huyết thống, bà ta không tin Mộ Hoàng Tích thật sự vô tâm vô tình như vậy. Nhưng bà ta đã đánh sai lá bài này rồi, bởi vì giờ phút này Mộ Hoàng Tích sẽ không có chút băn khoăn nào.

“Dẫn các nàng tới đây!”

“Dạ!”

Không bao lâu, Mộ Tương Vũ và Mộ Tâm Vi bị người ta kéo vào, Bát di nương lập tức che ánh mắt Mộ Văn Tĩnh lại không để cho nàng xem, bởi vì lúc này toàn thân cao thấp của Mộ Tương Vũ và Mộ Tâm Vi ngay cả cái yếm cũng không có, hai người trần truồng bị lôi vào, trên da thịt trắng nõn đầy dấu vết tím bầm chói mắt, nhất là hạ thể của hai người, giờ phút này sưng đỏ không chịu nổi, quả thật ghê tởm tột cùng, đối với nữ nhân mà nói, phương thức trừng phạt này là tàn nhẫn nhất.

“Tương Vũ, Tâm Vi!” Đại phu nhân đứng ngã cửa lao muốn tiến lên, trên mặt đều là lo lắng và nước mắt.

Mộ Tương Vũ và Mộ Tâm Vi giống như không nghe thấy tiếng gọi của đại phu nhân, giờ phút này bọn họ đang lẫn lộn khó nhịn trên đất, thậm chí còn phát ra một số tiếng rên mắc cỡ, mọi người mới chú ý tới gương mặt đỏ ửng không bình thường và đôi mắt mất đi tỉnh táo của các nàng, hiển nhiên là bị người ta bỏ thuốc.

Mộ Hoàng Tích lạnh lùng liếc qua, lao đầu quỳ rạp xuống: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng!”

“Dám làm trái lệnh bản cung, lá gan không nhỏ!”

“Nương nương tha mạng, về sau thuộc hạ cũng không dám nữa! Cũng không dám nữa!”

“Hừ!” Mộ Hoàng Tích rũ xuống mắt xuống võ tới một chưởng, chưởng phong bén nhọn đánh bay lao đầu đụng vào trên tường mới rơi xuống, trên mặt trên đầu của hắn đều là máu tươi, rốt cuộc sau một chút không có tiếng động gì, hiển nhiên đã chết rồi, những thủ vệ khác đều rét run, chỉ sợ người tiếp theo chính là mình.

Mộ Hoàng Tích cũng không thèm nhìn hai người dưới đất một cái, trực tiếp hút đao của thủ vệ, lưỡi đao xẹt qua cổ của hai người, hai thân thể vốn dĩ đang nhúc nhích bỗng như mất đi động lực, lúc này mới dừng lại, trong nháy mắt máu tươi tràn ngập.

“Mộ Hoàng Tích! Ta giết chết ngươi!” Nhìn thấy hai nữ nhi của mình bị giết, trái tim vốn dĩ đã khuất nhục chỉ còn lại đau đớn thật sâu và thù hận ngập trời, móng tay bấm chặt vào cửa nhà lao, đầu ngón máu thịt be bét, mà giờ phút này ánh mắt của bà ta nhuốm đầy màu đỏ khát máu.

Mộ Hoàng Tích không muốn dây dưa với những người này nữa, có lẽ trước kia nàng từng muốn hành hạ họ tột cùng, nhưng hiện giờ nàng đã mất đi hứng thú, vung tay lên, thanh kiếm dính máu rơi ở phía xa như có linh tính bay lên, theo động tác chém xuống của d.d.;l;q'd Mộ Hoàng Tích một vết máu từ trên trán vạch xuống đến cổ đại phu nhân, sau đó đã nhìn thấy đại phu nhân trợn to hai mắt, ngã thẳng ra sau, chết không nhắm mắt.

“Loảng xoảng!” Mộ Hoàng Tích bỏ đao lại, xoay người rời đi.

“Hoàng hậu nương nương!” Bát di nương có chút lo lắng vịn vào cửa nhà lao, cũng không kịp để ý đến nữ nhi của mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng máu tanh này: “Nương nương, lời của người còn tính không!”

Thân thể Mộ Hoàng Tích dừng lại một chút, ngay sau vẫn đi thẳng về phía trước như thường, không để ý nhiều tiếng la lên phía sau, cuối cùng chỉ để lại bốn chữ: “Không thừa một ai!”

Quả thật nàng có nghĩ tới sẽ bỏ qua cho một số người trong đó, nhưng bây giờ nàng đã thay đổi suy nghĩ rồi, cái gọi là Hậu hoạn vô tận, nàng không thích để lại đường lui cho người khác.

Đến đây, trên đời không còn Mộ gia nữa.

Lúc Mộ Hoàng Tích đi ra, lại nhìn thấy một người đang đợi nàng, Mộ Hoàng Tích làm như không nhìn thấy đi thẳng qua bên người hắn, trong lúc Mộ Hoàng Tích sắp đi qua, rốt cuộc hắn vẫn phải lên tiếng: “Thật sự giết toàn bộ sao?”

Mộ Hoàng Tích khẽ dừng lại: “Ngươi đứng ở lập trường nào tới hỏi ta?”

Mộ Diệc Thần trầm mặc, thật lâu mới nói: “Nơi đó có đệ đệ và muội muội của ta!”

“Là cảm thấy ta tàn nhẫn?”

“Ta.”

“Tốt nhất ngươi nên làm rõ ràng, quan hệ của ta và bọn họ không phải là hoàng hậu và phu nhân, mà là kẻ thù, ngươi bảo ta nương tay nhân từ thả hài tử của kẻ thù? Mộ Trình vẫn chưa chết, nếu những đứa trẻ này rơi vào trong tay hần, hoặc là trong tay thân tín của hần, sau này bọn chúng nhất định sẽ trả thù ta một thanh lợi kiếm, vậy thì vì sao ta phải qua cho những đứa trẻ của kẻ thù?”

“Nhưng dù sao bọn chúng cũng là trẻ con, cho dù có tội cũng không phải của bọn chúng, hiện giờ bọn chúng không biết gì cả, bọn chúng rất vô tội, ta có thể theo dõi bọn chúng lớn lên, tuyệt đối không để cho bọn chúng có cơ hội uy hiếp đến ngươi!”

Chẳng biết tại sao, nghe những lời nói như thế trong lòng Mộ Hoàng Tích vô cùng không thoải mái, trước kia lúc nàng cứu tử nhất sinh thì ai tới cứu nàng? Chẳng lẽ nàng nên chịu những khổ sở kia? “Ý ta đã quyết, nếu ngươi muốn tự mình động thủ thì hãy tự gánh lấy hậu quả!”

Dứt lời, vạt áo của Mộ Hoàng Tích đã biến mất ở khúc quanh.

Trở lại hoàng cung không bao lâu, Mộ Hoàng Tích đã nhận được tin tức từ Thiên Lao, Mộ Văn Tĩnh và Mộ Thiếu Hoa bị người ta cướp đi, Mộ Anh Kiệt bị người ta chém hai tay hủy dung mạo. Trông mặt Mộ Hoàng Tích co rụt lại, thoáng qua một ánh sáng lạnh lẽo ngay sau đó biến mất không thấy gì nữa, con ngươi bình thản như nước, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

Ngay tại lúc đó, phần lớn quan viên đã khôi phục lại cương vị ban đầu, ngay cả một số người cùng phái với Mộ Trình hiện giờ càng thêm kính sợ Quân Mặc, không dám nói một chữ “Không”, mà toàn bộ những kẻ quan lại cùng Mộ Trình gần đây đều bị tịch thu chém giết, cho nên hiện giờ những người này đều run sợ trong lòng, chỉ sợ một khi Quân Mặc không hài lòng thì sẽ giết bọn họ.

Trong khoảng thời gian này Quân Mặc rất bận, không chỉ có phải chinh đồn triều cương, điều động quan viên mà còn phải chú ý đến nông nghiệp và quân sự, bên cạnh đó ba quốc gia đồng thời phái sứ thần đến, Quân Mặc càng thêm bận tới mảy mòi.

Trong khoảng thời gian này Mộ Hoàng Tích cũng ít khi xuất hiện ở hoàng cung, đa số thời gian đều thương lượng đối sách với Bắc Đường Ngọc, còn có Hắc và Tư Đồ Cảnh, sau khi trải qua đại hội Âm lâu, Mộ Hoàng Tích quyết định bắt đầu dung một nửa tiền bạc của Âm lâu. Âm lâu có rất nhiều người cũng cuộc sống trong bóng tối, vì Âm lâu chưa từng có người đường đường chính chính xuất hiện trước mặt người khác, cho nên sau khi hỏi qua đa số mọi người, cuối cùng Mộ Hoàng Tích quyết định đưa Âm lâu ra ánh sáng, mục đích của Âm lâu là bảo vệ Ngọc Linh Lung, nhưng phương pháp bảo vệ cũng có rất nhiều loại, không cần thiết phải lựa chọn cách ngu nhất đúng không?

Xử lý xong mọi chuyện, Mộ Hoàng Tích có chút hoảng hốt rời đi, Bắc Đường Ngọc và Tư Đồ Cảnh liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn đi theo sau lưng Mộ Hoàng Tích.

Mộ Hoàng Tích dừng lại bên bờ ao nhỏ, cũng không nhìn Bắc Đường Ngọc sau lưng, chỉ ngồi ở đình bên cạnh nhìn hồ nước ngăn người, trong hồ có nhiều cá màu sắc rực rỡ mới bỏ vào, thấy Mộ Hoàng Tích ngồi ở đó cho rằng sẽ có thức ăn nên lập tức bơi tới.

“Có tâm sự?” Bắc Đường Ngọc đứng sau lưng Mộ Hoàng Tích cách một bước ngắn, chuyển hướng nhìn bên kia hồ nước.

“Không có gì, chỉ là có chút phiền lòng mà thôi!” Mộ Hoàng Tích nói qua loa.

Bắc Đường Ngọc dĩ nhiên không tin: “Ta nhưng từng thấy dáng vẻ này của ngươi bao giờ, giống như đánh sương cà(*)!”

(*): Miêu tả tinh thần mệt mỏi, bơ phờ của người nào đó.

“Thật sự không có chuyện gì!” Mộ Hoàng Tích lắc đầu một cái: “Chẳng qua là không cẩn thận sinh ra tâm ma, nhưng mà bây giờ đã không còn nữa!”

Nàng muốn tiêu diệt tất cả người Mộ gia, ngay cả đứa trẻ vẫn còn bi bô tập nói đó, thật ra thì chính nàng cũng biết những điều nàng đã nói với Mộ Diệc Thần chỉ là đang nguy biện, nhưng vào khoảnh khắc đó nàng thật sự rất muốn giết những người đó, thậm chí có một khắc nàng còn giết chết cả Mộ Diệc Thần, nhưng nàng nhận được, sau đó lại nghe nói Mộ Diệc Thần cứu hai đứa trẻ kia, lòng của nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Nàng biết trong lòng mình có ma chương thích giết chóc, từ lúc luyện công thì bắt đầu có, nhưng bản thân nàng đã khắc chế mãnh liệt, cho nên mới không cho bộc phát ra tất cả những chuyện này, ngày đó bởi vì thấy Trịnh Thái phi đi gặp họ, gọi lên một số kỷ niệm cũ nàng không muốn nhớ cho nên mới xuất hiện tâm ma.

“Là bởi vì tên tiểu tử Mộ Diệc Thần đó hả! Ta biết hần đã cứu đệ đệ và muội muội hần ra ngoài, ta vốn tưởng ngươi sẽ ra tay đuổi giết hần, nhưng không ngờ cuối cùng ngươi đã thả hần!”

“Bắc Đường, nếu như là ngươi... Thì ngươi sẽ làm như thế nào?”

Nội tâm Bắc Đường Ngọc khẽ động bởi vì Mộ Hoàng Tích gọi.

“Dù sao ta cũng không phải là người, không hiểu ân oán giữa các người, cho nên không có lập trường nói nếu như!”

“Cũng đúng!” Mộ Hoàng Tịch nghiêng người tựa vào trên cây cột, ánh mắt nhìn sắc trời dần dần tối tăm, tâm tình cũng trở nên u ám, hai người một ngồi một đứng, hồi lâu gò má bị gió thổi đến đông lạnh, Mộ Hoàng Tịch mới nói: “Trước kia ta rất hận Mộ Trình, bởi vì ông ta chẳng quan tâm đến ta, ngay cả một thứ nữ cũng không bằng, sau đó lại chịu đựng vô số khổ sở ở Mộ gia, thù hận trong lòng càng ngày càng tăng, đáng tiếc bản thân không có thực lực cho nên chỉ có thể để mặc cho người ta ức hiếp, đến lúc ta bảy tuổi bị đại phu nhân sắp đặt đưa ra khỏi Mộ gia, trải qua thập tử nhất sinh mới sống sót, mười năm sau trở lại, thật ra ta vẫn ôm mong đợi, thể hưng ông ta đã xé rách phần mong đợi này!”

“Sau đó biết được sự thật mẫu thân có thể do ông ta giết chết, ta càng thêm muốn giết ông ta. Vào ngày Ngọc Nô chết, ta thật sự không muốn quan tâm đến điều gì mà giết ông ta, đáng tiếc cuối cùng vẫn không giết. Trở về lần nữa, ta đổi thân phận, nhưng thù hận đối với ông ta vẫn chưa từng giảm bớt, ta để mặc cho âm mưu của bọn họ, tự tay ta ép bọn họ tạo phản, trả thù bọn họ, nhưng ta lại lấy được kết quả ông ta không phải là phụ thân ruột của ta, phụ thân ruột của ta đã sớm bị người ta thay thế, khoảnh khắc đó ta rất vui mừng nhưng cũng rất hận, vui chính là phụ thân không vứt bỏ ta, hận chính là kẻ thù giết phụ ta vậy mà lại sống trước mặt ta suốt cả mười tám năm!”

“Mộ Trình được người ta cướp đi, cho nên hận thù của ta không tự chủ chuyển sang người Mộ phủ, ta muốn hành hạ họ, lại phát hiện ra hoàn toàn không có ý nghĩa, ta cũng từng nghĩ tới sẽ bỏ qua cho đứa trẻ kia, nhưng bọn chúng hoàn toàn không phải là hài tử của phụ thân ta, ta với bọn chúng không có chút quan hệ nào, ngược lại bọn chúng là hài tử của kẻ thù giết phụ thân ta, làm sao ta có thể tha cho bọn chúng, nhưng cuối cùng, Bọn chúng là vô tội!” Giọng nói của Mộ Hoàng Tịch rất bình thản, giống như đang nói chuyện của người khác vậy, nhưng sao Bắc Đường Ngọc lại không nghe ra rối rắm và khó chịu trong lời nói của nàng, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử, ngay cả khi nàng có năng lực và tinh táo mà người thường không có, nhưng suy cho cùng nàng cũng không phải là sát thủ, nàng là người có máu có thịt, nàng không làm chuyện ác độc tuyệt tình như vậy được.

“Đừng suy nghĩ, không phải bây giờ bọn họ vẫn không chết đó sao? Như vậy người còn gì phải rối rắm!”

“Cũng phải!” Mộ Hoàng Tịch vẩy vẩy đầu, cố gắng để cho bản thân mình rút về từ trong không khí khó chịu đó, cuối cùng miễn cưỡng cười một tiếng: “Người trở về trước đi! Có lẽ hiện giờ Ngọc Phi Tinh đã đến biên quan rồi, người cũng nên chuẩn bị đi!”

“Ừm! Người cũng phải lên tinh thần, hiện tại chính là thời điểm quan trọng, đừng để đến lúc đó lại liên lụy đến ta, phải biết ta đã đánh cuộc toàn bộ tài sản rồi, người cũng đừng hại ta đấy!” Bắc Đường Ngọc nửa đùa nói.

“Yên tâm, cùng lắm là làm tên ăn mày thôi, còn không thì đi bán sặc, bảo đảm đủ hơn hoa khôi thanh lâu nữa!” Mộ Hoàng Tịch miễn cưỡng cười một tiếng trêu nói.

Thấy vậy, Bắc Đường Ngọc coi như là yên tâm, phe phẩy quạt đứng lên: “Đã như vậy thì ta về trước, cáo từ!”

“Không tiễn!”

Bắc Đường Ngọc xoay người đã nhìn thấy thiếu niên mặc áo đen quỳ dưới đất cách đó không xa, bắt đầu đi liếc nhìn Mộ Hoàng Tịch, cuối cùng đi tránh qua.

Mộ Hoàng Tịch ngồi nguyên tại chỗ, sau đó sắc trời dần dần tối xuống, tiếp đó cuồng phong gào thét, không tới một khắc từng giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống “Lộp bộp”, một trận mưa lớn như cuốn trôi cả thiên địa, cảnh sắc đã sớm bị màn mưa làm mờ hồ, không còn nhìn thấy gì cả, nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn không nhúc nhích như cũ, bóng dáng đang quỳ bên ngoài đình cũng thẳng tắp như vũ, mặc cho vài gió dầm mưa, cũng không nhúc nhích chút nào, chỉ là cách màn mưa nhìn người trong đình, trong mắt tất cả đều là hồi hận và đau lòng.

Vân Nương che dù đi tới từ trong mưa to, nàng cũng không đi đỡ người trên đất, mà là trực tiếp đi vào đình: “Tiểu thư, nên trở về đi ăn cơm tối!”

“Đi thôi!” Mộ Hoàng Tịch đứng dậy đi cùng Vân Nương, vạt áo hoa lệ xẹt qua một đường cong trên không trung, dính vào một số giọt mưa, ngay sau đó lại biến mất không thấy!

Nhìn chân của người kia bước đi từng bước một, trong mắt Mộ Diệc Thần hiện lên vẻ kỳ vọng, nhưng sau khi Mộ Hoàng Tịch đi ngang qua bên cạnh hắn, tim của hắn lại hung hăng rơi về tại chỗ, cảm giác đau đơn ngập tràn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dị Chi Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 82

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, bởi vì kế hoạch trật chân té thể nào ở Nguyệt gia không ngừng, cho nên trong khoảng thời gian này Mộ Hoàng Tịch không cảm thấy khô khan, chỉ là mấy ngày này Quân Mặc càng ngày càng dành nhiều thời gian trên triều chính, nhiều khi tới cũng không trở lại ngủ, vuốt vị trí lạnh lẽo bên cạnh, Mộ Hoàng Tịch không khỏi có chút cảm thấy mất mát, thói quen thật là đáng sợ! Nếu lúc trước nàng ngủ ở đâu cũng không có cảm giác, nhưng hiện tại thiếu đi Quân Mặc, nàng đã nếm được mùi vị của tịch mịch.

Nguyệt gia mạnh mẽ không thể lường được, binh lực Tây Việt là bề ngoài, không vạch mặt cùng Nguyệt gia, quân đội Tây Việt cũng chưa xếp hạng công dụng, dựa vào chỉ có Toái Ngọc Hiền, Ám lâu còn có Chí Tôn lâu, cộng thêm Bắc Đường gia, ngay cả là như vậy, Mộ Hoàng Tịch cũng không nắm chắc bao nhiêu phần thắng, bởi vì Nguyệt gia Nguyệt Diệc Hàn khẳng định đã cầm được một số vật gì đó rồi !

Khi ở Bán Nguyệt Thành, Thánh Viêm thương bị dùng toàn lực phá hủy, mà hạt sen Phượng Dực Hỏa Liên cũng bị nàng lấy đi, nhưng còn có một thứ, vẫn không có tin tức, đó chính là Đăng Long Ân!

Nguyệt gia cầu kết với Bán Nguyệt Thành, mộ địa Long Viêm để bọn họ cũng không rõ ràng, nếu có thể tìm tới Phượng Dực Hỏa Liên sau đó chờ nó nở hoa, tất nhiên cũng có thể tìm Đăng Long Ân, lúc nhìn thấy Nguyệt Diệc Hàn, Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy trán hấn âm khí, liền bắt đầu hoài nghi, hoặc nói đã có thể xác định Đăng Long Ân ở trong tay của hấn.

Uy lực của Đăng Long Ân không nhỏ hơn Thánh Viêm thương, nếu hấn thật dùng để đối phó bọn họ, Mộ Hoàng Tịch không dám bảo đảm mình có thể còn sống ra ngoài từ trong đó hay không.

Mở to mắt trên giường, thật lâu không cách nào ngủ, không bao lâu lại nghe được tiếng gõ cửa nóng nảy của Vân Nương: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện, Diệc Thần ngất rồi!”

“Ngất thì ngất đi, bảo người khiêng đi là được!”

Mộ Hoàng Tịch tức giận, ngay cả nàng cũng không trách Mộ Diệc Thần, nhưng nàng quyết không cho phép người khác làm trái với mệnh lệnh của nàng, nếu không sau này thuộc hạ của nàng học theo, người tôn chủ này như nàng có ích lợi gì?

“Tiểu thư, người đi xem một chút đi! Đứa bé kia đã thật tâm hối cải, người tạm tha cho hấn lần này đi!”

Vân Nương ở ngoài cửa nóng nảy, chính đứa bé của nàng không cách nào sống sót, cho nên nàng đối với Mộ Diệc Thần liền không nhìn được để ý nhiều hơn, có lúc nàng đã xem hấn thành con của mình, mặc dù việc làm của Mộ Diệc Thần quả thật nên phạt, nhưng trong lòng nàng hi vọng Mộ Hoàng Tịch có thể sớm tha thứ cho hấn.

Ai! Mộ Hoàng Tịch ở trong phòng không tiếng động thờ dài, làm sao nàng không biết tâm tình Vân Nương chứ? Nàng không nghĩ nhất định phải làm Mộ Diệc Thần thế nào, không lý do gì phạt hấn, cũng tương tự không có lý do gì tha thứ hấn, nàng chỉ muốn chính hấn nhận rõ sự thật, sau đó rồi đi mà thôi, không xử phạt với hấn, đã là bước lui của nàng, nhưng vì sao hấn cứ ép nàng đây.

“Tiểu thư, Vân Nương van cầu người, người đi gặp hấn một chút được hay không? Một lần thôi!” Giọng Vân Nương nghẹn ngào van xin.

Cuối cùng, Mộ Hoàng Tịch từ trên giường, mặc áo khoác vào, sau đó xoay người mở cửa.

“Tiểu thư.” Ánh mắt Vân Nương khao khát nhìn về Mộ Hoàng Tịch, nước mắt trên mặt còn chưa lau khô.

Mộ Hoàng Tịch mím môi không nói, trực tiếp đi qua người nàng, Vân Nương vui mừng, vội vàng đi theo.

Chỗ hôm đó quỳ xuống như cũ, thân thể Mộ Diệc Thần té xuống đất, Mộ Hoàng Tịch không cần đi vào cũng biết hấn giờ phút này đang sốt cao, hơn nữa nếu không phải kịp thời cứu chữa, chỉ sợ phải bỏ mạng.

Mộ Hoàng Tịch đi vào, bước đến nơi cách Mộ Diệc Thần khoảng một mét thì dừng lại, hiển nhiên Mộ Diệc Thần khôi phục được chút ý thức, cho nên giằng giằng muốn đứng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một chỗ hồng, hiển nhiên là sốt cao gây nên, đôi môi cũng khô nứt chảy máu, cả giờ phút này người nhếch nhác không thôi, nhưng đôi mắt khác ở chỗ cổ chấp, Vân Nương đứng một bên nhìn cảm thấy không đành lòng.

“Đứng lên đi!”

Mộ Diệc Thần nghe thấy âm thanh, nhưng có chút không tin ngẩng đầu: “Tỷ tỷ tha thứ cho ta rồi sao?”

Tỷ tỷ! Xưng hô này khiến thân thể Mộ Hoàng Tịch chấn động, nhưng nàng vẫn không lộ ra vẻ mặt, khuôn mặt lạnh lùng mà xa cách: “Người không cần ta phải tha thứ!”

“Tỷ tỷ!” Mộ Diệc Thần té nhào dưới chân của Mộ Hoàng Tịch, đôi tay níu thật chặt vạt áo Mộ Hoàng Tịch, con người trong suốt đầy áy náy: “Thật xin lỗi, ta không biết trong lòng người khó chịu, là ta lỗ mãng, ta không mong tỷ tỷ tha thứ, nhưng tỷ tỷ đừng không để ý đến ta nữa được không?”

Mộ Hoàng Tịch cúi đầu nhìn hấn, trong đôi mắt trong suốt của hấn rõ ràng in bóng nàng lạnh lùng.

“Nếu như cho người lựa chọn lần nữa, người cứu hay là không cứu?”

. Mộ Diệc Thần nghe vậy, chôn đầu xuống thật sâu, đáp án đã rất rõ ràng rồi.

“Ta đã nói với người, đã làm nhất định phải gánh chịu hậu quả, bây giờ người tính là gì? Ta để người học võ công, để người trở nên mạnh mẽ, người dùng để làm vậy ư?”

Mộ Diệc Thần không ngẩng đầu, nhưng níu lấy tay Mộ Hoàng Tịch có chết cũng không muốn buông ra, hồi lâu, giọng Mộ Diệc Thần nghẹn ngào truyền đến: “Tỷ tỷ, ta thật sự vô cùng khó chọn, ta không thể thấy chết mà không cứu, như vậy lương tâm ta cả đời lo lắng, ta làm, ta không hối hận, nếu như

bây giờ tỷ tỷ còn muốn giết họ, ta tuyệt không ngăn cản; ta đồng ý gánh chịu tất cả hậu quả, dù trừng phạt gì ta cũng đều tiếp nhận, nhưng duy nhất không thể tiếp nhận chính là tỷ tỷ không quan tâm ta!”

“Từ khi ta hiểu chuyện tới nay, ta không bị người ức hiếp thì bị người xem nhẹ, cuối cùng tỷ tỷ cho ta tất cả bây giờ, tỷ tỷ là người thân quan trọng nhất của ta, nếu như tỷ tỷ không quan tâm ta, cái gì ta cũng không có!”

Mộ Hoàng Tịch thấy hần như vậy, biết hần nhất định sẽ cố chấp như vậy, bất đắc dĩ nói lời mình không muốn nói nhất: “Người đừng quên, trên người người chảy cùng dòng máu với họ, máu kẻ thù của ta!”

“Tiểu thư!” Vân Nương không ngờ Mộ Hoàng Tịch vì ép Mộ Diệc Thần đi, thậm chí lời nói ác như vậy còn nói ra được.

Thân thể Mộ Diệc Thần cứng đờ, sau đó chậm rãi buông vạt áo Mộ Hoàng Tịch ra, Mộ Hoàng Tịch nghĩ, hần rốt cuộc bỏ qua, nhưng động tác một khắc sau của Mộ Diệc Thần lại làm nàng kinh hãi, chỉ thấy hần đột nhiên lấy ra chủy thủ giấu ở bên hông, không chút do dự cắt vào mạch đập của mình, mặc dù Mộ Hoàng Tịch ra tay ngăn cản, nhưng vẫn bị hần cắt trúng, máu đỏ thẩm chảy ra ngoài, máu tanh mà chói mắt.

“Rốt cuộc người đang làm gì?” Mộ Hoàng Tịch cau kinh chất vấn, hiển nhiên là tức rồi.

Nào có thể đoán được Mộ Diệc Thần vui vẻ cười một tiếng: “Tỷ tỷ, ta không muốn chảy dòng máu của kẻ thù người cho nên ta muốn bỏ qua nó, như vậy. Tỷ tỷ sẽ không chán ghét ta nữa.”

Mộ Hoàng Tịch bị kinh sợ đứng nguyên chỗ, một chữ cũng không nói ra được, tại sao cuối cùng lại là kết quả này, rốt cuộc hần ngốc hay nàng ngốc?

“Diệc Thần!” Vân Nương thét một tiếng kinh hãi, Mộ Hoàng Tịch hồi hồn, lúc này mới nhìn thấy Mộ Diệc Thần đã hôn mê, cổ tay chảy máu, trên mặt còn treo nụ cười nhàn nhạt.

Mộ Hoàng Tịch mím môi, cuối cùng cúi người xuống ôm hần lên, thân thể Mộ Diệc Thần mới vừa trở về trong lòng nàng vốn không có sức nặng gì, nhưng vì phát sốt, nóng bỏng kinh người, Mộ Hoàng Tịch liếc nhìn Vân Nương lo lắng vô cùng: “Còn không mau đi mời đại phu!”

“Ta sẽ đi!” Vân Nương hốt hoảng, dùng khinh công bay ra ngoài.

Mộ Hoàng Tịch liếc nhìn bầu trời đêm trống rỗng, liếc nhìn Mộ Diệc Thần trong ngực, trong lòng không thể làm gì thở dài một tiếng, thật nhanh điếm huyết đạo cầm máu, sau đó ôm hần trở về phòng của mình.

Bởi vì Mộ Diệc Thần vừa bắn vừa ướt, cho nên Mộ Hoàng Tịch lột sạch y phục của hần mới ném hần lên giường, cả quá trình nước chảy mây trôi, Mộ Hoàng Tịch vốn không nhìn vốc người khô khan kia mà nhét hần vào ổ chăn, ngồi bên giường chờ Vân Nương, vừa truyền chân khí cho hần.

“Tiểu thư!” Trong chốc lát Vân Nương dẫn một vị lão đại phu vào, đại phu này nửa đêm bị người ta cho bay lâu như vậy, thiếu chút nữa đứng cũng không vững.

“Nhanh lên qua đây xem một chút!”

Có lẽ là bản tính thầy thuốc, thấy có bệnh nhân, ông hiểu được ý các nàng, ngược lại bớt sợ chút, cẩn thận đi tới bắt mạch cho Mộ Diệc Thần, chột kinh hãi: “Vị cô nương này, thứ cho lão phu nói thẳng, vị công tử này lợi mưa nhưng không lập tức tắm rửa dẫn đến sốt cao, mà còn không chỉ hai ngày! Thật có chút nghiêm trọng!”

“Mặc kệ có nghiêm trọng không, người trực tiếp kê đơn thuốc chữa bệnh là được!”

Đại phu lắc đầu một cái: “Cô nương, không phải lão phu không trị, mà là vị công tử này đã không chữa được rồi, hần sốt cao quá độ, lục phủ ngũ tạng sớm đã suy giảm, thậm chí ngay cả đầu chỉ sợ cũng bị ảnh hưởng, cộng thêm hần mất máu quá nhiều, coi như lão phu muốn cứu cũng bất lực, xem như vị công tử này mạng lớn có thể sống sót, chỉ sợ cũng chỉ có thể nằm trên giường cả đời!”

Sau khi Vân Nương nghe xong, dưới chân mềm nhũn ngã trên đất, trong miệng thất thanh ni non: “Tại sao có thể như vậy.”

“Mặc kệ như thế nào, người chữa bệnh trước!”

Khi đại phu hốt thuốc thì Mộ Hoàng Tịch đỡ Vân Nương dậy, để nàng ngồi vào một bên, thấy nàng như bị đá kích lớn, trong lòng cũng có chút không dễ chịu: “Đừng lo lắng, ta sẽ không để hần có chuyện!”

“Tiểu thư.” Vân Nương hồi hồn nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, nước mắt trước một bước lại rơi xuống, nàng níu lấy y phục Mộ Hoàng Tịch thật chặt: “Tiểu thư, Vân Nương biết mình không nên nói như vậy, nhưng Vân Nương vẫn muốn xin tiểu thư tha thứ cho đứa bé kia có được hay không? Mấy ngày này sống chung, ta sớm liền xem đứa bé kia là đứa bé của mình, ta. Ta không muốn hần cứ như vậy chết đi!”

“Đứa bé kia nghe lời người nhất, quan tâm nhất cũng là người, cho nên ta van cầu tiểu thư, tha thứ hần có được không? Chỉ cần người tha thứ hần, hần nhất định sẽ sống lại.”

Thấy lời nói Vân Nương không mạch lạc van xin, Mộ Hoàng Tịch chỉ đành dịu dàng an ủi: “Được! Ta tha thứ cho hần!”

“Cô nương, phương thuốc lão phu viết đang hoàn rồi, không biết đi y quán của ta lấy thuốc, hay các người tự mình phối?”

“Ta theo đại phu lấy thuốc!” Vân Nương nghe thấy lời nói của Mộ Hoàng Tích, giống như chớp được cọng rơm cuối cùng, lập tức đi theo đại phu lấy thuốc.

Đến khi Vân Nương rời đi, Mộ Hoàng Tích mới ngồi ở mép giường, giờ tay lên bắt mạch cho Mộ Diệc Thần, tiếng mạch đập bé đến mức không thể cảm nhận được, giống như lão đại phu nói, hân đã không thể cứu, lực phủ ngũ tạng đã bị thiêu hủy, làm sao có thể sống?

Khi mạch đập sắp biến mất, Mộ Hoàng Tích đưa tay chuyển qua bên môi Mộ Diệc Thần, trên ngón tay kéo lê một dấu vết tinh tế, vài giọt máu đỏ tươi cứ như vậy nhỏ xuống, từng giọt từng giọt chảy vào trong miệng của hân! Máu Phụng Dực nhất tặc cộng thêm Phụng Dực Hỏa Liên, hân muốn chết cũng không chết được!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 83

Trên con đường ở vùng ngoại ô đế đô, một chiếc xe ngựa bình thường đang chậm rãi di chuyển, xa phu là một người mạng dăng về bị vút vào trong đám đông liền bị hòa lẫn hoàn toàn, cho nên mặc dù trên con đường này người đến người đi, cũng không ai đặc biệt chú ý đến chiếc xe ngựa này.

“Tránh ra tránh ra...” Hai binh lính cưỡi ngựa phi như bay đến, khua chiếc trường tiên trong tay, khiến những người đi trên đường không thể không tránh sang hai bên, xe ngựa cũng chậm rãi nép vào.

“Có chuyện gì sao?”

“Ngươi không biết sao? Hôm nay là ngày sứ giả Tam quốc vào kinh, nghe nói mang đến rất nhiều bảo vật muốn dâng cho Hoàng Thượng đó!”

“A...! Thảo nào hai ngày nay trong kinh thành kiểm tra nghiêm ngặt như vậy, thì ra là vì có sứ giả tới!”

“Đừng nói nữa, nhìn đi! Đến rồi kìa!”

Trên đường, xa xa có thể nhìn thấy lá cờ Minh Hoàng từ từ tiến đến, phía trước là kỵ binh, ở giữa là chiếc kiệu hoa lệ đi theo, phía sau là những hòm bảo vật chuẩn bị kính dâng lên Hoàng Thượng, cả đội ngũ ước chừng dài 500 thước, vô cùng tráng lệ.

Không bao lâu sau khi đội ngũ đi qua, đội nhân mã thứ hai cũng đi tiếp sau đó, cứ vậy, một hàng dài kéo từ trên đường cho đến cửa lớn Hoàng Thành.

“Oa! Nhiều thứ quá, không biết lại là những bảo bối gì!”

“Đại quan cưỡi con ngựa lớn kia thật là uy phong mà!”

“Xe ngựa Nam Chiếu này thật hoa lệ...”

Những lời cảm thán phía bên ngoài một tiếng lại cao hơn một tiếng, mà chiếc xe ngựa bình thường kia lại hoàn toàn tĩnh lặng, đột nhiên, một trận gió kéo tới, thổi mảnh xe ngựa lên, lộ ra một phần góc áo trắng tinh, còn có một đôi mắt bình thản mà kinh người chợt lóe rồi biến mất.

“Đi!” Đội ngũ sứ thần rời khỏi, khi tất cả người đi đường vẫn còn nhìn theo hàng ngũ đã đi xa kia mà cảm thán, chiếc xe ngựa kia đã khởi hành xa dần.

Một thôn trấn heo lánh, chỉ có lác đác vài người trấn trên lui tới, phía trên cao của tiệm treo tử kỳ, nhưng mà trong tiệm lại không hề có một bóng người, chỉ có tiểu nhị đang ngủ gật ở cửa.

“Hí!” Tiếng ngựa hí làm tiểu nhị giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy chiếc xe ngựa tinh thần lập tức tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa không chớp mắt, tựa như sợ người đến chạy trốn mất.

Mảnh xe ngựa vén lên, một thiếu niên toàn thân bạch y bước ra, thiếu niên này chắc chỉ tầm mới mười hai mười ba tuổi, bộ dáng cực kỳ anh tuấn, nhưng điều đáng tiếc duy nhất chính là trên gương mặt hân không có lấy một chút biểu cảm; thiếu niên nhảy xuống xe ngựa, động tác gọn gàng lưu loát, khiến người ta không nhìn được mà thốt lên một tiếng đẹp mắt; tiểu nhị vừa định tới nghênh tiếp, đã thấy thiếu niên nhìn về phía xe ngựa, dường như còn chờ đợi người nào đó.

Mảnh xe lại được vén lên, một công tử toàn thân bạch y xuất hiện, vị công tử này có bộ dáng vô cùng đẹp mắt, môi hồng răng trắng, cực kỳ giống một cô nương, có điều lại không tìm thấy chút nữ tính nào trên người hân, trái lại khiến người ta có chút mê muội; nếu là nữ tử, vậy khi khái anh hùng trên người hân là sao? Nếu là nam tử, vậy quả nhiên là một tên yêu nghiệt rồi.

“Hai vị công tử, mời vào trong!” Tiểu nhị cực kỳ có mắt nhìn, dù y phục của hai người này có vẻ đơn giản, nhưng vừa nhìn thấy đã biết là loại gấm vóc thượng hạng, hơn nữa vị công tử bạch y kia khí chất bất phàm, thế nào cũng không thể là một người bình thường, thật không dễ dàng gì mới có khách

quý tới đây, hẳn cũng không thể thất lễ được.

Hai người một đen một trắng đi vào, ngồi xuống theo hướng dẫn của tiểu nhị: “Hai vị muốn ăn gì? Trong tiệm của chúng tôi có rượu Hạnh Hoa thượng đẳng, hai vị có muốn thử một chút không?”

Vị công tử bạch y khoát tay nói: “Cho bọn ta ít trà, thêm chút đồ ăn ngon là được!”

“Vâng! Hai vị công tử chờ một chút!” Tiểu nhị vui tươi hơn hờ lui xuống chuẩn bị, toàn bộ đại đường (phòng lớn) nhất thời yên tĩnh trở lại.

“Tỷ tỷ! Người vẫn đang lo lắng cho Ngọc đại ca?” Thiếu niên hắc y chính là Mộ Diệc Thần, vốn dĩ hẳn tưởng mình sẽ chết, ngay cả Vân Nương cũng không ôm ấp quá nhiều hi vọng, nhưng chẳng những hắn không chết, ngược lại, hết thấy còn tốt đến không thể tốt hơn, hắn nghe xong lời Vân Nương, liền lập tức đoán được là Mộ Hoàng Tịch cứu hắn, trong lòng lại cảm kích nâng thêm một phần, hắn đã chết một lần, từ nay về sau cũng không còn liên quan đến Mộ gia nữa, sau này hắn sẽ chỉ sống vì Mộ Hoàng Tịch.

Hiển nhiên vị công tử bạch y là Mộ Hoàng Tịch, vì thời gian cấp bách, cho nên nàng chỉ dẫn theo Mộ Diệc Thần lên đường, Vân Nương ở lại hỗ trợ.

Đêm qua, đột nhiên Mộ Hoàng Tịch nhận được huyết thư của người Toái Ngọc Hiên truyền đến, Ngọc Phi Tinh mất tung tích ở biên giới Nam Chiếu, nếu chỉ là như vậy Mộ Hoàng Tịch cũng không có gì phải lo lắng; nhưng mà trên lá thư kia nói hai trợ thủ đắc lực bên cạnh Ngọc Phi Tinh đã chết ở nơi đó, hơn nữa còn chết trong tình trạng rất kinh khủng, còn phủ lên miếng ngọc bội bất ly thân của Ngọc Phi Tinh, Ám lâu và Tự Tôn lâu cũng không có tin tức, đủ loại dấu hiệu đều tỏ rõ toàn bộ chuyện này không hề tầm thường, cho nên Mộ Hoàng Tịch không thể không tự mình đi chuyến này.

Mộ Hoàng Tịch chưa từng thử xem võ công Ngọc Phi Tinh cao bao nhiêu, nhưng trên đời này, quả thật không có mấy người có thể bắt được hắn, sờ những dấu vết sứt mẻ trên miếng ngọc bội trong tay áo, nỗi bất an trong lòng Mộ Hoàng Tịch càng ngày càng sâu.

“Tỷ tỷ, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy hắn!” Bỗng nhiên Mộ Diệc Thần phủ lên tay Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt kiên định.

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch gật đầu, hi vọng như vậy.

Động tác của tiểu nhị rất nhanh, chưa tới một lúc đã mang lên bốn món mặn một món canh, dù bề ngoài không tinh xảo bằng Hoàng Cung, nhưng hương vị lại rất ngon, hai người vội vàng ăn xong liền đứng dậy, đi ra nơi này không cần đến xe ngựa, dọc đường ở dưới đã chuẩn bị ngựa xong, hai ngày tiếp bọn họ sẽ phải thúc ngựa chạy không ngừng.

“Đi!”

Hai con ngựa phi như bay, lưu lại trên đường một đám bụi vàng.

Bóng đêm buông xuống.

Chạy suốt cả một ngày, hai con ngựa mệt lã lộ trình vẫn xa xôi như cũ, mãi cho đến đêm khuya, hai người tiến vào một rừng cây, Mộ Hoàng Tịch mới ghim ngựa hô ngừng, nơi này ước chừng cách thành trấn 100 km, lui ra phía sau cũng mấy chục km, phía trước vẫn còn xa, phía sau lại tuyệt đối không thể, xem ra đêm nay chỉ có thể ngủ lại trong rừng cây này rồi.

Mộ Diệc Thần vừa xuống ngựa liền bốc hơi trong rừng cây, chưa đến một lúc đã bắt được hai con chim trĩ quay về, nhanh nhẹn lột da bỏ nội tạng, nhóm lửa, động tác lưu loát tựa như đã làm đi làm lại cả trăm ngàn lần, lại khiến Mộ Hoàng Tịch hơi ghé mắt; điều mà Mộ Diệc Thần khiến nàng tán thưởng chính là tinh thần không chịu khuất phục kia của hắn, dù là lúc bị ức hiếp trong Mộ phủ, hay là khi huấn luyện trong Ám lâu, biểu hiện cứng cỏi, quyết cường của hắn đã khiến nàng cảm động; một hài tử mới hơn mười tuổi, nếu sinh ra trong một gia đình bình thường, có lẽ hiện tại chính là thời gian hạnh phúc nhất của hắn, nhưng hắn lại sinh ra trong Mộ gia, hơn nữa còn là thiếu gia do thiếp sinh ra, cho nên cả đời hắn đã định trước là sẽ lận đận.

Mộ Hoàng Tịch thừa nhận nàng hận những kẻ đó, thậm chí đến cả những người vô tội chảy trong dòng máu của Mộ Trình nàng cũng hận, nhưng chỉ duy Mộ Diệc Thần, nàng không hận hắn, cho dù hắn mang dòng máu của kẻ kia, nàng cũng không cảm thấy chán ghét, nàng cũng không biết vì sao, chỉ là cảm giác mà thôi.

Mộ Diệc Thần nướng chim trĩ xong, lấy ra đặt lên lá cây sạch sẽ vừa mới hái, dùng chủy thủ cẩn thận cắt thành miếng, rắc lên ít gia vị mới đưa sang cho Mộ Hoàng Tịch.

“Tỷ tỷ, người cũng đói bụng rồi, trước tiên hãy ăn chút gì đã!”

Nhìn đôi mắt sáng trong của hắn, dù là ai cũng không nỡ từ chối, rốt cuộc, Mộ Hoàng Tịch nhận lấy chim trĩ trong tay hắn, cầm lên một miếng cho vào miệng trước ánh mắt chờ mong của hắn, thịt chim trĩ rất non mềm, thêm gia vị kia nữa, hương vị cũng có chút khác biệt: “Mùi vị không tệ!”

Nghe vậy, Mộ Diệc Thần giống như là được khen ngợi, bước chân nhẹ nhàng thoải mái trở về gặm những miếng xương còn lại, giữa trán lộ ra vẻ sung sướng; Mộ Hoàng Tịch lắc đầu, cười thầm không cứu nổi hài tử này rồi, ánh mắt rơi vào xương chim trĩ trên tay hắn, trong lòng không khỏi đau xót, còn nhỏ tuổi đã học được cách chăm sóc người khác.

Mộ Hoàng Tịch đi qua, đoạt lấy miếng xương trong ánh mắt nghi hoặc của Mộ Diệc Thần, sau đó cầm thịt trong tay đưa cho hắn.

Đôi mắt Mộ Diệc Thần lóe lên: “Tỷ tỷ?”

Mộ Hoàng Tịch ngồi bên cạnh hắn, giơ tay đưa bờn lọn tóc của hắn, giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc và cung chiều của tỷ tỷ dành cho đệ đệ: “Xương rất ngon sao?”

“Đồ ngốc, ngươi phải rõ ràng một chuyện, đó là ngươi là đệ đệ của ta, không phải thuộc hạ của ta, cho nên lần sau không được làm như vậy nữa, biết chưa?”

Ngươi là đệ đệ của ta, không phải thuộc hạ của ta! Nghe thấy những lời này lần nữa, Mộ Diệc Thần nở nụ cười ngây ngốc, lần đầu tiên lộ ra nụ cười hồn nhiên đúng với tuổi của hắn, nhưng mà hắn không nhận lấy miếng thịt trong tay Mộ Hoàng Tịch: “Tỷ tỷ, ta ăn no rồi, ngươi vẫn chưa ăn, lát nữa vẫn còn phải đi tiếp, người sẽ đói!”

“Cùng ăn đi, không được nói không!”

Mộ Hoàng Tịch quyết định dứt khoát, Mộ Diệc Thần cũng không dám từ chối nữa, vì thế hai tỷ đệ cùng ăn hết mấy miếng thịt không mấy nhiều nhặn kia; Mộ Diệc Thần lại cảm thấy, so với bất kỳ mỹ vị nào hắn đã từng nếm qua, có lẽ đây chính là hương vị mà cả đời này hắn sẽ không thể quên được.

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch luôn có cảm giác không tốt, cho nên nàng chỉ nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lao đi, hai người vừa mới lên ngựa đi được một lát, đột nhiên có tiếng thét chói tai của nữ tử truyền đến: “A...” “Tỷ tỷ!” Mộ Diệc Thần nghe tiếng kêu cũng không giống mấy hiệp sĩ lập tức đi cứu người gặp nạn, mà là nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, chờ đợi quyết định của nàng.

Mộ Hoàng Tịch nghe thấy tiếng kia hơi nhú mào, nơi hoang vu vắng vẻ như thế này sao lại có một nữ tử liều lĩnh tới đây? Chỉ là nàng cũng không có tâm địa hẹp hòi, giục ngựa tiến về phía trước: “Đi thôi!”

“Vâng!” Không hỏi vì sao lại bỏ mặc, cũng không nghi ngờ quyết định của Mộ Hoàng Tịch, Mộ Diệc Thần tiếp tục đi về phía trước, đây là loại tín nhiệm tuyệt đối phục tùng, nhất là sau khi trải qua chuyện lần này, loại cảm tình này càng thêm sâu sắc.

“A... Cứu mạng...”

“Tiểu thư... Ta sợ...”

Vốn không muốn dính đến, nhưng tiếng này lại vừa vắn ở phía trước bọn họ, trừ khi đi đường vòng, nếu không nàng muốn tránh cũng không tránh được.

“Đi!” Giục ngựa tiến về phía trước, chưa tới một lúc đã đi tới nơi giọng nói phát ra, dù bị một bụi cỏ ngăn cách nhưng cũng có thể nhìn thấy hai bóng dáng mơ hồ đang ôm chặt lấy nhau run cầm cập, gió thổi qua rừng cây, phát ra tiếng “hu hu”, sau đó chỉ thấy hai người kia càng run rẩy hơn, mơ hồ có thể nghe thấy cả tiếng hàm răng va vào nhau.

“Tiểu... Tiểu thư... Nơi này thật đáng sợ, nếu không... Nếu không chúng ta trở về có được không...”

“Bản tiểu... Tỷ sẽ không đi, có chết cũng không quay về... Nữ nhân ác độc kia lại có thể muốn gả bản tiểu thư cho một tên không rõ lai lịch, ta không thêm...”

“Tiểu thư! Nô tỳ đã từng gặp Nguyệt Công tử, bộ dáng tuấn tú lịch sự, cho tới bây giờ nô tỳ còn chưa từng gặp được người anh tuấn như vậy đâu, người gả cho hắn cũng không phải chịu thiệt đâu!”

Nguyệt Công tử? Bởi vì liên quan đến Nguyệt Diệc Hàn, trong lòng Mộ Hoàng Tịch cực kỳ khắc sâu họ “Nguyệt” này, cho nên khôn nhin được nghe tiếp.

“Hừ! Tuấn tú lịch sự? Ta thấy chỉ là một đồng phân chó, bộ dạng anh tuấn, mà trong lòng đã thối nát từ lâu, bản tiểu thư không thêm gả cho loại người dối trá như vậy...”

“Haiz... Tiểu thư, nhưng mà bây giờ chúng ta đang ở chỗ quỷ quái này, nên làm cái gì bây giờ?”

“Quý biết...” Nói xong vị tiểu thư kia cũng bắt đầu sợ hãi, giọng nói đều đã run rẩy: “Xảo nhi... Hu hu... Ta cũng sợ...”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch đã có chút buồn cười, lại là một đôi chủ tớ cực phẩm, nhưng, ngay trong lúc này, một cỗ sát khí nồng đậm bao phủ...

Nhận ra sát ý trong nháy mắt, Mộ Hoàng Tịch trao đổi ánh mắt với Mộ Diệc Thần, hai người cùng điểm huyết con ngựa, sau đó phi thân đến trên cây phía sau. ngay sau khi bọn họ rời đi, một loạt bóng dáng màu đen vù vù xuyên qua tới, bao vây quanh đôi chủ tớ vừa nãy.

“A! Có quý!” Hai chủ tớ sợ tới mức thét chói tai, cuối cùng ôm chặt nhau cùng một chỗ, dù muốn ngắt đi, tiếc rằng trái tim quá mạnh mẽ, không ngắt nổi.

“Hu hu... Tiểu thư...”

“Xảo nhi... Ta không muốn chết...”

“Tiểu thư...”

Có lẽ là không chịu nổi hai người, rốt cuộc đám sát thủ đốt đuốc lên, ba cây đuốc lập tức chiếu rọi nơi này sáng trưng, đột nhiên hai người thấy một trận ánh sáng, ngẩng đầu liền thấy mấy người mặc đồ đen vây quanh các nàng, mà câu nói đầu tiên của các nàng lại có thể là: “Thật tốt quá... Không phải

quý!”

Mặt mấy tên sát thủ khề giật giật, dường như không ngờ được có người khi nhìn thấy bọn họ còn có thể nói “Thật tốt quá”.

Nhưng, ngay sau đó, hai người kia đột nhiên phản ứng kịp, lại bắt đầu ôm chặt lấy nhau: “Các người là ai? Sao lại ở nơi này?”

Mộ Hoàng Tịch ở trên cây thiếu chút nữa rơi xuống, quả thật bá phúc thần kinh phản xạ của hai người này rồi.

“Lang tiểu thư!” Một tên sát thủ trong đó đi ra: “Mời Lang tiểu thư trở về cùng bọn ta!”

“Không muốn, ta không muốn trở về, rốt cuộc các người là ai?” Dù vẫn sợ hãi, nhưng khí thế trong giọng nói kia không thua kém chút nào.

Giọng tên sát thủ lạnh lùng: “Nếu Lang tiểu thư không chịu hợp tác, vậy chớ trách thuộc hạ vô lễ!”

Cắt lời liền ra lệnh cho những người khác tiến lên bắt lấy hai người kia, hai người ôm chặt nhau không buông tay: “Đừng tới đây, đừng tay, nếu không ta sẽ tố cáo các người vô lễ với bản tiểu thư!”

Quả nhiên, mấy tên sát thủ nghe vậy dừng tay, nhưng nguyên nhân khiến bọn họ dừng tay không phải vì bị Lang tiểu thư kia uy hiếp, mà là trong rừng cây có người đang chậm rãi đi đến!

Trong khoảnh khắc Mộ Hoàng Tịch đang ở trên cây nhìn thấy người nọ, thiếu chút nữa đã ra tay, đó không phải Nguyệt Diệc Hàn thì còn là ai? Vừa nãy nàng còn đang hoài nghi tên họ Nguyệt kia liệu có phải là Nguyệt Diệc Hàn, không ngờ ngay sau đó liền thật sự chứng minh suy đoán của nàng.

Cẩn thận ngẫm lại, xưng hô của đám sát thủ kia, họ Lang này vô cùng đặc biệt, chính vì đặc biệt, cho nên muốn nhớ được không phải là chuyện khó, từ đây đi về phía trước 100 km, có một toàn thành lớn, gọi là Lang thành, Lang thành lập ra Thành chủ phủ, thành chủ quản lý toàn bộ mọi việc.

Mà Lang thành, chính là kho binh khí lớn nhất Tây Việt!

Nhớ đến mối quan hệ thông gia vừa nãy hai người kia nói, gần như Mộ Hoàng Tịch có thể khẳng định Nguyệt Diệc Hàn muốn không chế toàn bộ kho binh khí, tạo thành uy hiếp đối với Tây Việt, gia tăng lợi thế của hắn.

Mộ Hoàng Tịch nhìn người nọ đang ở phía dưới, cười lạnh lùng: Ta nên thu hồi lợi tức lần trước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 84

Lang Thành

Nhìn từ bên ngoài, Lang Thành cũng không có quá khác biệt với thành thị bình thường, thậm chí so với thành thị khác thoạt nhìn có chút cũ nát muốn tháo dỡ đi, nhưng phía dưới một thành thị như vậy, cất giấu vô số mỏ thiết, ở trong toà thành thị này gần như sản xuất binh khí chèo chống quân đội của cả nửa Tây Việt.

Thành chủ Lang Thành là một nhân vật đặc biệt, địa vị của bọn họ nói cao không cao, nói thấp không thấp, tương đương với một cấp quan Tuân phủ, nhưng thực quyền còn lớn hơn một vương gia, hoàng thất cho bọn họ đầy đủ đặc quyền và tín tưởng, lại không nghĩ rằng Nguyệt Diệc Hàn đáng hận như thế, lại có thể xuống tay từ trên người tiểu thư Lang gia.

Mấy cái bóng đen nhanh chóng bay lên phía trên nhà dân ở Lang Thành, nhanh đến mức làm cho người ta cảm giác mắt của mình hồng rồi, mà sau khi mấy cái bóng đen rời đi, hai bóng người không tiếng động đi ra từ một chỗ ngõ hẻm, quả thật giống như ma quỷ.

Phủ thành chủ

“Buông ta ra, buông ta ra.” Lang Tâm Thủy cố sức giãy giụa thoát khỏi kiềm chế của người áo đen, sau đó chạy thật nhanh đi nhà chính: “Hu hu. Phụ thân, bọn họ bắt nạt con!” diễn đàn lê quý đồn

Ở trong nhà chính, Lang thành chủ lẳng lặng ngồi ở chủ vị, Lang thành chủ mặt chữ quốc [国], mày rậm môi dày, ánh mắt như bó đuốc, nhìn một cái là biết là một người chính trực, nghe được tiếng kêu cứu của nữ nhi, thấy Lang Tâm Thủy nhếch nhác đi vào, trong mắt Lang thành chủ không tự chủ thoáng qua vẻ thất vọng!

“Phụ thân, hu hu. Nữ nhi không muốn gả cho hắn!” Giờ phút này Lang Tâm Thủy uất ức vô cùng, lao vào trong ngực phụ thân mình rồi bắt đầu khóc, chỉ là nhiều hơn là sợ, sợ phụ thân thật sự gả nàng cho người nam nhân này, đời này của nàng sẽ bị phá hủy. Nàng thừa nhận Nguyệt Diệc Hàn là nam tử ưu tú nàng chưa từng thấy qua, hắn có dung mạo tuấn mỹ, phong cách bất phàm, xuất thân tuyệt đỉnh, nhưng nàng vẫn không có cách nào để cho

mình thích hẳn, bởi vì mỗi lần nàng nhìn thấy hẳn sẽ cảm thấy sợ hãi, thậm chí có thời điểm cũng không dám nhìn thẳng hẳn, trên người của hẳn tàn ra một loại hơi thở làm nàng hoảng sợ, giống như sau một khắc sẽ bóp nát trái tim của nàng.

Lang thành chủ có thể không hiểu tâm tình của nữ nhi sao, nhìn nữ nhi bảo bối duy nhất khóc trong ngực của mình, trong lòng ông cũng cực kỳ phức tạp, gọi gã sai vặt bên cạnh: “Mang tiểu thư về phòng coi chừng cho tốt!”

“Vâng! Lão gia!”

“Phụ thân, con không về.” Lang Tâm Thủy nín lấy vạt áo phụ thân mình, muốn làm gãy giữa cuối cùng.

“Đ dẫn đi!” Lang thành chủ cao giọng, giọng tay lên tuyệt quyết đánh rớt tay Lang Tâm Thủy.

“Phụ thân! Con không muốn gả! Con không lấy.”

Cuối cùng Lang Tâm Thủy vẫn bị bắt đi, thời điểm bị mang đi xa, vốn Lang thành chủ đang ngồi tại chỗ đột nhiên đứng dậy, hơi thở quanh thân bỗng biến đổi, giống như một đầu sư tử mạnh mẽ bị chọc giận: “Nguyệt công tử, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Bá phụ, chỉ giáo cho?” Nguyệt Diệc Hàn chấp tay đi vào, động tác cực kỳ tự nhiên, nhìn Lang thành chủ tức giận, trên mặt mang theo nghi ngờ: “Tâm Thủy muội muội nửa đêm canh ba chơi ở bên ngoài, Diệc Hàn lo lắng, cố ý đón nàng ấy trở lại, chẳng lẽ Diệc Hàn làm không đúng sao?”

Lang thành chủ không ngừng nắm chặt tay vịn: “Tiểu nữ thích đi ban đêm chơi đùa, không nhọc Nguyệt công tử phí tâm!”

“Như vậy sao được? Mặc dù còn chưa thành thân, nhưng Tâm Thủy đã là vị hôn thê của Diệc Hàn, tất nhiên Diệc Hàn phải quan tâm an nguy của nàng ấy, bá phụ không cần đề ý, đây là chuyện Diệc Hàn phải làm!” Nguyệt Diệc Hàn bày ra bộ dạng như chuyện đương nhiên rồi lại khiêm nhường lễ độ, làm cho người ta tức muốn chết, nhưng cũng không phát hỏa được.

Lang thành chủ nhin, kiểm chế tâm tình của mình.

“Nguyệt công tử, lão phu có nói, sẽ không gả Tâm Thủy cho ngài!”

Nguyệt Diệc Hàn ngược mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua, vốn Lang thành chủ đang thịnh nộ trong nháy mắt bị hẳn chấn nhiếp, tất cả lửa giận đều biến mất sạch sẽ, chỉ có kinh hãi lạnh lẽo.

Nguyệt Diệc Hàn ôn hòa cười một tiếng: “Bá phụ đang nói đùa Diệc Hàn sao? Diệc Hàn một lòng say mê Tâm Thủy muội muội, vì sao bá phụ không muốn thành toàn cho Diệc Hàn chứ?”

Nằm ở trên nóc nhà Mộ Hoàng Tịch nghe lời này, nhất thời cả người nổi da gà, quả thật vì mục đích, chuyện gì Nguyệt Diệc Hàn cũng làm ra được, Tâm Thủy muội muội? Còn một lòng say mê? Trong lòng của hẳn tất cả đều là âm mưu và thiên hạ, còn có si tâm vọng tưởng.

Lang thành chủ không nói tiếp, đang im lặng chỉ chốc lát sau đã xoay chuyển đề tài: “Tới là khách, vì sao không xuống ngồi một chút?”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch ở trên nóc nhà khẽ nhếch môi, phi thân nhảy xuống, không nhìn hộ vệ cất bước đi vào, mỉm cười liếc nhìn Nguyệt Diệc Hàn, giọng tay lên thì lễ với Lang thành chủ: “Lang thành chủ rất lợi hại, vẫn bồi bồi phục, quấy rầy kính xin Lang thành chủ thứ lỗi!”

Lang thành chủ nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch cũng hai mắt tỏa sáng, mới vừa rồi ông chỉ nhận ra trên nóc nhà có động tĩnh nho nhỏ mới lên tiếng thử dò xét, không ngờ xuất hiện lại là một người tuổi quá trẻ như vậy, hơn nữa nếu ông đoán không lầm, hẳn là một vị nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử vô cùng xuất sắc.

Đứng bên cạnh, Nguyệt Diệc Hàn thấy Mộ Hoàng Tịch, sau khi sửng sốt ngay sau đó nở nụ cười ý vị không rõ: “Trước đây không lâu mới từ biệt ở hoàng cung, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp mặt rồi, xem ra chúng ta thật sự rất có duyên, người nói đúng không? —— Hoàng Hậu nương nương!”

“Cái gì? Nàng là Hoàng Hậu?” Lang thành chủ nghe được danh xưng thì cả kinh, vốn lời muốn nói ra khỏi miệng cũng bị đánh nát trong nháy mắt, ánh mắt chạm phải ánh mắt cười lại lạnh lẽo của Mộ Hoàng Tịch, nàng cũng không phủ nhận, nói như thế, nàng thật sự là hoàng hậu rồi, Lang thành chủ cả kinh, quỳ một chân trên đất: “Cụu thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương, không biết nương nương tới xin thứ lỗi!”

“Lang thành chủ đứng lên đi! Bây giờ ta đang ở bên ngoài, không phải là hoàng hậu gì, ngươi coi ta như vẫn bồi là được!” Mộ Hoàng Tịch giọng tay lên đỡ, vẻ mặt thành khẩn cũng không lộ vẻ làm bộ.

“Tạ nương nương!” Đứng dậy, Lang thành chủ đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, lời nói vừa rồi của ông và Nguyệt Diệc Hàn không biết hoàng hậu nghe được bao nhiêu, nếu nàng nghĩ đến chuyện khác vậy.

“Sao Hoàng Hậu đột ngột xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là tới vì Diệc Hàn?” Nguyệt Diệc Hàn ngắt lời hai người, cất bước đi về phía Mộ Hoàng Tịch, trong đôi con ngươi âm lệ phức tạp kia hiện tại tràn đầy hứng thú, còn có một chút mập mờ như có như không.

Mập mờ? Trong lòng Mộ Hoàng Tịch xét qua không vui, chỉ là rất nhanh bị ép xuống, nàng giương môi cười một tiếng, ánh mắt chột lạnh xuống: “Bổn cung cũng không quen thuộc với Nguyệt thiếu gia chủ như vậy!”

“Hoàng hậu thật sự không khách khí, sẽ không sợ dẫm thương tim của Diệc Hàn sao?” Dứt lời còn cố làm bộ dạng đau lòng.

Mặc dù lời nói của hai người không có một chút quyết liệt, nhưng Lang thành chủ vẫn có thể cảm nhận được giương cung bạt kiếm trong đó, hiển nhiên hai người không hợp nhau, nhưng mà ông cũng không ngăn cản, ông là người biết nhìn trước nhìn sau, trước không nói ân oán giữa bọn họ, chỉ dựa vào điểm nằng là hoàng hậu, nằng cũng tuyệt đối sẽ không để Lang Thành và Nguyệt gia kết thân, mặc dù như vậy là có chút cảm giác ngồi ngư ông đắc lợi, nhưng ông cảm thấy dù ông muốn ngăn cản, chỉ sợ cũng không ngăn cản được hai người này.

“Ồ! Quên hỏi rồi, không biết xá muội còn nhớ mãi không quên phu quân của bản cung hay không? Bản cung có thể hoàn toàn hiểu rõ lần trước nàng ta đàn ra khúc tiên âm tuyệt diệu, lần sau thật sự muốn tìm cơ hội cùng nàng ta học hỏi!” Lời của Mộ Hoàng Tịch ý vị không rõ, nơi này chỉ có Nguyệt Diệc Hàn có thể nghe rõ ý tứ trong lời nói của nàng.

“Xá muội vì Quân Mặc không uống nước không ăn cơm, người thật sự gầy sọp luôn rồi, vẫn muốn tìm cơ hội gặp nương nương, muốn để nương nương thành toàn cho muội ấy!”

Nguyệt Diệc Hàn nói xong, Mộ Hoàng Tịch càng tức, gặp phải người vô si như vậy, coi như nàng xui xẻo.

“Hả? Đây cũng là do Bản cung không đúng rồi, nếu lần sau các người có cơ hội đi Tây Việt làm khách, nhất định Bản cung sẽ ‘thành toàn’ cho các người!” Trong lòng càng bức mình, giọng của nàng càng dịu dàng, hiện tại người nào trở mặt trước liền thua, cho nên đến chết cũng muốn chống đỡ.

“Vậy Diệc Hàn thay Vô Song cảm ơn hoàng hậu trước! Ngày mai Diệc Hàn phải trở về Nguyệt gia, không biết hoàng hậu có bằng lòng đi Nguyệt gia làm khách hay không?” Nguyệt Diệc Hàn cười đến ôn hòa, thật sự giống như thành tâm mời.

Ở một bên, Lang thành chủ nghe vậy, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, có thể ông không cần lo lắng nữa.

“Đa tạ Nguyệt thiếu gia chủ có ý tốt, chỉ là Bản cung còn có chuyện phải làm, sợ rằng không đi được!” Nói thì nói như thế, ở trong lòng Mộ Hoàng Tịch vẫn đang suy nghĩ: sớm muộn gì ta cũng sẽ đi Nguyệt gia, chờ lúc ta đến, cũng chính là thời điểm Nguyệt gia các người sụp đổ rồi.

“Ồ! Đáng tiếc đáng tiếc!” Nguyệt Diệc Hàn nói liên tục hai lần đáng tiếc, hơn nữa còn mang vẻ mặt tiếc hận, nói tiếp: “Đoạn thời gian trước Nguyệt gia mời được một khách quý, vốn Diệc Hàn nghĩ các người là người quen, chuẩn bị mời đi qua tự ôn chuyện!”

Cái gì? Mộ Hoàng Tịch chấn động trong lòng, nhìn về phía Nguyệt Diệc Hàn, thấy ánh mắt hắn không hề dè dặt chút nào, nhất thời giận dữ trong lòng, mặc dù liều mạng đè nén, nhưng vẫn để lộ cảm xúc, nàng gần như cắn răng nói ra mấy chữ: “Lại là người!”

Nguyệt Diệc Hàn nghi ngờ: “Hoàng hậu nói gì? Vì sao Diệc Hàn không nghe rõ?”

Mộ Hoàng Tịch thấy hắn vẫn còn giả bộ, nhất thời bức mình không thôi, chỉ là rất nhanh lại bình tĩnh xuống, khéo môi nâng lên một đường cong: “Nghe nói phòng ốc Nguyệt gia tráng lệ, còn hoa lệ hơn hoàng cung, Bản cung cũng muốn đi mở rộng tầm mắt!”

Nguyệt Diệc Hàn cúi đầu ôn hòa cười một tiếng: “Diệc Hàn đại biểu Nguyệt gia hoan nghênh Hoàng Hậu nương nương đại giá quang lâm!”

“Hoàng hậu nương nương.” Lang thành chủ có chút lo lắng gọi, mặc dù nguy cơ của nữ nhi mình đã được giải trừ, nhưng nếu muốn Hoàng Hậu tự mình đi mạo hiểm, ông có thể an tâm sao?

“Thành chủ không cần phải lo lắng, Bản cung chỉ đi làm khách mà thôi!” Mộ Hoàng Tịch lạnh nhạt nói, trong giọng nói cũng nhấn nhủ đến Lang thành chủ một loại tin tức khác: đây là ân oán cá nhân của bọn họ, không có quan hệ gì với người.

“Nếu Hoàng Hậu nương nương nói như thế, cự thần cũng không ngăn cản, nhưng cho cự thần viết một lá thư cho hoàng thượng được không?” Lang thành chủ hỏi.

“Không cần!” Mộ Hoàng Tịch đứng chấp tay, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra một vẻ uy nghiêm quý khí: “Chuyện của ta không cần nói cho hắn biết, trở lại ta sẽ tự mình nói với hắn!”

“Chuyện này.” Lang thành chủ có chút do dự, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy không thể kháng cự trong mắt Mộ Hoàng Tịch, nhất thời chấn động trong bụng: “Thần. Tuân lệnh!”

Nguyệt Diệc Hàn thấy vậy, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cười nói: “Quả thật Diệc Hàn say mê Tâm Thủy muội muội, chỉ là Tâm Thủy muội muội lại vô tâm với Diệc Hàn, Diệc Hàn cũng không cưỡng cầu, ngày hôm sau Diệc Hàn sẽ trở về, làm phiền bá phụ thay mặt Diệc Hàn nói với Tâm Thủy muội muội một tiếng!” diễn đàn lê quý đôn

“Hiện chất khách khí, nếu có cơ hội, hoan nghênh tới Lang Thành làm khách!” Nguy cơ giải trừ, lời nói của Lang thành chủ cũng trở nên ôn hòa, ngược lại Mộ Hoàng Tịch ở bên cạnh lại có chút không hiểu, không hiểu vì sao đột nhiên Nguyệt Diệc Hàn lại bỏ qua Lang Thành, chẳng lẽ là kiêng kỵ nàng? Cảm giác không có đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Dã tâm của Nguyệt Diệc Hàn!

Mộ Hoàng Tịch không dẫn theo Mộ Diệc Thần, hiện tại chính bản thân nàng cũng không thể xác định nguy hiểm lần này, Mộ Diệc Thần đi theo chỉ tăng thêm gánh nặng cho nàng mà thôi, nên để hắn đi tụ họp với nhóm người Toái Ngọc Hiên trước, những thứ khác chờ nàng trở lại rồi nói sau.

Buổi tối, Mộ Hoàng Tịch đến khách điểm của mình nghỉ ngơi, Nguyệt Diệc Hàn cũng không lo nàng sẽ rời đi, sợ rằng bây giờ có đuổi thì Mộ Hoàng Tịch cũng không đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe ngựa của Nguyệt Diệc Hàn đã tới khách điểm chờ Mộ Hoàng Tịch rồi.

Nguyệt Diệc Hàn vẫn mặc trường sam màu trắng ngà như cũ, dung nhan tuấn mỹ khiến người ta lui tới cũng không nhận được phải liếc mắt, nhất là sau khi Mộ Hoàng Tịch đi ra, hai người đều mặc y phục màu trắng mà đứng chung một chỗ đủ để chiếu sáng nửa bầu trời.

“Hoàng Tịch!” Nguyệt Diệc Hàn khẽ gọi, ngay sau đó ho khan nói: “Đi ra bên ngoài xưng hô không tiện, ta gọi nàng như vậy nàng sẽ không để tâm chứ?”

“Tùy người!” Mặt Mộ Hoàng Tịch không chút thay đổi, hiện tại nàng chỉ muốn nhìn thấy Ngọc Phi Tinh sớm một chút.

“Có thể đi chưa?”

“Hoàng Tịch còn gấp hơn ta!” Nguyệt Diệc Hàn cười khê, xoay người dẫn đầu lên xe ngựa, đứng trên cang xe đưa tay cho Mộ Hoàng Tịch: “Lên đây đi!”

Mộ Hoàng Tịch liếc nhìn tay của hắn, sau đó tự mình nhảy lên xe ngựa, động tác lưu loát đẹp trai, Nguyệt Diệc Hàn thấy tay mình thất bại cũng không thấy lúng túng, thu tay lại vào xe ngựa.

Xe ngựa của Nguyệt Diệc Hàn cực kỳ rộng rãi, khác với dáng vẻ bình thường bên ngoài, có thể nói trong này hết sức xa hoa, từ thảm đến, ghế đến một cái ly cũng đều là Thượng Phẩm, Mộ Hoàng Tịch tùy ý quan sát, phát hiện những thứ đồ này còn tốt hơn trong hoàng cung, nhưng nghĩ đến đây là nơi thiếu chủ Nguyệt gia ngồi thì cũng không còn ngạc nhiên nữa.

Bên trong xe ngựa, hai người chia ra ngồi, ở giữa cách một bàn trà, Mộ Hoàng Tịch vừa ngồi xuống đã dựa vào vách xe giả vờ ngủ say, điệu bộ không để ý tới Nguyệt Diệc Hàn, nhưng hắn cũng không phải là loại người ‘người không để ý đến ta thì ta sẽ bỏ qua cho người’, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ không biết thấy cái gì mà hai mắt tỏa sáng, chậm rãi nói: “Hoàng Tịch hiểu biết về Nguyệt gia chúng ta bao nhiêu?”

Mộ Hoàng Tịch không nói, nàng mà mở mắt nàng liền thành kẻ đàn độn, chỉ dựa vào cuộc giao chiến ngắn ngủi đêm qua nàng cũng đã hiểu được lợi hại của người trước mắt, nói chuyện với hắn, hắn thì không có việc gì nhưng ngược lại bản thân mình đã tức chết trước rồi!

Nguyệt Diệc Hàn thấy Mộ Hoàng Tịch không nói lời nào, liền bắt đầu lăm bầm lâu bầu: “Nguyệt gia được gọi là gia tộc lớn nhất trên con đường này, tất cả mọi người đều biết là bởi vì tài lực của Nguyệt gia, Nguyệt gia đều có cửa hàng của mình tại các quốc gia, liên quan đến các ngành các nghề, gắt gao nắm chặt mạch sống kinh tế trong tay. Bên ngoài, hoàng đế quyền quý của các quốc gia đều tôn sùng, coi Nguyệt gia ta là khách quý, nhưng sau lưng lại hận không thể loại trừ chúng ta!”

“Rất nhiều người chỉ biết Nguyệt gia tài lực, Nguyệt gia có tiền, nhưng lại có bao nhiêu người biết tất cả mọi thứ mà hiện giờ Nguyệt gia ta có được cần phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng chứ? Trên đời không có chuyện bánh nướng từ trên trời rơi xuống, tất cả những gì Nguyệt gia ta có là dựa vào vô số người Nguyệt gia phấn đấu tích lũy được, mặc dù ta sinh ra vào thời điểm thịnh thế nhưng cái này cũng không đại biểu ta có thể tiêu xài Nguyệt gia không chút kiêng kỵ, không cần cố gắng!”

“Tài lực của Nguyệt gia cũng giống như một thanh kiếm hai lưỡi, tài lực cường đại làm cho người ta hâm mộ, làm cho người ta tôn kính, tương tự cũng sẽ khiến người ta mơ ước, làm cho người ta muốn có được. Vào ngày ta được chọn làm Thiếu Gia Chủ thì thanh kiếm hai lưỡi này đã nằm trong tay ta, nếu như ta không thể dẫn dắt Nguyệt gia đi về phía cao hơn, vậy thì một ngày nào đó Nguyệt gia sẽ bị người ta cắn nuốt!”

“Đối với Hoàng thất Tử Quốc mà nói, Nguyệt gia chính là một khối thịt béo bở, ai cũng muốn có được, hiện tại chỉ ngại vì cục thịt béo này quá lớn nuốt không nổi, cho nên không lựa chọn hành động, nhưng suy nghĩ muốn có được Nguyệt gia của bọn họ sẽ càng ngày càng mãnh liệt, một ngày nào đó sẽ ra tay với Nguyệt gia. Cho nên, điều ta muốn làm là thôn tính bọn họ từng chút một trước khi bọn họ ra tay, để Nguyệt gia đứng ở vị trí cao nhất!”

Không biết từ khi nào Mộ Hoàng Tịch đã mở mắt, nhìn chằm chằm vào Nguyệt Diệc Hàn ở phía đối diện, giọng điệu của hắn giống như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng phía dưới lại che giấu con sóng sẽ quấy toàn bộ thiên hạ đến long trời lở đất. Nhưng không thể không thừa nhận nhưng gì Nguyệt Diệc Hàn nói cũng không sai một chút nào, Nguyệt gia quá mạnh mẽ, cường đại đến nỗi khiến Hoàn thất Tử Quốc kiêng kỵ, suy cho cùng vào một ngày nào đó những hoàng đế kia sẽ ra tay với Nguyệt gia, dưới lợi ích của mình kết cục của Nguyệt gia chỉ có thể bị chia cắt, mà phương pháp duy nhất phá vỡ kết cục này chính là thay thế Hoàng thất.

Mặc kệ quy luật thế giới thay đổi như thế nào, nhưng có một điều duy nhất không thay đổi chính là —— Cường Giả Vi Tôn!

Nàng sẽ không nói suy nghĩ của Nguyệt Diệc Hàn là sai trái, ngược lại nếu như đổi lại là nàng, nàng cũng có thể làm như vậy. Đứng dưới thực lực tuyệt đối, kẻ ngu mới có thể chờ người khác tới làm thịt. Huống chi ai cũng không có cách nào dự đoán Thiên Hạ Đại Thế, chỉ cần có năng lực thì ai ngồi vào

ngôi vị hoàng đế cũng như nhau, đến lúc đó người trong thiên hạ còn không phải là làm theo hô to vạn tuế! Thắng làm vua thua làm giặc, Cường Giả Vi Tôn! Đây chính là giải thích tốt nhất.

Nếu như không phải là vấn đề lập trường, Mộ Hoàng Tịch nhất định sẽ khen ngợi Nguyệt Diệc Hàn một phen, đáng tiếc bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể đứng ở phía đối lập, mà nàng nhất định sẽ phá nát dã tâm của hắn!

“Hoàng Tịch! Ta tin tưởng hiểu rõ thực lực của ta, Quân Mặc sẽ không đầu lại ta đâu, nếu nàng bằng lòng giúp ta, sau này ta nhất định sẽ cho nàng địa vị cao hơn!” Nguyệt Diệc Hàn nói những lời này vô cùng thành khẩn, từ sau khi một mình Mộ Hoàng Tịch lấy sức thay đổi Càn Khôn trên đại điện, thì hắn đã biết nàng chính là nữ nhân hắn cần tìm. Nếu một nữ nhân như vậy bằng lòng phụ tá hắn, vậy thì phần thắng hẳn lấy được thiên hạ sẽ lớn hơn, đến lúc đó hắn không ngại cho nàng hậu vị của mình.

“Nguyệt Diệc Hàn, ngươi có hơi khinh thường Mộ Hoàng Tịch ta rồi đấy, ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm tới vị trí hoàng hậu đó sao?” Mộ Hoàng Tịch cười khinh miệt.

Nguyệt Diệc Hàn đã sớm biết nàng sẽ trả lời như vậy, cho nên không nổi giận chút nào: “Hoàng Tịch, nàng không cần phải trả lời ta ngay bây giờ, chờ sau khi nàng biết rõ rồi sẽ biết ai mới là người tốt nhất để nàng lựa chọn!”

Mộ Hoàng Tịch không biết hắn từ đâu tới tự tin, nhưng là cũng không nguyện cùng hắn rồi rắm cái này, ngược lại hỏi “Mộ Trình là bị người cướp đi?” Tuy là nghi vấn, nhưng mà trên mặt lại là khẳng định.

Nguyệt Diệc Hàn gật đầu: “Không tệ! Chẳng lẽ là Hoàng Tịch còn muốn tính mạng của hắn?”

“Hắn phải chết!” Không phải thị uy, mà là trần thuật, mặc kệ Mộ Trình như thế nào thì kết cục của ông ta chỉ có một chữ.

“Ta nghĩ khoảng cách đến cái chết của ông ta cũng không còn xa nữa! Lần trước nàng dùng lụa đỏ xuyên qua bụng của ông ta, gan và dạ dày ông ta bị hao tổn nghiêm trọng, cho dù có mời thần y chữa trị cho ông ta cũng chỉ có thể treo ngược tính mạng của ông ta mà thôi, phải chết là chuyện sớm hay muộn!”

Giọng điệu của Nguyệt Diệc Hàn giống như đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn nghe được không bình thường từ trong đó, nói thí dụ như vì sao hắn phải cướp Mộ Trình đi, nói thí dụ như Mộ Trình đã không có giá trị lợi dụng vì sao còn phải treo ngược tính mạng của ông ta.

“Rốt cuộc thân phận chân thật của ông ta là gì?”

“Nàng biết những thứ gì?” Nguyệt Diệc Hàn có chút bất ngờ khi Mộ Hoàng Tịch hỏi như thế.

“Nên biết đều biết, nói đi! Thân phận thật sự của Mộ Trình gia này là ai!”

Nguyệt Diệc Hàn vốn không chuẩn bị lừa gạt nàng, huống chi hắn cũng cảm thấy không có gì tốt để lừa gạt: “Ông ấy là Đường Thúc của ta, đích tử chi thứ của Nguyệt gia, vào hai mươi năm trước chỉ có một mình rời nhà đến Tây Việt, sau đó đã mất đi tung tích, ta cũng mới gặp lại ông ấy và nhận nhau trước đó không lâu!”

Hơi thở trên người Mộ Hoàng Tịch chợt thay đổi nhanh chóng, cả người giống như Tu La từ trong Địa ngục bò ra, bên cạnh đồng tử màu mực nhiễm lên huyết sắc: “Cho nên nói là Nguyệt gia các người xếp đặt giết chết phụ mẫu của ta?”

Nguyệt Diệc Hàn chưa từng thấy dáng vẻ này của Mộ Hoàng Tịch, quanh thân nàng giống như bị hơi thở màu đen của địa ngục bao vây, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo của nàng, điều duy nhất có thể nhận ra đó cặp mắt hàm chứa thù hận dày đặc trở nên đỏ ngầu.

“Haiz Nàng đừng như vậy! Hắn mất tích, cũng không ai biết hắn đã làm gì, ta dùng tính mạng của ta để thề, đây là sự thật!”

“Hừ!” Mộ Hoàng Tịch nhắm mắt lại, cố gắng áp chế lửa giận và hận thù này lại, bây giờ vẫn chưa phải là lúc động thủ.

Thấy hơi thở hắc ám quanh thân Mộ Hoàng Tịch tản đi chút xíu, Nguyệt Diệc Hàn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi dáng vẻ của Mộ Hoàng Tịch đã khiến cho hắn cảm nhận được tim gan run sợ. Xe ngựa chạy rất chậm, chậm đến nỗi khiến Mộ Hoàng Tịch cũng phiền lòng, mặc dù kế hoạch có Bắc Đường Ngọc trấn giữ nhưng thiếu nàng và Ngọc Phi Tinh thì nàng cũng không dám tưởng tượng cuối cùng sẽ biến thành thế nào nữa, chỉ điều may mắn duy nhất là Nguyệt Diệc Hàn đang ở bên cạnh nàng, không cần cố ý điều tra hành tung của hắn.

Đã biết được dáng vẻ nổi điên của Mộ Hoàng Tịch, Nguyệt Diệc Hàn không bao giờ nói những lời kích thích nàng nữa mà ngược lại hỏi sang chuyện khác, nói thí dụ như nàng và Quân Mặc biết nhau như thế nào, nàng yêu thích cái gì, quá khứ của nàng ra sao, giống như đang nói làm nhảm cái gì vậy, dĩ nhiên, đáp án vẫn là Mộ Hoàng Tịch trầm mặc không nói, thật là không nên hỏi đến.

Cuối cùng Mộ Hoàng Tịch thật sự không chịu nổi, lạnh lùng giễu cợt nói: “Nếu như hoàng đế của một nước mà có dáng vẻ này của ngươi, ta thật đúng là bị ai thay thiên hạ này!”

Mà Nguyệt Diệc Hàn phát huy công lực siêu cấp dày của hắn, tự động che giấu câu này, thấy vậy, khoe mắt Mộ Hoàng Tịch co quắp hai cái bày tỏ im lặng!

Một ngày sau

Mộ Hoàng Tịch nhâm chán tựa vào trên xe ngựa, một ngày này quả thật là đang khảo nghiệm sự chịu đựng của nàng, nàng vốn tưởng rằng Nguyệt Diệc Hàn sẽ trực tiếp đưa nàng đến Nguyệt gia, nhưng không ngờ rằng Nguyệt Diệc Hàn lại không có ý định đi về thẳng. Đi một ngày mới đi được hai thành trấn, xe ngựa chậm là một nguyên nhân, mà điều khiến cho Mộ Hoàng Tịch thiếu chút nữa phát điên là Nguyệt Diệc Hàn vậy mà lại chạy đến trấn trên kiểm toán, xem lại tất cả cửa hàng Nguyệt gia, lại còn tự bản thân xem lại sổ sách một lần nữa, như vậy mà có thể đi nhanh mới gặp quý đây!

Mộ Hoàng Tịch nhìn Nguyệt Diệc Hàn đang nói chuyện với chương quỹ trong cửa hàng cách đó không xa, dĩ nhiên nàng biết hắn đang kéo dài thời gian, nhưng mục đích để hắn kéo dài là gì?

Đột nhiên, màn xe ngựa khẽ động, một tiếng nói bí mật truyền vào trong tai Mộ Hoàng Tịch: Đồng Diêu Hoàng đế bệnh nặng, mấy vị Vương Gia và thái tử vì ngôi vị hoàng đế mà đánh nhau túi bụi, Ngũ Hoàng Tử Nam Chiếu hỏa tốc soạn vị lên ngôi, Nam Chiếu đổi chủ!

Ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch lần nữa rơi vào trên người Nguyệt Diệc Hàn, nàng hiểu là hành động của hắn! Trước tiên không chế Hoàng thất, đợi sau khi hoàn toàn khống chế, mục tiêu của hắn chính là Tây Việt.

Nguyệt Diệc Hàn nhận thấy được tầm mắt của Mộ Hoàng Tịch, quay đầu khẽ mỉm cười, sau đó dường như nói gì đó với chương quỹ. Mộ Hoàng Tịch nhìn hắn, người nam nhân này không vô hại như vẻ bề ngoài, ít nhất tin tức nàng lấy được và điều nàng nhìn thấy hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau.

Mặt cười hồ ly! Nói chính là Nguyệt Diệc Hàn, khi hắn cười sẽ làm cho người ta như tắm gió xuân, nhưng hắn càng cười như vậy thì thủ đoạn càng hung ác. Từ khi hắn trở thành Thiếu Gia Chủ tới nay, sự kiện do hắn bày ra mấy lần người chết không đếm hết, có thể thấy được hắn hung ác biết bao nhiêu! Thậm chí khi hắn tự tay giết người, cũng không nhìn thấy một tia sát khí, người như vậy đâu chỉ là nguy hiểm mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 86

Trên đường đi ma sát, rốt cuộc tính nhẫn nại của Mộ Hoàng Tịch dùng không sai biệt, bọn họ tiến vào lãnh địa gia tộc Nguyệt thị.

Chỗ ở của Nguyệt gia có một nửa là ở lục địa, mà một nửa còn lại ở trên hải đảo, ở vùng biển Nam Hải, trên biển có vô số hòn đảo, mà nơi đó hình như đều là lãnh địa Nguyệt gia, Nguyệt gia ở trên biển cũng coi là bá chủ một phương. Nguyệt gia tự mình làm thuyền tư, làm thuyền còn tinh xảo và lớn hơn quốc gia, Nguyệt gia chọn đại bản doanh ở chỗ này, nhưng thật ra là vì phòng ngừa bị người ta công kích, năng lực Nguyệt gia ở trên nước không ai đụng đến được, bọn họ lợi dụng điểm này; khi có người công kích nơi này, mọi người có thể dùng thuyền bè rút lui, hơn nữa Nguyệt gia có ưu thế tuyệt đối trên biển, so với gia tộc trên đất bằng, hiển nhiên bảo đảm!

Bầu trời xanh thăm thẳm, vùng biển xanh đậm, chỗ giao nhau trên biển, toàn là những ngọn sóng; mặt biển bình tĩnh giống như một tấm gương màu ngọc bích, thỉnh thoảng mấy con cá nhảy lên mặt nước, nổi lên bọt sóng nho nhỏ, nhưng lại khôi phục yên tĩnh; trên đá ngầm cách đó không xa, một con Cắt Bắc Cực* thu hút ánh mắt với biển rộng, hai mắt trùng trùng hình như phát tiết bất mãn của nó đối với biển khơi an tĩnh, nó đang đợi, đợi biển rộng xuất hiện sóng lớn động trời, sau đó dùng móng vuốt vào độ sức, cuối cùng giương cánh bay lượn trên bầu trời.

* Cắt Bắc Cực là loài lớn nhất trong Chi Cắt. Loài cắt này sinh sản ở trên bờ biển Bắc Cực và các đảo ở Bắc Mỹ, châu Âu, và châu Á. Nó chủ yếu loài không di trú nhưng một số con lại di chuyển đến các khu vực khác sau mùa sinh sản, hoặc trong mùa đông.

Lần đầu tiên nhìn thấy vùng biển rộng lớn như vậy, Mộ Hoàng Tịch bị chấn động thật sâu, chưa từng thấy qua núi, thì không biết núi cao, chưa từng thấy qua biển, thì không biết biển rộng lớn thế nào, chỉ có người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mới có thể hiểu loại cảm giác đó thật sự.

Một con Cắt Bắc Cực phát ra một tiếng gáy rõ to, bay tới đỉnh đầu hai người xoay một lúc sau, lấy tư thế vô cùng dũng mãnh lao xuống, Mộ Hoàng Tịch không hề cử động, Cắt Bắc Cực từ đỉnh đầu nàng bay qua, sau đó vững vàng đậu trên cánh tay đang nâng lên của Nguyệt Diệc Hàn.

Nguyệt Diệc Hàn dùng tay khác nhẹ nhàng vuốt ve bụng của Cắt Bắc Cực, dùng giọng rất dịu dàng nói: “Ngoan!”

Cắt Bắc Cực hung hãn trừ danh thế nhưng lúc này dịu ngoan vô cùng, nhưng không tổn hại khí thế bá chủ bầu trời của nó chút nào.

Nguyệt Diệc Hàn đột nhiên ngắt đầu, nhìn vùng biển phía trước: “Đến rồi!”

Hình như là để chứng minh lời nói của Nguyệt Diệc Hàn, sau một khắc, một chiếc thuyền lớn từ chỗ giao nhau của biển đến, đầu tiên là một điểm đen, cuối cùng càng lúc càng lớn, đợi đến khi nó cập bờ, Mộ Hoàng Tịch chỉ có thể nhìn lên chiếc thuyền khổng lồ.

Trên boong thuyền bước xuống hai đội nhân mã, ngay sau đó một quân gia hơn 50 tuổi đi tới đây, hành lễ với Nguyệt Diệc Hàn: “Thiếu chủ, thuyền đã chuẩn bị tốt!”

Nguyệt Diệc Hàn cho phép Cắt Bắc Cực trên tay cất cánh, ra hiệu mời Mộ Hoàng Tịch: “Đi thôi!”

Mộ Hoàng Tịch cất bước đi tới boong thuyền, Nguyệt Diệc Hàn đuổi theo đi sóng vai với nàng, một khắc cuối cùng đi lên boong, Mộ Hoàng Tịch cảm

quyền, giọng nói bình tĩnh lại nhưng có chút tức giận: “Lúc nào thì làm?”

Nguyệt Diệc Hàn dừng lại, cười nói: “Không hổ là Hoàng Tịch, còn chưa tới Nguyệt gia đã nhận ra!”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng như dao bắn tới: “Đây chính là đạo đài khách của Nguyệt gia ư?”

Nguyệt Diệc Hàn như không nhìn thấy con người Mộ Hoàng Tịch y hệt giết người, vẫn cười như gió xuân như cũ: “Nếu là người khác Diệc Hàn sẽ làm như thế, nhưng cố tình là Hoàng Tịch nàng... năng lực của nàng đã vượt ra khỏi phạm vi của ta, cho nên trước hết uất ức Hoàng Tịch rồi!”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch giận dữ cười: “Dùng thủ đoạn hèn hạ giấu nội lực của ta, đây chính là thành ý của người sao?”

Nguyệt Diệc Hàn không chuẩn bị đàm luận cùng Mộ Hoàng Tịch vấn đề này, cất bước đi lên boong thuyền: “Nàng có thể không đi, ta lập tức đưa thuốc giải cho nàng, như thế nào?”

Mộ Hoàng Tịch cắn răng, không phải hẳn đoán chắc nàng không thể bay đi sao? Nhưng mà, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh trong lòng, hi vọng đến lúc đó hẳn đừng hối hận!

Cất bước đi theo, boong thuyền lập tức bị thu hồi, thuyền lớn trở về đường ban đầu.

Thuyền chạy rất chậm, mà Mộ Hoàng Tịch thật cũng không gấp gáp hồi lâu, đứng trên mạn thuyền thưởng thức cảnh đẹp trên biển khó gặp này. Nguyệt Diệc Hàn thỉnh thoảng giới thiệu cho nàng những hòn đảo đi qua, giọng nói vẫn như lúc ban đầu, hoàn toàn không vì mình lên bờ thuốc người ta mà có lúng túng và chột dạ, Mộ Hoàng Tịch cũng không so đo, tình hình như thế nhưng không thể trách. Da mặt của Nguyệt Diệc Hàn, tuyệt đối dày hơn nhìn thấy.

Thuyền lái chừng nửa ngày, rốt cuộc dừng ở một hòn đảo lớn, Mộ Hoàng Tịch liếc nhìn, đầu tiên khỏe mắt không nhìn được nháy hai cái, chỉ thấy hòn đảo giữa sườn núi, hoàn toàn bị kiến trúc hoàng cung bao trùm, ngôi lưu ly vàng sáng, tường đỏ son trụ, mái hiên lầu chạ chạm khắc Long Phượng, trước cửa bạch ngọc lót đường, nhìn thấy kiến trúc này, sợ rằng không ai phủ nhận dã tâm của Nguyệt gia.

Sửa nhà mình thành dáng vẻ hoàng cung, trong thiên hạ cũng chỉ có Nguyệt gia rồi!

“Rất giật mình sao?” Nguyệt Diệc Hàn đứng bên cạnh Mộ Hoàng Tịch: “Hòn đảo này mới là chủ tịch chân chính của Nguyệt gia, bên ngoài trạm kiểm soát tầng tầng, dù Hoàng đế tới cũng không vào được nơi này, cho nên vốn không ai biết nơi này còn có một nơi giống kiến trúc hoàng cung!”

“Vậy ta nên cảm thấy vinh hạnh sao?” Hoàng đế còn không nhìn thấy nó, nàng lại nhìn thấy.

“Ta chỉ muốn bày tỏ một chút thành ý của ta với nàng mà thôi!”

“Thành ý?”

Lúc hai người nói chuyện, một người mặc giống thái giám hoàng cung đi tới đây, giọng the thé nói: “Thiếu chủ, gia chủ đi Nam Chiếu, đại tiểu thư đi Lạc quốc, những người khác ở đây, thiếu chủ có cần dẫn vị tiểu thư này đi gặp lão phu nhân không?”

Mí mắt Mộ Hoàng Tịch vừa kéo, gã này còn là thái giám thứ thiệt, hoàng cung, thái giám đều có, còn gọi Thiếu chủ làm gì? Không bằng trực tiếp gọi thái tử điện hạ đi.

“Không cần, người đi xuống đi!” Nguyệt Diệc Hàn phát tay để người nọ đi xuống, xoay người vừa đứng chống lại khỏe mắt Mộ Hoàng Tịch cười như không cười, miệng cười hơi mất tự nhiên: “Nàng làm sao vậy?”

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu một cái: “Không có gì, ta chỉ có chút tò mò, Vô Song tiên tử này có phải một phen tình thâm với Hoàng đế Lạc quốc rồi không!”

“Điểm này ngược lại Hoàng Tịch có thể yên tâm, có thể khiến Vô Song động lòng, sợ rằng chỉ có hoàng thượng Tây Việt!”

Mộ Hoàng Tịch không khỏi cảm thấy trong lòng không thoải mái, một người mặt đối mặt nói cho người biết, muội muội ta sẽ không thích nam nhân khác, nàng thích là nam nhân của người! Nghĩ thế nào cũng cảm thấy quý dị.

Bỏ rơi ý tưởng kỳ quái trong đầu, Mộ Hoàng Tịch nói: “Hiện tại ta đã tới, có phải hay không nên dẫn ta đi gặp mấy người kia?”

“Ta biết ngay người gặp!” Nguyệt Diệc Hàn thoáng chỉnh nếp uốn ống tay áo một chút, giọng lên: “Đi thôi! Dẫn nàng đi xem bọn họ!”

“Bọn họ? Xem ra khách người mời tới không ít ha!”

Thật giống như không nghe được chăm chọc trong lời nói của Mộ Hoàng Tịch, Nguyệt Diệc Hàn nói: “Nếu làm khách, dĩ nhiên càng nhiều người càng náo nhiệt, không phải sao?”

Mộ Hoàng Tịch không nói thêm gì nữa, chỉ đi theo sau hắn, Nguyệt Diệc Hàn không lên núi, mà đi vào mật đạo ở chân núi, mật đạo có mấy trăm mét, đợi đến lúc ra, đã là phía sau kiến trúc hoàng cung, khác biệt bên kia.

“Bên này là phong bế, người bình thường đi vào nơi này cũng không biết bên kia là gì, nơi này an toàn hơn bất kì nơi nào ở đảo, cũng càng khó đi ra ngoài hơn!”

“Người nói thẳng nơi này là phòng giam tốt nhất không được sao!”

“Hoàng Tịch thật ngay thẳng, nhưng nghĩ không khác lắm!”

“Xem ra trong thời gian ngắn thì ta phải ở nơi này đúng không!”

“Tất nhiên Hoàng Tịch khác bọn họ, cung điện phía sau, ta vĩnh viễn để không vì Hoàng Tịch, chỉ cần Hoàng Tịch nguyện ý, tùy thời đều có thể vào ở!” Nguyệt Diệc Hàn nhìn chăm chăm vào Mộ Hoàng Tịch, gương mặt thành khẩn.

“Đừng! Ở hoàng cung đã quen, thật ra ta cảm thấy ở đây cũng không tệ!” Làm sao Mộ Hoàng Tịch có thể không biết ý trong lòng hắn, nàng mới không bị lừa đâu: “Đi thôi! Đi gặp người nên gặp!”

Viện trúc xây nên đơn giản, hai người một đỏ một vàng ngồi ghé đá trước mặt, nam tử áo đỏ tuần mỹ tay cầm cờ trắng, trong con ngươi chiếu vào bàn cờ, ngay sau đó nhìn trúng một chỗ, trong mắt chớp qua luồng ánh sáng, sau đó để viên cờ xuống.

Trang phục màu vàng chính là một nam nhân trung niên, ngũ quan ông cực kỳ đoan chính, mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn có thể thấy được ông đã từng tuần mỹ như cũ, mắt ông nhìn vị trí nam tử áo đỏ đánh cờ, con cờ cầm lên vung ném về: “Xem ra, là trầm thua!”

Nam tử mặc áo đỏ dĩ nhiên là Ngọc Phi Tinh, hắn cười khê: “May mắn thôi! Nếu thật so thực lực, tại hạ còn kém xa lắm!”

“Người thật khiêm tốn!” Nam nhân hoàng y cười sáng lạng một tiếng, cũng không cãi lại, ngay sau đó đổi giọng hỏi: “Người nói sẽ có người vì người mà đến, sao lâu như vậy không nhìn thấy? Không phải hù trầm chứ?”

Tay Ngọc Phi Tinh chuẩn bị dọn dẹp cờ dừng lại, ngay sau đó cười nhạt, giọng trở nên có chút hư ảo: “Trở về! Nha đầu kia, nhất định trở về!” Nói không ra là bắt đắc dĩ hay vui vẻ!

Nghe vậy, nam nhân hoàng y lại sững sờ, ngay sau đó ngửa mặt lên trời cười: “Trẻ tuổi thật tốt!”

Không để ý đến người bên cạnh nhạo báng, tay Ngọc Phi Tinh cầm con cờ dừng giữa không trung, ánh mắt rơi bên ngoài viện, cũng không nhúc nhích, trong ánh mắt mênh mông hàm chứa vô số cảm xúc phức tạp, có mừng rỡ, có đau đớn, có nhẫn nại, có cung chiêu, cuối cùng hóa thành một tiếng khê gọi trầm trầm: “Tịch Nhi!”

Nghe thế một tiếng, Mộ Hoàng Tịch đứng ở bên ngoài viện cười, mấy ngày liên tiếp lo lắng cũng theo một tiếng Tịch Nhi này tan thành mây khói, chỉ có vui sướng, thấy hắn mạnh khỏe, nàng đã đủ, ngay cả giờ phút này đang ở đầm rồng hang hổ, nàng cũng sẽ không để ý.

“Ha ha ha ha! Xem ra người thật chờ được ý trung nhân của người ! Trầm còn tưởng rằng người gạt trầm !” Nam nhân hoàng y quan sát hai người cười nói.

Mộ Hoàng Tịch đẩy cửa viện đi vào, nhìn vị bên cạnh Ngọc Phi Tinh, lễ phép cười một tiếng hỏi: “Xin hỏi xưng hô ngài như thế nào?”

Ngọc Phi Tinh đứng lên: “Tịch Nhi, vị này là hoàng thượng Nam Chiếu!”

“Thì ra là Nam Hoàng!” Mộ Hoàng Tịch khê gật đầu, coi như là chào hỏi, không nghi ngờ còn có chút ngoài ý muốn, nghe nói Ngũ Hoàng Tử Nam Chiếu soán vị lên ngôi, nhưng vẫn không có tin tức hoàng đế Nam Chiếu, không ngờ ông lại ở chỗ này.

Tròng mắt Hoàng đế Nam Chiếu Cơ Hách cơ trí quan sát thấu đáo Mộ Hoàng Tịch, có chút nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ vị cô nương này cũng là người Tây Việt?”

“Xem như thế đi!” Mộ Hoàng Tịch đi tới bên cạnh Ngọc Phi Tinh ngồi xuống, giơ tay lên bắt mạch cho hắn, lấy được đáp án cũng chẳng nghĩ nữa: “Quả nhiên!”

Ngọc Phi Tinh thu cổ tay lại: “Không phải chỗ nàng nên tới!”

Mộ Hoàng Tịch nhủ mảy: “Chẳng lẽ huynh thật coi trọng phong cảnh nơi này, chuẩn bị ở chỗ này sống luôn?”

Ngọc Phi Tinh thấy nàng nhạo báng hắn, khê mỉm cười: “Nơi này non xanh nước biếc, ngăn cách, không hẳn là một nơi không để đi!”

Mộ Hoàng Tịch không chút do dự liếc mắt hắn một cái: “Xem ra thật đúng là ta xen vào việc người khác rồi !”

Thấy hai người người một lời ta một câu, đầu tiên Cơ Hách có chút sững sốt, hồi lâu mới chen vào một câu: “Chẳng lẽ cô nương còn có thể ra ngoài hay sao?”

Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn lại: “Ta đây cũng không thể bảo đảm, chỉ là phải thử một lần mới biết!”

Cơ Hách nhìn tròng mắt Mộ Hoàng Tịch, vậy nơi nào là muốn thử thử một lần, rõ ràng là nhất định phải ra ngoài mà? Vẫn chú ý thái độ và động tác của

Mộ Hoàng Tịch, cuối cùng vẫn phải thử hỏi, nhìn về phía Ngọc Phi Tinh cười sáng lẫm một tiếng nói: “Thân phận trăm các người đều biết, đáng tiếc hai người các người ta lại không biết, có phải có chút không công bằng?”

Mộ Hoàng Tịch cười khê: “Cũng không thể dùng công bằng để tính!”

Ngọc Phi Tinh cũng cảm thấy lời này của Nam Hoàng có chút buồn cười, nhưng vẫn đáp: “Tại hạ Ngọc Phi Tinh, chắc hẳn Nam Hoàng có nghe thấy!”

Cơ Hách ngạc nhiên, đầu chỉ có nghe thấy, trong chớp nhoáng Cơ Hách mới phản ứng được, khó trách ông nhìn Ngọc Phi Tinh mặc y phục màu đỏ có loại cảm giác nói không ra lời: “Thì ra người chính là chủ tử Toái Ngọc hiền không chỗ nào không biết Ngọc Phi Tinh à!”

“Nam Hoàng khen nhầm! Chẳng qua trong lúc rảnh rỗi thăm dò một chút chuyện lý thú mà thôi, không thể nói là không chỗ nào không biết!”

“Ngọc công tử khiêm nhường!” Nếu bắt đầu ông còn có chút bày ra dáng vẻ hoàng đế mà nói, hiện tại có chút không dám bày, đảo mắt nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Vậy thân phận vị này cô nương chỉ sợ cũng không tầm thường rồi!”

Mộ Hoàng Tịch cảm thấy không có gì có thể nói, chỉ nói: “Thân phận cũng chỉ là một lớp vỏ ngoài, Nam Hoàng gọi ta Mộ Hoàng Tịch là được!”

“Mộ Hoàng Tịch?” Nam Hoàng cảm thấy cái tên này hình như nghe đâu rồi, nghi ngờ đọc hai lần, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra, có chút ngoài ý muốn nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Thì ra là quốc mẫu Tây Việt! Thật không giống với tin đồn!”

“Tin đồn?” Mộ Hoàng Tịch cũng không biết mình lúc nào thì có tin đồn rồi.

Ngọc Phi Tinh tốt bụng giải đáp: “Tin đồn hoàng hậu Tây Việt ghen tị, lòng dạ hẹp hòi, coi quy củ không là gì, ngược đãi tú nữ, đánh triều thần, không chỉ có như thế, còn dùng tà thuyết mê hoặc người khác, mê hoặc Quân Vương, đáng đáp mặc dù xinh đẹp, nhưng lại là một yêu nữ vô cùng họa nước!”

“Huyênh còn cười trên nỗi đau của người khác?” Mộ Hoàng Tịch nhướn mày.

Ngọc Phi Tinh cười khê: “Ta đang giải thích cho nàng, thuận tiện cho nàng biết hình tượng mình trong lòng dân chúng!”

“Xem ra là tin đồn lắm người, khác xa tin đồn!” Nam Hoàng thờ dãi nói, thân phận của nàng là hoàng hậu Tây Việt, mà còn được Quân Mặc độc sủng cung chiều, là một nhân vật rất giỏi đấy. Nhìn quan hệ giữa Ngọc Phi Tinh và Mộ Hoàng Tịch không tệ, nhưng khẳng định không phải dạng như ông nghĩ..., nhưng tuyệt đối ông không sẽ hỏi.

Đối với tin đồn Ngọc Phi Tinh nói, Mộ Hoàng Tịch không nghĩ tới giải thích, những thứ này với nàng mà nói, vốn không liên quan đến đau khổ, hiện tại nàng nên nghĩ là nên ra khỏi nơi này thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 87

Chừng một tháng, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch cũng cảm nhận sâu sắc được ý tứ ai cũng không tìm thấy được mà Nguyệt Diệc Hàn nói, nơi này tách biệt, lại ở giữa một hòn đảo nhỏ do Nguyệt gia sở hữu, đừng nói vào được, ngay cả muốn tìm đến đoán chừng cũng là một vấn đề vô cùng khó khăn, xem ra Nguyệt Diệc Hàn thực sự chuẩn bị giam cầm nàng!

Nhìn mặt biển tĩnh lặng dưới chân núi phía trước, trong lòng Mộ Hoàng Tịch dâng lên cảm giác buồn bực, đợi lâu như vậy, nàng không muốn đợi nữa, dù an nguy của chính mình không có vấn đề gì, nhưng người bên ngoài lại không nghĩ như vậy, nhất là Quân Mặc, nếu hắn biết nàng biến mất, chắc chắn sẽ nổi điên!

“Đang lo lắng bên ngoài sao?”

Giọng nói ôn hòa ở bên cạnh suy đoán, Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn về phía Ngọc Phi Tinh, đôi mắt thu thủy khiến người khác không đoán ra được nàng đang nghĩ gì, gật đầu: “Không biết kế hoạch đối phó với Nguyệt gia đã thực hiện được đến đâu rồi, nhưng người khiến ta lo lắng hơn chính là Quân Mặc...”

Dưới đây lòng thờ dài, Ngọc Phi Tinh cũng không rõ là mất mát hay là khó chịu, có thể ở cùng một chỗ với Mộ Hoàng Tịch một tháng, kỳ thực trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, thậm chí có đôi lúc hắn còn cầu nguyện bọn họ vĩnh viễn cũng không ra được, như vậy sẽ thật tốt? Dù cho mỗi ngày chỉ nhìn người kia, tùy tiện trò chuyện đôi câu, không cần tình cảm quá xao động, cứ bình bình đạm đạm như vậy cũng không tệ, đáng tiếc với hắn, chung quy vẫn là có chút xa xỉ.

“Lo lắng hắn sẽ nổi điên vì nàng sao?”

Mộ Hoàng Tịch nhìn biển xanh thẳm không nói gì, mà Ngọc Phi Tinh cũng không nói tiếp đề tài này.

Rất lâu sau, giọng Ngọc Phi Tinh truyền đến, có chút không chân thực: “Ngọc bội ta đưa cho nàng lúc trước, có còn không?”

Mộ Hoàng Tịch do dự một lúc, lấy khối ngọc bội kia từ trong lòng ra, thoáng qua trước mắt hắn, sau đó thu lại vào lòng, trêu đùa nói: “Nó đã là đồ của ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn thu hồi?”

Thấy vậy, trái tim giá buốt của Ngọc Phi Tinh mới thoáng có chút độ ấm lại: “Huyết ngọc có lợi cho thân thể, nàng mang nó trong người là tốt nhất!”

Nghe vậy, bàn tay đang nắm ngọc bội của Mộ Hoàng Tịch khẽ nắm chặt, không nói gì.

Hai người đứng sánh vai, non nước đẹp đẽ trước mắt, cũng không ai nói tiếng nào, đột nhiên, Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy một bóng người đang bơi đến ở con sông phía xa dưới chân núi, lúc mới nhìn thấy thì sửng sốt, sau đó tập trung nhìn kỹ, trong lòng vừa mừng vừa sợ, không chờ chính nàng phản ứng kịp, thân thể đã phi xuống trước, lúc người kia còn chưa kịp phản ứng đã túm lấy hắn bay đến trên núi.

Hai người vừa mới hạ xuống đất, người nọ lập tức reo hò vui sướng: “Tỷ tỷ, tỷ thật sự ở trong này!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn Mộ Diệc Thần toàn thân ướt đẫm, trên người hắn vẫn còn vương bèo và bùn, trông nhếch nhác vô cùng, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có đôi mắt kia của hắn sáng lên khác thường, niềm vui thật lớn khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi.

“Sao ngươi lại tới được nơi này?”

Mộ Diệc Thần hất bèo ra khỏi người, sau đó nói: “Lúc tỷ tỷ và Nguyệt Diệc Hàn rời đi ta liền đi theo, lúc đi tới hải vực (vùng biển) của Nguyệt gia, ta cũng chờ ở bên ngoài, sau đó ta thấy từng người của Nguyệt gia ra ngoài, nhưng chỉ duy tỷ tỷ là không thấy, ta liền cảm thấy chuyện tình khác thường, cho nên người của Âm lâu ở phụ cận gấp gáp theo ta cùng bí mật lên vào, tiếc là Nguyệt gia ở trên biển, rất khó điều tra, hơn nữa, quân phòng vệ tư gia của Nguyệt gia cực nghiêm, cho dù là bọn ta cũng không thể không cẩn thận, cho nên việc điều tra kéo dài đến nửa tháng!”

“Bọn ta đã tìm kiếm khắp vùng hải đảo này, đều không nhìn thấy bóng dáng tỷ tỷ, ngay lúc ta đang chán nản thì đột nhiên phát hiện nơi này có một hòn đảo, cho nên liền đi đến, không ngờ thật sự nhìn thấy tỷ tỷ rồi!”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch rơi vào vùng biển phía trước: “Ngươi có thể nhớ được đường ra ngoài không?”

“Nhớ rõ, có điều hiện giờ thân thể ta không còn sức lực, muốn ra khỏi nơi này phải ngược dòng, cho nên bây giờ vẫn chưa rời đi!” Mộ Diệc Thần nói, có chút hổ thẹn.

Mộ Hoàng Tịch xoa xoa tóc hắn: “Đưa ngọc, ta cũng không trách ngươi, trước tiên đi tắm rửa thay y phục đã, sau đó lại bàn bạc chuyện khác!”

“Vâng!”

Dẫn Mộ Diệc Thần vào tẩy dục phòng (phòng tắm), Mộ Hoàng Tịch quay đầu đối diện với ánh mắt của Ngọc Phi Tinh, hai ánh mắt chạm nhau, trong mắt đều đã hiện ra ý tứ giống nhau!

Sau khi Mộ Diệc Thần thay y phục xong ra ngoài báo với Mộ Hoàng Tịch một tin tức, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch vẫn không ngồi yên nổi.

Hóa ra sau khi Mộ Hoàng Tịch mất tích, Quân Mặc lập tức nhận được tin từ thuộc hạ Chí Tôn lâu, không những vậy, thậm chí còn tra được Mộ Hoàng Tịch bị Nguyệt Diệc Hàn giam giữ lại, có điều còn chưa chờ hắn nổi giận đùng đùng, Nguyệt Diệc Hàn đã không chừa được Nam Chiêu, liên kết với Lạc quốc cùng đẩy binh tiến đánh Tây Việt, Tây Việt trước sau đều có địch, liên tiếp bại lui, hiện tại đã mất bốn thành, Quân Mặc không thể không buông bỏ kế hoạch đến Nguyệt gia tìm kiếm Mộ Hoàng Tịch, ngượng giả thân chính chỉ huy quân đội, vào lúc này, đoán chừng đang chiến đấu ác liệt với Nam Chiêu.

“Nguyệt Diệc Hàn lại gấp gáp muốn chiếm đoạt Tây Việt như thế, chẳng lẽ tam quốc đều đã bị khống chế rồi sao?”

Ngọc Phi Tinh thoáng trầm ngâm: “Dù không phải, phòng chừng cũng không sai biệt lắm, nếu không làm sao hắn có thể huy động trăm vạn quân đội hai nước, Nam Chiêu và Lạc quốc đã tham chiến rồi, tiếp theo chỉ sợ sẽ là Đông Diêu, xem ra hắn dự định xếp lại trật tự thiên hạ này một lần nữa!”

Mộ Diệc Thần nói: “Đã mười ngày rồi ta không nhận được tin của bọn họ, nói không chừng tình huống hiện giờ càng ngày càng gay go!”

“Xem ra nhất định phải nhanh chóng ra ngoài!”

Mộ Diệc Thần lập tức nói: “Đi thôi tỷ tỷ, ta sẽ dẫn đường cho hai người!”

Mộ Hoàng Tịch đưa tay tóm Mộ Diệc Thần quay lại: “Thiên hạ cũng đã loạn, chậm thêm chút nữa cũng vậy, nhanh đi ngủ cho ta, chờ ngươi có thể lực, tự nhiên ta sẽ để ngươi dẫn chúng ta ra ngoài!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà! Đây là mệnh lệnh!”

Bị sự cường thế của Mộ Hoàng Tịch ngăn lại, Mộ Diệc Thần không thể không đi vào phòng nằm nghỉ, vốn hắn đã mệt mỏi vô cùng, bây giờ vừa mới chạm vào giường, liền ngủ đến lúc trời tối mịt.

Mộ Diệc Thần đi rồi, Mộ Hoàng Tịch mới hỏi: “Thế cuộc hiện giờ, ngươi thấy thế nào?”

Ngọc Phi Tinh thờ ơ sửa vạt áo có chút nếp nhăn: “Nếu như tứ quốc yên ổn còn dễ nói, nhưng tứ quốc đều đã bị Nguyệt Diệc Hàn đảo lộn, hiện giờ lối thoát duy nhất cho thiên hạ chính là thống nhất, hoặc là lại chia cắt, tứ quốc rối loạn, vô số thế lực cũng sẽ nhân lúc cháy mà đi hôi của, đến lúc đó rốt cuộc ai là người đắc lợi vẫn là ẩn số!”

Ánh mắt Mộ Hoàng Tịch hướng về một viện tử cách đó không xa: “Nếu cứu Nam Hoàng ra, khả năng đoạt lại được Nam Chiếu lớn chừng nào?”

Ngọc Phi Tinh lắc đầu: “Việc này nàng không cần nghĩ, việc Nguyệt Diệc Hàn làm và bộ dáng của hắn hoàn toàn không giống nhau, bề ngoài hắn ôn hòa hữu lễ, thực ra lại là một kẻ tâm cơ thâm trầm thủ đoạn ngoan độc, hiện giờ hắn đã nắm Nam Chiếu trong tay, nhất định là đã hoàn toàn nắm trong tay, ngay cả Nam Hoàng trở về, chỉ sợ trên triều cũng không có người ủng hộ hắn, nàng làm vậy chẳng khác nào tìm thêm phiền toái cho chính mình!”

“Xem ra con đường này không thể thuận lợi rồi!” Mộ Hoàng Tịch thoáng chút thất vọng, xem xét toàn bộ thế cục, khả năng lớn nhất Tây Việt sẽ bị chiếm lấy, nhưng có người kia ở đó, nàng tin tưởng Tây Việt sẽ không mặc cho người ta xâu xé như vậy; kỳ thật việc quốc gia hay thiên hạ, đối với Mộ Hoàng Tịch, đều là việc không liên quan đến nàng, nếu nàng chỉ thống lĩnh Ám lâu của mình, mặc kệ thế cục rung chuyển như thế nào cũng không ảnh hưởng đến nàng, nhưng lúc này nàng không thể chỉ suy xét cho mình nàng.

Đột nhiên, trong đầu Mộ Hoàng Tịch lóe sáng, nàng còn nhớ vừa nãy Mộ Diệc Thần nói rất nhiều người của Nguyệt gia đã đi ra ngoài, Nguyệt Diệc Hàn cũng đã rời đi, nói cách khác, hiện giờ thủ vệ ở trong này đã bắt đầu yếu đi, như thế...

Không đợi Mộ Hoàng Tịch nghĩ xong kế hoạch, đột nhiên một tiếng đàn vang lên, mang theo âm thanh khiến lòng người khiếp sợ, nội lực của Mộ Hoàng Tịch và Ngọc Phi Tinh đã bị Nguyệt Diệc Hàn dùng được vật làm mất từ lâu, không có nội lực ngăn cản, hai người đều bị tiếng đàn làm cho chấn động, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Tịch Nhi!” Ngọc Phi Tinh muốn đỡ Mộ Hoàng Tịch, nhưng chính thân thể hắn cũng đang đau đớn, cuối cùng thiếu chút nữa ngã xuống, mà tiếng đàn vẫn đang vang lên không ngừng.

Mộ Hoàng Tịch nghiêng người, có chút gian nan gượng dậy nắm lấy tay Ngọc Phi Tinh, sau đó mạnh mẽ dùng lực, hai người tựa vào một chỗ, Mộ Hoàng Tịch đỡ cơ thể mình và Ngọc Phi Tinh tựa vào cùng một chỗ mặt đối mặt, tựa đầu trên vai hắn, môi khẽ mấp máy, sau cùng thân thể Ngọc Phi Tinh cứng đờ, một lúc lâu sau mới gật đầu một cách khó khăn, thấy vậy, Mộ Hoàng Tịch mới buông hắn ra, cắn ngón tay mình đưa vào trong miệng Ngọc Phi Tinh, Ngọc Phi Tinh nhắm mắt uống xong, sau đó đứng dậy bước từng bước đi vào trong phòng, chờ cho Ngọc Phi Tinh đi vào, Mộ Hoàng Tịch không chống đỡ nổi, lại phun một ngụm máu tươi ngã trên mặt đất.

“Loong coong!” Cuối cùng cũng kết thúc, tiếng đàn dừng lại, sau đó một bóng dáng màu trắng hạ xuống, tiến từng bước đến trước mặt Mộ Hoàng Tịch, từ trên cao nhìn xuống Mộ Hoàng Tịch gần như đã nằm rạp trên mặt đất, cười lạnh: “Chẳng phải ngươi là Hoàng Hậu sao? Chẳng phải ngươi rất kiêu ngạo sao? Sao bây giờ bộ dáng lại không khác gì một con chó thế này?”

Dung nhan tuyệt mỹ của Nguyệt Vô Song hiện lên vẻ hung dữ, khom lưng đưa tay nâng cằm Mộ Hoàng Tịch lên, để nàng đối diện với mặt mình, vốn muốn nói lời nhục nhã nàng, lại dừng lại trong khoảnh khắc đối diện với ánh mắt Mộ Hoàng Tịch; vốn nàng ta tưởng rằng Mộ Hoàng Tịch sẽ lộ ra bộ dạng như chó chết chủ, vốn tưởng rằng nàng sẽ vô cùng chật vật, nếu không cũng sẽ nghiêng rằng hận nàng ta, nhưng không ngờ ánh mắt nàng lại thế này, bình tĩnh, nàng ta nhìn thấy chỉ có bình tĩnh, cứ nhìn nàng ta như thế, lại khiến nàng ta cảm thấy hoảng hốt.

Ra vẻ chán ghét bỏ tay ra, quay đầu che giấu sự hoảng hốt của chính mình, giọng nói cũng cao hơn một chút: “Ngày đó lúc ngươi khiến ta nhục nhã, có từng nghĩ tới ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay?”

“Ha ha!” Mộ Hoàng Tịch không đứng dậy khỏi mặt đất, chỉ là nghiêng người dựa vào chiếc ghế đá phía sau, sau đó cúi đầu nở nụ cười.

Nguyệt Vô Song lạnh lùng trừng mắt tới: “Ngươi cười cái gì?”

Mộ Hoàng Tịch nâng mắt nhìn thẳng về phía nàng ta: “Chỉ là đột nhiên nhớ tới dáng vẻ tình sâu tựa biển của ngươi đối với Hoàng Thượng ngay trước mặt ta ngày đó, về sau lại nghe nói ngươi đến Lạc quốc, không biết ngươi có nói những lời giống vậy với Hoàng Đế Lạc quốc không?”

“Là vậy thì sao? Không phải vậy thì sao? Nguyệt Vô Song ta chính là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, ngay cả ta không thật lòng, cũng không ai có thể cự tuyệt ta, ngày đó các ngươi khiến ta nhục nhã như thế, hiện tại nước mất nhà tan chính là kết cục của các ngươi!”

“Thiên hạ vừa mới đại loạn, còn chưa biết hươu chết về tay ai, lời này của ngươi, phải chăng đã nói ra quá sớm rồi không?”

“Hừ! Nếu là trước kia có lẽ sẽ phải gượng gạo, nhưng hiện tại cũng chưa chắc!” Nói xong còn có thâm ý khác mà nhìn Mộ Hoàng Tịch.

Mộ Hoàng Tịch cũng không ngờ, nhũn mày nói: “Xem ra vốn dĩ ngươi đã định lấy ta làm con tin rồi!”

Nguyệt Vô Song hừ lạnh: “Lần trước các ngươi khanh khanh ta ta ở trước mặt ta, lần này đến lượt ta xem xem, rốt cuộc trong lòng Quân Mạc, là tình cảm của các ngươi quan trọng, hay là thiên hạ này quan trọng!”

Dứt lời cũng không nói tiếp với Mộ Hoàng Tịch, nghiêm mặt lạnh lùng vung tay lên: “Mang người đi cho ta!”

Hai hắc y nhân xuất hiện như ma quỷ, tóm lấy tay Mộ Hoàng Tịch dẫn nàng đi, Nguyệt Vô Song đi theo sau.

Bốn người họ rời đi, Ngọc Phi Tinh mới buông bàn tay đang nắm cánh cửa, nhưng ngay sau đó lại càng nắm chặt, chặt đến nỗi ngón tay chảy máu, cũng không hề nhả ra...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 88

Không thoát khỏi dự đoán của Mộ Hoàng Tịch, Nguyệt Vô Song mang theo nàng nhanh chóng chạy ra khỏi Nguyệt gia, một đường vó ngựa không ngừng lên đường, giống như rất vội.

Bên trong xe ngựa, Nguyệt Vô Song nhìn về phía người bị điểm huyết ngồi yên lặng, thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Người cũng không hỏi xem rốt cuộc ta dẫn người đi nơi nào?”

Mộ Hoàng Tịch miễn cưỡng hé mở mắt: “Dĩ nhiên là biết!”

“Hừ!” Nguyệt Vô Song tức giận xệ mặt xuống, ngay sau đó không để ý tới nàng nữa.

Dọc theo đường đi có rất nhiều mật thám xuất hiện giống như báo cáo tin tức cho Nguyệt Vô Song, mà Nguyệt Vô Song lại như cố ý muốn tránh Mộ Hoàng Tịch, mỗi lần đều đưa người đi ra xa, mặc dù Mộ Hoàng Tịch không nghe được, nhưng từ vẻ mặt của bọn họ, sợ rằng có liên quan đến nàng, mà giờ phút này người có thể làm cho bọn họ không thoải mái như thế, nghĩ đến cũng chỉ có Quân Mặc.

Mật thám truyền đến tin tức lần nữa, Nguyệt Vô Song đi ra ngoài rồi rất nhanh tiến vào, hơn nữa sắc mặt cực kém, tức giận tròn mắt nhìn Mộ Hoàng Tịch, sau đó nhắm mắt suy nghĩ chuyện của nàng ta; không thể không nói, đệ nhất mỹ nhân chính là đệ nhất mỹ nhân, cho dù hình tượng của nàng ta ở trong mắt của Mộ Hoàng Tịch đã trở nên không còn hứng thú, nhưng gương mặt này vẫn rất xinh đẹp, nếu không cũng sẽ không đưa đến chuyện người trong thiên hạ bị mê hoặc.

Sau năm ngày, xe ngựa đang chạy lại đột nhiên gặp phải một nhóm sát thủ áo đen, Mộ Hoàng Tịch gần như nhận ra những người này ngay đầu tiên, xem ra Mộ Diệc Thần đã mang theo Ngọc Phi Tinh đi ra, trong lòng thoáng an tâm; hai nhóm đội ngũ thật nhanh giao chiến ở chung một chỗ, Mộ Hoàng Tịch cũng không ngăn cản, nếu có thể cứ vậy mà rời đi là tốt, nếu không thể, dù sao đi chốn ấy cũng giống vậy.

Công phu của đám người Nguyệt Vô Song mang theo không tồi, thế nhưng không phân cao thấp đánh với người của Âm lâu, mà hiển nhiên Nguyệt Vô Song không ngu ngốc, rất nhanh hiểu mục đích của bọn họ là cứu Mộ Hoàng Tịch, cho nên một tay kéo Mộ Hoàng Tịch ra ngoài, một tay chúi thủ để ở trên cổ Mộ Hoàng Tịch: “Tất cả dừng tay cho ta, nếu không ta giết nàng!”

Nghe vậy, quả nhiên những sát thủ kia dừng tay, hai phe lui ra hai bên, tiếp tục giằng co.

Mộ Hoàng Tịch không nhìn chúi thủ trên cổ, ngược mắt nhìn về thủ lĩnh của đoàn người Âm lâu, sau đó khẽ hé môi, không tiếng động nói cái gì đó, sau một khắc người của Âm lâu lập tức thu đao kiếm phi thân rời đi.

Lúc này Nguyệt Vô Song mới buông Mộ Hoàng Tịch ra, sau đó đẩy ngã nàng vào xe ngựa, ánh mắt lạnh lùng quét về phía nàng: “Tốt nhất người đừng có giờ trò, nếu không ta sẽ khiến người chết rất khó coi!”

Mộ Hoàng Tịch không nói, những lời này bây giờ nói không cảm thấy hơi sớm sao?

Trừ những người Âm lâu hôm đó ra, trên đường đi không gặp phải người quấy nhiễu nữa, rốt cuộc sau ngày thứ mười đoàn người đã tới đích —— Vân Châu!

Vân Châu là một tòa thành lớn ở Nam Chiếu, cách biên giới Nam Chiếu ba thành lớn, không ngờ đã đánh tới nơi đây rồi.

Trong quân doanh Vân Châu

“Nguyệt công tử! Đại quân của Quân Mặc đã tiến về phía trước, nói không chừng ngày mai sẽ công thành, chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Quân đội Đông Diệu cũng liên tục bại lui, sợ rằng qua không được bao lâu cũng sẽ bị đánh tan, ngược lại Nam Chiếu ta tràn ngập nguy cơ rồi!”

“Nguyệt công tử! Nếu không chúng ta cầu hòa! Chiến dịch lần trước quân ta tổn thất ước chừng năm vạn người, kể từ khi Quân Mặc ngự giá thân chinh tới nay, cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng đánh thắng một trận, tiếp tục như vậy chúng ta sẽ thua không thể nghi ngờ!”

“Câm mồm!” Nguyệt Diệc Hàn vỗ lên bàn một cái, sắc mặt lần đầu tiên mất đi thông dong và ôn hòa, nét mặt của hắn bây giờ lạnh lùng như trái tim của hắn, tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt, có thể thấy được hiện tại hắn tức giận thế nào; hắn tưởng rằng Quân Mặc nghe Mộ Hoàng Tịch ở trong tay hắn, sẽ có chút cố kỵ, lại không nghĩ rằng Quân Mặc chẳng những không dừng tay, hơn nữa vừa đến là công kích không kiêng dè, đầu tiên là đoạt lại đất

đai bị mất, tiếp đó là vó ngựa không ngừng tiến công nơi này, không ngờ lại dồn bọn họ đến Vân Châu.

Hắn không tin! Hắn tuyệt đối sẽ không thua, ngay cả Quân Mặc lợi hại hơn nữa, hắn có quân đội ba quốc gia, làm sao có thể thua: “Người đâu! Viết một lá thư, lập tức để Lặc quốc xuất binh!”

“Nguyệt công tử! Hoàng đế Lặc quốc sẽ xuất binh sao?” Có tướng lĩnh lo lắng hỏi.

Nguyệt Diệc Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn gã một cái: “Không xuất binh cũng phải xuất binh!”

“Báo!”

Cả một phòng mang hơi thở quý dị bị tiếng báo của binh lính đánh gãy, Nguyệt Diệc Hàn vung ống tay áo lên ngồi trở lại vị trí của mình: “Vào đi!”

Binh lính đi tới quỳ xuống: “Báo công tử, tiểu thư đến rồi!”

Binh lính vừa mới nói xong, Nguyệt Vô Song đã vén rèm lên đi tới: “Ca!”

Nguyệt Diệc Hàn nhìn thấy nàng ta, không có vui sướng gặp lại, ngược lại là nhướng mày: “Sao muội biết ở chỗ này?”

Nguyệt Vô Song gật đầu chào với các tướng lĩnh, ngay sau đó đi tới: “Ca ca không cần viết thư đi Lặc quốc, hoàng đế Lặc quốc đã nói rõ, tuyệt đối sẽ không xuất binh!”

“Cái gì?” Nguyệt Diệc Hàn nhíu lông mày: “Tại sao có thể như vậy?”

Các tướng lĩnh khác cũng bị tin tức này dọa cho kinh sợ: “Nếu quả thật như Nguyệt tiểu thư nói, vậy chẳng phải chúng ta đến một chút phản thắng cũng không có sao?”

“Theo ta thấy nên cầu hòa! Như vậy cũng tốt để giao phó với hoàng thượng!”

“Ta cũng tán thành, nếu không chờ quân đội Tây Việt đánh tới nơi này, chúng ta sẽ không có đường lui!”

Nguyệt Diệc Hàn lạnh lùng nhìn một đám tướng lĩnh đang ngồi, người ở chỗ Quân Mặc đều là hồ tướng, tùy tiện một người cũng có thể trấn giữ một phương, nhưng người chỗ hắn, còn chưa bắt đầu đánh giặc đã muốn cầu hòa, quả thật chính là muốn chọc tức chết hắn mà!

Hiển nhiên Nguyệt Vô Song cũng không thích nhóm người này, nhưng mà bây giờ còn phải dùng tới bọn họ, cho nên nén tức giận trong lòng xuống, nói: “Không nhất định là chúng ta phải cầu xin Lặc quốc, dù là tự chúng ta cũng có thể đánh thắng Tây Việt!”

“Nguyệt tiểu thư nói thì dễ dàng, Quân Mặc mang đội quân tinh nhuệ không có sức mạnh nào địch nổi, chúng ta đến một chút phản thắng cũng không có!”

Nguyệt Vô Song nhìn về phía cửa: “Không phải ta đây mang đến phản thắng cho các ngươi sao?”

“Cái gì?”

Mọi người theo ánh mắt Nguyệt Vô Song nhìn về phía cửa, Mộ Hoàng Tích bất đắc dĩ vén rèm đi vào, nhìn người đang ngồi, cuối cùng rơi vào trên người của Nguyệt Diệc Hàn, khóe môi khẽ nâng lên: “Phản thắng Nguyệt tiểu thư nói là ta sao?”

“Nguyệt tiểu thư có ý gì? Chẳng lẽ ngài lại muốn đưa cho Quân Mặc một nữ nhân hay sao?”

“Mặc dù nữ nhân này quả thật không tệ, nhưng Quân Mặc thấy chưa chắc sẽ động lòng!”

“Đúng vậy, người trong thiên hạ đều biết Quân Mặc sợ hoàng hậu của hắn, những nữ tử khác hắn đều nhìn không thuận mắt!”

Nguyệt Vô Song nghe vậy, tự tin trên mặt càng tăng lên: “Vì sao các vị tướng quân không hỏi xem thân phận của người trước mắt là gì?”

“Đủ rồi!” Sắc mặt của Nguyệt Diệc Hàn âm trầm có chút đáng sợ: “Ai cho muội dẫn nàng tới?”

Đầu tiên là Nguyệt Vô Song chấn động thân thể, nhưng quật cường không cúi đầu: “Ca ca, huynh có ý gì? Rõ ràng có thể có phương pháp tốt hơn khiến cho Quân Mặc lui binh, huynh vẫn không cần, chẳng lẽ huynh thật sự chờ đến lúc Quân Mặc đánh tới quốc đô Nam Chiếu ư? Vậy thì cơ bản là huynh chứa tâm tư khác?”

“Nguyệt Vô Song!” Một tiếng gọi này, hiển nhiên là Nguyệt Diệc Hàn nổi giận.

Bình thường Nguyệt Vô Song rất sợ người huynh trưởng này, hơn nữa cũng rất nghe lời hắn nói, vì mục tiêu của hắn, nàng nổi danh thiên hạ, dạo chơi giữa các quốc gia, nhưng khi biết hắn bắt Mộ Hoàng Tích nhưng không lợi dụng nàng, nàng ta thật sự nổi giận, nhất là nghe được người làm nói cho nàng ta biết Nguyệt Diệc Hàn vẫn còn giữ lại một tòa cung điện ở Nguyệt gia cho Mộ Hoàng Tích, nàng ta thiếu chút nữa tức điên, tại sao nàng được huynh trưởng mình ưu ái, tại sao nhiều nam nhân đều thích nàng như vậy? Rõ ràng nàng ta xinh đẹp hơn, xuất sắc hơn, vì sao lấy được tốt nhất đều là nàng?

“Ca ca là bị muội nói trúng thẹn quá thành giận sao?”

Một đám tướng lĩnh nhìn hai huynh muội này ăm ỉ đến không thể kết thúc, sau đó hai mặt nhìn nhau, không hện mà cùng đưa ánh mắt về phía Mộ Hoàng Tịch đứng ở cửa: “Rốt cuộc nàng có thân phận gì?”

Nguyệt Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Nàng chính là hoàng hậu Tây Việt trong miệng các ngươi!”

“Cái gì?” Mấy tướng lĩnh cả kinh đứng vụt dậy, ánh mắt có chút không tin nhìn Mộ Hoàng Tịch, sau đó tỉ mỉ quan sát Mộ Hoàng Tịch, mới phát hiện dung mạo của nàng không chỉ xuất chúng, hơn nữa còn có một chút hàm súc không đồng dạng, nàng vẫn đứng lẳng lẳng ở nơi đó, nhưng quanh thân lại giống như được hơi thở cao quý bao trùm, cao quý, ưu nhã, ngạo khí, quả nhiên có phong phạm của Hoàng Hậu một nước!

“Không thể ngờ là hoàng hậu Tây Việt, như thế, sẽ không sợ Quân Mặc không lui binh rồi!”

“Đừng đấy! Tin đồn Quân Mặc yêu vị hoàng hậu này đến mức tận cùng, giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, huỷ bỏ hậu cung ba nghìn, hiện tại hoàng hậu ở trong tay chúng ta, nhất định hắn sẽ lui binh!”

Cả quân trưởng quét sạch từ khi lúc nãy, thay vào đó rất vui vẻ, mà đều chỉ bởi vì một người, có lẽ chỉ bởi vì thân phận của nàng.

Cách một đám tướng lĩnh, Mộ Hoàng Tịch và Nguyệt Diệc Hàn nhìn thẳng vào mắt, ánh mắt của nàng thản nhiên, không e ngại không sợ sệt, ngược lại cảm xúc trong con ngươi của Nguyệt Diệc Hàn lại làm người ta khó có thể phân biệt, chỉ là mặc kệ tâm tình của Nguyệt Diệc Hàn là gì, Mộ Hoàng Tịch cũng biết tác dụng của con tin là nàng nên phát huy rồi, mặc dù Nguyệt Diệc Hàn tức giận Nguyệt Vô Song dẫn nàng đến, nhưng hiện tại ở điều kiện này, hẳn phải lợi dụng nàng mới có thể đạt được mục đích, vào lúc này đương nhiên người thông minh sẽ lựa chọn cái có lợi với mình, không phải sao?

Nguyệt Vô Song thấy vẻ mặt Nguyệt Diệc Hàn, nhất thời hiểu mình đánh cuộc thắng, mặc dù nàng ta bởi vì thái độ của Nguyệt Diệc Hàn mà giận dữ, nhưng cũng không phải nàng ta không có đầu óc, mặc kệ nàng ta tức giận như thế nào, nhưng mà e ngại với Nguyệt Diệc Hàn vẫn in thật sâu vào trong đầu, trừ khi có lý do đầy đủ, nếu không nàng ta phải gánh vác hậu quả kinh khủng, nhưng may mắn là nàng ta hiểu Nguyệt Diệc Hàn hơn bất kỳ kẻ nào, hiểu hẳn là một người có thể lợi dụng tất cả để đạt được mục đích của mình, bao gồm người muội muội như nàng ta cũng chỉ là một con cờ mà của hắn thôi, cho nên dưới tình huống như thế, dù hắn sẽ tức giận, nhưng cũng tuyệt đối sẽ đồng ý cách làm của nàng ta.

Mộ Hoàng Tịch được xem là người quan trọng nhất giam cầm lại, bên trong ba tầng bên ngoài ba tầng thủ vệ, người bình thường đoán chừng là có chạy đằng trời, chỉ là Mộ Hoàng Tịch sẽ không nghĩ tới muốn chạy trốn, ngược lại nàng rất mong đợi ngày mai đến, xa cách đã hai tháng, nàng rất nhớ, không biết gặp lại lần nữa, nên là bộ dạng như thế nào?

Lại nói hai tháng này, nàng không nhớ đến Quân Mặc, thậm chí có thời điểm nàng cũng hoài nghi tình cảm của mình với Quân Mặc rốt cuộc sâu đậm thế nào, nhưng, cho tới giờ khắc này xa cách hẳn nàng mới hiểu được, không phải nàng cũng không nhớ nhưng, chỉ là chính nàng không phát hiện ra, thật ra thì nội tâm đã sớm nhớ như điên!

Trong lòng thờ dài một tiếng nằm vật xuống trên giường, xem ra tối nay nhất định là một đêm không ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 89

Hôm sau

Mới vừa sáng tinh mơ, tiếng kèn lệnh không ngừng vang lên trong quân doanh, đại quân Tây Việt đã tới ngoài thành, hôm nay chính là một ván sinh tử.

Sau khi sắc trời sáng choang, Nguyệt Vô Song liền dẫn theo người đến nơi giam giữ Mộ Hoàng Tịch, vung tay lên: “Trời nàng ta lên công thành!”

“Dạ!”

Hai binh lính đi lên dùng sợi dây trói chặt Mộ Hoàng Tịch, xô đẩy một mạch đến lầu công thành. Dọc đường binh lính khó hiểu nhìn Mộ Hoàng Tịch bị trói, vì giữ bí mật nên những tướng quân kia cũng không nói thân phận của Mộ Hoàng Tịch cho bọn hắn biết, cho nên giờ phút này nhìn thấy nàng bị trói đi lên lầu công thành, dĩ nhiên là vô cùng khó hiểu.

Đến lầu công thành, bọn họ cột Mộ Hoàng Tịch vào thập tự giá đưa lên đài cao, Mộ Hoàng Tịch lập tức xuất hiện ở vị trí dễ thấy nhất trên công thành.

Mộ Hoàng Tịch có thể nhìn thấy doanh trưởng quân đội Tây Việt ở phía xa, vì vậy nàng cười, chắc giờ này người kia đang ở phía đối diện, không bao lâu nữa bọn họ sẽ gặp mặt!

Nguyệt Vô Song thấy ánh mắt hàm chứa mong đợi của nàng, giễu cợt một tiếng: “Bây giờ ngươi hãy mong đợi thật tốt đi! Bởi vì qua hôm nay, ngươi chính là Tội Nhân Thiên Cổ của Tây Việt!”

Mộ Hoàng Tịch nhàn nhạt cười một tiếng: “Trở thành Tội Nhân Thiên Cổ cũng tốt hơn bị mẫn diệt trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, không phải sao?”

“Hừ!” Nguyệt Vô Song không có sắc mặt tốt xoay đầu đi, phân phó người đang cài đặt mấy cơ quan đơn sơ chung quanh Mộ Hoàng Tịch, cơ quan này vô dụng với người khác nhưng lại trí mạng với Mộ Hoàng Tịch, mặc kệ nàng muốn chạy trốn hay ai muốn cứu nàng, chỉ cần nàng chuyển động thì mũi tên và đao kiếm trong chỗ tối sẽ lập tức phóng tới, đến lúc đó nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Xem ra ngươi không định bỏ qua cho ta!” Nhìn ánh sáng màu lam của đầu mũi tên ẩn nấp, sắc mặt Mộ Hoàng Tịch bình tĩnh như trước, thậm chí vẫn duy trì nụ cười yếu ớt trên môi.

Nguyệt Vô Song cũng không chột dạ, bởi vì cho tới bây giờ nàng ta chưa từng che giấu ý đồ của mình.

“Ngày đó trên hoàng cung Tây Việt, thì chúng ta đã nhất định là kẻ địch, ngươi không chết thì ta phải lia đời, hôm nay chẳng qua là một kết cục mà thôi!”

“Yên tâm, ta sẽ khiến ngươi bị chết vô cùng hoa lệ, với Quân Mặc của ngươi cùng chết trong khoảnh khắc Tây Việt diệt vong!”

“Đây cũng là một đề nghị rất tốt!” Dùng một quốc gia diệt vong để tế điện một đôi Đế hậu tử vong, quả thật không tệ nhưng đáng tiếc, không phải hôm nay!

Vào khoảnh khắc Mộ Hoàng Tịch bị trói lên cổng thành có người xông đến đại tướng trong doanh trại báo cáo cho Quân Mặc, Quân Mặc nghe xong, cây bút trong tay “Cộp” bị bẻ gãy, các tướng lĩnh ngơ ngác nhìn nhau nhưng không dám nói một chữ nào. Chuyện Quân Mặc sủng ái hoàng hậu bọn họ hiểu rất rõ, nếu bây giờ nói ra câu nói sai lầm nào đó, không chừng chết thế nào cũng không biết.

Rốt cuộc, trong lúc mọi người vô cùng thấp thỏm, Quân Mặc ném cây bút vào trong góc, cuốn bản đồ đang đặt trước mặt lại, giọng nói lạnh lùng kinh người: “Làm việc theo kế hoạch!”

“Tuân lệnh!”

Thanh Qua đứng bên cạnh thận trọng liếc nhìn sắc mặt của chủ tử nhà mình, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, rõ ràng đã vất vả đến tột cùng rồi mà còn cố tình phải làm bộ như không có chuyện gì lớn. Trong khoảng thời gian chủ mẫu không có ở đây, chủ tử giống như lại trở về những ngày chưa từng gặp chủ mẫu trước kia, khiến cho hần mỗi ngày đều kinh hồn bạt vía. Mỗi ngày bọn họ đều cầu nguyện chủ mẫu mau chóng trở lại, như vậy chủ tử sẽ không hi nộ vô thường âm tình bất định nữa.

Nhưng mà bọn hần càng hiểu rõ hơn, không có ai hy vọng chủ mẫu trở lại hơn chủ tử, mỗi buổi tối hần đều nhìn thấy chủ tử ngồi ở chỗ chủ mẫu hay ngồi thật lâu cho đến khi trời sáng.

Mấy cờ lệnh phát ra, tiếng kèn lệnh hành quân thổi lên, chiến sự hết sức căng thẳng.

Hai mươi vạn đại quân của Quân Mặc xếp thành một hàng trước cửa thành, liếc nhìn chỉ thấy một mảnh đen ngòm, dưới ánh rạng đông khôi giáp đen ngòm như được rửa nước, đỉnh trường mâu hiện ra sáng bóng.

“Thùng thùng thùng!” Lần đầu tiên trống trận đánh vang.

Bên ngoài thành Vân Châu, năm vị tướng lĩnh dẫn theo mười lăm vạn binh lính bày thế trận chờ quân địch, Nguyệt Diệc Hàn cũng đổi lại một bộ áo giáp màu bạc giục ngựa phía trước đại quân, trong tay nắm một cây Trường Thương màu bạc, toàn thân cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt với hần trước kia, nếu như nói lúc trước hần ôn hòa là vô đao, như vậy hiện tại hần chính là một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, tài năng nở rộ, lạnh buốt bén nhọn!

Mộ Hoàng Tịch nhìn Nguyệt Diệc Hàn ở phía xa, nói thật lòng thì giờ khắc này nàng cảm thấy người nam nhân Nguyệt Diệc Hàn cũng không tồi, hần có tài trí, có dã tâm, có năng lực, hiểu được mưu kế, cũng không chứa thủ đoạn nào, có đủ tất cả một kiểu hùng nên có. Nếu như không có nàng tồn tại thì giữa Nguyệt Diệc Hàn và d/d; l; q' d Quân Mặc, rốt cuộc ai thắng ai thua còn chưa nhất định! Thật ra thì nàng không ghét Nguyệt Diệc Hàn, so với những kẻ chỉ biết lợi ích trước mắt, hoặc oán trách mình thất bại thì nam nhân có dã tâm, có khát vọng tốt hơn rất nhiều, nhưng điều duy nhất có thể nói là lập trường của riêng mình bất đồng không làm bằng hữu được, chỉ có làm kẻ địch.

“Thùng thùng!” Tiếng trống trận của Tây Việt dừng lại sau hai tiếng cuối cùng, sau đó, giữa đội ngũ khổng lồ trống ra một lối đi, một người cười Hắc kỵ chói mắt chạy tới, con ngựa đen nhánh cường tráng, đầu ngựa ngẩng cao giống như một vương giả dò xét lãnh địa, mà người cười ngựa càng làm cho người ta không dứt ánh mắt ra được, khôi giáp màu đen không ngăn được khí khách vương giả quanh người hần, dung nhan tuấn mỹ lạnh lẽo kinh người, đôi mắt đen nhánh như ngôi sao mang theo kiêu hãnh, quần lam thiên hạ, hần đứng trong vạn quân màu đen, nhưng chỉ cần nhìn một lần là có thể nhìn thấy hần khác biệt với mọi người, dù rằng liếc mắt xa xa cũng có thể làm cho người ta có cảm giác không nhìn được muốn thuận phục.

Nguyệt Diệc Hàn nhìn thấy Quân Mặc, phải nói hận không phải là không có, mặc dù hần muốn vị trí kia nhưng hần lại không thể không thừa nhận phong cách đế vương trên người Quân Mặc.

Hai quân đối nghịch rõ ràng có mấy trăm ngàn người, nhưng lại yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió thổi xào xạc lay động tay áo. Cuối cùng, một tướng lĩnh bên cạnh Nguyệt Diệc Hàn không chịu được nhẫn nại, giục ngựa xông lên trước, nhắm thẳng trường thương vào: “Quân Mặc, hoàng hậu của ngươi đang ở trong tay chúng ta, biết điều thì lập tức lui binh!”

Lời này vừa nói ra, hai quân xôn xao.

Binh sĩ Nam Chiêu kinh ngạc, thì ra nữ nhân có khuôn mặt xinh đẹp bị trôi trên cổng thành lại chính là hoàng hậu Tây Việt! Nói như thế Quân Mặc nhất định sẽ lui binh rồi, nghĩ đến đây, vốn sợ chiến bại thấp thòm không yên ngược lại bắt đầu hả hê.

Mà binh sĩ Tây Việt cũng kinh ngạc, hoàng hậu nương nương của bọn họ vậy mà lại ở trong tay đối phương? Là thật sao? Nếu như vậy thì bọn họ chẳng phải không đánh mà bại sao? Những binh lính này đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hoài nghi cũng chỉ là trong nháy mắt ngay lập tức bác bỏ, bọn họ tin tưởng Hoàng đế sẽ không khiến cho bọn họ thất vọng.

Mà trên đài cao, Mộ Hoàng Tịch vẫn nhìn người ngồi trên Hắc kỵ phía xa xa, sắc mặt không buồn không vui, giống như tất cả những chuyện này đều không liên quan đến nàng.

Quân Mặc không trả lời câu nói của tướng lĩnh kia, mà rút trường kiếm đang cầm trong tay ra, chia thẳng lên trời cao, mỗi móng lạnh lẽo khắc ra một chữ vô cùng kiên nghị: “Giết!”

“Xông lên!” Nhận được mệnh lệnh, binh sĩ Tây Việt không chút do dự vọt tới quân đội Vân Châu giống như đánh máu gà, nhìn bọn họ tiến lên như không có chương pháp gì, thực ra kinh nghiệm tự động, quy củ nhưng không mất bén nhọn, khiến bọn người Nguyệt Diệc Hàn có chút ứng phó không kịp.

“Tại sao có thể như vậy? Không phải nói Quân Mặc rất thích hoàng hậu của hần sao? Sao không nói một chữ đã tấn công?”

“Xong rồi xong rồi! Thật sự giết tới!”

Nguyệt Diệc Hàn khinh bỉ nhìn một đám tướng lĩnh sợ hãi muốn lui binh ngay lập tức, hận không thể một kiếm chém bọn họ, nhưng đối đầu với kẻ địch mạnh không cho phép hần làm như vậy, vung trường thương lên: “Xông lên cho ta!”

“Giết!” Biết không còn đường lui, binh sĩ Nam Chiêu chỉ có thể nhắm mắt nghênh đón, ba mươi lăm vạn đại quân xông vào chém giết, đao kiếm, máu tanh và thi thể trở thành hình ảnh duy nhất trước mắt.

Không biết từ lúc nào, Nguyệt Vô Song đã đi tới bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, trên mặt hoàn toàn là giễu cợt: “Đây chính là tình thâm tính nồng mà người nói? Tình táo đi! Tình yêu của Đế Vương chỉ nhẹ như lông hồng, tuyệt đối không có khả năng vì một nữ nhân mà vứt bỏ quyền lực và địa vị!”

Mộ Hoàng Tịch miễn cưỡng nhú mày: “Vậy theo người, hiện tại ta nên khóc bày tỏ đau lòng mới đúng à!”

Nguyệt Vô Song cười lạnh nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Bây giờ mà người còn cười được!”

“Nếu xác nhận Quân Mặc không quan tâm đến người chút nào... vậy thì người sẽ trở thành vong hồn dưới quân ta, đến lúc đó cho người khóc, dùng hoàng hậu một nước tới tế cờ, nói không chừng còn có thể phản chấn sĩ khí quân ta!”

“Đây cũng là một ý tưởng rất tốt!” Mộ Hoàng Tịch vẫn nhẹ nhàng như cũ, lẳng lặng nhìn chém giết dưới đất, xác chết ở khắp mọi nơi, máu chảy thành sông cũng không khiến trong mắt nàng có một tia xúc động nào mà ngược lại chỉ có lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo.

“Loảng xoảng!” Điều Nguyệt Vô Song không muốn nhìn thấy nhất chính là vẻ mặt như thế này của Mộ Hoàng Tịch, tại sao hiện giờ nàng ta còn có thể bình tĩnh như thế, vì sao vào thời khắc này nàng ta còn có thể giữ vững cao ngạo, hiện tại nàng hận không được xé rách lớp mặt nạ này của nàng ta, muốn nhìn đáng vẻ nàng ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, gác trường kiếm trong lên vai Mộ Hoàng Tịch, nhìn nam nhân đang đánh không phân cao thấp với huynh trưởng của nàng ở phía xa xa, đè xuống tình cảm trong lòng, pha lẫn tiếng nội lực xuyên thấu toàn bộ chiến trường: “Hoàng thượng Tây Việt, nếu như người không rút quân, ta sẽ lập tức giết chết Mộ Hoàng Tịch, tế quân kỳ Nam Chiêu ta!”

Quân Mặc dừng tay lại, thiếu chút nữa bị Nguyệt Diệc Hàn tổn thương, giục ngựa lui về phía sau: “Rút lui!”

Quân đội Tây Việt huấn luyện nghiêm chỉnh rút lui, mà binh sĩ Nam Chiêu rồi rạc trở lại, liếc mắt một cái đã phân biệt cao thấp!

Nguyệt Diệc Hàn giục ngựa trở về thành, lập tức hạ lệnh điều mười vạn binh lính bổ sung, hiển nhiên những binh lính này trấn định hơn những binh lính vừa rồi rất nhiều, sau khi ra ngoài thành lập tức di chuyển qua hai bên, tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện bọn họ đang bày trận.

Trận pháp kia khiến Mộ Hoàng Tịch sững sờ, lần đầu tiên trong mắt thoáng qua một vẻ bối rối, ngược mắt chống lại cặp mắt màu đen kia, khóe môi hé mở không tiếng động khắc ra hai chữ, nàng biết hần nhìn thấy!

Mà ở nơi xa, Quân Mặc cũng sững sờ, vẫn vương trong mắt trở nên thâm trầm, nàng lại bảo hần ‘rút lui’, lẳng lặng quan sát binh lính Nam Chiêu bố trận mới hiểu được ý của Mộ Hoàng Tịch. Nguyệt Diệc Hàn bày ‘Sinh tử trận’, tên cũng như nghĩa, trận này tạo thành sống và chết từ hai bên, có người gọi nó là Thái Cực trận, phân Lưỡng Nghi, trận này cũng không phải là Thái Cực Bát Quái Trận, so với những trận pháp khác thì trận này hiển nhiên hung hiểm hơn rất nhiều, cho dù là Quân Mặc tùy tiện xông vào, coi như còn sống nhưng cũng sẽ bị thương khắp người.

Những binh khí Nam Chiêu và Hắc Kỵ Tây Việt thì không cách nào so sánh, nhưng là sử dụng bọn hần dàn trận thì lại khác, trên chiến trường sử dụng trận pháp là vì phát huy tác dụng của binh khí tướng sĩ đến cực đại, mà một số binh lính một khi vào trận pháp thì sẽ không còn là người, mà vô số người tạo thành lực công kích, dĩ nhiên không thể giống với những binh lính rồi rạc như thường ngày.

Thật ra thì Quân Mặc chỉ đoán đúng phần nửa, nửa còn lại chỉ có Mộ Hoàng Tịch biết, bởi vì chỉ có từ vị trí này của nàng mới thấy được rõ ràng, trận pháp Nguyệt Diệc Hàn đang bày hoàn toàn không phải “Sinh tử trận”, mà là ‘Huyết hồn trận’ còn đáng sợ hơn “Sinh tử trận”, bên ngoài dùng “Sinh tử

trận” che chở, bên trong dần dần tạo thành ‘Huyết hồn trận’, mà theo Mộ Hoàng Tịch biết, “Huyết hồn trận” là một trận pháp cực âm, nó cần vô số âm hồn tới ủng hộ, hơn nữa còn cần máu tươi và sinh mạng tới khởi động trận pháp. Nghĩ đến Nguyệt Diệc Hàn thật sự phải dùng Long Ẩn rồi, mà mười vạn binh lính dưới đất chính là vật tế của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 90

Những thứ này binh Nam Chiếu và Hắc Kỳ Tây Việt không cách nào so sánh, nhưng sử dụng bọn chúng xếp trận lại khác, trận pháp dùng trên chiến trường, là phát huy tác dụng tướng sĩ đến cực đại nhất, mà một số binh lính khi vào trận pháp, thì không còn là một người, mà là tạo thành lực công kích vô số người, tất nhiên không thể nói cùng đám tán binh thường ngày.

Thật ra thì Quân Mặc chỉ đoán đúng phân nửa, còn dư lại một nửa chỉ có Mộ Hoàng Tịch biết, bởi vì chỉ có từ vị trí của nàng mới thấy được rõ ràng, Nguyệt Diệc Hàn bày vốn không phải trận sinh tử, mà càng đáng sợ hơn ‘ huyết hồn trận ’ sinh tử, bên ngoài dùng trận sinh tử che chở, mà bên trong ‘ huyết hồn trận ’ cũng dần dần tạo thành, mà theo Mộ Hoàng Tịch biết, huyết hồn trận là một trận pháp cực âm, nó cần vô số âm hồn tới ủng hộ, hơn nữa còn cần máu tươi và sinh mạng tới khởi động trận pháp. Nghĩ đến Nguyệt Diệc Hàn thật có Đẳng Long Ẩn, mà mười vạn binh lính dưới đất, chính là vật tế của hắn!

Nghĩ đến đây, Mộ Hoàng Tịch không khỏi cảm thấy đáy lòng có chút rét run, ngay cả Nguyệt Diệc Hàn có đầy ngập khát vọng, nhưng cũng không thể để người vô tội hy sinh không công nhiều như vậy! Mặc dù nói kẻ làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, nhưng đây là tánh mạng mười vạn người đó! Coi như Nguyệt Diệc Hàn thắng nhiều lần, tước đoạt sinh mệnh mười vạn người sống sờ sờ, chuyện như vậy Đế Vương thiên hạ một lòng làm được sao?

Nhưng mà, mặc kệ Mộ Hoàng Tịch nhìn ra gì, trận pháp dưới đất đang dần dần tạo thành, bộ phận trung gian, âm khí nồng nặc lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được ngưng kết, chỗ âm khí nồng nặc nhất, dương khí trên người những binh lính từng chút bị hấp khô, ánh mắt trở nên ngây ngô, mà Mộ Hoàng Tịch cũng biết bọn họ đã chết, nhưng bởi vì trận pháp, thân thể còn giống như một người bình thường đang đi lại, đây mới thật sự cái xác không hồn.

Theo âm khí tụ tập, Quân Mặc cũng đã nhận ra nơi này không đúng, rất nhanh đã nghĩ thông suốt, không do dự, Quân Mặc cảm kiểm giục ngựa chạy như bay đến, trong kinh ngạc của vạn người, không chút do dự tiến vào trong trận pháp còn chưa hoàn thành.

Mộ Hoàng Tịch giờ khắc này không thể tiếp tục duy trì bình tĩnh trên mặt, trợn to hai mắt trơ mắt nhìn Quân Mặc vọt vào, trong lòng không ngừng thét gào ‘ không nên vào , nguy hiểm! ’, nhưng trong miệng một chữ cũng không phát ra được.

“Hắn đã đến rồi!” Nguyệt Vô Song không biết trận pháp phía dưới, chỉ cho rằng Quân Mặc vì Mộ Hoàng Tịch mà đến, trên mặt còn có chút thất vọng khó nén.

Mộ Hoàng Tịch không để ý tới nàng ta, nhìn chăm chú vào Quân Mặc đã tiến sát vào trong trận pháp, thái độ cực kỳ kinh người.

Nguyệt Vô Song liếc thấy nét mặt Mộ Hoàng Tịch cả kinh, có chút không rõ vì sao Mộ Hoàng Tịch phản ứng lớn như thế, còn không đợi nàng ta hỏi, đã nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch đánh gãy sợi dây tránh nẩy đạo cơ quan, sau đó nhẹ nhàng đứng trên thành tường.

“Làm sao người” Còn vô công? Lời còn chưa hỏi xong, mắt Nguyệt Vô Song đột nhiên gắt gao trợn to, bởi vì nàng ta cứ nhiên nhìn thấy, Mộ Hoàng Tịch cứ nhảy xuống từ trên cổng thành xuống, tường thành có chừng ba trượng, người không có nội lực từ nơi này rơi xuống, quả thật đó là một con đường chết!

Chợt vọt tới bên tường thành, Nguyệt Vô Song nhìn chăm chăm quân đội đang tiến vào trong, nét mặt càng thêm rung động.”Nàng. Sao lại không chết?”

Mà Nguyệt Diệc Hàn ở chỗ tối khởi động trận pháp cũng vô cùng kinh ngạc, hắn hạ thuốc với Mộ Hoàng Tịch, tất nhiên vô cùng rõ ràng, bởi vì vô công của Mộ Hoàng Tịch cao cường, cho nên hắn còn cố ý tăng thêm lượng thuốc, cho nên Mộ Hoàng Tịch tuyệt đối sẽ không có nội lực, nhưng bây giờ hắn nhìn thấy cái gì.

Dưới tường thành, Mộ Hoàng Tịch đoạt một thanh trường kiếm một đường chém giết, động tác bén nhọn, rất mạnh, bây giờ Mộ Hoàng Tịch đã không muốn trông nom sống chết của mười vạn người này, nàng chỉ muốn ném kẻ ngốc kia từ nơi này ra ngoài, mặc dù huyết hồn trận chưa không hoàn thành, nhưng uy lực cũng không nhỏ, hắn cứ như vậy lỗ mạng xông tới, không phải tìm chết thì là gì?

Máu tươi trên mặt, Mộ Hoàng Tịch cũng không quản, áo đỏ nhuộm máu trở nên tươi hơn, động tác trên tay càng thêm nhanh, ngay cả giờ phút này nàng không có nội lực, nhưng những người này cũng không ngăn được nàng.

“Giết!” Binh sĩ Tây Việt thấy hoàng thượng mình vọt vào trại địch, lập tức cũng xung phong liều chết tới, hai mươi vạn quân đội xông tới, rõ ràng bắt đầu trận chiến ấy khó hơn rất nhiều, nhưng một người giết một người, rất nhanh mười vạn người này sẽ chết bảy tám phần, trận địa đại loạn, huyết hồn trận cũng không thể khởi động.

“Hoàng Nhi!” Mộ Hoàng Tịch đang chém giết lọt vào một lồng ngực ấm áp, cảm nhận được lo lắng và sợ hãi của hắn, vốn muốn mắng hắn ngược lại không cách nào nói ra khỏi miệng. Tiếng chém giết chung quanh cũng không dừng lại, nhưng hai người lại giống như không nghe được, chỉ ôm nhau, giống như ngăn cách; hồi lâu, Quân Mặc mới thả Mộ Hoàng Tịch ra, tay nhuộm máu đặt lên gò má của Mộ Hoàng Tịch, ánh mắt trĩu mến nhẹ nhàng vuốt ve: “Có trầm ở đây, sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy!”

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch cảm động một hồi, lần nữa ôm Quân Mặc, khoe môi không che giấu được vui sướng, buồn buồn gập đầu trong ngực hắn: “Ừm!”

Cảnh hai người ấm áp chói mắt rơi vào trong mắt Nguyệt Diệc Hàn, tại sao thứ hắn mong có được luôn ở chỗ Quân Mặc? Vì sao hắn lao lực trăm cay nghìn đắng cũng không chiếm được, mà Quân Mặc lại dễ dàng có? Vì sao giờ phút này nàng có thể toàn tâm toàn ý thương Quân Mặc, lại chưa từng liếc hắn một cái, tại sao?

Bất tri bất giác, trong con ngươi Nguyệt Diệc Hàn dính một vòng máu, cuối cùng cả tròng mắt cũng biến thành màu máu, sau đó không biết hắn nghĩ tới gì nở nụ cười, âm tà, hai tướng lĩnh đi theo bên người hắn bị sợ chạy ra như gặp quỷ.

“Đi chết đi. Cùng đi chết đi. Toàn bộ đều chết đi!” Nguyệt Diệc Hàn trở nên điên cuồng, sau đó hắn lấy ra một khối Ngọc Ấn từ trong tay áo, giơ lên cao, hung hăng đập trên mặt đất, Ngọc Ấn bề tan tành, âm khí màu đen tạo thành một khối đen bao trọn cả chiến trường, tất cả binh lính kinh sợ, không khỏi dừng tay lại.

“Trời ạ? Đây là cái gì?”

Không biết là người nào kêu lên một tiếng sợ hãi, mọi người nhìn, liền phát hiện trong khối đen mịt mờ đó, từng dãy sóng đen gào thét mà đến, đi đến gần mới phát hiện, là từng dãy kỵ binh màu đen, những thứ này đều mang từ khí kinh người, tất cả mọi người cả kinh không nhận được lui về phía sau.

Càng ngày càng gần, có người phát hiện khoe mắt những người này lại là màu đỏ, sau đó giống như đèn lồng, bị đốt lên, từng chuỗi từng chuỗi sáng lên, từ xa nhìn lại, kinh người vô cùng.

“Ông trời ơi! Đây là cái gì thế?”

“Chết tiệt! Đây là người sao?”

“Cái gì. Không phải là quỷ chứ?”

Sau một khắc, vô số binh lính không hẹn mà cùng nhau vứt bỏ binh khí, sau đó chạy trốn mọi nơi, chỉ là nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong những người này đa số đều là binh sĩ Nam Chiếu, mà kỵ binh Tây Việt cảm nhận được nguy hiểm lập tức vây quanh Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch, bảo vệ hai người thật chặt.

Đột nhiên, một bóng trắng từ trên đầu mọi người bay qua, cuối cùng rơi vào một chỗ trống, hai mắt hắn đỏ ngầu lạnh cả người, quanh thân đều là hơi thở không bình thường, mặt tuấn mỹ như ngọc trở nên dữ tợn mà điên cuồng, hắn ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha! Thiên hạ là của ta, đều là của ta! Ha ha ha!”

“Ca ca?” Nguyệt Vô Song kinh ngạc nhìn người nam nhân kia, người này là ca ca của nàng sao? Sao hắn lại biến thành như vậy?

Đang lúc mọi người đang ngơ ra, những thứ quái vật kia đã giết tới đây, bước tiến của bọn họ chính tà nhưng ngốc trẻ, nhưng lúc giết người lại chuẩn từng chiêu, binh sĩ Tây Việt anh dũng chống cự, lại phát hiện những thứ đồ này quả thật là quái vật, đao kiếm không chém được thân thể của bọn họ, không gây thương tổn được, giết không chết, quả thật là vô địch, không chỉ là người cười ngửa, ngay cả những hắc mã kia cũng lì lợm, quả thực là cực kỳ kinh người.

“Xem ra Nguyệt Diệc Hàn thả trăm vạn minh binh trong Đãng Ngọc Ấn ra rồi!” Mây của Mộ Hoàng Tịch hơi nhú lên, như thế xem ra, có chút phiền phức.

“Quái vật lì lợm, nếu như thả ra ngoài, nhất định sẽ dẫn đến tai nạn cho đại lục này!” Sắc mặt Quân Mặc nặng nề, ngay cả hắn cũng không nắm chắc đối phó những thứ đồ này. Hiện tại những binh sĩ Tây Việt quả thật bị đơn phương đồ sát, mặc kệ phản kháng thế nào cũng không làm gì được đối phương, ngược lại cuối cùng chỉ có kết quả bị chém giết.

“Hoàng thượng, nương nương, các người đi mau, nơi này chúng ta sẽ chặn lại!” Mấy Tướng quân đẩy hai người ra phía trước, sắc mặt lo lắng nói.

Thấy Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch không hề cử động, một số tướng lĩnh hơi sốt ruột: “Hoàng thượng! Nơi này vô cùng nguy hiểm, van ngài dẫn nương nương rời đi trước!”

Quân Mặc không chút cử động: “Trẫm không thể nào ném các người đi chạy trốn chết, hôm nay cho dù chết, trẫm cũng sẽ không lui về phía sau một bước!”

“Hoàng thượng! Không thể!”

“Hoàng thượng! Đại cục làm trọng!”

Mộ Hoàng Tịch có chút không nhìn nổi, biết những tướng lĩnh này là vì Quân Mặc, cho nên không khỏi mềm giọng: “Tâm ý của các vị tướng lĩnh bốn cung và hoàng thượng đều hiểu, nhưng đại nạn trước mặt, hoàng thượng thân là nhất quốc chi quân, tuyệt đối không thể bỏ lại con dân của hân sống một mình, nếu hôm nay hoàng thượng thật rời đi, ngay cả hân giữ được tánh mạng, hân cũng sẽ cảm thấy thẹn với người trong thiên hạ, thẹn với tướng sĩ trung thành cho hân, cho nên xin các vị không nên ép hoàng thượng làm chuyện bất nghĩa!”

“Bọn thần cảm tạ hoàng thượng, nhưng an nguy của hoàng thượng quan trọng nhất!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn từng khuôn mặt lo lắng, bộ dạng bọn họ bình thường, thậm chí có hung thần ác sát, nhưng giờ phút này lo âu và trung thành ấy sao đơn thuần, so với gò má tuấn mỹ, khiến Mộ Hoàng Tịch càng cảm động hơn, dặt tay tuấn mỹ, hai người nhìn nhau, gật đầu một cái với các tướng lĩnh: “Còn dư lại để cho chúng ta đi!”

Không đợi mọi người hỏi hân, Quân Mặc một tay ôm ngang Mộ Hoàng Tịch lên, hai người đạp đầu vai tướng sĩ từ trong vạn quân phóng tới phía trước, thấy rõ hai người, tướng sĩ hiểu được cả kinh thiếu chút nữa quên mất động tác của mình.

“Hoàng thượng. . . .” Tiếng hô của chúng tướng sĩ rất nhanh bị chìm trong tiếng chém giết.

Quân Mặc ôm Mộ Hoàng Tịch phóng tới, khi Đế Vương phát huy đến cực hạn, không chỉ bức binh sĩ Tây Việt lui trở, đồng thời làm kinh hãi những quái vật kia.

Đại quân phía trước, Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc, một đỏ một đen, tay áo quần quít, khí phách quân lâm thiên hạ và ánh sáng Phượng Tường cưỡi thiên đàn vào, chói mắt đến khiến người ta nhìn không được si mê!

Mộ Hoàng Tịch lạnh lùng nhìn Nguyệt Diệc Hân mất đi thần trí, Đẳng Long Ẩn là cực âm vật, bởi vì bên trong phong tỏa quá nhiều âm hồn, âm khí tụ mà không tán, trừ phi giống như Quân Mặc có khí Đế Vương hộ thể người, bằng không người bình thường cảm chỉ biết bị nó thôn phệ; mà Nguyệt Diệc Hân vì đánh thắng trận đánh này thức giục nó bày trận, nhất định sẽ bị âm khí cản trở, ngay cả hân có võ công cao hơn nữa cũng không chống cự nổi những âm khí này ăn mòn, hiện tại cũng đã hoàn toàn mất đi thần trí của mình rồi.

“Ác giả ác báo! Trước kia ta không cảm thấy những lời này thế nào, hôm nay mới phát hiện dùng trên người hân rất thích hợp!”

“Chỉ là nhất thời bị lợi ích mê hoặc!”

“Thiên hạ vị, người tài mới có, chỉ tiếc hân dùng sai phương pháp!” Giọng Mộ Hoàng không mang theo chút tình cảm, ngay sau đó giọng tay lên, Nhất Phụng Cửu Long quanh quần bách tỷ thông suốt liền xuất hiện trong tay nàng, Ngọc Linh Lung đột nhiên biến mất ở Bán Nguyệt thành.

Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc đồng thời ép ra một giọt máu tươi hội tụ trong đó, Ngọc Linh Lung nhất thời kim quang mãnh liệt, cuối cùng hóa thành một vệt sáng phóng lên cao, bầu trời vốn bị âm khí màu đen bao phủ đã bị kim quang này rạch ra một vết thương, ở giữa kim quang, một hư ảnh hiện lên, ông một thân chiến giáp màu đen ánh sáng lộng lẫy ở trong kim quang lóng lánh khiếp người, dung nhan của ông tuấn mỹ khí phách, mày kiếm cao thẳng lại mang theo ôn hòa, thế nhưng giữa hai lông mày khí quân lâm lại không giảm chút nào.

Ông lạnh lùng nhìn một đám ‘ quái vật ‘ người không ra người quỷ không ra quỷ dưới đất, mày kiếm giận dữ, tiếng như chuông: “ Binh sĩ của quả nhân, bộ dáng làm sao xấu như thế xỉ?”

Sóng âm biến thành màu vàng kim, từng đợt từng đợt tản ra, âm khí màu đen bị đuổi đi, con mắt màu máu đỏ bị thôi lui, lộ ra một con ngươi thiết tha trung thành, bọn họ nhìn lên người trên trời, khiếp sợ, vui sướng, cuồng nhiệt, cuối cùng hợp thành một tiếng la lên rung trời.

“Long Viêm bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Long. . . . Long Viêm đế?” Cả đám tướng sĩ trợn to mắt, không biết nên phản ứng gì; một người sống ở năm trăm năm trước, một Đế Vương trị giá tồn tại trong thần thoại, dùng phương thức rung động này ra sân, có thể có phản ứng mới là lạ.

Hồi lâu, không biết người nào quỳ xuống trước, tất cả binh lính liên tiếp quỳ xuống, thành kính quỳ lạy nhất đế thiên cổ* này: “Long Viêm bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

*vị vua nghìn năm

“Phanh!” Thần trí Nguyệt Diệc Hân cũng trong tiếng la rung trời mà trở lại, thế nhưng khi hân nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả kinh cũng quỳ trên mặt đất: Long Viêm đế! Lại là Đế Vương trong truyền thuyết! Không ngờ cuối cùng mình lại thua ở nơi này.

Long Viêm đế hải lòng nhìn trăm vạn âm binh và mấy vạn binh lính quỳ dưới đất, cất cao giọng nói: “Đám người các ngươi đều là binh sĩ của trẫm, đồng thời cũng là binh sĩ của người trong thiên hạ, trách nhiệm của các ngươi là thủ hộ toàn bộ thiên hạ an bình, dù các ngươi đã không còn thân thể, chỉ là một hồn phách, coi như không thể thủ hộ thiên hạ này nữa, nhưng cũng không thể do các ngươi tới hủy diệt!”

“Các huynh đệ tốt của trẫm, các ngươi có nguyện theo trẫm cùng nhau chinh chiến Cửu Châu?”

“Thề chết theo bệ hạ, không bao giờ lui về phía sau!”

Đây chính là nhất đế thiên cổ, loại khí phách đó, loại khí phách đó, bất luận kẻ nào cũng không phòng ra được, dùng bất kỳ vật gì cũng không đổi được .

Long Viêm để xoay người lại trong kim quang trung, nhìn Quân Mặc một chút, cuối cùng đưa mắt nhìn sang Mộ Hoàng Tịch, trông mắt đã không có bén nhọn vừa rồi, ngược lại vô cùng hòa ái: “Tiểu oa nhi, đây chính là người lựa chọn?”

Nghe đến xưng hô ‘ tiểu oa nhi ’ này, Mộ Hoàng Tịch bày tỏ bất đắc dĩ, nghe vậy gật đầu một cái: “Ừm!”

Ánh mắt Long Viêm để tán thưởng với Quân Mặc: “Đúng là người không tồi, ánh mắt của tiểu oa nhi không tệ!”

Mộ Hoàng Tịch thoáng há hê nhũ mào, cũng không nói, mà Long Viêm để như thế nào lại không nhìn ra ánh mắt của nàng đây? Cười sáng lãng một tiếng, vung tay lên, khí phách vương giả cuốn lấy: “Tiểu oa nhi! Thiên hạ này, cho ngươi nhé?”

Mọi người cả kinh, không ngờ Long Viêm để đột nhiên lại nói một câu như vậy.

Mộ Hoàng Tịch cũng nhún nhát cười: “ Tâm ý của bệ hạ Hoàng Tịch ghi nhớ, nhưng thiên hạ này cũng không phải bệ hạ cho người nào, người đó có thể ngồi vững vàng, không có năng lực nhất thống thiên hạ, không làm được một thanh Long Y ; nếu Quân Mặc và Hoàng Tịch muốn nhất thống thiên hạ, chúng ta sẽ dựa vào hai tay của chính mình, dần theo tướng sĩ trung thành của chúng ta cùng nhau giục ngựa thiên hạ, sáng lập quốc gia thuộc về chúng ta, như vậy mới có ý nghĩa, không phải sao?”

Long Viêm để không tức giận hay ngoài ý muốn vì Mộ Hoàng Tịch từ chối, ngược lại càng thêm tán thưởng: “ Chí khí của nha đầu không nhỏ, nhưng quả nhân cảm thấy ngươi nói không tệ, thiên hạ vị, người tài mới có, nếu như có thể tự mình đánh rơi xuống một mảnh giang sơn, cũng không uổng cuộc đời này, người khác cho gì đó thì không thành thật, coi như lấy được, cũng cảm thấy giống như ăn cắp, chỉ có dùng năng lực của mình đoạt được tất cả, mới thật sự là thuộc về mình.”

“Bệ hạ anh minh!”

“Ha ha!” Tâm tình Long Viêm Đế rất tốt cười to, ánh mắt rơi vào trên mặt Quân Mặc, thấy hắn không tức giận chút nào vì lời Mộ Hoàng Tịch nói, ngược lại yên lặng đồng ý, không khỏi càng thêm thưởng thức với Đế Vương trẻ tuổi này, ông có thể cảm thấy rõ ràng khí Đế Vương trên người của hắn, mặc dù nửa đời trước Thám Hoa như sương, không thể nào rõ ràng, nhưng từ đó về sau, đỉnh đầu của ông từ tình treo cao, trời sanh mệnh Đế Vương!

Thấy vậy, Long Viêm để cũng không nhiều lời, bàn tay vung lên với trăm vạn âm binh: “Đứng lên đi! Năm trăm năm rồi, cũng nên luân hồi rồi, hai mươi năm sau, các ngươi lấy thân thể của con người đường đường chính chính đứng trên mảnh đất này, đến lúc đó cùng nhau nữa bảo vệ một vùng thế giới!”

“Long Viêm bệ hạ vạn tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 91

Cứ như vậy, nguy cơ đáng sợ được xóa bỏ, sự xuất hiện của Đế Vương thiên cổ trở thành cảnh tượng mà những người được chứng kiến vĩnh viễn cũng không thể quên, mà chuyện ngày hôm nay cũng trở thành một thần thoại về sau.

“Sao lại có thể như vậy? Vì sao lại như vậy?” Nguyệt Diệc Hàn tựa như đã mất đi hồn phách, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, miệng không ngừng ní non.

Đột nhiên, đôi mắt Nguyệt Diệc Hàn hiện lên màu đỏ như máu, gần như trong khoảnh khắc ấy, một cỗ oán hận tập kích trong lòng Nguyệt Diệc Hàn trong nháy mắt, hắn không hề nghĩ ngợi đã dồn sức đánh ra một chiêu; Quân Mặc phản ứng kịp thời trong phút chốc, bàn tay lớn kéo Mộ Hoàng Tịch vào trong lòng, tiếp đó đánh ra một chiêu hóa giải chiêu thức của Nguyệt Diệc Hàn, sau đó lại đánh thêm một chiêu, thân thể Nguyệt Diệc Hàn không tránh kịp, lại chịu một chiêu này, cuối cùng bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống khoảng đất phía xa như điều đứt dây.

“Tuông sẽ thắng, nhưng lại thua không dậy nổi! Bởi vì thất bại của ngươi đã định trước rồi!” Đây là đánh giá sau cùng của Mộ Hoàng Tịch đối với Nguyệt Diệc Hàn.

“Hoàng nhi!” Quân Mặc mặc kệ Nguyệt Diệc Hàn, hắn ôm chặt lấy Mộ Hoàng Tịch, giờ phút này hắn không phải là Đế Vương cao cao tại thượng, mà là một nam nhân hết sức bình thường, một nam nhân với tình cảm vẫn vương vô cùng.

Tiếng gọi này khiến trái tim Mộ Hoàng Tịch run rẩy, tình cảm nhớ nhung luôn kiềm chế cũng tức khắc được giải phóng, tình cảm bùng lên như cuồng phong, nhưng vẫn còn chút kiềm nén: “Đồ ngốc, vẫn còn đang trong trận chiến!”

“À...!” Quân Mặc ngậy ngốc lên tiếng, có điều câu trả lời lại mang thâm ý khác, ngay sau đó, thân thể Mộ Hoàng Tịch được bế bổng lên, Quân Mặc ngồi trên lưng ngựa, ôm Mộ Hoàng Tịch trước ngực, Mộ Hoàng Tịch kinh ngạc, sau đó là vui mừng: “Hi nhi!”

Con ngựa toàn thân tuyết trắng Quân Mặc cười, không phải là Hi nhi mà đã lâu Mộ Hoàng Tịch không thấy thì còn là ai nữa? Nghe tiếng Mộ Hoàng Tịch gọi, tinh thần Hi nhi lập tức tỉnh táo, giống như đề biểu đạt cảm xúc của chính mình, lập tức tung vó chạy, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Quân Mặc nhìn Mộ Hoàng Tịch vui vẻ đơn thuần vô cùng, nhất thời cảm thấy ghen tỵ, cảm giác một người sống sờ sờ như hắn đây lại không bằng một con ngựa, có điều dù rất ghen tỵ, nhưng vẫn là vui mừng khi gặp lại, còn có tình yêu sâu đậm không tan đi nổi.

“Xuyt!” Trờ lại quân doanh, Quân Mặc liền ôm Mộ Hoàng Tịch vào quân trường, vòng qua bình phong bằng gỗ được bố trí ở bên trong, sau đó đặt nàng trên giường lớn, tiếp theo thân thể bao phủ lên, mắt thấy sắp sát thương tẩu hỏa*, Mộ Hoàng Tịch vội vàng ngăn lại: “Đừng! Hiện giờ không được!”

(*sát thương tẩu hỏa: lau súng cướp cò, lúc đang lau súng xảy ra sự cố cướp cò, xảy ra sự việc ngoài ý muốn)

“Vì sao?” Quân Mặc nhủ mảy, trong mắt toàn là dục vọng kìm nén, cộng thêm dung mạo tuyệt mỹ của hắn, quả thực là mê hoặc người khác vô cùng.

Mộ Hoàng Tịch ho khan hai tiếng, mắt tự nhiên quay đầu đi, lại phát hiện hơi thở của Quân Mặc vừa vịn phá trên cổ nàng, ngứa, càng khó chịu hơn so với vừa rồi: “Ta... Ta chưa tắm rửa, hơn nữa cả người đều là vết máu!”

Vốn tưởng rằng nói vậy Quân Mặc sẽ biết khó mà lui, ai ngờ Quân Mặc lại cười mỉa hoặc, ôm nàng lên, sau đó vén màn, trực tiếp tiến vào đại trường bên cạnh, xung quanh đại trường được bình phong bao quanh, mà ở giữa lại đặt một thùng tắm rất lớn, trong thùng tắm hơi nóng bốc lên, vừa nhìn đã biết mới được chuẩn bị không lâu, về mặt Mộ Hoàng Tịch đây hắc tuyến, một khắc trước vẫn còn đang ở bên bờ sinh tử, sao hắn lại có thể có tâm tư suy nghĩ chuẩn bị những thứ này?

Quân Mặc cũng không quan tâm Mộ Hoàng Tịch đang nghĩ gì, bàn tay lớn vung lên, y phục trên người Mộ Hoàng Tịch lập tức biến thành từng mảnh vải, ngay cả cái yếm và tiết khô cũng không cách nào may mắn thoát khỏi, vì thế, Mộ Hoàng Tịch trần truồng được Quân Mặc ôm vào trong ngực, dù Mộ Hoàng Tịch không kim được có chút xấu hổ, hăm răng khế cắn môi dưới: “Lần sau không được như vậy nữa!”

“Ừm!” Quân Mặc nhìn hai má nàng đỏ ửng, nét mặt hiếm thấy còn khiến hắn rung động hơn cả thân thể trần truồng của nàng, bàn tay thử nước ấm, cảm giác được rồi mới nhẹ nhàng thả Mộ Hoàng Tịch vào trong, khải giáp trên người hắn không biết đã được cởi xuống từ lúc nào, hiện tại chỉ có y phục đơn giản, bàn tay to vung lên, động tác lập lại tương tự, lập tức đã không còn vật che chắn, hắn cũng không cảm thấy khó xử, vào thùng tắm, ôm lấy Mộ Hoàng Tịch ở trong nước, da thịt kề sát, cảm giác tốt đẹp kia khiến hắn suýt nữa đã không kiềm chế nổi.

“Ừm!” Khẽ cắn vành tai Mộ Hoàng Tịch, hơi thở nóng bỏng phun trên cổ nàng, nghênh đón sự run rẩy chân thực của nàng, hắn động tình hôn nàng: “Hoàng nhi! Nhớ nàng!”

“Đừng...!” Mộ Hoàng Tịch muốn cự tuyệt, nhưng Quân Mặc lại bá đạo không cho nàng cơ hội cự tuyệt, nhanh chóng phủ kín môi nàng, ôm nàng vào lòng, bá đạo mà không mất đi dịu dàng, một hồi điên cuồng chỉ mới vừa bắt đầu!

Có lẽ là hai tháng xa cách đã đẩy nhấn nại của Quân Mặc đến cực hạn, cho nên hắn điên cuồng muốn Mộ Hoàng Tịch như lần đầu tiên, muốn thể hiện nỗi nhớ nhưng hai tháng nay tới nàng, cũng muốn khám nàng vào tận xương tủy, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau!

Mộ Hoàng Tịch mệt đến mức thiếp đi, đợi tới lúc nàng tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã trống không, nàng khẽ đi chuyển, mới phát hiện bản thân tựa như vừa bị tháo dỡ, cả người đều giống như không còn là của chính mình, có điều mặc cho trên người đau nhức, nhưng một chỗ kia lại cảm thấy lạnh lạnh, hiển nhiên hắn đã bôi thuốc cho nàng, Mộ Hoàng Tịch không nói gì, đây đều là do ai tạo nên chứ?

“Tỉnh rồi?” Quân Mặc vừa mới thu xếp vài chuyện sau cuộc chiến, tiến vào liền thấy Mộ Hoàng Tịch đang im lặng nhìn trời, xót nàng nhưng đồng thời cũng thỏa mãn vô cùng với kiệt tác của chính mình.

Mộ Hoàng Tịch tặng cho hắn một ánh mắt như dao găm: “Người vô lại!”

“Ha ha ha!” Trái lại, Quân Mặc nở nụ cười, trong ngực khẽ rung động, bộ dáng tuyệt mỹ khiến người khác trống ngực dồn dập; bàn tay lớn ôm Mộ Hoàng Tịch vào lòng, hai tay bắt đầu dạo chơi trên thân thể nàng, lại xoa bóp cho nàng hết sức nhẹ nhàng, người tập võ không chế huyết vị tương đối chính xác, hơn nữa hắn còn cân nhắc sử dụng lực rất tốt, cho nên Mộ Hoàng Tịch tạm thời quên đi chuyện xấu hắn làm, thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của hắn, có điều... Sao bàn tay kia càng ngày càng đi xuống vậy? Mộ Hoàng Tịch chụp lấy bàn tay háo sắc kia, tức giận: “Người đừng quá đáng!”

Ý đồ bị phát hiện, Quân Mặc ngượng ngùng cười: “Tuân mệnh!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không để ý tới sự đùa nghịch của Quân Mặc, tự mình điều chỉnh một vị trí thoải mái, hỏi: “Hiện giờ tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

Quân Mặc vẫn còn đang ngắm nghía mái tóc đen nhánh của Mộ Hoàng Tịch: “Bên phía Nam Chiếu đã lui binh, cho nên binh lính đều không còn ý chí chiến đấu, có lẽ không bao lâu nữa Nam Chiếu sẽ đưa thư cầu hòa tới!”

“Vậy còn người? Nhận thư cầu hòa sao?”

Quân Mặc nhếch môi: “Không phải ngày trước Hoàng Nhi đã nói sao, muốn gây dựng thiên hạ bằng chính năng lực của mình, hiện giờ chẳng phải là thời cơ tốt nhất sao?”

Quân Mặc muốn thiên hạ này, điều này không thể nghi ngờ, mà lúc này tứ quốc đã loạn, đúng lúc là thời cơ tốt nhất để thống nhất thiên hạ, đương nhiên hắn sẽ không uổng phí một cơ hội tốt như vậy, Mộ Hoàng Tịch hiểu rõ điều này.

Lúc đang nghỉ ngơi bên cạnh Mộ Hoàng Tịch, đại quân của Quân Mặc đã bắt đầu xuất phát đến Vân Châu, nội trong ngày hôm nay chắc chắn phải đoạt được Vân Châu, mà lần này chiếm được Vân Châu là nhẹ nhàng nhất, nhờ có chuyện ngày hôm qua, binh lính ở Vân Châu gần như không hề có lòng

phản kháng, quân đội của Quân Mặc vừa đến, lập tức có người mở cửa đầu hàng, cuối cùng trừ bỏ một vài tướng lĩnh còn có vẻ ngoan cố, toàn bộ đại quân Vân Châu đã bị Quân Mặc thu thập, ban đêm đại quân đóng quân ở Vân Châu, cuối cùng cũng mở ra cửa lớn đến Nam Chiếu.

Ban đêm, Quân Mặc liên tục bàn bạc việc hành quân với các tướng lĩnh, đã hạ quyết định, trước khi đội ngũ cầu hòa của Nam Chiếu đến, bọn họ nhất định phải tập trung lực lượng mạnh nhất, đánh bại tối đa các thành trì, thừa thế xông lên.

Nói liền làm liền, Quân Mặc tập hợp đầy đủ trăm vạn đại quân, ngày thứ hai liền bắt đầu xuất phát tới gần thành trì.

Thời gian hai tháng, đại quân của Quân Mặc thế như chẻ tre, chỉ trong thời gian ngắn đã chiếm lĩnh bảy tòa thành lớn, thành nhỏ và một số thôn trấn, mà kế hoạch tiến công của Quân Mặc vô cùng đặc biệt, hần cũng không tiến quân thần tốc, đánh một mạch đến Hoàng đô của Nam Chiếu như những người khác, mà dùng cách vây quanh, cắt từng chút từng chút lãnh thổ của Nam Chiếu trên bản đồ thành của Tây Việt; cùng lúc đó lại thu phục rất nhiều binh sĩ của Nam Chiếu, trăm vạn đại quân ban đầu, hiện giờ đã tăng đến hơn 150 vạn, đại quân chia làm ba nhánh, hai nhánh do mười tướng lĩnh dẫn dắt tiến công trái phải, mà Quân Mặc tiếp nhận nhánh còn lại, di chuyển dần về phía Hoàng đô Nam Chiếu.

Mà hai tháng này, Mộ Hoàng Tịch cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày đều có vô số bò câu đưa thư bay tới, vô cùng mệt mỏi lại bay ra ngoài, ngoài trận chiến này, vẫn còn một trận chiến khác không thấy máu tanh nhưng cũng vô cùng quyết liệt đang diễn ra.

Ngọc Phi Tinh biết nòng an toàn, lập tức hợp tác với Bắc Đường Ngọc, hai người cộng thêm Tư Đồ Cảnh, bắt đầu tiến công toàn diện vào tất cả cửa hàng và thế lực của Nguyệt gia.

Những lão nhân của Nguyệt gia dù thông minh nhanh trí, nhưng vẫn kém xa Nguyệt Diệc Hàn, hơn nữa cũng đã lớn tuổi, sao có thể trở thành đối thủ của bọn họ; Nguyệt Vô Song may mắn giữ được một mạng, hiện tại tạm thời thay mặt thân phận Nguyệt Diệc Hàn chủ trì đại cục, đáng tiếc dù nòng ta có tài, nhưng cũng không có tác dụng ở phương diện này, hiện giờ đã gặp đến độ sức đầu mẻ trán rồi.

Trong thời gian ngắn, thế lực của Nguyệt gia ở Tây Việt đã không còn dư lại bao nhiêu, Mộ Hoàng Tịch theo lời hứa trước đây, khôi phục lại quyền khai thác một phần ba quặng sắt cho Tư Đồ gia, cho Tư Đồ gia về vang giống như năm xưa, mà Tư Đồ Cảnh rốt cuộc cũng có thể xuất hiện đường đường chính chính trước mặt người khác, điều khiến Mộ Hoàng Tịch bất ngờ chính là, dù Tư Đồ Cảnh vui vẻ, nhưng lại không tiếp nhận, hần nói những thứ này đều là nhờ Mộ Hoàng Tịch, hần vĩnh viễn trung thành với Mộ Hoàng Tịch, cho nên hần không cần những thứ này, Mộ Hoàng Tịch hiểu ý, cười, cũng không có ép, cuối cùng dứt khoát để toàn bộ cửa hàng mang tên Tư Đồ Cảnh, trung thành là phải trải qua khảo chứng, hi vọng Tư Đồ Cảnh sẽ không khiến nòng thất vọng.

Ban đêm, Quân Mặc trở lại phòng, thần sắc có chút mệt mỏi, sau khi hỏi thăm nòng, lập tức lại quay lại xử lý chính vụ; Mộ Hoàng Tịch nhìn đáng vẻ của hần, nhũn mày lo lắng, đi theo hần vào thư phòng, quét mắt nhìn một chồng tấu chương trên bàn: “Mấy ngày liền bọn ba người còn chưa kịp nghỉ ngơi, hôm nay đi nghỉ đã, ngày mai xử lý sau được không?”

Quân Mặc lấy ra một xấp nhỏ từ chồng tấu chương kia, cười nói: “Ta chỉ cầm xem những cái này thôi, những việc khác đều đã xử lý tốt rồi, các đại thần lo lắng, ta lấy ra xem qua mà thôi!”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch mở một bản tấu chương ra, mới phát hiện phía trên chính là chữ viết của Quân Hạo Hiên, lúc này mới nhớ tới tháng trước nòng thấy Quân Mặc vừa phải dẫn binh vừa phải xử lý triều chính, cho nên hần bắt đầu dùng đến Quân Hạo Hiên, hiện giờ Quân Hạo Hiên là Nhiếp Chính vương, xử lý toàn bộ chính vụ trong triều, có điều dù sao Quân Hạo Hiên cũng từng tạo phản, vẫn có người không tin hần, cho nên mới gửi tấu chương tới nơi này cho Quân Mặc, để hần xem lại một lần.

Nàng đặt tấu chương ở một bên: “Tự cho là thông minh!”

Quân Mặc đặt cây bút trong tay xuống: “Những đại thần này đương nhiên không thể tin tưởng hần giống nòng, có điều hoài nghi là hiển nhiên!”

Mộ Hoàng Tịch nhăn mặt nhăn mũi: “Sao lời này nghe như có chút chua vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dich Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Chương 92

Hơn hai tháng chiến tranh rốt cuộc tạm ngừng, nguyên nhân là bởi vì cuối cùng đặc sứ của Nam Chiếu đã tới, hơn nữa còn mang tới công chúa đẹp nhất Nam Chiếu.

“Công chúa đẹp nhất Nam Chiếu?” Khi nghe được tin tức này, Mộ Hoàng Tịch không khỏi cười.

“Nương nương! Hoàng thượng cũng không có lòng hòa thân, nương nương không cần lo lắng, hơn nữa dù là nữ tử xinh đẹp đi chăng nữa, cũng không bằng địa vị của nương nương ở trong lòng hoàng thượng!” Thanh Qua thấy Mộ Hoàng Tịch cười như thế, trong lòng bắt đầu gấp gáp, nếu nương nương hiểu lầm hoàng thượng thì sẽ không tốt.

Mộ Hoàng Tịch thấy vẻ mặt khản trương của Thanh Qua, tức giận nói: “Thoạt nhìn Bồn cung không tin tưởng chủ tử của các người như vậy sao?”

Thanh Qua im lặng, lời này không thể tùy tiện nhận!

Giờ phút này Quân Mặc vẫn còn ở bên ngoài tiếp kiến sứ thần Nam Chiếu, Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhàng đứng đưa mái tóc của mình, ngay sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, một nụ cười mỉa mai hoặc mang theo tính toán xuất hiện ở trên môi, sau đó không nhìn Thanh Qua, trực tiếp xoay người đi ra phía sau bình phong.

Một màn kia cười rơi vào trong mắt của Thanh Qua, nhất thời lạnh run một cái, trong lòng bắt đầu đánh trống, nương nương đang làm gì? Chẳng lẽ bởi vì lời nói của hắn mà tức giận? Hay nàng vẫn còn đang so đo với công chúa đẹp nhất gì đó? Không được, ta phải đi trước nói cho chủ tử, ngàn vạn lần không thể bị công chúa gì đó mê hoặc, nếu không đến lúc đó nương nương nổi giận sẽ thảm.

Thanh Qua đi thật nhanh tới đại điện Quân Mặc đang tạm thời xử lý chính sự, lúc tới Quân Mặc vẫn đang tiếp kiến đặc sứ Nam Chiếu, hắn cũng không thể đột ngột xuất hiện, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Trong đại điện, Quân Mặc ngồi ở chỗ cao trên Long Tháp, sắc mặt hân hân băng hàn, không giận tự uy, thân thể cao lớn giống như cây tùng, giống như một vị thần ngồi ở chỗ cao nhìn xuống thiên hạ; ở dưới kia hai sứ thần Nam Chiếu liên tiếp khen tặng nịnh nọt, nhưng Quân Mặc không cho sắc mặt, khiến sứ thần ở dưới kia hoang mang trong lòng, trong chốc lát trên trán đã rơi mồ hôi như mưa.

Rốt cuộc, một sứ thần lấy dũng khí nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Hoàng đế của thần vì biểu hiện thành ý, lần này đặc phái chúng thần đưa công chúa đẹp nhất Nam Chiếu là Cơ Dao cùng đến trước!”

“Công chúa chúng thần là đệ nhất mỹ nhân Nam Chiếu, tính thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, hơn nữa còn biết võ thuật, hôm nay đặc biệt vì hoàng thượng chuẩn bị một khúc Kiếm Vũ, xin hoàng thượng thưởng thức!”

Dứt lời, hai người được buộc chặt tóc đi ra, sau đó một khúc tiếng sáo không biết từ chỗ nào vang lên, tiếp đó bóng dáng màu trắng bay tới từ cửa, trong tay của nàng ta cầm một thanh trường kiếm, nhắm thẳng vào Quân Mặc, các tướng lĩnh bên cạnh kinh hãi, lập tức đưa tay khóa lên trên thân kiếm, nhưng sau một khắc, nàng kia theo tiếng sáo huy động trường kiếm trong tay, sức lực mạnh mẽ rồi lại mang theo dịu dàng của nữ tử, vũ điệu sắc bén lại mỉa mai hoặc mỉa mai; nàng ta mang theo cái khăn che mặt, làm cho người ta không thấy rõ bộ dạng của nàng ta, chỉ có một đôi mắt phượng hẹp dài lộ ở bên ngoài, mỗi một lần ngoái đầu nhìn lại nhìn về phía Quân Mặc, ở trong đôi mắt nhẹ nhàng như nước đó có ý muốn nói lại thôi, làm cho người ta liếc mắt nhìn cũng sẽ bị nàng ta đầu độc, một tướng lĩnh ở dưới bị mê hoặc đến đỏ mắt đỏ tai, nhưng ngại vì Quân Mặc ở chỗ này, cho nên không có người nào dám có hành động quá giới hạn.

Đột nhiên, nàng ta vút bỏ trường kiếm trong tay, từ trong tay áo bay ra hai dải lụa trắng, cả người nhanh chóng xoay tròn, dải lụa trắng xẹt qua trên không trung tạo thành hình tròn, cả người nàng ta thoạt nhìn như một đóa hoa trắng, đáng tiếc điệu múa này rõ ràng rất tiên khí, nhưng lại phối hợp với ánh mắt mỉa mai hoặc quyến rũ của nàng ta, khiến điệu múa này lập tức thay đổi mùi vị.

Ánh mắt của Quân Mặc nhìn điệu múa phía dưới, mặc kệ nàng ta quyến rũ như thế nào, hắn đều chưa từng chớp mắt, giống như trước mắt hắn chỉ là một mảnh vải trắng, ánh mắt mỉa mai hoặc này cách biệt hẳn.

Trong ánh mắt Cơ Dao lóe lên một thoáng tức giận, nàng ta tự nhận thuật mỉa mai hoặc của mình đệ nhất thiên hạ, vì sao Quân Mặc này không bị nàng ta quyến rũ? Chẳng lẽ là công lực của nàng ta còn chưa đủ?

Trong lòng không chịu thua, Cơ Dao xoay chuyển ánh mắt, sau một khắc hai cánh tay của nàng ta mở rộng, áo khoác màu trắng phía ngoài trong nháy mắt bay ra ngoài, lộ ra vũ y đơn bạc bên trong, chất liệu vũ y gần như trong suốt, hơn nữa vải vóc cực ít, chỉ cần nàng ta chuyển động, bắp đùi thon dài tuyết trắng lập tức lộ không sót gì, động tác lớn là có thể thấy được địa phương bí mật mờ hồ kia; quan tướng lĩnh bên này chưa bao giờ gặp trường hợp mỉa mai hoặc như thế, thiếu chút nữa chảy máu mũi, ngay cả Thanh Qua núp trong bóng tối cũng thiếu chút nữa rút từ trên xà nhà xuống, sớm biết thế thì canh giữ ở ngoài cửa nương nương cho rồi, tới nơi này quả thật là chịu tội.

Nhìn ánh mắt si mê của mọi người, Cơ Dao hả hê ngẩng đầu, nhưng mà khi nhìn về phía Quân Mặc, lại thấy hắn vẫn giữ vững vẻ mặt ban đầu, thậm chí ánh mắt kia đã dời đến chỗ khác; trong mắt lóe lên không cam lòng, ngay sau đó cười đến càng xinh đẹp, biên độ uốn éo vòng eo càng lúc càng lớn, rất tự hào ngực, eo thon, mông tươi ngon, toàn bộ đều bị lộ ra ngoài, sau đó nàng ta lắc lắc từng chút từng chút đi về phía Quân Mặc, chậm rãi đến gần hắn, sau đó từng chút từng chút ngang nhiên xông tới chỗ hắn.

Thanh Qua hô to: Hoàng thượng, mau tỉnh táo! Sắp xảy ra chuyện!

Có lẽ là nghe được giọng của Thanh Qua, khi Cơ Dao chỉ còn cách Quân Mặc một mét, con người như dao của Quân Mặc liếc qua, khiến trong nháy mắt động tác của Cơ Dao cứng ngắc, cố gắng coi thường sợ hãi trong lòng, Cơ Dao tiếp tục uốn éo, nhưng lại không dám đến gần Quân Mặc, chỉ khi điệu múa kết thúc là nằm rạp ở dưới chân của Quân Mặc, nàng ta cố ý ngẩng đầu lên, làm ra tư thế mong đợi, mà bộ ngực tuyết trắng gần như sắp bị nàng ta nện ra luôn rồi! Báu vật tuyệt sắc như thế, nàng ta cũng không tin hắn sẽ không động lòng.

Đột nhiên, ngoài cửa có một tiếng quát to: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Thân thể Thanh Qua rét run: Thảm rồi! Thảm rồi! Nếu để nương nương nhìn thấy nữ nhân kia nằm ở dưới chân chủ tử, nhất định sẽ hiểu lầm!

Sau một khắc, Mộ Hoàng Tịch cũng đã bước chân vào cửa chính, nàng mặc trang phục màu đen dùng đai lưng Phượng, khoác một cái áo lụa mỏng hoa văn màu đen, bao lấy eo nhỏ nhắn, bước chân tao nhã, váy dài vung lên, hương thơm đầy tay áo; tóc của nàng dùng một ngọc bài cài lên, đơn giản lại có vẻ tao nhã cao quý, hợp với khuôn mặt mỹ lệ của nàng, lập tức thanh trừ điệu múa mỉa mai hoặc làm không khí ngột ngạt kia.

Mộ Hoàng Tịch bước vào phòng, tùy ý nhìn quanh bốn phía, cuối cùng rơi vào vẻ mặt kinh ngạc của nữ tử đang nhìn trên người mình, mà giờ phút này nàng ta còn duy trì tư thế mị hoặc nằm rạp trên mặt đất; Mộ Hoàng Tịch nhìn lướt qua rồi ngẩng đầu nhìn Quân Mặc cười: “Từ lúc nào thì tìm được một Vũ Cơ xinh đẹp như vậy? Sao không nói với thiếp một tiếng!”

“Lần trước quân ta đại thắng, thiếp chỉ muốn tìm một đào kép đến biểu diễn cho tướng sĩ chúng ta, nhưng vẫn không tìm được, hôm nay lại nhìn thấy, tối nay các tướng sĩ sẽ có vui vẻ, xem như là khao thưởng đến chậm!”

Mộ Hoàng Tịch vừa dứt lời, Cơ Dao lập tức tức giận: “Mặc dù ngài là hoàng hậu Tây Việt, nhưng cũng xin chú ý ngôn ngữ của ngài, bản công chúa là công chúa cao quý của Nam Chiếu!”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch ‘cả kinh’, thờ dài nói: “Thì ra là công chúa! Là Bôn cung nói sai, Bôn cung vừa vào đã nhìn thấy có người giống như chó nằm ở chỗ này, ta còn cho rằng là kỹ nữ hạ tiện!”

Cơ Dao giận dữ, nàng ta là công chúa của Nam Chiếu, lại biết thuật mị hoặc, mặc kệ là ai thấy nàng ta đều chỉ có tôn kính và ái mộ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói như vậy với nàng ta: “Lớn mật, người dám bắt kính với bản công chúa?”

Mộ Hoàng Tịch nhú mày, không thèm để ý nói: “Sợ là công chúa nhầm thân phận của mình rồi, Bôn cung là quốc mẫu Tây Việt, một công chúa nho nhỏ như ngươi, cũng muốn Bôn cung cung kính?”

Sứ thần Nam Chiếu chột lau mồ hôi, gần như là bỏ nhào ra: “Hoàng hậu nương nương bớt giận, Cơ Dao công chúa cũng không cố ý mạo phạm, hoàng hậu nương nương khoan hồng độ lượng, tạm tha thứ cho công chúa lần này đi ạ!”

Dứt lời lập tức khuyên Cơ Dao: “Công chúa! Đây chính là hoàng hậu nương nương của Tây Việt, ngài chớ quên mục đích của chuyến này!”

Cơ Dao không ngu ngốc, lập tức ngăn chặn hận ý với Mộ Hoàng Tịch, quay đầu lại nhẹ nhàng cúi đầu với Quân Mặc, trong nháy mắt trông mắt cũng tràn đầy nước mắt, thật giống như bị uất ức lớn, hơi nức nở nói: “Là Cơ Dao lỗ mãng, xin hoàng thượng thứ tội!”

Đều nói ngu ngốc khi nữ nhân đối phó nữ nhân, nữ nhân thông minh là nên đối phó nam nhân! Hiện nhiên Cơ Dao là loại sau, cho nên nàng ta nhận sai với Quân Mặc, hơn nữa còn bày ra bộ dạng làm người ta yêu thương, sợ rằng thế gian không người nào có thể ngăn cản được, đáng tiếc, Quân Mặc không phải người của thế gian này!

Đến nhìn hán cũng chưa từng nhìn Cơ Dao một cái, chỉ nhìn Mộ Hoàng Tịch, con người trở nên dịu dàng, nhất là khi thấy trang phục trên người Mộ Hoàng Tịch, quả thực là vô cùng hài lòng; phải biết Mộ Hoàng Tịch không thích ăn mặc, cho nên mặc y phục đều rất tùy ý, cung trang càng thêm khó mặc một lần, ngày hôm nay nàng lại mặc một bộ y phục như vậy ra ngoài, đẹp đến làm hán có cảm giác hít thở không thông, đứng dậy giờ tay lên nắm lấy tay nàng, sau đó hai người cùng nhau ngồi vào trên Long tháp, giọng nói lạnh lùng lại mang theo nhu tình: “Hôm nay không ngủ trưa sao? Là người bên ngoài ám tị đến nàng?”

Mộ Hoàng Tịch nhú mày nói: “Không biết thế nào hôm nay vẫn không cách nào ngủ được, nghe nói chàng ở đây triệu kiến người Nam Chiếu, nên tới đây xem một chút, có làm phiền chàng hay không?”

Sắc mặt của Quân Mặc bất động, nhưng trong lòng thì ngọt, Hoàng Nhi của hán ghen! Trong khoảng thời gian này bởi vì nàng một đường bốn ba đi theo, cho nên đặc biệt thích ngủ, nhất là buổi trưa, chỉ cần một ngày không ngủ đến buổi chiều sẽ không có một chút tinh thần, hiện tại đặc biệt tới đây, hiện nhiên là bởi vì công chúa của Nam Chiếu đưa tới, rõ ràng ghen, vẫn còn không thừa nhận!

“Sẽ không! Vốn ta cũng muốn gọi nàng tới, nhưng lại sợ quấy rầy nàng, không ngờ chính nàng đến rồi!”

“Chuyện tốt như vậy tại sao có thể bỏ qua!”

Cơ Dao duy trì tư thế hành lễ nghe hai người phía trên người một câu ta một câu, hoàn toàn không để mắt đến tất cả mọi người ở dưới kia, tay giấu trong tay áo nắm thật chặt, trong mắt tràn đầy không cam lòng; trong nháy mắt Quân Mặc đứng dậy, nàng ta cho rằng hán tới đỡ mình, trong lòng mới vừa có một chút vui vẻ, lại nhìn thấy hán kéo vị hoàng hậu kia đi qua; hơn nữa hán còn dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói chuyện, trái tim của nàng ta giống như bị người hung hăng dầy xéo.

Nàng ta không tin! Nàng ta không tin hán không có chút ý đồ với mình; không cam lòng ngẩng đầu, lại nhìn thấy gò má nhu hòa này của Quân Mặc, tuần mỹ không như người phạm, còn có màu đen như Hắc Diệu Thạch* trong con ngươi, giờ phút này dịu dàng đến muốn chảy ra nước, có cái gì đó, trong khoảnh khắc đó nện vào trong lòng nàng ta, làm nhịp tim nàng ta bắt đầu nhảy lên không quy luật, thậm chí có loại cảm giác sau một khắc sẽ hít thở không thông. (*Hắc Diệu Thạch: Đá thủy tinh núi lửa, còn có tên gọi khác là đá vô chai.)

Rốt cuộc, nàng ta hiểu! Ánh mắt trở nên nhất định phải đoạt được: người nam nhân này chắc chắn nàng ta phải có được!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 93

Cơ Dao bị lưu lại, kể cả những sứ giả kia đều ở lại Tây Việt, bởi vì không có được câu trả lời xác thực của Quân Mặc nên bọn họ không dám rời đi. Mà bọn họ không biết, sở dĩ Quân Mặc dừng công kích lại là bởi vì quân lương của Tây Việt còn chưa tới, nếu như tiếp tục tiến công đường dài, đến lúc đó Tây Việt nhất định sẽ lâm vào cục diện bất lợi, đúng lúc bọn họ đến gặp phải cục diện hòa hoãn này.

Cơ Dao cũng mặc kệ cái gì hòa thân với Nam Chiếu, hiện tại nàng ta chỉ một lòng muốn nhào đến trước mặt Quân Mặc, mỗi ngày đều ăn mặc thật xinh đẹp đến lác lư trước mặt Quân Mặc, chỉ rất đáng tiếc, Quân Mặc chưa từng ra khỏi nơi đó bao giờ, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng binh lính quân đội lại được nhìn một lần cho thỏa.

Cửa Chủ Điện bị đẩy ra, Mộ Hoàng Tịch hé mắt nhìn bóng người đang đong đưa tiến vào, khinh miệt nhếch môi: “Công chúa vào đây có chuyện gì?”

Cơ Dao làm như không nhìn thấy vẻ khinh thường của Mộ Hoàng Tịch: “Ta làm bánh ngọt Nam Chiếu, đặc biệt dâng lên cho hoàng thượng nếm thử một chút, hoàng hậu nương nương có thể mời hoàng thượng tới giúp ta không?”

Không thể không thừa nhận, Cơ Dao là một nữ nhân thông minh, mặc dù biết quan hệ của hai người vĩnh viễn đều không thể hòa thuận, nói không chừng trong lòng nàng ta hận nàng đến muốn chết, nhưng nàng ta vẫn có thể giữ sắc mặt bình thản, thậm chí còn mang theo nụ cười yếu ớt khi đối diện với nàng, chỉ dựa vào một phần công lực này cũng đủ để cho người ta ghé mắt. Chỉ có điều rất đáng tiếc, tuy Mộ Hoàng Tịch nàng thường thức nhưng chưa bao giờ cho nữ nhân mơ ước nam nhân của mình.

“Hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc! Há có thể vì một chút bánh ngọt mà vứt bỏ quốc gia đại sự? Huống chi nơi này cũng đã từng là quốc thổ Nam Chiếu, muốn ăn bánh ngọt Nam Chiếu còn không dễ sao?”

Nghe vậy, bàn tay đang bung mâm của Cơ Dao thiếu chút nữa bóp vỡ cái mâm, trên tay nổi gân xanh, sắc mặt mím cười, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cắn răng: “Hoàng hậu nương nương! Ngươi sợ rồi à? Sợ ta xuất hiện trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không thêm nhìn ngươi nữa?”

Mộ Hoàng Tịch nhàm chán liếc mắt xem thường: “Ngươi thật tự tin!”

“Nếu không phải như thế, vậy vì sao hoàng hậu nương nương vẫn luôn khiến hoàng thượng trốn tránh ta, vì sao không để cho ta gặp hoàng thượng? Thân phận của ta không hề thấp hơn ngươi, có bản lĩnh chúng ta cạnh tranh công bằng!” Cơ Dao bức bách.

Mộ Hoàng Tịch hoàn toàn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc để nhìn nàng ta: “Ngươi muốn Bồn cung lấy phu quân của chính mình ra cạnh tranh công bằng với ngươi, đầu óc ngươi có bị bệnh à?”

Mộ Hoàng Tịch bày tỏ thật rất khó mà lý giải suy nghĩ của những người này, hiện giờ Quân Mặc đã là của nàng, nàng sẽ ngu ngốc đến mức cảm thấy gì đó đã là của mình để cạnh tranh với người khác? Nàng ta không cảm thấy bản thân mình đưa ra yêu cầu như vậy rất ngu ngốc sao?

“Ngươi” Bị Mộ Hoàng Tịch mắng trắng trợn như vậy, Cơ Dao cảm thấy vô cùng xấu hổ: “Ngươi rõ ràng đang sợ! Nếu như ngươi tự tin trăm phần trăm, cho dù ta có tranh với ngươi thì hẳn cũng là của ngươi, nhưng ngươi lại không dám tranh giành với ta, chứng tỏ ngươi hoàn toàn đang sợ hoàng thượng sẽ lựa chọn ta!”

Mộ Hoàng Tịch nâng trán, rốt cuộc nàng ta lấy tự tin ở đâu ra vậy? Chỉ có điều, hai ngày nay quả thật rất nhàm chán, vui đùa với nàng ta một chút cũng không tệ, nàng lại vô cùng vui lòng khi nhìn thấy nàng ta chịu đựng chỗ Quân Mặc!

Một nụ cười tà ác nhanh chóng xẹt qua, Mộ Hoàng Tịch làm như thật bị chọc giận, vỗ án ký: “Được! Bồn cung đồng ý ngươi! Bồn cung cũng không tin hoàng thượng sẽ thích người như ngươi! Chỉ có điều bây giờ hoàng thượng đang luyện binh, ngươi cũng không thể đi quấy rầy hắn!”

“Hoàng hậu nương nương quả nhiên là người sáng khoái, vậy Cơ Dao lui xuống trước!” Khóe môi nhếch lên một nụ cười hả hê rồi đi, trong lòng Cơ Dao khinh thường, nàng ta còn tưởng rằng người hoàng hậu này khôn khéo rất nhiều đấy, thì ra cũng chỉ là một nữ nhân có gương mặt mà không có đầu óc, bị nàng ta dùng phép khích tướng khích một câu, thậm chí vị trí của hoàng thượng đã nói ra hết rồi.

Cơ Dao một lòng hả hê nên không nhìn thấy ở sau lưng mình, Mộ Hoàng Tịch đang dùng một ánh mắt vô cùng “đùa dai” nhìn mình chằm chằm, những suy nghĩ mới vừa rồi hoàn toàn là khắc họa chân thật của nàng ta, đáng tiếc Cơ Dao vẫn còn đang đắc chí!

Thanh Qua phụng mệnh bảo vệ Mộ Hoàng Tịch trong chỗ tối thấy vậy bày tỏ khinh bỉ cộng thêm đồng tình với nữ nhân kia, khinh bỉ nàng ta ngực lớn lại không có đầu óc, ngay cả vẻ mặt thật sự của Mộ Hoàng Tịch cũng không nhìn rõ, rõ ràng bản thân mình bị tính kẻ, kết quả còn làm ra dáng vẻ ta tính kẻ người khác, đồng cảm nàng ta tới tấp chọc Mộ Hoàng Tịch, mặc dù hẳn không hiểu biết mấy hẳn cũng biết nàng là người như thế nào, đắc tội nàng, kết quả không phải thảm bại thường đâu!

Cơ Dao trở về phòng của mình, gần như là không kịp chờ đợi thay một bộ trang phục cười ngửa, đến trước ngựa của mình xoay người lên ngựa, hiện ngang mạnh mẽ, sau đó đánh ngựa chạy thật nhanh về phía binh doanh Tây Việt bên ngoài thành! Mà trước đó một khắc, một Mã vương trắng như tuyết chở một bóng người màu đen chạy ra khỏi cửa thành.

Đại doanh quân đội Tây Việt, toàn thân Quân Mặc mặc Văn Long bào Ấm Long, hất ngời ngay ngắn trên đài cao, một thân khí thế Đế Vương không che giấu chút nào, dưới đất binh lính thao luyện cảm thấy áp lực phía trên, tất cả mọi người đều lên mười hai phần tinh thần, chỉ sợ phạm sai lầm trước mặt Đế Vương. Ngay cả tướng lĩnh cũng không dám tùy ý đi lại, nghiêm túc thao luyện quân đội.

Đột nhiên, một người cười hắc hắc chạy tới như bay từ bên hông vạn quân, lúc gần đến trước đài cao dùng sức thẳng ngựa, con ngựa hí dài, giò vó trước lên thật cao, người trên ngựa một tay ghim cương ngựa, thân thể ngựa ra sau, khăn đỏ sau lưng cuốn lên, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng mê người, một giai nhân mặc đồ cười ngựa.

Tất cả binh lính đang huấn luyện đều hơi chậm lại, nhưng sau một tiếng quát của huấn luyện viên lập tức hồi hồn, tiếp tục thao luyện.

Cực kỳ hài lòng hiệu quả mình mang tới, từ trên lưng ngựa Cơ Dao lật người xuống, sau đó nắm roi ngựa đi về phía đài cao, đáng tiếc nàng ta còn chưa bước lên, lập tức bị người ta ngăn lại: “Thật xin lỗi! Công chúa, nơi này không phải nơi người nên tới!”

Cơ Dao giận: “Ta chính là công chúa Nam Chiếu!”

Binh lính chẳng hề động dung: “Nơi này là binh doanh Tây Việt!” Roi giới rất rõ ràng!

Cơ Dao hận muốn chết: “Ta tới để hòa thân, về sau ta cũng sẽ là phi tử của hoàng thượng các ngươi!”

Mặt của binh lính vẫn không chút thay đổi: “VẬY CHỜ CÔNG CHÚA VÀ HOÀNG THƯỢNG THÀNH THÂN RỒI TRỞ LẠI!”

Giờ phút này Cơ Dao hận không thể rút kiếm giết người trước mắt này, chỉ một tên lính quèn mà cũng muốn làm nàng ta tức giận: “Nếu như ngươi không đi ta đi, chờ ta làm hoàng hậu Tây Việt rồi, người đầu tiên ta giết chính là ngươi!”

“Công chúa cứ tùy ý, chẳng qua Tây Việt ta đã có hoàng hậu rồi, còn nữa, nơi này là doanh trại, hậu cung không thể tham dự vào quân đội!”

Cơ Dao học máu, hăng hái mới vừa rồi hoàn toàn bị binh sĩ đáng chết này đã kích đến cặn bã cũng không còn nữa, chẳng lẽ nàng ta chỉ có thể tới đây? Thật vất vả mới có thể nhìn thấy Quân Mặc mà quay đi tay trắng như vậy? Cấn răng! Không cam lòng nha!

Đột nhiên, Cơ Dao mở mắt lui về phía sau một cánh tay, kêu lên: “Hoàng hậu, sao ngươi lại tới đây?”

Nàng ta vốn tưởng rằng sau khi binh lính nghe lời của nàng ta sẽ ý thức nhìn về phía sau, kết quả ngay cả mắt người ta cũng không thèm nháy, động tác chuẩn bị chuẩn êm của nàng ta cứng ngay tại chỗ, im lặng, chiêu này đối với hần không công hiệu!

Cơ Dao vô lực than thở: “Ngươi nói rốt cuộc ngươi muốn như thế nào đi! Ta nhất định phải nhìn thấy hoàng thượng của các ngươi, ngươi dàn xếp một chút được không?”

Binh lính không nói lời nào, thái độ rõ ràng mà kiên định!

Cơ Dao hoàn toàn bị đánh bại, nhưng nàng ta vẫn chưa bằng lòng rời đi, nàng ta đã thề nhất định phải lấy được Quân Mặc, cũng không thể lui bước ở đây được! Đột nhiên, ánh mắt của nàng ta liếc thấy một bóng dáng màu đen mảnh khảnh trên đài cao, trong nháy mắt Cơ Dao có loại tức giận bị lừa gạt: “Tại sao nàng ta lại ở chỗ này?”

Binh lính lạnh lùng mở mắt: “Bởi vì nàng ấy là hoàng hậu!”

“Hoàng hậu chết tiệt!” Cơ Dao giận không thể giải đáp, một chương đầy binh lính ra xông tới, chỉ vào người không nên xuất hiện ở đây, trong mắt tất cả đều là tức giận: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi lừa ta!”

Mộ Hoàng Tịch giờ ngón tay chỉ: “Nếu như Bồn cung nhớ không lầm, hình như ngươi cũng không nên ở chỗ này chứ?”

Cơ Dao giận đến dậm chân: “Rõ ràng ngươi nói cũng ta công bằng cạnh tranh!”

“Bồn cung cũng đã bảo ngươi không nên tới quấy rầy đây thôi!”

“Nhưng chính ngươi cũng tới! Ngươi không giữ lời gì hết!”

“Nơi này là binh doanh Tây Việt, tại sao bồn cung không thể tới?”

“Ngươi” Cơ Dao giận đến hộc máu, nhưng nhanh chóng thay đổi về mặt, cặp mắt rung rung vô cùng uất ức: “Hoàng thượng, ta.”

Khi ánh mắt chạm đến Quân Mặc, Cơ Dao cảm giác mình càng bị vũ nhục nhiều hơn Mộ Hoàng Tịch cho nàng ta, bởi vì Quân Mặc hoàn toàn không nhìn nàng ta, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn bỏ thí! Dưới chân của Cơ Dao lão đảo một cái, lần này nước mắt rơi thật, nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch: “Ngươi đặc biệt đến chê cười ta!”

Mộ Hoàng Tịch nhớ tới cuộc đối thoại vừa rồi của Cơ Dao và người nào đó nhất thời có chút buồn cười, ánh mắt liếc về Thanh Nguyên sau lưng Cơ Dao: “Lần đầu tiên phát hiện Thanh Nguyên lại độc lưỡi như vậy, thật là không chút lưu tình!”

Thanh Nguyên ăn mặc kiểu binh lính im lặng không lên tiếng, coi như là chấp nhận lời nói của Mộ Hoàng Tịch.

Mà Cơ Dao giống như là bị người ta làm nhục, tức giận chỉ vào hai người: “Các ngươi. Các ngươi liên hợp lại trêu ta!”

“Đáng chết! Ta phải trở về nói cho hoàng huynh ta biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Đổi mặt với gào thét của Cơ Dao, tất cả mọi người đều không có phản ứng, Mộ Hoàng Tịch kéo tay Quân Mặc đang tác quái trên lưng nàng một cái, trên mặt cười như không cười: “Xem ra công chúa Cơ Dao chuẩn bị khiến Nam Chiếu khai chiến với chúng ta! Như vậy hoàng thượng cũng không cần vì suy nghĩ có nên tiếp nhận Nam Chiếu cầu hòa hay không mà khổ não!”

Nghe vậy, Cơ Dao cảm giác mình bị gội một chậu nước lạnh, lạnh thấu tim, nang ta vậy mà lại quên mất mục đích của chuyến đi này, quên Nam Chiếu đang bị cắn nuốt, quên mình đang đứng trên quốc thổ Tây Việt, mà ở trong đó đã từng là lãnh địa Nam Chiếu. “Ta. . . .” Cơ Dao đột nhiên ý thức được vấn đề nghiêm trọng, mà lúc này ánh mắt lạnh lẽo của Quân Mặc quét tới, thân thể Cơ Dao lắc lư một cái, thiếu chút nữa đứng không vững lui về phía sau hai bước, rồi đi có chút chật vật.

Mộ Hoàng Tịch nhìn bóng lưng Cơ Dao, tầm tắc nói: “Nhìn như vậy thoải mái hơn, bỏ tính tình qua một bên cũng coi là đại mỹ nhân!”

Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch cười tà nhìn về phía Thanh Nguyên: “Thanh Nguyên à! Người cảm thấy công chúa Cơ Dao này như thế nào?”

Mặt Thanh Nguyên cứng đờ, hoàng thượng nói: “Thuộc hạ không thể đánh giá, kính xin hoàng hậu thứ tội!”

Mộ Hoàng Tịch tức giận chép chép mồm, một tia sáng tỏ thoáng qua trong mắt: “Thanh Nguyên cũng đã đến tuổi thành gia thất rồi, Bồn cung lại cảm thấy công chúa Cơ Dao này rất tốt, không bằng gả nàng ta cho người nhé!”

Quân Mặc mỉm cười phụ họa: “Chủ ý này rất tốt!”

Thanh Nguyên đang hoàng quỳ xuống đất: “Thuộc hạ chỉ muốn một lòng làm việc vì hoàng thượng, không muốn tư tình nhi nữ, Thanh Nguyên rất cảm kích tâm ý của nương nương, nhưng Thanh Nguyên sẽ không lấy công chúa Nam Chiếu, xin hoàng thượng, nương nương giáng tội!”

“Thật không cưới?” Mộ Hoàng Tịch xác nhận lần nữa, ngay sau đó dụ dỗ: “Cơ Dao này chẳng những người đẹp mà vóc dáng cũng vô cùng tốt, báu vật như vậy lấy về nhà trưng bày cũng được nha!”

Sắc mặt Thanh Nguyên đỏ lên: “Nương nương! Thuộc hạ còn có việc, xin được cáo lui trước!”

“Hà?” Nhìn Thanh Nguyên rời khỏi giống như lửa đốt tới mông, Mộ Hoàng Tịch khẽ nhếch miệng, thật ra thì nàng cảm thấy suy nghĩ này rất tốt nha! Huống chi Cơ Dao cũng không phải là hồng thủy mãnh thú, hấn chạy cái gì?

Thấy Mộ Hoàng Tịch hình như có chút thất vọng, Quân Mặc ‘tốt bụng’ nhắc nhở: “Không phải Thanh Nguyên còn có một đệ đệ sao?”

“Đúng rồi!” Mộ Hoàng Tịch hồi hồn kêu: “Thanh Qua!”

Sau một khắc, một bóng dáng màu đen hóa thành ánh sáng bay qua: “Nương nương, thuộc hạ đi xem người có thư không!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn bóng dáng kia chợt lóe rồi biến mất, càng tỏ ra khó hiểu, sao tất cả nam nhân đều biến tướng vậy? Không thương báu vật gì cả? Vì thế, Mộ Hoàng Tịch bày tỏ khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 94

Bông tuyết hồi hải bay xuống biểu thị mùa đông lại tới, trận này Tây Việt chinh phạt với Nam Chiếu cũng tiến vào giai đoạn nghỉ ngơi và hồi phục, bởi vì Cơ Dao Công chúa ở doanh trại Tây Việt, cho nên Nam Chiếu không có động tác quá lớn, nhưng Tây Việt cũng chưa bao giờ đồng ý hòa thân cùng Nam Chiếu! Hai bên cứ giằng co như vậy, tự mình đợi một thời cơ, chỉ là mục đích bất đồng mà thôi!

Giờ phút này, Mộ Hoàng Tịch ngồi bên giường, một tay đưa ra ngoài hứng bông tuyết, một tay cầm một phong thư, thư do Ngọc Phi Tinh viết, Nguyệt gia đã là nô mạt hết đà, qua mùa đông này, trên đại lục không còn Nguyệt gia tồn tại, mà đại bản doanh Nguyệt gia bị Ngọc Phi Tinh dùng người của Âm lâu bình định, hiện tại Âm lâu và Toái Ngọc hiển thống nhất tổng bộ.

Tin cuối cùng, Ngọc Phi Tinh nói hấn muốn đi du lịch thiên hạ, đến nơi hẻo lánh của đại lục xem một chút, bảo nàng không nên đi tìm hấn, cũng không cần lo lắng, đợi Tây Việt chân chính thống trị thiên hạ rồi, bọn họ sẽ gặp lại!

Mộ Hoàng Tịch xem xong thư, thật lâu không hề cử động, nàng hình như trở lại khoảnh khắc Ngọc Phi Tinh cứu mình, nhìn thấy dung nhan hấn so với Mẫu Đơn còn mỹ lệ hơn, khiến vạn vật thất sắc cười yếu ớt; bên tai có hấn che chở thủ thi thủ thi, trên tay còn có nhiệt độ của hấn; hiện tại chia lìa, đến khi nào mới có thể gặp lại? Lúc đi chung với nhau nàng không cảm thấy, nhưng hôm nay chân chính chia lìa dài lâu, vì sao không thể buông như thế? Trong lòng trong nháy mắt sụp đổ, đau đến hít thở không thông.

Cuối cùng từ trong bi thương hồi hồn, lại phát hiện trên mặt mình lạnh lạnh, vừa sờ mới phát hiện, thì ra nàng bất tri bất giác rơi nước mắt.

“Cộc cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên, truyền đến tiếng cung nữ: “Nương nương, có một vị công tử tự xưng là người ‘ Toái Ngọc hiền ’, hẳn muốn cầu kiến nương nương!”

Toái Ngọc hiền! Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt: “Cho hắn vào đi!”

“Dạ!”

Cửa bị đẩy ra, một thiếu niên môi hồng răng trắng mặc hồng y đi vào, Mộ Hoàng Tịch nhận thấy, hắn chính là nam linh trước kia Ngọc Phi Tinh yêu thích nhất, đáng tiếc nàng vẫn luôn không thích hắn, cho nên tới bây giờ cũng không hỏi tên của hắn!

“Chủ tử phân phó nô tài đem đồ giao cho Tôn chủ!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn hộp gấm trên tay hắn, không cần mở ra, nàng biết trong đó nhất định là lệnh bài Toái Ngọc hiền, Ngọc Phi Tinh lại muốn đưa Toái Ngọc hiền cho nàng, đây là muốn hoàn toàn rời đi sao?

Trong lòng giống như có gió lạnh thổi qua, trong lòng cũng lạnh: “Hắn còn nói gì không?”

“Không có!”

Mộ Hoàng Tịch quay đầu nhìn Hàn Mai ngoài cửa sổ mới vừa ra nộ, một chữ cũng không nói, bên trong phòng nháy mắt lọt vào tĩnh mịch.

Đột nhiên, thiếu niên kia ‘ phanh ’ một tiếng hai đầu gối quỳ xuống đất: “Luyến Tịch cả gan, xin Tôn chủ đưa Chủ thượng trở về!”

Mộ Hoàng Tịch ngẩn ra: “Ngươi nói ngươi tên gì?”

Thiếu niên khấu đầu: “Luyến Tịch, đây là Chủ Thượng đặt tên cho nô tài!”

“Luyến Tịch. Luyến Tịch.” Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhõm nỉ non: “Luyến Tịch sao?”

Luyến Tịch nằm sấp trên mặt đất, thân thể nhỏ yếu run lên: “Nô tài cầu xin Tôn chủ, Chủ thượng hẳn vẫn yêu ngươi, hẳn xưa nay không chạm qua Luyến Tịch, trước kia mỗi lần ngươi đi Toái Ngọc hiền nhìn thấy đều là hắn đang diễn trò, hắn cũng chỉ muốn Tôn chủ ghét hắn mà thôi; Khi còn bé Chủ thượng từng bị người ta bán vào Quán Nhi lâu, ở nơi bán thiu đó trải qua cuộc sống sống không bằng chết, mặc dù sau này hắn trở nên cường đại, nhưng trong lòng của hắn vẫn luôn có bóng đen, trước đó gặp Tôn chủ, nô tài chưa bao giờ thấy Chủ thượng cười thật lòng; Chủ thượng thật tâm yêu Tôn chủ! Nhưng nội tâm lâu chủ vẫn vô cùng tự ti, hẳn cho là thân thể mình bán thiu, xấu xa, không xứng với Tôn chủ, cho nên vẫn luôn làm một số chuyện khiến Tôn chủ ghét.”

“Trên đường cướp đoạt Ngọc Linh Lung lần đó, Chủ Thượng thật giống như biến thành người khác, hắn không còn mê mang, bắt đầu thân mật với Tôn chủ, bắt đầu muốn khiến Tôn chủ tiếp nhận hắn, nhưng Tôn chủ lại đột nhiên thành Hoàng Hậu.”

Phía sau Luyến Tịch nói gì, Mộ Hoàng Tịch cũng nghe không lọt rồi, thì ra bọn họ đã bỏ lỡ ở đó, nàng chỉ muốn nói hai chữ: thật ngu!

“Cầu xin Tôn chủ đưa Chủ thượng trở về có được hay không, lúc Chủ thượng đi, chỉ mặc một thân hồng y, cái gì cũng không mang, rời đi một mình, tấm lưng kia rất cô độc, rất bị thương.”

“Đưa về?”

“Đưa về có tác dụng sao?”

Nàng yêu Quân Mặc, điểm này không thể nghi ngờ, mặc dù nàng không nỡ để Ngọc Phi Tinh rời khỏi, nhưng nàng lại không thể đuổi theo, nàng không trả được tình cảm hắn muốn, cũng không có tư cách đưa hắn về, nàng không tìm được lý do để hắn lưu lại. Tình cảm thế giới không phải do mình, nàng không thể ích kỷ lần lượt tổn thương hắn, nếu như rời đi có thể làm hắn dễ chịu hơn một chút, nàng thả hắn rời đi; không thể yêu nhau, vậy thì quên đi!

“Ta nhớ được ngươi luôn ở Toái Ngọc hiền thay Phi Tinh xử lý mọi chuyện phải không?”

“Dạ!”

“Lấy ngọc lệnh về đi! Coi chừng Toái Ngọc hiền thật tốt, có lẽ có một ngày chủ nhân của nó sẽ trở về không chừng đấy chứ?”

“Tôn chủ, ngươi.”

“Đi thôi! Sau này đừng tới tìm ta! Coi như. Chưa từng biết ta.”

Không cảm xúc nhìn ánh mắt và vẻ mặt cuối cùng của Luyến Tịch, Mộ Hoàng Tịch nhìn ngoài cửa sổ mai lâm, giống như nhìn thấy bọn họ đã từng cùng nhau bước chậm trong tuyết, chỉ là, sau này sợ rằng sẽ không bao giờ có nữa!

Luyến Tịch rời đi, Mộ Hoàng Tịch mới quay đầu, con ngươi trống rỗng chống lại một con ngươi đen nhánh mà thâm trầm, Mộ Hoàng Tịch giống như nhìn tổn thương xẹt qua trong đó.

“Tại sao không đuổi theo?”

“Đuổi theo làm gì?”

“Hắn đối với nàng mà nói rất quan trọng?”

“Ừm!”

“Cứ như vậy để hắn rời đi?”

“Nếu không? Ta không tìm được lý do giữ hắn!”

“Nàng” Không đợi Quân Mặc nói gì nữa, Mộ Hoàng Tịch liền ngắt lời hắn, ánh mắt như lửa theo dõi hắn.

“Ta thừa nhận ta rất quan tâm hắn, vượt quá hữu nghị và tình thân, nhưng mà ta lại rõ ràng hơn ta yêu một nam nhân tên Quân Mặc, một nam nhân đã cứu ta vô số lần, một nam nhân nguyện ý vì ta đánh đổi mạng sống, một nam nhân để cho ta đau lòng.”

Lời Mộ Hoàng Tịch còn chưa nói hết, lập tức bị ôm thật chặt, sức lực không nhỏ, còn có cánh tay hơi run cũng tiết lộ tâm tình của hắn, có kích động, cũng có sợ, nam nhân cường đại đến có thể chinh phục thiên địa lại đang sợ. Mà trên đời có thể để hắn quan tâm, chỉ có Mộ Hoàng Tịch mà thôi!

Hồi lâu, rốt cuộc Quân Mặc buông Mộ Hoàng Tịch ra, cảm xúc trước nay dịu dàng chưa từng có, nhưng lại không nhắc chuyện mới vừa rồi, ngược lại nói: “Bên ngoài có một ‘khách’ đặc biệt, muốn đi xem một chút không?”

Mộ Hoàng Tịch thoáng nghi ngờ, có thể để Quân Mặc dùng xưng hô khách đặc biệt này thì người đó là ai đây?” “Đi xem một chút đi!”

Hai người cùng nhau đi tới đại điện, Mộ Hoàng Tịch liếc mắt liền nhìn thấy người ngồi đó: “Nam Hoàng Cơ Hách!”

Cơ Hách thấy hai người, đứng dậy cười một tiếng: “Hoàng Hậu đã lâu không gặp?”

Mộ Hoàng Tịch không để ý ông ta chào hỏi, chỉ nghi ngờ: “Vì sao Nam Hoàng không đi Nam Chiếu, ngược lại tới Tây Việt của ta đây?”

Cơ Hách không ngờ Mộ Hoàng Tịch thẳng thắn như thế, nhưng nhìn nét mặt Quân Mặc thật giống như không ngăn cản, cũng đi thẳng vào vấn đề nói: “Quả nhân từ Nguyệt gia ra ngoài, liền nghe nói Tây Việt và Nam Chiếu có chiến tranh, lần này là vì chuyện này mà đến!”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy, không chút khách sáo nói: “Nam Hoàng đã không phải là hoàng thượng Nam Chiếu, người tới đối với thế cuộc này cũng không thay đổi gì!”

“Hoàng hậu thật đúng là không khách sáo!” Hình như từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với ông như vậy, sắc mặt Cơ Hách cũng có chút cương, miễn cưỡng duy trì lễ phép: “Thực không dám đầu điểm, lần này quả nhân tới muốn cùng hoàng thượng Tây Việt làm một vụ giao dịch!”

Hoàng thượng Tây Việt? Ý là Hoàng Hậu nàng không đủ tư cách sao? Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, Nam Hoàng này thật xem mình là dư thừa!

Quân Mặc nghe vậy, con ngươi lãnh ngạo không mang theo nhiệt độ: “Nói đi!”

Lời không mang theo ý ‘mời’, quả nhiên là không khách sáo!

Cơ Hách đề xuất không vui trong lòng nói: “Quả nhân bị Nguyệt Diệt Hàn tính toán, mới làm Nam Chiếu đổi chủ, lúc này Nam Chiếu mới xuất binh nhằm vào Tây Việt, chọc giận Việt hoàng, quả nhân vì thế bày tỏ ý này thật sâu, nhưng đây đều là những người lòng muốn dạ thú kia, quả nhân tuyệt đối không cho phép!”

“Hữu nghị giữa Nam Chiếu và Tây Việt vẫn cùng tồn tại bình an vô sự, quả nhân hi vọng về sau cũng vĩnh viễn như thế, không nhắc đến chiến sự, tránh cho sinh linh đổ máu!”

Lời nói đến đây, Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc đều biết ý của ông, nhất thời trong lòng cười lạnh, mà Mộ Hoàng Tịch lại không chút khách sáo châm chọc nói: “Nếu như bốn cung không nhớ lầm, người có lẽ đã không còn là hoàng thượng Nam Chiếu mà?”

Sắc mặt Cơ Hách run lên, khi Đế Vương lập tức buông thả, ở Nam Chiếu, chỉ cần ông lộ ra vẻ mặt như vậy, ai cũng sẽ sợ ba phần, đáng tiếc ông quên, nơi này bây giờ là địa bàn Tây Việt, hơn nữa còn có một người ưu tú hơn ông, khi Đế Vương trên người Quân Mặc càng thêm mãnh liệt gào thét quát qua, Cơ Hách có cảm giác chân nhũn ra, nhất thời không dám coi thường Đế Vương này.

Giả vờ cười cười, sau đó mặt chân thành nói: “Gian nhân nắm quyền, mới làm quả nhân rơi vào tình trạng như vậy, nhưng triều đình Nam Chiếu vẫn có đại thần trung thành với quả nhân, cho nên hiện tại quả nhân muốn mượn binh của các người, chỉ cần quả nhân thuận lợi lấy lại ngôi vị hoàng đế, quả nhân cam kết, cắt mười thành trì đem tặng, hơn nữa ký kết hiệp nghị vĩnh viễn hòa bình cùng Tây Việt! Hai nước không xâm phạm lẫn nhau, vĩnh viễn hữu nghị!”

Mộ Hoàng Tịch đã không muốn nói thêm gì, bởi vì ông quả thật là ăn nói viển vông! Hiện tại bản đồ thiên hạ từng chút bị Tây Việt xâm chiếm, dựa theo đó, Tây Việt thống nhất thiên hạ có hi vọng rất lớn, coi như không thống nhất thiên hạ, tuyệt đối cũng là quốc gia mạnh nhất lớn nhất, sao còn thích ký kết

hiệp nghị hòa bình cùng Nam Chiếu gần diệt vong gì chứ? Mà ông đã bị đuổi xuống ngôi vị Hoàng đế, có tư cách gì nói điều kiện cùng Tây Việt?

“Theo lời Nam Hoàng, trăm cân suy nghĩ thật kỹ! Không bằng trước tiên Nam Hoàng ở nơi này, chờ trăm và Hoàng hậu thương nghị thật kỹ xem thế nào?” Hiển nhiên ý tưởng của Quân Mặc và Mộ Hoàng Tịch giống nhau, mặc dù ngoài miệng nói suy tính, thật ra một chút cũng không muốn suy tính.

Ngoài dự đoán, Cơ Hách cũng không vội vàng muốn được trả lời, chỉ đứng dậy rời đi, lúc đi ý vị sâu xa nhìn Mộ Hoàng Tịch một cái, bộ dạng một bộ đã tính trước, thật ra khiến Mộ Hoàng Tịch có chút ngạc nhiên là át chủ bài nào có thể làm cho ông tự tin như vậy? Nếu như nàng hiện tại đoán không sai, hẳn nhất định đã gặp Cơ Dao, hai người này thật không hổ là hai phụ tử, đáng vẻ không coi ai ra gì giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Chương 95

Ngày thứ hai, Quân Mặc vừa mới ra ngoài quân doanh, lập tức có thị nữ báo lại, nói Nam Hoàng muốn gặp nàng! Mộ Hoàng Tịch khẽ nhú mày, tối hôm qua nàng đã mơ hồ đoán được sát chiêu (đòn sát thủ) của Cơ Hách, nhưng không ngờ hẳn lại vội vã như thế, đứng dậy để thị nữ đi而复 giúp nàng, lúc này Mộ Hoàng Tịch mới nói: “Mời vào đi!”

Cơ Hách tiến vào dưới sự nghênh đón của thị nữ, lúc thấy Mộ Hoàng Tịch, nở nụ cười mang thâm ý: “Hoàng Hậu càng ngày lại càng xinh đẹp!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không cho rằng hẳn đang khen ngợi mình, ngồi lại trên nhuyễn tháp trên cao: “Nam Hoàng không ở Bắc viện nói chuyện phụ nữ (cha và con gái) với công chúa của người, lại chạy tới chỗ bản cung có việc gì sao?”

“Ha ha! Giữa ta và công chúa có chuyện gì để nói chứ, quả nhân và Hoàng Hậu đã không gặp nhau gần nửa năm rồi, cho nên mới muốn đến tìm Hoàng Hậu ôn chuyện cũ!”

“Bản cung không biết có chuyện gì để nói đây, người là Hoàng Đế Nam Triều, bản cung là Hoàng Hậu Tây Việt, chẳng lẽ người không sợ bị người khác lời ong tiếng ve sao?”

“Nghe đồn Quân Mặc vô cùng sùng ái Hoàng Hậu của hắn, nói vậy cũng có nghĩa là vô cùng tin tưởng, e là không ai dám nói chút lời ong tiếng ve này!” Cơ Hách cười nói, có điều trong nụ cười kia lại hàm chứa một chút mưu mô.

Trong lòng Mộ Hoàng Tịch cười lạnh, lão hồ ly, thật đúng là coi mình như một mâm đồ ăn! “Sao bản cung lại cảm thấy lời này của Nam Hoàng không dễ nghe cho lắm?”

Cơ Hách tự cho là đã nắm được điểm yếu của Mộ Hoàng Tịch, đáng vẻ như đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhìn cung nhân bốn phía: “Có lẽ nương nương vẫn nên cho người hai bên lui xuống thì hơn!”

Mộ Hoàng Tịch phát tay cho cung nữ lui xuống, lúc này mới bùng chén trà đặt ở bên cạnh lên: “Nam Hoàng có lời gì muốn nói, có thể nói thẳng được rồi chứ?”

“Nương nương thật sự là người chân thật nói lời thẳng thắn, vậy quả nhân cũng không quanh co lòng vòng nữa! Lần này quả nhân đến đây để mượn binh, hi vọng dựa vào lực lượng Tây Việt giúp quả nhân đoạt lại Nam Chiếu, nhưng quả nhân cũng hiểu rõ, với cục diện thế này, Tây Việt không thể cho quả nhân mượn binh, cho nên, quả nhân muốn thỉnh cầu nương nương giúp một việc! Từ trước đến nay Quân Mặc luôn sùng ái người, nếu nương nương bằng lòng mở lời, có lẽ chuyện mượn binh này sẽ dễ dàng hơn nhiều!”

Mộ Hoàng Tịch nâng mắt, ra vẻ “bất ngờ”: “Dựa vào đâu mà người chắc chắn bản cung sẽ giúp người như vậy?”

Cơ Hách cười đắc ý: “Dù quả nhân không hiểu chuyện tình giữa hai người, nhưng quả nhân hiểu rõ tâm tính của một Đế Vương, trong mắt Đế Vương không thể chấp nhận có một hạt cát, cho dù là nhi tử thân sinh, nếu làm ra chuyện phản bội hắn, hắn cũng sẽ giết không tha, huống hồ là một nữ nhân?”

“Dù nương nương người được Quân Mặc sùng ái, nhưng sự sùng ái của Đế Vương là một con dao hai lưỡi, càng được sùng ái, đến lúc ngã lại càng thể thối, việc lần trước trên hòn đảo Nguyệt gia, chắc hẳn Quân Mặc không biết? Người nói xem, nếu Quân Mặc biết được chuyện này, hẳn còn có thể sùng người như vậy sao? Vị trí Hoàng Hậu Tây Việt này, còn có thể là của người sao?”

Mộ Hoàng Tịch đặt chén trà lên bàn thật mạnh, đôi mắt hơi nheo lại: “Người uy hiếp ta?”

Cơ Hách cho rằng Mộ Hoàng Tịch đang lo sợ, nhất thời trong lòng càng được cổ vũ, trên mặt cười giả dối: “Sao có thể nói như vậy được, đây chỉ có thể xem như một giao dịch, một giao dịch công bằng, người giúp quả nhân một chuyện, quả nhân có thể đoạt lại Nam Chiếu, quả nhân giữ bí mật tuyệt đối, người vẫn là Hoàng Hậu Tây Việt như cũ, vẫn được hưởng muôn vạn sùng ái, có gì không tốt chứ?”

“Nếu như bản cung không đáp ứng?” Giọng Mộ Hoàng Tịch lạnh dần, rõ ràng nàng đang tức giận.

“Quả nhân có thể cho nương nương thêm thời gian để suy xét, nhưng sau khi quả nhân đi ra khỏi cung này sẽ phải tới gặp Quân Mặc, đến lúc đó nếu không cẩn thận nói lộ ra điều gì, vẫn là xin nương nương chớ trách tội!” Uy hiếp trắng trợn.

Cơ Hách nhàn nhã nâng chén trà lên uống, mà vẻ mặt Mộ Hoàng Tịch thực sự đang lo lắng, tức giận, nhưng vẫn không chịu trả lời; Cơ Hách cũng không nóng nảy, chậm rãi uống xong một chén trà, lúc này mới từ từ đứng dậy: “Nếu hiện tại nương nương không thể trả lời, vậy quả nhân cáo từ trước vậy!”

Nói xong liền xoay người rời đi, từng bước đi về phía cửa lớn, rốt cuộc, lúc hắn sắp đẩy cửa ra, giọng Mộ Hoàng Tịch vang lên: “Chờ một chút!”

Cơ Hách xoay người, chẳng hề bất ngờ: “Nương nương đã nghĩ xong rồi sao?”

Sắc mặt Mộ Hoàng Tịch vẫn “đấu tranh” như cũ, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Cho người mượn tôi đa năm vạn, không nhiều hơn được!”

“Năm vạn? Ít như vậy, chỉ sợ còn chưa tới được Nam Chiêu đã bị diệt hết, xem ra nương nương không muốn hợp tác, quả nhân cáo từ!” Biết đối phương bắt đầu thỏa hiệp, Cơ Hách lại càng ung dung.

“Đợi đã!” Lần này dường như Mộ Hoàng Tịch thật sự nôn nóng, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, sắc mặt khó coi: “Năng lực của ta có hạn, tôi đa chỉ có mười vạn thôi!”

Cơ Hách vẫn kiên nhẫn như cũ, đưa tay đẩy cửa ra, “Nếu nương nương có lòng, thì cho 20 vạn, nếu không đạt được con số này, vậy không cần phải nói nữa!”

Mất thấy Cơ Hách mở cửa rồi đi, Mộ Hoàng Tịch bước xuống đuổi theo: “Ta có thể đi thử xem, nhưng người phải giữ lời!”

Cơ Hách biết kế hoạch của hắn đã thành công, cười giả dối nói: “Quả nhân nhất ngôn cửu đỉnh, nương nương hãy yên tâm!” Thật ra Cơ Hách còn muốn nhiều quân hơn, nhưng hắn cho rằng dù Quân Mặc cũng không thể ủng hộ đến mức không có giới hạn, có thể cho mượn 20 vạn quân đã là không tệ rồi, hắn cũng sợ sẽ thật sự ép Mộ Hoàng Tịch nóng nảy, cuối cùng bản thân hắn cũng không đạt được thứ gì.

Nghĩ rằng sự uy hiếp của mình có hiệu quả, Cơ Hách đắc ý ngẩng đầu rời đi, lại không phát hiện, sau khi hắn rời khỏi, một nụ cười lạnh thoáng hiện lên bên môi Mộ Hoàng Tịch, bộ ngựa bắt ve, chim rẽ rình sau*, rốt cuộc ai mới là chim sẻ đây?

(*Trong Chương Chính Gián, quyển 9, sách Thuyết Uyển viết: Trong vườn có cái cây, bên trên có con ve, ve ở trên cao vừa kêu vừa uống sương, mà không biết con bộ ngựa đã ở đằng sau! Bộ ngựa vurun người ra định bắt con ve mà không biết chim sẻ vàng đã ở bên cạnh! Chim sẻ rướn cổ định mổ con bộ ngựa mà không biết viên đạn đã ở bên dưới! Cả 3 con đều muốn lấy cái lợi trước mắt mà không biết đằng sau có nguy hiểm.)

Tựa như là thật sự sợ hãi tai tiếng của mình bị lộ ra, ngày hôm sau Quân Mặc đã đưa thư xác nhận, điều động 20 vạn quân từ trong đại quân 50 vạn, do Cơ Hách toàn quyền chỉ huy, hai người định ra ước định, ký hiệp ước cắt nhường lãnh thổ và hiệp nghị hòa bình! Chính mắt Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy bọn họ ký hiệp ước, nhưng nặng nề hơn cả, hiệp ước này sẽ vĩnh viễn không có hiệu lực.

Cơ Hách đi trung dụng 20 vạn đại quân, Mộ Hoàng Tịch và Quân Mặc đứng trên cổng thành nhìn hắn đi xa, sau khi đứng một lúc lâu, hai người mới trở về.

Quân Mặc đưa Mộ Hoàng Tịch trở lại phòng, sau đó hạ lệnh cho thủ hạ, đi theo trình sát dọc đường, kín đáo trợ giúp các binh sĩ xung quanh, lúc cần thiết cũng có thể đánh vào Nam Chiêu, hơn nữa người của Chí Tôn lâu và Âm lâu cũng bắt đầu hành động, bắt đầu một cuộc tranh đoạt Hoàng vị của Hoàng thất.

Thời tiết rất lạnh, Mộ Hoàng Tịch vừa mới chuẩn bị nằm xuống, lại phát hiện có người đi vào, vì thế dứt khoát dựa vào trên gối, chờ người tới. Trong chốc lát, Cơ Dao bước từng bước chân yếu điệu đi vào, mặt cười quyến rũ: “Ồ! Tỷ tỷ chuẩn bị ngủ sao? Muội muội đến bất ngờ, sẽ không làm phiền người chứ?”

Sắc mặt Mộ Hoàng Tịch vẫn như cũ, lại rét lạnh hơn một chút: “Nơi này cũng không có tỷ tỷ muội muội của người, công chúa Cơ Dao không cần phải rối rắm vậy đâu!”

Cơ Dao coi như không nhìn thấy vẻ bài xích của Mộ Hoàng Tịch, càng cười xinh đẹp: “Tỷ tỷ nói lời gì vậy, chớ bản công chúa gả cho Hoàng Thượng, chính là Quý Phi Tây Việt, tỷ tỷ là Hoàng Hậu địa vị cao quý, đương nhiên chúng ta là tỷ muội với nhau rồi, không phải sao? Một công chúa như ta cũng đã bằng lòng hạ mình, tỷ tỷ cũng không nên phụ lòng tốt của người khác chứ...!”

“Vậy chờ lúc người gả vào Tây Việt rồi nói sau!” Dĩ nhiên, còn chờ xem người có thể tiến vào không.

Dường như Cơ Dao không bất ngờ khi nghe lời như vậy, vẫn vẻ ngấm ngấm mấy sợi tóc trong tay, trên mặt hiện lên nụ cười vênh vác: “Ta biết cho dù Nam Chiêu liên minh với Tây Việt, ta muốn gả vào Tây Việt cũng có chút khó khăn, nhưng ta biết có một phương pháp có thể khiến ta gả cho Quân Mặc ngay được.”

Mộ Hoàng Tịch không nói, vô cùng thờ ơ với người trước mắt.

Cơ Dao cũng không quan tâm Mộ Hoàng Tịch có để ý đến không, lắm bầm nói: “Đêm qua phụ hoàng nói với ta một việc, phụ hoàng nói, nếu ta nói việc này với người, người sẽ đề ta làm Quý Phi Tây Việt, chỉ là ta vẫn băn khoăn, có nên nói cho người hay không?”

Khóe mắt Cơ Dao sáng bừng, trong mắt toàn là vẻ đắc ý, loại đắc ý tóm được điểm yếu của Mộ Hoàng Tịch, không thể không nói, thật đúng là phụ thân

và nữ nhi, đề tiện vô sỉ như nhau.

“Nam Hoàng nắm được 20 vạn đại quân nhờ dùng nhược điểm này ở chỗ bản cung, trước khi đi còn bán lại chuyện này với ngươi, để ngươi đến chỗ ta yêu cầu một vị trí Quý Phi, các người thật là lòng tham không đáy!”

“Tỷ tỷ không nên nói như vậy, chỉ là nhờ ngươi giúp một việc thôi, ngươi lại không tổn thất gì; nhưng nếu tin tức này lộ ra ngoài, tổn thất với ngươi không phải chỉ là lớn thôi đâu...!” Về mặt Cơ Dao đắc ý, thấy sắc mặt Mộ Hoàng Tịch khó coi, càng lúc càng vui vẻ.

“Từ xưa đến nay Đế Vương không thể chỉ có một thê, ngươi đuổi những nữ nhân Tây Việt yếu đuối kia đi, nhưng cũng không ngăn được những người khác chen chúc kéo đến, ngươi cũng không thể giữ được lòng của Đế Vương mãi được, một ngày nào đó hắn sẽ thay đổi, một ngày nào đó hắn sẽ yêu thích những người khác, đến lúc đó ngươi vẫn muốn không chung phu với những người khác sao?”

“Huống hồ một công chúa tôn quý như ta cũng đã khuất phục ngươi, ngươi còn bất mãn điều gì nữa? Cùng lắm thì ta cam đoan với ngươi, tuyệt đối sẽ không tranh ngôi vị Hoàng Hậu với ngươi!”

“Phụ hoàng và Hoàng Thượng đã ký kết hiệp ước lâu dài, việc ta gả đến Tây Việt cũng là chuyện đương nhiên, ta khuyên ngươi vẫn nên hiểu rõ hiện thực, nếu không đến cuối cùng, ngươi cũng không có được thứ gì!”

Cơ Dao nói một mạch, Mộ Hoàng Tịch lại không nghe vào điều gì, nàng chỉ đang suy nghĩ một vấn đề, Quân Mặc quá thu hút ong bướm*, chuyện này không cần nghi ngờ, ngay cả nàng đôi lúc cũng bị gương mặt kia của hắn mê hoặc, dù hắn rất lạnh lùng, khiến người khác có loại cảm giác người sống chớ lại gần, độc chết phần lớn ong bướm, nhưng vẫn có những kẻ không sợ chết muốn đến gần, Cơ Dao chính là minh chứng rõ ràng nhất, nếu vẫn tiếp tục như vậy, vậy chẳng phải nàng vẫn phải nghe những nữ nhân này nói nhảm sao?

(*Nguyên văn: 招蜂引蝶: Chiêu phong dẫn điệp. Thành ngữ ‘Chiêu phong dẫn điệp’, giải thích: dụ dỗ ong mật, hấp dẫn hồ điệp, ý so sánh rằng hấp dẫn được sự chú ý của người khác.)

Hơn nữa, Quân Mặc thực sự sẽ toàn tâm toàn ý với nàng? Cho dù hiện tại yêu, nhưng làm sao có thể bảo đảm sau này cũng không thay lòng đổi dạ? Chuyện về máu của bộ tộc Phurong Dực là nàng nghe bọn họ nói, bản thân nàng cũng không biết chút gì, lỡ như máu kia không có hiệu quả thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, vòng qua vòng lại, cuối cùng Mộ Hoàng Tịch thành công khiến bản thân rơi vào bế tắc, sau đó trở nên có chút khó chịu.

“Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói không vậy?” Thấy Mộ Hoàng Tịch thần thờ, hoàn toàn không nghe lời mình nói, Cơ Dao nổi giận, tiếng nói cũng cao hơn rất nhiều.

Nhờ vào tiếng này của nàng ta, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch cũng trở lại bình thường, sau đó nhìn Cơ Dao, mỉm cười, cười đến mức có chút kỳ lạ, như chỉ có nàng mới biết nàng cười vì điều gì!

“Ngươi cười cái gì?” Về mặt Cơ Dao mờ mịt, cười vui đến vậy sao? “Ngươi vẫn chưa trả lời ta!”

Mộ Hoàng Tịch vẫn cười như cũ, nàng cười bản thân mình lo sợ không đâu, cười bản thân trở nên không còn là chính mình; lúc vừa mới bắt đầu rõ ràng nàng đã tự nhủ, chỉ cần Quân Mặc có lỗi với nàng, vậy nàng sẽ rời đi ngay lập tức, cũng không liên quan gì tới hắn nữa, bởi vì nàng không chấp nhận được chuyện như vậy, lại không thể xuống tay giết hắn, cho nên nàng tình nguyện lựa chọn buông tay; nhưng vừa mới rồi, nàng lại có thể có suy nghĩ muốn loại bỏ hết những kẻ tư tưởng Quân Mặc, sau đó chiếm đoạt hắn, ý nghĩ này khiến nàng mơ màng, nhưng lại đột nhiên nghĩ thông suốt, cuối cùng cũng chỉ còn cảm giác buồn cười, thì ra trong lúc không để ý, nàng cũng đã không còn loại hào phóng thoải mái này rồi!

Rất lâu, thu lại nụ cười của chính mình, sắc mặt khôi phục vẻ lạnh lùng thờ ơ ban đầu, lúc này mới đáp lời Cơ Dao: “Ngươi đi đi! Để bản cung suy xét một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 96

Mộ Hoàng Tịch cho rằng Cơ Dao trở về không kịp chờ đợi đến tìm nàng lần thứ hai, nhưng nàng sai lầm rồi, liên tiếp hai ngày Cơ Dao đều chưa từng xuất hiện, cuối cùng là Thanh Qua hoang mang sợ hãi vọt vào cung điện của nàng: “Nương nương, đã xảy ra chuyện, hoàng thượng đã xảy ra chuyện!”

Mộ Hoàng Tịch ‘vụt’ dậy từ trên giường, nhìn thấy dáng vẻ Thanh Qua hoang mang sợ hãi cũng sửng sốt, nghe hắn nói xong, cả kinh trong lòng: “Làm sao vậy?”

Thanh Qua nóng nảy không kịp giải thích nữa: “Nương nương mau đi xem một chút! Kéo dài sẽ gặp nguy hiểm!”

Mộ Hoàng Tịch nắm lấy áo khoác một bên phủ thêm vào, lao thật nhanh ra ngoài cửa, không để ý tới y phục xốc xếch, Mộ Hoàng Tịch dùng khinh công phóng hướng đại điện, còn chưa vào cửa, nàng đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, tuyệt đối không phải là mùi máu tươi của một người; khi Mộ

Hoàng Tịch bước vào đại điện Nghị Chính Điện, cảnh tượng nhìn thấy làm nàng sững sờ ngay tại chỗ, Quân Mặc ngồi ở vị trí thật cao, từ dưới chân của hắn tới cửa toàn bộ đều là thi thể, hơn nữa đều là bị xé nát, không nhìn ra hình dáng của thi thể, máu tươi ở phía trên mặt, cực kỳ ghê tởm!

Mà đồng thời Mộ Hoàng Tịch cũng chú ý tới ánh mắt của Quân Mặc, đó là loại đồ ngẫu không bình thường, bên trong tràn đầy khát máu và chém giết, lạnh lẽo không có một chút tình cảm ở trong đó Mộ Hoàng Tịch không nhìn thấy bóng của mình, thậm chí không nhìn thấy một chút yêu thương ngày xưa. Mộ Hoàng Tịch cảm giác như có hàn băng đông cứng mình, từ chân hướng lên, đông cứng nàng tại chỗ, thế nào cũng bước đi không được!

“Chuyện này, rốt cuộc là như thế nào?”

“Nương nương!” Thanh Qua mang theo Thanh Nguyên nhếch nhác xuất hiện ở sau lưng Mộ Hoàng Tịch, khắp nơi trên người của Thanh Nguyên đều là vết thương, hiển nhiên là Quân Mặc tạo thành, nếu hắn phản ứng chậm một chút, đoán chừng hiện tại hắn cũng là một cỗ thi thể trên đất.

“Hôm nay sau khi Hoàng thượng uống một ly trà thì thay đổi thành bộ dạng này, ai cũng không ngăn cản được, một mực điên cuồng giết người, cung nữ thái giám hầu hạ ở đại điện này toàn bộ đều chết!”

“Bộ dạng hiện tại của Hoàng thượng, cực kỳ giống lần phát tác hai loại cổ độc.”

Thanh Nguyên dùng giọng điệu cứng rắn mới vừa nói xong, con ngươi đỏ ngầu của Quân Mặc như lợi kiếm quét tới, sau một khắc, hắn thật nhanh như một con Hùng Ưng đáp xuống, hai tay thành trảo, giống như muốn xé rách mọi người.

“Nương nương, cẩn thận!”

“Nương nương! Tránh ra!”

Hai người nhìn thấy Mộ Hoàng Tịch không di chuyển nhất thời kêu to, Mộ Hoàng Tịch lại giống như không nghe thấy, đứng tại chỗ, cho đến khi tay của Quân Mặc bóp ở trên cổ của nàng, sau đó dùng động tác lại, rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch cười, bởi vì ở trong con ngươi của hắn nàng nhìn thấy nghi ngờ và giãy giụa, chứng minh hắn còn có thể cứu, không phải sao?

Mộ Hoàng Tịch thoát khỏi tay Quân Mặc thật nhanh, nội lực hình thành sóng khí đẩy hai huynh đệ Thanh Qua, Thanh Nguyên ra thật xa: “Triệu tập cận vệ thủ hộ nơi này, ai cũng không được đi vào!”

“Tuân lệnh!”

“Nương nương, thuộc hạ lưu lại giúp người!”

Thanh Nguyên rời đi, mà Thanh Qua vẫn vùng vẫy kiếm đâm tới, ra tay với Chủ Thượng là bất kính lớn, nhưng hiện tại hắn cũng không có kỵ nhiều như vậy! Mộ Hoàng Tịch đón lấy hai chiêu của Quân Mặc, tổn sức kéo Thanh Qua ra lần nữa, rống giận: “Ngoại trừ chịu chết ra thì cái gì người cũng không làm được, tránh ra!”

Dứt lời, tiến thật nhanh lên đỡ chiêu phong của Quân Mặc, bóng dáng của hai người đan vào một chỗ, trong nháy mắt không phân rõ ta ngươi.

Mộ Hoàng Tịch càng đánh càng kinh hãi, nàng biết võ công của Quân Mặc cao hơn mình, nhưng rốt cuộc cao bao nhiêu nàng lại không biết rõ, nhưng mà vào giờ phút này nàng phát hiện mình muốn thắng Quân Mặc quả thật chính là chuyện không thể nào, bây giờ đang ở dưới tay hắn, nàng có thể làm chính là tự vệ mà thôi.

Tốc độ giao thủ càng ngày càng nhanh, bắt đầu Mộ Hoàng Tịch ngang tay dần dần rơi xuống hạ phong, sức lực của Quân Mặc càng phát lớn, mỗi lần nàng đón lấy một chiêu đều phải cố hết sức rất nhiều, cuối cùng lộ ra một khe hở, Quân Mặc đánh tới một chiêu, Mộ Hoàng Tịch nghiêng người né tránh, đáng tiếc vẫn chậm một nhịp, cuối cùng bị chiêu phong tổn thương tới xương quai xanh, cả người cũng bay ra ngoài. Quân Mặc cũng theo tới thật nhanh, liên tục đánh ra hai chiêu, trực tiếp đánh Mộ Hoàng Tịch rơi từ không trung xuống đất, sau đó phun mấy ngụm máu tươi ra ngoài.

“Nương nương! Mau tránh ra!” Mắt thấy bàn tay của Quân Mặc vỗ tới lần nữa, Thanh Qua cảm kiếm ngăn cản, nhưng võ công của hắn kém quá xa, chỉ hai lần Quân Mặc đã chụp hắn lại, sau đó động thủ sắp sửa xé rách hắn.

“Đừng!” Mắt thấy Thanh Qua cũng sắp biến thành mảnh vụn, Mộ Hoàng Tịch vỗ mạnh sàn nhà một cái, dùng xung lượng bay đi, sau một khắc đánh bay Thanh Qua, mà nàng lại rơi vào trên tay Quân Mặc.

Cảm thấy sức lực trên tay không chút do dự, Mộ Hoàng Tịch khẽ cười khổ, tay trên cổ họng từ từ nắm chặt, nàng có chút khó khăn nói rõ từng chữ: “Chàng. Thật sự muốn giết thiếp?”

“Mặc.”

Ngay khi nàng cho rằng mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Mộ Hoàng Tịch lại cảm giác đột nhiên Quân Mặc giảm sức lực, sau đó nàng ngã trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn thấy là vẻ mặt điên cuồng giãy giụa của Quân Mặc, khổ sở, điên cuồng, khát máu đang không ngừng đan vào nhau, không ngừng hành hạ hắn, Mộ Hoàng Tịch bất chấp tất cả nhào qua, một tay ôm lấy Quân Mặc, nước mắt không tự chủ được chảy xuống: “Mặc! Không chết mình, Mặc! Đừng để mất phương hướng! Sẽ trôi qua rất nhanh thôi!”

Rốt cuộc, Quân Mặc dần dần trở bình thường lại, khổ sở nhìn Mộ Hoàng Tịch, âm thanh có chút khàn khàn: “Hoàng Nhi.”

“Mặc!” Giờ khắc này, nước mắt cũng kiềm chế không nổi nữa, chảy xuống liên tục, Mộ Hoàng Tịch ngẩng đầu, chống lại ánh mắt tràn ngập áy náy của Quân Mặc, lại vô cùng rõ ràng, trong lòng cực kỳ may mắn: “Rốt cuộc chàng tỉnh rồi!”

“Không.” Quân Mặc khổ sở cau mày, nắm tay Mộ Hoàng Tịch: “Hoàng Nhi, ta sắp không giữ được nữa rồi, đánh ta ngã, nhốt ta lại, nếu không.”

“Nhốt?” Mộ Hoàng Tịch cả kinh trong lòng, trước mắt thoáng qua thời điểm Quân Mặc bị nhốt ở mật thất hoàng cung, nàng liều mạng lắc đầu: “Không, thiếp không muốn như vậy!”

Quân Mặc nắm thật chặt tay Mộ Hoàng Tịch, dùng sức thiếu chút nữa bóp gãy tay của nàng, hấn khô sở van xin: “Hoàng Nhi! Ta không muốn biến thành một con quỷ.”

Còn chưa dứt lời, rõ ràng Mộ Hoàng Tịch nhìn thấy màu đỏ dần dần tràn vào con ngươi Quân Mặc, sau đó bao trùm ánh mắt hấn, mà ánh mắt van xin cuối cùng của Quân Mặc khiến Mộ Hoàng Tịch không có cách nào cự tuyệt, rung rung đánh một chưởng vào đỉnh đầu Quân Mặc, sau đó nhanh chóng dùng nội lực phong tỏa mấy chỗ đại huyệt quanh người hấn, thân hình cao lớn của Quân Mặc ầm ầm ngã xuống, Mộ Hoàng Tịch tiếp được, thiếu chút bị đè ép.

Kéo Quân Mặc, Mộ Hoàng Tịch yêu thương vuốt ve gò má tuấn mỹ của hấn, nước mắt như hạt châu đứt dây từng viên một rơi xuống, giọng khàn khàn không giống như nàng, nhưng câu nói ra lại vô cùng kiên định: “Thiếp tuyệt đối sẽ không để chàng biến thành đáng về kia, nhất định sẽ không!”

Thân thể gầy yếu ôm lấy Quân Mặc, Mộ Hoàng Tịch từng bước từng bước đi trở về tẩm cung của mình, sau đó đặt Quân Mặc ở trên giường của mình, lúc này mới không khống chế được phun ra một ngụm máu tươi.

Thanh Qua sai người xử lý thi thể đầy trên đất, lúc này mới chạy tới, đưa hai viên kim đan Bích Ngọc Hoàn tới: “Nương nương, mau ăn vào!”

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu cự tuyệt: “Ngươi và Thanh Nguyên mỗi người một viên đi, ta không cần!”

“Như vậy sao được, vết thương của nương nương nặng hơn chúng thuộc hạ, nhanh ăn chữa thương, hiện tại hoàng thượng ngã xuống, còn cần nương nương chủ trì đại cục!” Thanh Qua cuống cuống nói.

Mộ Hoàng Tịch cầm lấy một viên, sau đó vèo một cái đưa nó vào trong miệng Thanh Qua, trong khi hấn mang ánh mắt không thể tin được nhìn nhạ cười một tiếng: “Ta có Phụng Dực Hỏa Liên hộ thể, rất nhanh sẽ không có việc gì, ngươi cũng bị thương không nhẹ, nhanh đi chữa thương đi!”

Nói xong cũng không để ý đến hấn, trực tiếp ngồi xếp bằng bắt đầu điều khí, trong cơ thể nàng có hai Kim Liên Tử, trừ phi trực tiếp chặt đầu của nàng xuống, muốn nàng chết sẽ không dễ dàng như vậy. Thanh Qua bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui ra, nhưng lại không rời đi, mà là canh ở ngoài cửa hộ pháp cho Mộ Hoàng Tịch.

Rốt cuộc Mộ Hoàng Tịch điều khí tốt thân thể, cảm giác có người ngoài cửa, cười thầm, mở cửa ra ngoài: “Đi chữa thương đi! Thanh Nguyên bị thương không nhẹ!”

Thấy khí sắc của Mộ Hoàng Tịch thật sự đã khá rất nhiều, Thanh Qua chuẩn bị đứng dậy rời đi: “Thuộc hạ cho cận vệ thủ hộ nơi này, rất nhanh sẽ trở lại!”

“Ừm!”

Chờ Thanh Qua rời đi, Mộ Hoàng Tịch đóng cửa lại lần nữa, trở lại ngồi xuống bên giường, giơ tay lên chỉnh lại những sợi tóc xốc xếch của Quân Mặc, trên mặt là thương xót trước nay chưa từng có, vì sao tất cả bất hạnh đều rơi vào trên người của hấn? Cầm tay Quân Mặc, Mộ Hoàng Tịch có loại kích động vì hấn mà hủy diệt tất cả.

Vung tay lên, một người áo đen rơi xuống phía sau nàng, mặt nạ màu đen rơi xuống, chính là Mộ Diệc Thần: “Tỷ tỷ!”

Mộ Hoàng Tịch không xoay người nhìn cậu, chỉ là từ từ buông tay Quân Mặc ra: “Sai người bao vây chỗ này, không thể cho bất kỳ ai vào!”

“Vâng!”

Sau khi Mộ Diệc Thần rời đi, một người khác rơi xuống từ trên xà nhà, lo lắng nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư, không cần đau lòng, nhất định hoàng thượng sẽ tỉnh lại!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không bởi vì lời của nàng mà lộ vẻ xúc động, giơ tay lên cởi áo ngoài dính máu của Quân Mặc ra, lộ ra áo lót sạch sẽ, lúc này mới đắp chăn cho hấn, để hấn yên tĩnh nằm đó, đầu ngón tay thon dài lướt qua gương mặt của hấn: “Trong khoảng thời gian này chàng chưa bao giờ nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại có thể an tâm ngủ! Tất cả còn lại để thiếp thay chàng hoàn thành, cho dù là thiên hạ này cũng giống vậy!”

Vân Nương đứng ở nơi đó, một câu an ủi cũng không nói ra, bởi vì Mộ Hoàng Tịch hiện tại cho nàng cảm giác sợ hãi, đó là một loại cảm giác nàng chưa bao giờ thấy ở trên người Mộ Hoàng Tịch, đau thương nồng đậm, tức giận thật sâu, đau đớn tận cùng, thật giống như một Sát Thần bị chọc giận, sẽ phải triển khai thịnh yểm chém giết; ngay cả nàng ấy có thể nhìn thấy sau chiến tranh là gió tanh mưa máu, khơi lên thảm thiết như thế nào; thì nàng ấy cũng thật sự yêu Đế vương này.

Mộ Hoàng Tịch sai người mang đến đại phu tốt nhất của Âm lâu, đáng tiếc là hết cách với chứng bệnh trong thân thể Quân Mặc, có thể nói là không hiểu

ra sao, Mộ Hoàng Tịch phần nộ thiếu chút nữa bóp chết gã.

Mà khi Mộ Hoàng Tịch đang lửa giận thiêu đốt, Thanh Qua mang đến một người, Cơ Dao vẫn xinh đẹp quyến rũ, thế nhưng lúc này vô cùng chật vật, giống như bị cái gì đó dọa sợ mới vừa hồi hồn.

Thanh Qua cũng mặc kệ có phải công chúa hay không, một tay đẩy nàng ta ngã trên đất, cả giận nói: “Nurong nurong, chính là nàng ta mua chuộc cung thi bên cạnh hoàng thượng hạ mị dược cho hoàng thượng, cho nên mới làm hại hoàng thượng biến thành như vậy!”

“Không. Không phải là ta!” Cơ Dao hoảng sợ lui về phía sau: “Ta chỉ muốn hạ mị dược cho hân, không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, không phải là ta. Không phải là ta!”

Ánh mắt của Mộ Hoàng Tịch càng lạnh, giống như bão táp sẽ đi tới trước đêm. Cơ Dao cho rằng Mộ Hoàng Tịch muốn giết nàng ta, nhất thời hoảng sợ chạy về phía cửa, lại bị Thanh Qua bắt trở lại lần nữa, nhất thời cả kinh hô to: “Ta sai rồi. Đừng có giết ta. . . Ta sai rồi.”

Mộ Hoàng Tịch rất hận, rất giận, rất muốn lập tức giết Cơ Dao, nhưng nàng sẽ không để cho nàng ta bị chết đơn giản như vậy: “Đẫn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 97

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào phòng xuyên thấu qua khe hở rèm cửa sổ, rọi vào thân thể hai người đang ôm nhau trên giường, đó là một đôi nam nữ có dung mạo tuyệt sắc, nam anh tuấn bức người khiếp sợ như thiên thần, nữ vừa dịu dàng vừa mang theo nét anh khí, làm cho người ta không dám khinh thường.

Lông mi của nữ tử hơi rung rung sau đó nhanh chóng mở mắt, đó là một đôi mắt y hệt phiến chợ hoa dưới ánh trăng, chói mắt, bén nhọn, khiếp người, thế nhưng khi nàng chuyển tầm mắt nhìn về phía nam tử vẫn ngủ say bên cạnh thì trong mắt kia cũng chỉ còn lại thương tiếc và ái niệm nồng nàn không thể nào tan chảy!

“Hiện tại là giờ gì?” Giọng nói của nữ tử vừa vắng lạnh vừa mang theo khăn khăn, hiển nhiên là bởi vì ngủ không được ngon giấc.

Cung nữ vén rèm che lên: “Hồi nurong nurong, là giờ Mẹo!”

“Ừm!” Trên giường người chính là Mộ Hoàng Tịch, nàng nghe vậy thì đứng dậy để cho hai cung nữ trang điểm ăn mặc, y phục hoa lệ lại đơn giản lưu loát mặc trên người nàng hoàn toàn che giấu thân thể nữ tử chưa đầy của nàng, hiện ra một loại Vương Giả Chi Khí bức người.

Một tiếng “cọt kẹt” cửa chính nặng nề mở ra, Thanh Qua và Thanh Nguyên đã sớm ở ngoài cửa từ lâu, nhìn nữ tử bước ra ngoài trong lòng bọn hân tràn đầy tôn kính, ngoại trừ Quân Mặc ra thì chỉ có người này mới có thể làm cho bọn hân vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì, theo Mộ Hoàng Tịch bước ra khỏi cửa cung, đại môn kia lần nữa bị đóng lại, ngăn cách với tất cả phía bên ngoài.

“Hoàng hậu nurong nurong giá lâm!”

Một đám tướng lĩnh đang chờ hoàng thượng ở đại điện nghe thế đều sững sờ, ngay sau đó hai mặt nhìn nhau, lập tức không kịp phản ứng, vì sao hoàng hậu lại tới, vậy hoàng thượng đâu?

Mộ Hoàng Tịch đi ra từ lối đi bên cạnh, sau đó ngồi lên long y chỉ có Quân Mặc đã từng ngồi, không nhìn nét mặt của các tướng lĩnh đặt một phong thánh chỉ và ngọc tỷ lên bàn: “Hôm qua đại điện xuất hiện thích khách, hoàng thượng bị đâm trọng thương, tạm thời không thể xử lý công việc, kể từ hôm nay sẽ do Bồn cung thay thế xử lý tất cả, đây là thánh chỉ và Ngọc Tỷ, nếu như ai trong các vị bất mãn thì mời ra khỏi hàng ngũ!”

Hôm nay Mộ Hoàng Tịch rất cường thế, có thể nói là cường thế trước nay chưa có, vốn có thể dùng phương pháp nhẹ nhàng hơn để khiến mấy người này tiếp nhận nàng nhưng nàng không dùng được, ngược lại dùng phương pháp này có thể dồn ép một đám tướng lĩnh, bởi vì nàng không muốn chờ, cũng không thể đợi, hiện giờ trong lòng nàng đang có một ngọn lửa mạnh cháy hừng hực, thiêu đốt đến nỗi nàng sắp chết đi, cái này bảo nàng làm sao có thể nhịn.

Quân Mặc bị nàng phong bế gân mạch, trước khi tìm thấy cách cứu giải hân chỉ có thể tiếp tục hôn mê như thế, nhưng cách giải cứu lại đang ở đâu? Rõ ràng thân thể nàng có thể giải cứu bách độc nhưng lại không thể cứu được người mình thương, nàng chưa từng có cảm giác mình vô dụng như thế.

Quanh thân Mộ Hoàng Tịch tản ra khí ép nồng nặc cùng hơi thở làm cho người ta không thể kháng cự, một tướng lĩnh nào đó vốn muốn kháng cự cũng bị ép tới không dám mở miệng, bởi vì hiện giờ Mộ Hoàng Tịch cho bọn hân cảm giác áp lực cực kỳ giống Quân Mặc, quả thật giống như Quân Mặc đang đứng trước mặt bọn hân vậy quả thật khiến cho bọn họ kinh hãi.

Cuối cùng một tướng lĩnh lớn tuổi hơn đi ra: “Nurong nurong! Nếu hoàng thượng có chỉ thì bọn thần dĩ nhiên tuân thủ, nhưng bọn thần có một thỉnh cầu không biết nurong nurong có thể để bọn thần gặp mặt hoàng thượng một lần hay không?”

Hơi thở của Mộ Hoàng Tịch vẫn bình thường nhưng trong lòng gợn dữ, dùng giọng điệu bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn nữa nói: “Nếu như các người có thể chữa khỏi cho hoàng thượng thì Bồn cung tuyệt đối không ngăn cản!”

“Chuyện này.” Rõ ràng cho thấy ý từ chối, một đám tướng lĩnh lập tức không dám hó hé.

Bọn họ vẫn còn đang trái lo phải nghĩ, nhưng Mộ Hoàng Tịch lại không muốn lôi kéo với bọn họ: “Lập tức viết thư hoàng cung, cho mời Nhiếp Chính vương Quân Hạo Hiến hòa tước đến đây, đồng thời viết thư cho đại quân Đông Đạo lập tức tiến công Đông Diêu, 30 vạn đại quân phía đông Lan Châu đi tới Đông Nam, tiến công từ phía Nam Đông Diêu, cần phải nắm lại Đông Diêu!”

Các tướng lĩnh cả kinh, không ngờ Mộ Hoàng Tịch vừa mở miệng đã ra lệnh bá đạo như thế, nhưng bọn họ lại chẳng biết tại sao không sinh nổi lòng phản kháng, chỉ đành phải lĩnh mệnh: “Dạ!”

Mộ Hoàng Tịch tiếp tục nói: “Bây giờ đã tra rõ người ám sát hoàng thượng, chính là ám vệ của Nam Hoàng Cơ Hách, do Nam Chiêu công chúa Cơ Dao lên đưa vào tiến hành ám sát hoàng thượng, Nam Chiêu lòng muông dạ thú không quan tâm đến minh ước (hiệp ước đồng minh) hai nước, Tây Việt ta không cần minh ước như vậy, đợi Nhiếp Chính vương đến lập tức phát động tiến công Nam Chiêu!”

“Hoàng thượng lại bị ám vệ Nam Chiêu gây thương tích, chẳng trách được nương nung lại tức giận như thế!”

“Cơ Hách đã lật lọng phản lời thì chúng ta cũng không thèm quan tâm đến minh ước gì đó nữa, lập tức phát binh giết hấn trở tay không kịp!”

“Đúng vậy, nương nung, chúng ta không cần chờ nữa, bọn ta lập tức dẫn binh đến giết báo thù cho hoàng thượng!”

“Nương nung, ra lệnh đi! Để cho chúng ta vui vui về về đi đánh một trận!”

Mộ Hoàng Tịch nhìn dang vẻ mọi người trong lúc bất chợt trở nên tức giận đùng đùng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, chỉ dùng giọng nói bình tĩnh hỏi “Vậy các người có thể đảm bảo chỉ được thắng không được bại với Bồn cung không?”

“Nương nung đang hoài nghi năng lực của chúng thần sao?”

“Có gì mà không dám, mặt tướng Triệu Cường lập Quân Lệnh Trạng với nương nung, chỉ cần quân ta bại một cuộc, không, chỉ cần lui về phía sau một bước, mặt tướng lập tức đưa đầu tới gặp nương nung!”

“Đúng vậy, mặt tướng cũng giống vậy!”

Lấy được hiệu quả như mong đợi, Mộ Hoàng Tịch vui mừng nhếch môi: “Vậy bồn cung liền ra lệnh!”

“Phiếu Kỵ tướng quân Lý Ái nghe lệnh!”

“Có mặt tướng!”

“Bồn cung lệnh người dẫn bốn mươi vạn đại quân đánh từ chính diện, nhắm thẳng vào Hoàng Thành Nam Chiêu!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Triệu tướng quân dẫn mười lăm vạn đại quân tiến công từ cánh Đông, Ngô tướng quân dẫn mười vạn đại quân tiến công từ Tây Lộ, dọc đường tấn công Thành chủ, Quý tộc, Hầu tước giết không tha, nhưng không được tổn thương dân chúng vô tội, treo cao cờ thưởng những nơi đi qua, ai đầu hàng thì không giết!”

“Tuân lệnh!”

Thoáng chốc tất cả tướng lĩnh đều nhận lệnh đi điểm binh, Mộ Hoàng Tịch đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vạt áo hoa lệ vạch qua đường cong: “Đi thôi! Đi chứng kiến chiến dịch cuối cùng này!”

Gần trăm vạn đại quân xếp thành vô số phương trận ở ngoài thành, liếc mắt một cái làm cho người ta cảm thấy một khí ép cường đại, hơi thở nồng nặc dần xuống đáy lòng giống như cự thạch, làm cho người ta không thở nổi, nhưng cổ tình lại có một loại hơi thở không đè nén được hưng phấn, giống như có thể bộc phát từ trong máu ra bất cứ lúc nào.

Mộ Hoàng Tịch dẫn người đi lên cổng tường thành thật cao, trong giọng nói gia tăng thêm nội lực: “Hôm nay Nam Chiêu lòng muông dạ thú, mặt ngoài giả vờ kết minh cùng Tây Việt ta, nhưng sau lưng lại có ý đồ thích sát hoàng thượng của ta, thật sự là tội ác tày trời, tội không thể tha!”

“Hôm nay, tất cả những người đang đứng ở đây đều là thiết huyết binh sĩ của Tây Việt ta, xin các người hãy giơ lưỡi dao sắc bén trong tay các người lên chỉ về phía kẻ đã bội bạc, diệt Nam Chiêu trả thù cho hoàng thượng!”

“Diệt Nam Chiêu! Diệt Nam Chiêu!”

Tiếng hô vang thấu trời xanh, hiển nhiên là bị nhóm lên lòng nhiệt huyết.

Mộ Hoàng Tịch phát tay để Thanh Qua dẫn người lên, một tay rút thanh kiếm ra, một tay kéo Cơ Dao tới, giờ phút này Cơ Dao bị trói rất chặt, ngay cả miệng cũng chặn lại nên chỉ có thể roi lệ, cùng với ánh mắt hận đến tận cùng nhìn chăm chăm Mộ Hoàng Tịch, Mộ Hoàng Tịch làm như không thấy, gác trường kiếm lên cổ nàng ta: “Chính là nữ nhân này, công chúa Nam Chiếu Cơ Dao, nàng ta đưa ám vệ vào ám sát Đế Vương Tây Việt ta, hôm nay bốn cung dùng nàng ta tế cờ, nguyện đừng sĩ Tây Việt ta Sở Hường Vô Địch(Không đâu địch nổi) trước nay chưa từng có!”

“Sở Hường Vô Địch! Sở Hường Vô Địch!”

“Hoàng thượng vạn tuế! Hoàng hậu nương nương vạn tuế!”

Tiếng thét kinh hoàng vang lên tận chân trời bao phủ tất cả, Mộ Hoàng Tịch cười lạnh nhìn Cơ Dao: “Đây tất cả đều là do ngươi gieo gió gặt bão, nhưng không trách được Bốn cung, có oan khuất gì hãy xuống đất tìm phụ hoàng ngươi mà nói đi!”

Dứt lời, Mộ Hoàng Tịch không nhìn nét mặt Cơ Dao nét mặt, một nhát cắt vỡ cổ họng của nàng ta, máu tươi nóng bỏng phun ra khắp nơi, vấy vào trên quần kỵ đang tung bay, nhất thời lại vang lên một hồi chấn động.

Đại quân lên đường, Mộ Hoàng Tịch trấn giữ ở phía sau, đại quân lên đường thê như chẻ tre, nhất cử công phá thủ phủ Nam Chiếu, mà tại phía xa để đó cuối cùng Quân Hạo Hiên cũng chạy đến.

Xa xa, Mộ Hoàng Tịch đã nhìn thấy nam nhân long đong mệt mỏi đó, trên gương mặt tuần mỵ của hắn có mệt mỏi khó nén, nghĩ đến mấy ngày nay hắn đều không được nghỉ ngơi. Khi người bước vào bốn mắt nhìn nhau, có một khoảnh khắc cả hai đều không biết mở miệng như thế nào, tính toán ra đây là lần đầu tiên hai người mới gặp mặt nhau từ sau khi cung biến, khoảng thời gian đó Quân Hạo Hiên vẫn rất suy sụp, tự giam mình trong Hiên vương phủ không ra ngoài gặp người, cuối cùng vẫn là bởi vì một phong thơ của nàng và một đạo thánh chỉ, hắn mới tiếp nhận tiếp chận chức vị giám quốc Nhiếp Chính vương.

Quân Hạo Hiên mấp má môi, nhưng trước sau vẫn không mở miệng được, rõ ràng người hắn muốn gặp nhất đang trước mặt, rõ ràng cả ngày cả đêm chỉ muốn nhìn thấy nàng sớm một chút, nhưng khi thật sự gặp được lại không thể nói được chữ nào.

Cuối cùng, vẫn là Mộ Hoàng Tịch cười khê lên tiếng: “Tất cả ổn không?”

Quân Hạo Hiên gật đầu một cái: “Ổn!”

Mộ Hoàng Tịch xoay người, để cho người ta mở cửa, quay đầu nói: “Vào đi!”

Quân Hạo Hiên nhận được thư của Mộ Hoàng Tịch mới tới, trong thư chỉ nói đơn giản nhưng không ngờ rằng tình huống lại nghiêm trọng như thế, Quân Mặc không chỉ bị thương mà hoàn toàn mất đi thần trí, không còn kịp nghĩ đến những ý định lộn xộn trào ra trong lòng mình nữa, hắn hỏi: “Triệu thái y xem chưa? Bọn họ nói thế nào?”

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu một cái: “Hắn bị Trịnh Thái phi hạ cổ độc không có cách giải, mặc dù có thể áp chế nhưng vẫn không chế được thuốc giải, lần này lại bị Cơ Dao đánh bậy đánh bạ dẫn đến phát bệnh, hơn nữa càng nghiêm trọng hơn trước, hôm đó chàng mất đi thần trí, thiếu chút nữa giết cả ta, ta tìm đại phu tốt nhất Âm lâu đến xem cũng không nhìn ra manh mối, hiện tại chàng chỉ có thể nằm hôn mê như vậy, trừ phi tìm được thuốc giải, nếu không cả đời chàng chỉ có thể nằm như vậy thôi!”

“Nghiêm trọng như thế?” Quân Hạo Hiên cũng có chút không dám tin tưởng, thì ra đại ca ca mà hắn vẫn cho rằng vô cùng cường đại, mà vẫn bị cổ độc hành hạ sao?

Mộ Hoàng Tịch không nói gì, yên lặng đắp kín mền cho Quân Mặc, hai người nhất thời trầm mặc, rất lâu sau đó, cũng không ai biết đôi phương đang suy nghĩ gì, cũng tương tự không biết mình đang suy nghĩ gì, bởi vì không biết nên nghĩ cái gì.

Mộ Hoàng Tịch nhìn lá roi ngoài cửa sổ, đột nhiên nhân nhặt hỏi, “Bây giờ ngươi còn muốn làm hoàng đế không?”

Quân Hạo Hiên nhìn nàng một cái, ngay sau đó quay đầu nhìn về nơi khác: “Không muốn!”

Mộ Hoàng Tịch không biết giễu cợt hay là châm chọc cười: “Ta quên mất, là ta cắt đứt mộng Đế Vương của ngươi!”

Quân Hạo Hiên lắc đầu một cái: “Ta không trách ngươi, sau lần đó ta rất hiểu, có lẽ ta hoàn toàn không thích hợp làm một Hoàng đế, ít nhất so với huynh ấy, ta chênh lệch quá xa!”

Mộ Hoàng Tịch dĩ nhiên biết người hắn nói là Quân Mặc, chỉ là rất bất ngờ đây là lần đầu tiên Quân Hạo Hiên tự thừa nhận bản thân mình không bằng Quân Mặc, nhưng mà những thứ này cũng đã không còn quan trọng nữa.

“Có biết vì sao lần đó ta lại giữ lại tính mạng cho ngươi không?”

Thân thể Quân Hạo Hiên chấn động, lời của nàng khiến hắn nhớ lại chuyện không vui, hôm đó sau khi quyết đấu trước cửa cung, hắn vô cùng khó chịu, cuối cùng nhốt mình ở vương phủ không để ý chuyện gì cả, mỗi ngày uống rượu sống qua ngày, sống mơ mơ màng màng, rõ ràng không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, thế nhưng hắn lại cố tình vô cùng hiểu biết một chuyện, lấy được đáp án khiến hắn hận không thể đi tìm chết: “Là vì huynh ấy sao?”

“Xem như thế đi!” Mộ Hoàng Tịch thở dài: “Hiện giờ Quân gia cũng chỉ còn hai huynh đệ các ngươi, nếu như không có người nào ở đây thật sự chỉ còn dư lại một người cô đơn, loại cảm giác đưa mắt không quen đó thật sự vô cùng khó chịu, huyết mạch thân tình là ta không thay thế được, ta không muốn

Quân Mặc thật sự trở nên chỉ còn lại mình hăn, cho nên ta để lại người, mà hăn cũng biết, ngầm cho phép cách làm của ta!”

Quân Hạo Hiền không nói gì, chỉ là vẻ mặt cũng không tốt như vậy.

Mộ Hoàng Tịch không tiếp tục tiếp tục đề tài này nữa mà là rất nghiêm túc hỏi “Nếu như cho người một cái cơ hội, người còn muốn làm Hoàng đế không?”

Nghe được ý tứ trong lời nói của Mộ Hoàng Tịch, Quân Hạo Hiền cả kinh, nhưng cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu: “Không! Mặc dù ý nghĩ này vẫn sẽ ảnh hưởng đến ta như cũ, nhưng mà ta lại thật sự không muốn làm Hoàng đế!”

“Khăng định như vậy sao?”

“Ừ!” Quân Hạo Hiền kiên định gật đầu, ngay sau đó hỏi, “Nàng hỏi ta như thế, sẽ không phải ra quyết định gì đó chứ?”

Mộ Hoàng Tịch nhìn người trên giường, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Ta vốn dĩ không muốn có thiên hạ này, sở dĩ đoạt chính quyền chỉ là bởi vì chàng muốn thống nhất thiên hạ mà thôi, hôm nay một nửa thiên hạ này đã rơi vào trong túi Tây Việt ta, thống nhất chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng đáng về này của hăn, thiên hạ còn có ý nghĩa gì?”

“Hiện tại ta không tìm được người có thể chữa trị cho chàng, ý định của ta ta là đưa chàng đi khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được có thể người cứu chàng, nếu thật sự không trị được thì ta sẽ đưa chàng tìm một huyết mộ cùng nhau an nghỉ!”

“Nàng.” Quân Hạo Hiền bị lời nói của Mộ Hoàng Tịch làm cho kinh hãi, nàng lại có thể vì Quân Mặc mà làm đến trình độ như vậy sao? Chẳng lẽ đây chính là tình yêu của nàng sao? Hăn đột nhiên cảm thấy thật ghen tỵ, so với lúc Quân Mặc lên làm hoàng đế còn khiến hăn ghen tỵ hơn, ghen tỵ huynh ấy lấy được lòng dạ vô cùng trân quý của Mộ Hoàng Tịch, ghen tỵ huynh ấy lấy được tình yêu sống chết có nhau của Mộ Hoàng Tịch! Đồ kị đến nổi điên!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 98

Quân Hạo Hiền đến an định lòng quân tốt hơn, cộng thêm Quân Mặc bị thương kích thích, đại quân một đường dừng cảm tiến tới, quét ngang tất cả thị trấn của Nam Chiếu.

Mặc dù Quân Hạo Hiền không có tài Đế Vương như Quân Mặc, thế nhưng hăn lại là một Vương Gia xuất sắc, một tướng lĩnh anh dũng, hăn cỡi ngựa lên trước, lấy trường thương làm hướng, chính là phương hướng thắng lợi; dần dần, tất cả tướng sĩ đều quên hăn đã từng là một Vương Gia khởi binh mưu phản, ở trong mắt bọn họ, chỉ nhìn thấy một Chiến thần Vương Gia anh dũng giết địch, mà Quân Hạo Hiền không kiêu ngạo không nóng nảy, một lòng giết địch, không ngừng cho ra diệu kế, khiến binh lính dễ dàng đánh bại một tòa thành trì, lại một lần nữa thắng được các binh lính ủng hộ.

“Vương Gia vạn tuế!”

“Hiên vương vạn tuế!”

Tùng tiếng la của bọn lính truyền vào đại điện, Mộ Hoàng Tịch đứng ở cửa điện, nhìn về nơi ánh lửa ngút trời, khẽ nhếch môi: “Rất tốt! Không phải sao?”

“Tiểu thư!” Vân Nương lấy một áo choàng cổ lông chồn nâu khoác lên trên người của Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư muốn Hiên Vương làm Hoàng đế sao?”

Mộ Hoàng Tịch không quay đầu lại, chỉ nói: “Em cảm thấy quyết định này như thế nào?”

Vân Nương do dự một chút, nói: “Vân Nương không hiểu tiểu thư đang nghĩ gì, nhưng Vân Nương biết ngôi vị hoàng đế quan trọng, ban đầu Hiên vương ý đồ bức vua thoái vị đã là tội ác tày trời, theo luật, nhẹ thì lưu đày, nặng thì chịu hình phạt treo cổ, thậm chí là giết, nhưng tiểu thư chẳng những để hăn lần nữa tiếp xúc triều chánh, còn để hăn tạo tiếng uy, thậm chí ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng muốn cho hăn, Vân Nương hoàn toàn hồ đồ! Huống chi đánh hạ Nam Chiếu, đang hạ Đông Diêu, Tây Việt ta chính là đại quốc thiên hạ, đến lúc đó Hoàng đế Tây Việt chính là Đế Vương thiên hạ, vì sao tiểu thư muốn tặng không công thiên hạ này cho người ta?”

“Đúng thế! Vì sao phải tặng không cho người ta?” Mộ Hoàng Tịch mỉm cười hỏi ngược lại.

Không lâu lắm, Mộ Hoàng Tịch tiếp tục nói: “Khi hăn muốn đánh thiên hạ, thật ra ta ủng hộ, mỗi nam nhân đều có ý chí mạnh mẽ, mỗi Đế Vương đều muốn nhất thống thiên hạ, huống chi Quân Mặc là Đế Vương ưu tú lại có năng lực như vậy, ta tin tưởng hăn có thể thống nhất Đại lục, tin tưởng hăn có thể trở thành Đế Vương vượt qua Long Viêm đế!”

“Nhưng vào lúc đó, Nguyệt Vô Song và Cơ Dao lần lượt xuất hiện, họ nói cho ta biết một sự thật, chính là nam nhân của ta có bao nhiêu ưu tú, hắn sẽ thu hút bao nhiêu nữ nhân mơ ước, thậm chí có thể Tây Việt ta sẽ thêm một Quý phi, ngay cả ta hiểu những thứ kia là không thể nào, nhưng không thể phủ nhận, ta ghen tỵ, ta không muốn có bất kỳ nữ nhân nào dùng ánh mắt điên cuồng mê luyến nhìn hắn, không muốn có bất kỳ người nào mơ ước hắn, trong nháy mắt đó, ta biết rõ ta ma chướng* rồi, ta mất đi cố chấp, mất đi mình, ta thật vất vả từ ma chướng thoát ra, toàn tâm toàn ý phụ tá hắn giành chính quyền, thế nhưng hắn lại biến thành như vậy!”

* cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra

“Từng đêm, ta nằm bên cạnh hắn, hắn có nhiệt độ, có nhịp tim, tuy nhiên không thể tiếp tục mở mắt, ta liền nhắm mắt lại, đếm tim đập của hắn cho đến trời sáng, sau đó nghe kèn đại quân công thành, quay đầu nhìn Đế Vương đã không cách nào ngồi dậy, ta muốn, thiên hạ này còn ý nghĩa gì?”

“Vị ngôi vị hoàng đế, hắn bị Trịnh Thái phi hành hạ hơn mười năm, vị ngôi vị hoàng đế, hắn chịu bao nhiêu đau khổ, ngôi vị hoàng đế này cho hắn chỉ có những thứ này, vậy muốn ngôi vị hoàng đế có ích lợi gì?”

“Cho nên, ta muốn ích kỷ một lần, chỉ một lần, vứt bỏ tất cả, ta dẫn hắn đi xa chân trời, đợi ngày hắn tỉnh lại, nếu như hắn chọn ta, như vậy chúng ta liền ẩn cư phía Bắc Trường Thành, không bao giờ xuất hiện trong mắt người đời, nếu hắn còn muốn lấy lại ngôi vị hoàng đế, như vậy ta nghĩ, ta có thể tiêu sái lần cuối!”

“Tiểu thư.” Vân Nương nhìn sau lưng của Mộ Hoàng Tịch, nơi đó lộ ra cô độc, lộ ra đau thương, lộ ra tuyệt vọng; Hoàng thượng đột nhiên ngã xuống, đối với tiểu thư đã kích rất lớn, mặc dù tiểu thư không biểu hiện ra, nhưng nàng làm sao không nhìn ra? Lúc Ngọc Nô rời đi, tiểu thư bị thương như vậy thật lâu, còn lần này, sợ rằng còn phải đau lòng hơn rất nhiều.

Gió lạnh vô tình nổi lên, thổi lên làn váy hoa lệ của Mộ Hoàng Tịch, áo bào thêu đồ văn màu vàng nhạt tung bay trong không trung, giống như sau một khắc sẽ bị xé rách, tóc nàng bị gió thổi loạn, bao trùm khuôn mặt của nàng, làm cho người ta không thấy rõ nét mặt của nàng, hồi lâu, Mộ Hoàng Tịch xoay người đi xa, lưu lại một cô ảnh màu đen.

Chỉ chớp mắt, tháng ba đã qua, đại quân nuốt hết Nam Chiếu, cộng thêm lúc trước Mộ Hoàng Tịch cho Cơ Hách hai mươi vạn đại quân làm phản, bắt giữ Cơ Hách, sau đó xua quân nhắm thẳng vào hoàng cung Nam Chiếu, có thể nói Nam Chiếu đã không đoàn kết, chỉ chờ Tây Việt thu lại.

“Tiểu thư! Nam Chiếu đã bị chiếm, chúng ta thắng lợi!” Dù Vân Nương cũng cảm thấy vô cùng kích động, lúc trước nàng không hiểu loại cảm giác này, nhưng giờ khắc này nàng thật sâu cảm thấy, đó là một loại cảm giác tự hào vì quốc gia, nàng là người Tây Việt, quốc gia cường thịnh, là chuyện đáng tự hào nhất.

“Nghe được, tiếng hoan hô bên ngoài của những tướng sĩ kia đã sớm truyền tới rồi!” Mộ Hoàng Tịch đưa lưng về phía nàng, giọng bình thản nước lạnh, thật giống như những thứ này đều không liên quan đến nàng.

“Tiểu thư!” Thấy Mộ Hoàng Tịch như vậy, Vân Nương cũng không vui mừng nổi, cả nước vui mừng, nhưng không có Đế Vương, lúc này tiểu thư là đau lòng đi!

Một tiểu cung nữ đi vào, quỳ xuống nói: “Nương nương, Hiến vương cầu kiến!”

“Gọi hắn vào đi!”

“Dạ!”

Quân Hạo Hiến mặc một bộ áo giáp màu bạc đi tới, vừa nhìn chính là mới từ chiến trường trở lại, còn chưa kịp cởi khỏi giáp xuống! Vân Nương vội lui cung nữ khác, mình ở bên cạnh coi chừng.

Quân Hạo Hiến nhìn sống lưng Mộ Hoàng Tịch có chút gầy nhỏ, trên khuôn mặt tuấn mỹ thoáng qua chút lo lắng, không khỏi mở miệng nói: “Ta hiểu nàng lo lắng cho hoàng huynh, nhưng nàng cứ tiếp tục như vậy, thân thể mệt mỏi sụp đổ thì làm sao bây giờ?”

Mộ Hoàng Tịch chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi vào trên người của Quân Hạo Hiến, xét qua thân khôi giáp của hắn, cuối cùng rơi vào trên mặt hắn, mấy tháng gian nan vất vả tất lễ, dung mạo tròn bóng như ngọc của Quân Hạo Hiến xảy ra thay đổi cực lớn, nếu như nói trước kia hắn là một khối ngọc, hiện tại bị lưỡi dao bén nhọn mài dũa qua; dung nhan tuấn mỹ càng thêm khắc sâu, hình dáng càng thêm cương nghị, lông mày càng thêm anh tuấn, càng thêm giống Quân Mặc rồi, vì vậy, Mộ Hoàng Tịch cười: “Quả nhiên là hai huynh đệ!”

Quân Hạo Hiến biết nàng nói là dung mạo của hắn, chính hắn tự nhiên cũng phát hiện, trải qua khoảng thời gian rèn luyện này, mặt của hắn càng trở nên giống Quân Mặc, lúc mới bắt đầu, hắn vô cùng không thoải mái, nhưng sau đó hắn xấu hổ nghĩ, nếu như Mộ Hoàng Tịch coi hắn như Quân Mặc, có phải có một ngày cũng yêu hắn, nhưng hắn biết, đây là không thể nào.

Nhếch môi cười, muốn che giấu một màn bị thương kia: “Đúng! Dù sao chúng ta là cùng một phụ hoàng, tại sao có thể không giống!”

Mộ Hoàng Tịch không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, Quân Hạo Hiến không muốn đi, nỗ lực muốn tìm vấn đề.

“Bên Đông Diệu cũng đã bị công hạ, tin tưởng không bao lâu, Đông Diệu cũng sát nhập bản đồ Tây Việt, đến lúc đó Tây Việt chính là đại quốc đệ nhất thiên hạ chân chính rồi!”

“Không đơn giản như vậy, cái gọi là giành chính quyền dễ dàng, giữ thiên hạ khó khăn, mặc dù đánh bại Đông Diệu, nhưng dù sao không có người

Hoàng thất trấn giữ, đến lúc đó những đại thần kia nhất định sẽ phát lên lòng mưu phản, đến lúc đó rốt cuộc Đông Diêu rơi vào trong tay của người nào vẫn không thể biết được! Huống chi hiện tại thực lực Tây Việt mặc dù cường thế, nhưng con cháu Hoàng thất lại mỏng manh khác thường, nếu có người muốn thừa cơ mưu phản, Hoàng thất Tây Việt liền tràn ngập nguy cơ; huống chi một quốc gia đồng thời nuốt trọn hai quốc gia lớn như vậy, muốn tiêu hóa, không có thời gian mấy năm đúng là làm không được, muốn phòng ngừa những quý tộc làm phản, cũng phải trấn áp những nước nhỏ muốn chia một chén súp, còn có rung chuyển giữa triều thần, đệ nhất đại quốc này, cũng không phải dễ lấy thế kia!”

Quân Hạo Hiên nghe Mộ Hoàng Tịch nói cụ thể như vậy, ngược lại thật lòng cười: “Nàng bảo bọn lính một đường tiêu diệt quý tộc và chư hầu, chính là muốn phòng ngừa bọn họ thừa loạn khởi binh làm phản, đến lúc đó Nam Chiếu bị diệt, mình bắt đầu dùng người sẽ khá yên tâm đi!”

Mộ Hoàng Tịch gật đầu một cái: “Đây là cường thế tuyệt đối một phương, có thể làm một mẻ, thanh trừ tất cả quý tộc có thực lực, lại đối xử tử tế dân chúng cấp thấp, lần này khiến dân chúng không phản kháng Tây Việt thống trị, hơn nữa đến lúc đó Tây Việt bắt đầu dùng văn sĩ quản lý chính vụ bản tiện nhất Nam Chiếu, sẽ làm người Nam Chiếu không có cảm giác bị nô dịch, sau đó để văn hóa Tây Việt chảy vào, không quá mấy năm, tin tưởng bọn họ sẽ bị Tây Việt đồng hóa, đến lúc đó bọn họ sẽ nói mình là người Tây Việt, mà không phải người Nam Chiếu!”

“Những thứ này cũng cần thời gian để áp dụng, lòng trung thành của một người đối với quốc gia sẽ không dễ dàng bị thay đổi như vậy, cho nên phải tẩy não từng chút từng chút, bước đầu tiên cần làm là khiến họ không bài xích Tây Việt thống trị!”

Quân Hạo Hiên nghiêm túc ghi nhớ lời, không thể không nói Mộ Hoàng Tịch nghĩ hoàn mỹ hơn hẳn, cũng tính toán rất lâu dài, để hẳn không khởi ngưỡng mồm.

Nói xong những lời này, Mộ Hoàng Tịch không lên tiếng, vẫn nghiêng người như cũ với Quân Hạo Hiên, vẻ mặt có chút hui quạnh; trong lòng Quân Hạo Hiên đau xót, không tự chủ được đi lên trước, một tay để lên đầu vai của nàng, vốc người làm hắn càng thêm đau lòng, không khỏi nói ra lời vẫn dằn xuống đáy lòng: “Hắn nhất định sẽ tỉnh lại, ta sẽ tận lực giúp hắn giữ quốc gia này, sau đó chờ hắn trở về, hắn sẽ trở thành thiên cổ nhất đề của Tây Việt, cho nên. Đừng tuyệt vọng!” Mộ Hoàng Tịch nghe vậy quay đầu, con ngươi bình tĩnh trở nên trống rỗng, giống như nhìn một nơi xa không thể chạm đến: “Ta không tuyệt vọng, chỉ là đợi đã lâu, có chút mệt mỏi mà thôi!”

“Có lẽ ngày này còn kéo dài rất lâu, nhưng nàng cũng phải kiên trì, đợi một ngày hắn tỉnh lại, vì vậy nàng phải lên tinh thần, nếu không khi hắn tỉnh lại nhìn thấy nàng gầy gò như thế. sẽ đau lòng đấy!”

Mộ Hoàng Tịch ngẩn ra, không nói gì, mà Quân Hạo Hiên cũng không khuyên nữa, bởi vì những lời mới vừa đó, cũng đủ làm tim hắn hít thở không thông, rút tay lại, lại không cẩn thận vén tóc Mộ Hoàng Tịch, xoay người đi qua, lại kinh ngạc tại chỗ, hắn tự nói với mình đó là ảo giác, nhưng ánh mắt Vân Nương khiếp sợ lại khẳng định hắn nhìn thấy, nhắm mắt lại che phủ đau đớn này, xông ra ngoài.

Vân Nương run rẩy đi tới, mỗi một bước đều nặng ngàn vàng, khiếp sợ, không thể tin được, khổ sở vùng tóc Mộ Hoàng Tịch, mà dưới làn tóc này, là một mảnh trắng bạc tuyệt sắc; Vân Nương hung hăng che miệng không để mình thét chói tai nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống!

Hồng nhan tóc trắng, nàng không tới hai mươi tuổi! Ông trời, vì sao người phải tàn nhẫn như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dịch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 99

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai hiện lên nơi chân trời, Mộ Hoàng Tịch thức dậy, hiện tại giấc ngủ của nàng ngày càng ít dần. Vân Nương đốt đèn đi tới, đau lòng nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Tiểu thư, người tỉnh dậy rồi sao?”

Mộ Hoàng Tịch nhìn bên ngoài cửa sổ vẫn đang là một mảnh tối mờ mờ, hỏi: “Hôm nay là ngày hành hình Cơ Hách à?”

“Vâng!” Đặt đèn xuống, Vân Nương lấy y phục bên cạnh đến: “Đề Vân Nương trang điểm mặc y phục giúp người!”

“Được!”

Mộ Hoàng Tịch đứng dậy, để Vân Nương khoác từng y sam hoa lệ lên người mình, nàng đứng đối diện với gương đồng, ánh mắt lại không hề nhìn đáng vẻ người trong gương kia, trong đôi mắt trống rỗng mờ mịt, không có hình ảnh phản chiếu nào.

Vân Nương để Mộ Hoàng Tịch ngồi xuống, nâng tay cầm chiếc lược ngọc chải tóc cho nàng, lúc nhìn thấy một mảnh trắng bạc sau khi vén tóc lên kia, nước mắt vẫn không nhịn được mà rơi xuống, vừa lau nước mắt, vừa vén tóc Mộ Hoàng Tịch thành tóc mai xinh đẹp, sau đó cài từng món trang sức hoa lệ lên, mãi đến khi mái tóc Mộ Hoàng Tịch được những món trang sức này bao phủ, không nhìn thấy những sợi tóc bạc trắng kia nữa, Vân Nương nhìn người trong gương, rất đẹp, tựa như thần tiên trên trời, nhưng Hoàng Thượng lại không nhìn thấy, phải biết rằng từ trước đến giờ, tiểu thư đều không để người khác cài nhiều đồ lên đầu mình như vậy, một tiểu thư xinh đẹp như vậy, chỉ sợ rất khó mới được thấy lần nữa!

Làn gió sớm mai thổi vào từ cửa sổ, lay động vạt váy hoa lệ của Mộ Hoàng Tịch, Phượng bào tung bay, hình ảnh Phượng Hoàng sống động ở trên Phượng bào lay động không ngừng, tựa như muốn thoát khỏi trói buộc giương cánh bay đi ngay lập tức, Phượng tướng cửu thiên!

“Nổi gió rồi!” Giọng nói tựa như than thở, như có như không, giống như đến từ phía chân trời.

Vân Nương sững sốt: “Đề em đóng cửa sổ lại!”

“Không cần đâu!” Mộ Hoàng Tịch giơ tay ngăn động tác của Vân Nương, sau đó xoay người: “Đi thôi!”

Động tác của Vân Nương ngừng một lúc, sau đó bắt kịp bước chân của Mộ Hoàng Tịch, mở cửa cung, đội nghi trượng của Hoàng Hậu đã đứng chờ, Vân Nương vỗ lên Phượng liễn của Mộ Hoàng Tịch, ý bảo đám người cung nhân khởi hành.

Lúc Phượng liễn hoa lệ ra khỏi cung, đi thẳng đến quân doanh, ở đó, tất cả tướng sĩ đang chờ đợi; lúc Mộ Hoàng Tịch bước xuống khỏi xa tiền, Quân Hạo Hiên dẫn toàn bộ tướng sĩ quỳ xuống: “Cung nghênh Hoàng Hậu nương nương! Nương nương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Mộ Hoàng Tịch đi đến vị trí của nàng trên đài cao, lúc này mới nâng tay: “Các vị tướng sĩ bình thân!”

“Tạ ơn nương nương!”

Mộ Hoàng Tịch cũng không ngồi xuống ngay, đứng nhìn những binh sĩ, cất cao giọng: “Các vị tướng sĩ, các người là anh hùng của Tây Việt, bởi vì các người đã mở ra cửa lớn dẫn Tây Việt tới đại quốc đứng đầu, các người chính là những anh hùng sẽ được khắc vào tấm bia lịch sử Tây Việt!”

“A! Nương nương thiên tuế! Hoàng Thượng vạn tuế! Tây Việt vạn tuế!”

“Nương nương, vì sao Hoàng Thượng không tới? Vết thương của Hoàng Thượng vẫn chưa đỡ sao?” Tướng lĩnh chu đáo lo lắng hỏi, mà lời của hán cũng thành công khiến hơn trăm vạn người yên tĩnh trong nháy mắt.

Trong mắt Mộ Hoàng Tịch thoát hiện lên nét đau khổ, sau đó nâng mắt nhìn tất cả mọi người: “Hoàng Thượng và bản cung đều đã rất vui mừng, nhưng điều vô cùng đáng tiếc chính là, Hoàng Thượng không thể đứng ở đây đoàn tụ cùng các vị, bản cung cũng tiếc nuối như các vị vậy!”

“Nương nương! Vết thương của Hoàng Thượng nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Đúng vậy! Nương nương, sao lại như vậy được!”

Mộ Hoàng Tịch giơ tay ý bảo mọi người im lặng, sau đó phát tay để Thanh Qua chuyển một hộp gấm màu vàng lên, Mộ Hoàng Tịch mở hộp gấm ra, lấy một đạo thánh chỉ ra: “Hoàng Thượng trúng kịch độc, dù có thể áp chế, nhưng vẫn chưa có thuốc giải, cho nên cần phải đi tìm kiếm thần y chữa trị; nhưng quốc gia không thể thiếu vắng quân vương một người, huống chi Tây Việt ta là một nước lớn! Cho nên Hoàng Thượng quyết định... nhường ngôi cho Hoàng đệ Hiên Vương!”

“Không!” Quân Hạo Hiên mạnh mẽ hất cái bàn trước mặt, phẫn nộ nhìn Mộ Hoàng Tịch chăm chăm “Ta không cần, ta đã nói rồi, ngôi vị Hoàng Đế vĩnh viễn là của hán, ta có thể bảo vệ lãnh thổ vì hán, chờ đợi hán trở về!”

“Hoàng Hậu nương nương, vẫn xin người truyền lời với Hoàng Thượng, xin người hãy suy nghĩ kỹ! Chuyện nhường ngôi, không phải là chuyện nhỏ!”

Mộ Hoàng Tịch lắc đầu, ngẩng đầu nhìn toàn bộ tướng sĩ, nói: “Tây Việt vừa mới chiếm được hai quốc gia, chiến sự ngừng lại, chính là lúc quốc gia có trăm việc cần làm, nếu Tây Việt muốn thật sự đứng vững trên con đường lớn này, vậy thì cần vô số những tướng sĩ, đại thần trung thành, mà người không thể thiếu nhất chính là một quân chủ anh minh, khỏe mạnh! Lòng trung thành của các người với Hoàng Thượng, bản cung cảm nhận được, Hoàng Thượng cũng cảm nhận được, nhưng các người không thể vì lòng trung thành này, mà để Tây Việt đình trệ!”

“Nhưng mà... Nhưng mà chẳng phải Hiên Vương đã từng mưu phản sao?” Một binh sĩ nói thầm rất nhỏ, dù là âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn có một vài người nghe được.

Mộ Hoàng Tịch cũng không trách cứ: “Con người, có ai chưa từng phạm sai lầm chứ? Đã sai thì chính là sai, không phân biệt sai lầm lớn hay nhỏ, nhưng biết sai mà thay đổi, thì còn gì tốt bằng! Cho dù trước đây Hiên Vương thế nào, nhưng các người có thể phủ nhận tài năng của hán sao? Phủ nhận sự anh minh của hán sao? Hán và Hoàng Thượng tài giỏi như nhau, hán và Hoàng Thượng đều là dòng dõi Hoàng gia; cho dù hán từng phạm sai lầm, nhưng mục đích của hán cũng giống như Hoàng Thượng, đều vì bảo vệ ngàn vạn con dân Tây Việt chúng ta; trong khoảng thời gian này hán vì công việc triều chính mà thận trọng tận tụy, hán chiến đấu anh dũng đổ máu với các vị tướng sĩ, chẳng lẽ các vị thật sự muốn gạt bỏ tất cả sao?”

Tất cả tướng lĩnh đều im lặng, thoáng chốc không thể phản bác được; mà người kinh ngạc nhất vẫn là Quân Hạo Hiên, hán không ngờ Mộ Hoàng Tịch lại có thể nói ra những lời như vậy, những lời này, mỗi một câu đều đánh vào nơi sâu nhất trong lòng hán, khiến hán rung động thật sâu, thì ra tìm được một người hiểu mình, là cảm giác như vậy.

Mộ Hoàng Tịch thấy đã đạt được hiệu quả mong muốn, đưa thánh chỉ đang cầm trong tay cho Đại tướng quân bên cạnh, lại cười nói: “Tướng quân có thể đọc thánh chỉ này thay bản cung không?”

“Nương nương... Việc này...” Đại tướng quân vẫn còn chút do dự.

Mộ Hoàng Tịch cũng không tức giận, chỉ nói: “Tướng quân quên rồi sao, đây là thánh chỉ! Bản cung nói nhiều như vậy, chỉ là hy vọng các vị hiểu rõ, hiện giờ quốc gia đang cần quân vương, mà Hiên Vương chính là một quân vương tuyệt vời, tuyệt đối không thể làm trái thánh chỉ!”

Đại tướng quân nghe vậy, quỹ phịch xuống, hai tay giờ quá đầu: “Mặt tướng đáng chết! Mặt tướng tuân chỉ!”

Mộ Hoàng Tịch mỉm cười đặt thánh chỉ vào trong tay hấn: “Làm phiên tướng quân rồi!”

“Mặt tướng không dám!”

Đại tướng quân thấp thỏm không yên, trán cũng đã toát mồ hôi, nghĩ Đại tướng một nước như hấn, trải qua vô số trận chiến, cũng chưa từng sợ hãi chuyện sinh tử, nhưng lúc đối mặt với vị Hoàng Hậu này, hấn lại có cảm giác nghĩ tới mà sợ, loại kính sợ khắc sâu này, tựa như in vào tư tưởng hấn, khiến hấn không dám phản kháng chút nào; cứng nhắc mở thánh chỉ, cao giọng đọc to:

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết:...!”

Mọi người quỹ xuống nghe chỉ, sau cùng hô to: “Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tay Quân Hạo Hiện nắm thành quả đấm, nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe được, hỏi: “Vì sao?”

Mộ Hoàng Tịch vẫn mỉm cười như trước: “Trước kia ta chặt đứt giấc mộng Hoàng Đế của ngươi, hiện giờ trả lại ngươi!”

Trong lòng Quân Hạo Hiện khó chịu: “Nhưng ta không muốn ngôi vị Hoàng Đế, ta đã thề rồi!”

Mộ Hoàng Tịch lơ đãng: “Những việc này rồi sẽ bị lịch sử làm mờ đi, mà ngươi, mới chính là quân vương Tây Việt!”

Quân Hạo Hiện sắp nổi khùng: “Nhưng ta không muốn, khó khăn lắm ta mới thay đổi được sự cố chấp của chính mình, sao ngươi phải làm như vậy? Đây là sự bỏ thí của ngươi cho ta sao?”

Con ngươi Mộ Hoàng Tịch bình thản, giọng nói kiên định: “Ngươi làm rồi! Đây không phải là sự bỏ thí của ta, cũng không phải là bồi thường; mà là trách nhiệm của ngươi! Là trách nhiệm thuộc về Hoàng tộc Tây Việt! Trước kia ngươi muốn ngôi vị Hoàng Đế là vì dã tâm của ngươi, ta chắc chắn sẽ không để ngươi chiếm được, nhưng giờ khắc này lại không liên quan đến dã tâm, mà là trách nhiệm mà người thân làm Vương gia Tây Việt như ngươi phải gánh vác, cũng là trách nhiệm mà một người nam nhân nên có!”

Quân Hạo Hiện ngẩn ra, oán giận và kích động trong lòng biến mất không thấy tăm hơi trong nháy mắt, nhìn Mộ Hoàng Tịch, có chút thất thần: “Thật sự... là như vậy sao?”

Mộ Hoàng Tịch không nhiều lời với hấn nữa, thấy Tướng quân đọc thánh chỉ xong, lại cho người mang ngọc tỷ lên: “Hôm nay Mộ Hoàng Tịch ta, lấy thân phận Hoàng Hậu Tây Việt, đại diện cho Hoàng Thượng Quân Mặc trao ngọc tỷ Tây Việt cho tân hoàng Quân Hạo Hiện, trời đất và trăm vạn tướng sĩ cùng chứng giám!”

“Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Giờ khắc này, người bọn họ quỹ lạy không còn là Quân Mặc, mà là Quân Hạo Hiện, quân vương mới của Tây Việt!

Mộ Hoàng Tịch giao ngọc tỷ cho Quân Hạo Hiện, sau đó nhường vị trí của mình cho hấn, để hấn nhận lấy sự quỹ lạy của trăm vạn tướng sĩ.

Dù nghi thức nhường ngôi đơn giản, nhưng Quân Hạo Hiện cũng đã thật sự trở thành quân vương, còn nghi thức đăng cơ chính thức thì phải chờ tới sau khi trở lại kinh đô Tây Việt mới cử hành.

Quân Hạo Hiện xử lý xong những việc cần thiết, lúc này mới đi đến bên phía Mộ Hoàng Tịch, nhưng khi hấn thấy vẻ mặt hờn bay phách lạc của Vân Nương, trái tim hấn như bị bóp nghẹt, đẩy mạnh cửa lớn, quả nhiên trên chiếc giường bên trong đã trống trơn.

“Nàng... Rồi đi lúc nào?”

Vân Nương ngã ngồi dưới đất, nghe vậy mới áp ứng nói: “Không biết, ta vừa xoay người đã không thấy người đâu, cũng mang cả Hoàng Thượng đi, người không cần ta nữa...”

Mộ Diệc Thần bước ra từ góc tối, vẻ mặt cũng rất khó coi, đi đến trước mắt Quân Hạo Hiện, đưa ra một chiếc nhẫn: “Đây là nhẫn của tôn chủ Ám lâu, là tỷ tỷ bảo ta đưa cho ngươi!”

Quân Hạo Hiện nghe vậy mạnh mẽ nắm lấy Mộ Diệc Thần: “Vậy nàng có để lại lời nào nữa không? Ngươi có biết nàng đi đâu không?”

Mộ Diệc Thần lắc đầu: “Nàng nói xong liền đánh ngất ta, cho nên ta cũng không biết!”

Quân Hạo Hiện sững sờ ngồi phịch xuống ghế, thật lâu vẫn không thể hồi phục lại, một lúc sau, mới cúi đầu nở nụ cười, nhưng âm thanh lại giống như đang than khóc!

Hai tháng sau, trong Ngự Thư phòng Tây Việt, Hồ công công dẫn Bắc Đường Ngọc tiến vào: “Hoàng Thượng đang ở bên trong, phiên Bắc Đường gia chủ tự mình đi vào!”

Bắc Đường Ngọc giờ tay: “Làm phiên Hồ công công rồi!”

Vén rèm bước vào, chẳng hề bất ngờ khi nhìn thấy người đang vật vã với một đồng tấu chuông dưới ánh đèn kia, hai tháng trôi qua, Quân Hạo Hiên hoàn toàn thay đổi, không còn tao nhã lễ độ như trước quá khứ, cũng không còn khí tức hiền hòa, chỉ có lạnh lùng, nghiêm khắc, quyết đoán, không thể không nói, hẳn như vậy, quả thực là rất giống Quân Mặc.

“Hai tháng rồi! Vẫn chưa tìm được sao?”

Quân Hạo Hiên ngẩng đầu lên khỏi thư án, xoa xoa huyệt thái dương hơi nhức: “Nếu nàng thực sự muốn tránh mặt, thì tìm được nàng không dễ dàng chút nào!”

“Cũng đúng!” Bắc Đường Ngọc gật đầu đồng ý, sau đó nhíu mày nhìn đồng lớn tấu chuông trên bàn: “Ta đã nghĩ rằng ngươi sẽ từ chối vị trí này!”

Quân Hạo Hiên khẽ cười: “Ta từ chối, nhưng nàng nói với ta, đây là trách nhiệm mà ta phải gánh vác!”

“Thật đúng là một lý do vô tình!” Bắc Đường Ngọc bĩu môi: “Dù là như vậy, ngươi vẫn không từ bỏ việc tìm nàng sao?”

“Tìm! Dù có chết cũng phải tìm!” Việc này, là việc mà Quân Hạo Hiên vô cùng kiên trì, có điều, hẳn nhìn về phía Bắc Đường Ngọc, cười: “Chỉ là, trầm nhớ rõ, ngày mai là ngày Thừa tướng của trẫm nhậm chức!”

Bắc Đường Ngọc lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ: “Hoàng Thượng tha mạng! Xin người nể tình quan hệ không tệ của chúng ta ngày trước mà tha cho tiểu nhân!”

Quân Hạo Hiên cười âm hiểm: “Chính vì quan hệ ‘quá tốt’ cho nên trẫm mới cho ngươi làm Thừa tướng đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chương 100

Gió thổi rơi xuống chiếc lá mùa thu cuối cùng, đồng thời cũng biểu thị mùa đông đến, bên trong ngự thư phòng, Quân Hạo Hiên đang lôi kéo Bắc Đường Ngọc phê tấu chuông, Hồ công công và Văn Nương cùng nhau chờ ở ngoài cửa phục vụ.

Bắc Đường Ngọc nhìn thấy một sổ con, đột nhiên cười phá lên: “Ha ha ha ha! Hoàng thượng người nên xem sổ con này, không tệ không tệ!”

Dứt lời thì đưa qua cho Quân Hạo Hiên: “Qua mùa đông này, lại đến thời điểm Tây Việt tuyển tú ba năm một lần rồi, đến lúc đó hậu cung này sẽ không còn lạnh như thế nữa!”

Quân Hạo Hiên nhìn sổ con trên tay, sau đó nhắc bút lên chuẩn bị phê duyệt, Bắc Đường Ngọc lại ngăn cản: “Người thật sự chuẩn bị tuyển tú sao? Đến lúc đó đối mặt với ba nghìn cung nữ oanh oanh yến yến?”

Tay Quân Hạo Hiên dừng lại, hơi mỉm cười nói: “Chẳng lẽ là khanh đã quên, trẫm là Hoàng đế Tây Việt, tuyển tú nữ, truyền thừa hoàng thất con cháu Tây Việt, đây là trách nhiệm của trẫm!”

Bắc Đường Ngọc bĩu môi: “Trách nhiệm sao? Người nói cái gì cũng không nghe lọt tai, đến những lời tôn sùng thánh chi này người cũng nói được, thật không biết người đang nghĩ cái gì!”

Quân Hạo Hiên phê một chữ ‘duyet’ ở phía dưới, sau đó khép tấu chuông lại: “Đây không phải bởi vì những lời này là nàng nói trẫm mới nghe, mà là trẫm thật sự cảm thấy trách nhiệm làm một Quân vương, đồng thời cũng hiểu nguyên nhân lúc ấy tại sao nàng muốn truyền ngôi cho ta; mặc kệ nàng bị vây vào loại suy nghĩ nào, thì nàng vẫn đang suy tính vì thiên hạ Tây Việt này, vì tất cả con dân Tây Việt!”

Bắc Đường Ngọc ‘tách’ mở quạt giấy ra, đứng dậy đi tới chỗ Quân Hạo Hiên, sau đó nghiêng người cười nói: “Hoàng thượng há mồm ngậm miệng đều là nàng, còn nói không phải bởi vì nàng, điển hình là ăn ở hai lòng!”

Quân Hạo Hiên thẹn quá hóa giận, sắc mặt lạnh lẽo: “Bắc Đường khanh gia, trẫm nhớ bảo tuyết hôm qua chặn con đường đi thông phía Bắc, trẫm đã phái Công bộ Thị lang đi đào, nhưng bởi vì liên quan đến dân sinh trong thiên hạ, trẫm đặc phái Tể tướng khanh đi giám sát, tin tưởng nhất định khanh sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Nụ cười trên mặt Bắc Đường Ngọc cứng đờ, nhảy nửa ngày, cuối cùng chỉ đành phải kéo gương mặt đi ra ngoài, cung nhân canh giữ ở phía ngoài cửa nhất thời cười không thôi, không cần hỏi cũng biết, nhất định là Tể tướng đại nhân đâm chọt chỗ đau của hoàng thượng, cuối cùng Tể tướng đại nhân bị hoàng thượng phái đi làm khổ sai, mà Tể tướng đại nhân biết rõ hậu quả mình nói là như thế này, nhưng vẫn vui không thôi, thật sự rất làm cho người ta khó hiểu!

Ngay tại lúc đó, bên trong một Y Cốc lạnh vô cùng ở chỗ trời xa.

Một nam hài mười ba mười bốn tuổi cầm một cây quạt quạt về phía bình thuốc trước mặt, thỉnh thoảng còn đưa tay ném chút dược liệu bên cạnh vào, nếu như là người hiểu y nhất định sẽ cả kinh, mỗi một dạng dược liệu nơi này đều là trân quý ngàn vàng khó mua, nhưng thế nhưng cậu ấy lại không quan tâm chút nào, chỉ chú ý ném bên vào trong, một đôi mắt to trong suốt nhìn chăm chăm hơi nước bình thuốc, thật giống như đang chờ bảo vật sắp khai quật.

Lúc này, một lão nhân áo xám tóc trắng bước đi như bay xông tới, thái độ lại giống như trời sắp sập, trong miệng kêu rên: “Thằng nhóc này, lại đang lãng phí thuốc của lão phu, con cũng biết thuốc kia trân quý thế nào, con lại lãng phí toàn bộ, con thỏ nhỏ chết tiết con, xem lão phu có néo rơi lỗ tai của con không!”

Thiếu niên kia nghe vậy, nhất thời ‘vụt’ lui ra, nguy hiểm tránh thoát ma trảo của lão già, ngoài miệng tức giận nói: “Đều là do người cái gì mà Phá Thân y chứ, ai bảo người không giúp Tịch Nhi tỷ tỷ chữa khỏi cho ca ca!”

“Vậy con cũng không thể lãng phí dược liệu trân quý của lão phu như vậy!” Lão già vây quanh bình thuốc bốc hơi nóng, thái độ hận không thể lập tức đưa tay vớt chút dược liệu ra ngoài.

Thiếu niên thấy bộ dạng này của ông, ‘phốc’ cười lên: “Người không chữa con chữa, đến lúc đó lãng phí hết dược liệu của người, đều là người tự tìm đây nhá!”

“Con. . . .” Bàn tay chỉ thẳng vào thiếu niên của lão già run rẩy, có thể thấy được rất tức giận: “Con thỏ nhỏ chết tiết kia! Lão phu nuôi con lớn như vậy, con báo đáp lão phu như vậy?”

“Đây rõ ràng là hai chuyện khác nhau, chỉ cần người chữa bệnh cho ca ca, con sẽ không lãng phí dược liệu của người nữa, đây không phải là rất tốt sao?” Thiếu niên bày ra bộ dáng ta rất dễ nói chuyện.

Lão già tức giận: “Lão phu nuôi con lớn như vậy, lại còn không sánh bằng tiểu nha đầu con mới biết mấy ngày?”

“Tỷ tỷ là người rất tốt, con không cho người nói tỷ như vậy!” Thiếu niên bày ra bộ dạng nếu còn nói nữa ta sẽ liều mạng, có thể thấy được bảo vệ người nọ đến cỡ nào; mà lão già càng nhìn càng tức, cuối cùng một tay vớt dược liệu cậu còn chưa kịp ném xuống, sau đó lắc đầu đi xa.

Thiếu niên há hê nhìn lão già rời đi, ngay sau đó ánh mắt liếc thấy một bóng dáng màu trắng, nhất thời sắc mặt vui mừng: “Tịch Nhi tỷ tỷ, tỷ đã về rồi!”

Dáng dấp của nữ tử áo trắng kia cực đẹp, lông mi đậm nhạt cong vừa phải, đôi mắt hơi nhếch lên, một đôi con ngươi bình tĩnh trong suốt như nước mùa thu, sống mũi khẽ uốn lên, đôi môi không điểm mà đỏ, vẻ đẹp của nàng thật ra thì không ở ngũ quan, mà là phong cách trên người nàng, yên tĩnh, tĩnh mịch, vô dục vô cầu; nàng cực kỳ trẻ tuổi, tuy nhiên đã có một đầu tóc bạch kim màu trắng trong suốt, rơi trên áo màu trắng như cánh bướm, giống như một tiên tử rơi vào phạm trần, không nhiễm chút bụi nào.

Nữ tử nghe tiếng hô của thiếu niên, ôn hòa cười một tiếng: “Thiên Dược, để lại đi trộm dược liệu của gia gia đệ nữa rồi!”

Thiếu niên tên là Thiên Dược nghe vậy xin lỗi đỏ mặt: “Là do ông ấy không chữa bệnh cho ca ca mới làm hại tỷ tỷ đau lòng, những dược liệu kia nát cũng đáng đời!”

Nữ tử kia, cũng chính là Mộ Hoàng Tịch, nàng nhẹ nhàng nhếch môi, có chút cảm kích nhìn đứa bé kia: “Dù sao ông ấy cũng là gia gia của đệ, đệ có thể vì ta làm những chuyện này ta rất vui vẻ, những dược liệu kia đều rất trân quý, giữ lại nói không chừng có thể cứu rất nhiều người, cho nên sau này ngàn vạn lần không được tùy ý lãng phí!”

Thiếu niên đi lên trước, thận trọng kéo ống tay áo Mộ Hoàng Tịch: “Nhưng. . . . Ông không chữa bệnh cho ca ca, tỷ tỷ cũng không ghét ông sao?”

Mộ Hoàng Tịch vuốt tóc ngắn có chút xóc xếch của thiếu niên: “Người có vận mệnh của riêng mình, ban đầu ta dẫn huynh ấy tới nơi này đúng là hi vọng tiền bối có thể trị hết cho huynh ấy, nhưng cũng không thể vì vậy mà làm khó tiền bối, hơn nữa ta đã sớm làm chuẩn bị, cho nên cũng không trách tiền bối!”

“Tỷ tỷ!” Thiếu niên ngửa đầu nhìn Mộ Hoàng Tịch, bây giờ cậu còn chưa cao bằng Mộ Hoàng Tịch, nhưng cũng đã đến đầu vai Mộ Hoàng Tịch, cậu tin tưởng cậu càng lớn sẽ càng cao, như vậy cậu có thể bảo vệ tỷ tỷ, hơn nữa cậu còn phải học tập tốt y thuật hơn nữa, đến lúc đó cậu có thể giúp tỷ tỷ trị liệu cho ca ca rồi!

“Được rồi! Mau trở về đi thôi! Nên ăn cơm trưa rồi!” Mộ Hoàng Tịch vỗ vỗ đầu vai cậu.

“Ừm!” Thiên Dược nghe lời đi vài bước, đột nhiên sau đó quay đầu lại, ngượng ngùng cười một tiếng: “Tỷ tỷ, hôm nay đệ có thể đi xem ca ca không?”

Mộ Hoàng Tịch sững sờ, ngay sau đó cười đáp lại: “Có thể!”

Nghe vậy, Thiên Dược vui mừng cười, nhún nhảy một cái rồi đi!

Mộ Hoàng Tịch tiễn Thiên Dược, lúc này mới xoay người đi tới phòng trúc xây dựng phía sau núi, đẩy cửa trúc ra đi vào, nhìn thấy Quân Mặc nằm ở trên giường bên trong, hần vẫn nằm an tĩnh như vậy, thật giống như chỉ ngủ thiếp đi.

Mộ Hoàng Tịch có chút mất hồn nhìn mặt của Quân Mặc, thân thể không tự chủ đi tới bên giường, sau đó nâng tay của hắn, cảm nhận nhiệt độ nóng rực đã không còn này, mỗi ngày Mộ Hoàng Tịch đều nắm tay Quân Mặc như vậy, cảm cực kỳ lâu cũng không bỏ ra, nàng sợ mình quay người lại hắn sẽ

mất đi nhiệt độ, như vậy, nàng sẽ thật sự tiếc nuối cả đời.

Nơi này là một Y Cốc thần bí nằm ở phía Bắc, Mộ Hoàng Tịch cũng mất hơi sức thật lớn mới tìm tới được nơi này, nàng hy vọng ở chỗ này Quân Mặc có thể tốt hơn, nhưng mà bây giờ xem ra vẫn vậy! Nếu như lại rời khỏi nơi này nàng cũng chỉ có đi Nam Vu phía Nam, để những tộc Vu Cổ kia chữa trị cho Quân Mặc!

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ. Tịch Nhi tỷ tỷ!” Tiếng gọi của Thiên Dược kéo thần trí Mộ Hoàng Tịch trở lại, rất nhanh Thiên Dược đi vào phòng, thấy Mộ Hoàng Tịch cầm tay Quân Mặc, xin lỗi gãi đầu một cái, sau đó để đồ được bọc trong lá sen trên tay lên bàn: “Tỷ tỷ, đây là thịt thỏ nướng, đệ cố ý giữ cho tỷ!”

Mộ Hoàng Tịch đứng dậy, thật lòng cười một tiếng: “Cám ơn!”

Thiên Dược không được tự nhiên di chuyển thân thể, không nhìn Mộ Hoàng Tịch: “Tỷ tỷ nhanh ăn đi! Nếu không nguội sẽ không ngon!”

“Ừm!” Mộ Hoàng Tịch đáp, nhưng không lấy thịt: “Tỷ đi ra ngoài có chuyện, Thiên Dược có thể giúp tỷ chăm sóc huynh ấy một chút không?”

Thiên Dược nghe vậy, nhất thời vui vẻ trong lòng: “Tỷ tỷ yên tâm, cứ để đệ lo!”

Chờ Mộ Hoàng Tịch xoay người, Thiên Dược lập tức ngồi vào chỗ Mộ Hoàng Tịch vừa mới ngồi, nhìn người trên giường, thỉnh thoảng về mặt nén tức giận, thỉnh thoảng vô cùng vui mừng, thỉnh thoảng tự đắc phấn khởi, mà trong miệng còn không ngừng nói lầm nhảm: “Không phải đáng dập dẹt hơn ta chút thôi sao? Sau này ta trưởng thành cũng sẽ đẹp mắt như vậy, không, là đẹp hơn huynh! Ngược lại tỷ tỷ sẽ yêu thích ta! Hắc hắc!”

“Chỉ là, mặc dù cuối cùng tỷ tỷ sẽ thích ta, nhưng huynh cũng không thể vẫn ngủ như vậy, huynh ngủ như vậy tỷ tỷ sẽ đau lòng, tỷ tỷ đau lòng cũng sẽ không yêu thích ta, cho nên huynh nhanh tỉnh lại! Đến lúc đó chúng ta cạnh tranh như nam tử hán, sau đó quang minh chính đại đoạt lấy tỷ tỷ!”

Dường như cảm giác được quyết định này của mình vô cùng vĩ đại, Thiên Dược bắt đầu tự mình say mê rồi!

Mà Mộ Hoàng Tịch đi ra cửa, quả thật bay thẳng đến phòng trúc đối diện, nàng nhẹ nhàng gõ cửa: “Thần y tiền bối có ở đó không?”

Bên trong im lặng một lát, một giọng nói nặng nề truyền đến: “Vào đi!”

Mộ Hoàng Tịch đẩy cửa đi vào, lão già kia đang ngồi ở trên ghế uống trà, sắc mặt của ông đã không còn thoải mái như lúc đùa giỡn với thiếu niên, ngược lại là vô cùng nặng nề, không đợi Mộ Hoàng Tịch mở miệng, ông đã nói thẳng: “Lão phu biết cô nương đến có chuyện gì, nhưng lão phu vẫn nói câu kia, không thể ra sức, cô nương nên mời cao minh khác đi!”

Mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi nghe được câu này, Mộ Hoàng Tịch vẫn mất mát, cười miễn cưỡng: “Trong khoảng thời gian này đã quấy rầy thần y tiền bối, ngài cứ xem như vân bối tới từ biệt!”

Lão già không nói gì, cho đến khi Mộ Hoàng Tịch đi xa, ông mới nặng nề thờ dài: “Aizz!”

Ông cũng không phải là tâm địa sắt đá, nếu như có thể cứu, tất nhiên ông nguyện ý ra tay, nhưng bây giờ không phải ông không cứu, mà là thật sự không thể ra sức! Độc kia cực kỳ phức tạp, dù ông cũng phải phí chút thời gian mới có thể làm ra thuốc giải, hơn nữa độc ấy hiện tại đã sớm xâm nhập phế phủ, còn sống đã là kỳ tích, chỉ là cũng không phải không thể cứu, trừ phi. Trừ phi.

Trong mắt lão già lóe lên mong chờ, nhưng mà cũng chỉ lóe lên rồi biến mất, chính ông cũng không dám tin tưởng còn có thể như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sùng: Địch Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Chương 101

Mộ Hoàng Tịch đi trở về nhà trúc của mình, trên mặt cũng không có biểu hiện mất mát quá nhiều, nàng dẫn theo Quân Mặc cầu đại phu trị bệnh có chừng hơn nửa năm rồi, trải qua quá nhiều thất vọng nên bây giờ nàng đã có thể bình tĩnh mà đối mặt. Hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào Nam Vu, nếu như có thể chữa khỏi cho Quân Mặc thì dĩ nhiên là không thể tốt hơn, nếu như không trị hết. Vậy thì nàng không tiếp tục tìm kiếm nữa mà sẽ tìm một chỗ non xanh nước biếc để bọn họ cùng nhau an nghỉ dưới đất như định tính ban đầu, có lẽ đây là một kết cục tốt!

“Tịch Nhi tỷ tỷ.” Thấy Mộ Hoàng Tịch trở lại, Thiên Dược có chút ngưng ngững, sau đó đồ mặt nhún nhảy một cái rồi đi, đi xa rồi còn cao giọng hô: “Tỷ tỷ, ngày mai ta trở lại thăm tỷ!”

Mộ Hoàng Tịch mất hồn nhìn phương xa: “Ngày mai sao?”

Ngay đêm đó, Mộ Hoàng Tịch đã dẫn Quân Mặc rời đi, tối nay không có trăng sáng, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến Mộ Hoàng Tịch, cũng có thể nói hiện tại nàng thích nhất chính là đêm tối thuần túy như vậy.

Một bóng dáng màu trắng xuyên qua trong rừng, như một tiên tử rơi xuống từ trên trời, không có ánh trăng chiếu rọi, một mình sinh sống dưới bóng tối trong rừng rậm.

Mặt trời mọc phía Đông, ánh sáng quả quyết màu cam bắt đầu chiếu rọi cả vùng đất, trên đường lớn, một con ngựa màu trắng thuần không có một chút tạp màu to lớn chở hai người một đen một trắng đi tới đón ánh mặt trời, có lẽ do ánh bình minh vừa ló dạng nên còn mang theo chút lạnh lẽo thật mỏng, ánh sáng lộng lẫy mang theo chút ấm áp này chiếu vào khuôn mặt nữ tử bạch y lại giống như mất đi nhiệt độ, chỉ còn lại lạnh lẽo.

Mộ Hoàng Tịch nhẹ nhàng ghim ngựa, giữu cột nhếch môi cười lạnh: “Đi ra đi!”

Dứt lời, vẫn hoàn toàn yên tĩnh như cũ, thật giống như nàng chỉ đang nói chuyện với không khí. Cuối cùng, trong bụi cỏ có người chuyển động, một, hai, ba, rất nhanh một đội người đã bao vây hai người một ngựa, toàn thân bọn họ đều mặc áo đen, che mặt chỉ chừa lại đôi mắt không có cảm tình bên ngoài, quanh thân sát khí dồi dào, nhìn một cái cũng biết là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa võ công của tất cả bọn họ đều không thấp, mà ở trong đó có chừng hai mươi người!

Địch nhiều ta ít nhưng Mộ Hoàng Tịch vẫn không sợ hãi chút nào, trong mắt chỉ có lạnh lẽo nhìn người thủ lĩnh áo đen kia: “Hiện tại cắt ngay cho ta, ta có thể làm như không nhìn thấy!”

Người nọ không chút cử động, giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Chủ tử chúng ta chỉ muốn mời hoàng hậu nương nương đến làm khách, nếu như nương nương bằng lòng phối hợp, bọn ta tất nhiên sẽ không làm khó!”

Mộ Hoàng Tịch cười lạnh: “Trở về nói cho chủ tử ngươi biết, không nên đánh suy nghĩ thì đừng nên đánh, nếu không cuối cùng chết thể nào cũng không biết!”

Người nọ rút kiếm ra: “Nếu nương nương không phối hợp, cũng đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Thật là không thấy Hoàng Hà không chết tâm!” Mộ Hoàng Tịch giữu cột cười một tiếng, ngay sau đó để Quân Mặc tựa vào trong ngực, hai tay cùng xuất ra, hai dải lụa trắng liền bay ra khỏi hang như rắn, mang theo xu thế xé rách không khí phóng tới, có người áo đen vùng đao ngăn cản, nhưng dải lụa trắng đột nhiên chuyển sang ở giữa, kèm theo tiếng vút vút rách vụn, dải lụa trắng bỗng chốc biến thành mười mấy dải đao thét tản ra bốn phương tám hướng.

Người áo đen nhanh chóng né tránh lụa trắng, còn chưa kịp chuẩn bị đánh trả, lụa trắng đã tập trung lại đột nhiên bắn ra vô số kim châm thật nhỏ, cây kim lóe lên ánh sáng màu lam dưới ánh mặt trời, vừa nhìn đã biết là tẩm độc, có mấy người áo đen sơ ý bị đâm trúng, chết ngay tại chỗ!

Người áo đen sững sờ, nhưng sau một khắc lại tiếp tục vây đánh, bọn họ không sợ chết, sợ nhất là sau khi nhiệm vụ thất bại sẽ sống không bằng chết, Mộ Hoàng Tịch thấy bọn họ cố chấp như thế cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, dải lụa trắng trong tay không ngừng chuyển động như linh xà đang sống, dày đặc bao vây hai người ở giữa, khiến mấy người sát thủ bên ngoài không thể gần bọn họ.

Đột nhiên lụa trắng đứt đoạn, biến thành mảnh vụn rơi xuống như tung cánh hoa, mà trong nháy mắt đó, trường kiếm trong tay Mộ Hoàng Tịch tuốt khỏi vỏ bay ra ngoài như quỷ mị, sau đó không chút do dự giơ kiếm lên đoạt lấy tính mạng của mười mấy người còn lại, thân thể lại bay trở về lưng ngựa, cả động tác hoàn toàn không cần dẫm lên đất, trường kiếm vào vỏ, Mộ Hoàng Tịch nhìn đám người nằm dưới đất, đột nhiên nói: “Hình như quên để lại lời truyền rồi!”

Dứt lời, tiếp tục giục ngựa tiến lên, giống như tình cảnh vừa nãy và một tiếng cảm thán kia chỉ là ảo giác mà thôi!

Mộ Hoàng Tịch không để ý đến chuyện lần này lắm, nhưng người nào đó ở phía xa hoàng cung Tây Vực lại bởi vì tin tức này mà mất đi trấn định trước sau như một, trên tay nắm tin tức ám vệ truyền đến, kích động đến không nói nổi một lời nào.

Bắc Đường Ngọc thấy dáng vẻ này của hắn, lập tức hiểu hơn phân nửa, có thể làm cho hắn lộ ra biểu tình như vậy cũng chỉ có người kia: “Có tin tức của nàng rồi hả?”

Quân Hạo Hiên nặng nề gật đầu một cái, giọng nói cũng mang run rẩy: “Ở một ngoài một sơn cốc trên Bắc Bộ, phát hiện hai mươi thi thể ám vệ Cự Lạc quốc, căn cứ theo lời Hắc nói, đó chính là bút tích của nàng, hơn nữa còn là chuyện năm ngày trước!”

Bắc Đường Ngọc thở dài: “Cũng chỉ là chút tin tức, cũng không thấy người đâu mà ngươi đã kích động như vậy sao?”

Quân Hạo Hiên lắc đầu: “Ngươi không hiểu, lúc đại chiến ở Nam Chiếu, nàng đã từng nói với ta rằng nàng phải dẫn huynh ấy đi khắp thiên hạ để tìm kiếm thần y cho huynh ấy, nếu như thật sự chữa trị không được thì nàng sẽ tìm một huyết mộ cùng an nghỉ vĩnh cửu với huynh ấy. Ta luôn luôn lo lắng nàng thật sự làm như vậy thì sẽ không tìm được nàng, nhưng bây giờ chứng minh nàng vẫn không buông tha, nàng còn sống, tin tức như thế, tại sao ta có thể không kích động?”

Nói như thế, Bắc Đường Ngọc ngược lại có chút hiểu tâm trạng của Quân Hạo Hiên rồi, nhưng: “Ngươi có nghĩ tới hay không, nàng là đại tẩu của ngươi, giữa các ngươi cách một khoảng cách không cách nào vượt qua, huống chi coi như dáng vẻ đó của hoàng huynh ngươi thì nàng cũng chưa từng nghĩ cho ngươi cơ hội, ngươi vì nàng như thế đáng giá sao?”

Quân Hạo Hiên không trả lời mà hỏi lại: “Bây giờ Hoàng huynh hoàn toàn không có ý thức, nàng lại mang theo huynh ấy đi khắp thiên hạ tìm kiếm danh y, thậm chí có thể cứ như vậy mà an nghỉ cùng huynh ấy, nhưng huynh ấy biết sao? Huynh ấy không biết chút nào, nói không chừng huynh ấy cứ chết đi như vậy vĩnh viễn cùng sẽ không biết nữ nhân này đã ngậm bao nhiêu đắng vì huynh ấy, vậy nàng đáng giá sao?”

Bác Đường Ngọc á khẩu không trả lời được.

Quân Hạo Hiên buồn cười nhìn hấn, nói: “Ta cảm thấy đáng giá, ngay cả giữa chúng ta vĩnh viễn không thể nào, nhưng chỉ cần biết rằng nàng vẫn mạnh khỏe thì ta đã thỏa mãn rồi. Nếu như có một ngày thật sự không có tin tức của nàng, ta nghĩ cuối cùng ta sẽ biến thành một cái xác không hồn, ngay cả còn sống cũng không bằng!”

Bác Đường Ngọc rung động vì lời nói của Quân Hạo Hiên, ngay sau đó lại cười khổ, hấn cũng có chút hâm mộ Quân Hạo Hiên rồi, hấn hiểu được cái mình muốn là gì, biết lòng của mình, thế nhưng hấn lại vẫn còn sống mê mang ở chỗ cũ.

“Vậy ngươi định làm gì? Hành tung của nàng không ổn định, muốn tìm được là điều rất khó khăn, huống chi coi như ngươi tìm được thì có thể làm cái gì?”

Quân Hạo Hiên lắc đầu cười: “Thật không biết nên nói ngươi cái gì, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được, ta chỉ là muốn tin tức của nàng mà thôi!”

Bác Đường Ngọc kinh ngạc không nói ra lời, thì ra hấn làm nhiều như vậy cũng chỉ vì một cái tin tức thôi sao? Lấy được một tin tức cũng đủ để cho hấn thỏa mãn?

Ở một khách điểm xa xôi, khách điểm được xây ở giữa rừng trúc, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy nơi này có phòng ốc, dĩ nhiên người tới cũng cực ít, chỉ có điều người tới đây thân phận cũng sẽ không bình thường, con ngựa màu trắng to mập chờ hai người đến, một nữ tử bạch y nhảy xuống từ trên lưng ngựa, bên người của nàng còn đỡ một nam nhân màu đen, dung mạo của hai người đều cực kỳ xuất chúng, cho nên khiến tiểu nhị cũng không nhận được chăm chú nhìn thêm.

Đi vào khách điểm, trực tiếp lấy một phòng sau đó cũng không xuất hiện nữa.

Ban đêm, Mộ Hoàng Tịch sắp xếp xong cho Quân Mặc, lúc này mới chuẩn bị đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nhưng không ngờ nàng mới vừa đi ra cửa, liền phát hiện trong phòng có cái gì đó không đúng, chợt đẩy cửa ra lại thấy trên giường rối tuếch. Nàng giận dữ, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng bay ra ngoài cửa sổ, đuổi theo bóng dáng kia.

Dường người nọ có ý dẫn nàng đến chỗ nào đó, sau khi vòng vo vài vòng trong rừng trúc lại đột nhiên biến mất, Mộ Hoàng Tịch hạ xuống, chỉ thấy một viện tử nhỏ nhô được xây dựng bằng trúc, cẩn thận đẩy cửa đi vào nhưng không nhìn thấy người. Mới vừa đi vào phòng trúc lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân nhỏ, đột nhiên xoay người, khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo người đó lập tức chấn động, khi hấn đi tới ôm chặt nàng, thờ dãi một tiếng ‘nha đầu ngọc’ nàng mới hồi hồn, không thể tin trọn to hai mắt: “Phi Tinh.”

Ngọc Phi Tinh thoáng buông Mộ Hoàng Tịch ra, lại nhìn vào đôi mắt hàm chứa vô số tâm tình của nàng, có bất ngờ, có kích động, có vui mừng, không hề dám tin tưởng, ánh mắt như vậy làm tim hấn xúc động thật sâu, mà trên tay chạm tới mái tóc bạc trắng như tơ bạc lại làm cho tim hấn như bị xé rách, đau đến không kiềm chế được, hung hăng ôm nàng vào trong ngực mình, sau đó chợt hôn xuống đôi môi nàng.

Mộ Hoàng Tịch vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị hấn hôn, muốn đẩy ra lại phát hiện sức lực của hấn lớn đến kinh người, mà một khắc sau, nàng lại cảm thấy hơi thở trên người của hấn đầy đau lòng và tự trách, trong nháy mắt quên mất phản kháng, mặc cho hấn trần trọc trên môi mình không ngừng đòi lấy, tuy nhiên nó chưa từng vào nửa phần, phần thâm tình che chở này khiến Mộ Hoàng Tịch không biết nên từ chối như thế nào.

Hồi lâu sau, Ngọc Phi Tinh mới buông nàng ra, nhưng lực đạo trên tay vẫn không giảm chút nào, một tay nắm cả hông của nàng, một tay lau gương mặt của nàng, cuối cùng vung mái tóc bạc trắng như tuyết của nàng: “Ngốc nghếch, khổ sở như vậy sao lại tự chịu một mình?”

Mộ Hoàng Tịch nghe vậy, vẫn ngụy trang bình tĩnh rốt cuộc cũng bị phá vỡ, giờ tay lên ôm lấy cổ của Ngọc Phi Tinh, tựa đầu tựa vào bờ vai của hấn, nơi đó gầy gò nhưng lại không mềm yếu đủ để cho nàng an toàn dựa vào, sợ hãi cùng không an toàn vẫn chôn giấu trong lòng cũng bùng lên, khiến cho thân thể của nàng cũng run rẩy theo, cho nên nàng ôm hấn thật chặt, muốn tìm được sức lực chống đỡ từ trên người hấn, cũng chỉ có ở trước mặt Ngọc Phi Tinh nàng mới có đáng về vô dụng như thế.

Cảm thấy nàng ý lại và dựa vào, rốt cuộc Ngọc Phi Tinh mới cảm thấy những gì mình làm đều đáng giá, dù đời này cũng không chiếm được nàng, nhưng có phần ân tình này của nàng cũng đủ rồi!

Không khí tốt đẹp chính là dùng để phá hư, một tiếng cười che miệng thật thấp cắt đứt hai người, Mộ Hoàng Tịch xin lỗi vội vàng buông tay ra, lúc này mới phát hiện ra nơi này còn sự tồn tại của người thứ ba, vậy mà nàng lại không phát hiện ra. Nhưng, khi nàng thấy rõ dáng vẻ của người kia thì lại bị chấn động lần nữa, không thể tin được chớp chớp mắt: “Chuyện này. Là đang nằm mơ sao?”

Ngọc Phi Tinh nghe vậy chợt cảm thấy buồn cười, nhưng lại không lên tiếng; mà người kia lại bay tới, đoạt đi Mộ Hoàng Tịch trong ngực hấn, sau đó liêu chét bám lấy không buông tay, tiếp theo là tiếng la khóc kinh thiên động địa: “Tiểu thư! Ngọc Nô rất nhớ người! Hu hu hu.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Dích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 102

Thì ra hôm đó Ngọc Nô không bị ngã đến xương cũng không còn, mà được Cự Mãng canh giữ ở phía dưới cứu, bởi vì Ngọc Nô bị trọng thương, cho nên Cự Mãng dẫn nàng đi Nam Vu tộc chữa thương, cho đến trước đây không lâu mới hoàn toàn hồi phục; mà Ngọc Nô bây giờ là vu nữ của Nam Vu.

Ngọc Nô vốn là đứa bé được Mộ Hoàng Tịch nhặt về, vẫn không biết cha nương nàng là ai, nhưng nàng trời sinh có năng lực thao túng tất cả độc vật, Mộ Hoàng Tịch đã từng hoài nghi nàng là người Nam Vu, nhưng không ngờ nàng thật sự phải, nhưng tiếc nuối chính là, đã không cách nào tìm được cha nương của Ngọc Nô rồi.

“Vốn ta định đi Nam Vu, không ngờ lại gặp được em!” Mộ Hoàng Tịch mặc cho Ngọc Nô ôm mình làm nũng như một đứa trẻ, cung chiều cười một tiếng nói.

“Người đừng đi Nam Vu, sáng sớm ngày mai, chúng ta cùng đi Thần Y cốc!”

“Tại sao?” Mộ Hoàng Tịch không hiểu: “Thần y nói hần chữa trị không được, trở về cũng vô ích!”

Ngọc Phi Tinh nhàn nhạt cười một tiếng: “Chữa trị không được, hay còn có nguyên nhân khác, ngày mai chúng ta sẽ biết!”

Ánh mắt Ngọc Nô thần bí hề hề nheo lại: “Trước giữ bí mật, ngày mai sẽ nói cho người biết!”

Mộ Hoàng Tịch bất đắc dĩ cười khề, mặc dù nói không biết bọn họ làm gì thần bí như vậy, nhưng nàng biết, nàng lại có hy vọng, không phải sao?

Ban đêm, vạn vật im lặng, là lúc ngủ ngon, nhưng Mộ Hoàng Tịch một chút buồn ngủ cũng không có, vén sợi tóc trên mặt Quân Mặc lên, ním cười ẩn xuống một nụ hôn, liền vén chăn đứng dậy; đẩy cửa phòng ra, một vòng trăng sáng sáng ngồi giắt phía chân trời, trúc ảnh lượn quanh, bóng dáng lốm đốm thừa thốt. Lặng lặng đứng chấp tay, khóe môi giờ lên độ cong làm thế nào cũng không kéo xuống, đây coi như là ngày nàng vui vẻ nhất trong năm nay, không chỉ vì Quân Mặc được cứu rồi, còn vì có hần trở lại; nhận thấy được hơi thở bên cạnh, Mộ Hoàng Tịch khẽ quay đầu, cười khề: “Thế nào? Cũng học ta ra ngắm trăng à?”

“Vầng trăng này không phải của mình nàng, chẳng lẽ còn không cho người khác ngắm?” Ngọc Phi Tinh buồn cười nói.

Mộ Hoàng Tịch bất đắc dĩ nhún vai: “Nói cũng phải, xin cứ tự nhiên!”

Ngọc Phi Tinh nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, giờ phút này nàng đắm chìm dưới ánh trăng, ánh trăng vì nàng dát lên một tầng hào quang màu trắng, nàng giống như một đóa thủy tiên nở dưới ánh trăng, yên tĩnh, an lành, dịu dàng, nhất là sợi tóc màu bạc bị gió thổi lên, càng khiến nàng như huyền như tiên; trong một năm rồi đi, trong mộng của hần xuất hiện nhiều nhất chính là gương mặt này, không phải là không muốn quên, mà là không quên được.

“Một năm này đi nhiều nơi chứ? Một đường phong cảnh tốt không?” Giọng Mộ Hoàng Tịch không thành thật vang lên, giống như đến từ phía chân trời xa xôi, trống rỗng mà mờ ảo!

Ngọc Phi Tinh ngẩng đầu nhìn về trăng sáng, thờ dài nói: “Ngay cả đi rất nhiều nơi, nhưng nhìn thấy đều cùng một vầng trăng, tư vương phong cảnh cùng một chỗ, không phân biệt!”

“Vậy sao?” Mộ Hoàng Tịch than nhẹ, nghe không ra một chút cảm xúc; mà Ngọc Phi Tinh nhìn gò má Mộ Hoàng Tịch, trên mặt ri ri từng chút từng chút hồi tiếc, hần hiện tại hồi hận nhất chính là ban đầu rời đi, nếu như xảy ra chuyện hần có thể xuất hiện đầu tiên chạy tới bên cạnh nàng, nàng không phải một mình chịu đựng nhiều đau đớn như vậy? Lúc Quân Mặc ngã xuống, không phải nàng không muốn tìm nơi dựa vào, muốn có một người tin tưởng bên cạnh? Nhưng khi đó hần cố tình không ở đây, khi nàng cần mình nhất, thế nhưng hần lại không ở đây, bảo hần làm sao không hối hận, làm sao không tự trách?

Những tâm tư này của hần Mộ Hoàng Tịch không biết, đối với nàng mà nói, hần trở lại đã tốt nhất: “Lần sau, chuẩn bị đi đâu?”

Thật vất vả thoát khỏi tâm trạng, lại nghe thấy một câu như vậy, Ngọc Phi Tinh có chút dở khóc dở cười: “Mới vừa gặp mặt, còn muốn đuổi ta đi sao?”

Nghe vậy, Mộ Hoàng Tịch cũng cười, không trả lời hần, nhưng nàng thật sự vui mừng, đây là có ý không đi nữa, phải không?

Sáng sớm ngày thứ hai đoàn người liền chạy tới Thần Y cốc, dọc theo đường đi Ngọc Nô riu rít nói chuyện không ngừng, giống như muốn nói đủ những chuyện mấy năm nay không nói với Mộ Hoàng Tịch, từ Tiểu Độc côn trùng Nam Vu, nói mình thế nào lên làm vu nữ, nói mình uy phong như thế nào, cuối cùng đương nhiên là nhớ Mộ Hoàng Tịch thế nào rồi, Mộ Hoàng Tịch cười chầm chầm nghe, không chê nàng phiền chút nào, mà Ngọc Phi Tinh rơi ở phía sau hai bước nhìn nàng trước mặt, gương mặt đầy nụ cười.

Bây giờ không đi gặp như Mộ Hoàng Tịch lúc trước, một đường vừa đi vừa nghỉ, đi ước chừng bảy ngày mới đến Thần Y cốc, dùng khinh công bay đi, còn chưa rơi xuống đất chỉ nghe thấy tiếng lão thần y giận đến học máu: “Con thô nhố chết kia, ban đầu thật không nên nhặt người nuôi lớn! Tức chết ta rồi!”

“Cho người tức chết, cho người tức chết, tác phong của ta tức chết người! Hừ! Cho người tức chết ta có thể đi tìm tỷ!”

“Người. . . .” Lão thần y thiếu chút nữa không thở nổi: “Tiểu khốn kiếp, nàng rút cuộc có cái gì tốt, để người làm ta tức như vậy?”

“Dù sao tỷ tỷ hơn người!” Thiên Dược nhếch khóe miệng, gương mặt ngóe trông: “Tỷ tỷ vừa dịu dàng vừa đẹp, chờ ta trưởng thành sẽ cưới tỷ tỷ làm thê tử, sau đó vĩnh viễn ở chung một chỗ với tỷ tỷ!”

Nghe vậy, lão thần y tức cười: “Nhưng ta nhớ không lầm, Tịch Nhi tỷ tỷ kia đã có phu quân? Người là tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh, còn muốn lấy người ta, nằm mơ đi đi!”

Thiên Dược không phục nói: “Hừ! Cho nên ta muốn người chữa khỏi cho hắn! Chờ người chữa hết cho phu quân tỷ tỷ, đến lúc đó ta có thể cùng hắn tỷ thí, ta nhất định đánh bại hắn, sau đó Tịch Nhi tỷ tỷ sẽ gả cho ta!”

Lão thần y cười đến ngồi lại trên ghế, hết ý kiến với đứa ngốc này!

Trong rừng cây, Ngọc Nô che miệng cười rồi, tiểu tử kia rất thú vị, lại muốn thành thân với tiểu thư, còn có tư tưởng kỳ quái này, thật sự rất buồn cười.

Ngọc Phi Tinh cười nhìn về phía Mộ Hoàng Tịch, giọng nói buồn cười nói: “Mị lực của Tịch Nhi quả nhiên không nhỏ!”

Mộ Hoàng Tịch sao không nhìn ra hắn nhạo báng, nhưng không cùng hắn so đo, tiểu tử Thiên Dược này, tự cho là chút tâm tư kia che giấu rất khá, nhưng không biết nàng đã sớm nhìn thấu, ngay cả hắn công nàng nói những lời đó với Quân Mặc nàng đều nghe; chỉ là nàng không vạch trần hắn, bởi vì nàng biết hắn thích mình như khát vọng mưa từ, cùng yêu hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, đợi đến một ngày hắn sẽ tự mình hiểu.

“Đi thôi!” Ôm Quân Mặc bay ra rừng cây, bay thẳng vào phòng trúc mình ở, cất kỹ Quân Mặc, lúc này mới ra ngoài, đã nhìn thấy Thiên Dược bị trói trên cọc gỗ ở góc cây, nghĩ đến lão thần y sợ hắn đuổi theo Mộ Hoàng Tịch mới nghĩ ra cách này.

“Tịch Nhi tỷ tỷ!” Liếc thấy người mình mong nhớ, trên mặt Thiên Dược lập tức lộ ra ánh sáng vui mừng, vui mừng đến hận không được nhảy tới ôm lấy Mộ Hoàng Tịch, đáng tiếc mình bị trói, chỉ có thể nhảy tại chỗ.

Mộ Hoàng Tịch cười với hắn, coi như đáp trả, sau đó quay đầu nhìn về phía lão già ngồi bên cạnh: “Thần y tiền bối!”

Lão thần y bắt đầu đi thối dưng râu: “Trở về làm gì?”

Mộ Hoàng Tịch không trả lời, ngược lại nhìn về phía Ngọc Phi Tinh ở một bên, Ngọc Phi Tinh đi lên, nói với lão thần y: “Tiền bối còn nhận ra văn bối không?”

Lão thần y hí mắt nhìn thật lâu, sau đó chợt kinh hãi: “Đây không phải là Ngọc công tử sao?”

Ngọc Phi Tinh nhẹ nhàng nhếch môi: “Chính là văn bối!”

Lão thần y cũng cười, ngược lại như gặp được bạn lâu năm hỏi: “Những năm này Ngọc công tử tốt không?”

“Cực khổ tiền bối nhớ, tất cả mạnh khỏe!”

Lão thần y đưa mắt qua lại giữa Ngọc Phi Tinh và Mộ Hoàng Tịch, hiểu rõ nói: “Người vì nàng mà đến sao? Nhưng lão phu đã nói, vô năng vô lực!”

Ngọc Phi Tinh đối với lời của lão thần y không ngoài ý muốn, chỉ nói: “Ta hiểu biết rõ năng lực của tiền bối, nếu là muốn giải, thì sẽ có cách, chỉ là thiếu một thứ gì đó mà thôi! Tiền bối cảm thấy ta nói đúng không?”

Thấy bộ dáng Ngọc Phi Tinh tự tin, trong mắt lão thần y lóe lên ánh sáng kích động: “Người nói là. Người nói là người tìm được?” Dứt lời, ông lại cảm thấy không thể, nhưng vừa nghĩ tới năng lực của Ngọc Phi Tinh, lại không nhịn được dâng lên chờ mong.

Ngọc Phi Tinh cười khê, đưa mắt nhìn sang, lão thần y nhìn theo, thấy Ngọc Nô đang vây quanh Thiên Dược, không ngừng hỏi hắn về chuyện của Mộ Hoàng Tịch, sau đó chờ Thiên Dược nói, nàng không chút khách khí nào đùa giỡn và đã kích mấy câu, hai người vui vẻ giận dữ, huyền não cực kỳ vui vẻ.

Lúc này Ngọc Phi Tinh mới nói: “Vu nữ Nam Vu, thân thể thiên độc, người muốn chính là thứ này?”

Lão thần y kích động đến bản thân bất lực: “Thân. thân thể thiên độc, thật sự là thân thể thiên độc!”

Nếu nói ‘thân thể thiên độc’, chính là sanh ra cả người mang độc, còn độc hơn vu cô chi vương, phải có thân thể Thiên Độc, có thể gọi tất cả độc vật, mà thân thể Thiên Độc tu tập độc thuật tốt nhất thân thể, nhưng người như vậy trăm năm khó tìm một người, bởi vì không có cơ thể mẹ có thể chịu đựng độc khí nồng nặc như vậy, đứa bé bình thường khi chưa thành hình, mẫu thân đã bị độc chết, đứa bé cũng vì vậy chết từ trong trứng nước; mà cùng thân thể thiên độc đối ứng còn có một loại chính là ‘thân thể thiên dược’, hai người đại khái giống nhau, nhưng một là độc, một là y, thân thể thiên độc là kịch độc, mà thân thể thiên dược có thể nói là thuốc giải, hai người tương sinh tương khắc, giống nhau trăm năm khó được, đối với một người thân trầm mê y thuật mà nói, có thể thấy một đã là trời cao ban ân rồi, nhưng thể mà bây giờ ông nhìn thấy hai người xuất hiện đồng thời, chuyện này bảo ông làm sao không kích động.

Ngọc Phi Tinh làm sao không biết lão thần y kích động, nói: “Hiện tại, không biết tiền bối đồng ý giúp đỡ không?”

Lão thần y vỗ tay, kích động nói: “Cứu, lập tức cứu! Ta sẽ đi chế thuốc, sau đó vì vị công tử kia chữa bệnh!” Dứt lời, thật nhanh chạy đi phòng thuốc của mình, tốc độ kia nơi nào giống một lão già sáu bảy chục tuổi!

Coi như Mộ Hoàng Tịch biết ý của Ngọc Phi Tinh, lại không nghĩ rằng cuối cùng Ngọc Nô sẽ trở thành mấu chốt cứu Quân Mặc, quả thật là có nhân tất có quả sao? Nếu như ban đầu nàng không cứu được Ngọc Nô thôi thóp, hiện tại sợ rằng nàng vẫn tuyệt vọng như cũ! Nhưng, tất cả cũng còn có công lao của Ngọc Phi Tinh, chống lại ánh mắt ân cần của hắn, nàng khẽ nâng môi, cảm kích nói: “Cảm ơn!”

Ngọc Phi Tinh cười yếu ớt nhếch môi: “Có một tiếng cảm tạ này của nàng, vậy là đủ rồi!” Mộ Hoàng Tịch cười khẽ, nàng biết Ngọc Phi Tinh không cần một tiếng cảm ơn này của nàng, nàng sẽ để phần cảm kích này trong đáy lòng, mãi mãi ghi nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đại kết cục

Thần y cốc. Một tháng sau.

Trong phòng trúc, Mộ Hoàng Tịch tựa vào bên giường ngủ thật say, trải qua một tháng trị liệu, thần y đã loại bỏ hoàn toàn độc trên người Quân Mặc, hiện giờ nàng chỉ cần an tâm chờ đợi Quân Mặc tỉnh lại là được; một tháng nay, thần kinh của nàng vẫn luôn căng thẳng, bây giờ nhận được tin chắc chắn, mới thoáng thả lỏng bản thân thiếp đi một chút.

Thiên Dược đến tìm Mộ Hoàng Tịch, đã thấy nàng ngủ thiếp đi, đứng ngoài cửa do dự không biết có nên vào hay không; Ngọc Phi Tinh không biết xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào, khẽ vỗ vai hắn: “Đi chơi đi! Để nàng nghỉ ngơi một chút!”

Thiên Dược vốn không ngờ quỷ rầy Mộ Hoàng Tịch, nghe Ngọc Phi Tinh nói vậy, liền gật đầu, sau đó rời đi; chờ Thiên Dược đi rồi, Ngọc Phi Tinh mới nhẹ nhàng đi vào, cầm một chiếc chăn bên cạnh phủ lên người Mộ Hoàng Tịch, sau đó tay chân nhẹ nhàng khép cửa lại, vừa mới xoay người, đúng lúc thấy lão thần y đi tới, Ngọc Phi Tinh ra hiệu, lão thần y hiểu ý đi cùng hắn đến một nơi cách đó tương đối xa, Ngọc Phi Tinh mới nói: “Nàng đang nghỉ ngơi, thời gian này nàng vẫn luôn lo lắng, không dễ gì mới ngủ được!”

Lão thần y cười ha ha: “Còn người lại rất dễ tâm đến nàng, cũng không biết phần tâm tư này của người có đáng giá hay không!”

Ngọc Phi Tinh khẽ cười: “Tiền bối cảm thấy đáng giá sao?”

Bị hỏi lại, lão thần y sững sốt, sau đó lại cười: “Có đáng giá hay không cũng không quan trọng, chỉ cần bản thân cảm thấy muốn làm như vậy, là được, thuận theo tâm ý, đúng không?”

Cả đời lão thần y chưa lập gia đình, nghe đồn ông đã từng yêu thích một nữ tử, nhưng nữ tử đó lại không chọn ông, ông thương tâm vô cùng mới đến ẩn cư ở Thần y cốc, trải qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ lấy người nào khác; Ngọc Phi Tinh hiện tại, chẳng phải cũng giống ông sao? Chuyện tình yêu, ai có thể thật sự nói được có đáng hay không chứ? Chỉ cần bản thân để tâm, vậy chính là đáng giá!

Ngọc Phi Tinh đón được một chiếc lá bay xuống, ngón tay thon dài tinh tế thưởng thức nó, lơ đãng nói: “Có lẽ, hắn sẽ tỉnh lại nhanh thôi!”

Ánh mắt lão thần y có chút nghi hoặc nhìn về phía Ngọc Phi Tinh, hỏi điều mà ông vẫn luôn muốn hỏi: “Nếu hắn vẫn tiếp tục ngủ say như vậy chẳng phải là càng tốt sao? Lão phu nhìn ra được Mộ cô nương cũng không phải là không có cảm tình với người, nếu không có hắn, nói không chừng hai người có thể ở bên nhau!”

Nghe vậy, Ngọc Phi Tinh lại lắc đầu: “Nếu không có hắn, Tịch Nhi cũng sẽ không chấp nhận ta, không chừng còn đi theo hắn, cảm tình kia, là ta mơ tưởng, lại vĩnh viễn không đạt được; có điều có thể nhận được tình cảm đặc biệt kia của nàng, ta đã thỏa mãn rồi!”

Lão thần y nghe vậy, lắc đầu, hoàn toàn không hiểu nổi suy nghĩ này của Ngọc Phi Tinh, lúc trước là ông không đạt được mới không thể không buông tay, hoàn toàn khác với tình huống của Ngọc Phi Tinh, cho nên ông không lý giải được suy nghĩ của Ngọc Phi Tinh.

Ngọc Phi Tinh nhìn về nơi xa, thì thầm như người mất hồn: “Giờ này, có lẽ hắn đã tỉnh lại rồi!”

Trong phòng trúc, Quân Mặc chậm rãi mở mắt, có thể là vì đã lâu không mở mắt, ban đầu, trước mắt là một mảnh mơ hồ, sau đó mới dần dần trở nên rõ ràng, giật giật cánh tay cứng ngắc, mới cảm giác tay mình bị đè nặng, cúi đầu nhìn xuống, liếc mắt một cái liền nhận ra là Mộ Hoàng Tịch, nhưng khi ánh mắt hắn chạm đến một đầu tóc bạc trắng của nàng, lại khiến hắn sững sốt không thôi, sau đó con ngươi lạnh lẽo tràn đầy đau lòng lần tự trách, chậm rãi giơ tay phủ lên gương mặt nàng, cuối cùng trượt đến trên mái tóc trắng của nàng, mỗi lần nhìn, lại khiến hắn càng thêm đau lòng, càng thêm tự trách, đều là lỗi của hắn, lại khiến nàng chịu nhiều đau khổ như vậy.

Mộ Hoàng Tịch giật mình bừng tỉnh, có chút mơ màng mở mắt, lại thấy một hình ảnh mà nàng không hề ngờ đến, vẻ mặt của nàng cứng đờ, thật lâu sau mới hỏi vói về không chắc chắn: “Chàng... tỉnh rồi?”

Về góc ngách đáng yêu này của Mộ Hoàng Tịch khiến Quân Mặc mỉm cười, có điều sau khi hiểu được vì sao nàng lại lộ ra vẻ mặt như vậy, hắn lại cảm thấy đau lòng: “Ta đã ngủ rất lâu sao?”

Mộ Hoàng Tịch chậm chạp gật đầu: “Ngủ một năm bảy tháng!”

Một năm bảy tháng, đã lâu như vậy rồi sao? Quân Mặc thoáng ngậy người, sau đó trong lòng lại đau đớn, lại thấy Mộ Hoàng Tịch vẫn duy trì dáng vẻ ban nãy, nhưng trong đôi mắt sáng ngời kia lại có hai dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống, như những giọt sương óng ánh trong suốt, đẹp đến kinh người, nhưng cũng khiến trái tim Quân Mặc đau đớn từng cơn, đưa tay ôm nàng vào lòng, đau lòng lại cứng chiều than nhẹ: “Đồ ngốc!”

Mộ Hoàng Tịch ôm Quân Mặc, hai tay nắm chặt từng chút từng chút, vùi đầu trong lồng ngực hắn, nhất quyết không ngẩng đầu lên, mà lồng ngực Quân Mặc đã ẩm ướt một mảng từ lâu.

Rất lâu sau, Mộ Hoàng Tịch vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ tựa trong lòng Quân Mặc, rầu rĩ nói: “Ta tặng ngôi vị Hoàng Đế của chàng cho người khác, chàng có tức giận không?”

Trên đầu không có tiếng trả lời, đợi một hồi lâu, cũng không nghe thấy hắn trả lời, Mộ Hoàng Tịch cảm thấy chột lạnh, có chút không yên ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt màu mực kia của Quân Mặc đang nhìn nàng đầy cung chiều, lại không có chút trách cứ, sắc mặt Mộ Hoàng Tịch đỏ lên: “Sao chàng lại nhìn ta như vậy?”

Đôi môi mỏng đẹp mắt của Quân Mặc thoáng gợi lên một đường cong, hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt kia, toàn bộ là bóng dáng Mộ Hoàng Tịch, khóc đến mức mắt phỉếm hồng, còn có mái tóc trắng như tuyết kia: “Nếu không có ngôi vị Hoàng Đế có thể khiến nàng an tâm một chút, vậy ta nguyện không cần!”

Mộ Hoàng Tịch hé miệng, lại phát hiện bản thân không nói nên lời, thì ra hắn biết hết những điều nàng lo sợ, thấp thỏm sao? Để nàng an tâm, ngay cả ngôi vị Hoàng Đế cũng không cần? Rõ ràng nên vui mừng, sao đến cả cười cũng không cười nổi? Lại có cảm giác muốn khóc?

Ngoài cửa, bàn tay đang gợn lên của Ngọc Phi Tinh chậm rãi buông xuống, sau đó yên lặng xoay người rời đi, bóng lưng kia cô đơn hiu quạnh như thế, nhưng suy nghĩ trong lòng hắn lại là: “Vậy là nàng có thể hạnh phúc rồi!”

Lão thần y nhìn Ngọc Phi Tinh, lại nhìn cánh cửa đang khép kia, sau đó đành chịu lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không hiểu nổi.

Ngọc Nô ngồi trên ngọn cây, bấu môi với Thiên Dược: “Ồ, người không gặp Tịch Nhi tỷ tỷ của người, lại muốn tìm người quyết đấu sao?”

Thiên Dược do dự cắn môi, sau cùng lừm một cái rồi rời đi; để lại Ngọc Nô nhìn bóng lưng của hắn, khó hiểu nói: “Tiểu tử này bị bệnh sao?”

Không có ai tới quấy rầy hai người cừu biệt trùng phùng (xa cách lâu ngày gặp lại), Mộ Hoàng Tịch vẫn luôn ở bên cạnh Quân Mặc, mãi đến lúc hoàng hôn, nàng dẫn hắn đi ngắm mặt trời lặn, vừa lúc một bên của Thần y cốc đối diện với biển phía tây, ở đó có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn đẹp nhất.

Ánh tà dương chiếu xuống, Mộ Hoàng Tịch tựa vào trong lòng Quân Mặc, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa kia: “Ta trao ngôi vị Hoàng Đế của chàng cho Quân Hạo Hiên, còn cả âm vệ của chàng, mấy chục vạn quân đội kia nữa, gần như đã đưa cho hắn toàn bộ mọi thứ của chàng!”

“Ừm!” Quân Mặc gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Hắn là một Hoàng Đế tốt, ta tin hắn sẽ còn làm tốt hơn ta!”

“Chàng tin tưởng hắn như vậy?” Mộ Hoàng Tịch nghi hoặc, dường như không ngờ Quân Mặc lại có đánh giá về Quân Hạo Hiên như vậy.

Quân Mặc cầm bàn tay Mộ Hoàng Tịch chơi đùa: “Trước đây ta giết nhiều hoàng tử hoàng tôn của Quân gia như vậy, lại giữ lại một mình hắn, là vì nếu có một ngày ta không thể tiếp tục ngồi ở vị trí kia, cần người thay thế, trong tất cả hoàng tử, hắn chính là người thích hợp nhất! Chỉ là hắn không chịu thua kém, lại bị gian thần mê hoặc, mới muốn bức cung tạo phản, lại không biết rằng, sớm muộn gì vị trí này cũng là của hắn!”

“Chàng sợ mình không chịu nổi sự tra tấn của cô độc, hoặc là thủ đoạn của Trịnh thái phi!” Mộ Hoàng Tịch liền nghĩ thông suốt ý tứ của hắn.

“Ừm! Nàng đoán đúng rồi, có điều nàng lại nói sai một chút!”

“Nói sai? Điều gì?” Mộ Hoàng Tịch nghi hoặc quay đầu, liền thấy Quân Mặc cười gian xảo, sau đó cúi đầu nhanh chóng nhào tới bắt lấy môi nàng, ngậm chặt, mạnh mẽ lại không thiếu phần dịu dàng, sau đó từng chút từng chút công trì chiếm đất, cuối cùng, không biết là ai đưa tay vén vạt áo của đôi phương lên trước, từng mảnh y phục được cởi ra, trắng đen đan xen rơi trên mặt đất... Phía tây mặt trời dần hạ xuống, nơi này lại xuân sắc khôn cùng.

Rất lâu, giọng nói Quân Mặc như đến từ nơi chân trời, mang theo tình yêu sâu đậm, tựa như một lời thề: “Không phải là hắn lấy đi mọi thứ của ta, bởi vì mọi thứ của ta, chỉ có nàng mà thôi!”

Hoàng quyền phú quý, cũng chỉ là nhất thời, lí do hắn đứng ở nơi đó, chỉ vì đó là trách nhiệm của kẻ thân là Hoàng tử như hắn, hiện giờ đã gỡ được gông xiềng kia xuống, điều hắn muốn chỉ có nàng mà thôi!

Lúc trở về, Mộ Hoàng Tịch ngủ rất sâu, được Quân Mặc ôm vào trong ngực, đưa lưng về phía trời chiều, bóng dáng hai người hiện lên mặt đất dài thật dài, Mộ Hoàng Tịch ngủ trong lòng Quân Mặc như một đứa trẻ, khỏe mỗi khế cong lên, yên tĩnh mà thỏa mãn.

Nhìn thấy bóng dáng chói mắt như ánh tà dương xuất hiện, Quân Mặc dừng bước, ánh mắt đối diện với đôi mắt yêu dã của người nọ, hơi thở nguy hiểm lưu chuyển giữa hai người, thật lâu sau, Ngọc Phi Tinh mở miệng trước, giọng nói không nghe ra là mất mát hay là thương tâm: “Dù chúng ta đều biết sự tồn tại của người kia, nhưng chính thức đối mặt như thế này, vẫn là lần đầu tiên!”

“Người chăm sóc Hoàng Nhi ta vô cùng cảm kích, nhưng sau này nàng sẽ chỉ là thê tử của ta!” Quân Mặc một bước cũng không nhường, tính tình bá đạo thể hiện rõ ràng.

Cuối cùng, không biết là ai nở nụ cười trước, hai người nhìn nhau cười, không khí căng thẳng biến mất toàn bộ, tựa như người bạn chí cốt đã quen biết nhiều năm, Ngọc Phi Tinh nhún mày, cười có chút không đúng đắn: “Đánh cược, có dám không?”

Mày kiếm của Quân Mặc khẽ động, vẻ mặt “không biết sợ là gì”: “Đánh cược gì?”

Ngọc Phi Tinh thì thầm gì đó, Quân Mặc nhún mày suy tư một lúc, thoáng do dự nghiêng rằng đồng ý, mà Ngọc Phi Tinh lại nở nụ cười có chút đắc ý, đúng lúc này Mộ Hoàng Tịch mơ màng thức dậy, nhìn nhìn phía trước, sau đó nghĩ là Ngọc Phi Tinh, nghi ngờ hỏi: “Phi Tinh, người có việc gì sao?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, đã thấy Ngọc Phi Tinh cười vô cùng xán lạn, mà trên người Quân Mặc lại khí lạnh không ngừng!

Nhiều năm sau. Đ ể đô Tây Việt.

Hiện giờ, dưới sự cai trị của Quân Hạo Hiên, Tây Việt đã trở nên nghiêm chỉnh rõ ràng, trải qua hơn mười năm chinh lý, Nam Chiêu và Đông Diệu bị Tây Việt xâm chiếm đã hoàn toàn dung nhập với Tây Việt, Quân Hạo Hiên làm theo những biện pháp cai trị mà Mộ Hoàng Tịch đã nói, hiện giờ Tây Việt thống nhất, không còn sự tồn tại của Nam Chiêu và Đông Diệu.

Hiện tại Quân Hạo Hiên đã không còn vẻ nhẹ nhàng văn nhã như trước đây, dù vẫn tuấn mỹ như cũ, nhưng lại cứng chặc, mạnh mẽ hơn nhiều, mà Bắc Đường Ngọc cũng không bị không khí mệt mỏi hủ lậu trong triều đình kia làm cho ngạt thở, vẫn bộ dáng công tử phong lưu như cũ, đáng tiếc tuổi tác thay đổi, hân cũng không còn sáng rực như trước, nhưng nhìn từ một phương diện nào đó, lại có một nét đặc sắc mới.

Bắc Đường Ngọc phe phẩy chiết phiến (quạt giấy), vẫn không chút khách khí trên choker bề trên kiêu hãnh của mình như cũ: “Hôm nay lại bị vị phi tử nào quán lấy rồi hả? Là Trần phi? Hay Lê phi?”

Quân Hạo Hiên hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Đường Ngọc, từ khi hân lập hậu cung tới nay, vẫn luôn bị đám nữ nhân kia dùng đủ loại cớ để quán lấy hân, khiến hân giống như một gã Hoàng Đế chạy nạn, mà Bắc Đường Ngọc lại cứ chờ đợi cơ hội này, lần nào cũng cười hân một trận, khiến hân cảm thấy thân làm Hoàng Đế như hân càng lúc càng không có uy nghiêm rồi.

“Xem ra Thừa tướng lại muốn cống hiến chút ít cho quốc khố Tây Việt rồi!”

Vừa nghe có người muốn làm thịt mình, Bắc Đường Ngọc cười khở, chút gia tài đó của mình bị Quân Hạo Hiên lấy tới lấy lui, ước chừng không quá hai năm, hân sẽ thực sự trở thành một vị Thừa tướng thanh liêm, cho nên hân cũng không thể cho Quân Hạo Hiên có cơ hội mở miệng, đảo mắt một chút, nhất thời trước mặt sáng lên: “Phát hiện một tiểu mỹ nữ, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Quân Hạo Hiên buồn cười nhìn bóng lưng trốn chạy kia, vô cùng đắc ý, chiều này rất có hiệu quả với hân; nhưng khi ánh mắt Quân Hạo Hiên rơi vào trên người nữ tử Bắc Đường Ngọc đang đến gần, đôi mắt nhắm lại, sau đó không thể tin mà mở to hai mắt nhìn, nhanh chóng đẩy đám người ra vọt tới.

Bắc Đường Ngọc vừa đến gần tiểu cô nương, đang sắp sửa thể hiện vẻ anh tuấn của mình, còn chưa chuẩn bị tư thế xong đã bị Quân Hạo Hiên mạnh mẽ đẩy ra, sau đó chỉ thấy hân cầm tay cô nương nhà người ta, không chút chú ý: “Xin hỏi cô nương, nàng tên là gì?”

“Buông tay!” Nàng nhún mày nhìn nam tử trước mắt, dù bộ dáng hân không tệ, nhưng hân rất giống người nào đó, tuy nàng không chán ghét hân, nhưng hân vừa đi đến đã cầm tay nàng, chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Ôi ôi ôi! Là ta nhìn thấy trước mà, người cũng không thể cướp đoạt với ta chứ!” Bắc Đường Ngọc kêu to chạy tới xem náo nhiệt, trong lòng lại nghi hoặc, Quân Hạo Hiên đang nổi điên gì vậy, nhưng lúc hân nhìn kỹ gương mặt tiểu cô nương kia, cũng kinh ngạc, lúc mở miệng còn thiếu chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi: “Việc này... Tiểu cô nương, người có thể cho ta biết danh tính của người không? Bởi vì người rất giống hai vị cô nhân của chúng ta, cho nên hân mới kích động như vậy, vì đã rất nhiều năm hân không nhìn thấy bọn họ rồi!”

Tiểu cô nương quan sát cẩn thận hai người trước mắt, càng lúc càng cảm thấy giống vị phụ thân thói tha kia: “Ta gọi là Ngọc Quân Nhi!”

“Hả?” Quân Hạo Hiên và Bắc Đường Ngọc cùng nghi hoặc, đều nghĩ rằng, chẳng lẽ bọn họ nhận sai người rồi? Nhưng sao lại giống đến vậy?

Ngọc Quân Nhi thấy vẻ mặt của hai người, dù không rõ nguyên do, nhưng vẫn tốt bụng giải thích: “Ta có hai phụ thân, vì phụ thân mặt lạnh thói kia thua Ngọc phụ thân của ta, cho nên ta họ Ngọc, tên Quân Nhi!”

Lúc này, gần như Quân Hạo Hiên có thể chắc chắn thân phận của người trước mắt, nhưng không hiểu vì sao hân lại muốn khóc: Hoàng huynh ơi! Sao huynh lại để con mình mang họ người ngoài chứ! Đây chính là huyết mạch của Quân gia chúng ta đấy!

Chờ Quân Hạo Hiên hoàn hồn, đã thấy Bắc Đường Ngọc đưa tay như muốn nắm lấy thứ gì, mà hân cũng đột nhiên phát hiện không nhìn thấy người trước mắt nữa, hốt hoảng tìm kiếm, nhưng không thấy, nhất thời Quân Hạo Hiên trở nên luống cuống, mà lúc này Bắc Đường Ngọc lại lôi kéo tay áo hân, sau đó chỉ một hướng, ở nơi phía trước hân chừng mười thước, hai người một đen một trắng sánh bước bên nhau, nam tử mặc hắc y tuấn mỹ như thần, khí tức lại lạnh lẽo, người sống chơ lại gần, chỉ có lúc cúi đầu nhìn người bên cạnh, mới có thể hòa tan vẻ mặt giá buốt kia, trở nên dịu dàng vô hạn; mà người kia cũng xinh đẹp vô cùng, điều khiến người ta ngạc nhiên là nàng có mái tóc bạc trắng, nhưng cũng không tổn hại đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại nhìn càng giống như một tiên tử phạm trần!

Thật lâu sau khi hai người kia đã đi xa, Quân Hạo Hiên mới hoàn hồn, lại không còn ý muốn đi tìm, chỉ cười nhẹ: “Bắc Đường, người nói xem, năm nay

Trầm lập Hoàng Hậu có được không?”

“Hà?” Bắc Đường Ngọc phát hiện mình không theo kịp lối suy nghĩ của Quân Hạo Hiên, thật sự là Đế tâm khó dò sao?

Mà bên kia, Mộ Hoàng Tịch ôm lấy tiểu nha đầu đang nhào vào lòng mình, sủng nịch xoa đầu nàng: “Chạy đi đâu vậy, lỡ mà lạc mất thì làm sao bây giờ?”

Ngọc Quân Nhi cười hi hi, làm nũng với Mộ Hoàng Tịch: “Mẫu thân hư quá! Chỉ biết ở cùng phụ thân, ngay cả nữ nhi cũng không cần! Quân Nhi không chịu đâu!”

“Được rồi được rồi! Chẳng phải là hợp với con sao? Nói đi! Con muốn đi đâu?” Mộ Hoàng Tịch cưng chiều nắm tay nữ nhi của mình.

“Con muốn đi Cổ Nghiệp tự mẫu thân nói! Còn cả Hoa Mai Lâm phụ thân nhắc, còn cả...” Quân Mặc nhìn người đang có ý đồ tách mình và Mộ Hoàng Tịch ra, có xúc động muốn nhào tới túm lấy nàng, mỗi lần nhìn đến nha đầu này, trong lòng hắn liền cảm thấy vô cùng tức giận, rõ ràng là nữ nhi của mình, vì sao lại theo họ của người khác? Dưới đáy lòng Quân Mặc âm thầm nghiêng rằng, nhưng lúc Mộ Hoàng Tịch nhìn qua hắn, lại lập tức trở nên dịu dàng nở nụ cười, thôi vậy thôi vậy! Chỉ cần Hoàng Nhi vui vẻ, chỉ là một cái họ mà thôi, dù sao đây cũng là nữ nhi của mình, cứ kệ tiểu tử kia không ăn được bỏ đào thì nói bỏ đào còn xanh đi!

Ngày đó, trong ánh tà dương, Ngọc Phi Tinh cười nhìn Quân Mặc, còn có chút khiêu khích: “Ta biết nàng là thê tử của người cả đời, nhưng ta muốn người hiểu rõ, người không ngăn cản được cảm tình giữa ta và nàng! Cho nên, chúng ta đánh cược một lần, nếu ta thua, ta lập tức biến mất khỏi thế giới của hai người, vĩnh viễn cũng không xuất hiện nữa!”

“Vậy ngược lại?” Quân Mặc biết Ngọc Phi Tinh nói được làm được, chính hắn cũng rất muốn Ngọc Phi Tinh biến mất vĩnh viễn, bởi vì hắn hiểu rõ vị trí của Ngọc Phi Tinh trong lòng Mộ Hoàng Tịch.

“Ngược lại ư?” Ngọc Phi Tinh cười như không cười nhìn về phía bụng Mộ Hoàng Tịch: “Để đứa bé đầu tiên của người, mang họ của ta, thế nào?”

Quân Mặc do dự thật lâu, lại thấy bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay của Ngọc Phi Tinh, nhất thời cảm giác như bị coi thường, trong lòng giận dữ, thốt ra: “Nói đi! Đánh cược gì?”

“Cược nàng tình lại thì gọi tên ai đầu tiên!”

Mà Ngọc Phi Tinh vừa dứt lời, Mộ Hoàng Tịch yếu ớt tỉnh lại, mơ màng nhìn bốn phía, sau đó cuối cùng ngừng mắt ở trên người hắn, nói: “Phi Tinh!”

--- -----Hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Đế Sủng: Đích Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.